I

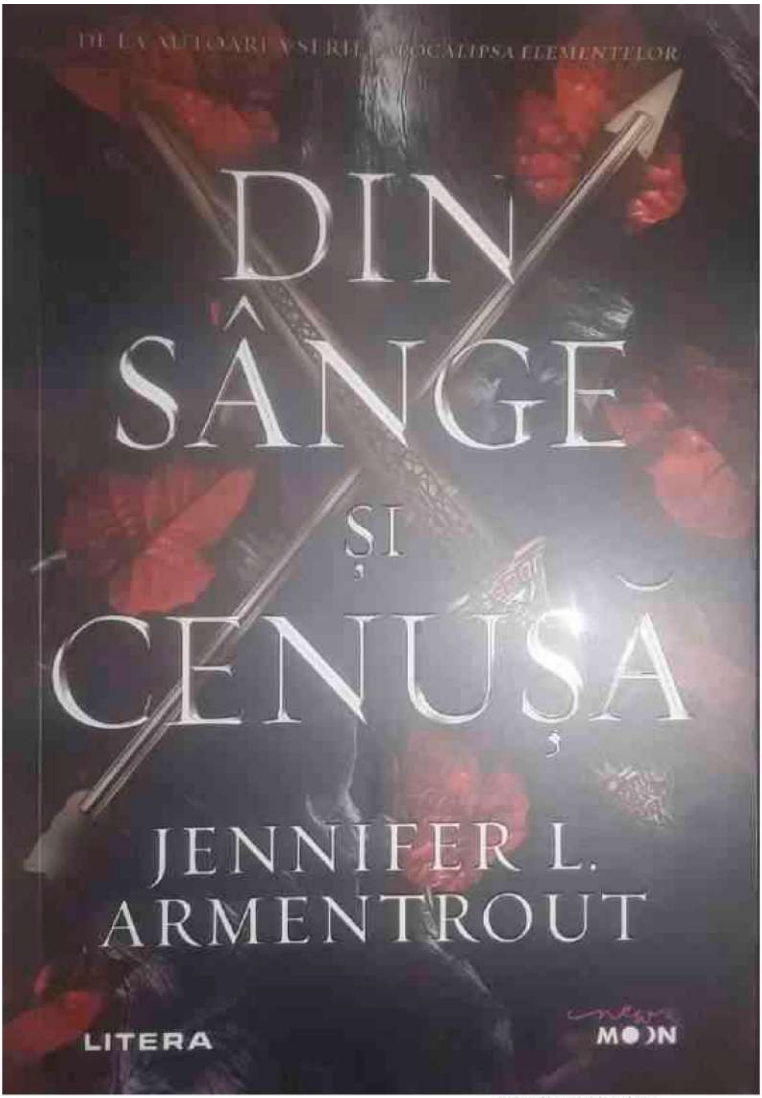

Scanned with CamScanner

JENNIFERL. ANTIENTROUT
DIN SÂNGE Şi
CENUŞĂ
Traducere din limba engleză şi note LOREDANA VOfilLÎ
LITERA
Bucureşti se eg

Scanned Willi CamEcanrver

I

Pentru tine, cititorule

Capitolul unu

— L-au găsit pe Finley în seara asta, chiar la marginea Pădurii Sângerii, mart.

Mi-am ridicat privirea de la cărţile de joc, pe deasupra suprafeţei vopsite în stacojiul" spre cei trei bărbaţi care stăteau la masă. Alesesem locui acela cu un scop. Eu... nu simţisem nimic din partea lor mai devreme, când îmi croisem drum printre mesele aglomerate. Nicio durere – nici fizică, rud emoţionali, în mod normal nu cercetam oamenii ca să văd dacă suferă sau nu. Să fac asta fără **motiv** mi se părea extrem de invaziv, dar în mulţimi era greu să controlez cât ajungeam să simt întotdeauna existau persoane a căror durere era atât de adânci atât de neîmblânzită, încât agonia lor devenea o entitate palpabilă, pentru care nici nu trebuia să îmi deschid simţurile – nu o puteam ignora, nu mă puteam sustrage din calea el Acele persoane îşi proiectau durerea asupra înmii rare Şi înconjura.

Îmi era interzis să fac altceva decât să-l e ignor. Îmi era interzis să vorbesc despre darul pe care îl primisem *frtnifâri. Arvicntrout* de la zei hve vreodată de ia a simţi la a falc cu vAralceva în aceastf privinţă. Mu ci eu II Făcut întotdeauna ceea ce trebuia şi fac. Bineînţeles.

Însă Mrbajii aceştia nu aveau nimic, am văzut asta când mi-am ile-his simţurile, încercând să îi evit cei care sufereau, lucru surprinzător, având în vedere ocupaţia pe care o aveau, Erau gardieni de pe Metereze – pereţii muntoşi formaţi din calcarul şi fierul minerii din munţii Elysium. De când se încheiase Războiul Celor Doi Regi cu patru secole în urmă, forţărefele denumite Metereze închiseseră întreaga Masadonie, fiecare oraş din Regatul lui Solis Hind protejat de ele. Versiuni mai mici ale Meterezelor înconjurau satele şi cazărmile, comunităţile de fermieri şi orăşelele cu mai puţini locuitori.

Ceea ce gardienii vedeau în mod obişnuit, ceea ce trebuiau să facă îi chinuia adesea, fie din cauza rănilor, fie din cauza a ceva mai profund decât canina sfârtecata şi

Scanned Willi CamEcanrver

oasele învineţite.

În această seară, nu erau lipsiţi doar de chinuri, ci şi de armură şi de uniforme-Purtau în schimb cămăşi largi şi pantaloni din piele de căprioară. Cu toate acestea, ştiam, chiar dacă nu mu la datorie, că rămâneau alenp la eventualele semne ale ceţii temute şi ale ororilor care o însoţeau, precum şi la cei care unelteau împotriva viitrului regatului. Erau înarmaţi până în dinţi la fel şi eu.

Aveam prins la coapsă, ascuns sub faldurile pelerinei şi rochiei subţiri pe care o aveam pe dedesubt, un pua* cu lama rece, care nu se încălzea niciodată, chiar dacă era de apsa mea. Îmi fusese dăruit când implic * * * 16 & de?! nu era singura armă de care făcuse.

Ut» tina? ţi ¿enttfd r<retrniri cea mai mortal ora preferata mea. Mânem] ora klcul din crasei? unuia dintre vârcolacii de mu îi dispăruţi – creaturi care nu fuseseră nici om, nici bestie, ci ambele – un lama era dintr-o piatră de hematit lustruită, în o **riscujime** fatală.

Era foarte probabil să fi fost din nou pe punctul de a face ceva incredibil de riscant, nepotrivit şi cu totul interzis, însă nu eram destul de nebună încât să intru într-un ioc precum Peria Roşie fără ceva care să mă protejeze, fără priceperea de a mânui acel ceua şi fără să fiu dispusă să mă folosesc de ambele fără ezitare.

— Mort? a întrebat celălalt gardian, *unul* mai tânăr, cu păr şaten şi trăsături delicate.

Parcă numele lui era Airrick şi nu părea să aibă cu mult peste cei 18 ani ai mei.

— Nu doar că e mort. Lui Finley 1 s-a supt tot sângele din corp, carnea i-a fost sfâşiată, de parcă ar fi fost aruncat la câini, apoi sfârâiecat în bucăţi.

Cărţile de joc mi s-au incctoşat în faţa ochilor, în timp ce în pântec au început să mi se formeze sloiuri mici de gheată. Câinii sălbatici nu făceau aşa ceva. Ca să nu mai vorbim despre faptul că nu se apropiau de Pădurea Sângerie, singurul loc din lume în care copacii sângerau, pătând scoarţa şi frunzele în roşu intens. Se zvonea că ar exista alte animale acolo, rozătoare extrem de mari şi

Scanned Willi CamEcanrver

necrofagi care prădau trupurile celor care întâmau prea mult în pădure.

— Şi ştii ce înseamnă asta? a continuat Airrick. Că trebuie să fie prin preajmă. Un atac ar…

9

— *Nu* cred că ar trebui să purtăm această conversaţie acumî l-a tăiat-o un gardian mai în vârstă.

prinufer L Armentruiit fi ştiam. Phillips *Rathl* Era pt? Metereze; de ani în şir, lucru ce nu se întâmpla aproape niciodată. Gardienii nu aveau viaţă lungă. Bărbatul şi-a plecai capul în direcţia mea.

— Suntem în prezenţa unei domniţe.

O domnită?

Doar cele care făcuseră Ascensiunea erau numite domniţe, însă nici eu nu eram genul de persoană pe care te-ai fi aşteptat să o găseşti la Peria Roşie. Dacă aş fi fost descoperită, aş fi fost în… ei bine, într-un necaz mai mare decât fusesem vreodată şi m-aş fi ales cu o admonestare severă.

Genul de pedeapsă pe care Dorian Teerman, ducele de Masadonia, ar fi fost încântat să o aplice. Şi la care, desigur, confidentul lui de suflet. Lord Brandole Mazeen, ai şi adorat să asiste.

Mi-am ridicat privirea spre gardianul cu piele închisă ta culoare, din ce în ce mai neliniştită. Era imposibil ca Phillips să ştie cine eram. Partea de sus a feţei îmi era acoperită de masca albă de domino pe care o găsisem cu mult timp în urmă, aruncată prin Grădinile Reginei, şi purtam o pelerină simplă, de culoarea oului de raţă, pe care, ei bine, o *împrumutasem* de la Britta, una dintre numeroasele servitoare pe care le auzisem vorbind despre Perla Roşie, Speram ca Britta să nu descopere că îi lipseşte haina înainte să i-o duc înapoi, în zorii zilei.

Chiar şi fără mască însă, puteam să număr pe degetele de la o mână câţi oameni din Masadonia îmi văzuseră chipul, şi niciunul dintre ei n-avea să fie acolo în acea seară

Fiind Fecioara, Aleasa, faţa şi părul îmi erau

Scanned Willi CamEcanrver

acoperite tot timpul cu excepţia buzelor şi a maxilarului.

Om jsffit-tpi clinti-ii

Mă îndoiam că Phillips mă putea recunoaşte doar după acele trăsături, şt, dacă ar fi făcut-o, niciunul dintre gardieni nu s-ar mai fi aliat acum acolo, stând fără rijt ia masă. Aş fi fost pe cale să fiu tarată, chiar dacă, poate, cu gentileje, înapoi la gardienii mei, ducele şi ducesa de Masadonia.

N-aveam de ce să**-mi** fac griji. Forţându-mi musculatura umerilor şi a gâtului să se relaxeze, am zâmbit.

— Nu sunt vreo domniţă. Sunteţi liberi să discutaţi despre orice doriţi.

— Oricum, un subiect mai puţin morbid ar fi bine- veniţi a replicat Phillips, aruncând o privire ascuţită în direcţia celorlalţi doi gardieni

Ainick şi-a ridicat privirea spre mine.

— Scuzele mele.

11

— Nu-i nevoie de scuze, darie accept. Cel de-al treilea gardian şi-a plecat bărbia, cu ochii fixaţi asupra cărţilor lui, şi a repetat aceleaşi cuvinte. I se înroşiseră obrajii, lucru care mi se părea adorabil. Gardienii care lucrau pe Metereze treceau printr-un antrenament crunt, în urma căruia deveneau experţi în lupta cu tot felul de arme, precum şi în cea corp la corp. Niciunul dintre cei care supravieţuiau primei incursiuni în afara Meterezelor nu se întorcea fără să fie însângerai şi fără să fi văzut moartea, % cu toate astea, acest bărbat roşea. Am tuşit, pregătindu-mă să întreb mai multe despre Finley, dacă era de pe Metereze sau dintre hăitaşi, o diviziune a armatei care asigura legătura pe apă între oraşe şi care escorta bunuri şi călători. Aceştia îşi petreceau jumătate de an lipsiţi de protecţia asigurată de Metereze.

L Armmhout

Era de departe una dintre cele mai periculoase ocupaţii, aşa că nu călătoreau niciodată singuri. Unii dintre ei nu se mai întorceau niciodată.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Din păcate, cei câţiva care se întorceau nu mai erau niciodată la fel. Se întorceau hăituifi de moarte.

Blestemaţi.

Simţind că Phillips avea să reducă la tăcere orice încercare de a continua conversaţia, nu am dat gas nici uneia dintre întrebările care îmi stăteau pe vârful limbir Dacă Finley fusese însoţit şi dacă ceilalţi gardieni fuseseră răniţi de ceea ce îl ucisese pe el, aveam să aflu eu cumva.

Speram doar că asta nu avea să implice Jdpete şi groa23.

Oamenii din Masadonia nu bănuiau cât de mulţi se întorceau din afara Meterezelor blestemaţi. Ştiau doar de câţiva, ici şi colo, însă nu vedeau realitatea. Dacă ar fi cunoscut-o, populaţia, care nu putea înţelege cu adevărat ororile din spatele Meterezelor, ar fi fost cuprinsă de panică şi groază.

Oamenii simpli nu puteau înţelege aşa cum înţelegeam eu şi fratele meu, Ian.

De aceea, odată ce subiectul de la masă a alunecat spre lucruri mai lumeşti, m-am străduit să-mi topesc sloiul de gheaţă din ***piept*** Nenumărate vieţi erau jertfite sau răpite din dorinţa de a-i păstra în siguranţă pe cei din spatele Meterezelor, însă strategia aceasta dădea greş – de ceva timp – nu doar în Masadonia, ci în tot Regatul lui Solis.

Moartea…

Moartea găsea ***întotdeauna*** o cale prin care să pătrundă înăuntru.

„Opreşte-te!” mi-am ordonat, în timp ce simţul general de disconfort ameninţa să crească, în acea seară, nu era vorba despre toate acele lucruri pe care le ştiam şi despre

Oir stingt şi amu-d 13”.

care probabil n-ar fi trebuit să ştiu. În acea seară, era vorba despic a trăi, despre, a nu sta trează toată noaptea, fără să pot dormi, singură, simţind că… nu am niciun fel de control, nicio… idee despre cine sunt, ci doar despre ce suni

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am primit din nou o mână proastă şi, cum jucasem cărţi cu Ian destul de des, ştiam că n-aveam cum să-mi mai revin cu cele pe care le aveam. Am anunţat că mă retrag, iar gardienii au încuviinţat din cap şi s-au ridicat, urându-mi fiecare seară bună.

Trecând printre mese, am luat paharul de şampanie pe care îl oferea unul dintre chelneri, cu o mână înmănuşată, şi am încercat să îmi recapăt entuziasmul care îmi vibrase în vene la începutul acelei seri, când alergasem pe străzi spre acei loc.

Am cercetat încăperea, văzându-mi de treabă, păstrându-mi simţurile adormite. Chiar şi departe de cei care îşi proiectau durerile în atmosfera din jurul lor, nu trebuia să ating pe cineva ca să ştiu că suferea. Trebuia doar să mă uit la acea persoană şi să mă concentrez. Felul în care arăta nu era alterat atunci când experimenta un soi de durere, nici nu i se schimba aspectul atunci când mă concentram asupra ei. Pur şi simplu, ti *simţeam* tulburarea.

Durerea fizică era aproape întotdeauna fierbinte, însă cea care nu putea fi văzută?

Era aproape întotdeauna rece.

O avalanşă de strigăte şi fluierături obscene m-a făcut să revin la realitate. Pe colţul mesei aflate în vecinătatea celei de la care tocmai mă ridicasem se aşezase o femeie îmbrăcată în roşu. Purta o rochie făcută din fâşii de satin şi mătase, care abia îi acoperea coapsele. Unul dintre bărbaţii de la masă şi-a înfipt mâna în fustiţa diafană.

jintiferi. Amtuirout

Femeia i-a îndepărtat mâna cu un zâmbet cochet şi apoi S-a lăsat pe spate, trupul ei formând o curbă senzuală. Buclele blonde t s-au revărsat peste monedele şi jetoanele care fuseseră date uitării.

— Cine vrea să mă câştige în seara asta? Vocea i-a sunat adânc, plină de voluptate, în timp ce şi-a trecut mâinile în lungul corsetului acoperit de dantele. Pot să vă asigur, băieţi, voi rezista mai mult decât orice munte de

Scanned Willi CamEcanrver

aur – Şi dacă vom fi la egalitate?

Tăietura elegantă a hainei pe care o purta sugera că bărbatul care pusese întrebarea era un negustor avut sau vreun om de afaceri.

— Atunci, va fi o noapte cu atât mai interesantă pentru mine! a răspuns femeia, trecându-şi mâna în josul abdomenului, strecurându-şi-o chiar mai jos, între…

Cu obrajii aprinşi, mi-am ferit imediat privirea şi am mai luat o înghiţitură din şampania înspumată. Ochii mi-au fost atraşi de strălucirea orbitoare a unui candelabru din aur roz. Perlei Roşii îi mergea probabil bine, iar proprietarii aveau în mod sigur relaţii sus-puse. Electricitatea era scumpă şi controlată strict de curtea regală. Mă făcea să mă întreb cine erau unii dintre clienţii lor, de vreme ce îşi permiteau acest lux.

Sub candelabru era în plină desfăşurare un alt joc de cărţi. **Şi** la acea masă se aflau femei, cu părul **răsucit** în coafuri elaborate, împodobite cu cristale, iar hainele pe care le purtau erau cu mult mai puţin îndrăzneţe decât ale celor care **lucrau** în acel ioc. Unele rochii aveau **nuanţe** vibrante de mov şi galben, altele – tonuri pastelate de albastru şi violet

14

Mie mi se permitea să port doar alb, fie că eram în camera mea sau în public, ceea ce nu se întâmpla prea des.

Din iinjp şi cenuşA

A? ci că eram fascinată de felul în care nuanţele diferite i. omplimentează pielea sau culoarea părului celor care le poartă. Îmi imaginam că eu arăt cel mai adesea ca o fantomă, bântuind holurile castelului Teerman, înveşmântată toată în alb.

Şi aceste femei purtau măşti de domino, care le acopereau jumătate din faţă, protejându-le identitatea. M-am întrebat cine erau ele. Soţii curajoase, care fuseseră lăsate singure de prea multe ori? Tinere femei care nu se măritaseră sau care erau, poate, văduve? Servitoare sau femei care lucrau în oraş, ieşite să petreacă pentru o

Scanned Willi CamEcanrver

seară? Erau printre cei de la masă ori prin mulţime doamne de onoare sau cavaleri cu măşti? Veniseră acoao din aceleaşi motive care mă făcuseră pe mine să vin?

Plictiseală? Curiozitate?

Singurătate?

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci, semănăm mai mult decât credeam, chiar dacă ei erau fii şi fiice născuţi ca al doilea copil, dăruiţi Curţii Regale la cea de-a treisprezecea aniversare, cu ocazia Ritualului anual iar eu eram… eu eram Penellaphe de Teerman, din neamul Balfours, favorita reginei.

Eu eram *Fecioara.*

Aleasa.

Şi, în mai puţin de un an, atunci când aveam să împlinesc 19 ani, urma să am Ascensiunea, la fel ca toţi cavalerii şi doamnele de onoare. Ascensiunile noastre urmau să fie diferite, însă Împreună erau cele mai mari de la prima Binecuvântare a zeilor, care avusese loc la sfârşitul Războiului Celor Doi Regi.

15

Ei n-ar fi păţit mare lucru dacă ar fi fost prinşi, dar eu… eu ar fi trebuit să fac faţă nemulţumirii ducelui.

Jetihiftr L Ameţit mu í

Am strâns din buze, simţind cum se aprinde în mine un tăciune de furie, amestecat cu resturile vâscoase atu ruşinii ale dezgustului!

Ducele era o scârba cu mâini mult prea familiare, care avea o plăcere inumană pentru pedepse.

Dar nici la el mi voiam mă gândesc. Nici nu voiam să îmi fac griji că aveam să fiu pedepsită, Altfel, aş fi putut foarte bine şi mă întorc la mine în cameră.

Mutându-mi privirea de la acea masă, am băgat de seamă *iá* ia Perla erau şi femei fără măşti, care zâmbeau şi râdeau, fără să-şi a scund 5 identitatea. Erau aşezate ia mese cu gardieni şi oameni de afaceri, stăteau în alcovuri întunecate şi conversau cu femei şi bărbaţi masca} i, precum şi cu cei care lucrau la Perla ftoşie. Nu te era ruşine şi nici teamă să fie văzute.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Oricine ar fi fost ele, se bucurau de o libertate pe care le-o invidiam profund.

Un soi de independenţa pe care o căutam şi eu în acea noapte, pentru că, mascată, imposibil să fiu recunoscuidoar zeii ar fi putut şti că eram acolo. Iar în ceea ce-l privea pe zei, hoíárásem cu mult timp în urmă că au lucruri mult mai bune de făcut decât să-şi petreacă timpul urmărindu-mă pe mine-Până la urmă, dacă ar fi fost atenţi, mi-ar fi cerut deja socoteală pentru toate lucrurile pe care le făcusem, interzise fiindu-mi.

Aşa. că, în acea seară, puteam fi *oricine.*

Libertatea pe care mi-o dădea acest lucru era un sentiment cu mult mai ameţitor decât îmi imaginasem. Mai puternic chiar decât seminţele fragede de mac oferiee de cei care le fumau.

16

În acea seară nu eram Fecioara. Nu eram Penetlaphe. Eram doar Poppy, o poreclă pe care îmi aduc aminte

D/H sff Fige ţi anuşs)

că mi-o dăduse raama, un nume cu care doar fratele meu, Ian, şi alţi câţiva mii strigau.

Pentru Poppy nu existau reguli stricte care trebuiau urmate, nici aşteptări ce trebuiau împlinite, nicio viitoare Ascensiune, care se apropia prea repede. Nu existau nici teamă, nici trecut sau viitor. În acea noapte, puteam să trăiesc puţin, chiar dacă doar pentru câteva ore, şi să adun cât de multă experienţă puteam, înainte de a mă întoarce în capitală, la regină.

Înainte de a fi încredinţată zeilor.

Un fior mi-a alunecat în jos pe şira spinării – nesiguranţă şi un strop de dezolare. L-am înăbuşit, refuzând să-l las să prindă viaţă. Nu avea niciun rost să îmi petrec timpul gândindu-mă la ceea ce avea să vină şi nu putea fi schimbat, în plus, ian făcuse Ascensiunea cu doi ani în urnă şi, judecând după scrisorile pe care le primeam lunar de la el, rămăsese neschimbat Singura diferenţă era că, în toc să urzească poveşti cu glasul, acum o făcea prin cuvintele scrise în fiecare misivă. Chiar luna trecută

Scanned Willi CamEcanrver

scrisese despre doi copii, un frate şi o soră, care „moţaseră până pe fundul Mării de Lână şi se împrieteniseră cu cei din neamul apelor.

Ani zâmbit şi am ridicat paharul de şampanie. Nu aveam nicio idee de unde îi veneau acele poveşti. Din câte ştiam eu, era imposibil să înoţi până pe fundul Mării de Lână, iar neamul apelor nu exista.

La scurt timp după Ascensiune, la ordinul reginei şi ai regelui, se căsătorise cu domniţa Claudeya.

Ian nu vorbea niciodată despre soţia lui.

17

Îi aducea vreun pic de fericire căsnicia sa? Zâmbetul de pe buze mi s-a topit, în timp ce privirea mia coborât

Jmmfrr l, Arwenhwut asupra băuturii spumoase, cu o tentil rozalie. Nu eram convinsa, însă ştiam că cei doi abia dacă se cunoşteau atunci când se căsătoriseră. Cum putea fi asta îndeajuns, când se presupunea că aveai să îţi petreci tot restul vieţii ai acea persoană?

Cei care făceau Ascensiunea trăiau mult, mult timp. Mi se părea încă ciudat să îl văd pe un ca pe un Ascendent. El nu era un al doilea fiu, dar, pentru că eu eram Fecioara, regina le ceruse zeilor să facă o excepţie de la ordinea naturală a lucrurilor, şi ei îl permiseseră să facă Ascensiunea* Eu nu aveam să mă confrunt cu ceea ce se confruntase Ian – căsătoria cu un străin, cu un alt Ascendent, care avea mai mult ca sigur să prejuiască frumuseţea mai presus de orice, pentru că aceasta era văzută ca o trăsătură divină.

Şi, chiar dacă eram Fecioara, Aleasa, nu aveam niciodată să fiu văzută ca fiind divină. Potrivit ducelui, nu eram frumoasă. Eram o tragedie.

Fără să-mi dau seama, degetele mi se îndreptaseră spre dantela aspră de pe partea stângă a măştii-Mi-am tras mâna la o parte.

Un bărbat, pe care l-am recunoscut ca fiind gardian, 5-a ridicat de la masa Itti, întorcându-se spre o femeie care purta o mască albă, la fel ca a mea. Şi-a întins o mână spre ea, şoptindu-i cuvinte pe care nu puteam să le aud, iar ea i-

Scanned Willi CamEcanrver

a răspuns încuviinţând din cap îi zâmbind, înainte de a-şi lăsa mâna în mâna lui. S-a ridicat apoi, faldurile rochiei ei de culoarea liliacului revărsându-i-se în jurul picioarelor ca o apă, în timp ce bărbatul o conducea afară din sală, spre una din cele două a-i, singurele accesibile invitaţilor, fiecare din ele fiind amplasată la câte unul

Din sino şi Lxnu-Jt iţul capetele încăperilor care comunicau între ele. Cea din dreapta dădea atară-Cea din stânga conducea la etaj, spre camere mai intime, în care Briita povestise că se întâmplau lut felul de lucruri.

Gardianul o ducea pe femeia cu mască spre cea din stânga.

1 întrebase. Ea spusese da. Ceea ce aveau să facă la etaj, despre orice ar fi vorba, era ceva ce amândoi doriseră şi aleseseră, fie că avea să dureze câteva ore sau o viaţă întreagă.

Am zăbovit cu privirea asupra uşii mult după ce se închisese. Era aceia unul dintre motivele care mă făcuseră să vin acolo în acea seară? Voiam să… să trăiesc plăcerea alături de cineva pe care eu l-aş fi ales?

Aş fi putut să o fac dacă mi-aş fi dorit. Auzisem conversaţii între doamnele de onoare, de la care nu se aştepta să rămână neatinse. Potrivit lor, erau multe.» lucruri pe care o femeie le putea face pentru a se bucura de plăceri trupeşti, păstrându-şi în acelaşi timp puritatea.

Puritatea?

Uram acel cuvânt, semnificaţia din spatele lui. De parca virginitatea îmi condiţiona bunătatea, inocenţa, de parcă dacă eram sau nu virgină era cumva mai important decât sutele de alegeri pe care le făceam în fiecare zi.

O parte din mine se întreba chiar ce ai fi făcut zeii dacă m-aş fi prezentat în faţa lor fără să mai fiu cu adevărat fecioară. Ar fi ignorat pur şi simplu tot ce făcusem şi nu făcusem, doar pentru că nu mai eram virgină?

Nu eram sigură, dar speram să nu fie a-a. Nu pentru că plănuiam să fac sex acum sau săptămâna viitoare sau… vreodată, ci pentru că voiam să pot face singură această

Scanned Willi CamEcanrver

alegere.

Jennifvri. Armentraut

Deşi nu crom prea sigură cum m-aş fi putut vreodată într-o situaţie în care să mi se ofere o asemenea opţiune, îmi închipuiam însă că ar fi existat persoane dornice, care ar fi vrut să facă lucrurile pe care le auzisem povestite de doamnele de onoare, aici, la Perla Roşie.

Am simţit din nou zbaterea agitaţiei în piept m-am forţat să mai iau o înghiţitură din şampanie. Bulele dulci mi-au gâdilat gâtul, alinând ceva din uscăciunea pe care o simţisem brusc în gură.

Adevărul era că acea seară era rezultatui unei hotărâri de moment. În cele mai multe nopţi, nu puteam să adorm până la revărsatul zorilor, far atunci când adormeam, aproape că îmi doream să n-o fi făcut. Doar în acea săptămână mă trezisem de trei ori din cauza coşmarurilor, cu propriile strigăte răsunându-mi *în* urechi. Când visele rele veneau aşa, grămadă, le simţeaţi ca pe o prevestire. Un instinct care semăna cu abilitatea mea de a simţi durerea, care trăgea un semnal de alarmă.

Am tras încetişor aer în piept şi am aruncat o privire înapoi la masa pe care o cercetasem mai devreme. Femeia în roşu nu mai era întinsă acolo. Stătea în schimb în poala negustorului care o întrebase ce s-ar întâmpla dacă ar câştiga doi bărbaţi. Acesta îşi cerceta cărţile, însă mâna i se strecurase acolo unde fusese a femeii mai devreme, adânc, între coapsele ei.

Ah, vai!

Mi-am muşcat buzele şi m-am tras la o parte, înainte să-mi ia foc toată faţa. M-am strecurat în următoarea sală, separată de cealaltă de un paravaa în care se jucau alte partide.

Aici, erau şi mai *mulţi* gardieni. Pe unii îi recunoşteam chiar din Garda Regală; erau soldaţi la fel ca aceia

Din wngi ţirtftiuf<4

de pe Metereze, dar menirea lor era să îi protejeze pe Ascendenţi şi iată de ce Ascendenţii aveau nevoie şi de

Scanned Willi CamEcanrver

gărzi personale: unii indivizi încercaseră să îi răpească pe membrii curţii pentru a cere răscumpărări De obicei, nimeni nu era rănit prea grav în astfel de situaţii, însă existaseră şi teniative care avuseseră în spate motive cu totul diferite, cu mult mai violente.

Stând aşa, lângă un ghiveci cu o plantă cu frunze late şi boboci mici, roşii, nu eram prea sigură de ceea ce ar trebui să fac în continuare. Aş fi putut să mă alătur turei alte partide de cărţi sau să încep o conversaţie cu vreuna dintre numeroasele persoane care zăboveau în jurul meselor, însă nu ştiam prea bine cum să port conversaţii cu străinii. Nu aveam nicio îndoială că aş fi scos pe gură ceva bizar sau că aş fi pus vreo întrebare care să n-aibă nimic de-a face cu ceea ce se discuta, Aşa că planul acesta ieşea din discuţie. Poate ar fi trebuit să mă întorc înapoi în odăile mele. Se făcuse probabil târziu şi.

M-a învăluit o senzaţie ciudată. La început, doar o mică furnicătură la ceafă, dar care creştea în intensitate cu fiecare secundă.

Simţeam că.» eram urmărită.

21

Am cercetat camera şi nu am văzut pe nimeni care să îmi acorde prea mare atenţie, însă mă aşteptam să descopăr pe cineva în apropiere. Într-atât de puternic era sentimentul. O senzaţie de disconfort a început să-şi facă loc înăuntrul meu. Am dat să mă întorc spre intrare, dar notele delicate ale unui instrument cu coarde mi-au atras atenţia spre stânga, privirea oprindu-mi-se asupra draperiilor sângerii, mătăsoase, care se legănau uşor la fiecare mişcare a celor din sală.

22 ¡cttn ijrr **JL.** *A rmen Irou t*

Am rămas nemişcatei, ascultând cadenţa sunetului, cĂruia în curând i s-a alăturat bătaia grea a unei tobe. Am uitat de senzaţia că eram privită. Am uitat de multe lucruri. Muzica era… nu semăna cu nimic din ce auzisem până atunci. Era mai adâncă, mai densă. Încetinea, apoi ritmul se accelera. Era… senzuală. Ce spusese Britta, servitoarea, despre genul de dansuri care se desfăşurau la

Scanned Willi CamEcanrver

I

Perla Roşie? îşi coborâse vocea atunci când pomenise despre asta, iar cealaltă cameristă, cu care Britta vorbea, păruse scandalizată.

Mi-am croit drum pe lângă perete şi m-am apropiat de draperii, întinzând o mână ca sa de deschid.

- *Nu* cred că vrei să intri acolo.

Luată prin surprindere, m-am întors la auzul vocii în spatele meu se afla o femeie – una dintre cele care lucrau la Perla Roşie. O recunoşteam. Nu pentru că ar fi fost la braţul vreunui negustor sau om de afaceri atunci când intrasem, *ci* pentru ci era extraordinar de frumoasă.

Avea părul de un negru intens, cu bucle dese, iar pielea – într-o nuanţă intensă şi bogată de maro. Rochia roşie pe care o purta era fără mâneci, cu un decolteu adânc, iar materialul i se lipea de trup ca o apă.

— Pardon? am zis, neştiind ce altceva să spun, în timp ce-mi lăsam mâna jos. De ce nu? Dansează doar.

— Dansează? Privirea i-a alunecat peste umărul meu, spre draperie. Unii spun că a dansa înseamnă să faci dragoste.

- Eu". n-am auzit despre asta.

Încetişor, mi-am întors privirea în spate. Prin draperii puteam să întrezăresc forma trupurilor care vibrau în ritmul muzicii, cu mişcări pline de o graţie fascinantă.

Din **sffngp îi** *e & wea* **23**

fluidă* Unele persoane dansaţi singure, cu formele şi curburile trupurilor clar definite, în vreme ce alţii.

Am tras aer în piept şi mi-am întors privirea spre femeia din fata mea.

Buzele rujate cu roşu i se arc uiseră într-un zâmbet.

- E prima oară când vii aici, nu-i aşa?

Mi-am deschis gura ca să neg, însă puteam să simt cum fiecare părticică a fefei mele era cuprinsă de fierbinţeaJI Era destul de grăi tor.

— E atât de evident?

A râs – un râs jos, gutural.

— Nu pentru cei mat mulţi. Dar pentru mine, da. Nu te-am mai văzut niciodată pe aici.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Cum ai putea şti asta?

Mi-am atins masca, doar ca să mă asigur că nu îmi alunecase.

— Masca nu are nimic.

Avea o lucire stranie, cunoscătoare în ochi într-o nuanţă de auriu cu maro. Nu tocmai căprul Auriul era mult prea strălucitor şi cald, îmi amintea de cineva cu ochi în aceeaşi nuanţă intensă de citrin.

— Ştiu să recunosc un chip, chiar dacă este pe jumătate ascuns, iar pe al tău nu l-am mai văzut pe aici înainte. E prima oară când vii.

Adevărul era că nu ştiam ce replică să dau.

— *Şi* pentru Perla Roşie este o premieră. 5-a aplecat spre mine şi şi-a coborât vocea. Pentru că Fecioara nu ne-a mai călcat până acum pragul.

M-a străbătut o undă de şoc, în timp ce degetele mi se încleştau pe paharul alunecos de şampanie.

- Nu ştiu ce vrei să spui. Eu sunt a doua fată

Jenmftr L Armentr & ut

— Eşti precum o ¿1 două fata, dar nu în sensul pe care încenri să îl dai? m-a întrerupt, atingându-mi uşor braţul acoperit de pelerină-E în ordine. Nu at de ce să te temi. 1 Secretul tău e în siguranţă cu mine.

M-am hoabnt la ea pentru ceea ce a părut un minut întreg, înainte de a-mi reveni glasul.

— Dacă ar fi adevărat de ce ar fi un astfel de secret în siguranţă?

— De ce n-ar fi? mi-a răspuns ea. Ce-aş avea de câştigat dacă aş spune cuiva?

— Ai câştiga aprecierea ducelui şi a ducesei.

Îmi bubuia inima în piept. Femeii i-a pierit zâmbetul iar privirea i s-a oţelit.

— Nu am nevoie de aprecierea unui Ascendent

Rostise cuvintele de parcă aş fi sugerat că ar aştepta ceva din partea unei băâtoace cu noroi. Aproape că o credeam, însă niciunul dintre cel care trăiau în regat nu ar fi renunţat la şansa de a câştiga vreun favor din partea unui Ascendent doar dacă nu cumva…

Scanned Willi CamEcanrver

I

Doar dacă nu cumva nu îi recunoştea pe regina Ileana şi pe regele Jalara ca fiind conducătorii de drept. Dacă nu cumva era o susţinătoare a celui care îşi zicea Prinţul Casteel, adevăratul moştenitor al tronului.

Doar că el nu era nici prinţ, nici moştenitor. Nu era nimic mai mult decât un vestigiu al Atlantici, regatul corupt care se prăbuşise la sfârşitul Războiului Celor Doi Regi, Un monstru care crease haos şi provocase vărsări de sânge – întruparea răului pur

El era Cel întunecat.

Şi, cu toate acestea, existau persoane care îl susţineau, cu tot cu pretenţiile sale la tron. Descendenţii care făcuseră parte din răscoale şi care erau vinovaţi de dispariţia

multor Ascendenţi. În trecut Descendenţii nu provocau decât un disconfort minor prin adunările lor restrânse şi prin proteste, şi, chiar şi aşa, acestea fuseseră puţine şi rare, din cauza pedepselor îndreptate asupra celor care erau suspectaţi că ar fi Descendenţi. Procesele nici măcar nu puteau fi numite procese. Nu exista o a doua şansă. Nici închisoare pe termen lung. Moartea era rapidă şi categorică.

În ultimul timp însă, lucrurile se schimbaseră.

Mulţi erau de părere că Descendenţii erau responsabili pentru moartea misterioasă a Gărzilor Regale de grad înalt. Mai mulţi gardieni din Carsodonia, capitala, căzuseră în mod inexplicabil pe Metereze, Doi fuseseră ucişi de săgeţile care le fuseseră trase în ceafă în Pensdurth, un oraş mai mic de pe coasta Mării de Lână, din preajma capitalei. Aljái dispăruseră pur şi simplu pe când se aflau în satele mai mici şi nu se mai auzise niciodată nimic despre ei.

Cu doar câteva luni în urmă, o revoltă violentă se încheiase cu vărsare de sânge în Trei Râuri, un oraş comercial înfloritor de dincolo de Pădurea Sângerie. Conacul Creasta de Aur, autoritatea regală din Trei Râuri, fusese ars din temelii, alături de Templu. Ducele Everton

Scanned Willi CamEcanrver

pierise în flăcări, alături de o mulţime de servitori şi gardieni. Ducesa din Trei Káuri scăpase doar printr-o minune. Descendenţii nu erau doar foşti locuitori din AUantia, ascunşi printre oamenii lui Solis. Unii dintre adepţii Celui întunecat nu aveau nici măcar un strop de sânge atlantian în ei.

Jni Ni/r L Armentrirut

Mi-am ascuţit privirea şi am fixat-o asupra femeii aceleia frumoase. Ar fi putut să fie ea, oare, o Descendentă? Nu-mi puteam închipui cum ar fi fost cineva capabil să sprijine regatul căzut, indiferent de cât de grea i-ar fi fost viaţa sau de *căi* de nefericit ar fi fost. Nu când atlantienii şi Cel întunecat erau vinovaţi pentru ceaţă şi pentru tot ce colcăia în ea. Pentru ceea ce foarte probabil Îi luase viaţa lui Finley – şi nenumărate alte vieţi, inclusiv pe a părinţilor mei, lăsdindu-nnă pe mine marcată de ororile din ceaţă.

Lăsându-mi la o parte suspiciunile pentru o clipă, m-am deschis să simt dacă femeia purta în inimă vreo durere profundă, ceva care să treacă de fizic, care să izvorască fie din pierderea cuiva, fie din amărăciune. Genul acela de durere care îi împinge pe oameni să facă lucruri îngrozitoare în încercarea de a-şi alina chinul.

Nu exista nicio urmă care să arate că ar radia aşa ceva dinspre ea.

Dar asta nu garanta că nu ar fi putut să fie o Descendentă.

Femeia şi-a plecat uşor capul

— După cum am spus, nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa mea-Dar a lui? Asta-i altă poveste.

— A lui? am repetat.

Femeia s-a tras într-o parte, chiar înainte să se deschidă uşa principală. Adierea neaşteptată de aer rece anunţa sosirea mai multor clienţi Pe uşă a intrat un bărbat în urma lui păşind un domn mai în vârstă, cu păr blond de culoarea nisipului şi chipul veştejit, bronzat de soare…

26

Am căscat ochii, zguduită de uluire, Era Vi kier

Scanned Willi CamEcanrver

Wardwell. Ce căuta la Perla Roşie?

Pm itf Hfff şi cenuşi 27

Mwi trecui prin minte imaginea femeii cu rochie scurtă **şi** sănii descoperiţi, şi m-am gândit la motivul pentru care m³ aflam acolo. Am făcut ochii şi mai mari.

O, zeilor!

Nu voiam să mii mai gândesc la scopul vizitei lui. Vikter era un membru vechi ai Curţii Regale, un bărbat trecut bine de cea de-a patra decadă a vieţii, însă pentru mine era mai mult de atât. Pumnalul pe care îl aveam prins la coapsă fusese un dar din partea lui, iar el fusese cel care încălcase tradiţia şi se asigurase ca ştiu cum să îl folosesc. Se asigurase şi că ştiu cum să mânuiesc o sabie, cum să ţintesc cu arcul şi cum, chiar şi fără arme, să pun la pământ un bărbat de două ori mai mare ca mine.

Vikter îmi era ca un tată.

Era şi gardianul meu personal, încă de când ajunsesem în Masadonia, Nu era însă singurul meu gardian, împărţea îndatoririle cu Ryian Keal, care U înlocuise pe Hannes, după ce acesta murise în somn, cu aproape un an în urmă, Fusese o pierdere neaşteptată, pentru c3 Hannes nu avea mult peste 30 de ani şi era foarte viguros. Vracii bănuiau că fusese vorba despre o boală neştiută a inimii. Cu toate acestea, era greu să îţi închipui cum ar fi putut cineva să se culce întreg şi sănătos şi să nu se mai scoale niciodată.

Rylan nu ştia cât de bine antrenată eram, dar ştia că pot să mânuiesc un pumnal. Nu ştia unde dispăream eu şi Vikter, destul de des, afară din castel. Era un om bun şi relaxat, dar nu eram la fel de apropiată de el precum eram de Vikter-Dacă ar fi fost Rylan în locul lui Vikter acum, aş fi putut să mă strecor nevăzută cu uşurinţa.

— La naiba! am înjurat

3 S fifn/i *fier la nnen ftouţ*

M-am întors şi mi-am tras gluga de la pelerină peste cap, Părul meu avea o nuanţă arămie destul de uşor de observat, dar, chiar şi cu părul şi chipul ascunse, Vikter m-ar fi putut recunoaşte. Avea un al şaselea simţ, pe care

Scanned Willi CamEcanrver

doar părinţii îl au şi care intră în acţiune atunci când copilul lor face prostii

Mi-am aruncat din nou privirea spre intrare şi am simţit că mi se taie răsuflarea văzându-l cum se aşază la una dintre mesele care dădeau spre uşă – singura ieşire. Zeii mă urau.

Mă urau cu adevărat, pentru că nu mă îndoiam că Vikter avea să mă vadă. Nu m-ar fi pârât, dar aş fi preferat să mă târăsc printr-o văgăună plină cu gândaci şi păianjeni decât să încerc să îi explic tocmai lui de ce mă aflam la Perla Roşie. Şi avea să-mi ţină morală. Nu genul de discursuri şi pedepse pe care ducele le adora, ci genul acela care îţi intră pe sub piele şi te fac să te simţi prost zile la rând în mare parte pentru că chiar meritai să fii dojenit, şi, sincer, nu voiam să îi văd faţa lui Vikter atunci când avea să descopere că ştiam că se afla în acest loc* Am mai aruncat o privire pe ascuns şi.*

O, zeilor! O femeie îngenunchease lângă el cu o mână pe piciorul lui.

Trebuia să-mi limpezesc privirea – Aceea e Sariah, mi-a explicat femeia. De îndată ce ajunge aici, Sariah e lângă el Cred că îl cam place, Mi-am întors încet privirea spre femeia de lângă mine.

— Vine des pe aici? Mi-a zâmbit uşor

— Destul de des cât să ştiu ce se întâmplă în spatele draperiei roşii şi.

Din sdriji1 jr rentrpf

— De ajuns! i-am tăiat-o. Acum, trebuia să-mi limpezesc mintea şi scot asta din creier. Nu-i nevoie să aud mai mult.

A râs încetişor.

— Ai faţa cuiva care are nevoie de un loc în care să se ascundă. Şi, da, la Peria Roşie asta este o expresie uşor de recunoscut. Mi-a desprins cu îndemânare paharul de şampanie dintre degete. La etaj sunt camere libere acum. (încearcă a şasea uşă de la stânga. Vei găsi adăpost acolo* Vin eu să te iau când e sigur.

I-am întâlnit privirea şi am început să fiu cuprinsă de

Scanned Willi CamEcanrver

suspiciune-Dar am lăsat-o să mă apuce de braţ şi să mă conducă spre stânga.

— De ce m-ai ajuta?

Mi-a deschis uşa.

— Pentru că toată lumea ar trebui să aibă dreptul să trăiască puţin, fie şi numai pentru câteva ore.

Am rămas cu gura căscată, pentru că repetase aproape întocmai gândurile pe care le avusesem cu doar câteva minute în urmă. Eram împietrită.

Femeia mi-a făcut cu ochiul şi a închis uşa.

Faptul că intuise cine eram nu putea fi o simplă coincidenţă. Făptui că îmi repetase ceea ce gândisem mai devreme? Nu era cu putinţă. Un râset aspru îmi scăpă printre buze. Poate c3 era o Descendentă – sau cel puţin nu era o admiratoare a Ascendenţilor. Însă era pasibil să fi fost şi clarvăzătoare.

Nu credeam că mai există clarvăzători.

Şi fricrf nu puteam crede că Vikter era acolo – că venea în acel loc destul de des încât una dintre doamnele în roşu să facă o pasiune pentru el. Nu eram sigură de ce eram atât de surprinsă. Gărzilor Regale nu le era interzis să îşi

Jetmifer L ***Amientraut*** satisfacă plăcerile sau să se căsătorească. Mulţi dintre ei erau chiar promiscui, de vreme ce viaţa le era plină de pericole şi adesea mult prea scurtă. Doar că Vikter avusese o soţie, care murise cu mult timp înainte ca eu să îl cunosc, pierind alături de pruncul lor, la naştere. O iubea încă pe Camilia lui, la fel de mult ca atunci când trăia.

Dar ce se găsea în acel loc n-avea nimic de-a face cu iubirea, nu-i aşa? Şi cu toţii ne simţim singuri câteodată, chiar dacă inima ne este dată cuiva de care mai avem parte sau nu.

Puţin întristată de acest gând, m-am întors spre scara îngustă, luminată de lămpi cu ulei. Am răsuflat greoi.

— În ce m-am băgat?

Doar zeii puteau şti, iar de acum nu mai era cale de întoarcere.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Mi-am strecurat mâna sub pelerină, ca să am mânerul pumnalului aproape în timp ce urcam scările spre al doilea etaj. Holul era mai larg şi surprinzător de liniştit. Nu ştiam bine la ce mă aşteptasem, dar credeam că aveam să aud… zgomote.

Am scuturat din cap şi am început să număr uşile, până când am ajum la cea de-a şasea de pe partea stângă. Am apăsat clanţa şi mi-am dat seama că uşa era descuiată. Am împins uşor, dar apoi m-am oprit. Ce făceam? în spatele acelei uşi m-ar fi putut aştepta orice sau oricine. Femeia aceea de jos…

Uşa de lângă mine s-a deschis, tar holul s-a umplut de chicotul unui bărbat. Speriată, m-am retras repede în camera din faţa mea şi am închis uşa după mine.

30

Cu inima bubuindu-mi în piept, am privit în jur. Nu se vedea nicio lampă, doar un sfeşnic aşezat pe o poliţă, în faţa şemineului gol se aiia o canapea. Am tras adânc

D/în sriiige şi cenuyl 31

aer în piept şi m-am simţit inundată de parfumul lumânărilor. Scorţişoara? însă mai era ceva, ceva ce-mi amintea de condimente puternice şi ace de pin. Am dat să mă întorc şi…

Un braţ s-a strâns în jurul taliei mele, lipindu-mă de un trup foarte dur şi foarte masculin.

— Asta e ceva… s-a auzit şoptind o voce adâncă. Ceva neaşteptat.

Capitolul doi

Luată prin surprindere, mi-am ridicat privirea. O greşeală pe care Vikter mă învăţase că nu trebuie să o fac niciodată. Ar fi trebuit să mă întind după pumnal; în schimb, eu am rămas nemişcată, în timp ce braţul din jurul taliei mele şi-a întărit strânsoarea, iar mâna bărbatului mi 5-a aşezat pe şold.

— Dar este o surpriză bine-venită! a continuat, îndepărtându-şi braţul.

Revenindu-mi din stupoare, m-am răsucit ca să dau piept cu bărbatul. Gluga pelerinei mi-a rămas trasă în timp

Scanned Willi CamEcanrver

ce mi-am strecurat mâna după pumnal. Mi-am ridicat privirea.» şi am fost nevoită să o ridic şi mai mult.

O, zeilor]

Am înmărmurit, cu totul zguduită, când i-am văzut chipul în lumina palidă a lumânărilor.

Ştiam cine era, chiar dacă nu vorbisem niciodată cu el.

Hawlu? Flynn.

Toţi cei din castelul Teerman aflaseră când venise gardianul Meterezelor din capitală, Carsodonia, cu câteva luni în urmă. Nici eu nu făceam excepţie.

Pi *«tânge şi cenuşă* 33

Am vrut să mă mint şi să pun totul pe seama Mltimii lui. căci trona cu aproape treizeci de centimetri deasupra mea, Sau să dau vina pe faptul că se deplasa cu aceeaşi gratie înnăscută, de animal prădător, şi cu fluiditatea pe care le aveau doar felinele cenuşii care dădeau târcoale prin Ţinuturile Pustii, dar pe care eu le văzusem cândva, pe când eram copil, în palatul reginei. Unul dintre acele animale sălbatice de temut fusese închis într-o cuşcă, iar felul în care se mi-ca fără odihnă dintr-o parte în cealaltă, în spaţiul mult prea mic, mă fascinase şi mă îngrozise în egală măsură. îl văzusem pe Hawke mişcându-se în acelaşi fel de mai multe ori, de parcă şi el s-ar fi aflat închis într-o cuşcă. Aş fi putut să dau vina pe atitudinea autoritară pe care o emana prin toţi porii, chiar dacă nu putea şi cu mult mai mare decât mine – poate că era de aceeaşi vârstă cu fratele meu sau cu un an ori doi mai mare Sau poate avea ceva de-a face cu îndemânarea lui în mânuirea sabiei, într-o dimineaţă, în timp ce stăteam alături de ducesă într-unul dintre numeroasele balcoane ale castelului Teerman, care dădea spre terenul pentru antrenamente de dedesubt, aceasta mi-a spus că Hawke venise din capitală cu recomandări strălucite şi că era pe cale să devină unul dintre cei mai tineri gardieni regali. În timp ce vorbea, ducesa îşi păstrase privirea aţintită asupra braţelor scăldate de sudoare ale lui Hawke.

Şi eu la fel.

Scanned Willi CamEcanrver

I

De când sosise, mă trezisem ascunzându-mă în umbra balcoanelor destul de des, urmărindu-l cum se antrenează alături de ceilalţi gardieni, în afara şedinţelor săptămâna* le ale consiliului orăşenesc, acelea erau singurele momente „în care îl puteam vedea.

34 ¡imiiferl Armattmut

Interesul meu ar fi pulul să se datoreze şi faptului că… ei bine, era frumos.

Nu era un cuvânt pe care fi puteai folosi prea des pentru a vorbi despre un bărbat, însă nu puteam să mă gândesc la nimic altceva mai potrivit pentru a-i descrie. Părul negru şi des, uşor ondulat la ceafă, îi aluneca adesea pe frunte, acoperindu-i sprâncenele la fel de întunecate. Planurile şi unghiurile feţei lui mă făceau să-mi doresc să fi fost talentată cu pensula sau creionul. Avea pometii înalţi şi un nas surprinzător de drept pentru un gardian. Cei mai mulţi îşi spărseseră nasul cel puţin o dată. Maxilarul ferm, gura bine definită. În cele câteva din în care II văzusem zâmbind, observasem felul în care i se ridica uşor colţul drept al gurii, descoperind o gropiţă. Nu ştiam dacă avea una pereche în obrazul stâng. Însă, de departe, cea mai captivantă trăsătură a fizicului său erau ochii, îmi aminteau de mierea rece, având o culoare pe care nu o mai văzusem pâjia atunci. El avea un fel de a te privi care te făcea să te simţi dezgolită. Ştiam asta pentru că îi simţisem privirea aţintită asupra mea în timpul consiliilor care se ţineau în Sala Mare, chiar dacă nu îmi văzuse niciodată chipul sau ochii. Eram sigură că atenţia lui venea din faptul că eram prima Fecioară, după secole întregi. Lumea se uita întotdeauna la mine când eram în public, fie că era vorba despre gardieni, cavaleri, doamne de onoare sau oameni de rând.

Privirea asta a lui ar fi putut fi şi rodul imaginaţii mele, exaltată de speranţa mea ascunsă că şi ei era la fel de curios în privinţa mea pe cât eram eu tri ceea ce îl privea

Din sângr ¡fi ***ceniitf***

Poate că din toate aceste motive îmi stârnise

Scanned Willi CamEcanrver

interesul. ins-i mai era ceva, pe care eram prea ruşinata ca să-l recunosc.

Îmi deschisesem cu bună ştiinţă simţurile pentru el. Ştiam că este greşit să fac asta fără să am un motiv serios. Nu aveam nicio scuză care să-mi justifice intruziunea. Nimic, în afară de curiozitatea de a afla ce îl făcea să se mişte ca o felină închisă în cuşcă L

Hawke suferea *întotdeauna.*

Nu era vorba despre o suferinţă fizică. Era ceva mai profund de atât, care îmi dădea senzaţia pe care ţi-o lasă gheaţa pe piele. Era o suferinţă neîmblânzită, care nu părea să aibă sfârşit însă agonia, care părea să-l urmeze pretutindeni ca o umbră, nu îl copleşea niciodată Dacă nu l-aş fi cercetat, nu aş E simţit-o niciodată. Reuşea cumva să îşi tină sub control durerea, iar eu nu mai ştiam pe nimeni altcineva care să poată face asta.

Mici măcar dintre Ascendenţi.

Asta pentru că nu simţeam niciodată *nimic* la ei, deşi ştiam că Ascendenţii simt durerea fizică. Faptul că în preajma lor nu trebuia să îmi fac griji că aş putea atrage suferinţe reziduale ar fi trebuit să mă facă să le caut compania; în schimb însă, mă înspăimântau.

— Nu mă aşteptam să te văd în seara asta! îmi oferea începutul acela de zâmbet, fără din şi, care îi făcea să apară gropiţa în obrazul drept, dar care nu i se reflecta niciodată întru totul şi în privire. N-au trecut decât câteva zile, dulcico!

Dulcico?

35

Am deschis gura şi apoi am închis-o repede la loc. Începeam să pricep ce se întâmpla. Mă confunda! Credea că sunt cineva cu care în mod clar se mai întâlnise în acel

¡mniftri. Antienirtiut toc. Mi-am coborât ochii asupra pelerinei mele – haina pe care o împrumutasem, Era destul de aparte, într-o nuanţă de albastru pai, garnisită cu blăniţă albă.

Britta.

Credea că sunt Britla?

Scanned Willi CamEcanrver

I

Noi două aveam cam aceeaşi înălţime, puţin sub modie, iar pelerina îmi acoperea forma trupului, care nu era nici pe departe la fel de subţire ca a ei. Oricât de activă aş fi fost nu puteam obţine silueta mlădioasă a ducesei Teerman sau a altor doamne de onoare.

În mod inexplicabil, o mică parte din mine, acea parte ascunsă, era... dezamăgită, şi poate chiar puţin invidioasă pe frumoasa tânără.

Ochii mi-au alunecat asupra lui Hawke, Purta tunica neagră şi pantalonii pe care toţi gardienii le aveau pe sub armură. Venise direct aici după ce îşi terminase tura? Am cercetat rapid camera. Lângă canapea se afla o masă cu două pahare pe ea. Hawke nu fusese singur înainte să intru eu. Fusese cu o altă femeie? în spatele lui, patul nu arăta ca şi cum», ar fi dormit cineva în el.

Ce ar fi trebuit să fac? Să mă întorc şi să fug? Ar fi fost riudal. Hawke ar fi întrebat-o, cu siguranţă, pe Britla tna» apoi ce se întâmplase. Dar, dacă reuşeam să îi returnemasca şi pelerina fără ştirea ei, aş fi fost acoperită.

Doar că Vikter era cel mai probabil tot jos, la fel şi & mică aceeaT1.

Zeilor, trebuia să fie o clarvăzătoare. Instinctul tai W11 nea că ştiuse că această cameră era ocupată. Mă trimisaici cu bună ştiinţă, Bănuise că Hawke era aici şi că**3 foarte probabil să mă confunde cu Britta?

Mi se părea un scenariu mult prea **fantasmagoric.**

— L'ence ţi-a spus că sunt aici? a întrebat Hawke.

Din sisnjţ*" fi ***cenuşă***

Mi s-a Uiat răsuflarea, iar inima a început să îmi bată în piept ca un baros. Bănuiam că Pence este un gardian de pe Metereze, apropiat de vârsta lui Hawke, Un blond, dacă îmi aminteam bine, însă nu îl văzusem jos* Am scuturat din cap.

— M-ai urmărit, atunci? Te-ai finul după mine? a întrebat, tachinându-mă. Va trebui să discutăm despre asta, nu-iaşa?

În vocea lui era o urmă stranie de ameninţare, ceva ce-mi dădea impresia că nu era tocmai încântat de ideea

Scanned Willi CamEcanrver

că Britta îl urmărea.

— Dar nu în seara asta, se pare. Eşti neobişnuit de tăcu131 a observat

Din câte o ştiam eu pe Britta, i se întâmpla rar să fie sfioasă.

În clipa în care aş fi vorbit însă, şi-ar fi dat seama că nu eram cine se aştepta, iar eu… Nu eram pregătită ca el să descopere asta. Nu eram sigură pentru ce eram pregătită. Nu mai ţineam mâna pe pumnal – şi nu ştiam ce însemna asta. Tot ce ştiam era că inima încă îmi bătea nebuneşte.

— Nu-l nevoie să vorbim.

Hawke a prins marginile tunicii şi, înainte să apuc să respir, şi-a tras-o peste cap şi a aruncat-o într-o parte.

57

Mi-am întredeschis buzele şi am făcut ochii mari-Mai văzusem până atunci pieptul unui bărbat, însă nu pe al lui. Musculatura care se încorda şi se umfla pe sub cămăşile subţiri în care se antrenau gardienii era acum cu totul la vedere. Avea umerii şi pieptul largi, doar musculatură mlădioasă, definită de ani de zile de antrenamente intense. Câteva fire de păr coborau de pe abdomen, dispărând în spatele taliei de la pantaloni Mi-am coborât privirea mai mult, iar fierbinţeala m-a cuprins din nou.

Icnnifrr L *Armtntraut* una de alt fel de această dată, care nu îmi aprindea doar pielea, ci şi sângele.

Chiar şi la lumina lumânării, puteam să văd cât de strâmţi îi erau pantalonii, cum îi îmbrăcau trupul, lăsând puţine detalii pentru imaginaţie.

Iar eu aveam o imaginaţie bogată, gratie tendinţei doamnelor de onoare de a povesti des lucruri intime, precum şi tendi***nţei mele*** de a trage des cu urechea la conversaţiile Ion

Am simţit o senzaţie stranie în abdomen. Nu era neplăcută. Chiar deloc. Era calda şi îmi dădea furnicături, amintindu-mi de prima mea gură de şampanie spumoasă, Hawke a păşit spre mine, iar eu m-am încordat, gata să fug, deşi am rămas pe loc printr-un efort de voinţă pură.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Ştiam că ar fi trebuit să mă retrag. Ar fi trebuit să vorbesc şi să-i dezvălui că nu eram Britta. Ar fi trebuit să plec imediat Felul în care se îndrepta spre mine, micşorând distanţa dintre noi cu paşii lui mari, sugera intenţiile pe care le avea, chiar şi dacă nu şi-ar fi scos tunica. Şi, deşi aveam doar puţină – bine, nu aveam ***deloc –*** experienţă, am ştiut că, dacă avea să ajungă la mine, urma să mă atingi Ar fi putut să facă mai mult chiar. Ar fi putut să mă sărute.

Şi asta era interzis.

Eu eram Fecioara, Aleasa. Ca să nu mai spun că el mă lua drept o altă femeie şi că fusese cu altcineva în acea cameră, înainte să ajung eu, Asta nu însemna că se fo'/am***plase*** ceva, deşi era posibil.

Nu m-am mişcat şi nici nu am vorbit. Am aşteptat, cu inima bătându-mi atât de tare, încât avem impresia că eram la un pas de leşin. Simţeam

Din sfirtfif şi *cânttşă* furnicături uşoare în mâini şi în picioare şi eu nu tremuram niciodată.

Ce faci?" mi-a şoptit vocea rezonabilă, înţeleaptă din cap.

„Trăiesc", i-am răspuns.

„Şi eşti incredibil de fraieră", a parat vocea.

Eram, dar, cu toate acestea, am rămas nemişcată.

Cu simţurile ascuţite la maximum, l-am urmărit pe Hawke oprindu-se în faţa mea şi ridicându-şi mâinile, apucând de spatele glugii de la pelerină, Pentru o clipă, am crezut că avea să mi-o tragă de pe cap şi că toată şarada urma să se sfârşească, dar el nu a făcut asta. Gluga a alunecat doar câţiva centimetri spre spate.

— Nu ştiu ce joc joci în seara asta. Avea vocea joasa şi senzualii. Dar sunt dispus să aflu.

Şi-a încolăcit braţul în jurul taliei mele. Am scăpat un suspin când m-a tras la pieptul lui. Nu semăna deloc cu îmbrăţişările fugitive pe care le primisem de la Vikter. Nu mai fusesem niciodată ţinută în braţe de un bărbat în felul acela. Între pieptul meu şi al lui nu era nici măcar un milimetru. Contactul acesta mi-a electrizat simţurile.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Hawke m-a ridicat pe vârfuri, apoi cu totul de la pământ, Avea o putere impresionantă, de vreme ce nu eram tocmai uşurică. Uluită, mi-am lăsat mâinile pe umerii lui, Căldura pielii lui ferme părea să mă ardă prin mănuşi, prin pelerini şi prin cămaşa de noapte în care dormeam de obicei

39

Şi-a plecat capul, şi i-am simţit respiraţia fierbinte pe buze. Un fior de nerăbdare şi-a croit drum în josul spatelui meu, în acelaşi timp în care golul de nesiguranţă pe care 11 aveam în stomac a început să crească. Nu aveam timp pentru lupta dintre aceste două emoţii. S-a răsucit

Imiuffr / „Ammtrevt pe călcâie şi a păşit cu aceeaşi graţie de felină pe care i-o mai văzusem. Câteva bătăi tremurate de inimă, apoi Hawke m-a lăsat în ¡os, strângându-mă ferm, dar cu grijă, de parcă ar fi fost conştient de puterea pe care o avea. S-a lăsat în jos deasupra mea, cu o mână ţinându-mi încă ceafa, iar greutatea lui m-a făcut să tresar surprinsa atunci când m-a afundat în pat Apoi şi-a lipit gura de a mea.

Hawke mă săruta.

Nu avea nimic dulce sau delicat, aşa cum îmi imaginam că ar fi trebuit să fie un sărut. Era brutal şi acaparator, posesiv, ¿ar, atunci când am încercat să respir, a profitat de şansă şi a adâncit sărutul. Limba lui mi-a atins limba, făcându-mă să tresar. Am simţit un junghi de panică în vintre, dar şi o altă senzaţie, ceva cu mult mai puternic, o plăcere pe care nu o mai trăisem până atunci Avea aroma unei licori aurii din care gustasem odată şi îi simţeam atingerile reverberând în fiecare parte din mine. În fiorii care îmi acopereau pielea, în respiraţia inexplicabil de grea din piept, în vârtejul de senzaţii care coborau pulsând sub abdomen. Am tresărit înfiorată şi mi-am înfipt degetele în carnea lui, dorindu-mi brusc să nu fi avut mănuşi în mâini, pentru că îmi doream să îi simt pielea. Mă îndoiam că aş fi fost în stare să mă concentrez asupra a cecă ce simţea el Hawke şi-a plecat capul într-o parte, şi am simţit…

Scanned Willi CamEcanrver

I

Fără avertisment, s-a desprins din sărut şi şi-a ridicat capul.

— Cine eşti?

<K1

Cu capul greu şi pielea arzând, am deschis ochii, Fruntea îi era acoperită de părul negru. Trăsăturile îi erau umbrite de lumina blândă, pâlpâitoare, deşi am putut

Pl>i SIÂMÎ fi CTrtUŢI

văd că buzele lui arătau pe cât de umflate mi le simţeam eu pe ale mele.

mişcat prea repede ca să am timp să îi urmăresc nun tra-e de glugă şi îmi dezvăluie chipul cu mască. A ridicat din sprâncene. Ceaţa începea să mi se ridice din minte, inima îmi bubuia în piept dintr-un cu totul alt motiv acum, deşt buzele îmi ardeau încă de la sărutul lui.

Primul meu sărut.

Hawke şi-a îndreptat ochii aurii spre faţa mea şi şi-a TTAS mana de sub mine. M-am încordat când l-am văzut apucându-mi o şuviţă de păr, care a strălucit într-o nuanţă de castaniu intens în lumina lumânărilor. Şi-a plecat capul într-o parte.

— Cu siguranţă, nu eşti tine am crezut eu că eşti, a murmurate!

— De unde ştii? ambâiguit.

— Pentru de ultima oară când am sărutat-o pe proprietara acestei pelerine, aproape că mi-a supt limba cu totul.

Ah! am şoptit.

Ar fi trebuit să fac asta? Nu suna ca şi cum ar fi fost ceva plăcut

Hawke s-a uitat intens la mine, cercetându-mă, în vreme ce jumătate din trupul lui rămânea deasupra mea. Unul din picioarele lui era trecut printre picioarele mele, însă nu aveam idee când se întâmplase asta.

— Ai mai fost sărutată vreodată?

Mi-a luat foc faţa. O, zeilor, era atât de evident?

— Da!

Zâmbetul lui pieziş apăru din nou.

Scanned Willi CamEcanrver

— Mereu minţi?

— Nu! am minţit imediat.

41

— Minrinoaso! a murmurat aproape ca pe a tachinară *femtfer L Armtftft Qui*

Ruşinea m-a inundat, înecându-mi plăcerea înfiorată, de parcă aş fi fost lovită de o lapovită îngheţată, în miezul iernii, l-am împins pieptul gol.

- Ar trebui să te dai jos de pe mine.
- Asta aveam de gând să fac

Felul în care a pronunţat cuvintele m-a făcut să-l privesc pe sub gene.

Hawke a râs şi… Era prima oară când îl auzeam râzând când îl întâlneam în Sala Mare, arăta destul de stoic şi de tăcut, ca majoritatea gardienilor, iar în timp ce se antrena nu îi zărisem decât începutul acela de zâmbet al lui Dar nu îl vă2 Liem niciodată râzând şi, având în vedere durerea care se ascundea în spatele aparenţelor, nu fusesem foarte convinsă că râdea vreodată.

Răsese însă acum, şi sunase autentic, adânc şi plăcut Sunetul reverberase în tot trupul meu, până în vârful degetelor, începeam să-mi dau seama că nu îl mai auzisem niciodată vorbind atât de mult. Avea un accent uşor, un ritm aproape muzical în tonul vocii. Nu prea ştiam de unde să îl iau, însă nu călătorisem nicăieri în afară de capitală şi de Masadonia şi nici nu se întâmpla prea des ca oamenii să vorbească în preajma mea atunci când ştiau că sunt de faţă. Accentul putea fi unul foarte comun, n-aveam de unde să ştiu.

— Chiar ar trebui să te mişti! i-am zis, deşi îmi plăcea să-i simt greutatea trupului.

— Stau destul de bine! a comentat el.

— Ei bine, eu, nu.

— Ai de gând să îmi spui cine eşti, Prinţeso?

42

- Prinţesă? am repetat.

Din Ş] cenuşa în tot regatul nu existau prinţt sau prinţese, în afara Celui întunecat, care se autointitulase

Scanned Willi CamEcanrver

I

Prinţ. Nu mai existau de pe vremea Atlantici – îţi cam place să porunceşti, A ridicat din umeri.

Îmi imaginez că unei prinţese îi place să poruncească.

— Nu îmi place să poruncesc! am declarat. Dă-te jos de pe mine!

Hswke a ridicat dintr-o sprânceană – Serios?

— Faptul că tu spun să te mişti nu înseamnă că îmi place să poruncesc.

— Va trebui să te contrazic aici, O pauză. Prinţeso. Mi-au tremurat buzele, gata să zâmbesc, dar am reuşit să-mi înăbuş pornirea.

- N-ar trebui să-mi spui aşa.

— Atunci, cum ar trebui să îţi spun? Ai, poate, un nume?

— Eu sunt… nimeni

- Nimeni? Ce nume ciudat! Fetele cu nume ca al tău au obiceiul de a purta hainele altora?

— Nu sunt o fatâl i-am tăiat-o.

— Ei bine, sper că nu!

A făcut o pauză, buzele arcuindu-i-se uşor într-un începui de zâmbet.

— Câţi ani ai?

— Destui încât să mă aflu aici, dacă de asta ţi-e teamă – Cu alte cuvinte, eşti destul de mare încât să te prefaci că eşti o altă persoană şi să îi l-ai pe alţii să creadă că eşti o altă persoană, pentru ca mai apoi să îi laşi să te sărute… – înţeleg unde baţi! I-am întrerupt. Da, sunt destul de mare pentru toate lucrurile astea. A ridicat iar dintr-o sprânceană.

tfrrtifi r L. Artrien tron t

— Am să-ţi spun cine sunt eu, deşi presimt că ştii deja. Suni Hawke Flynn.

— Buni! am zis, simţindu-mă imediat ca o caraghioasă.

Gropiţa pe care o avea în obrazul drept s-a adâncit.

— Acum, urmează partea în care tu îmi spui cum te cheamă.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Nu mi-am mişcat nici buzele, nici limba.

-Atunci, mă văd nevoit să te numesc în continuare Prinţesă.

Privirea îi era mult mai caldă acum, şi aş fi vrut să văd dacă i se mai alinase durerea, dar am reuşit să mă abţin. M-am gândit că poate nu mai suferea. Dacă era aşa".

-Poţi mi car să-mi spui de ce nu m-ai oprit? a întrebat, înainte să cedez curiozităţii şi să îmi deschid simţurile.

Nu aveam habar cum aş fi putut răspunde acestei întrebări, când nici măcar eu însămi nu înţelegeam pe deplin. Mi-a zâmbit din nou pieziş.

-Sunt sigur că este vorba despre mai mult decât faptul că sunt dezarmant de chipeş.

Am strâmbat din nas.

— Desigur.

Încă un râs scurt, care urma surprins.

— Cred că tocmai m-ai insultat, încruntată, am chiţăit:

— Nu asta am vrut să…

— M-ai rănii, Prinţeso!

— Mă îndoiesc profund de asta. Sunt sigură că eşti perfect conştient de felul în care arăţi.

— Sunt. E motivul care le-a făcut pe mai multe persoane să facă nişte alegeri mai mult decât îndoielnice în viaţă.

- Atunci, de ce ai zis că te simţi insultat…

Din **srâryft** *fi e* **fiin jd 45**

Înţelegând că mă tachina şi simţindu-mă ca o fraiera pentru că nu îmi dădusem seama de asta imediat l-am împins din nou.

— Eşti Sneil pe mine.

— Ştiu.

Am respirat adânc.

— E destul de nepoliticos din partea ta să faci asta când ţi-am spus clar că aş vrea să te dai b o parte.

— E destul de nepoliticos din partea ta să dai năvală în camera mea îmbrăcată ca…

Scanned Willi CamEcanrver

—! ubita ta?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— N-aş numi-o a-a.

— Dar cum ai numi-o?

Hawke, încă întins deasupra mea, părea să se gândească intens.

— O… bună prietenă.

O parte din mine era uşurată că nu se referise la ea cu vreun termen derogatoriu, aşa cum îi mai auzisem pe alţi bărbaţi vorbind despre femei] e cu care avuseseră relaţii intime, dar… o bună prietenă?

— Nu ştiam că prietenii se poartă aşa.

— Pun pariu că nu ştii mare lucru despre treburile astea.

Adevărul era greu *de* ignorat.

— Şi ieşii gata să pariezi doar după un sărut?

— Doar un sărut? Prinţeso, poţi afla o mulţime de lucruri doar dintr-un sărut.

În vreme ce mă holbam la ei, nu puteam s5 nu mă simt. +, complet lipsită de experienţă. Singurul lucru pe care îl puteam spune după săirutui dintre noi era felul în care mă făcuse să *mă simt* la şi cum acel bărbat încercase să mă posede.

Ifitnifci L Amn ntfwut

- De ce nu m-ai oprit?

Şi-a trecut privirea pe deasupra măştii şi apoi moi jos, spre pelerina care, îmi dădeam acum seama, se desfăcuse, dezvelind cămaşa de noapte subţire, cu un decolteu destul de generos. Sincer, nu ştiam le ce mă gândisem atunci când o luasem pe mine. Parcă m-aş fi pregătit fără să ştfu pentru… ceva, Am simţit un gol în stomac. Mai degrabă cămaşa de noapte era un fals act de bravură.

Privirea lui Hawke a întâlnit-o pe a mea.

— Cred că încep să înţeleg.

- Asta înseamnă că te scoli ca să pot şi eu să mă mişc?

„De ce nu I-ai obligat să se scoale?” mi-a şoptit acea voce nesuferită, extrem de rezonabilă şi foarte logică. Era

Scanned Willi CamEcanrver

o întrebare foarte bună. Ştiam cum să mă folosesc de greutatea unui bărbat împotriva lui. Şi, mai important, aveam pumnalul şi puteam ajunge la el. Dar nu mă întinsesem după pumnal, nici nu încercasem cu adevărat să creez spaţiu între noi. Ce însemna asta? Presupun… presupun că mă simţeam în siguranţă. Cel puţin, pentru moment. Poate că nu ştiam multe despre Hawke, dar nu era un străin – cel puţin, eu nu îl vedeam ca pe un străin şi nu îmi era teamă de el.

Hawke a scuturat din cap.

- Am o teorie.

— Îmi ţin respiraţia!

Gropiţa aceea a lui din obrazul drept şi-a făcut din nou apariţia.

— Cred că ai venit în această cameră cu un scop precis în minte.

Avea dreptate în această privinţă, dar mă îndoiam că avea dreptate şi în ceea ce privea scopul.

Din n-Hijr *fi ttnufA* **47**

— De aceea nu ai vorbit şi nici nu ai încercat să mă corectezi. Toate că şi pelerina pe care ai împrumutat-o a făcut parte din planul tău bânc pus la punci. Al venit pentru ci5 vrei ceva de la mine.

Am încercat să neg ceea ce sugera, dar nu-mi veneau cuvintele pe limbă. Tăcerea nu însemna nici că aş nega, nici că aş confirm a, dar am simţit din nou golul din stomac.

5-a mişcat uşor şi şi-a lipit palma de obrazul meu drept, cu degetele răsfirate.

— Am dreptate, nu-i aşa, Prinţeso?

Cu inima-n gât, am încercat să-mi înghit nodul, dar aveam gura uscată.

— Poate», poate că am venit aici, pentru a discuta.

— Pentru a discuta? A ridicat din sprâncene. Despre ce?

— Despre o mulţime de lucruri! am zis.

S-a destins.

— Cum ar a?

Scanned Willi CamEcanrver

I

Mintea mi s-a golit pentru mai multe clipe, apoi am bălmăjit primul lucru la care nwm putut gândi.

— De ce ai ales să lucrezi pe Metereze?

— Ai venit aici în seara asta ca să-mi pui această întrebare?

Nimic din tonul ori din privirea lui nu arăta că m-ar B crezut, dar am încuviinţat din cap, adăugând pe lisia mea mentală că acesta era încă un bun exemplu pentru a ilustra cât de puţin mă pricepeam la a face conversaţie.

Hawke a rămas tăcut pentru câteva clipe, apoi a spus:

— M-am alăturat gardienilor din acelaşi motiv ca majoritatea

— Şi care ar fi acesta? am întrebat, deşi cunoşteam majoritatea motivelor.

Icnnifer L Armentjvut

— Tatii meu a fost fermier, aceea nu era viaţa potrivita pentru mine. Nu am avut la dispoziţie prea multe opţiuni în afară de aceea de a mi alătura Armatei Regale şi de a proteja Meterezele, Prinţesa.

— Ai dreptate.

Surprins, a mijit ochii la mine.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Vreau să spun că nu există prea multe oportunităţi pentru copiii care vor să devină altceva decât au fost părinţii lor

— Vrei să spui că nu există prea multe şanse pentru ca un copil să îşi îmbunătăţească traiul fată de cei dinaintea lui?

Am încuviinţat din cap, aşa cum am putut.

— Ordinea… ordinea firească a lucrurilor nu prea permite asta. Fiul unui fermier este fermier sau…

— Poate alege să devină gardian, riscându-şi viaţa pentru un salariu stabil de care cel mai probabil nu va ajunge să se bucure oricum? a încheiat el. Nu prea sună a opţiune, nu-i aşa?

— Nu! am recunoscut

Mă gândisem deja la asta-Existau şi alte meserii spre

Scanned Willi CamEcanrver

care Hawke ar *fi* putut să se îndrepte. Negustor sau hăita –, însă şi acestea erau periculoase şi însemnau să ieşi în afara Meterezelor destul de des. Doar că asta nu era la fel de periculos ca a te alătura Armatei Regale şi Meterezelor. Oare chinul lui izvora din ceea ce văzuse ca gardian?

— Poate că nu există prea multe opţiuni, dar cred totuşi – nu, sunt convinsă – că, pentru a te alătura gard ienilor, ai nevoie de o anumită forţa interioară şi de curaj.

— Ai această părere despre toţi gardienii? Crezi că sunt curajoşi?

Hin irtlijjr ţi rrmjf J

— Da.

— Nu toţi gardienii sunt oameni buni. Prinţesa.

L-am privit cu ochii mijiţi.

— Ştiu asta. Curajul şi puterea nu sunt acelaşi lucru cu bunătatea.

- în această privinţă suntem de acord.

Şi-a coborât privirea asupra buzelor mele, şi m-am simţit în mod inexplicabil fără aer.

- Ai spus că ta tăi tău a fost fermier. El a,» în dus la zei?

O umbră *i* s-a strecurat pe chip, prea repede ca să apuc să o descifrez.

- Nu. E bine, sănătos, AI tău?

Am scuturat uşor din cap.

— Tatăl meu… ambii mei părinţi s-au dus.

- îmi pare rău să aud asta +

Cuvintele lui sunau sincer.

- Pierderea unui părinte sau a unui membru, al familiei lasă o urmă care nu se şâerge, mult timp după ce acesta se stinge, Durerea se mai atenuează, dar nu dispare niciodată cu totul. După ani şi ani, te trezeşti încă gândindu-te că ai face orice ca să-l aduci înapoi.

Avea dreptate. Mi-am zis că poate acolo se afla izvorul durerii lui.

— Sună ca şi cum ai fi trecut tu însuţi prin asta.

— Am trecut

M-am gândit la Finâey. Îl cunoscuse bine Hawke? Majoritatea gardienilor erau apropiaţi, legau o frăţie de

Scanned Willi CamEcanrver

sânge, dar, chiar şi dacă nu l-ar fi ştiut pe Finley, existau, cu siguranţă, alţir pe care îi pierduse.

- Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru persoana pe care ai pierdut-o. Moartea este...

49

Moartea era constantă.

¡cnnifer L. Amântutui

Şi o vedeam adesea. Nu ar fi trebuit, aşa protejată cum eram, dar eu vedeam moartea mult prea des.

Şi-a înclinat capul, îl şuviţele întunecate *i* s-au revărsat pe frunte.

— Moartea este ca o prietenă veche care vine în vizită, uneori atunci când te aştepţi mai puţin, alteori când o aştepţi. Nu este nici prima, nici ultima oară când vine, însă asta nu face ca fiecare vizită în parte să fie mai puţin dură sau mai uşor de îndurat

Tristeţea ameninţa să mi se cuibărească în piept, luând locul căldurii.

— Asta aşa este.

Hawke şi-a plecat deodată capul apropiindu-i buzele de ale mele.

— Mă îndoiesc că dorinţa de a conversa te-a adus în camera mea. N-ai venit până aici ca să vorbim despre lucruri triste care nu pot fi schimbate, Prinţeso.

Ştiam de ce venisem acolo în acea seară, şi Hawke avea dreptate şi de această dată. Nu venisem pentru a conversa. Venisem pentru a trăi Pentru a experimenta, Pentru a alege. Pentru a îi oricine altcineva, mai puţin eu însămi. Niciunul dintre aceste lucruri nu presupunea conversaţii.

Avusesem însă parte de primul meu sărut în acea seară. Aş fi putut să mă opresc în acel punct sau să las ca acea noapte să fie una a primelor experienţe, toate la alegerea mea.

j

Oare...? Oare chiar mă gândeam să fac asta, orice ar fi însemnat? Zeilor, chiar datremuram uşor. O simţea oare? Am simţit toată emoţia adunându-mi-se în stomac, formând

Scanned Willi CamEcanrver

junghiuri mici de speranţă şi teamă.

Pin ftiritf* fi *cenuşă*

Fram Fecioara. Aleasa, Vechile mele convingeri în privinţa a ceea ce îi preocupa pe sei deveneau din ce în ce mai slabe, M-ar fi considerat nevrednică? Panica nu m-a cuprins, a-a cum ar fi trebuit să se întâmple.

În schimb, mi s-a aprins scânteia speranţei, şi asta m-a neliniştii mai mult ca orice. Strălucirea aceasta slabă a speranţei mi se părea trădătoare şi mă îngrijora, pentru că, dacĂ aş fi fost considerată nevrednică, aş fi înfruntat cele mai grave consecinţe.

S!

Dacă aş fi fost considerată nevrednică, m-aş fi aflai în faţa unei condamn Ări sigure la moarte. Aş E fost expulzată din regal.

Capitolul trei

Din câte ştiam eu, existase o singură persoană care fusese considerată nevrednică pentru a face Ascensiunea. Numele îi fusese şters din cărţile de istorie, laolaltă cu orice urmă de informaţii legate de cine era şi de ce făcuse pentru a-şi atrage asupra sa exilul. I se interzisese să trăiască printre muritori şi, fără familie, fără sprijin şi fără protecţie, era condamnată la o moarte siguri Pană şi satele şi fermele, care aveau propmle „Metereze” mici şi gardieni, se confruntau cu o rată uriaşă a mortali tâtii.

Chiar dacă Ascensiunea mea era diferită de a altroa, aş fi putut să fiu oricum găsită nedemnă, şi îmi imaginam că pedeapsa mi-ar fi fost tot atât de gravă, însă, în acele clipe, nu aveam capacitatea mentală de a mă gândi la asta, Nu.

Era o minciuni.

Nu uoifitfi să mă gândesc la asta. Nu părăseam acea cameră, deşi ar fi trebuit. Nu îl opream pe Hawke. Luasem deja o hotărâre, deşi nu puteam să înţeleg de ce el era încă acolo, cu mine.

Din sângt fi mtutri

Mi-am umezit buza de jos cu limba şi m-am simţit uşor ameţită, chiar aproape de leşin, iar eu nu mă simţeam

Scanned Willi CamEcanrver

niciodată gata să lipin. Genele acelea ireal de lungi şi dese ale lui s-au coborât, iar privirea i s-a fixat cu atâta precizie asupra gurii mele, încât am simţit-o aproape ca pe o dezmierdare. Am tremurat.

Ochii îi străluceau şi mai tare în timp ce îmi trasa conturul măştii, până la spate, acolo unde funda din satin dispărea sub cascada de păr.

— Pot să scot asta?

Fără să pot articula vreun cuvânt, am clătinat din cap.

Hawke s-a oprit o clipă, apoi acel început de zâmbet a apărut din nou – fără gropiţă de această dată. Şi-a luat degetele de pe mască şi le-a trecut apoi în josul maxilarului meur până la claviculă, acolo unde era prinsă pelerina.

— Dar asta?

Am încuviinţat din cap.

Avea mâini agile. A îndepărtat pelerina şi apoi şi-a trecut un singur deget în lungul gâtului meu, urmărind în jos forma pieptului, care îmi sălta şi cobora sacadat. Senzaţii în avalanşă s-au rostogolit în urma atingerii lui, atât de multe senzaţii, încât nu le puteam înţelege.

— Ce vrei de la mine? m-a întrebat, jucându-se cu fundiţa de la pieptul meu. Spune-mi, şi voi face întocmai.

— De ce? am bâiguit. De ce ai., face asta? Nu mă cunoşti şi ai crezut că sunt altcineva.

O urmă de amuzament i s-a prelins pe tră & ăturile frumoase.

— Nu am nicio treabă pentru moment şi sunt curios.

Am ridicat din sprâncene.

— Faci asta pentru că n-ai altă treabă?

SJ ¡nwâfer L. A rmttii nu i

— Al prefera să-ţi înşir nimicuri poetic «despre cât sunt de fermecat de frumuseţea tadeşi nu-ţi pot vedea decât jumătate din faţă? Care, apropo, din câte pot observa, este p în cută. Ai prefera să-ţi spun că sunt captiva* de odut tăi? Au o nuanţă drăguţă de verde, din câte îmi pot da seama.

Scanned Willi CamEcanrver

Am început să mă încrunt

— Ei bine, nu, Nu vreau să minţi

— Nimic din toate astea nu a fost o minciună.

A tras de fundă şi şi-a plecat capul, lipindu-şi uşor buzele de ale mele. Atingerea delicată m-a electrizat.

— Ţi-am spus adevărul, Prinţeso. Sunt curios în privinţa ta, şi mi se întâmplă destul de rar să îmi stârnească cineva curiozitatea.

— Şi?

— Şi! a repetat, trecându-şi buzele în lungul maxilarului meu, Mi-ai schimbat planurile pentru seara asta. Fâânuisem să mă întorc în odăile mele. 53 mă **bucur** de o noapte bună, chiar dacă plictisitoare, de somn, însă am bănuiala că seara asta nu va fi nici pe departe plictisitoare dacă o voi petrece cu tine.

Am respirat uşor, în mod straniu flatată, deşi încă nelămurită în privinţa motivaţiilor lui. Mi-aş fi d oii t să fie cineva acoao, ca şi pot întreba, deşi, chiar dacă ar fi fost cineva, ar fi fost ciudat şi penibil să întreb.

Cele două pahare aşezate pe poliţă mi-au revenit în minte.

— Ai fost.» ai fost cu cineva în camera asta înaintea mea?

Şi-a ridicat capul şi şi-a pironit privirea asupra mea.

— Asia de unde a mai venit?

— Sunt două pahare lângă şemineul am spus.

Din ¿¡frigr îi anuşt

— Esteo întrebare venită de nicăieri şi *personală,* adresata dt cineva al cănii nume nici măcar nu-l ştiu.

Mi s-au aprins obrajii. Avea dreptate.

A rămas tăcut pentru atât de mult timp, încât a început să mi se strecoare în inimă îndoiala. Poate că nu ar fi trebuit să îmi pese dacă fusese cu altcineva în acea seară, dar îmi păsa, şi, dacă asta indica ceva, acel ceva era că totul era o mare greşeală, O Încurcasem. Nu ştiam nimic despre el, despre ceea ce…

— Am fost cu cineva, mi-a răspuns.

Am simţit dezamăgirea inundându-mi pieptul.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— O prietenă diferită de posesoarea pelerinei. Una pe care nu o mai văzusem de ceva vreme. Am discutat în privat

Mâhnirea mi s-a mai alinat, şi am decis că spunea adevărul. Nu avea de ce să mintă ca să mă aibă pe mine, când ar fi putut să o aibă pe oricare alta, nerăbdătoare să-i aţaţe *curiâzitată L*

- Deci, Prinţesa îmi spui ce vrei de la mine?

Am respirat din nou, cu greu.

— Orice?

— Orice.

Şi-a mişcat mâna atunci şi mi-a cuprins un sân, trecându-şi uşor degetele pe deasupra lui

Era o atingere delicată, însă plăcerea care mi-a electrizat trupul m-a făcut să suspin. Nu îmi puteam controla corpul, care se arcuia sub atingerea lui.

— Aştept! a spus el, trecându-şi încă o dată degetele pe deasupra pieptului meu.

Gândurile şi aşa împrăştiate mi s-au risipit cu totul.

— Spune-mi lucrurile care-ţi plac, ca să te fac să le adori.

55

- Eu.» Mi-am muşcat buzele. Nu ştiu, *fenniftt L Armuntroui*

Hawke m-n privit în ochi pentru o vreme, un moment atât de Inn & încât arii început să mă întreb dacă spusesem ceva greşit.

— Am să-ţi spun ce vreau eu.

A început să-şi mişte degetul în cercuri concentrice **deasupra unui** punct foarte **sensibil.**

— Vreau să-ţi scoţi masca.

Un ăor ascuţit mi-a trecut prin tot corpul, urmat îndeaproape de uluiala mea ameţitoare. Ceea ce simţeam… Nu mai simţisem niciodată ceva asemănător Ascuţit şi dulce, un chin cu totul nou.

— De ce?

— Pentru că vreau să te văd.

— Toţi să mă vezi acum.

Scanned Willi CamEcanrver

— Nu, Prinţeso. Şi-a coborât capul până când buzele s-au lipit pe decolteul cămăşii de noapte. Vreau să te văd cu adevărat atunci când voi face asta, fără să am ţesătura hainei între tine şi gura mea.

Înainte să apuc să-l întreb ce voia să spună, i-am simţit gura umedă şi fierbinte alunecând pe deasupra cămăşii de mătase. Am suspinat, luată prin surprindere de ceea ce făcea şi de focul pe care îl aprinsese în mine, Apoi însă, şi-a ridicat privirea spre mine şi şi-a lipit gura de sânul meu, iar suspinul mi s-a preschimbat într-un strigăt de care cu siguranţă aveam să mă ruşinez mai târziu.

— Scoate-ţi masca! Şi-a ridicat capul şi şi-a strecurat o mână deasupra şoldului meu. Te rog.

Nu m-ar fi recunoscut dacă aş fi făcut-o. Hawken-avea să ştie cine eram, fie că purtam masca, fie că nu, dar…

56

Dacă îmi scoteam masca, ar B spus acelaşi lucru pe care îi spunea ducele adesea? Că eram în acelaşi timp o operă

Din şi asaşă de artă şi o tragedie? Şi, când avea să simtă bucăţile de piele neregulată din lungul stomacului şi al coapselor mele, avea să-şi retragă mâna îngrozit?

Am îngheţat.

Nu mă gândisem bine la asta.

Chiar deloc

Fierbinţeala îmbătătoare, ameţitoare a început să se stingă. Hawke nu era un Ascendent, dar arăta ca unul – era aproape perfect. Până atunci nu-mi fusese niciodată ruşine de cicatrice. Pentru că erau dovada ororii căreia îi supravieţuisem. Dar dacă el”.

Mâna lui Hawke a alunecat în josul coapsei mele, chiar în dreptul despicăturii cămăşii de noapte, şi s-a oprit fix deasupra mânerului pumnalului.

— Ce naiba…?

Înainte să apuc să respir, pumnalul era scos din teacă, iar degetele lui se apropiau periculos de mult de cicatrice. M-am ridicat, dar el a fost mai rapid, trăgându-se

Scanned Willi CamEcanrver

înapoi.

Lumina lumânărilor s-a reflectat în lama roşie.

— Hematit şi os de vârcolac.

— Dă-mi-l înapoi! am poruncit, târându-mă în genunchi.

Privirea i s-a mutat de la pumnal la mine.

— Asta este o armă unică.

— Ştiu.

Părul mi se revărsase pe umeri.

— Genul de armă deloc ieftină! a continuat. Cum de ai în posesie aşa ceva, Prinţeso?

— Mi-a fost dăruit.

Ceea ce era adevărat.

57

— Şi nu sunt proastă ca să vin într-un asemenea loc neînarmată.

gy *Itmtferimtnma*

S-a uitat intens la mine pentru o clipă, apoi şi-a mutat din nou atenţia asupra pumnalului.

- Dacă ai o armă şi nu ai nici cea mai vagă idee cum să o foloseşti nu înseamnă că eşti înţelept.

Iritarea s-a aprins în mine cu aceeaşi vâlvă taie ca a dorinţei pe care refuzase să mi-o împlinească el cu doar câteva clipe în urmă.

— Ce te face să crezi că nu ştiu să-l folosesc? Faptul că sunt femeie?

— Nu poţi să te prefaci surprinsă de faptul că sunt şocat Mânuirea pumnalelor nu este o activitate tocmai comună pentru femeile din Solis.

— Ai dreptele.

Şi **avea.** Conform normelor sociale, nu **era** potrivit pentru o femeie să ştie cum să mânuiască o armă sau cum să se apere, lucru care mă deranjase dintotdeauna. Dacă mama ar fi ştiut cum să se apere, poate ar fi fost încă în viaţă.

- Dar eu ştiu cum să-l folosesc.

Colţul drept ai buzelor i s-a arcuit în sus.

- Acum, chiar mi-ai stârnit curiozitatea!

Scanned Willi CamEcanrver

I

S-a mişcat Incredibil de repede şi a înfipt pumnalul în pat. Am tresărit, întrebându-mă ce aveau să creadă patronii Perlei Roşii despre asta, dar apoi s-a aruncat asupra mea, M-a trântit înapoi pe saltea, greutatea lui **apăsâ**ndu-mi încă o dată trupul, şi s-a lipit de mine, împreunând cele mai interesante părţi ale corpului nostru. Şi-a poziţionat gura deasupra gurii mele…

În uşă s-a auzit un bubuit, amuţindu-i **întrebarea** pe care o avea pe buze.

— Hawke? Era o voce de bărbat. Eşti înăuntru?

Din mufi omuşi Şi

Hawke s-a încordat deasupra mea şi a închis ochii – şi i-am simţit respiraţia fierbinte deasupra buzelor mele.

— Sunt Kieran!

Un nume pe care nu îl recunoşteam.

— De parcă nu mi-aş fi dat seama deja! a murmurat Hawke în barbă.

Am chicotit uşor. A deschis ochii, iar pe chip i-a reapărut acel zâmbet pieziş.

— Hawke? a bubuit din nou Kieran.

— Cred că ar trebui să-i răspunzi, i-am şoptit.

— La naiba! Şi-a întors capul peste umăr şi a strigat: Sunt extrem de ocupat pentru moment!

— Îmi pare rău să aud asta! i-a răspuns Kieran, în timp ce Hawke îşi întorcea din nou atenţia asupra mea, O nouă bătaie în uşă, Dar va trebui inevitabil să te întrerup!

— Singurul lucru inevitabil este că mâna ta va fi în curând ruptă dacă ai să mai baţi o dată în uşa asta! l-a avertizat Hawke.

Am făcut ochii mari.

- Ce ei Prinţese? Şi-a coborât vocea. Ţi-am spus că sunt foarte curios.
- Atunci, va trebui să risc o mână ruptă, i-a răspuns Kieran.

Un urlet de frustrare, aproape animalic, a izbucnit din adâncul lui Hawke. M-au trecut fiorii.

- Emisarul… a sosit! a adăugat Kieran prin uşă.

Chipul lui Hawke s-a acoperit de umbre. Şi-a mişcat

Scanned Willi CamEcanrver

buzele ca şi cum ar fi murmurat ceva, dar sunetul era prea jos ca să-l aud.

Un frison mi-a alungat o parte din fierbinţeală.

— Un… emisar?

A încuviinţat din cap.

frunifcir L Armaitroui

— Proviziile pe care le aşteptam, mi-a explicat. Trebuie să plec.

Am încuviinţat şi eu din cap. Înţelegând c3 trebuia să plece, am întins mâna între noi şi am apucat marginea pelerinei.

Pentru o clipă îndelungă, Hawke nu s-a mişcat Apoi însă, s-a tras de pe mine şi s-a ridicat. L-a strigat lui Kieran în timp ce-şi lua tunica de pe podea. Eu am scos pumnalul de care uitase, din saltea şi l-am ascuns repede în teacă, în vreme ce Hawke îşi trăgea pe el haina şi şi-o prindea cu centura. Avea două teci în părţi, pentru antre – arme pe care nici nu le observasem până atunci.

Hawke a ridicat cele două săbii scurte care se aflau pe dulapul de lângă uşă, şi eu mi-am zis că poate ar trebui să fiu mai atentă la ce se aşa în jurul meu data viitoare când aveam să dau năvală într-o cameră.

Cuţitele lui erau mortale, teribil de ascuţite, menite pentru lupte corp la corp, şi fiecare parte era zimţată, gata să taie în came.

Şi eu ştiam cum să le folosesc, dar am păstrat această informaţie pentru mine.

— Vin înapoi cât pot de repede. Şia pus cuţitele în tecir lipite de trup. Jur!

Anr încuviinţat din nou din cap.

Hawke s-a uitat intens la mine.

— Spune-mi că ai să mă aştepţi, Prinţeso.

Inima mi s-a oprit în gât

— Te voi aştepta.

S-a întors cu spatele şi a luat-o spre uşă, apoi s-a oprit, şi-a întors capul spre mine:

— Aştept cu nerăbdare să vin înapoi.

Din irfrttfe ţi ctHtifă

Scanned Willi CamEcanrver

I

Na am mai adăugat nimic, iar el a ieşit din cameră, deschizând uşa doar cât să se strecoare afară, După ce uţ. a s-a închis în urma lui, am dat în sfârşit drumul aerului pe care îl ţineam în piept îi mi-am coborât privirea spre cămaşa mea de noapte. era din jurul sânului era încă umedă, materialul alb arătând aproape transparent Mi s-au aprins obrajii, şi imam tras jos din pat. Picioarele îmi tremurau surprinzător de tare.

Mi-am ridicat privirea spre uşă şi am închis ochii, fără să-mi pot da seama dacă eram dezamăgită sau uşurată că fuseserăm întrerupţi. Adevărul era că simţeam puţin din amândouă, pentru că îl minţisem pe Hawke

Nu urma să mă mai găsească acolo atunci când avea să se întoarcă.

toca

— Ce-ai făcut azi-noapte?

Întrebarea mi-a distras atenţia de la fursecul pe care îl devoram *şi* mi-a mutat-o asupra doamnei de onoare aşezate în faţa mea.

bî

Tawny Lyon era cea de-a doua fiică a unui negustor bogat fusese dăruită Curţii Regale la vârsta de 13 ani, în timpul Ritualului. Înaltă şi suplă, cu pielea de un maroniu intens ochi căprui frumoşi, era absolut de invidiat, Unora dintre cavalerii şi doamnele de onoare le erau atribuite sarcini în afara pregătirilor pentru viaţa la curte, de după Ascensiune, şi, de vreme ce noi două eram de aceeaşi vârstă, ea primise misiunea de a-mi fi companioană, la scurt timp după Ritual. Îndatoririle ei mergeau de la a-mi ţine companie până la a mă ajuta să mă îmbăiez să mă îmbrac, dacă o ceream.

Jfnm/îţi… Anneniraul

Tawny era unul dintre puţinii oameni care puteau să mfl facă să râd din cele mai mărunte motive. În fapt, ea era una dintre puţinele persoane căreia i se permitea să discute cu mine. Era tot ce aveam mai aproape când venea vorba despre prietenie, şi ţineam la ea enorm.

Bănuiam că şi ea ţinea la mine sau, cel puţin, că mă

Scanned Willi CamEcanrver

plăcea, însă era îndatorirea ei să-mi stea aâături, dacă nu îi ceream eu să plece. Dacă nu ar fi primit sarcina de a-mi fi companioană, nu am fi vorbit niciodată. Şi asta nu spunea nimic despre ea ca persoană, doar că, asemenea celorlalţi, i-ar fi fost interzis să socializeze cu mine sau i s-ar fi cerut să mă trateze cu precauţie.

Faptul că eram conştientă de acest lucru mă apăsa, era încă un sloi de gheaţă în inima mea, dar, chiar şi ştiind că prietenia noastră pornea din obligaţiei eu aveam încredere în ea.

Cel puţin, într-o anumită măsură.

Ea ştia că mă antrenez, dar nu ştia lucrurile cu care U ajutam uneori pe Vikter şi nu avea idee despre darurile mele. Păstram aceste detalii în secret, pentru că, dacă le-aş fi împărtăşit cuiva, acea persoană ar fi fost în pericol.

— Am fost aici.

Ştergându-mi firimiturile de pe degete, am fluturat vag mâna spre camera relativ goală. Ne aflam în antreul mic ce dădea în dormitor, în încăpere se aflau doar două scaune, aşezate lângă şemineu, un dulap şi o ladă, un pat, o noptieră şi un covor greu de blană sub tălpile noastre. Alţii… se bucurau de mai mult confort. Tawny avea un fotoliu frumos în camera ei şi o grămadă de *cu** verturi pluşate. Auzisem că unii cavaleri şi unele doamne de onoare aveau măsuţe cu oglinzi şi birouri, pereţi ticsiţi cu cărţi şi chiar şi electricitate.

Din sfifi crfâifjd

De-a lungul arilor, aceste bunuri îmi fuseseră retrase treptat, ca urmare a unor fărădelegi pe care le săvârşisem.

— N-ai fost la tine în cameră, mi-a răspuns Tawny. locul simplu din vârful capului încerca – fără succes – să îi fină avalanşa de bucle brune fi aurii departe de faţă. Mai multe şuviţe se eliberaseră, ajungând lipite de obraji – Ani venit să te văd la scurt timp după miezul nopţii, şi nu erai aici.

Inima mi-a stat pentru o clipă. Se întâmplase ceva, şi ducele sau ducesa o trimisese pe Tawny după mine? Dacă aşa stăteau lucrurile, Tawny n-ar fi putut să mintă, însă îmi

Scanned Willi CamEcanrver

închipuiam că aş fi aflat deja.

Aş fi fost chemată în biroul personal al ducelui.

— De ce ai venit să mă vezi? am întrebat – Mi s-a părut că am auzit o uşă deschizându-se şi închizându-se, aşa că am decis să investighez «Dar nu era nimeni. A făcut o pauză. Nimeni. Nici măcar tu.

Era imposibil să mă fi auzit când mă întorsesem. Folosisem vechea intrare a servitorilor, şi, chiar dacă uşa scârţâia din toate încheieturile, camera lui Tawny era în cealaltă parte a odăilor mele. Uşa aceea era unul dintre motivele care mă făcuseră să nu cer niciodată să fiu mutată într-o aripă mai nouă, renovată. Pe acolo puteam să ajung aproape în orice parte a castelului şi puteam să intru şi să ies fără să fiu văzută.

Compensa cu vârf şi îndesat lipsa de electricitate şi curentul rece, constant, care părea să-şi găsească întotdeauna ioc pe la ferestre, indiferent de cât de însorită era ziua.

63

Mi s-au umezit palmele în vreme ce priveam spre uşa închisă de la hol. Mă căutase cineva? Din nou, ar fi trebuit să fi aflat deja, aşa că cei mai probabil lui Tavmy i se păruse într-adevăr că aude ceva.

64 *familir i. A* rmm *tru u i*

La cum o ştiam eu pe Tawny, eram sigură că avea să renunţe la subiect clacă nu îi dădeam apă la moară.

— N-am putut să dorm azi-noapte.

— Coşmaruri?

Am încuviinţai din cap, simţindu-mă puţin vinovată, pentru că puteam să îi citesc compasiunea în privire.

— Ai avut o mulţime în ultima vreme. S-a rezemat de speteaza scaunului. Eşti sigură că nu vrei să încerci vreunul dintre leacurile pe care vraciul le-a făcut pentru tine?

— Da. Nu îmi place ideea…

— De a nu avea control asupra simţurilor tale? a încheiat ea în locul meu. Chiar nu e aşa rău, Poppy. Te odihneşti profund, şi, sincer, la cM de puţin dormi tu, cred

Scanned Willi CamEcanrver

că ţi-ar prinde bine să încerci măcar.

Gândul de a lua ceva care m-ar fi cufundat într-un somn atât de adânc încât aş fi avut nevoie de o armată care să mărşăluiască prin camera mea ca să mă trezesc mă făcea asud. Aş fi fost complet lipsită de apărare, iar asta era ceva ce n-aveam de gând să permit.

— Şi, ce ai făcut? O pauză. Sau ar trebui să întreb unde ai fost? Tawny m-a privit cu ochii mijiţi, Iar eu am început să studiez fascinată tivul şervetului. Te-ai strecurat afară, nu-i aşa?

Asta dovedea că Tawny mă cunoştea la iei de bine pe cât o cunoşteam şi eu pe ea.

— Nu ştiu ce te face să crezi asta.

— De parcă n-ai mai făcut asta niciodată? A râs când mi-am ridicat privirea spre ea, Hai, spune-mi ce ai făcut! Suni sigură că a fost cu mult mai interesant decât ce am făcut eu – anume, să stau şi să o ascult pe marchiza Cambria cum bodogăneşte despre cât de scandalos se poartă cutare

Dut ¿înge cenuşă doamnă de onoare sau cavaler. Am minţit că mă doare stomacul, doar ca să pot pleca.

Am chicotit, convinsă că Tawny ar fi fost în stare de aţa ceva.

— H greu să te descurci cu marchizelel – E puţin spus! a remarcat ea.

Rânjind, am ridicat cana cu cafea cremoasă, Marchizele erau supusele ducesei, o ajutau pe aceasta să conducă palatul şi să ţină socoteala doamnelor de onoare. Marchiza Cambria era ca un dragon şi mă speria chiar şi pe mine – M-am furişat afară, într-adevăr! am recunoscut – Unde-ai fost fără mine?

— Cred că e posibil să te superi când ai să auzi – Cei mai probabil, i-am aruncat o privire furişă – La Perla Roşie.

I s-au mărit ochii cât farfuriile întinse în faţa noastră.

— Tu vorbeşti serios?

Am încuviinţat din cap.

— Nu-mi vine să». A respirat adânc Cum?

- Am împrumutat o pelerină de la una dintre domniţe şi

Scanned Willi CamEcanrver

I

am folosit masca pe care o găsisem.

— Vai… hoaţă mică!

— Am returnat pelerina în dimineaţa asta, aşa că nu cred că mă pot numi hoaţă.

— Cui îi pasă că ai returnat-o?! A făcut un pas în faţă. Cum a fost?

- Interesant.

(A

Pentru că m-a implorat să îi dau mai multe detalii, i-am povestit ce văzusem. Era fascinată, îmi sorbea fiecare cuvânt, de parcă i-aş fi împărtăşit Ritualul prin care se făcea Ascensiunea.

m*» ¡enniftrLAnnctiimtl*

— Nu pot să cred că nu m-ai luat cu tine! S-a rezemat din nou de speteaza scaunului, botoasă, dar apoi a ţâşnit înapoi spre mine. Ai văzut pe cineva cunoscut? Loren pretinde că merge acolo o dată la două zile.

Loren, care era o altă doamnă de onoare, pretindea multe lucruri.

— Nu am văzut-o, dar…

Am ezitat, nesigură dacă ar fi trebuit să îi spun desp-Hawke.

Plecasem la doar zece minute după ce Hawke ieşise, uşurată să văd că nici Vikter nu mai era prin preajma Cum de altfel nu mai se vedea nici femeia aceea ciudată, care ştia mai multe decât ar fi trebuit Făcusem tot ce îmi stătuse în putere ca să nu mă gândesc la ce se întâmplase în acea cameră cu Hawke.

Ceea ce se traducea prin faptul că dădusem greş frică din clipa în care mă aşezasem înapoi în patul meu. Am stat şi mi-am repetat în gând tot ce spusese. tot ce făcuse, şi mă trezisem neobişnuit de frustrată, cu o durere în piept şi în vintre.

— Dar ce? m-a întrebat Tawny, Voiam să-i spun. Zeilor, cât voiam să împărtăşesc cu cineva ce se întâmplase între mine şi Hawke. Aveam o sută de întrebări, gata să explodeze, dar seara trecută fusese diferită. Încălcasem nişte limite şi, deşi eu nu simţeam că mă

Scanned Willi CamEcanrver

înjosisem sau că făcusem ceva cu adevărat rău, ştiam că gardienii mei n-ar fi avut aceeaşi părere. Nici preoţii şi preotesele. Faptul că mersesem la Perla Roşie era una, Faptul că avusesem vreun contact, de orice fel cu o altă persoană era cu totul altă poveste. Informaţia aceasta ar fi putut fi folosită ca o armă.

Din iortfă p *miuşă*

Aveam încredere în Tawny, dar, după cum recunoscusem, numai într-o oarecare măsură.

Şi, deşi numai gândul la Hawke îmi deschidea un gol uriaş în stomac, experienţa nu avea să se repete. Următoarea dată când aveam să-l văd la şedinţele de la consiliul orăşenesc, el nu avea să ştie că eu fusesem cea pe care o numise Prin/esrf, Nu avea să ştie că el era cel cu care am împărtăşit primul meu sărut.

Ceea ce fusese între noi. Îmi aparţinea doar mie.

Şi aşa trebuia să rămână.

Am respirat încet ignorând nodul care mi se pusese brusc în gât.

- Dar mulţi purtau măşti, Loren ar fi putut fi prezentă, şi eu n-aş fi avut de unde să ştiu. Ar fi putut fi oricine acolo.

— Dacă te mai duci vreodată la Peria Roşie fără mine, am să-ţi dau găuri în tălpile de la pantofii m-a avertizat Tawny, jucându-se cu mărgelele albe ce mărgineau decolteul rochiei ei roz.

Am râs, puţin şocată.

— Unul

Ea a chicotit.

— Sincer, mă bucur că nu ai venit cu mine. Când am văzut-o cum se încruntă, am adăugat repede: Chiar n-ar fi trebuit să merg nici eu.

- Da, e interzis să mergi la Perla Roşie, şi sunt sigură că la fel e şi să fii antrenată cum să foloseşti un pumnal şi o sabie ca un gardian de pe Metereze.

Asta era ceva ce nu reuşisem să-i ascund lui Tawny, iar ea nu îmi trădase secretul, lucru care mă făcea să am încredere în ea şi să-i mărturisesc majoritatea lucrurilor.

— Da, dar.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Uunttrr L. Armen traut

— E exact ca atunci când te-ai strecurat ca să vezi o lup. U în ring. Sau ca aâund când m-ai convins să mă sca J*d la lac*

— Aia a fost i decalai am corectat-o. Predispoziţia ei de a mă ajuta să fac lucruri interzise era un alt motiv pentru încrederea pe care i-o acordam.

— Şi a fost ideea ta să ne îmbăiem fără haine pe noi!

— Cine face baie cu hainele pe el? is-a mirat, făcând ochii mari, cu inocenţă. Iar ideea a fost a amândurora. Cred că ar trebui să repetăm experienţa, şi repede, până nu se face prea frig fie şi doar ca să mai umblăm pe afară, în fine, aş putea să-mi petrec întreaga dimineaţă înşirânduţi lucruri pe care le-ai făcut şi care sunt fie interzise de duce şi de ducesă, fie îi sunt interzise Fecioarei, şi, până acum, nu s-a întâmplat nimic. Zeu nu şi-au făcut apariţia ca să te dedare nevrednică.1

— Asta este adevărat! am recunoscut, îndreptând o încreţitură de pe poalele rochiei mele.

— Bineînţeles că este!

Tawny a luat de pe masă un fursec mic, pudrat cu zahăr, şi l-a băgat în gură. Cumva, reuşise să nu dea nici măcar puţin praf de zahăr pe ea. Pe când eu, dacă doar aş fi respirat în direcţia acelor prăjituri, aş fi sfârşit acoperită de pudră albă peste tot.

— Deci când mai mergem?

— Eu… nu cred că ar trebui să mai merg – Nu vrei?

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc, încercând să nu o iau pe o cale fără de întoarcere. Problema era că voiam să merg.

Cât stătusem în pat, când nu-mi derulam obsesiv în minte filmul cu timpul petrecut alături de Hawte.

Din iiânşc şi cenuşa nitriind dorinţa aceea dureroasă şi extazul pe care sărutul lui le treziseră în mine, mă întrebasem dacă se întorsese aşa cum promisese şi dacă procedasem corect plecând.

Bineînţeles, în ochii gardienilor mei şi ai zeilor, fusese alegerea corectă, însă cum rămânea cu mine? Ar fi

Scanned Willi CamEcanrver

trebuit să rămân şi să am parte de infinit mai multe experienţe înainte să ratez orice şansă de a le mai trăi?

Mi-am ridicat privirea spre ferestrele care dădeau spre partea de vest a Meterezelor, Umbrele întunecate ale gardienilor care patrulau pe margine erau singurele în mişcare, Oare Hawke era acolo? De ce mă întrebam asta?

Pentru că o parte nu tocmai mică din mine îşi dorea să fi rămas la Perla Roşie, şi eram conştientă că avea să treacă mult timp până când aveam să renunţ să mă mai întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş aşteptat Mi-ar fi împlinit dorinţele?

Nici măcar nu ştiam care ar fi fost acestea. Aveam idei. Aveam imaginaţie. Aveam în minte poveştile altora, însă nu pe ale mele. Toate acestea erau doar copii palide ale realităţii.

Şi ştiam că, dacă aş fi mers din nou la Perla Roşie, aş fi făcut-o în speranţa că el avea să fie din nou acolo. Tocmai de aceea nu trebuia să mă întorc în acel loc.

Mi-am îndreptat privirea spre dulapul deschis, şi primul lucru pe care l-am văzut a fost vălul alb, cu lanţurile lui delicate. Mi s-a coborât o greutate pe suflet. Simţeam deja greutatea voalului, deşi materialul era făcut din cea mai fină şi mai subţire mătase. Prima oară când îmi fusese aşezat pe cap, la vârsta de opt ani, mă speriasem, dar, după zece ani, ar fi trebuit să fiu deja obişnuită cu el, însă, deşi nu mai simţeam că nu pot să văd şi să respir când îl purtam, încă îmi părea greu – ***7U knntfer L Amentrout***

Atârnată lângă el era singura pată de culoare din întreaga mea parderobă, un vai de roşu într-o mare de alb, Era o rochie pentru ceremonii, croită pentru următorul Ritual. Sosise cu o dimineaţă înainte şi nu o probasem încă. Era prima oară când ml se permitea să particip – să port ceva ce nu era alb şi să fiu văzută fără văl. Mascată însă, desigur, ca toţi ceilalţi.

Singurul motiv pentru care mi se permitea să iau parte la acest Ritual, în vreme ce toate celelalte îmi fuseseră interzise, era că avea să fie ultimul dinainte de Ascensiune. Orice urmă de entuziasm pe care mi-o trezea

Scanned Willi CamEcanrver

I

Ritualul era înăbuşită de faptul că avea să fie ultimul.

Tawny s-a ridicat şi s-a îndreptat spre una dintre ferestre.

-Ceaţa nu s-a mai lăsat de ceva vreme.

Tawny avea obiceiul să sarî de la un subiect la altul, însă această schimbare m-a uluit.

— Ce te-a făcut *să te* gândeşti la asta?

— Nu ştiu* Şi-a dat o buclă după ureche. De fapt, ştiu. Le-am auzit pe Dafina şi pe Loren vorbind azi-noapte Pretindeau că îl auziseră pe unul dintre hăitaşi spunând că ceaţa se adună dincolo de Pădurea Sângerie.

- N-am auzit nimic despre asta.

Am simţit un gol în stomac amintindu-mi de Finley. Am regretat imediat că mâncasem atât de multe felii de şuncă.

— N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

Tawny s-a întors de la fereastră.

— Doar că.» au trecut zeci de ani de când ceaţa nu s-a mai apropiat de capitala. Nu a trebuit niciodată să ne facem griji. În această privinţă aici

Dâji sângtf şi cmuqd

Indiferent de locul în care ne aflam, ceaţa era î**ntotdeauna** ceva în privinţa căreia trebuia să ne facem griji. Doar pentru că trecuseră zeci de am de când nu se mai apropiase nu însemna că nu ar fi putut să o facă, dar nu am zis nimic.

Tawny s-a îndepărtat de fereastră şi a venit spre masă, îngenunchind lângă mine.

— Pot să fiu sincera cu line pentru o clipă? Am ridicat din sprâncene.

— Nu eşti mereu sinceră?

— Ei, ba da… Dar asta… e ceva diferit. Mai mult decât curioasă să aflu la ce se gândea, am încuviinţat din cap că poate să continue. Tawny a respirat adânc.

— Ştiu că viaţa noastră e diferită, aşa cum şi trecutul nostru este, la fel cum ne va E şi viitorul, dar tu tratezi Ascensiunea de parcă ar fi moartea ta, când, în fapt, este exact opusul. Înseamnă viaţă. Un nou început, O

Scanned Willi CamEcanrver

Binecuvântare…

— Începi să vorbeşti ca ducesa! am tachinat-o – Dar acesta este adevărol. S-a întins şi mi-a apucat mâna. Peste câteva luni nu vei fi moartă, Poppy. Vei fi vie şi nu vei mai fi strânsă în chingile acestor reguli. Vei fi în capitală.

— Voi fi dată zeiâorî am corectat-o.

— Şi cât de minunat este asta? Vei avea ocazia să trăieşti o experienţă pe care doar puţini oameni au ocazia să o trăiască, Ştiu… Ştiu e & tu crezi că nu te vei mai întoarce, dar tu eşti Fecioara favorită a reginei – Sunt singura ei Fecioară. Şi-a dat ochii peste cap. – Ştii că nu acesta este motivul

72 frântiftr la rmentmu t

Regina făcuse mai mult decât i se cerea pentru mine, însă asta nu schimba faptul ca Ascensiunea mea nu avea să semene deloc cu a ei.

— Şi, atunci când te vei înfoarce drept Ascendenta, eu voi fi *la* dreapta ta. Gândeşte-te doar la toate nebuniile pe care le vom face!

Tawny mi-a strâns mâna, şi am văzut că ea credea cu adevărat că asta avea să se întâmple.

Era posibil.

Dar nu era nimic sigur. Nu aveam nicio idee despre ce însemna cu adevărat să fii dat zeilor. Deşi în aparentă până şi cele mai mici detalii despre istoria regatului nostru erau consemnate, existau unele lucruri despre care nu se scria. Nu reuşisem niciodată să găsesc ceva despre Fed oarei e de dinainte, iar pe preoteasa Analia o întrebasem de peste o sută de ori ce însemna să fii închinat zeilor, şi răspunsul ei fusese întotdeauna acelaşi: „O Fecioară nu trebuie să cerceteze planurile zeilor. Ea crede *şi* nu cercetează”.

Poate că nu eram cu adevărat vrednică să fiu una dintre Fecioare, pentru că mie mi se părea greu să cred în ceva ce nu înţelegeam.

Însă Tawny credea. La fel cum credeau Vikter, Rylan şi efectiv *toţi* cei pe care ţi cunoşteam. Chiar şi Ian. Niciunul dintre ei nu fusese închiriat zeilor însă. I-am

Scanned Willi CamEcanrver

cercetat privirea lui Tawny, căutând o urmă cât de mică de teamă.

— Nu îţi este deloc frică, nu-i aşa?

— De Ascensiune? 5-a ridicat şi şi-a împreunat degetele. Emoţionată? Da. Temătoare? Nu. Sunt entuziasmată să încep un nou capitol.

Din – H/mge dntriţtt începă o viaţă care era a ei, să poată să se trezească să mănânce atunci când voia, s5 îşi petreacă zilele aşa cum poftea şi cu cine voia, în loc să fie umbra mea.

Bineînţeles că nu îi era teamă. Iar eu, neavând aceleaşi trăiri, nu mă obosisem niciodată să mă gândesc ce însemnau toate acestea pentru ea.

De obicei, Tawny era pregătită să ia parte la orice fel de aventură îmi trecea prin minte şi adesea venea ea însăşi cu idei. Dar, dacă zeii ne urmăreau, mai ales acum, că se apropia Ascensiunea, ar fi putut să o găsească nevrednică. Nu era un gând pe ea Te să nu-l mai fi avut până atunci, dar în acea clipă am înţeles mai bine ca oricând că atitudinea mea faţă de Ascensiune ar fi putut să-i reteze lui Tawny avântul.

M-am simţit cuprinsă de vină, gustul ei metalic inundându-mi gura.

— Sunt atât de egoistái Tawny a clipit uimită.

— Ce te face să spui asta?

— Cel mai probabil, ţi-am umbrit entuziasmul cu ursuzenia mea! i-am spus. Nu m-am gândit niciodată la cât de bucuroasă trebuie să fii tu

— Ei, acum, că zici... A început să râdă. Sunetul râsului ei era moale *şi* caâd. Serios, Poppy, nu ai făcut nimic. Părerile tale despre Ascensiune nu au afectat în niciun fel ceea ce simt eu.

— Mă simt uşurata să aud asta, însă, oricum, ar trebui să fiu mai entuziasmată pentru tine. Aşa”. Am respirat adânc, Aşa sunt prietenii.

73

— Şi te-ai bucurat pentru mine? Ai fost fericită? m-a întrebat, Chiar dacă-ţi faci griji pentru tine? Am încuviinţat

Scanned Willi CamEcanrver

din cap.

Icnni/ei **L,** *Arment roui*

— Desigur.

— Atunci, ai fost aşa cum sunt prietenii

Poate est era adevărat, dar mi-am promis *că* aveam fac mai mult, începând cu faptul că nu aveam să şi mai risc Ascensiunea implicând-o în escapadele mele, Puteam să-mi asum consecinţele în cazul în care aş fi fost considerată nevrednică/ pentru că era vorba despre viaţa mea şi despre propriile aeţiuni, dar nu-i puteam face aşa ceva lui Tawny.

N-aş mai fi putut trăi împăcată cu mine însămi.

80C3

După ce am terminat de luat masa de seară în camera mea, l-am auzit pe Vikter ciocănind la uş3. Când i-am văzut chipul veştejit de anii petrecuţi pe Metereze şi ars de soare, nu m-am gândit nicio clipă la locul în care ştiam că fusese cu o noapte în urmă şi la jena pe care o simţisem. Am citit pe faţa lui că intervenise ceva.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit.

— Am fost chemaji.

Mi-a tresâttat inima în piept. Puteam fi chemaţi doar din două motive. Unul avea de-a face cu ducele, iar celălalt era la fel de groaznic, dar din motive cu totul diferite.

— A apărut un blestemat.

Capitolul patrii

Fără să pierdem nicio secundă, am părăsit camera mea şi am ieşit din castel folos indu-ne de vechea cale de acces a servitorilor. Ne-am strecurat apoi ca nişte fantome prin oraş, până când ne-am trezit în faţa unei uşi vechi, hodorogite.

Batista albă prinsă sub clanţa era singurul lucru care făcea diferenţa dintre acea locuinţă şi celelalte case înguste, înghesuite una într-alta, din Cartierul de Jos al Masadoniei.

Cu ochii la cei doi gardieni orăşeneşti care pălăvrăgeau sub lumina galbenă a unui felinar stradal, Vikter a tras repede batista de la uşă şi şi-a strecurat-o

Scanned Willi CamEcanrver

I

într-un buzunar din interiorul pelerinei lui întunecate. Bucata mică de material era un simbol pentru un grup de oameni care credeau că moartea, indiferent de cât de vio» lentă sau de distrugătoare ar fi fost, merita să fie tratată cu demnitate.

Era pl u dovadă de înaltă trădare şi lipsă de loialitate faţă de Coroană.

Descoperisem printr-o întâmplare la ce lua parte Vikter pe când aveam 15 ani. Într-o dimineaţă, plecase în grabă

Jettttifer L Aniu'ntruut de U antrenamentul nostru, şi, simţind că ceva rău se întémplase după durerea emoţională pe care o emana mesagerul, l-am urmărit.

Bineînţeles, Vikter nu fusese încântat. Ceea ce făcea ei era considerat trădare şi implica multe pericole, dintre care a fi prins nu era cel mai mare. Cu toate acestea, eu fusesem dintotdeauna profund afectată de felul în care se proceda în astfel de cazuri. I-am cerut să mă lase să-l ajut A refuzat – m-a refuzat de **aproape** o sută de ori, probabil însă nu am cedat şi, în plus, eu eram înzestrată special ca să fiu de ajutor în astfel de situaţii. **V & ter** ştia ce pot să fac, şi empatia lui l-a determinat să mă lase să ajut

Făceam asta deja de aproape trei ani.

Şi nu eram singurii. Mai erau şi alfii. Unii erau gardieni. Câţiva – cetăjeni. Eu nu ţi întâlnisem niciodată. Hawkear fi putut foarte bine să fie unul dintre ei.

Mi s-a căscat golul acela în stomac, înainte să dau la o parte toate gândurile pe care le aveam despre îl awke.

Vikter a bătut uşor ***cu*** dosul palmei în uşă ***şi*** apoi şi-a lăsat mâna înmănuşată înapoi pe teaca spadei lui late, După câteva secunde, s-au auzit scârţâind zăvoarele, îl uşa hodorogită s-a deschis, descoperind fata palidă pl rotundă a unei femei cu ochii roşii, umflaii de plâns, Ar fi putut să aibă de la 25 de ani în sus, însă fruntea ei încruntată şi ridurile de la coifurile gurii o arătau cu zeci de ani mai bătrână, înfăţişarea ei era legată de acel tip de durere care taie mai adânc decât durerea fizici şi era în legătură cu mirosul care se împrăştia din casa din care ieşise. Sub

Scanned Willi CamEcanrver

fumul gros şi înecăcios de tămâie se simţea mirosul acru ***ţi*** bolnăvicios de dulce al putreziciunii şi al ruinei.

Din stf n-a şi LV/în

Desigur.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o Vikter încet.

Femeia trăgea de nasturele de la bluza ei şifonată, mutându-şi privirea obosiţii când asupra mea, când asupra lui Vikter.

Mi-am deschis simţurile spre ea, Emana undele unei dureri sfâşietoare, pe care nu le puteam vedea cu ochii, dar care erau atât de grele, încât aproape formau un fel de entitate tangibilă în jurul ei. O simţeam întinzându-şi ghearele, zgâriindu-mi pelerina şi hainele, până la piele, ca nişte cuie ruginite. Starea femeii semăna cu cea a **unui** muribund, deşi nu suferea de vreo boală şi nici nu avea **vreo** rană fizică. Într-atât **de** sălbatică şi **de profundă** îi era durerea.

Luptând împotriva pornirii de a face un pas înapoi, am tremurai ascunsă în pelerina mea groasă. Fiecare instinct dinâauntrul meu îmi cerea să pun distanţă „între noi, să mă îndepărtez pe cât posibil de ea. Durerea femeii s-a închegat în cătuşe de fier jurul gleznelor mele, trăgându-mă în jos, în timp ce mi se încolăcea şi în jurul gâtului. Emoţiile îmi blocau gâtlejul, aveau gustul… disperării amare şi al dezolării.

Mi-am închis simţurite, însă era prea târziu. Devenisem una cu durerea ei.

— Cine este? a întrebat femeia aspru, cu vocea răguşită din cauza lacrimilor care îi umflaseră ochii.

— Cineva care te poate ajuta, i-a răspuns Vikter, aşa cum eram obişnuită să-l aud. Folosea acel ton calm ori de câte ori eram gata să am vreo criză de furie sau să fac ceva cu totul nebunesc – lucru care, potrivit lui Vikter, se întâmpla mult prea des. Te rog, lasă-ne să intrăm!

¡tăiwfh L Aiwnttrwit

Degetele femeii s-au oprit în jurul nasturelui de la gât, şi ea a încuviinţat scurt din cap, apoi a făcut un pas

Scanned Willi CamEcanrver

înapoi. L-am urmat pe Vikter înăuntru, cercetând camera slab luminată care părea un spaţiu comun pentru bucătărie şi camera de zi. Casa nu avea electricitate, doar lămpi şi lumânări groase de ceară-Asta nu era tocmai surprinzător, deşi electricitatea era acum disponibilă în 2 oneledin Cartierul de Jos, pentru iluminarea străzilor şi a unora dintre afaceri. Însă doar cei bogaţi aveau electricitate în casele lor, iar aceştia nu locuiau în Cartierul de Jos. Pe ei îi găseai mai aproape de centrul Masadoniei, pe lângă castelul Teerman, cât mai departe cu putinţa de Metereze.

Aici însă, Meterezele se înălţau ameninţătoare.

Am tras încet aer în piept şi am încercat să nu mă concentrez asupra ¿aptului că durerea femeii văruise pereţii şi podelele încăperii într-un negru uleios. Suferinţa ei îşi făcuse culcuş acolo, printre mărunţişuri ieftine şi farfurii de lut, printre păturile croşetate cu ciucuri deşiraţi şi mobile învechite. Mi-am împreunat mâinile pe sub pelerină, am respirat din nou, de data aceasta mai adânc, şi mi-am rotit privirea primprejur.

Pe masa de lemn era un felinar, alături de mai multe bucăţi de tămâie fumegândă. În jurul vetrei de cărămidă se aflau mai multe scaune, Mi-am concentrat privirea asupra uşii închise de lângă cealaltă latură a căminului.

Mi-am plecat capul acoperit de glugă într-o parte, ca să văd mai bine. Pe poliţa de lângă uşă se afla lama unei săbii care părea vişinie în lumina aceea slabă.

Hematit.

A

Femeia se pregătea să facă singură ce trebuia făcut, şi având în vedere cum se simţea, asta ar fi fost dezastruos

Din stingi *şi cenutf*

— Cum te numeşti? a întrebat-o Vikter în timp ce îşi cobora gluga de pe cap.

Aşa făcea întotdeauna. Îşi dezvelea chipul ca să aline familia şi prietenii, să îi iacă să se sâmtă în siguranţă. O şuviţă de păr blond i-a alunecat pe frunte când s-a întors spre femeie.

Scanned Willi CamEcanrver

Eu nu m-am descoperit.

— A-Agnes, a răspuns ea, încercând să înghită nodul din gât. Am… am auzit despre batista albă, dar… nu eram sigură că va veni cineva. Mă gândeam că ar putea fi un soi de păcăleală sau un mit.

— Nu este o păcăleală.

Poate că Vikter era unul dintre cei mat temuţi gardieni din întregul oraş, dacă nu chiar din regat dar ştiam că, atunci când Agnes avea să îl privească *în* ochii aceia albaştri, nu urma să vadă decât bunătate.

— Cine este bolnavul?

Agnes a mai înghiţit un nod, pielea din jurul ochilor încreţindu-i-se când i-a închis pentru o clipă.

— Soţul meu, Marlowie, Estehăitaş pentru Metereze şi… şi s-a întors acasă acum două zile". S-a poticnit şi a trebuit să tragă adânc aer în piept. Fusese plecat luni întregi, Am fost atât de fericită să-l văd. Îi dusesem dorul şi, în fiecare zi care trecea, mă temeam că pierise pe drum. Dar s-a întors.

Mi s-a strâns inima-n piept, de parcă ar fi fost strivită de un pumn. M-am gândit la Finley, Fusese şi ei hăitaş, parte din acest grup în care era implicat Marlowe?

79

— La început, mi s-a părut doar că are o dispoziţie proastă, iar asta nu ar fi fost ceva neobişnuit. Munca lui este extenuantă! a continuat ea. Apoi… apoi, într-o noapte, a început să arate semne*, îl o jenttifrri. Antientrout*

— Într-o noapte? în tonul lui Vikterse strecurase doar o vag3 notă de îngrijorare, însă eu căscasem ochii uluită. Şi ai aşteptat până acum?

— Am sperat că era vorba despre altceva. Despre răcealăsau gripă, Femeia ţi-a dus din nou mâna la nasturi începeau să se vadă aţe în jurul lor. Nu… nu am ştiut până noaptea trecută că era ceva mai rău. Marlowe e un om bun, înţelegeţi? Nu încerca să se ascundă. A avea de gând să se îngrijească singur de asta, dar…

— Dar blestemul nu i-a permis! a încheiat Vikter în locui ei, şi femeia a încuviinţat din cap.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Mi-am aruncat din nou privirea spre uşă. Blestemul progresa diferit în funcţie de persoană. Pe unii îi acapara în câteva ore, în timp ce în cazul altora dura o zi sau două. Dar nu mai auzisem niciodată să depăşească trei zile. Era doar o chestiune de timp până când avea să cedeze, probabil în câteva ore sau minute.

— Este în ordine! a asigurat-o Vikter, deşi chiar nu era aşa. Unde este acum?

Femeia şi-a dus mâna la gură şi a arătat cu capul spre uşa închisă. Mâneca bluzei pe care o purta era pătată cu o substanţă neagră.

— E încă el însuşi. Cuvintele îi sunau puţin înăbuşit. El e… e încă acolo. Aşa vrea să meargă la zei. Ca el însuşi.

— Mai e cineva înăuntru?

A scuturat din cap şi a respirat din nou greoi.

— Ţi-ai luatrâmaş-bun? am întrebat-o.

Femeia a tresărit când mi-a auzit vocea şi a făcut ochii mari. Pelerina mea era destul de diformă, aşa că mi-am imaginat că a fost surprinsă să constate că sunt femeie, în situaţii ca acelea, oamenii nu se aşteptau în niciun caz la o femeie.

Ilm f4 Îur pl irnu-ţi

— Tu eşti! a şoptit ea.

Am îngheţat

Vikter, nu. L-am văzut cu coada ochiului ducându-şi din m-a mâna spre mânerul sabiei. Agnes a făcut o mimare rapidă, şi Vikter a încercat să îşi scoată arma din teacă, dar, înainte ca eu sau et sa apucăm să facem ceva, femeia s-a prăbuşit în genunchi în ia [a mea. Şi-a plecat capul & i şi-a împreunat mâinile sub bărbie.

Am căscat ochii pe sub glugă şi mi-am întors încet privirea spre Vikter. El a ridicat uşor dintr-o sprânceană.

— Au vorbit despre tine! a şoptit ea, legănându-se spasmodic.

Cred că mi se oprise inima-n piept.

— Spun că eşti copilul zeilor.

Am clipit o dată, apoi de două ori, Mi se făcea pielea de găină. Părinţii mei fuseseră oameni în came şi oase. În

Scanned Willi CamEcanrver

mod cert, nu eram un copil ai zeilor, dar ştiam că multe persoane din Solis o vedeau astfel pe Fecioară.

— One a spus asta? a întrebat Vikter, aruncându-mi o privire din care se înţelegea că aveam să vorbim despre asta mai târziu.

Agnes şi-a ridicat chipul scăldat de lacrimi şi a scuturat din cap.

— Nu vreau să nenorocesc pe nimeni. Vă rog. Nu au vorbit din răutate sau pentru a împrăştia zvonuri. Doar că…

A ezitat, privirea aâunecându-i spre mine. Vocea i s-a preschimbat într-o şoaptă.

— Ei spun că ai *tkrul*

ai

În mod clar, cineva vorbise. Un fior şi-a croit drum pe Şira spinării, dar l-am ignorat, pentru că durerea femeii era arzătoare.

«2 *¡ennifrr* **f**, *Armtmtnwt*

— Nu sunt nimeni important.

Vikter a tras aer în piept zgomotos.

— Agnes. Te rog.

Mi-am tras mănuşile pe sub pelerină şi mi le-am băgân buzunar. Apoi mi-am strecurat mâna printre faldurile grele şi i-am întins-o femeii, aruncându-i rapid o privifuriş lui Vikter.

Vikter m-a privit cu ochi mijiţi.

Era clar că mfl aştepta o morală mai târziu, însă avea oricum să merite.

Agnes şi, coborât privirea asupra mâinii mele şi apoi încet şi-a ridicat braţul şi ş]-a lăsat palma în palma me- Cum se ridica, i-am strâns mâna rece şi m-am gândit fa nisipurile aurii, strălucitoare care înconjurau Marea de Lână, 3 a căldură şi la râsete. Mi-am văzut părinţii, cu trăsăturile şterse de timp, tremurate, indefinite. Am simţit briza caldă şi umedă în păr, nisipul sub tălpi.

Era ultima amintire fericită pe care o aveam cu părinţii mei.

Agnes a respirat greoi. Îi tremura braţul

Scanned Willi CamEcanrver

— Ce?

Gura i s-a înmuiat, iar umerii i s-au relaxat. Durerea asfixiantă s-a retras, prăbuşindu-se în ea însăşi, ca o câsufă din chibrituri în faţa unei furtuni. Genele umede i s-au zbătut, iar obrajii i s-au îmbujorat, I-am dat drumul la mână în clipa în care cameră a devenit mai.» deschisă şi mai luminoasă, mai aerisită. În umbre se ascundeam continuare o durere ascuţită, dar acum îi putea face faţă.

Şi era mai suportabilă şi pentru mine.

— Eu nu… Agnes şi-a dus mâna la piept, scuturând uşor din cap. A ridicat din sprâncene, privindu-şi cu atenţie

Din *sânge* şi a*wtişă* mâna dreaptă. Aproape sfioasă, şi-a întors apoi privirea tpre mine. Simt că pot să respir din nou.

puteam să-i citesc pe chip că începea să înţeleagă. I-au strălucit ochii de uimire.

— Darul.

Mi-am strecurat mâna înapoi sub pelerină, conşti**entă** de ghemul de emoţii intense care creştea în interiorul meu.

Agnes tremura. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că avea să se arunce din nou la podea, dar nu a făcut-o.

— Mulţumesc! îţi mulţumesc atât de mult! Zeilor, **mulţu…**

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti, am întrerupt-o. Ţi-ai luat rămas-bun? am întrebat-o apoi din nou.

Timpul ni se scurgea printre degete – timp pe care nu-l aveam la dispoziţie.

I-au strălucit lacrimi în ochi atunci când a încuviinţat din cap. Dar durerea nu a mai cuprins-o ca înainte. Ceea ce făcusem n-avea să dureze. Durerea avea să iasă din nou la suprafaţă. Speram ca până atunci să fie pregătită să îi facă faţă. Altfel, avea să o bântuie mereu, ca o fantomă care se lipeşte de fiecare moment fericit, până când avea să o acapareze cu totul.

— Vom merge la el acum, a anunţat Vikter. Ar fi mai bine dacă ai rămâne aici.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Agnes şi-a închis ochii şi a încuviinţat din cap. Vikter mi-a atins uşor braţul când s-a întors, iar eu l-am urmat. Ochii mi-au căzut asupra canapelei de lângă vatră, la timp ce Vikter se pregătea să deschidă uşa. Pe jumătate ascunsă în spatele unei perne subţiri se afla o păpuşă de cârpă cu păr galben, făcut din lână. M-am înfiorat, şi în stomac mi s-a căscat un gol.

M nifrr la mai I ftml

— Îi veţi… a strigat după noi Agnes. Îi veţi uşura trecerea?

— Desigur! i-am răspuns, întorcându-mă spre Vikter. Mi-am aşezat mâna pe spatele lui şi am aşteptat să-şi plece capul. Apoi i-am şoptit: E un copil aici.

Vikter s-a oprit, cu mâna pe uşă, iar eu am arătat cu capul spre canapea. Mi-a urmărit mişcarea cu privirea. Nu puteam să simt oamenii, ci doar durerea lor, după ce îi vedeam. Dacă în acea casă se afla un copil, acesta trebuia să se fi ascuns şi, cel mai pro ba bit, nu avea idee despre ceea ce se întâmpla.

Dar, atunci, de ce nu spusese Agnes că se afla un copil acolo?

Goaul din stomac s-a mărit în timp ce prin minte mi se desfăşura cel mai cumplit dintre scenariile posibile.

— Mă ocup eu de asta. Tu ocupă-te de «aria/în.

Vikter a ezitat. Şi-a ridicat ochii albaştri, înneguraţi de griji, spre uşă.

— Pot să am grijă de mine şi singurăi i-am **reamintit** ceea ce ştia deja.

Faptul că mă puteam apăra singură i se datora în întregime lui. A scăpat un oftat greu şi a murmurat;

— Asta nu înseamnă că şi trebuie să o faci întotdeauna. Dar a făcut un pas înapoi şi s-a întors cu faţa spre Agnes. Ar fi prea mare deranjul dacă ţi-aş cere ceva ca W de băut?

— Ah, nu! Desigur! i-a răspuns Agnes, Aş putea să fac nişte ceai sau cafea.

— Ai poate nişte cacao? a întrebat Vikter.

Am zâmbit Deşi asta era ceva ce un părinte ar fi p

Scanned Willi CamEcanrver

I

«tyt avea la îndemână şi întrebarea lui ar fi putut fi interpretată ca o încercare de a aduna mai multe dovezi că acolo

Din siân-ţi anuşă

se afla un copil, era în acelaşi timp şi cea mai mare shbiounea Ittf Vikter.

Agnesa tuşit, şi am auzii deschizându-se un dulap.

Vikter a încuviinţat din cap spre mine, iar eu am păşit înainte* ntri-am pus mâna pe uşă şi am deschis-o.

Dacă nu aş îi fost pregătită pentru duhoarea mult prea dulceagă şi acrd-amăruie, mirosul m-ar fi pus la pământ. Mă simţeam pe punctul de a vomita, Privirea a început să mi se obişnuiască treptat cu lumina slabi de lumânare din dormitor. Nu trebuia decât să… nu respir prea des.

Părea un plan bun.

Am dat roată camerei cu privirea. Înăuntru nu se aflau decât un pat, un dutap înalt şi două noptiere vechi. Şi aici ardea tămâie. Însă mirosul nu putea fi acoperit. Mi-aut concentrat atenţia asupra patului, asupra formei care zăcea inuman de nemişcată în mijlocul lui. Am pâait înăuntru şi am închis uşa în urma mea, înaintând, cu mâna sub pelerina, deasupra coapsei. Mi-am încolăcit degetele în jurul mânerului veşnic rece al pumnatului şi m-am concentrat asupra bărbatului Sau asupra a ceea ce mai rămăsese din el.

Era tânăr, de atâta lucru îmi puteam da seama, şi avea părul şaten-deschis şi umeri laţi, tremurători. Pielea îi căpătase o paloare cenuşie, iar obrajii îi erau supţi, de pardl n-ar mai fi mâncat de săptămâni întregi. Avea umbre adânci sub pleoajjele care îi tresăreau spasmodic Culoarea buzelor lui era mai mult vineţie decât roz. Am respirat adânc şi mi-am deschis din nou simţurile.

Suferea foarte tare, atât din punct de vedere fizic, cât şi emoţional Nu era aceeaşi durere ca a lui Agnes, dar

¡ctmifiv L Armmttvut nu era cu nimic mai puţin puternica şi profundă. Aici, chinul nu lăsa loc pentru lumina şi înghiţea tot aerul Te îneca şi te sfârteca cu

Scanned Willi CamEcanrver

ghearele tui, făcându-te să pricepi că nu exista cale de salvare.

M-a trecut un fior din cap până în picioare în timp ce încercam să mă forţez să mă aşez lângă el. Mi-am scos din teacă pumnalul, dar l-am lăsat ascuns sub pelerină, în timp ce cu cealaltă mână am tras jos cearşaful. Avea pieptul dezvelit. Când aerul rece din cameră i-a atins pielea ca de ceară, a început să tremure şi mai tare. Privirea mi-a alunecat la stomacul lui supt

Am văzut rana pe care o ascunsese de soţia lui.

Era deasupra şoldului drept: patru sfâşieturi zdrelite. Două tuia lângă alta şi, sub ele, la câţiva milimetri, alte două, identice.

Fusese muşcat

Cineva care nu ar fi ştiut despre ce era vorba ar fi crezut că îl muşcase vreun animal, însă aceea nu era o rană făcută de animale. Din ea ieşeau sânge şi un lichid mai întunecat uleios. Din muşcătură iradiau nişte linii palide, roşcate-albăstrui, care i se întindeau pe abdomen şi dispăreau sub cearşaf.

Un geamăt sfâşietor mi-a atras privirea în sus. Buzele bărbatului se subţiaseră, descoperind cât de aproape era de o soartă mai rea decât moartea. Gingiile îi sângerau, pâlându-i dinţii.

Dinţi care începuseră deja să se preschimbe.

3 b

Doi deasupra, doi jos – caninii – se alungiseră deja. Mi-am îndreptat privirea spre mâna lui, care se odihnea lângă pictorul meu. T se alungiseră şi unghiile, care deveniseră asemănătoare mai degrabă cu ghearele unui

Drrt sânge ranufrf 87

animal, într-o oră, unghiile şi dinţii aveau să i se întărească şi să i se ascuttl Aveau să poată tăia prin piele şi carne.

Avea să devină unul dintre ei.

Un Temut.

Condus de o nevoie insaţiabilă de sânge, urma să îi măcelărească pe toţi cei care-i ieşeau în cale. Iar dacă

Scanned Willi CamEcanrver

vreuna dintre victime ar fi supravieţuit atacului, ar fi deveni t exact ca el.

Ei bine, asta nu se întâmpla întotdeauna.

Mie nu mi se întâmplase.

Dar bărbatul acela se preschimba în ceea ce exista în afara Meterezelor, în ceea ce trăia în ceaţa deasă – n scursurile cu care regatul căzut al Atlantici blestemase acele pământuri. La mai bine de 400 de ani de ia încheierea Războiului Celor Doi Regi, erau încă precum ciuma. Temuţii erau creaţii ale atlantienilor, născuţi din sărutul lor otrăvit, care avea acelaşi efect ca o infecţie, transformând bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi în creaturi însetate de sânge, ale căror trupuri şi minţi erau corupte de foamea lor nepotolită.

Chiar dacă majoritatea atlantienilor fuseseră vânaţi şi erau pe cale de dispariţie, existau încă destui. Şi era suficient să fie în viaţă un atlantian pentru a crea o duzină de Temuţi, dacă nu chiar mai mulţi. Şi aceştia nu erau complet lipsiţi de judecată. Puteau fi controlaţi, însă doar de Cel întunecat.

Sărmanul bărbat se luptase probabil cu ei şi scăpase. Ştia însă cu siguranţă ce însemna muşcătura. Cu toţii ştiam, de când ne năşteam. Era parte din istoria pătată de sânge a regatului. Bărbatul era blestemat şi nu se putea face nimic în această privinţă. Se întorsese, oare, ca să-şi ia rămas-bun de la soţie? De ia copil? îşi închipuise

Jmnifn la rmmtrout că el avea să fie altfel decât ceilalţi? Că avea să fie binecuvântat de soei?

Ale?

Nu conta

Am oftat şi am aşezat cearşaful la loc, lăsându-i pieptul dezvelit. Am încercat să nu respir prea zgomotos şi mi-am pus o palmă pe pielea lui. Carnea Jul., nu era aşa cum trebuia, ci rece, aspră, Mi-am îndreptat gândul spre plajele din Carsodonia şi spre apele năucitor de albastre ale marii, Mi-am adus aminte de nori, de cât de mari şi de pufoşi erau. De faptul că arătau aşa cum trebuie să se fi simţit pacea. M-am gândit la Grădinile Reginei, din jurul

Scanned Willi CamEcanrver

castelului Teerman, acolo unde puteam să fiu eu însămi, fără să simt nimic sau să mă gândesc la ceva, acolo unde totul, inclusiv mintea mea, era tăcut.

M-am gândit la căldura acelor momente petrecute alături de Hawke, mult prea scurte.

Tremuratul lui Marbwe s-a potolit şi zbaterea din spatele pleoapelor a încetinit. Pielea încreţită din coiful ochilor i s-a netezit

— Marbwe? am zis, ignorând durerea surdă care începuse să crească îndărătul ochilor mei.

Urma o migrenă. Aşa se întâmpla întotdeauna atunci când îmi deschideam simţurile sau îmi foloseam darul.

Pieptul de sub palmele mele s-a ridicat şi genele dese au fluturat. Bărbatul şi-a deschis ochii şi eu m-am încordat. Erau albaştri. În cea mai mare parte. Vine roşie tice injectau irisul. În curând, n-avea să mai rămână urmă de albastru. Doar culoarea sângelui.

Şi-a întredeschis buzele uscate.

— Tu eşti». Rhain? Ai venit să mă iei spre sfârşitul meu?

j) lij iltluşti

Se gândea la zeul omului de rând şi al sfârşitului, un 7X>u în morlii.

nu sunt.

ştiind că deocamdată durerea îi era ţinută în frâu, ivii-am ridicat mana şi am făcut acel lucrul care îmi era strici interzis să îl fac. Nu doar de ducele şi de ducesa Je Masadonia sau de regină, ci şi de zei. Am făcut ceea Hawke îmi ceruse să fac în privinţa măştii, dar eu refuzasem. Mi-am tras gluga şi apoi mi-am scos masca albă de domino, pe care o purtam ca să mă asigur că ani chipul protejat.

M-am gândit – sau am sperat – că zeii aveau să facă o excepţie în cazuri cum era acesta.

Ochii lui acoperiţi de un’ vă! de purpură au alunecat peste chipul meu, pornind din colţul în care câteva şuviţe de păr arămiu se ondulau pe frunte, coborând apoi pe partea dreaptă a feţei, întorcându-se spre cea stângă.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Privirea i-a întârziat acolo, asupra dovezii vii a ce puteau să facă ghearele Temuţilor. M-am întrebat dacă şi el credea acelaşi lucru pe care îl spunea întotdeauna ducele. „Ce păcat!”

Aceste două cuvinte păreau să fie preferatele ducelui. Acestea şi: „M-ai dezamăgit”.

— Gne eşti tu? a întrebat bărbatul cu glas răguşit.

— Numele meu este Penellaphe, dar fratele meu şi alţi câţiva apropiaţi îmi spun Poppy – Poppy? a şoptit el Am încuviinţat din cap.

— E un nume de alint ciudat, dar aşa obişnuia să-mi spună mama. Şi am rămas cu el. Marlowe a clipit încet.

90 ***Jnintftr*** la mu. w *irout*

Vece-l

I se crăpaseră coifurile gurii şi din noile răni curgeau sânge şi întuneric.

— De ce eşti aici?

Ani zâmbit forţat şi am strâns mai tare teaca pumnalului. Apoi am făcut încă un lucru care ar fi trebuit să se încheie cu expedierea mea la Templu. Asta nu se întâmplase încă, deşi nu era prima oară când îmi dezvăluia în identitatea unui muribund.

— Eu sunt Fecioara.

A respirat scurt, şi i-am simţit pieptul ridicându-se. Şi-a închis ochii. L-a străbătut un fior.

— Eşti Aleasa, „născută la sânul zeilor, protejată din pântec, acoperită de văl de la naştere”.

Eu eram.

— Ai… ai venit după mine. Şi-a deschis ochii, şi am văzut că roşul se răspândise aproape în totalitate, nu mai rămânea decât o urmă de albastru. Tu… îmi vei oferi demnitate.

Am încuviinţat din cap.

Cei blestemaţi cu muşcătura unui Temut nu aveau şansa să moară liniştiţi în patul lor, pe cât de împăcaţi cu putinţă. Nu le era acordată o astfel de clemenţă. În schimb, de obicei, erau târâţi în piaţa oraşului şi arşi de vii în faţa unei mulţimi Nu conta că cei mai mulţi fuseseră

Scanned Willi CamEcanrver

blestemaţi fie încercând să-i protejeze pe cei care le aplaudau sfârşitul îngrozitor, fie încercând să facă regatul un loc mai bun.

Privirea lui Maríowe s-a mutat asupra uşii închise din spatele meu.

— Ea… este o femeie bună.

Din siin – şi remipi

— Şi că a zis că tu ieşii uti om bun.

Ochii ŞQeia stranii s-au întors asupra mea.

— Nu voi mai… Buza de sus i s-a ridicat dezvelind un colţ mortal. Nu voi mai fi un om bun pentru prea mult timp.

— Nu, nu vei mai fi.

— Am… am încercat să o fac singur, dar…

— Nu-i nimic.

Mi-am tras încet pumnalul de sub pelerină. Lumina lumânării de lângă noi a ludt în lama de un roşu-indus. Martowe a privit lung pumnalul

— Hematii, înainte să apară vreun semn al blestemului, muritorii puteau fi ucişi în multe feluri, dar, odată ce apăreau semnele, doar focul şi hematitul mai puteau pune capăt blestemului. Un Temut complet transformat putea fi ucis doar cu hematit sau cu o teapă ascuţită făcută din kmn adus din Pădurea Sângerie.

— Eu am vrut doar… Am vrut doar să-mi iau râmasbun + Bărbatul a ridicat din umeri. Atât doar.

— Înţeleg, i-am spus.

Chiar dacă mi-aş fi dorit să nu se fi întors acolo. Dar nu trebuia să fiu de acord cu acţiunile lui ca să i le înţeleg, începea să îi revină durerea, în valuri ascuţite, care apoi se retrăgeau.

— Eşti pregătit, Marlowe?

Privirea i s-a mai îndreptat o dată spre uşă, apoi a închis ochii. A încuviinţat din cap.

91

Cu durere în inimă, fără să ştiu bine dacă era a mea sau a lui, m-am mişcat uşor. Existau două căi prin care putea 8 ucis un Temut sau un om blestemat, atât timp

Scanned Willi CamEcanrver

I

92 ¡énmfer la rmentrout cát aveai un pumnal cu lamfi de hematit sau lemn diru tr-un copac din Pădurea Sângerie. Puteai să-i străpung inima sau ***Ş-ai*** zdrobeşti creierul. Cea dintâi opţiune nu avea ei ect imediat. Ar fi putut dura minute bune până când sângele s-ar fi scurs cu totul, şi asta era dureros… ŞI sângeros.

Mi-am pus palma stângă pe obrazul lui rece şi m-am aplecat.

— Eu„Nu am fost singurul! a şoptit el. Mi-a stat inima-n piept – Poftim?

— Ridley, a fost şi eh., a fost şi el muşcat. A răsuflat greoi, A vrut să-şi ia rămas-bun de la tatăl lui. Nu ştiu… nu ştiu dacă s-a ocupat de el sau nu.

Dac3 acest ftidley aşteptase până când blestemul începuse să dea semne, nu putuse în mod clar să o facă. Orice s-*ar fi* aflat Di sângele unui Temut – al unui atlantian – trezea un soi de instinct primar de supravieţuire. *Zeilor.*

-Linde trăieşte tatăl lui?

-La ***două*** străzi de aici. A treia casă-Albastră… Cred că are obloane albastre, dar Ridley… el stă cu ceilalţi… la cazarmă.

Zeilor mari, asía putea să fie de rău.

— Ai făcut ceea ce trebuia? i-am spus, dorindu-mi în sinea mea să fi vorbit mai devreme. Mulţumesc!

Marlowe s-a crispat şi a mai deschis o dată ochii. Nu mai rămăsese strop de aLbastru în ei, Era aproape. Îi mai rămăseseră câteva secunde.

— Nu am…

Am lovit la fel ***de*** repede ca viperele negre care se ascund în văile pe care le străbaţi spre Templu, Vârful

Bin ti *ce*unjti 93

pumnalului afundat în punctul moale de ia baza craniului. L-om împins înainte, spre vertebre, şi lama a tăiat addtfe despicând rădăcina creierului. Martawe s-a zbătut.

Asuera tot. Nici nu a ştiut când îşi dăduse ultima suflare. Moartea i-a fost pe cât de rapidă cu putinţa.

Am tras lama pumnalului şi iivam ridicat de pe pat

Scanned Willi CamEcanrver

Marlowe avea ochii închişi Asta... asta era o mică binecuvântare. Agnes n-avea să vadă cât de aproape fusese să se transforme într-un monstru.

— Fie ca Khain să te conducă în paradis, am şoptit, în timp ce-mi ştergeam pumnalul de sânge pe prosopul mic ce fusese lăsat pe noptieră. Şi fie să-ţi găseşti pacea eternă alături de cei care au plecat irtainles tal

Mi-am întors spatele la pat şi mi-am pus pumnalul în teacă, apoi mi-am aşezat ia loc masca şi mi-am ridicat gluga, acoperindu-mi capul. Ridley.

Am luat-o spre uşă.

Dacă Ridley era încă în viaţă, mai lipseau probabil doar câteva minute până când avea să se transforme. Era noapte, şi, dacă se afla în acel dormitor comun, în care se retrăgeau şi alţi gardieni după tură...

M-am cutremurat indiferent de cât de bine antrenaţi ar fi fost, erau la fel de vulnerabili ca oricine altcineva atunci când erau adormiţi.

A început să iasă la suprafaţă grija pentru un gardian anume, şi teama m-a sfigetat prin inimă şi vintre.

Era posibil ca un masacru & S înceapă din clipă în clipa.

«U fennifir L Arvttrifrvtti

Ce era şi mai rău, blestemul avea să se împrăştia mai bine ca oricine, ham căi de repede putea să 7 un oraş din temelii, până când pe străzi n-ar mai fi ale decât fluviile de sânge

Capitolul cinci

Am lăsat-o pe Agnes în dormitor, cu mâna inertă a soţului ei strânsă la piept, în timp ce-i netezea cu grijă părul.

Era o imagine pe care n-aveam s-o uit prea curând.

Dar nu îmi permiteam să mă gândesc [a asta atunci. Am aflat de la Vikter că aveau într-adevăr o fată, dar din fericire aceasta stătea cu nişte prieteni, pentru că i se spusese că tatăl ei era bolnav. Vikter nu considera că existau motive să nu o creadă pe Agnes. Am fost uşurată să aflu că nu mi se împlinise cea mai mare temere. Aceea că

Scanned Willi CamEcanrver

I

şi copilul ar fi putut fi blestemat Odată ce erai blestemat, muşcătura transmitea blestemul, şi, chiar dacă Marlowe nu se transformase cu totul, fusese susceptibil unor crize incontrolabile de furie şi setei de sânge din clipa în care fusese muşcat.

Dar acum, mă aflam în fa fa unei alte căsuţe, în umbra aleii înguste, pline de noroi, şi ascultam o nouă tragedie. Pin clipa în care îi spusesem Lui Vikter ce aflasem de la Marlowe, porniserăm direct spre casa bătrânului, de vreme ce era mai aproape decât dormitoarele comune. Am fost mai mult decât recunoscătoare să nu îl pot vedea / w i *mer la uite* în *tretu t* pe bărbat, pentru că îi auzeam sfâşierea din glas în timp ce-i povestea lui Vikter ce se întâmplase, iar migrena pe care o aveam îmi spinteca ţeasta în două. Dacă l-aş fi vă* zut pe bietul părinte, aş fi vrut să-i alin cumva durerea. Bătrânul ştiuse imediat de ce îl întreba Vikter dacă fiul lui era acasă.

Ridley nu se putuse ocupa de el însuşi singur.

Tatâl lui însă putuse.

I-a arătat lui Vikter unde îl îngropase pe Ridley, în curte, sub un păr. Îi luase viaţa fiului său cu o zi în urmă.

MA gândeam încă la asta în timp ce eu şi Vikter părăseam Cartierul de Jos, la adăpostul zonei bine împădurite din afara citadelei, ca să evităm gărzile orăşeneşti. Cu mult timp în urmă, în Crângul Dorului trăiseră o mulţime de animale precum căprioarele şi porcii sălbatici, însă, după ataţia ani de vânat nu mai rămăseseră decât creaturi dintre cele mai mici şi păsări de pradă. Acum, crângul servea mai mult sau mai puţin ca graniţă între cei care aveau şi cei care nu aveau, pâlcul des de copaci aproape ştergând locuinţele înghesuite în care trăiau cei mai mulţi dintre masadonieni din ochii celor care trăiau în case de trei ori mai mari decât acelea în care Agnes îşi ducea acum doliul o parie din crâng, cea mai apropiată de centrul oraşului, fusese curăţată-Acolo se construise un parc în care se ţineau târguri şi sărbători. Oamenii călăreau pe acolo adesea, îşi vindeau bunurile şi

Scanned Willi CamEcanrver

făceau picnicuri în zileie însorite. Crângul se întindea până la poalele castelului Teerman. Literalmente.

Foarte puţine persoane traversau crângul, pentru că se credea că ar fi bântuit de cei care muriseră acolo. Sau poate de spiritele gardienilor? Ori era vorba despre spiritele sutelor de animale vânate care bântuiau printre copaci?

Din tânfie ţfi ce/iupd 97

Nu eram sigura. Existau atât de multe variante, în orice caz, nouă ne convenea, pentru că puteam să ne strecurăm cu uşurinţă din Grădinile Reginei în crâng, fără să fim văzuţi, atât timp cât eram atenţi la gardienii care patrulau. Din crâng puteai să ajungi oriunde.

— Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat în acea casă! m-a anunţat Vikter, în timp ce traversam pădurea, ghidându-ne doar după razele palide ale lunii. Oamenii **au** început să vorbească despre tine.

Ştiam că asta mă aştepta.

— Şi faptul că ţi-ai folosit darul acum nu a îmbunătăţit deloc situaţia! Şi-a păstrat vocea joasă, chiar dacă era puţin probabil să fim auziţi de cineva, în afară poate de vreun raton sau de vreun oposum. Aproape că le-ai confirmat cine eşti.

— Dacă oamenii vorbesc înseamnă că n-au raportat nimic! am replicat. Şi trebuia să fac ceva. Durerea acelei femei>... era de nesuportat pentru ea. Avea nevoie de alinare.

— Şi a **devenit** de nesuportat şi pentru tine? a ghicit. Cum nu am zis nimic, a adăugat: Te doare capul acum?

— Nu-i nimic!

— Nimic! a mormăit; înţeleg de ce vrei să ajuţi. Respect asta. Dar este un risc, Poppy. Nimeni nu a spus încă nimic. Poate că simt că oamenii îţi sunt datori, dar asta s-ar putea schimba, şi trebuie să fii mai atentă.

— Sunt atentă! am zis. Deşi nu puteam să-i văd expresia, pentru că şi el îşi tRăsese gluga peste faţă, ştiam că îmi aruncase o privire neîncrezătoare. Am zâmbit, dar zâmbetul mi s-a topit repede. Ştiu care sunt riscurile...

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Şi eşti pregătită să faci faţă consecinţelor dacă ducele află despre ceea ce faci? m-a provocat el

Ji unifrr L Armeni na» i

Am simţit un gol în stomac şi am început să mă foc cu o află desprinsă din pelerină.

— Sunt.

Vikter a înjurat în barbă. Altă dată aş fi chicotit.

— Eşti la fel de curajoasă ca un soldat de pe Metereze.

Am luat cuvintele ca pe un mare compliment şi i-am zâmbit.

— Ei bine, mulţumesei

— Şi la fel de nesăbuită ca un nou recrut.

Zâmbetul mi s-a preschimbat în bosumflare

— Îmi retrag mulţumescul

— N-ar fi trebuit să te las niciodată să te apuci de asta. Vikter a prins o cracă joasă şi a dat-o din drum. Faptul că ieşi printre oameni reprezintă un risc prea mare de a fi descoperită.

M-am plecat sub cracă şi mi-am întors capul spre el

— Nu m-ai lăsat! i-am reamintit. Pur şi simplu, n-ai putut să mă opreşti.

S-a oprit şi m-a prins de un braţ, întorcându-mă spre el.

— Înţeleg de ce vrei să ajuţi acum. Nu ai putut ajuta când mama şi tatăl tău erau pe moarte.

Am tresărit.

— N-are nimic de-a face cu ei.

— Asta nu este adevărat şi tu o ştii. Încerci să compensezi pentru ce n-ai putut să faci când erai copii. Vocea i-a coborât atât de jos, încât abia dacă puteam să-l aud din cauza vântului care foşnea prin frunzele de deasupra noastră. Dar e ceva mai mult de atât.

— Şi anume?

— Cred că vrei să fii prinsă.

— Poftim? Tu chiar crezi asta?

Dltt fi LTAUŢI)

Am fileut un pas înapoi şi m-am eliberat din strânsoa-

Scanned Willi CamEcanrver

I

TVil lui

— Ştii ce ar face ducele dacă ar afla.

— Crede-mă, ştiu. Nu prea cred că voi uita vreodată dăjile în care a trebuit să te sprijin ca să te poţi întoarce la tine în cameră.

Vocea i-a devenit mai dură, şi mie mi s-au aprins obrajii.

Uram asta.

Uram felul în care mă simţeam pentru ceva ce făcuse o altă persoană. *Uram* cu totul ruginea care ameninţa să mă înece.

— Îţi asumi prea multe riscuri, Poppy, chiar dacă ştii că nu doar în faţa ducelui şi a reginei va trebui să dai socoteală. Uneori, mă întreb dacă nu cumva vrei să fii găsită nevrednică.

M-am aprins toată, şi o parte din mine recunoştea asta, pentru că Vikter zgândărea răni vechi şi se apropia prea tare de un adevăr ascuns cu care nu voiam să mă confrunt.

— Prinsă sau nu, n-ar trebui ca zeii să ştie deja ce fac? N-aş avea de ce să risc fără sens, când nimic nu le este ascuns.

— N-ai de ce să rişti oricum.

— Atunci, de ce ţi-ai petrecut mai bine de cinci ani antrenându-mă? am cerut să aflu.

99

— Pentru că ştiu de ce trebuie să simţi că poţi să te aperi singură! mi-a aruncat el După ce ai trecut prin ceea ce ai trecut, după ce a trebuit să trăieşti cu această suferinţă, pot să înţeleg de ce ai nevoie să ştii că te poţi proteja. Dar, dacă aş fi ştiut că asta te va face să te pui în situaţii în care rişti să fii expusă, nu te-aş mai fi antrenat.

IOC ftnniftr la rmentroul

- Ei bine, acum e prea târziu.

- Asta aşa este, a oftat. Şi am observat că încerci să eviţi ce am spus.

— Să evit ***ce?*** am întrebat, făcând-o pe nevinovata.

— Ştii exact la ce mit refer.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am scuturat din cap şi m-am întors.

— Nu ajut oamenii pentru ***că*** vreau ca zeii să mă considere nevrednică, Nu am ajutat-o pe Agnes pentru că sper că va spune cuiva şi c3 voi fi descoperită, îi ajut pentru că trăiesc deja o tragedie la care nu trebuie să se adauge şi experienţa de a-i privi pe cei dragi arzând de vii.

Am sărit peste un buştean. Migrena era din ce în ce mai rea, însă nu mai avea nimic de-a face cu darul meu, însă totul de-a face cu discuţia pe care o purtam.

— Îmi pare rău c3-ţi dau teoria peste cap, dar nu sunt sadică.

— Nu, mi-a răspuns din spate. Nu eşti. Eşti doar speriată.

M-am întors brusc, cu gura căscată.

— Speriată?

— De Ascensiune. Da, Eşti speriată. Nu-i nicio ruşine să **recunoşti** asta. A păşit înainte şi s-a oprit în faţa mea. Cel puţin, nu în faţa mea.

Dar în faţa altora, precum gardienii mei sau preoţii, nu aş fi putut niciodată să o recunosc. Ar fi văzut în această teamă un sacrilegiu, de parcă nu ar fi trebuit să mă tem decât de ceva îngrozitor ce aş fi făcut eu şi nu de faptul că tiu aveam nicio idee despre ce avea să mi se întâmple la Ascensiune.

Dacă aveam să trăiesc.

Sau să mor.

Am închis ochii.

Din ami-i fi trtjupri 10 í

— Înşel* a repetat Vikter. Nu ştii ce se va întâmpla. Înţeleg. Chiar înţeleg, dar, Poppy, fie că îţi asumi aceste riscuri fără sens cu bună ştiinţă, fie că nu, indiferent dacă ¡îi este teamă sau nu, rezultatul fina! va fi acelaşi. Nu vei face decât să-ţi abaţi asupra ta mânia ducelui. Atât.

Am deschis ochii, dar nu am văzut în faţa mea decât întuneric.

— Pentru că, indiferent de ceea ce faci, nu vei fi găsită **nevrednică,** mi-a spus Vikter, Vei face Ascensiunea.

Cuvintele lui Vikter m-au ţinut trează aproape toată

Scanned Willi CamEcanrver

noaptea, şi am sfârşit prin a chiuli de la antrenamentele **noastre** de dimineaţă, pe care le ţineam într-una dintre **camerele** vechi din aripa aproape abandonată a castelu**lui.** Nu m-a mirat că Vikter nu a ciocănit la vechea uşă a servitorilor.

Era o dovadă clară a faptului că mă cunoştea bine.

Nu eram supărată pe el Nu credeam că el simţea că aş fi. Doar că.» ştia că atinsese un punct sensibii îmi era teamă de Ascensiune. Ştiam asta. Vikter ştia asta. Cui nu i-ar fi fost teamă? Chiar dacă Tawny era convinsă că aveam să revin ca Ascendentă, nimeni nu putea fi sigur de astalan nu era ca mine. Asupra lui nu fuseseră impuse reguli, pe când locuiam în capitală sau atunci când locuiserăm împreună aici. El făcuse Ascensiunea pentru că era fratele Fecioarei, al Alesei, şi pentru că regina ceruse să se facă o excepţie în cazul lui.

Aşa că, da, îmi era teamă.

Dar era adevărat că testam dinadins limitele şi mă apropiam periculos de mult de foc, sperând să fiu socotită nevrednică şi să mi se abolească statutul?

1112 fenmjrr L Armerttraut

Asta era… asta ar fi fost incredibil de iraţional.

Şi eu puteam fi destul de iraţionali

Spre exemplu, atunci când vedeam un păianjen, mă purtam de parcă ar fi fost de **mărimea** unui cal şi ar fi avut mintea rece şi calculată a unui asasin. Asta era iraţional. Dar, dacă aş fi fost găsită nedemnă, aş fi fost trimisă în exil, iar asta însemna o sentinţa la moarte. Dacă îmi era teamă că aş fi putut muri la Ascensiune, faptul că încercam să devin o exilată nu-mi prea îmbunătăţea şansele de supravieţuire.

Şi mie îmi era frică de moarte, însă teama mea de Ascensiune însemna mai mult de atât

Nu era alegerea mea.

Mă născusem aşa, la fel cum se întâmpla cu toţi fiii şi fiicele care erau cel de-al. doilea copil din familie. Deşi niciunul dintre ei nu părea să se teamă de viitorul lor, nici ei nu aveau de ales.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Nu minţisem, nici nu avusesem vreo motivaţie ascunsă atunci când o ajutasem pe Agnes sau atunci când mă arătasem lui Marlowe. Făcusem toate acestea pentru că putusem să le fac – pentru că fusese alegerea *mea* să le fac. Mă antrenam cu sabia şi cu arcul pentru că aşa alegeam *eu* să fac. Dar aveam şi alt motiv care să mă îndemne să mă strecor ca să urmăresc lupte cu sabia sau ca & a înot dezbrăcată? Să vizitez localuri pentru jocuri de **noroc** şi să bântui prin părţile interzise ale castelului, să ascult conversaţii pe care nu ar fi trebuit să le ascult? Cum rămânea cu dăţile în care mă strecuram afară din odăile mele, fără V & ter sau Rylan, doar ca să trag cu ochiul la balurile care se ţineau în Sala Mare sau ca să urmăresc oamenii din Crângul Dorului? Cum rămânea cu Perla

Din **jsjinjşr fi** *o: nurţă* **103**

Roşie? Cu faptul că îl lăsasem pe Hawke să mă sărute? Să m^3 a fi rigă? FIS – cusem toate aceste lucruri pentru că alesesem să le fac, dar…

Dar putea fi oare vorba şi despre ce sugerase Vikfer?

Dacă, în adâncul sufletului meu, nu încercam doar să trăiesc şi să experimentez tot ce puteam înainte de Ascensiune? Dacă încercam cumva, în mod inconştient, Să mă asigur că Ascensiunea nu urma să aibă niciodată loc?

Aceste gânduri m-au chinuit întreaga zi şi, pentru prima oară, nu mă simţeam îngrădită de locul în care mă aoam. Asta până la apusul soarelui. Pentru că o lăsasem pe Tawny să plece cu câteva ore înainte de cină, având în vedere că nu exista niciun motiv pentru care să o ţin prin preajma mea în timp ce eu nu făceam decât să privesc posacă pe fereastră, am ajuns în cele din urmă să mă simt iritată pe mine însămi şi m-am repezit la uşă.

Doar ca să dau cu ochii de Ry Ian, care râdea pe hol

M-am oprit în loc.

— Te duci undeva, Pen? m-a întrebat el.

Pen.

Ryian era singurul care îmi zicea a-a* îmi plăcea, Am dat drumul uşii şi m-am tras încetişor un pas înapoi, loviri du-mă ia umăr.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Nu ştiu»

A rânjit la mine şi şi-a trecut degetele prin părul şaten-deschis.

— E ora, nu-i aşa?

Am privit iute pe fereastră şi am văzut că era la amurg. Am tresărit surprinsă. Îmi petrecusem întreaga zi adâncită în gânduri.

I04 /mm/ti *la mentwuţ*

Preoteasa Analia avea să fie încântată să audă asta, Jar nu şi motivul Oricum, îmi venea să-mi dau una după ceafă.

Dar *cm* ora. Am încuviinţat din cap şi am dat să ies…

— Cred că uiţi ceva! a zis Rylan, frecându-şi obrazul acoperit de barbă.

Vălul meu.

Zeilor mari, aproape ieşisem pe hol fără ei sau fără o glugă. În afară de gardienii mei – ducele şi ducesa – şi de **Tawny,** doar lui Vikier şi lui Rylan li se permitea să mă vadă fără văl. Ei bine, şi regele, şi regina aveau dreptul, la fel şi Ian, dar, bineînţeles, ei nu erau acolo. Dacă ar mai B fost cineva pe hol ar fi leşinat probabil

— Mă întorc imediat!

Rylan a rânjit şi mai tare văzându-mă cum mă răsucesc pe călcâie, grăbindu-mă să intru înapoi în cameră ca să-mi trag vălul peste cap. Mi-a luat câteva minute să prind la locul lor toate lănţişoarele, în aşa fel încât să fiu sigură că nu alunecă. Tawny era mult mai rapidă decât mine la asta.

Mă pregăteam să ies…

— Încălţări, Fen. Ar trebui să te încalţi cu ceva.

Mi-am coborât privirea şi am dat drumul unui mormăit deloc elegant.

— Zeilor! O clipă.

Rylan a chicotit.

Cu mintea vraişte, mi-am luat în picioare pantofii uzai, care nu erau mai mult decât satin şi o talpă **subţire** din piele, şi am deschis din nou uşa.

— Ai o zi proastă? a întrebat Nlan, intrând şi el în

Scanned Willi CamEcanrver

cameră.

Pliy *sânge* fi Ne

— Am o zi cit4 dată! răspuns eu, îndrepfcându-mă spre vechiul culoar de acces al servitorilor Una în care am fost cam uitucă.

— Aşa trebuie să fie, din moment ce nu ţi-ai dat seama de oră.

Nlan avea dreptate. Doar dacă nu cumva se întâmpla ceva. atât el, cât şi Vikter emu întotdeauna pregătiţi să mă conducă înainte de amurg.

Am grăbit pasul în timp ce coboram pe scara îngustă şi prăfuită, Aceasta dădea într-o zonă părăsită de lângă bucătărie, dor chiar dacă o luasem pe calea veche de acces, ca să evităm pe cât posibil = a fim văzuţi, acest lucru nu putea fi evitat întru totul, Servitorii de la bucătărie s-au oprit în mijlocul a ceea ce făceau atunci când eu şi Rylan am trecut pe lângă ei. Ţinutele lor maro şi bonetele albe îi făceau aproape de nedistins unii faţă de ceilalţi Am auzit un coş cu cartofi prăvăindu-se şi ocara care a urmat. Am văzut cu coada ochiului chipuri înceţoşate care îşi plecau capetele, ca şi cum s-ar fi rugat.

Mi-am înghiţit un oftat de frustrare cu ochii la Rylan, care se prefăcea, aşa cum o făcea întotdeauna, că nu era nimic ciudat în felul în care se comportau.

„Eşti copilul zeilor".

Mi-au răsunat din nou în minte cuvintele lui Agries, Credeau asta doar pentru că purtam vălul şi pentru că existau atâtea picturi şi opere de artă care o reprezentau pe Fecioară.

Şi pentru că nu mă vedeau prea des.

Am luat-o spre sala de bai. De acolo, puteam să intrăm în foaier şi să pătrundem în Grădinile Reginei. Acolo, urma să dăm şi de alţi servitori, însă chiar nu aveam o altă cale de acces care să nu presupună căţărarea unui *fatmfir L nfirn imtt zid.* „Frecaserăm de jumătatea mesei lungi din sala de bal, când una dintre numeroasele uşi care se înşirau pe o parte şi pe ceealalti s-a deschis în spatele nostru.

Scanned Willi CamEcanrver

— Fecioara.

Mi s-a zbârlii pielea de repulsie. Recunoşteam acea voce şi aş Iii vrut să nu mă opresc din mers – să mă prefac de această dată că mi-am pierdut brusc auzul. Însă Rylan se oprise.

Dacă aş fi continuat să merg, lucrurile nu s-ar fi afarşrt prea bine pentru mine.

Am tras adânc aer în piept şi m-am întors să dau piept cu Lord Brandoie Mazeen *Eu* nu vedeam ce eram sigură că văd cei mai mulţi: un bărbat brunet care părea să aibă în jur de 25 de ani, înalt şi chipeş. Eu vedeam un tiran.

Vedeam un om crud, care uitase de mult ce înseamnă să fii muritor.

Spre deosebire de duce, care părea să mă dispreţuiască fără vreun motiv anume, în cazul lui Lord Mazeen ştiam cu precizie de ce se bucura atât de tare să mă hărţuiască. Ian.

Şi totul izvora din cel mai zadarnic şi mai lipsit de importanţă lucru. Cu un an înainte de Ascensiunea fratelui meu, acesta îl bătuse pe Lord Mazeen la o partidă de cărţi, în urma căruia lordul îi acuzase fără lipsă de delicateţe pe Ian că trişase. Eu, care probabil nici nu ar fi trebuit să fiu prezentă la joc, am râs, în mare parte pentru ci lordul chiar juca teribil de prost pocher. De atunci, lordul făcuse tot ce îi stătuse fa putinţă ca să ne irite atât pe mine, cât şi pe un, ori de câte ori se ivea ocazia. Lucrurile n-au făcut decât să se înrăutăţească după Ascensiunea lui Ian, când lordul a început să… îl asiste pe duce la *keţiile* lui.

Din awâgr fi tefâwţfci

Mi-am împreunat mâinile şi am rămas tăcută, în timp ce el se îndrepta spre mine, păşind cu picioarele lui lungi, îmbrăcate în pantaloni negri. Purta şi o cămaşă neagră decanii, iar tonurile închise ale veşmintelor contrastau puternic cu pielea sa palidă şi cu buzele de culoarea zmeurei coapte. Ochii lui…

Nu îmi plăcea să îl privesc! n ochi. Ochii lui păreau lipsiţi de viaţă şi goi.

Scanned Willi CamEcanrver

I

La fel că ai tuturor Ascendenţilor, erau de un negru atât de intens, încât pupilele nu erau vizibile. Mă întrebam ce culoare avuseseră ochii lui înainte de Ascensiune sau dacă el îşi mai amintea măcar. Lordul părea să se afle abia în a doua decadă a vieţii lui, însă ştiam că făcuse Ascensiunea după Războiul Celor Doi Regi, odată cu ducele şi cu ducesa. Vârsta lui număra sute de ani.

Lord Mazeen a zâmbit strâmb, strângând din buze când a văzut că nu-i răspund.

— Sunt surprins să te văd aici.

«Îşi face plimbarea de seară, i-a răspuns Rylan sec. Aşa cum îi este permis.

Ochii ca piatra de obsidian s-au îngustat asupra gardianului.

— Nu n-am adresat nicio întrebare.

— Îmi fac plimbarea! am intervenit, răspunzând înainte ca Nlan să mai scoată vreun cuvânt.

Privirea aceea neliniştitoare, goală, s-a mutat asupra mea.

— Mergi în grădină? A rânjit atunci când mi-a citit surpriza de pe chip. Nu într-acolo mergi în fiecare zi la această oră?

Ba da.

Îi tthifi-T L Amtentrvut

Şi era mai mult decât puţin îngrijorător că el observase asta.

Am încuviinţat din cap.

— Trebuie să îşi vadă de drum acum, a intervenit Rylan. După cum ştii. Fecioara nu trebuie să întârzie într-un loc.

Cu alte cuvinte, nu mi se permitea să interacţionez cu nimeni, nici măcar cu un Ascendent. Lordul ştia asta.

Dar nu părea să fină cont de acest lucru.

— Fecioara trebuie să fie şi respectuoasă. Vreau să vorbesc cu ea şi sunt sigur că ducele ar fi foarte dezamăgit să afle că ea nu a fost dispusă să facă asta.

M-am îndreptat străbătută brusc de un val de furie, şi *aproape* m-am întins după pumnalul pe care îl aveam prins

Scanned Willi CamEcanrver

la coapsă. Reacţia m-a şocat într-un fel. Ce aş fi făcut dacă nu m-aş fi oprit? L-aş fi înjunghiat? Mi-a venit să râd.

Însă nimic din toate acestea nu era de râs.

Amenințarea lui abia mascată a fost foarte eficientă. Lordul ne închisese, atât pe mine, cât şi pe Rylan, pentru că, deşi nu ar fi trebuit să interacţionez cu nimeni, ducele nu aplica aceleaşi reguli ca pentru ceilalţi în cazul lui Lord Mazeen Dacă aş fi plecat, aş fi fost pedepsită. Şi Rylan la fel. Şi, în vreme ce pedeapsa mea nu ar fi fost una uşoară, nici măcar nu s-ar fi comparat cu ce ai fi avut Rylan de îndurat.

L-ar fi putut scoate din Garda Regală, şi ducele s-ar fi asigurat să se afle că nu mai era printre oamenii lui, Rylan ar rămâne fără loc de muncă şi fără onoare. Nu era acelaşi lucru cu a 6 exilat, însă viaţa i-ar fi fost făcută în mod considerabil mai grea.

Mi-am îndreptat umerii.

— Aş fi încântată să vorbesc cu tine.

PtM *cenuşă* îngâmtarea se citea pe trăsăturile frumoase ale bărbatului, iar eu nu-mi doream nimic mai mult decât să-i trag un pumn în faţă.

— Vino! S-a întins spre mine şi şi-a trecut braţele în jurul umerilor mei. Vreau să ¡ţi vorbesc în privat

Rylan a făcut un pas în faţă…

— E în regulă! i-am spus, deşi adevărul era altul. Mi-am întors privirea spre el şi m-am străduit să-l conving să mă asculte-Serios, e totul în ordine.

Rylan a strâns din dinţi, privându-l intens pe lord, şi mi-am putut da seama că nu era deloc fericit de ceea ce se întâmpla, dar a încuviinţat scurt din cap.

— Voi fi aici.

— Da, vei fi, a replicat lordul.

„Pe toţi zeii!”

Nu toţi Ascendenţii erau ca acest tord, care se folosea de puterea şi de statutul lui ca de o sabie otrăvită cu două tăişuri. Însă Lord Mazeen nici măcar nu era cel mai rău dintre d.

M-a tras spre stânga, aproape făcând-o pe o

Scanned Willi CamEcanrver

servitoare să scape coşul pe care îl ducea. Părea nici să nu o & văzut-o măcar, păşind pur şi simplu înainte. Orice speranţă pe care o mai aveam că urma să-mi vorbească la câţiva paşi depărtare mi s-a năruit rapid, pentru că m-a condus într-una dintre firidele dintre uşi.

Ar fi trebuit să mă aştept.

A dat la o parte perdelele albe şi groase şi aproape m-a tras înăuntrul spaţiului îngust, în care singura sursă de lumină era un candelabru mic, prins deasupra unei canapele pluşate. Nu ştiam care era scopul acestor cămăruţe pe jumătate ascunse, însă mi se întâmplase de mai multe °n să mă trezesc prinsă în câte una.

Imniferl. Armentmut

Am făcut un pas înapoi, surprinsă îmi permitea să o fac. M-a urmărit, cu rânjetul acela pe chip, în timp ce eu mă trăgeam aproape de una dintre draperii. El s-a aşezat pe canapea, şi-a întins picioarele fi şi-a pus mâinile în sân.

Cu inima bubuindu-mi în piept, mi-am ales cuvintele cu grijă.

— Chiar nu pot să întârzii. Dac3 m-ar vedea cineva, aş avea necazuri cu preoteasa Analia.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă buna preoteasă de la Templu ar auzi că întârzii? m-a întrebat.

Trupul îi părea relaxat, dar eu ştiam mai bine cum stăteau lucrurile.

Aparentele puteau fi înşelătoare, Ascendenţii erau rapizi atunci când voiau. Îi văiusem mişcându-se atât de repede, încât păreau doar un fum.

— L-ar raporta ea un astfel de comportament ducelui? a continuat. Cât îmi plac lecţiile lui!

Dezgustul era ca o buruiană care prindea rădăcini adânci înlăuntrul meu. Bineînţeles că îi plăceau *lecţiile* ducelui.

- Nu sunt sigură ce ar face.

Poate că ar merita să aflăm, a replicat leneş, Cel puţin, pentru mine.

Mi-am strâns degetele în pumni.

- Mu aş vrea să îi fac neplăceri ducelui sau preotesei.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Şi-a coborât genele.

— Sunt sigur că nu ai vrea.

O durere ascuţită, înţepătoare, iradia din Jocul în care-mi înfipsesem unghiile în palme

— Despre ce doreşti să îmi vorbeşti?

110

— Nu ai pus întrebarea a-a cum trebuie.

Oih siâiâgf şi cviin-ii

Am căutat înlătmiml meu calm *fi* stăpânire de sine, recunoscătoare că valul îmi acoperea chipul, Dacă mi-ar u văzut t'afo, ar fi ştiut, cu siguranţă, ce simţeam.

Şi anume, o urci aprinsă.

Nu ştiam de ce H amuza într-atât de tare să mă hărţuiască. De ce găsea o bucurie atât de mare în a mă face să mă simt jenată, dar se comporta în acest fel de mai mulţi ani. Cu servitorii se purta însă şi mai rău. Auzisem ameninţările şoptite nou-veniţilor. Trebuiau să evite să îi atragă atenţia sau să îl nemulţumească. Oricum ar fi stat lucrurile, cu mine exista o limită dincolo de care nu putea trece. În ceea ce-i privea pe servitori, nici nu cred că-şi imagina că ar exista vreo limită.

Mi-am ridicat bărbia.

- Despre ce ai dori să-mi vorbeşti, Lord Mazeen?

Pe buze i-a apărut urma unui zâmbet.

— Mi-am dat seama că a trecut ceva vreme de când te-am văzut ultima oară.

Trecuseră şaisprezece zile de când mă încolţise ultima dată-Aşadar, nu suficient de multă vreme.

- Mi-a fost dor de tine, a adăugat.

Mă îndoiam.

— Trebuie să îmi văd de drum…

Am tras adânc aer în piept când l-am văzut ridicându-se. Acum, era întins pe canapea şi în secunda următoare se afla în faţa mea.

— Mă simt insultat! a zis el. Eu ţi-am spus că mi-a fost dor de tine, şi singurul tău răspuns a fost că trebuie să pleci? Mă răneşti.

III

Scanned Willi CamEcanrver

I

Nu am trecut cu vederea faptul că rostise aproape aceleaşi cuvinte pe care Hawke mi le spusese cu doar două nopţi în urmă. Nici reacţiile profund diferite pe care *112 fatulfrr L Atmwtrvut le-au* trezit în mine. Dacă la Hawke sunaseră ca o tachinare, Lard Mazeen rostise cuvintele ca pe o ameninţare. Nu mă simţeam fermecată. Ci revoltată.

- Nu asta a fost intenţia mea! am ***zis*** forţat.
- -Eşti siguri? m-a întrebat l-am simţit degetul pe maxilar înainte să» i văd mâna mişcându-se.
- Eu am profunda impresie că exactasfa ai intenţionai.
- -Nu.

M-am lăsat pe spate, t.

Mi-a prins bărbia între degete, ţinându-mi capul în loc. Când am respirat, mi s-a părut că degetele lui au… parfumul unei flori – dulce, ca de mosc.

- Ar trebui să încerci să fii mai convingătoare dacă vrei să cred asta.
- îmi pare rău dacă nu sunt pe cât de convingătoare ar trebui să fiu.

Mi-a trebuii o mare stăpânire de sine ca să nu-mi tremure vocea.

— N-ar trebui să mă atingi.

A rânjit, în timp ce-i trecea degetul rece în lungul buzei mele de ¡os. l-a urmat senzaţia pe care o lasă o mie de insecte care ţi se zbat pe piele.

— Şi de ce anume? Lordul ştia foarte bine de ca

- Eu sunt Fecioara, i-am spus totuşi.
- -Asta aşa este.

Şi-a trecut degetele în josul bărbiei mele şi apoi pe deasupra dantelei aspre care îmi acoperea gâtul. Mâna L-a coborât şi mai mult şi mi-a atins clavicula.

Palma îmi ardea de nevoia de a simţi mânerul pumnalului, Toţi muşchii din corp mi s-au încordat reacţionând

Din wingr ţi ren ufú I

În mod natural – încercând să-l facă să se oprească. M-a trecut un fior. Luptam cu dorinp de a reacţiona, de a mă apăra. Nu merita ce avea să urmeze. Mi-am tot repetat

Scanned Willi CamEcanrver

asta în timp ce degetele mi-au alunecai spre L-ai ia rochiei. No űra varba doar de teama de pedeapsă. Dacá arătam ce puteam să fac, ducele ar fi aflat că fusesem antrenată, şi mă îndoiam ar fi trebuit *sű* fii prea inteligent ca să-ţi dar seama că Vikter era cel responsabil pentru ¿sta. Din nou, pedeapsa cu care m-aş fi confruntat eu nici nu s-ar compara cu ceea ce ar păţi Vikâer.

Dar nu mai puteam nici îndura.

Am fácut un pas înapoi.

Lord Mazeen şi-a plecat capul într-o parte şi apoi a râs uşurel. Instinctul m-a îndemnat să mă mişc şi să trag draperia, dar nu am fost suficient de rapidă. M-a prins de şold şi m-a întors spre el. Nu am avut (a dispoziţie nici măcar o secundă ca *să* reacţionez. Şi-a înfăşurat braţ-il în jurul taliei mele şi m-a lipit de el. Cealaltă mână i-a rămas în acelaşi loc, între sânii mei. Contactul cu trupul lui, lipit de al meu, senzaţia aceea mi-a stârnit un val de repulsie.

— Îţi aminteşti ultima ta lecţie? Respiraţia lui se simţea ca un suflu de gheaţă pe pielea mea, chiar sub vă L Nu-mi pot închipui că ai uitat. Nu uitasem nicio lecţie.

— Nu ai scos nici măcar un sunet, şi ştiu că trebuie să te fi durut.

Mi-a strâns mai tare talia, şi, chiar şi aşa lipsită de experienţă cum eram, am înţeles ce am simţit când s-a lipit de mine.

— Kecunosc, ne-ai impresionat – încântată să aud asta! am zis printre dinţi*114 ¡ttmijt r* la nfitffl *trmtt*

- Ah, iată-lî a murmurai el. Ial3 tonul acela nepotrivit pentru Fecioară. Acelaşi care ţi-a adus necazuri o dată sau de două ori – sau de câteva *zeci*. Începusem să mă întreb când avea să îşi facă apariţia. Sunt sigur că îţi aminteşti şi ce s-a întâmplat ultima oară când a ieşit! a iveală.

Desigur, îmi aminteam şi asta.

Nu reuşisem să-mi controlez temperamentul. Mă răstisem la duce, şi el mă lovise atât de tare, încât îmi pierdusem cunoştinţa. Când mi-am revenit, mă simţeam de parcă fusesem călcată în picioare, Vam găsit pe duce şi pe lord întinşi pe canapea, amândoi arătând ca şi cum ar K

Scanned Willi CamEcanrver

dat gata o sticlă de whisky cât timp zăcusem leşinată la podea. Zile întregi m-am simţit ca *şi* cum aş fi avut gripă, îmi închipui că suferisem o contuzie.

Cu toate acestea, privirea şocată de pe chipul în general lipsit de orice fel de emoţie al ducelui meritase.

- Poate că voi merge la duce eu însumi şi îi voi spune cât de nerespectuoasă ai fost.

Sângele îmi clocotea în vene de furie, dar privirea îmi rămânea aţintită asupra peretelui de piatră gri.

— Dă-mi drumul, Lord Mzen

— Nu te-ai exprimat frumos, şi-a lipit şoldurile de mine, şi pielea mi s-a înfierbântat de furie. Nu ai spus „Te rog”.

Nu aveam de gând să-l rog orice ar fi fost. La naiba cu repercusiunile, era de-ajuns! Nu eram jucăria lui. Eram Fecioara şi, chiar dacă el era cu mult mai rapid fi mai puternic, ştiam că îi pot face rău. Aveam dementul-surpriză de partea mea, iar picioarele îmi erau libere. Mi-am pregătit poziţia în timp ce pe gât am simţit ceva umed…

Atunci, alcovul a fost cutremurat de un ţipăt care l-a surprins pe lord suficient de tare încât să-şi slăbească strânsoarea. M-am smuls din braţele lui şi m-am întors

cu faţa la el Respirând greoi, mi-am strecurat mâna prin despicâiura rochiei, spre mânerul pumnalului.

Lordut a bombănit ceva, şi apoi s-au auzit din nou ţipete aiicuţite, pline de teroare.

Profitând de diversiune, am ţâşnit de după draperie, în loc să-mi scot pumnalul din teacă şi să tai din rădăcină ceea ce, nu mă îndoiam, era cel mai de preţ lucru pentru lord.

Lordul a tras draperiile şi a ieşit val-vârtej, însă ţipetele îi făcuseră şi pe alţii să alerge spre sala de bal. Servitori. Gardieni. Lord Mazeen nu mai avea ce să facă de-acum. I-am întâlnit privirea pe sub văl ştiam. Îi fremătau nările. Şi el ştia.

Ţipetele au răzbit din nou, răsunând dintr-una dintre camerele aflate în apropiere. La două uşi de locul în care

Scanned Willi CamEcanrver

mă aflam.

Rylan era la dreapta mea.

L-am ocolit şi m-am îndreptat spre ţipete. Ceea ce se întâmplase în firidă cu lordul trecuse pe plan secund. Am strâns mânerul pumnalului. Ţipetele nu erau niciodată un semn bun.

O femeie s-a grăbit să iasă – servitoarea care dusese coşul Chipul îi era complet lipsit de culoare, şi îşi închidea şi deschidea obsesiv palma în jurul gâtului. S-a retras, scuturând din cap.

Am intrat în cameră în acelaşi timp cu Rylan şi am privit înăuntru.

Am văzut-o imediat

Era întinsă pe o canapea de culoarea fildeşului, cu rochia de un albastru pal şifonată şi **stâânsă** în jurul taliei. Unul din braţe îi atârna moale în jos, iar pielea avea

Inini/i r L Armtntrwts o nuanţă albă, ca de cretă. Nu era nevoie să-mi **deschid** simţurile ca să ştiu că nu suferea.

Că nu avea să mai sufere niciodată.

Mi-am ridicat privirea, Capul femeii era rezemat de o pernă şi gâtul – răsucit într-un unghi nefiresc…

— N-ar trebui să vezi asta!

Rylan m-a apucat şi, de această dată, nu m-am mai ferit. Nu l-am oprit când m-a întors cu spatele. Dar văzusem deja.

11 b

Văzusem rănile perforate adânc.

Capitolul şase

Rytan m-a escortat rapid înapoi la mine în cameră, în vreme ce Lord \4 azeen a ramas în uşă, flancat de mai multe persoane, cu privirea fixată asupra fetei moarte. Voiam să împing b o parte şi să închid uşa. Chiar dacă nu ar fi fost dezbrăcată, cu atât de mult din trup la vedere, tot ar Ei însemnat încălcarea demnităţii de dragul unei curiozităţi morbide.

Era vorba despre o persoană şi, chiar dacă în urma ei râu rămăsese decât carcasa, Fusese fiica, sora sau

Scanned Willi CamEcanrver

I

prietena cuiva. Lumea avea să vorbească, mai presus de orice, despre feiul în care fusese găsită, cu fusta ridicată, cu corsajul adunat în talie. Nu mai era nevoie şi de alţi martori.

Mi se oferise o şansă însă.

Şi acum, castelul Teerman era teoretic închis, în timp ce fiecare colţişor din cele mai bine de o sută de camere era cercetat, în căutarea făptaşului şi a altor posibile victime.

Tawny se plimba agitată prin fala şemineului, trăgând de nasturii de perlă ai corsajului.

— *A* fost un Temut! a zis ea, printre foşnete le rochiei ei de un violet intens. Trebuie să fi fost un Temut *lennifirLArmentroul* i-am aruncat o privire lui Ryl™< ««««/ «Kmasede

JJ. ca braţele încrue la piept*. De o* bice, nu sHtea UI Ry an i-au întâlnit pe **ai md. O văzuse pe a-afe...**

— Crezi ca a fost un Temut. Nlan nu a răspuns nimic.

Ce atov, ar fi putut să fie? Tawny s-a întors spre scaunul în care eram aşeza. Chiar tu ai spus că era a „Am spus că ea o muşcătură, dar... dar nu ar5 fe ca muşcătura unui **Temut.**

— S că ai Văzut de ce este în stare un Temut S-a aşezat în faţa mea, rfMdhd H continuare per uţele de la corsaj. la fel cum făcuse Agnes cu nasfuru de la bluza ei.

Dar cum poţi fi atât de sigură?

— Temuţii au patru canini alungiţi, i-am explicat Tawny a încuviinţat din cap. Toată lumea ştia asta.

- Dar fata avea doar două semne, de parcă...
- De parcă doi colii scurţi şi ascuţiţi i-ar fi străpuns gâtul! a încheiat Ryfan.

Tawny răsucit capul în direcţia lui.

— Dacă a fost un blestemat? Cineva care nu *se* preschimbase încă pe deplin? a întrebat ea.

— Atunci, arii arătat fie ca o muşcătură normală; fie ca o muşcătură de la un Teimit! i-a răspuns Rylan, scuturând din cap.

Avea privirea aţintită pe fereastră, înspre Metereze.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător. Trebuia să-i dau dreptate.

„If”-era Palidă nu ««doar paloarea morţii. Arăta e parcă n-arWsângeln vene. Şi, chiar dac* ar fi fost

Seanţei wlih Camăcanrwr

vorba despre un Temut cu doi colţi… Am strâmbat din nas. Ar fi fost mai… murdar şi nu atât de precis. Ea arăta ca cum…

— Cum arăta?

Mi-am coborât ochii asupra mâinilor în timp ce imaginea femeii mi-a reapărut în minte. Fusese cu cineva, de bunăvoie sau nu, iar Temuţii, din câte ştiam, nu erau interesaţi decât de sânge.

- Părea că ar mai fi fost cineva în cameră cu ea.

Tawny s-a lăsat pe spate.

— Dacă nu a fost un Temut, cine ar fi putut face aşa ceva?

O mulţime de oameni intrau şi ieşeau din castel – servitori, gardieni, vizitatori… Ascendenţii. Dar nici asta nu avea niciun sens.

— Rana părea să fie chiar deasupra jugularei. Ar fi trebuit să fie sânge pretutindeni, iar eu n-am văzut nici măcar un strop.

- Asta… asta este mai mult decât ciudat.

Am încuviinţat din cap.

— Şi avea în mod clar gâtul fracturat Nu am auzit niciodată ca un Temut să facă asta.

Tawny îşi strânse braţele în jurul corpului.

- Eu nu vreau să aud de o persoană care poate face asta.

Nici eu nu voiam, dar cu toţii ştiam că oamenii sunt capabili de tot felul de monstruozităţi, iar Ascendenţii nu erau o excepţie. Până la urmăv şi ei fuseseră muritori odată, şi înclinarea spre cruzime părea să fie una dintre cele câteva trăsături cu care rămăseseră.

Gândurile mi s-au îndreptat către Lord Mazeen. Era crud, tiran şi, după cum decursese ultima noastră

 interacţiune, suspectam că era

Scanned Willi CamEcanrver

chiar mai rău de atât, Dar era capabil de un act ca aceia? M-am cutremurat chiar dacă ar fi fost, de ce ar fi făcut-o fi cum? Nu aveam răspunsul la aceste întrebări. O singură creatură care ar fi putut să facă apa ceva îmi venea în minte, dar mi se părea prea ireal ca să cred.

— Ai… ai recunoscu i-o? m-a întrebat la wny înceh-or.

- Nu, dar bănuiesc că era o doamnă de onoare sau poate o vizitatoare, după rochia pe care o purta.

Tawny a încuviinţat încetişor din cap şi a început să-şi răsucească din nou perlele de la corsaj, S-a coborât tăcerea între noi, şi nu mult după aceea, Vikter a intrat în cameră, ca să discuţe cu Rylan în linişte. M-am tras pe marginea scaunului când l-am văzut că a terminat cu Rylan, şi Vikter s-a aşezat oftând pe marginea cufărului de la piciorul patului.

— Am cercetat fiecare ungher din castei nu am mai găsit alte victime, nici Temuţii **a** zis el, aplecându-se spre mine. **Comandantul** Jansen este de părere că locui este sigur. Vikter a făcut o pauză şi ţi-a ridicat privirea, cu ochii mijiţi. Teoretic, adică.

- AL. ai văzut-o? am întrebat şi el a încuviinţat din cap. Crezi că a fost atacată de un Temut?

— Nu am mai văzut niciodată ceva asemănători mi-a răspuns, repetând spusele lui Rylan.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu! a recunoscut, frecându-şi fruntea cu dosul palmei.

120

Mi-am întors atenţia asupra lui şi am observat cum îşi masa pielea de deasupra sprâncenelor şi cum făcuse ochii miri atunci când privise spre locul în care stăteam, lângă lămpile cu ulei. Uneori, Vikter avea migrene. Nu ca acelea

Om njiijî ***şi re*** fui ***pă*** 1 ZI

pe care le aveam eu atunci când îmi deschideam simţurile siu e; ind inu foloseam prea mult darul, că mult mai severe, încât lumina zgomotele îi făceau greafă şi îi făceau tâmplele să /. vâcnească.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Mi-am deschis simţurile şi am simţit imediat pulsaţia acea dureroasă dindarătul ochilor. Atu întrerupt rapid lectura, „Era ca şi cum aş fi vâguteu ochii mei cum o arteră care mă lega de el era retezată în două, Ultimul lucru pe care irri-l doream era să mă aleg cu o nouă migrenă, care să nu mă lase să dorm.

— Dacă nu a fost un Temut, atunci avem alţi suspecţi? a întrebat Tawny.

- Ducele crede că a fost mâna unui Descendent – Ce? m-am mirat, sărind în picioare.

— AJD? în castel? a ţipat Tawny.

- Asta crede el.

Vikter şi-a înălţat capul când m-am îndreptat spre el; avea privirea înceţoşată.

— Şi tu ce crezi? l-a întrebat Rylan, de lângă uşă, unde stătea. Pentru că nu sunt sigur cum ar fi putut un Descendent $3 provoace astfel de răni fără să verse sânge – De acord! a murmurat Vikter, cu ochii la mine, N-ar fi cu putinţă să acoperi aşa ceva, mai ales că victima fusese văzute cu mai puţin de o oră înainte.

— Atunci, de ce ar insista ducele că este vorba despre un Descendent? a întrebat Tawny, Nu e lipsit de inteligenţă. Trebuie să-i fi dat *şi* el seama de asta.

Mi-am lăsat ca din întâmplare mâna pe ceafa lui Vikter când m-am întins după o pătură mică de blană, l-am simţit pielea cafcu şi uscată şi-i m-am gândit la plaje şi la râsul mamei. Am ştiut di durerea i se mai alinase în clipa în care a respirat adânc.

ewfâţfrr L Armmtrotit

— Nu sunt şi-ur de ce crede ducele asta, dar trebuie să aibă motivele lui.

Am văzut privirea recunoscătoare a lui Vikter după ce mi-am luat mâna şi m-am aşezat la Joc pe scaun, învelindu-mă cu blăniţa.

Tawny s-a uitat spre mine şi apoi a respirat adânc, înainte să-şi concentreze din nou atenţia asupra lui Vâkter.

— Ştii cine era?

Vikter s-a ridicat. Când a vorbit avea privirea mult

Scanned Willi CamEcanrver

mai limpede:

— A rost identificată de unul dintre servitori. Numele victimei este Malessa Axton.

Numele nu îmi era cunoscut, însă Tamiy a şoptit:

— Ah!

M-am răsucit spre ea.

— Ocunoşteai?

— Nu foarte bine. Vreau să zic, *auzisem* de ea. A scuturat uşor din cap, eliberându-şi câteva bude din coc. Cred că a venit la curte cam în aceeaşi perioadă în care am venit şi eu, însă era adesea în preajma uneia dintre doamnele care locuiesc pe Strada Radiantă, Cred că Lady Jsherwood.

Strada Radiantă era numele pe care îl primise rândul de case aflate cel mai aproape de castel şi de parcul din Crângul Dorului. Multe dintre aceste case opulente aparţineau Ascendenţilor.

— Era atât de tânără! Tawny şi-a coborât mâna în poală. Şi avea un viitor atât de frumos în faţă!

Mi-am deschis simţurile şi am descoperit că tristeţea ei avea ecou în sufletul meu. Nu era durerea adâncă pe care o simţi atunci când este vorba despre cineva cunoscut, ci tristeţea care însoţeşte orice moarte, mai ales una lipsită de sens.

Uiu sânge am w-d 123

Rylan i-a ctrut lui Vikter să iasă împreună afară. După câteva momente, Tawny s-a scuzat şi în reîntors în camera ei. Am reunit să mă abţin şi să nu o ating. Ştiam ca, dacă aş face-o, i-aş lua durerea. O mai făcusem şi altă dată, fără ca ea să-şi dea seama. Când Vikter s-a reîntors în cameră, m-a găsit în faţa ferestrei, cu ochii la licăritul constant al torţelor de pe Metereze.

— Mulţumesc! mi-a zis, alătur Îndu-mi-se la fereastră. Durerea de cap aproape mă dăduse gata.

— M5 bucur că te-am putut ajuta.

— Nu era nevoie. Am prafurile pe care mi le-a pregătit vraciul.

— Ştiu, dar sunt sigură că darul meu ţi-a adus alinare

Scanned Willi CamEcanrver

mai rapid, fără să vină la pachet cu ameţeală şi stare de **somnolenţă.**

Acestea erau doar două dintre numeroasele efecte secundare pe care acea pudră albă-maronie le cauza adesea.

— Asta aşa este.

Vikter a rămas tăcut o vreme. Ştiam că gândurile lui sunt la fel de întunecate ca ale mele.

Îmi era greu să cred că fusese mâna unui Descendent, deşt îmi închipuiam clă rănile ar fi putut fi făcute şi de vreun instrument. Cu toate acestea, să înjunghii pe cineva în jugulară şi să nu împuţii sânge peste tot părea foarte puţin probabil, însă motivul era şi mai deconcertant. Ce ar fi putut indica acel tip de răni – şi totodată să servească unui scop făptaşului? Pentru că singura chestie despre care ştiam că putea să facă acel tip de răni se ridica împotriva a tot ce credeau Descendenţii.

— Am vorbit cu Rylan.

M-am întors spre Vikter cu sprâncenele ridicate.

— Da?

leitnifer la rmentwut

IMvirea lui de culoarea mării s-a oprit asupra mea.

- Rylari mi-a spus despre Lord Mazeen.

Am simţit un gol în stomac şi mi-am ferit privirea. era ca şi cum aş îi uitai de mica mea întrevedere cu acel lord, însă pur şi simplu nu fusese cel mai îngrijorător sau traumatizant lucru care se întâmplase în ultimele ore.

- A făcut ceva, Poppy?

O fierbinţeală sufocantă, înţepătoare mi s-a strecurat pe chip, şi mi-am lipit obrajii de geam. Nu voiam să mă gândesc ia asta. Niciodată, M-am simţit cuprinsă de greaţă şi apoi de… un sentiment de ruşine care mă făcea să mă simt lipicioasă şi murdară. Nu înţelegeam de ce mă simţeam aşa. Ştiam că nu făcusem nimic ca să-i atrag atenţia, şi, chiar dacă aş fi făcut, el tot greşise. Dar, când mă gândeam la faptul că el simţea că avea dreptul să mă aiingă, îmi venea să» mi râcâi pielea de pe mine.

Şi nu voiam să mă gândesc că fusesem

Scanned Willi CamEcanrver

recunoscătoare pentru ţipetele servitoarei, înainte să aflu despre ce era vorba.

Am dat toate aceste gânduri deoparte, cel mai probabil pentru a mă trezi cu ele în cap mai târziu, chiar când aveam să mă pregătesc să dorm.

- Nu a făcut nimic, a fost doar nesuferit

— Pe cuvânt?

Am încuviinţat din cap, deşi nu era întocmai adevărat. Însă nu mă deranja să mint. La ce i-ar fi folosit lui Vikter să ştie adevărul? La nimic. Era suficient de inteligent încât să înţeleagă asta.

A strâns din dinţi.

- Trebuie să le lase în pace.

— De acord, dar mă descurc eu cu el.

Oarecum.

Oirt Sit ngii 51 [Virr-rt] 25

Nu voiam să îmi aduc aminte cât de aproape fusesem de a face ceva de neiertat Dacă mi-aş fi scos din teacă pumnalul şi l-aş fi folosit, nu aş mai fi avut scăpare. Dar, pe toţi zeii, n-aş fi simţit nicio fărâmă de remuşcare!

— Nu ar trebui să treci prin aşa ceva! a replicat Vikter. Şi el ar trebui să ştie asta.

— Ar trebui, şi cred că o ştie, dar nu cred că-i pasă. M-am rezemat cu spatele de marginea ferestrei. Ştii, am văzut-otn acea cameră. Am văzut cum a fost… lăsată. Mă face să cred că a fost cu cineva, de bunăvoie sau nu.

Vikter a încuviinţat din cap.

— Vraciul care i-a examinat trupul este de părere că au existat nişte relaţii de natură fizică înainte de moarte, dar nu a găsit semne care să arate că s-a împotrivit. Nu avea sânge uscat sau piele sub unghii, însă nu se poate şti nimic cu precizie.

Am strâns din buze.

- Mă gândeam că nu are sens ca un Descendent să lase astfel de răni, chiar dacă ar fi putut să o facă fără să… împrăştie sânge. Ce fel de mesaj ar transmite? Pentru că singura creatură care poate să facă aşa ceva este…

Am întâlnit privirea lui Vikter.

Scanned Willi CamEcanrver

— Un atlantiarh

Uşurată că a spus-o el şi nu eu, am încuviinţat din cap.

— Ducele trebuie să ştie asta. Oricine a văzut acele răni trebuie să se fi gândit la asta şi să se întrebe de ce ar imita un Descendent ceva ce i-ar putea fi atribuit cu uşurinţă unui atlantian.

— Tocmai de aceea nu cred că a fost un Descendent, a spus Vikter.

Am simţit o apăsare în piept.

- Cred că a fost un atlantian.

fennifer L Arman! mut

Faptul că un Descendent s-ar fi putut mişca în voie prin castelul Teerman era îngrijorător, însă posibilitatea ca un atlantian să fi reuşit să obţină acces fără ca nimeni să ştie era de-a dreptul terifianta.

Voiam să găsesc ceva care să-mi arate că eu şi Vikter eram paranoici, aşa că, la revărsatul zorilor, momentul în care castelul era cufundat în linişte, iar Rylan era de pază, m-am furişat la parter şi am trecut de bucătăria înspăimântător de tăcută.

Odată ce se ridica soarele pe cer, nu mai trebuia să-mi fac griji că aveam să dau de Lord Mazeen sau de vreun alt Ascendent.

Am intrat în sala de bal şi am luat-o la stânga, spre cea de-a doua uşă, acolo unde mă întâlneam adesea cu preoteasa Analia pentru lecţiile mele săptămânale. Înainte să păşesc înăuntru, am aruncat o privire de cealaltă parte a sălii slab luminate, spre locul în care fusese găsită Malessa.

Uşa era închisă.

Mi-am smuls privirea de la ea şi am închis încetişor uşa în urma mea, apoi am alergat la scaunul de lemn, aşezat în faţa cărţii pe care nu mă imaginasem vreodată citind-o **din proprie voinţă.**

126

În mare parte pentru că mi se părea că citisem *Istoria Războiului Celor Doi Regi şi a Regatului lui Solis* de

Scanned Willi CamEcanrver

aproape im milion de ori. Am luat-o cu mine în dreptul ferestrei solitare şi am deschis-o imediat, îndreptând-o spre lumina palidă a razelor de soare. Am întors paginile subţiri cu grijă, ştiind că, dacă aş fi rupt vreuna, preoteasa Analia ar fi fost foarte supărată, până când am dat de secţiunea

pe care o căutam. Erau doar câteva paragrafe care descriau înfăţişarea alfantienilor, trăsăturile lor şi lucrurile de care erau capabili.

Din păcate, ceea ce am citit nu făcea decât să confirme ce ştiam deja.

Nu văzusem niciodată un atlantian – sau aşa credeam, şi asta era problema. Atâantienii *arătau ca* nişte muritori chiar şi vârcolacii, o rasă dispărută, care trăiseră în vechime alături de atlantieni în Atlantia, puteau fi cu uşurinţă confundaţi cu muritorii, deşi aceştia nu fuseseră niciodată muritori, Abilitatea atlantieni lor de a se amesteca printre locuitorii populaţiei pe care doreau să o subjuge şi să o vâneze îi făcea nişte prădători mortali, experţi. Ai fi putut trece pe lângă ei fără să ştii. Şi nici Ascendenţii nu ar fi ştiut Din cine ştie ce motiv, zeii nu ţinuseră cont de asta la Binecuvântare.

Trecând repede peste paragrafe, unul mi-a atras atenţia, Mi-a întors stomacul pe dos. *Colţi t* Deşi ştiam ce avea să spună, am citit oricum fragmentul.

Între vârsta de 19 şi 23 *de ani, cei care au sânge de atlantian k să în urmă starea vulnerabilă a (maturităţii, atunci când duhurile rele din sângele tor devhi active. În această perioadă, pe măsură ce se maturizează, se înregistrează o creştere alarmantă a puterii şi a abilităţii de a se reface în urma celor mai multe răni mortale. Trebuie notat şi că, înainte de Războiul Celor Doi fagi şi de dispariţia vârcolacilor, a avut loc un ritual de împerechere între un atlantian de vază fi un vârcolac. Nu se cunosc prea multe detalii despre acest ritual, dar se crede că lupul acela a fost legat prin sânge să ti protejeze pe atlantian.*

Scanned Willi CamEcanrver

Î Jin itifir la rmentrau t

1/hw *(ukntfral atimitian caninii de sus i se vor transforma tu cei fi, se vor alung? şi se vor tiscufi, rămâniind însă nedesava Nli pentru un otfn neatent.*

M-am gândit la cele două înţepături de pe gâtul Malessei. Poate colţii unui atlantian nu erau la fel de pronunţaţi şi de uşor de observat ca ai unui Temut, dar ducele ar fi putut ordona ca gura tuturor celor din castel să fie verificate.

Era adevărat că ar fi fost un proces invaziv, însă… Am continuat să citesc.

Odată cu apariţia colfilor, se declanşează următoarea faza a maturizării \ori în care încep să simtă setea de sânge. Atâta vreme cât cerni ¡ele lor nenaturale sunt împlinite, procesul de îmbătrânire este semnificativ încetinit. Se crede că anul unui muritor este echivalentul a trei decenii pentru un atlantian. Cel mai bătrân atlantian despre care se ştie a fost Cillian Valalum, care avea 2 702 ani ia moarte.

Ceea ce însemna că un atlantian ar fi putut să pară de 20 de ani, dar în realitate să aibă peste 1.00, poate citiar în jur de 200 de ani sau mai mult însă tot îmbătrâneau, spre deosebire de Ascendenţi, cei Binecuvântaţi de zei, care rămâneau la vârsta la care primiseră Binecuvântarea. Doar cei mai bătrâni dintre Ascendenţi arătau mai în vârstă de 30 de ani, dar *puteau* trăi o eternitate.

j

Oricum, atât atlantienii, cât şi Ascendenţii trăiau o perioadă incredibil de mare, fiind cel mai aproape de nemurire – de mi.

Din şi cenuş &

Eu nici nu-mi puteam închipui cum ar fi să trăiesc atât de mult. Am scuturat uşor din cap şi am continuat să citesc.

În acest punct, atinntíenii pot da mai departe duhurile rele din sângele lor muritorilor, dând astfel naştere unei creaturi violente şi distrugătoare cunoscute

Scanned Willi CamEcanrver

sub numele de Temut, care moşteneşte câteva dintre trăsăturile fizice ale creatorilor lor Acest blestem este transmis printr-un sărut otrăvit".

Stimf *otrăvit* nu însemna contactul dintre două guri. Atlantienii făceau ceea ce făceau şi Temuţii, chiar dacă nu la fel de murdar. Atlantienii muşcau şi beau sângele muritorilor, lucru necesar pentru a supravieţui.

Viaţa lor incredibil de lungă, puterea şi proprietăţile vindecătoare – toate se trăgeau din faptul că se hrăneau cu muritori, sursa lor primară de hrană. M-am cutremurat.

Un atlantian o muşcase şi se hrănise în mod sigur cu Malessa, ceea ce explica de ce nu fuseseră urme de sânge şi de ce arăta într-atât de palidă.

L_2Q

Ceea ce nu se lega era de ce atlantianul îi frânsese gâtul, ucigând-o înainte ca blestemul să se poată răspândi. De ce nu ar fi lăsat-o atlantianul să se transforme? Deşi muşcătura nu se afla într-o zonă ce ar fi putut fi cu uşurinţă ascunsă. Muşcătura în sine era un avertisment pentru toţi cei care o vedeau, în mijlocul nostru se afla un atlantian. Am închis cartea şi am aşezat-o înapoi cu grijă, gândindu-mă că Ascensiunea mea urma să aibă loc în ziua ta care împlineam 19 ani şi că atlantienii atingeau maturitatea în jurul acestei vârste. Nu era tocmai surprinzător.

Ie Jinni/ei L Amentriut

Până la urmă, zeii noştri fuseseră zeii lor la un moment dat.

Însă acum zeii nu îi mai sprijineau pe atlanticul Am ieşit din cameră şi m-am îndreptat spre bucălâru Privirea mi-a fost atrasă însă de camera în care fusese sită Malessa, Trebuia să mă întorc în odăile mele înainte ca lumea să se pună în mişcare, însă nu am făcut asta.

Am traversat sala şi m-am îndreptat spre uşă, pe care, atunci când am apăsat clanţa, am descoperit-o descuiată. Înainte să apuc să mi gândesc bine la ce fac şi unde mă aflu, m-am strecurat înăuntru, recunoscătoare că *sfeşnicul* de pe perete împrăştia o lumină blândă în

Scanned Willi CamEcanrver

începere.

Canapeaua fusese luată, spaţiul acela era gol Rămăseseră taburetele, precum şi măsuţa rotundă de cafea cu un soi de aranjament floral amplasat elegant în centru. M-am strecurat înainte, nesigură în privinţa a ceea ce căutam şi întrebându-mă dacă, în caz că i-aş fi găsit, aş fi ştiut-o măcar, în afara piesei de mobilier care lipsea, în cameră totul părea la locul lui, deşi atmosfera era straniu de rece, *de* parcă ar fi fost lăsată deschisă o fereastră, deşi pe această parte a sălii de bal nu se aflau ferestre.

Ce căutase Malessa în acea încăpere? Citise o carte sau poate o aşteptase pe vreuna dintre doamnele de onoare sau pe Lady Isherwocd? Ori se strecurase înăuntru pentru a se întâlni cu cineva în care avea încredere? Fusese luată prin surprindere de atac?

Mi-a trecut un fior pe şira spinării. Nu ştiam ce era mai rău – să fi fost trădată de cineva cunoscut sau tuată prin surprindere.

De fapt, ştiam, Să fii trădat era mai rău. Am făcut un pas în faţă şi m-am oprit brusc în clipa când am privit în jos. În spatele piciorului unuia dintre scaune se afla ceva. M-am aplecat, mi-am întins mâna sub scaun şi am ridicat obiectul Mi-am plecat capul într-o parte, trecându-mi uimită degetul pe deasupra suprafeţei moi, catifelate.

Era o… petală.

M-am încruntat când i-am simţit mirosul Iasomie. Din cine ştie ce motiv, am simţit o senzaţie de greaţă, ceea ce era ciudat. În mod normal, îmi pââcea mirosul de iasomie.

M-am ridicat şi mi-am îndreptat privirea spre vz. În aranjamentul flora! erau presăraţi mai mulţi crini albi. Nici urmă de iasomie. M-am uitat încruntată la petală. De unde venise? Am scuturat din cap şi m-am îndreptat spre buchet, aşezând petala alături de restul florilor, apoi am aruncat o ultimă privire în jur. Nu fusese niciun strop de sânge pe covorul crem, altfel ar fi rămas, cu siguranţă, pătat.

Nu aveam nicio idee ce făceam. Dacă fuseseră găsite dovezi, acestea fuseseră îndepărtate, şi, chiar dacă nu ar B

Scanned Willi CamEcanrver

fost, eu nu aveam experienţă în acest domeniu. Voiam doar să pot face ceva sau să pot găsi ceva care să-mi aline temerile cele mai profunde.

Dar nu mai era nimic de făcut sau de găsit acolo! n afara a ceea ce era, cel mai probabil, realitatea. Şi ce credeam eu despre adevăr? Că adesea putea 6 înspăimântător, da. Însă adevărul însemna putere.

Iar eu nu eram genul de om care să se ascundă de adevăr.

Am reuşit să mă întorc f5 ră probleme la mine în cameră în acea dimineaţă şi am sfârşit prin a rămâne acolo *fmnifer L Armeni mut* întreaga zi, ceea ce nu era tocmai diferit de ce făceam ori «cum de obicei.

Tawny trecuse pentru câteva clipe, însă apoi fusese chemată de urla dintre marchize. Nu mă gândeam că aveam să fim sechestraţi, dar îmi închipuisem că atacul urma să încetinească pregătirile pentru Ritual.

Bineînţeles, fusese un gând caraghios. Mă îndoiam că, dacă Pământul s-ar cutremura, asta ar afecta cumva Ritualul.

Mi-am petrecut mult timp gândindu-mă la ceea ce se întâmplase cu Malessa. Şi, cu cât mă gândeam mai mult la motivele care l-ar fi putut determina pe duce să mintă în privinţa atacului, cu atât începeau să se lege mai bine lucrurile Situaţia era la fel ca în cazul lui Philiips, gardianul de pe Metereze, care nu \foise să discute despre moartea lui Finley pentru a împiedica teama şi panica să prindă rădăcini şi să se împrăştie.

Dar asta nu explica de ce ducele nu era onest cu Garda Regală. Dacă era într-adevăr un a**tlanfian** printre noi, gardienii trebuiau să fie pregătiţi

Pentru că, în vreme ce Ascendenţii erau puternici şi rezistenţi, la fel erau şi atlantienii, dacă nu chiar ceva mai mult.

Aproape de lăsarea întunericului, Rylan mi-a bătut la uşă. I

- Vrei să mergi în grădină? M-am gândit să te întreb.
- Nu ştiu. Am aruncat o privire spre fereastră. Crezi că e

Scanned Willi CamEcanrver

în ordine?

Rylan a încuviinţat din cap.

— Da.

J32

Mi-ar fi prins bine aerul proaspăt şi o mică pauză de la gândurile care mă bântuiau. Mi se părea însă că…

Din sângeţi cenuşă

Nu eram **sigură. Nu** trecuseră 24 de ore de la uciderea Matessefe şi deja părea o seară ca oricare alta.

— Nu trebuie să stai închisă aici! a zis Rylan, şi eu mi-am **întors** privirea spre el. Asta dacă nu e ceea ce tu îţi doreşti. Ce s-a întâmplat noaptea trecută cu fala aceea şi cu lordul nu are nimic de-a face cu lucrurile care îţi aduc bucurie. Mi-a venit să zâmbesc – Şi tu te-ai săturat, probabil, să stai pe hol Nlan a chicotit.

— Posibil.

Am rânjit şi am făcut un pas înapoi.

— Stai să-mi iau văluli

Mi-a luat doar câteva minute să mi-i pun pe cap şi să mă pregătesc. De data aceasta, n-am mai fost întrerupţi în drumul nostru spre grădină. Chiar dacă au fost servitori care s-au oprit din treabă ca să se holbeze, înaintând pe potecile unuia dintre locurile mele preferate de pe domeniul castelului, grijile pl gândurile obsedante s-au fridepârtal de mine, aşa cum făceau întotdeauna. De câte ori mă aflam în grădina întinsă, mintea mi se liniştea pl grijile nu mă mai rodeau.

Nu mă gândea în la Malessa şi la atlanttanul care reunise să pătrundă în castei. Nu eram bântuita de imaginea lui Agnes, care ţinea mâna inertă a soţului ei la piept sau de ceea ce se întâmplase la Perla Ro-iecu Hawke, Nici măcar nu mă gândeam la Ascensiunea care se apropia şi la ce spusese Vikter. În Grădinile Reginei eram doar-prezfrefci, în loc să fiu prinsă în trecut sau cu gândul la viitor.

133

Nu eram sigură de ce grădinile purtau numele pe care îl purtau. Din câte ştiam eu, trecuse foarte mult timp

Scanned Willi CamEcanrver

de când regina fusese prin Masadonia, însă bănuiam

134 fmiifori. Armentruut că ducele şi ducesa aleseseră numele în semn de omagiu sau aşa **ceva.**

Cât timp locuisem a» regina nu o văzusem păşind nici măcar o dată în grădinile luxuriante ale palatului ei.

I-am aruncat o privire lui Rylan. În mod obişnuit, singura ameninţare cu care s-ar fi putut confrunta ar fi fost o ploaie neaşteptată, dar în acea seară părea mai vigilent decât îl văzusem vreodată în grădină. Cerceta neîntrerupt numeroasele alei. Obişnuiam să cred că aceste plimbări îi plictisesc, dar nu se plânsese nici măcar o dată. Vikter, pe de altă parte, ar fi mormăit despre toate celelalte lucruri pe care am fi putut să le facem în schimb. Acum, dacă mă gândeam mai bine, poate că lui Rylan chiar îi plăceau aceste plimbări – şi nu doar pentru că nu se mai afla pironit pe hol, în faţa camerei mele.

Prin grădină a trecut o pală de vând. răvăşind frunzele, ridicându-mi coiful vălului. Aş fi vrut să mi-l pot scoate. Era suficient de transparent încât să pot vedea prin el, dar îngreuna mersul la apus şi pe seară, prin locurile slab luminate.

Mi-am croit drum pe lângă fântâna arteziană uriaşă, decorată cu o statuie din marmură şi calcar a unei Fecioare. Din urciorul pe care îl ţinea curgea un şipot neîntrerupt de apă, al cărui sunet îmi amintea de foşnetul valurilor care se izbeau în golfulejele din Marea de Lână. Sub oglinda apei licăreau o mulţime de monede, ofrande trimise de oameni zeilor, cu speranţa că dorinţele aveau să li se împlinească.

M-am apropiat de marginile grădinii, unde se afla un pâlc mic, dar des de copaci violet, care camuflau pereţii interiori ce păstrau castelul Teerman separat de restul **îşi n iihă***e şi ten uş (i* **135**

oraşului. Copacii erau înalţi de mai bine de un metru jumătate. iar în Masadonia florile îndrăzneţe, de culoarea lavandei în formă de trompetă, înfloreau tot anul Doar în cele mai friguroase dintre luni, atunci când se ivea ameninţarea zăpezii, se scuturau, acoperind pământul cu o

Scanned Willi CamEcanrver

mare de petale violet Copacii erau superbi, însă eu nu îi apreciam doar pentru frumuseţea lor, ci şi pentru ceea ce îmi ofereau.

Copacii violet ascundeau peretele dărăpănat pe unde eu şi Vikter ne furişam adesea ca să ieşim fără a fi văzuţi în Crângul Dorului.

M-am oprit în faţa lujerilor întreţesuţi care se căţărau pe spalierele de lemn, la fel de laţi pe cât de inaâji erau copacii. Aruncând un ochi la cerul care se întuneca rapid, mi-am fixat apoi privirea drept înainte.

Rylan a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— Am ajuns la timp.

Coifurile buzelor mi s-au ridicat într-un început de zâmbet, care a dispărut însă rapid.

— În seara asta.

În doar câteva clipe, soarele i-a cedat locul lunii, Ultimele raze s-au desprins de lujeri, şi apoi sutele de boboci împrăştiaţi pe vrej a fi tremurat şi au început să se deschidă încetişor, descoperindu-şi petalele luxuriante, de culoarea nopţilor fără stele.

Trandafiri de noapte.

Mi-am închis ochii şi am inhalat parfumul dulceag. Se simţea cel mai puternic atunci când trandafirii înfloreau ***şi*** apoi, din nou, la revărsatul zorilor.

— Sunt chiar frumoşii a comentat Rylan. Îmi amintesc de…

Cuvintele i s-au stins într-un horcăit.

136 *Jennifer la rmerttrevt*

Am *deschis* larg *ochii şi* nnm întors. *Ţipătul* de *gro* mi s-a oprit în gât, în timp ce Ryâan se clatină pe cu săgeata trecută prin piept când şi-a ridicat bărbia chip i-am citit neîncrederea *uimită, pe*

— Fugii a gâfâit cu sângele scurgându-i-se din **colhjj** gurii. F «**i**7

Scanm? dwlih Camăcanpier

Capitolul şapte

— Ryâanî

M-am grăbit spre el, apucaţidu-l cu un braţ în vreme

Scanned Willi CamEcanrver

ce picioarele îi cedau. Era prea greu, aşa c5, atunci când a căzut, am căzut cu el. Mi-a «trosnit genunchii când s-au izbjt de pavaj. Nu am simţit impactul, cu mâinile lipite de rana lui Rylan, încercând să opresc sângerarea. MI-am deschis simţurile spre el (aşteptându-mă să simt durere.

— Rylan…

Oricare or fi fost cuvintele pe care eram gata să le rostesc, mi-au murit pe buze, lăsându-ne un gust de cenuşă.

Eu nu… nu simţeam *nimic*, şi asta nu era bine. Ar fi trebuit să treacă printr-o durere îngrozitoare, iar eu 11 puteam ajuta. Puteam să îi iau durerea, dar nu simţeam *nimic,* iar, atunci când mi-am întors ochii spre chipul lui, mi-aş fi dorit să nu văd ceea ce vedeam. Avea ochii deschişi, cu privirea aţintită asupra cerului, însă fără să vadă. Am scuturat din cap, dar, sub palmele mele, pieptul nu i se mişca.

— Nu. am şoptit, sângele preschimbându-mi-se în zloata şi gheajă. Rylan

1 femtifer la rmtn irou i

Nu am primitniri. un răspuns, nici unui. Sub el a început să crească o baltă de sânge, să se întindă pe potecă, cufundându-se în simbolurile săpate în piatră* Cercul cu o săgeată trecându-i prin centru. Infinilul Puterea. Emblema regală. Mi-am apăsat palmele tremurânde pe pieptul lui, refuzând să cred…

În spatele meu, s-au auzit paşi, bubuind ca tunetul. M-am răsucit. La câţiva centimetri de mine stătea un bărbat, cu un arc în mână. Faţa îi era acoperită de gluga unei pelerine.

— Vei face aşa cum îţi spun, Fecioară. Vocea bărbatului suna aspră ca pietrişul. Şi nimeni nu va fi rănit.

— Nimeni? am icnii.

— Ei, nimeni *altcineva* nu vă E rănit, s-a corectat. M-am holbat la acel om şi… şi pieptul lui Rylan ***încă*** nu se mişca sub palmele mele. În adâncul meu ştiam că nu avea să se mai mişte niciodată. Murise înainte să atingă pământul. *Nu mai era.*

Scanned Willi CamEcanrver

I

Durerea, atât de ascuţită şi de reală, m-a sfâşiat. Am simţit ceva fierbinte în vene, **re vărsâ**ndu-mi-se apoi în piept, umplând golul lăsat acolo. Mâinile mi s-au oprit din tremurat. Panica şi şocul s-au diluat, furia luându-le locul.

— Ridică-tei a ordonat bărbatul. M-am ridicat cu grijă conştientă că rochia, îmbibată de sângele lui Rylan, mi se lipise de genunchi şi de pantalonii subţiri de dedesubt Bătăile inimii mi s-au încetinit în timp ce mâna mi-a alunecat în despicătura de pe o parte a rochiei. Era cel care o urâsese pe Maâessa? Dacă era aşa, era un atlantian, şi ar fi trebuit să acţionez rapid ca să am vreo şansă.

Din CWtfftf

— Te vom conduce afară de aici a zis bărbatul. Nu vei scoale un sunet şi n-ai să-mi faci probleme, aşa-i, Fecioară?

Mi-am strâns degetele în jurul mânerului fin şi rece al pumnalului. Am scuturat din cap.

— Bun

A făcut un pas spre mine.

— Nu vreau să te rănesc, dar, dacă-mi dai vreun motiv, n-am să ezit.

Am rămas complet nemişcată, văpaia furiei crescând în mine, gata să iasă la suprafaţă. Rylan murise din cauza mea. Datoria lui era să-mi fie gardian, însă murise pentru că acest bărbat crezuse că avea să poată să pună mâna pe mine. Probabil că Malessa fusese întâi abuzată şi apoi ucisă. De ce?

Iar dacă era un atlantian sau un Descendent, nu avea să mă folosească pentru a obţine o recompensa. Aş fi fost folosită pentru a trimite un mesaj, la fel ca şi cei trei Ascendenţi care Fuseseră răpiţi din Trei Râuri şi fuseseră înapoiaţi *în bucăţele.*

În acea clipă, nu îmi păsa însă care erau planurile bărbatului. Tot ce conta era că el îl ucisese pe Rylan, Rylan care credea că trandafirii de noapte sunt frumoşi, la fel ca mine. Şi poate că el era cel care o ucisese pe Malessa, cel care îi abandonase trupul profanat cu atâta cruzime.

— E bine! m-a linguşit, Te porţi frumos. Eşti deşteaptă. Dacă te porţi în continuare aşa, nu te va durea.

Scanned Willi CamEcanrver

I

S-a întins după mine… Am desprins pumnalul m-am avântat asupra lui şi i l-am înfipt în braţ.

— Ce…?

Am Jăşnit în spatele lui şi i-am apucat gluga. Apoi i-am înfipt pumnalul în spate, ţintind cum mă învăţase Vikter.

În inimă.

m lawifer L Armentwut

Chiar şi luat pe nepregătite, a fost rapid şi s-a tras într-o parte, dar nu a fost suficient de rapid încât să evite cu totul pumnalul. Sângele a ţâşnit în valuri, în timp ce lama i se afunda între coaste, ocolind inima cu doar câţiva centimetri.

A urlat de durere, un urlet care îmi amintea de al unui câine. A tras apoi de pumnal, şi un sunet cu totul diferit i-a scăpat din piept. Lin muget asurzitor, care mi-a ridicat părul pe corp şi mi-a pus adrenalina în mişcare.

Era un sunet atât de… inuman.

Am strâns mai tare pumnalul şi m-am tras ca să i-l înfig încă o dată în spate. S-a rotit, şi nu i-am văzut pumnul decât după ce durerea mi-a explodat în lungul fălcii şi într-un coif al gurii, afectându-mi ţinta. Am simţit un gust metalic. Sânge. Pumnalul a pătruns adânc, însă nu suficient

— Târfa! a mârâit, lovindu-mă cu pumnul în tâmplă de această dată.

Lovitura a fost bruscă, ameţitoare. M-am clătinat în spate, fu timp ce în faţa ochilor îmi dansau luminiţe, iar câmpul vizual mi s-a întunecat. Aproape m-am prăvălit, dar am rămas în picioare, susţinută doar de voinţă pură. Ştiam că, dacă aş fi căzut, nu m-aş mai fi ridicat, Tot Vikter mă învăţase şi asta.

Am clipit des, încercând să alung luminiţele. Bărbatul s-a întors spre mine. fi căzuse gluga de la pelerină. Era tânăr, poate doar cu câţiva ani mai mare ca mine, şi avea părul neîngrijit îşi ţinea mâna apăsată într-o parte a carpului. Sângele i se scurgea printre degete. Repede, Nimerisem probabil ceva vital.

Scanned Willi CamEcanrver

Bun.

Din ¡tână? cenuşi

A măr 5 it sălbatic şi şi-a ridicat privirea spre mine. Chiar şi în lumina palidă a lunii, puteam să-i văd **ochii,** Aveau culoarea apei îngheţate. Un albastru palid, luminos.

— Vei plăti pentru asta! a hârâit, cu voce şi mai aspră, de parcă ar fi avut pietriş pe gât

M-am înfipt bine pe picioare, instinctul îmi spunea că, dacă aş fi fugit, ar fi alergat după mine, ca orice prădător. Iar dacă m-aş fi apropiat din nou, ar fi fost bine să nu mai ratez.

— Dacă mai faci un pas spre mine, n-am să mai ratez şi a treia oară.

A râs, şi am simţit cum mă trec fiorii. Râsetul suna prea adânc, prea *diferit*

- Mă voi bucura să-ţi sfâşii carnea de pe oasele aiea slabe şi fragile. Nu mă interesează ce planuri are el pentru tine. Mă voi îmbăia în sângele tău şi mă voi înfrupta din măruntaiele tale.

Frica ameninţa să mă imobilizeze, dar n-o puteam lăsa să prindă rădăcini.

— Sună încântători

- Ah, va **fit** A zâmbit, arătându-şi dinţii pătaţi de sânge, şi a făcut un pas spre mine. Ţipetele tale…

De undeva din adâncul frunzişului, s-a auzit un fluierat ascuţit, care l-a redus la tăcere. S-a oprit în loc, cu nările fremătându-i. Sunetul s-a auzit din nou, tânărul a părut să tremure de furie. Pielea din jurul gurii i s-a albit, şi a făcut un pas înapoi.

Ţineam bine pumnalul, însă începeam să simt furnicături în picioare, aşa cum îl priveam încordată, refuzând să clipesc.

U!

A ridicat arcul de jos, crispându-se de durere. Privirile ni s-au întâlnit din nou.

W Iwnifer L Antientroui

- Ne vom revedea curiind!

— Abia aştept, i-am aruncat printre dirtfi A rânjit.

Scanned Willi CamEcanrver

I

- Am să mă asigur că vei primi o răsplată pentru gura aia isteaţci ***a*** ta.

Mă îndoiam că ar fi genul de răsplată pe care **mi-aş fi** dorit să o primesc.

S-a retras cu faţa spre mine până când a trecut de trandafiri, apoi s-a întors şi a luat-o la fugă, dispărând rapid în umbra deasă a copacilor. Am rămas pe loc, respirând sacadat pregătită, în caz că ar fi fost vreun truc ca să mă atace când m-aş fi întors cu spatele. Nu ştiu sigur cât am stat aşa, însă, până să fiu sigură că nu avea să revină, furnicăturile mi se întinseseră până la braţ.

Încetişor, mi-am coborât pumnalul, cu privirea la băltoaca de sânge din locul în care stătuse. Am oftai când mi-am ridicat privirea spre trandafiri. Petalele de culoarea onixului sclipeau acoperite de stropi de sânge. Un fior m-a scuturat din cap până-n picioare. Mi-am forţat trupul să se întoarcă, Rylan era acolo unde căzuse, cu braţele moi pe lângă trup şi ochii goi. Am deschis gura ca să vorbesc, dar nu aveam cuvinte şi nici idee ce aş fi putut să spun.

Mi-am coborât pricea asupra pumnalului şi am simţit cum creşte înlă un irul meu un vaier, gata să mă’s/aşie. „Adună-tel Adună-te!”

Trebuia să găsesc pe cineva care să-i ajute pe Fyian. Nu ar fi trebuit să zacă acolo, întins aşa, iar ceilalţi nu trebuiau să mă vadă cu un pumnal însângerat. Nu trebuiau să ştie că mă luptasem cu atacatorul. Mi-au tremurat buzele, dar am strâns din dinţi.

„Adună-te!”

Din grinz*r şi ecnuvă*

Apoi, ca şi cum aş fi apăsat pe un întrerupător, tremuratul ss* oprit şi bătăile inimii mi s-au încetinit-Încă nu puteam să respir bine, dar am păşit înainte, m-am aplecat şi mi-am şters pumnalul pe pantalonii lui Rylan.

— Îmi pare rău! am şoptit. Vina îmi făcea pielea de găina, însă nu aveam de ales. Cu capul şi cu faţa zvâcnind, nu-am prins pumnalul la loc. O să aduc pe cineva.

Nu am primit niciun răspuns. Nu avea să mai vină niciun răspuns, niciodată.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am pomtt pe potecă, fără a fi conştientă de ceea ce **f** & ceani. Trupul îmi era inundat de o amorţeală care mi se infiltra prin toţi porii şi mi se lăsa în muşchi. Luminile de la ferestrele castelului mă ghidau înainte. Trecusem de fântâna arteziană, când m-am oprit brusc. Se auzeau paşi în faţa mea. Mi-a alunecat mâna spre pumnal, l-am strâns…

— Fecioară? Am auzit strigăte! a răsunat o voce. Era un gardian regal care obişnuia să îi supravegheze pe cavalerii şi pe doamnele de onoare, A făcut ochii mari când m-a văzut. Acela e… zeilor mari, ce vi s-a întâmplat?

Am vrut să răspund, dar nu-mi puteam convinge limba să articuleze cuvinte. S-au auzit înjurăturile unui alt gardian, apoi a apărut o siluetă mai înaltă, cu păr auriu, care a trecut pe lângă cei doi gardieni, cu o expresie stoică pe chipul veştejit. *Vikter*. Privirea ina alunecat asupra mea, întârziind asupra mâinilor şi genunchilor, apoi, asupra părţii neacoperite a feţei mele.

— Eşti rănită? M-a apucat de umeri, strângându-mă cu blândeţe, cu o voce încă şi mai blândă. Poppy, eşti rănită?

— Nlan. EL.

Mi-am ridicat privirea spre Vikter, oprindu-mă brusc, în ILmp ce cuvintele pe care Hawke le spusese despre *144 fatnifer L. Armenhvut* moarte mi-au apărut în minte de niciunde. Era ceva ce ştiam deja, însă m-a şocat oricum.

„Moartea este ca o prietenă veche care vine în vjzţ. ti uneori atunci când te aştepţi mai puţin, alteori când o aştepţi”.

Moartea îmi făcuse, într-adevăr, o vizită neaşteptată.

— Cum s-a întâmplat? a cerul să afle ducesa Teerman. Floarea-bijuterie care îi ţinea părul castaniu strâns sclipea sub lumina candelabrului, în timp ce ducesa dădea roată încăperii de obicei rezervate pentru primirea invitaţilor – Cum a intrat cineva în grădină şi a fost atât de aproape să pună mâna pe ea?

Probabil, în acelaşi fel în care cineva intrase în castel şi o ucisese pe doamna de onoare, cu o zi înainte.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Se fac cercetări în jurul fortăreţei *chiar* acum. i-a răspuns Vikter în schimb.

Stătea în spatele canapeiei de catifea de care eram rezemată, pe jumătate speriată că aveam să pătez cu sânge puii de pernă auriţi.

— Îmi imaginez însă că făptaşul a pătruns prin partea afectată a forţărejei, cea de lângă copacii violet.

Aceeaşi parte pe unde eu şi Vikter obişnuiam să ne strecurăm neobservaţi din castel.

Ochii întunecaţi ai ducesei s-au aprins de mânie.

— Vreau să fie toţi scoşi din rădăcină! a ordonat ea.

Am icnit.

— Îmi pare rău, domniţă, a murmurat vraciul.

Mi-a tamponat buza cu o compresă umedă şi apoi i-a întins materialul lui Tawny, care i-a pus ia dispoziţie unu!

Diitíángt íuruwpd curat o chemaseră din clipa în care ajunsesem în sala de oaspeţi.

— E în ordine1 l-am asigurat pe bărbatul cu păr argintiu. Reacţia mea nu avea legătură cu ceea ce făcea ei, ci cu ceea ce spusese ducesa.

— Acei copaci sunt pe acel loc de sute de ani…

— Şi au avut o viaţă lungă şi îndestulată. Ducesa s-a întors spre mine. Tu nu, Peneâlaphe.

A păşit spre mine, cu poalele rochiei stacojii adunându-i-se în jurul gleznelor, Îmi aminteau de sângele care **cursese** din R *y* Ian. Aş fi vt ut să mă feresc, dar nu doream să îi aduc vreo ofensa.

— Dacă acei bărbat n-ar fi fost speriat te-ar fi luat cu elf şi ultimul lucru în legătură ai care ţi-ai fi făcut griji atunci ar fi fost acei copaci. Aici, avea dreptate.

Vikter era singurul care ştia ce se întâmplase – faptul că reuşisem să-l rănesc pe bărbat înainte să fugă. Chiar dacă nu puteam oferi detalii, pentru că riscam să mă dau de gol, Vikter avea să îi anunţe pe vracii din oraş să fie a ten ti în cazul în care apărea cineva rănit în acea manieră. Copacii însă…

Poate că ei cauzaseră deteriorarea peretelui, însă acesta era în acea stare de când îl ştiam. Nu aveam nicio

Scanned Willi CamEcanrver

îndoială că ducele *şi* ducesa ştiau de ei şi că pur şi simplu nu ordonaseră să fie reparat.

145

— Cât de grav este rănită? l-a întrebat ducesa pe raci.

— Răni superficiale, Excelenţă. Va avea câteva vânătăi şi ceva durere, dar nimic permanent. Bătrânul vraci s-a ridicat, cu încheieturile trosnindu-i, cu haina neagră atârnându-i de pe umerii încovoiaţi. Eşti extrem de norocoasă, tânără Fecioară.

146 *fan firLAmtnt Ttuut*

Nu fusesem norocoasă.

Fusesem pregătit!

Şi de aceea stăteam acum acolo, doar cu o durere ia tâmplă şi cu buza umflată. Dar am încuviinţat din cap.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor.

- îi poţi da ceva pentru durere? a întrebat ducesa.

— Da. Desigur. Vraciul s-a tras spre măsuţa pe care se afla tolba lui din piele. Am exact ce trebuie. După ce a scormonit până a dat de ceea ce căuta, a scos în cele din urmă un flacon cu o pudră albă-rozalie, Asta o va ajuta să scape de durere, dar îi va da şi o uşoară stare de somnolentă. Are un efect uşor sedativ.

Nu aveam *nici* cea mai mică intenţie să iau orice se găsea în acel Oacon. I-a fost înmânat lui Tawny, care l-a strecurat în buzunarul de la rochie.

După ce a plecat vraciul, ducesa s-a întors spre cana* peaua pe care încă stăteam.

- La să mă să-ţi văd faţa.

Am respirat greoi şi mi-am întins mâna spre lănţişoare, însă Tawny mi-a sărit imediat în ajutor.

— Dă-mi voie mie! a murmurat ea.

Am încercat să o opresc, însă privirea a poposit asupra mâinilor mele. Le ştersesem de îndată ce păşisem în acea încăpere, însă sângele îmi intrase pe sub unghii, şi încă aveam urme pe degete.

Oare trupul lui Rylan era şi acum în grădină, printre trandafiri?

Scanned Willi CamEcanrver

I

Trupul Malessei fusese lăsat în acea cameră ore întregi, apoi fusese mutat. Mă întrebam dacă fusese dat familiei sau fusese ars, ca măsură de precauţie.

Din *sângt* **fi** *cea* **M7**

Tawny nu-a desprins vălul, atentă să mi-l scoată fără a-aţe în şuviţele care îmi alunecaseră din cocul în care îmi strânsesem părul în acea dimineaţă.

Pucesa Teerman a îngenuncheat în faţa mea, privirea ei rece alunecând pe pielea din jurul buzelor mele şi apoi deasupra tâmplei drepte.

— Ce căutai afară, în grădină?

— Mă uitam la trandafiri. Fac asta aproape în fiecare noapte. Mi-am ridicat privirea. Rylan vine întotdeauna cu mine. El nu… Am tuşit ca să îmi dreg glasul. Nu l-a **văzut** pe atacator. Săgeata l-a lovit în piept înainte să conştientizeze că era cineva acolo.

Ochii ei adânci îl cercetară pe ai mei.

— Sună ea şi cum nu ar fi fost pe cât de vigilent ar fi trebuit să fie. Nu ar fi trebuit să lase niciodată garda jos.

— Ryian era foarte priceput! am zis. Bărbatul a stat ascuns…

— Gardianul tău a fost într-atât de priceput încât s-a lăsat străpuns de o săgeată? m-a întrebat ea cu glas domol. Bra cumva pe jumătate fantomă acest bărbat, de n-a scos niciun sunet? Nu s-a trădat în niciun fel?

M-am încordat amintindu-mi urletul pe care îl scosese bărbatul şi faptul că nu sunase uman.

— Rylan era vigilent, Excelenţă…

— Ce ţi-am spus cu?

Şi-a ridicat sprâncenele delicat arcuite.

Străduindu-mă să-mi păstrez cumpătul şi să am răbdare, am respirat uşor.

— Rylan era vigilent, *făcândal* M-am corectat, spunâiv du-i pe numele mic. Câteodată, îmi cerea să îi spun aşa, dar eu nu ştiam niciodată când trebuia să folosesc

Immfer L Armonioui numele acela şi când nu. Bărbatul… nu a făcut deloc zgomot, şi Rylan…

Scanned Willi CamEcanrver

I

— A fost nepregătit! a încheiat Vikter în locul meu.

Mi-am răsucit capul atât de repede, încât am simţit o flacără de durere la tâmplă. Nu-mi venea să cred.

Privirea albastră a lui Vikter a întâlnit-o pe a mea.

— Se bucura de plimbările tale de seară prin grădină. Nu s-a gândit niciodată că ar putea apărea vreun pericol şi, din păcate, a ajuns să fie prea delăsător. Noaptea trecută ar fi trebuit să-i schimbe comportamentul.

Noaptea trecută *ckiar* îi schimbase comportamentul Rylan cercetase neîntrerupt împrejurimile. Mi s-au pleoştit umerii, **şi** brusc mi-a apărut în minte un alt gând. *Ian.*

- Vă rog să nu-i spuneţi nimic fratelui meu. Mi-am trecut privirea de la ducesă la Vikter. Nu vreau să îşi facă griji, iar el şi-ar face, chiar dacă sunt bine.
- Va trebui să-i aduc la cunoştinţă reginei ce s-a întâmplat, Penellaphe. Ştii asta! mi-a răspuns ea. Şi nu pot să controlez cui îi va spune ea. Dacă va considera că Ian trebuie să ştie, îi va spune.

M-am pleoştit şi mai tare.

Degetele reci ale ducesei mi-au atins obrazul, pe cel stâng. M-am întors spre ea.

— Tu înţelegi cât *de* importantă eşti, Penellaphe? Tu eşti Fecioara, Ai fost *Aleasd* de *zel* Ascensiunea a sute de cavaleri şi doamne de onoare, din întregul regat, este legată de a ta. Va fi cea mai mare Ascensiune de la Binecuvântare, Rylan şi toţi gardienii regali ştiu ce se ailă în joc dacă fie ţi se întâmplă ceva.

Îmi plăcea ducesa. Era bună, nu semăna deloc cu soţul ei. şi, pentru o secundă, chiar crezusem că îşi făcea griji

pentru mine ca om, însă ceea ce simbolizam era ce o preocupa pe ea în primul rând. Ce pierderi ar fi existat în căzut în care aş fi pălit eu ceva. Nu era vorba doar despre viaţa mea, ci despre viitorul a sute de persoane care se pregăteau pentru Ascensiune.

Cel mai dureros lucru era urma de tristeţe pe care o simţeam, deşi ar fi trebuit să mă aştept la asta.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Dacă Descendenţii vor reuşi să oprească Ascensiunea, acesta va fi cel mai mare triumf al lor. Ducesa s-a ridicat şi şi-a îndreptat rochia cu palmele. Ar fi o lovitură teribilă pentru regina şi regele noştri şi pentru zei.

— Atunci., credeţi că a fost un Descendent? a întrebat Tawmy, Nu că era cineva care voia să ceară răscumpărare?

— Săgeata cu care a fost atacat Rylan era marcată, a răspuns Vikter. Purta jurământul Celui întunecat

Jurământul lui.

Am simţit c3 nu mai aveam aer. Privirea mi-a alunecat la Tawny. Ştiam ce înseamnă asta.

Din sânge şi cenuşti, **Nf** *vom ridica.*

Era jurământul pe care îl făcuse poporului său şi celor care-l susţineau, tuturor celor împrăştiaţi în întregul regat: că aveau să se înalţe din nou. Un jurământ care fusese însemnat pe vitrinele magazinelor vandalizate din toate oraşele şi care fusese săpat pe pietrele care mai rămăseseră din ruina conacului Creasta de Aur.

— Trebuie să fiu directă cu voi! a zis ducesa, aruncându-i o privire lui Tawny. Şi am încredere că ceea ce urmează să spun nu va ajunge zvon pe buzele altora.

150 frrmfrr L. A rmen rrout

Desigur, 1 a promis Tawny, iar eu am încuviinţai din cap.

— Există… motive care ne fac să bănuim că atacatorul de noaptea trecută a fost un atkntian.

Tawny a tras aer în piept. Eu nu am avut nicio reacţie, de vreme ce eu şi Vikter suspectam deja asta.

— Nu este o ştire pe care să o vrem răspândită. Panica pe care ar putea-o provoca… ei bine, nu ne-ar ajuta pe nici unu] dintre noi.

I-am aruncat o privire lui Vikter şi l-am văzut observând-o cu atenţie pe ducesă.

— Crezi că el este cel care a venit după mine în seara aceasta? Aceeaşi persoană responsabilă pentru moartea Malessei?

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Nu pot spune dacă a fost acelaşi bărbat, dar credem că cel care se face responsabil pentru felul dizgraţios în care a fost tratată doamna noastră de onoare face parte dintr-un grup care a fost în vizită ieri, a explicat ducesa, 5-a îndreptat spre măsuţa lipită de peretele din spate şi sia turnat o băutură transparentă din carafa de sticlă. După ce castelul a fost cercetat în căutarea persoanelor care nu sunt de-aJe locului, am ajuns la concluzia e & agresorul plecase – şi că voise să ne demonstreze cât de uşor se poate pătrunde înăuntru. Am crezut că ameninţarea imediată trecuse.

Ducesa a sorbit din băutură, buzele zvâcnindu-i spasmodic atunci când înghiţi.

— Bineînţeles, ne-am înşelat. Poate că vinovaţii nu mai sunt în castel, dar cu siguranţă sunt în oraş. S-a întors spre mine, cu pielea ei de alabastru mai palidă încă. Cel întunecata venit după tine, Peneliaphe. M-am cutremurat şi pentru o clipă am uitat să respir.

D'mingeşianup

— Te vom a continuat Dar n**

daci, odaia ce regele şi regina VOrIEM fiu surP vor lua măsuri dras Hce p-lTU ™ s „a fi ««nplat se putea Chema în capitală. S, Sura Protecţia. Te-ar

Capitolul opt

— Nu o-ed că bărbatul pe care l-am văzut în grădină a fost Cei înhinecaţi i-am spus la i Vikter în timp ce ieşeam din salonul ducesei.

Am trecut pe sub drapelele albe, uriaşe, cu blazonul regal brodat în fir de aur. Vikter ne conducea pe mine şi pe Tawny înapoi în camera mea.

— Atunci când a declarat că se va ospăta din măruntaiele mele, a făcut referire ia altcineva, spunând că nu îi pasă de ce planuri are. Dacă Cel întunecat se află în spatele acestor atacuri, îmi închipui că el ar fi cel care îşi face planuri.

— Bănuiesc că cel din grădină a fost un Descendent! a **recunoscut** Vikter, cu **mâna** pe mânerul spadei lui.

Cerceia holul larg de parcă Descendenţii s-ar fi

Scanned Willi CamEcanrver

ascuns în spatele crinilor din ghivece şi al statuilor.

Mai multe doamne de onoare, care erau strânse laolaltă, şi-au încetat discuţiile când am trecut pe lângă ele. Câteva şi-au dus mâinile la gură, Dacă nu auziseră încă ce se întâmplase, acum ştiau cu siguranţă că se petrecuse ceva, după tot sângele care îmi păta rochia.

— Ar fi trebuit să o luăm pe cealaltă calei am mormăit.

Din frângi? îi otiu – îi

Doamnele de onoare mă vedeau oricum rar, şi. acum, că mă văzuseră aşa, aveam să ajung bârfa săptămânii.

— Ignoră-le!

Tawny şi s-a schimbat tocul ca să mă acopere că* decât în vreme ce traversam holul. Încă avea la ea flaconul alb de la vlaci, pe care ştia că nu intenţionam să îl folosesc.

— S-ar putea să le facă bine să vadă! a decis Vikter după câteva clipe. Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută şi incidentul de acum ar putea servi drept memento pentru faptul că trăim vremuri tulburi. Ar trebui să fim cu toţii în gardă. Nimeni nu este cu adevărat în siguranţă.

Am simţit un fior pe şira spinării, Hram încă amorţită şi totul mi se părea ireal, până în clipa în care m-am gândit la Rylan, M-a durut inima mai tare decât mă dureau falca şi tâmpla învineţită.

— Când… când va fi înmormântat Rylan?

— Cei mai probabil, dimineaţă. Vikter şi-a coborât pri\irea spre mine. Ştii că nu poţi să mergi.

Ascendenţii, precum şi cavalerii şi doamnele de onoare nu aveau ce să caute la înmormântarea unui gardian. Pur şi simplu, nu se făcea aşa ceva.

— A fost gardianul meu personal şi mi-a fost… prieten. Nu mă interesează ce se cuvine şi ce nu. Nu am fost la înmormântarea lui Hannes din cauza protocolului, dar mi-am dorit să îi fost Vina pe care o simţeam din această cauză mă rodea încă, mai ales în jurul orei trei dimineaţa, când nu puteam să adorm. Vreau să-i fiu alături lui Rylan.

Tawny arăta de parcă ar fi vrut să mă contrazică, dar

Scanned Willi CamEcanrver

ştia că nu avea roşi. Vikter a oftat doar.

— Ştii că Excelenţa Ba nu va fi de acordi

famfer L Armetttrüuf

— El e rar de acord cu ceva. Poate să adauge şi asta pe lista aceea a lui nesfârşită pe care are trecute toate felurile în care l-am dezamăgit.

— Poppyî m-a avertizat Vikler, strângând din dinţi.

Mi-am amintit de cearta noastră de noaptea trecută.

— Tu poţi să te porţi în continuare ca şi cum nu este mare lucru să-l mânii pe duce, dar ştii dl asta nu-i va potoli cu nimic mânia.

Ştiam, dar asta nu schimba nimic. Eram mai mult decât dispusă să fac faţă oricăror consecinţe, la fel ca în cazul ajutorului pe care îl ofeream celor infectaţi de Temuţi.

— Nu îmi pasă. L-am văzut pe Ryfem murind în faţa ochilor mei şi nu am putut face nimic. Mi-am şters… Mi-a tremurat vocea. Mi-am şters iama pumnalului pe hainele lui.

Vile fier s-a oprit la intrarea în foaier şi şi-a lăsa L mâna pe umărul meu.

— Ai & cut tot ce ţi-a stat în putinţă. M-a strâns uşor. Ai făcut ce trebuia să faci. Nu eşti responsabilă de moartea lui. El îşi făcea meseria, Poppy. La fel cum şi eu aş muri apărându-te.

Mi-a stat înîma-n piept.

— Nu spune asta. Să nu mai spui niciodată aşa ceva. Tu n-ai să mori.

— Dar voi muri într-o zi. Poate *voi* avea noroc şi zeul Rhain va veni să mă ia în somn, dar s-ar putea ***să*** fie şi de la o sabie sau o săgeată. Ni s-au întâlnit privirile, chiar şi prin văl, şi mi s-a pus un nod în gât. Oricum şi oricând s-ar întâmpla, nu va fi vina ta, Poppy. Şi tu nu trebuie să te învinuieşti nicio clipă I

M3 napî Sdiseră lacrimile. Nici nu concepeam că ar putea să i se întâmple ceva Lui Vikter. Fusese extrem de greu

Din sânge şi et ir135

Scanned Willi CamEcanrver

pentru mine să îi pierd pe Hannes şi acum pe Rylan, şi niciunul din cei doi nu era nici pe departe la fel de apropiat de mine ca Vikter Pe lângă Tawny, Vikter era singura persoană din viaţa mea care ştia de ce nu puteam să dorm noaptea *fi* de ce aveam nevoie să ştiu e mă pot proteja singură, ŞIU mai multe decât propriul meu frate. Ar fi însemnat să îmi pierd din nou un părinte, şi de data aceasta ar în fost moi rău chiar decât prima oară, pentru că amintirea mamei şi a tatii, feţele lor şi sunetul vocilor lor piliseră cu timpul Ei rămăseseră prinşi pentru totdeauna în trecut, fantome ale celor care fuseseră cândva, pe când Vikter era prezentul, luminos şi clar.

— Spune-mi că înţelegi asta.

Vocea i se înmu lase.

Nu înţelegeam, dar am încuviinţat oricum din cap, pentru că de asta avea el nevoie.

— Rylan a fost un om bun, I s-a îngroşat glasul şif pentru o clipă, durerea i-a umplut ochii demonstrându-mi că şi el era afectat de moartea lui TCylan. Doar că se pricepea mai bine să o ascundă. Ştiu că a sunat ca i cum n-aş fi avut această părere atunci când ne aflam.cu Excelenţa Sa. Îmi asum ceea ce am spus. Rylan devenise prea încrezător, însă asta ni se poate întâmpla şi celor mai buni dintre noi, A fost un gardian bun şi aţinut latine. Nu ar vrea să te simţi vinovată. Mi-a strâns din nou umărul. Hai, trebuie să te speli, în clipa n care am ajuns în camera mea, Vikter a verificat spaţiul, asigurându-se că vechea cale de acces pentru servitori era încuiat Ma neliniştea faptul că simţise nevoia să îmi verifice odăile, dar mi-am zis că acţiona gândindu-se că e mai bine să te păzeşti decât să-ţi pară rău.

154 ¡m niftr la mvntrout

Înainte plece, mi-am amintit de ceva ce ne spusese ducesa.

— Grupul despre care vorbea ducesa.**”, ştii** la cine ac referea?

— Nu ştiam că există un grup. Vifeter i-a aruncai o privire lui Tavyny, cane ducea un braţ de prosoape curate

Scanned Willi CamEcanrver

în camera de baie Vorbea adesea /ară să se ascundă în faţa cir dar acum... toată această situaţie era diferită, însă eu nu sunt anunţat de roate intrările şi ieşirile din castel, a-a că nu-i tocmai o surpriză.

— Deci ducele încerca doar să evite panica? mi-am dat eu cu presupusul.

— Ducesa a fost întotdeauna mai directă, dar îmi închipui că i-a spus, probabil, adevărul comandantului. Vikterşi-a încordat maxilarul. Ar fi trebuit să fiu anunţat imediat

Asta ar fi trebuit să se întâmple, ***şi*** nu conta că bănuia deja care era adevărul.

Încearcă să te odihneşti. Şi-a lăsat mâna pe umărul meu. Voi fi afară, în caz că ai nevoie de ceva. Am încuviinţat din cap.

Mi s-a pregătit rapid baia, lângă. ernineu, apoi Tawny mi-a scos rochia pătată de sânge «Nu voiam s-o mai văd vreodată. M-am cufundat ***în*** apa fierbinte şi am început să-mi frec mâinile şi braţele până când au ajuns să se facă roz din cauza căldurii şi a fricţiunii. Brusc, chipul lui Rylan mi-a apărut în minte, şocul de pe faţa lui atunci când ERA privit pieptul. Am închis ochii strâns ţii m-am afundai şi mai adânc, Jâsând apa să-mi treacă deasupra capului. Am stat până când am simţit că-mi ard plămân*uşi* nu i-am mai văzut chipul lui Rylan. Abia atunci m-am ridicat la suprafaţă. Am rămas apoi nemişcată, cu

>fii *iAngt* îi *wnuţă*

unchii vineţi strAn-i b piept până când mi încreţit pielea fi **apa** a început să se răcească.

Am teţul din cad5, am tras pe mine halatul pufos pe care Tawny mi-l lăsase pe unul dintre scăunelele din apropiere şi am păşit cu tălpile goale pe podeaua încălzita din piatră pană la singura oglindă din cameră. Am şters cu palma aburul şi am privit în adâncul ochilor mei veni Tata ne lăsase mie şi lui Ian moştenire această culoare. Mama avea ochii căprui. Îmi aminteam asta. Regina îmi spusese cândva di, în afara ochilor, eram o copie perfectă a mamei pe când era de vârsta mea. Aveam fruntea ei pronunţată şi

Scanned Willi CamEcanrver

faţa ovală, pomeţii ascuţiţi şi gura plină.

Mi-am înclinat obrazul. Pielea uşor înroşită şi învineţită de la tâmplă şi de la colţul gurii abia se băga de seamă. Orice folosise vraciul, ajutase mult la vindecare.

Trebuie să fi fost acelaşi amestec pe care ţi foloseam ca să-mi vindec uimete de bici care îmi însemnau adesea spatele.

Am îndepărtat acest gând şi mi-am privit obrazul stâng. Şi acesta se vindecase, deşi rămăseseră semne.

Nu îmi priveam prea des deatricile, dar acum le-am privit Am studiat porţiunea zimţată de piele, de un roz mal palid decât nuanţa tenului meu, care pornea de sub linia părului şi îmi cresta tâmpla, ocoiindu-mi la mustaţă ochiul stâng. Rana vindecată mi se oprea lângă nas. O alta, mai scurtă, aflată mai sus. Îmi tăia fruntea şi sprânceana.

157

Mi-am ridicat degetele umede şi le-am lipit de cicatricea mare, întotdeauna mi se păruse că am ochii şi gura prea mari pentru faţa mea, însă regina îmi spusese că mama fusese considerată o mare frumuseţe.

m ¡tttnijtr L Atmrttimt

Ori de câte ori regina Ifeana vorbea despre mama, a făcea cu afecţiune şi durere. Fuseseră apropiate, şi ştiam că regreta faptul că îi acordase mamei singurul lucru pe care i-l ceruse vreodată

Permisiunea dea refuza Ascensiunea.

Mama fusese o doamnă de onoare, trimisa la curte în timpul Ritualului, însă tata nu era cavaler. îl alesese pe tata în locul Binecuvântării zeilor, şi o astfel de iubire era… ei bine, era ceva ce eu nu infâânisem niciodată. Şi probabil nu aveam să întâlnesc vreodată. Mă îndoiam ci cei mai mulţi oameni aveau parte de aşa ceva, indiferent de viitorul care-i aştepta. Ceea ce făcuse mama era ceva rar. Ea fusese prima şi ultima.

Regina Ileana declarase în mai multe rânduri că, dacă mama ar fi făcut Ascensiunea, ar fi **putut** să supravieţuiască în acea noapte, însă asta însemna că era cu putinţă ca acea **noapte** nici să nu fi venit. Eu nu m-aş

Scanned Willi CamEcanrver

mai *fi* aflat acolo. Tan n-ar mai fi existat. nu s-ar i căsătorit cu tatii nostru, iar, dacă ar fi făcut Ascensiunea, nu ar mai fi avut copii.

Ceea ce credea regina nu avea nicio relevanţi Dar, dacă în acea noapte, în care ceaţa venise după noi, părinţii mei ar fi ştiut cum să se apere, ar fi putut **supravieţui** amândoi. De aceea eu mă aflam acolo, în loc **să fiu în** mâinile unui bărbat hotărât să **ti** detroneze pe Ascendenţi **şi** mai mult decât dispus să verse sânge pentru a-şi împlini scopul Dacă Malessa ar fi ştiut cum să se apere, ar fi avut măcar o şansă ca sfârşitul să fie altul.

Mi-am întâlnit încă o dată privirea în oglindă. Cel întunecat n-avea să pună mâna pe mine. Era un jurământ

Din şi certuri 139

pe care aveam de gând & 5-1 tin chiar dacă ar fi însemnat ucid sau să mor pentru asta, N-au trecut mai muâl de douăzeci de minute, şi s-a auzit un ciocănit uşor în uşa aiMurată, apoi vocea lui Tawny.

Mi-am coborât mâna şi apoi m-am întors încet de la oglindă, M-am schimbat într-o cămaşă de noapte, am lăsat o tampă aprinsă lângă uşă şi m-am suit în pat M-am răsucit apoi spre intrare.

— Sunt trează.

Tawny a intrat şi a închis uşa după ea.

— Eu… nu pot să dorm.

— Eu nici n-am încercat încă, am recunoscut.

— Pot să mă întorc la mine în cameră dacă eşti obosită, s-a oferit ea.

— Ştii bine că n-am să adorm prea curând. Am bătut cu palma în saltea, aproape de unde mă aflam. Tawny a alergat spre pat şi a tras de colţul păturii, strecurându-se dedesubt. S-a răsucit cu faţa la mine.

— M3 tot gândesc la ce s-a întâmplat şi eu nici măcar n-am fost de faţă. Nidnu pot să-mi închipui ce-ţi trece fie prin cap. A făcut o pauză. În fapt, e pRobabii ceva legat de o răzbunare sângeroasă.

Am rânjit. În ciuda tuturor celor întâmplate.

— Să ştii că ai întrucâtva dreptate.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Uite cât sunt de uimită) mi-a replicat, apoi zâmbetul i-a pilit. Mă tot gândesc cât de ireale mi se par toate aceste întâmplări, Mai întâi Malessa, acum Rylan îl văzusem după cină. Era bine, sănătos. Trecusem pe lângă Malessa ieri-dimineaţă. Zâmbea şi părea fericită, ducea un buchet de flori, B ca şi cum… Nu pot să accept că ei nu mai sunt.

m famifer L Antientroat

Acum, sunt aici şi în secunda următoare s-au dus, brusc, fără niciun avertisment

Tawny era una dintre puţinele persoane care nu avuseseră de-a face cu moartea. Părinţii, fratele ci mai mare şi sora erau încă în viaţă, în afară de Hannes, nicio persoană apropiată sau din preajma ei nu îi murise.

Dar, chiar dacă mie moartea îmi era o cunoştinţă veche, încă mă şoca şi, aşa cum spusese şi Hawke, nu era mai iertătoare ori mai blândă cu mine. Am înghiţit un nod.

— Mu ştiu cum s-au petrecut lucrurile în cazul Malessri. Ştiam că trebuia să fi fost terifiant deşi nu ajuta cu nimic să spun asta. Dar pentru Rylan a fost rapid. Douăzeci, treizeci de secunde! am *zis. Şi* apoi s-a dus. Nu a suferit muiar durerea pe care a sâmiit-o s-a stins repede. Tawny a tras adânc aer în piept şi şi-a închis ochii.

- Îmi plăcea de el Nu era la fel de sever ca Vikfcer sau de împăunai ca Hannes şi ca restul. Puteai să vorbeşti cu el.

— Ştiu, am şoptit, cu gâtul arzându-mi. Tawny a rămas lăcuea pentru mai multe clipe, apoi a spus:

— Cel întunecat. A făcutochii mari. Părea mai degrabă…

- Un mit?

A încuviinţat din cap.

— Nu ***că*** n-aş fi crezut că este real. Doar că se vorbeşte despre el ca şi cum ar fi un căpcăun. Tawny s-a ghemuit, trăgându-şi pătura până sub bărbie. Dacă a fost chiar Cel întunecat în grădina, iar Eu ai reuşit să-l răneşti?

— Ar fi… grozav, şi m-aş lăuda cu asta până la sfârşitul veacului în faţa ta şi a lui Vikter. Dar, după cum

Scanned Willi CamEcanrver

I

ziceam, nu cred că a fost el.

¿) în siÍnjfi şi tvwii-í JAI

— Slavă zeilor că ai ştiut ce să faci! S-a întins şi mi-a apucat o mână. strângând-o tare, Altfel…

— Ştiu, în asemenea momente, era greu să-mi aduc aminte eram unite de o datorie, că datoria ne *crease* legătura, [-am strâns la rândul meu mâna.

— Mă bucur că n-ai fost cu mine.

— Mi-ar plăcea să spun că mi-aş fi dorit să fiu acolo cu tine, ca să nu K trecut prin asta singură, dar adevărul este că mă bucur că nu am fostí a recunoscut ea. N-aş fi făcut decât îţi distrag atenţia cu ţipetele mele.

— Nu-i adevărat. Ţi-am ară lat cum să foloseşti un pumnal.

— Să mi se arate mişcările de bază e una, să! foio & esc împotriva unei alte fiinţe e cu lotul altceva. Şi-a retras mâna. *Aş* fi stat cu siguranţă, ca o moniâie şi aş fi ţipat. Nu! mi e ruşine să recunosc asta, şi poate că ¿petele mele ar fi atras mai devreme atenţia gărzilor.

— Te-ai fi apărat! am zis eu şi chiar credeam asta. Te-am văzut cum te transformi când nu mai rămâne decât o prăjitura pe platoul

Í s-a încreţit pielea din jurul ochilor de la râs.

— Bine, dar, dacă e vorba despre prăjituri, aş fi în stare să o împing şi pe ducesă de pe balcon ca să pun mâna pe ultima.

Am izbucnit în râs.

A zâmbit şi ea scurt, apoi a început să se joace cu ciucurii de la pă tură.

— Crezi că regele şi regina te vor chema în capitală?

M-am încordat.

— Nu ştiu.

Asta nu era adevărat *fennrfa L Armefttratrt*

Dară aveau să considere că nu mai eram în siguranţa în Masa don iar aveau să-mi ceară să mă întorc în capitali, cu aproape un an înainte de Ascensiune, însă nu gândul acesta îmi făcuse sângele să-mi îngheţe în vene. Ducesa îmi demonstrase că cea mai mare grijă a ei era ca

Scanned Willi CamEcanrver

I

Ascensiunea să nu fie ameninţată. Şi exista o cale prin care să se asigure de asta.

Regina ar fi nu fu t să îi roage pe zei să mute mai devreme Ascensiunea.

La scurtă vreme după revărsatul zorilor, pe când soarele strălucea mai tare decât îl văzusem vreodată strălucind într-o dimineaţă din preajma iernii, mă aflam la dreapta lui VIMer. Stăteam la poalele Dealurilor Eterne, sub templele lui lâhahar, zeul veşniciei, şi ale lui Jone, zeiţa renaşterii. Templele se înălţau deasupra noastră, fiecare din ele construit din cele mai întunecate pietre, aduse din Orientul îndepărtat ambele edificii la fel de mari precum castelul Teerman, umbrind jumătate din vale, însă nu şi partea în care ne aflam noi. Era ca şi cum zeii şi-ar fi revărsat lumina asupra noastră.

Am privit în tăcere cum era ridicat pe rug trupul înfăşurat în giulgiu al *lui* Rylan Keal.

li-l

VIJ – cter se resemnase după ce mă văzuse, nu pregătită de antrenament, ci îmbrăcată în alb şi cu văl. Ştia că nu avea cum *să mă* convingă să renunţ şi nu a scos niciun cuvânt cât am mers spre locul în care se ţineau funeraliile pentru toţi cei care locuiau în Masadonia. Chiar dacă prezenţa mea a atras multe priviri şocate, nimeni nu *a* îndrăznit să întrebe de ce eram prezentă în timp ce urcam

*Ihn» înşe $11**nufJ

poteca spre rug. Şi, chiar dacă ar fi spus ceva, nu mi-ar fi afectat în niciun fel decizia. Îi uram datoare lui Ryian să mă aflu acolo.

Am stat în spatele mulţimii, înconjuraţi de membri ai Gârzti Regale şi de gardieni de pe Metereze, Nu am vrut să mă apropii, din respect pentru gardieni. Kylan fusese gardianul meu personal, prietenul meu, dar pentru ei era un frate, iar moartea lui îi afecta în mod diferit.

În timp ce înalta Preoteasă, înveşmântată în robă albă, vorbea despre curajul şi bravura lui Rylan, despre gloria pe care avea să o găsească alături de zei, despre

Scanned Willi CamEcanrver

viaţa **eternă** care-l aştepta, durerea ca de gheaţă pe care o simţeam în piept creştea.

Rylan părea atât de mic pe rug, de parcă s-ar fi micşorat în timp ce preoteasa presăra sare şi ulei peste corpul lui. Un miros dulce a umplut aerul.

Comandantul Gărzii Regale, Griffith Jansen, a făcut un pas în faţă, ducând torţa, cu mantia albă pe care o avea prinsă de umeri vălurindu-i-se în adierea vântului. Comandantul lansen s-a întors spre noi, aşteptând. Mi-a luat o clipă ca să înţeleg de ce.

Vikter.

Fiind cel care lucrase cel mai îndeaproape cu Rylan, primea îndatorirea de a aprinde rugul. A făcut un pas în faţă, dar s-a oprit apoi, iar privirea i-a alunecat spre mine, Era clar că nu voia să plece de lângă mine, nici măcar aşa cum eram/ înconjurată de zeci de gardieni, când era puţin probabil să se întâmple ceva.

16 J

Ah, şi atunci mi-am dat seama că din cauza mea nu putea să îşi ia rămas-bun aşa cum trebuia sau aşa cum îşi dorea. Nu mă gândisem nicio secundă că acesta ar putea fi motivul care-l făcuse iniţial să se opună ideii mele

1 lermifer la rmenirăut de a veni. Nici nu mă gândisem ce impact urma să aibs hotărârea mea asupra lui.

Simţindu-mfi ca un copil răzgâiat, am vrut să-i spun că aveam să fiu în siguranţă.

— Am eu grijă de cai s-a auzit o voce adâncă în spatele meu, una care n-ar fi trebuit să-mi fie familiară, dar îmi era.

Am simţit un gol în stomac, de parcă m-a A fi aflat pe buza unei prăpăstii şi, în acelaşi timp, bătăile inimii mi s-au accelerat. Nici nu era nevoie să mă întorc pentru a şti despre cine era vorba.

Hawke Flynn

O, zeilor!

După tot ce se întâmplase, aproape uitasem de Hawke. *Aproape* era cuvântul-eheie, pentru că în acea

Scanned Willi CamEcanrver

dimineaţă mă trezisem dorindu-mi să-l fi aşteptat să se întoarcă la Perla Roşie.

Ideea că aş putea fi răpită şi folosita în orice fel şi-ar fi dorit duşmanii mei sau că aş fi putut ucisă înainte de a avea şansa să trăiesc lucrurile despre care oamenii vorbeau doar în şoaptă devenise o realitate înfricoşătoare.

Privirea albasfră-ceni-le a lui Vikter mi-a trecut peste umăr. S-au scurs câteva clipe lungi şi încordate în timp ce gardienii ne priveau – Da?

— Cu sabia şi cu viaţa mea! a răspuns Hawke, trecând ia dreapta mea.

Senzaţia de goi mi-a revenit în stomac la auzul promisiunii lui, deşi ştiam că acesta este răspunsul pe care îl dau top gardienii, indiferent dacă vin de pe Metereze sau îi protejează pe Ascendenţi.

Df» 1 *sânfr* şi cinuşt*

— Comandantul mi-a ***spus*** că eşti unul dintre cei mai bruii Se pe Meteruze. Vikter şi-a încordat maxilarul, vorbind încet, în aşa fel încât doar eu şi Hawke să îl putem ¿uzi. Mi-a spus că nu a mai văzut de ani buni pe cineva care să aibă îndemânarea ta cu arcul şi cu sabia.

— Sunt bun la ceea ce fac.

— Şi ce ar fi asta? l-a provocat Vikter.

— Să ucid.

Răspunsul simplu care a venit de pe buzele acelea, pe care le simţisem moi şi în acelaşi timp ferme, a fost un şoc. Însă nu m-a înspăimântat. Ci a avut chiar efectul opus, şi asta poate că ar fi trebuit să mă îngrijoreze. Sau, cel puţin, să îmi ridice nişte semne de întrebare.

— Ea este viitorul acestui regat! l-a avertizat Vikten

M-am foit, cuprinsă de un amestec ciudat de afecţiune şi jenă. Spusese ce ar fi spus oricine, de la ducesă până la regină, însă ştiam că el rostise cuvintele pentru cine eram, nu pentru ceea ce reprezentam. Aceasta este persoana lângă care stai.

— Ştiu lângă cine stau, i-a răspuns Hawke.

Am simţit că mă îneacă un chicot isteric. Adevărul era ca rui avea nicio idee lângă cine stătea. Spre slava

Scanned Willi CamEcanrver

zeilor, am reuşit să-mi înăbuş râsul.

— E în siguranţă cu mine! a adăugat Hawke.

Hram.

Şi nu eram.

Vikter s-a uitat la mine, şi tot ce-am putut să fac a fost sââncuviinţez din cap. Nu puteam să vorbesc. Dacă vorbeam, Hawke mi-ar fi recunoscut poate vocea, şi apoi… zeilor, nici nu puteam să-mi închipui ce s-ar fi întâmplat.

Cu o ultimă privire aruncată în direcţia lui Hawke în semn de avertisment, Vikter s-a răsucit pe călcâie şi a

Icniţiftr L AmentrOHT pornit spre gardianul care ţinea torta. Inima îmi bubuia încă în piept, dar am îndrăznit să arunc un ochi spre Hawke.

Mi – am dorit imediat să n-o fi făcut.

În lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă, cu părul negru-albăstrui dat pe spate, trăsăturile îi erau mai pronunţate, mai dure şi cumva cu atât mai frumoase. Linia buzelor era fermă. Nici urmă de gropiţă. Purta aceeaşi uniformă neagră pe care o avusese în noaptea aceea la Peria Roşie, doar că acum avea şi armura din piele şi fier a Meterezelor şi sabia prinsă, cu lama ei de hematit strălucind ca un rubin.

De ce făcuse un pas în faţă ca să mă apere? Erau de faţă gardieni regali. Zeci de gardieni care ar fi trebuit să facă asta. Mi-am trecut privirea pe deasupra mulţimii şi mi-am dat seama că niciunul dintre oameni nu privea lung în direcţia mea. M-am întrebat dacă asta se datora faptului că mă vedeau atât de rar sau era din cauză că se temeau de pedeapsa ducelui sau a zeilor în cazul în care m-ar fi privit

Datoria lor era de a-şi da viaţa pentru cineva pe care ar fi fost considerat lipsit de respect să o privească prea mult sau de care nu puteau să se apropie fibră permisiune. Am simţit intens ironia.

Dar Hawke era diferit.

Nu avea de unde să ştie că eu eram cea de la Perla Roşie. Nu mă mai auzise vorbind înainte şi mă îndoiam că gura şi bărbia mea erau *într-atât* de recognosdbile.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Ducesa spusese că Hawke venise din capitală cu nişte recomandări strălucite şi că cel mai probabil avea să devină unul dintre cei mai tineri membri ai Gărzii Regale, Dacă asta era ceea ce Hawke îşi dorea, faptul că ieşea *amu-a* astfel în fafil avea, în mod cert, să-l ajute, Până la **urm3,** apăruse brusc un post neaşteptat în Garda Regală. Dar nu era asta o bănuială cam sumbră? Hawke şi-a încordat maxilarul, şi, pentru o clipă, am rămas fascinata. Apoi mkm adus aminte de ce eram acolo. Nu pentru a mă holba la Hawke pe sub vâl. Mi-am mutai privirea spre Vikter, care se apropia de rug.

Am respirat uşor şi am vrut să privesc în altă parte, să îmi închid ochii atunci când ei avea să coboare torta. Dar nu am făcut-o. Am urmărit cum flăcările cuprind iasca şi apoi trosnetul lemnului a umplut tăcerea. Mi-am simţii măruntaiele răsucindu-se în vreme ce vedeam cum focul se întindea grăbit, acoperindu-i trupul lui Rylan, iar Vikter îngenunchea în faţa rugului, cu capul plecat – îi faci o mare onoare prin prezenţa ta aici. Glasul lui Hawke era tăcutdar cuvintele lui m-au făcut să tresar. Mi-am răsucit capul spre el uita în jos la mine, cu nişte ochi atât de strălucitori, încât păreau cizelaţi chiar de zei din chihlimbar.

— Ne /aci o mare onoare tuturor prin prezenţa ta. Am deschis gura ca să-i spun că Rylan şi ei toţi meritau mult mai mult decât onoarea prezenţei mele, dar m-am oprit. Nu puteam risca.

167

Privirea lui Hawke a trecut pe deasupra bărbiei mele, întârziind la colţul gurii, unde ştiam că pielea era umflată – Ai fost rănită, Nu era o întrebare, ci o constatare, rostită pe un ton dur ca de granit. Poţi să fii sigură că acest lucru nu se va repeta.

Capitolul nouă

Sudoarea îmi umezea pielea, M-am aplecat şi m-am învârtit, coada lungă şi groasă de pâr ***irx***vâr tind u – se şi ea după mine. Am Invit, iar piciorul meu gol s-a întâlnit cu fluierul piciorului lui Vikter.

Luat prin surprindere, s-a lăsat pe o parte, iar eu m-

Scanned Willi CamEcanrver

I

am aruncat după el. A încercat să lovească la Sandul lui, dar a îngheţat şi-a coborât privirea spre pumnalul pe care i-l ţineam la g

Colţurile gurii i s-au lăsat în jos.

Am zâmbit.

— Am câştigat.

- Nu-i vorba despre câştigat Poppy.

— Nu este?

Mi-am coborât pumnalul şi am făcut un pas înapoi.

— Este vorba despre a supravieţui

— Şi asta nu înseamnă să câştigi, totuşi?

Mi-a aruncat o privire lungă şi şi-a trecut mâna pe deasupra frunţii.

- Presupun că poţi să spui şi asta, însă nu e un joc.

— Ştiu. Mi-am prins pumnalul la coapsă. Eram îmbrăcată cu o pereche de pantaloni strâmţi, groşi şi cu una

Din sifrijţi pe centri

¡nire tunicile vechi ale lui Vikter. Ani traversat podeaua pietruită spre o masă veche din lemn, de unde am ridicat un pahar cu apă pe care l-am dat pe gât. Dacă aş fi putut să mă îmbrac aşa în fiecare zi, pentru tot restul vieţii, a? îi fost o fată fericită. Dar, dacă ar fi fost un joc, toi eu aş fi câştigat

— Ai fost în avantaj doar de două ori, Poppy.

- Da, dar, în ambele dăţi, aş fi putut să fi retez gâtul. Tu ai fost în avantaj de trei ori, dar nu m-aş fi ales decât cu rAni superficiale.

— Răni superficiale? A râs, lucru care se întâmpla rar. Numai tu ai fi putut să zici că pierderea unui membru e o rană superficială. Nu ştii deloc să pierzi!

— Parcă ziceai că nu-i un joacă

A pufnit.

Am ridicat din umeri, rânjind. Firicele de praf dansau în lumina soarelui care se cernea prin ferestrele deschise. Sticla fusese de mult scoasă, iar camera era fie foarte friguroasă iarna, fie insuportabil de caldă vara. Însă nimeni nu ne căuta aici, aşa că ne descurcam cu temperaturile

Scanned Willi CamEcanrver

extreme.

Era dimineaţa de după înmormântarea lui Rylan, prea devreme pentru ca lumea din castel să se fi pus în mişcare. Aproape toţi servitorii şi ceilalţi curteni urmau programul Ascendenţilor, astfel încât toată lumea considera că era încă vreme de stat în pat. Tawny era singura care ştia unde mă alam. Mici Rylan nu ştiuse, pentru că Vikter era cel care se ocupa întotdeauna de mine dimineaţa.

— Cum îţi e capul? m-a întrebat ***el***

- Bine.

Şi-a arcuit o sprânceană blondă spre mine.

— Spui adevărul?

la */tffiw/jă r la rmaltmu I*

Nu mai aveam decât o vâniitnie palidei, albastr<i-mov, deasupra tâmplei. Pieiea din jurul gurii mi se vindeca.se Aveam o tăieturii superficială pe interiorul obrazului, în care părea să se strecoare toată sarea atunci când mâneam, ins*! în tară de asta, eram bine. Nu că aş fi recunoscut, dar sugestia lui Vikter de a lua lucrurile uşor şi de a mă odihni ajutase.

După înmormântarea lui Ryâan, îmi petrecusem restul zilei în odăile mele, citind una dintre cărţile de care îmi făcuse rost Tawny. Era o poveste despre doi îndrăgostiţi fără noroc, dar care erau menifi să fie împreună. Volumul se afla pe „lista cărţilor pe care Penellaphe nu are voie să le citească”, listă care cuprindea cam tot în afara unor materiale educaţionale şi a învăţăturilor zeilor Terminasem deja romanul şi mă întrebam dacă Tawny ar fi putut să îmi mai aducă unul. Ceea ce era puţin probabil. Pregătirile pentru Ritualul care se apropia îi ocupau aproape tot timpul. Atunci când Tawny nu putea să-mi aducă vreo carte, mă strecu ram pur şi simplu în ateneu şi mă serveam singuri în plus, după ce fusesem aproape răpită şi după ce se întâmplase cu Malessa, nu voiam ca Tawny să umble singură de colo-colo.

Ceea ce însemna că nici eu nu ar fi trebuit să bântui fără gardieni, dar ateneul nu era prea departe. Era la doar

Scanned Willi CamEcanrver

câteva străzi de castel, puteai ajunge u-or la e) prin crâng. Deghizată, nimeni nu avea să ştie că eram Fecioara, însă mi se pírea încă destul de stupid şi de riscant să ies la atât de scurt timp după atac.

— M-a durut puţin azi-noapte, dar, de când m-am trezit, nu. Am făcut o pauză. Bărbatul ăla nu avea o lovitură prea puternică.

Di îi să/jfli! pl cerruşd 171

Vikter a pufnit şi s-a apropiat de mine, vârându-şi spa¿lin teacă. Ai dormit bine?

M-am gândit că aş putea să mint.

— Ariit de parcă n-aş fi dormit? Vikter s-a oprit în fa fa mea.

— Tu rareori doimi bine. Îmi închipui că ce s-a întâmplat cu Rylan ţi-a dat şi mai mult peste cap programul **oricum** dificil de somn.

— Vai, îţi faci griji pentru mine? l-am tachinat. Eşti un tată atât de buni Expresia de pe chip i s-a înmuiat.

— Numai evita subiectul, Poppy – De ce? M3 pricep aşa bine la asta – De fapt, nu chiar.

Mi-am dat ochii peste cap şi am oftat.

— Mi-a luat ceva să adorm, dar n-am mai avut coşmaruri de ceva vreme.

Vikter m-a cercetat, de parcă ar fi încercat să îşi dea seama dacă minţeam – şi adevărul e că, probabil, şi-ar fi putut da seama. Nu minţeam… nu tocmai. Nu mai avusesem coşmaruri de când fusesem la Perla Roşie şi nu eram sigură de ce. Poate că faptul că adormeam gândindu-mă la ceea ce se întâmplase la Perla Roşie îmi schimbase cumva macazul în creier şi îmi îndepărtase gândurile de la traumă, Dacă era aşa-… – până la urmă, catul de dar nu se caută la dinţii

— Cine crezi că îl va înlocui pe Rylan? am schimbat subiectul, înainte să meargă mai departe cu întrebările pe acest subiect.

— Nu sunt sigur, însă presupun că se va decide curând.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Gândul mi s-a îndreptat imediat spre Hawke, deşi n-ar fi fost cu putinţă să fie luat în calcul, având în vedere că erau atât de mulţi gardieni de pe Metereze care se aflau aici de mult mai mult timp. Dar întrebarea mi-a alunecat de pe buze oricum.

— Crezi că ar putea fi cei care a venit recent din capitală? Gardianul care mi-a stat alături la funeralii?

Cel care mă asigurase că nu aveam să mai fiu rănită din nou?

— Vorbeşti despre Hawke? a întrebat Vikter, în timp ce-şi prindea cealaltă spadă.

— Ah, aşa îl cheamă?

Şi-a ridicat ochii spre mine.

— Nu ştii deloc să minţi.

— Nu-i adevărat! M-am încruntat. În legătură cu ce se presupune că aş minţi?

— Nu-i ştiai numele?

Rugându-mă ca obrajii mei roşii să nu mă dea de gol, mi-am pus mâini le-n sân.

— De ce I-aş şti?

— Toate femeile din acest oraş îi ştiu numele.

— Ce legătură are asta cu discuţia noastră?

Buzele i-au zvâcnit, de parcă s-ar fi abţinut să nu zâmbească.

— Este un tânăr foarte chipeş – sau cel puţin aşa mi s-a spus şi nu-i nimic rău în faptul că ai observat asta. Şi-a luat privirea de la mine. Atât timp cât asta este tot ce faci.

Mi s-au aprins obrajii, pentru că făcusem mult mai mult decât să-l observ pe Hawke.

— Când, mai precis, aş fi avut ocazia să fac ceva mai mult decât să-l observ, lucru care este, dacă-mi permiţi să adaug, strict interzis?

Din sfirtge şi cern/să

Vikter a râs din nou, iar eu m-am încruntat şi mai tare.

— Când te-a oprit vreodată pe tine faptul că ceva este interzis?

— *Asta* este ceva diferit! am zis, întrebându-mă dacă

Scanned Willi CamEcanrver

I

nu cumva aveau să mă trăsnească zeii pentru cât minţeam. Şi când aş fi avut ocazia să fac aşa ceva?

— De fapt, chiar mă bucur că ai adus vorba despre asta. Micile tale aventuri vor trebui să se sfârşească. Mi s-a căscat un gol în stomac.

— N-am idee despre ce vorbeşti. M-a ignorat.

— Nu am spus prea multe despre furişările tale alături de Tawny în trecut, dar, după ce s-a întâmplat în grădină, trebuie să înceteze. Mi-am dus mâna la gură.

— Credeai că nu ştiu? Zâmbea încetişor, mândru. Te urmăresc chiar şi atunci când crezi că nu o fac.

— Ei bine, asta e… dubios.

Nici nu voiam să ştiu dacă ştia că fusesem la Perla Roşie.

— Dubios sau nu, adu-ţi aminte de asta data viitoare când îţi vine ideea să te furişezi în toiul nopţii. Înainte să apuc să răspund, a adăugat: Iar în ceea ce-l priveşte pe Hawke, aş zice că vârsta pe care o are face puţin probabil ca el să-ţi devină gardian.

— Dar?

A început să-mi bată mai tare inima, şi aproape nici n-am observat că Vikter îmi luase paharul din mână.

173

— Dar este extraordinar de priceput, mai priceput decât mulţi dintre gardienii din Garda Regală. Nu-l periam ieri când am spus asta. A venit aici, după ce făcuse o impresie foarte bună în capitală, şi pare să fie apropiat ca abilităţi 171 ***Jrtinifer L Armtnimul*** de comandantul Jansen. Vikter mi-a băut paharul cu apH Nu aş fi Intru torni surprins *dacó* ar fi propus în defavoarea altora.

Acum. inima mi se zbătea de să-mi sară din piept.

— Dar… dar sii devină gardianul *mat* personal? Cu siguranţa, o persoană care cunoaşte mai bine oraşul ar fi mai potrivitei.

— De fapt, cineva nou, care este mai puţin probabil să devină prea încrezător în sine, ar fi de preferat. Ar vedea lucrurile cu alţi ochi faţă de noi, cei care trăim aici de ani întregi. Ar putea vedea puncte slabe şi ameninţări

Scanned Willi CamEcanrver

pe care noi le-am trece cu vederea din cauza monotoniei. Iar ieri a demonstrat că poate lua atitudine atunci când toţi ceilalţi privesc de pe margine.

Toate astea aveau sens, dar… Hawke nu putea să devină gardianul meu personal. Dacă devenea, ar fi trebuit să îi vorbesc la un moment dat, şi, dacă făceam asta, avea să mă recunoască până la urmă. Şi apoi ce avea să se întâmple? Dacă era apropiat de comandant şi determinat să se înalţe în rang, avea să mă raporteze, cu siguranţă. Până la urmă, gardienii cu cele mai înalte grade, care aveau şansa de a trăi cât să se poată retrage confortabil la bătrâneţe, erau cei din Gărzile Regale care îi protejau pe ducele şi pe ducesa de Masadonia.

Irltjtf în timpul zilei, când soarele era sus pe cer, Sala Mare, acolo unde se ţineau consiliile orăşeneşti săptămânale şi ceremoniile importante, era una dintre cele mai frumoase încăperi din întregul castel.

Din şi ceirwfrt

Ferestrele, mai înalte decât ale majorităţii caselor din oratv i; rău spaţiale la vreo şase metri una de cealaltă şi permiteau soarelui cald şi strălucitor să îmbăieze în lumini pereţii albi şi podelele Terestrele ofereau o privelişte spre grădini în partea stângă şi spre templele de pe Dealurile Eterne.

Tapiserii albe, de lungimea ferestrelor, atârnau pe pereţi, cu emblema regală brodată în centrul fiecăreia dintre ele. Coloanele de un alb cremos, împodobite cu aur şi argint, se răsfirau prin sala vastă. Din vase de argint se revirsau flori de iasomie albe şi mov, parfumând aerul ai mirosul lor dulce, reavăn.

Dar adevărata capodopera din şaia Mare era tavanul pictai. Deasupra noastră se aflau toţi zeii, veghindu-ne. tone şi Rhahar. Aios cea cu părul de foc, zeiţa iubirii, a fertilităţii şi a frumuseţii 5 aion, seul cu pielea întunecată, zeu al cerului şi al pământului – el era pământul, vântul şi apa. Lângă el se aflau Theon, zeul înţelegerii şi al războiului, şi sora lui geamănă, Lailah, zeiţa păcii şi a răzbunării. Apoi zeifa cu păr negru, Bele, zeiţa vânătorii,

Scanned Willi CamEcanrver

înarmată cu arcul ei. Era şi Peruş, zeul palid cu păr alb al ritualului şi al prosperităţii. Lângă el, zeul omului de rând şi al sfârşitului. Urma tiza mea, Penellaphe, zeiţa înţelepciunii, a loialităţii şi a datoriei – ceea ce mi se părea tare ironic. Toate chipurile erau surprinse cu detalii uluitoare, extrem de vii – toate, cu excepţia celui al lui Nyktos, regele tuturor zeilor, cel care făcuse prima Binecuvântare. Faţa şi trupul lui nu erau decât Lumină selenară, de un argintiu strălucitor.

175

Dar, cum stăteam în picioare pe estradă, la stânga ducesei aşezate în jilţ, prin ferestre nu intra nicio rază de soare, ci doar întunericul nopţii. Numeroasele sfeşnice

176 *jamifer L Armmtroul* şi lămpi cu ulei, care fuseseră aduse pentru a oferi cât se putea de multă lumină, îşi împrăştiau strălucirea aurie prin sală.

Zeii nu păşeau sub soare. Aşa că nici Ascendenţii nu o făceau. Cum se adaptase Ian la asta? Atunci când era o zi însorită, îl găseai afară, mâzgălind într-unul dintre jurnalele lui, consemnând cine ştie ce poveşti îi veniseră în minte. Acum, scria oare la lumina lunii? Aveam să aflu curând, în cazul în care mă chemau în capitală.

Am simţit fiorul neliniştii şi mi-am dat gândurile la o parte, înainte ca starea aceea să pună stăpânire pe mine. Am cercetat mulţimea de oameni care umpluse Sala Mare, prefăcându-mă că nu caut pe cineva anume – fără succes.

Ştiam că Hawke era acolo. Venea mereu, dar nu îl văzusem încă.

Agitată, mi-am trosnit degetele, în timp ce cineva – un bancher – îşi continua discursul laudativ dedicat familiei Teerman.

— Eşti bine?

Vikter şi-a plecat capul şi mi-a vorbit încet, în aşa fel încât doar eu să îl pot auzi.

M-am întors doar puţin spre stânga şi am încuviinţat din cap.

— De ce întrebi?

— Pentru că te tot foieşti de parcă ai avea păianjeni

Scanned Willi CamEcanrver

în rochie de când a început adunarea! mi-a răspuns el. Păianjeni în rochie?

Dacă aş fi avut păianjeni în rochie, nu m-aş fi foit. Aş fi ţipat şi m-aş fi dezbrăcat până la piele. Nici că m-ar fi interesat cine m-ar fi văzut.

Din sfirfjţi <t

Nu ştiam ce mă făcea să fiu atât de agitată, Bine, erau **üti** milion de lucruri, având în vedere tot ce se întâmplase în ultimul timp, dar… simţeam că era altceva.

feri? puse după ce mă despfirţisem de Vikier – o durere Viigi de cap, pe care am pujr-o în seama pumnului primit şi ¿1 faptului că exagerasem, poate, cu antrenamentul. Mu că aş îi recunoscut asta! Dar, după prânz, dispăruse, ţiind înlocuită de un val de energie nervoasă, îmi amintea de amestecul din boabe de cafea pe care ian îl trimisese din capi tată. Eu şi Tawny am băut doar câte o jumătate de carră, dar, după aceea, niciuna din noi nu a mai putut sta locului toată ziua.

M-am controlat să rămân nemişcată şi privirea mi s-a îndreptat spre partea stângă, spre grădini, acolo unde înainte îmi găseam Liniştea. Am simţit o durere în piept. Nu mai mersesem în grădină noaptea trecută şi nici în cursul acelei zile. Nu îmi fusese interzis să merg acolo, dar ştiam că, dacă aveam să pun piciorul afarfl, aveam să fiu imediat înconjurată de grzi.

Nici nu puteam să-mi îndupul cum avea decurgă Ritualul.

Dar nu credeam că aveam să mă mai pot întoarce vreodată în grădini, oricât de mult le-aş fi adorat – pe ele şi trandafirii lor. Chiar şi aşa, privind doar la conturul din umbră al grădinii, prin ferestre, îmi venea în minte privirea goală a lui Kylan

177

Am respirat uşor şi mi-am mutat atenţia de la grădini spre capătul încăperii. Membrii curţii, cei care făcuseră Ascensiunea, stăteau cel mai aproape, fiancând estrada, în spatele lor se aflau cavalerii şi doamnele de onoare. Printre ei stăteau gardieni regali, care purtau pelerine cu

Scanned Willi CamEcanrver

blazonul regal. Negustorii şi afaceriştii, sătenii ***lettlilferL. Armtntrout*** şi muncitorii se înghesuiau în capăt, cu toţii veniţi cu petiţii pentru un lucru sau altul, dorind să-şi spună păşurile sau să ceară favoruri de la duce sau de la ducesă.

Mulţi dintre cei care se holbau la noi aveau ochii larg deschişi şi gurile întredeschise de uimire. Pentru unii dintre ei era prima oară când o vedeau pe această frumuseţe cu păr castaniu care era ducesa Teerman sau pe chipeşul duce, al cărui păr era atât de blond, încât părea aproape alb. Pentru mulţi era prima oară când se aflau atât de aproape de Ascendenţi.

Arătau de parcă s-ar fi aflat chiar în prezenta ateilor, şi presupun că, într-un fel chiar erau. Ascendenţi se trăgeau din zei, prin sânge, dacă nu prin naştere.

Şi apoi… eram eu.

Aproape niciunul dintre oamenii de rând care se aflau în Sala Mare nu o mai văzuse vreodată pe Fecioară. Acesta era un motiv suficient pentru a-mi atrage multe priviri furişe, curioase. Îmi imaginam că veştile despre moartea Malessei şi tentativa mea de răpire se împrăştiaseră pââia acum şi eram convinsă că asta contribuia la curiozitatea şi agitaţia care făceau să vibreze atmosfera din sală.

Tawny era excepţia. Ea părea pe jumătate adormită, şi a trebuit să-mi muşc obrazul ca să nu râd când am văzut-o înăbuşindu-şi un căscat Ne aflam în sală deja de aproape două ore, şi ajunsesem să mă întreb dacă pe duce şi pe ducesă **îi** durea fundul de la atâta stat jos la fel de mult precum începeau pe mine să mă doară picioarele.

Probabil că nu.

17.

Amândoi păreau aşezaţi confortabil. Ducesa era îmbrăcată în mătase galbenă, şi până şi eu trebuia să admit că ducele arăta chipeş în costumul lui negru.

Oíh ítfngí *şi cenuşa* 179

¡mi amintea mereu de un şarpe palid peste care dădusem odată, lângă plajă, când eram mică. Era frumos

Scanned Willi CamEcanrver

să-l priveşti, dar muşcătura lui era periculoasă şi adesea mortală.

Mi-am înăbuşit un suspin, pentru ca bancherul începuse să vorbească despre măreţia conducerii, şi mi-am muiat privirea spre temple…

Şi atunci, L-am văzut pe el.

P* Hawke.

Un tremur ciudat şi-a găsit loc la mine în piept. Stătea între două coloane, cu braţele strânse la pieptul larg. La iei ca ieri nu era nicio urmă de zâmbet la China tor pe chipul lui, iar trăsăturile ar fi părut aproape severe dacă n-ar fi fost cele două şi vije de păr întunecat careţi căzuseră pe frunte, îmblânzindu-i expresia.

Am simţit un ňor pe şira spinării. Privirea lui Hawke era ridicata spre estradă, spre locul în care mă aflam şi, chiar şi aşa, peste sală, prin văl, puteam să jur că privirile noastre s-au întâlnit. Tot aerul mi-a dispărut din plămâni, sala întreagă părea să se estompeze, zgomotele, să amuţească, în timp ce noi ne uitam unul la altul.

Inima îmi bubuia în piept, iar mâinile îmi tremurau. Hawke se uita intens la mine, dar nu era singurul. Până şi Ascendenţii se holbau adesea.

Eram o curiozitate, o piesă spectaculoasă scoasă la expoziţie o dată pe săptămână pentru a le reaminti că zeii puteau interveni în mod activ în naşteri şi în vieţi.

Însă îmi simţeam în continuare ciudate picioarele, iar pulsul îmi bătea de parcă mi-aş fi petrecut ultima eră aersând diferite tehnici de luptă alături de Vikter.

Magnus, unul dintre majordomii ducelui, l-a anunţat pe următorul vorbitor, atrăgându-mi atenţia.

Icnmfrri. Amttttitvui

— Domnul şi doamna Tulis au cerul cuvântul Excelenţa îmbrăcaţi simplu, dar curat, cei doi au păşii în faţă din rândul celor care aşteptau în spatele sălii, Soţul îşi pusese braţul în furul umerilor soţiei sale mai scunde, ţinând-o aproape de el. Femeia cu chipul palid avea părul strâns şi no purta nicio bijuterie, dar Ţinea în braţe un ghemotoc învelit. Ghemotocul s-a foit în timp ce se

Scanned Willi CamEcanrver

apropiau de estradă, mânuje şi picioruşe ivindu-se din păturica de nu albastru pal. Soţii aveau privirea aţintită în podea şi capul uşor plecat. Nu şi-au ridicat ochii până când ducesa nu le-a dat permisiunea să o facă.

— Puteţi vorbi! a spus ea cu voce suav feminină, ireal de catifelată.

Suna ca şi cum nu şi-ar fi ridicat niciodată vocea sau mâna la supărare. Ceea ce era adevărat, şi pentru a o sută oară, m-am întrebat ce anume mai exact aveau în comun ea şi ducele. Nu-mi puteam nici măcar aminti ultima oară când îi văzusem atingându-se – nu că aceasta ar fi fost o condiţie pentru ca Ascendenţii să se căsătorească.

Spre deosebire de alţii, domnul şi doamna Tulis aveau în mod clar sentimente unul faţă de celălalt se vedea din felul în care domnul Tulis îşi ţinea soţia aproape şi din privirea pe care ea i-o aruncase mai întâi lui şi apoi ducesei.

— Mulţumim! Privirea emoţionată a femeii s-a îndreptat ţintă spre bărbatul de vită nobilă. Excelenţă, Ducele şi-a înclinat capul

— Este plăcerea noastră, i-a răspuns el. Ce putem face pentru tine şi familia ta?

«Am venit să ne prezentăm fiul, a explicat femeia, întorcând ghemotocul spre estradă.

Dr/i sângi! Jt L’mtjşd

Bebeluşul aven o feţişoara creată şi rumenă şi clipea cu ochi mari

Ducesa s-a aplecat în faţă, păstrându-şi mâinile împreunate în poM.

— Este un scump. Cum îl cheamă?

— Tobias! a răspuns tatăl. Îi seamănă soţiei mele, e foarte frumuşel, dacă-mi e permis să spun, Excelenţă.

Am zâmbit

— Asta aşa este. Ducesa a încuviinţat din cap. Sper că sunteţi cu toţii sănătoşi.

— Da, Sunt sănătoasă, tar el la fel. Este o mare bucurie pentru noi, o adevărată binecuvântare. Doamna Tulis s-a îndreptat, strângând bebeluşul mai aproape, la

Scanned Willi CamEcanrver

sânul ei. ¡1 iubim foarte mult.

— Este primul vostru născut? a întrebat ducele.

Domnul Tulis a înghiţit cu greu un nod.

— Nu, Excelenţă, nu este. El este cel de-al treilea copil ai nostru.

Ducesa a bătut din palme.

— Atunci, Tobias este cu adevărat o binecuvântare, pentru că va avea onoarea de a-i servi pe zei.

— De aceea am venit azi. Excelenţă. Bărbatul şi-a luat mana din jurul soţiei sale. Primul nostru fiu – iubitul nostru Jamie el… el a murit cu doar trei luni în urmă. Domnul Tulis şi-a dres vocea. A avut o boală a sângelui, asta ne-au spus vracii. Vedeţi, s-a petrecut foarte repede, într-o zi era bine, alerga peste tot şi făcea năzbâtii. Apoi, în dimineaţa următoare, nu s-a mai sculai. A zăcut câteva zile, dar până la urmă ne-a părăsit

El

— Îmi pare extrem de rău să aud asta. Ducesa s-a sprijinit de spătarul scaunului. În vocea ei se simţea tristeţea. Şi cel de-al doilea fiu?

ţă2 «A 1 k A rwew f toţi /

— L-am pierdut şi pe el din cauza aceleiaşi boli care l-a luat pe Jamie. Mama a început să tremure. Nu avea decât un an de viaţă

Pierduseră doi copii? Mă durea inima pentru ei. Chiar dacă şi eu suferisem pierderi în viaţă, nu puteam să-mi închipui prin ce agonie trebuia să treacă un părinte atunci când îşi pierdea un copil, ce să mai vorbim despre doi. Ştiam că, dacă le-aş fi simţit durerea, aş fi vrut să fac ceva ca să le-o alin şi nu puteam să fac asta. Nu acolo. Am pus lacăt darului meu.

— Asta este o adevărată tragedie Sper că găsiţi alinare ştiind că dragul vostru Jamie este alături de zei, împreună cu cel de-al doilea născu t.

— Da. Este ceea ce ne-a ajutat să supravieţuim pierderilor suferite. Doamna Tulis a legănat uşor bebeluşul, Am venit astăzi aici cu speranţa… pentru a vă ruga.» A tărăgănat, parcă fără să poată încheia. Soţul ei a

Scanned Willi CamEcanrver

fost cel care a continuat: – Am venit astăzi aici pentru a vă ruga ca fiul nostru să nu fie cerut pentru Ritual atunci când va împlini vârsta necesară.

Prin sală s-a răspândit ecoul unui murmur de uimire, care venea din toate coifurile deodată.

Domnul Tulis şi-a încordat umerii, dar a mers mai departe.

— Ştim că cerem mult de la domniile voastre şi de la zei. HI este cel de-al treilea fiu al nostru, dar i-am pierdut pe primii doi, iar soţia mea, oricât de mult şi-ar dori să mai aibă copii nu ar trebui să mai facă, după spusele vracilor. HI este singurul copil care ne-a rămas. Ultimul.

— Dar tot al treilea 0 u este! a răspuns ducele, şi în piept mi s-a căscat un gol. Nu contează dacă primul a trăit sau

Scanrwt wlih Carnăcaniw

Om sânge cvrtuşd nu-i asta nu schimbă faptul că cel de-al doilea copil – şi acum al treilea – este sortit să îi servească pe zei.

— Dar nu mai avem alţi copii, Excelenţă. Doamnei Tulis Îi tremura buza de jos, în timp ce pieptul i se zbătea. Dacă aşâămane însărcinată, aş putea muri. Noi…

— Înţeleg asta. Tonul vocii nu t se schimbase deloc. Şi tu înţelegi că, în vreme ce zeii ne-au dat o mare putere şi au-Loritate, legile Ritualului nu sunt ceva ce putem schimba.

— Dar puteţi vorbi cu zeii!

Domnul Tulis a făcut un pas în faţă, dar s-a retras imediat când mai mulţi gardieni regali s-au repezit spre el

Din mulţime ssa înălţat un muxmur Am aruncat o privire spre locul în care se afla Hawke. Privea ce înţelegeam a fi cea de-a treia tragedie a familiei Tulis cu maxilarul dur ca pereţii de piatră care ne înconjurau. Avusese un ai dailea sau al treilea frate care fusese dat Ritualului? Unul care fusese menit să servească la curte şi să primească Binecuvântarea zeilor şi altul pe care nu l-ar mai fi văzut niciodată?

— Aţi putea să le vorbâfi zeilor în numele nostru. Aţi

Scanned Willi CamEcanrver

putea? a întrebat domnul Tulis, cu vocea aspră ca nisipul. Suntem oameni buni.

- Vă rugăm] Pe obrajii mamei se rostogoleau lacrimile, iar mie îmi ardeau degetele să mă întind şi să o ating, să îi alin durerea, chiar şi pentru o clipă. Vă rugăm să încercaţi măcar. Ştim că zeii sunt miloşi. Ne-am rugat lui Aios şi lui Nyktos în fiecare noapte pentru acest dar. Tot ce cerem este ca…

- Ceea ce cereţi nu vi se poate oferi. Tobias este cel de-al treilea copil al vostru, iar aceasta este ordinea naturală a lucrurilor! a declarat ducesa.

183

Un oftat sfâşietor a scăpat din pieptul mamei.

1 fw frti n f/i r 1. y\ rwjiv) p mm f

— Ţinu că este greu şi că doare acum, dar fiul vostru este un dar pentru zei, nu un dar de la ei. De aceea nu le-am putea cere niciodată ce vreţi.

De ce nu* Cu cv-ar strica şi întrebe? Erau, cu siguranţa, destui în serviciul zeilor, astfel încât un băiat să nu dea peste cap ordinea naturală a lucrurilor.

Şi, în plus, se făcuseră unele excepţii în trecut. Fratele meu era dovada. Mulţi dintre cei prezenţi păreau şocaţi, de parcă nu le-ar fi venit să creadă îndrăzneala acelei cereri. Erau alţii ale căror chipuri însă erau înmuiate de compasiune sau încruntate de furie. Privirile le erau fixate asupra estradei – asupra ducelui şi a ducesei Teerman – şi asupra mea.

— Vă rogi Vă implor! Vă rogi

Tată! s-a lăsat în genunchi, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

Am tresărit, cu inima cât un purice. Nu îmi dădeam seama cum se întâmplase sau de *ce,* dar îmi pierdusem controlul asupra simţurilor, iar acestea se deschiseseră. Am tras aer în piept. Durerea începea să curgă prin mine, ca nişte valuri îngheţate. Era atât de puternicii, încât mi-au tremurat genunchii. Abia dacă mai puteam să respir

După o clipă, am simţit mâna lui Vikter pe spatele meu şi am ştiut că era pregătit să mă apuce în caz că m-aş

Scanned Willi CamEcanrver

fi îndreptat spre cei doi îmi era îngrozitor de greu să stau acolo fără să fac nimic.

Mi-am smuls privirea de la domnul Tuiis şi m-am forţat să respir adânc, regulat. Mi-am îndreptat ochii larg deschişi spre mulţime, imaginându-mi un zid, unul la fel de mare ca Meterezele, atât de înalt şi de gros, încât nicio durere nu putea străpunge prin el Asta funcţionase întotdeauna în trecut şi a funcţionat şi acum. Ghearele ¿jţonfci şi-au pierdut din ferocitatea cu care mă strângeau, dar…

Privirea nu s-a ajal de un bărbat blond, Se afla undeva în spate, cu bărbia plecată şi chipul acoperit apronpecu totul de şuviţelecare-i alunecaseră pe faţă. Am simţit… *lyvu* arzând prin zidul pe care îl construisem, ceva ce nu iemăna a nelinişte însă. Era fierbinte, precum durerea fizică, dar… îmi lisa un gust amar pe gât, ca şi cum aş fi bAul acid, Bărbatul trebuie să fi avut dureri, dar…

Tulburată, am închis ochii şi mi-am reconstruit zidul pân' când nu am mai simţit decât bătăile inimii mele. După câteva secunde, am putut să respir adânc şi apoi, în sfârşit, senzaţia ciudată a dispărut. Mi-am deschis ochii în faţa tatălui care se ruga.

- *Vă tugâtă!* Ne iubim fiul! a strigat. Vrem să-l creştem ca să ajungă un om bun, ca să…
- Va fi crescut în templele lui Rhahar şi tone, acolo unde va fi îngrijit cât timp se va afla în serviciul zeilor, aşa cum a fost hotărât de la prima Binecuvântare. Vocea ducelui era de neclintit şi plânsetele femeii au crescut. Prin noi, zeii îl protejează pe fiecare dintre voi de ororile din afara Meterezelor. De ceea ce vine din ceată. Şi lot ce trebuie să facem este să îi servim. Sunteţi dispuşi să îi mâniaţi pe zei doar pentru a fine un copil acasă, să îmbătrânească şi poate să se îmbolnăvească şi să moar3?

Domnul Tulis a scuturat din cap, cu chipul pălind.

— Nu, Excelenţă, nu am vrea să facem asta, dar este fiul nostru…

— Dar asta cereţi, i-a tăiat-o ducele. La o lună de la

Scanned Willi CamEcanrver

naştere, i-i veţi da înalţilor Preoţi şi vă veţi simţi onoraţi făcând asta.

} <nf\ ¡fier L. A meni rolul

Nemaiputând să privesc chipurile ude de lacrimi, am închis din nou ochii, dorindu-mi să pot îneca într-un fel sunetul inimilor lor frânte. Chiar dac3 aş fi putut să o fac însă, de uitat tot n-aş fi uitai. Adevărul era că trebuia să le ascult durerea. Trebuia să îi fiu martoră şi să mi-o amintesc, să îi serveşti pe zei la temple era o onoare, da, dar şi o pierdere.

— Uscaţi-vă lacrimile! a implorat ducesa. Ştiţi că aşa este drept şi că este voia zeilor.

Dar nu părea drept. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi cerut ca un copil să râmană acasă cu părinţii lui? Ca să crească, să trăiască şi să ajungă un membru folositor societăţii Nici ducele, nici ducesa nu erau dispuşi să acorde o favoare atât de mică. Cum ar B putut un muritor să nu fie mişcat de rugămintea mamei, de plânsul ei, de dezolarea disperată a soţului ei?

m

Dar ştiam deja răspunsul la această întrebare. Ascendenţii nu mai erau muritori.

Capitolul zece

Am înăbuşit un căscat, în timp ce Tawmy ml ajuta să-mi prind vălul, simţind că nu am avut nicio clipă de odihnă.

Peste noapte, mintea îmi mersese încontinuu. Nu puteam să-mi iau gândul de la Malessa şi de la Ryiarv de *te* ameninţarea Celui întunecat şi de la ce se întâmplase cu familia Tulis, Disperarea pură pe care o citisem pe fata mamei în timp ce soţul ei o conducea afară din sală m³ bântuia, la fel cum mă bântuia şi imaginea mulţimii care se trăsese în lături, lăsându-le cale liberă, ca să treacă, De parca cererea lor îi lăsase pe soţii Tulâs întinaţi de o **merlimst** la ieşirea lor, cu bebeluşul legănat în braţe, sfâşierea pe care o trăiau se proiectase în afară, devenind o entitate tangibilă.

Dar acestea nu erau singurele lucruri care mă chinuiseră.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Privirea de pe chipul lui Hawke atunci când urmărise cuplul îndurerat îmi revenea şi ea în mânie. Furia ti încordase maxilarul şi îi strânsese buzele într-o linie fermii Şi el nu fusese singurul din sald care avusese pe chip ceea ce putea fi cu uşurinţă]uat drept resentimente. M-am gândit

Imnifer L Arrm itlivttt la bărbatul blond pe cartâl văzusem la ce simţisem din partea lui. Fusese, cu siguranţă, un sni de durere, pentru ci ora singurul lucru pe care îl puteam simţi la alţi oameni, îmi amintea însă de furia pe care i-o citisem lui Hawke pe chip, pe care o văzusem şi pe feţele altora. Bărbaţi şi femei din difvrite clase sociale, care nu se uitaseră ia soţii Tulis cu dezgust, dar care îşi aţintiseră în schimb ochii la estradă, fără să-şi poată ascunde nemulţumirea şi amărăciunea Unii dintre ei îşi dăduseră deja fiii sau fiicele preoţilor sau poate se pregăteau să-şi dea cel de-al doilea copil la curte după Ritual.

Observaseră ducele şi ducesa acele priviri? Mă îndoiam că le observaseră, dar eram sigură că cei din Garda Regală le văzuseră.

Aşa cum spusese Vikter, trăiam vremuri **tulburi.** Nu eram de părere că totul putea fi pus pe seama Descendenţilor. Parte din vina era a *ordinii naturale a lucrurilor* – a Ritualului, care începea să apară drept ceva nenatural atunci **când** erau ignorate situaţii **dramatice** precum cea a soţilor Tulis.

Putea fi schimbat felul în care decurgeau lucrurile? Aceasta era o altă întrebare care mă ţinuse trează. Eram sigură că zeii aveau destule fiice şi destui fii care să-i servească. Aveau la dispoziţie întregul regat şi ar fi fost cu putinţă ca fiecare caz En parte să fie luat în consideraţie atunci când se hotăra cine trebuia să îi servească pe zei după Ritual. Mulţi părinţi erau onoraţi ca fiii lor să facă asta, iar pentru alţii o viaţă în serviciul zeilor era una cu mult mai bună decât cea pe care ar fi avut-o dacă ar fi rămas acasă. Puteam schimba ceva odată ce mă întorceam în capitală, înainte de Ascensiune? Aveam această putere?

Scanned Willi CamEcanrver

I

OJW vânge şi kij NJ t 8S

Cu siguranţă, aveam mai multă influentă decât cavalerii şi doamnele de unuare – eu eram Fecioara, Puteam să îi vorbesc reginei în numele soţilor Tulis, iar, dacă aveam să mă întorc de la zei ca Ascendentă, puteam să merg mai departe pe drumul spre schimbare.

Puteam cel puţin să încerc, ceea ce era deja mai mult decât erau dispuşi să facă ducele şi ducesa. Aceasta era hotărârea pe care o luasem înainte să adorm, doar pentru a mă trezi peste câteva ore pentru a mă întâlni cu Vikier

— Pari a avea nevoie de un pui de somn! a comentat Tawny în timp ce-mi prindea ultimul lănţişor de văl.

Dacă aş putea să fac asta! am oftat.

— N-am idee cum de nu poţi moţăi în timpul zilei! Tawny a piSşit lângă mine şi a îndoit vălul în aşa fel încât să-mi cadă pe mijlocul spatelui. Dă-mi un scaun confortabil şi eu…

- Şi tu o să fii ca moartă în câteva minute, Sunt aşa invidioasă! Mi-am strecurat picioarele în pantofii albi cu talpa subţire. Odată ce răsare soarele, nu mai pot să dorm

- Asta pentru că tu nu poţi să trândăveşti! mi-a răspuns Tawny, şi somnul implică şi ceva trândăveală, domeniu în care eu excelez.

Am râs.

— Cu toţii trebuie să fim buni la ceva.

S-a strâmbat la mine chiar înainte să se audă o bătaie scurtă în uşă şi apoi, imediat, vocea lui Vikier. M-am îndreptat spre uşă bombănind, deşi mă aşteptam la sosirea lui. Trebuia să mă întâlnesc cu preoteasa Analia penbru a face rugăciuni, deşi, în fapt, timpul se scurgea în timp ce preoteasa mă critica în toate privinţele, de ia postură la cutele rochiei.

femtiftr L *Amtfnirăut*

— Dacă vrei să fugi/ am să-i spun lui Vikter că ai sărit pe fereastră! s-a oferit Tawny. Am chicotit.

— Asta nu mi-ar asigura decât un avantaj de cinci secunde – Adevărat.

Tawny a ajuns înaintea mea ta uşă şi a deschis-o larg,

Scanned Willi CamEcanrver

I

Din clipa în care i-am văzut chipul lui Vikter, m-am încordat

— Ce s-a întâmplat? am întrebat» – Ai fost chemată de duce şi de ducesă, m-a anunţat el. Am simţit junghiurile neliniştii, Tawny mi-a aruncat o privire agitată.

— Pentru ce?

— Cred că în legătură cu cel care-l va înlocui pe Rylaru în toc să mă simt uşurată, la fel ca Tawny, care îşi relaxase umerii, neliniştea mie mi s-a accentuat – Ştii cine este?

L-am urmat pe Vikter în hol. El a scuturat din cap, iar o şuviţă de păr biond-cenuşiu i-a alunecat pe frunte.

— Nu mi s-a spus.

Nu era ceva neobişnuit, dar mă gândeam că, de vreme ce Vikter urma să lucreze îndeaproape cu cel care avea să-l înlocuiască pe Rylan, avea să fie anunţat printre primit

— Cum rămâne cu preoteasa Analia? am întrebat, ignorând sprânceana ridicată a lui Tawny, care mă prinsese din urmă.

Da, şi eu eram surprinsă că puneam acea întrebare, de vreme ce aproape că preferam să sar pe fereastră decât să petrec o dup & amiază ascultând vorbindu-se despre toate

Din mtmjjítíí ttrwü

Jefedric mele. Dar avea ni un presentiment rău, neliniştea mi se cuibărise în piept.

— A fost anunţată că nu vor fi întâlniri săptămâna aceasta, mi-a röspuns Vikter. Sunt sigur că eşti dezamăgită să auzi asta.

Tawny şi-a înăbuşit un chicot, în timp ce eu am scos limba pe la spatele lui Vikter, Ne-am croit drum spre capătul aripii castelului, care era, de altfel, destul de pustiu, ne-am îndreptat spre holul îngust ce dădea spre scara principală. Treptele laie de piatră coborau într-un foaier în care se aflau servitori care ştergeau de praf statuia Penellaphei şi pe cea a lui Rhain. Statuile de doi metri jumătate, din calcar, se înălţau în centrul spaţiului

Scanned Willi CamEcanrver

circular şi erau curăţate în fiecare du pá-amiază. Cum ar fi putut fi vreun fir de praf sau de murdărie pe vreuna din ele mă depăşea.

Foaierul conducea spre partea din faţă a castelului, acolo uncie se aflau Sala Mare, camerele de zi şi atriumul Vikter ne-a condus însă spre partea dreaptă a statuilor, pe sub arcada decorată cu o ghirlandă verde, bogată. Masa uriaşă de banchet, gândită pentru zeci de meseni, era goală, cu excepţia vazei de aur aflate în centru, în care se răsfirau mat mulţi trandafiri de noapte cu coadă lungă. Am simţit că rămân fără aer şi privirea mi s-a aţintit la trandafiri în timp ce ocoleam masa, îndreptând unae spre una dintre uşile din partea dreaptă, care fusese lăsată deschisă. Florile, parfumul lor…

Aproape că puteam simţi mirosul sângelui.

191

Tawny mi-a atins uşor umărul, aferăgându-mi atenţia. Am tras aer în piept, străduindu-mă să zâmbesc. Privirea ei îngrijorată a rămas asupra mea, în timp ce Vikter deschidea uşa de la unul dintre numeroasele birouri ale **192 fa ui *tfir L AmentTM*** *t* familiei Teerman, acesta fiind unul dintre cele fojggj pentru întâlniri mai intime. MI-am rotit privirea prin ¡ că pere, iar inima mi-a stat în loc.

Nu pentru că ducele stătea la biroul lui negru, cu pul palid aplecat asupra a cine ştie ce hârtii pe care je avea în mână, Nici pentru că ducesa stătea la dreapta Im şi discuta cu comandantul Jansen. Keaciia mea se datora tânărului cu părul brunet care se afla lângă comandant, îmbrăcat în negru, cu armură de piele şi fier.

Buzele mi s-au întredeschis, în timp ce inima mi-a horst tocmai în pântec. Tawny w oprit brusc şi a clipit des, de parcă doar ce intrase într-o cameră în care dăduse peste unul dintre zei. Şia îndreptat privirea uşor spre mine, cu colţurile gurii ridicate. Părea curioasă şi amuzată, şi sunt sigură că, dacă ar fi putut să-mi vadă fa} a, şi-ar fi dat seama că arătam ca şi cum aş fi fost gata *să fug,* în acea clipă, îmi doream să-i fi spus despre Hawkeşi **Perla Roşie.**

Scanned Willi CamEcanrver

I

Nu-mi venea în minte alt motiv pentru ca Hawke şi comandantul să se îi aflat acolo împreună, dar m-am agăţai cu disperare de speranţa că Vikter se înşelase şi că nu a cea nimic de-a face cu înlocuirea lui Rylan, Dar care or fi putut fi motivul atunci?

M-a cuprins o nouă spaimă, Dacă Hawke descoperise că eu fusesem cea de la Perla Roşie? O, zeilor! Părea puţin probabil, dar nu era la fel de puţin probabil şi că Hawke avea să-mi devină gardian? Inima începuse din nou să-mi bată – de-a dreptul nebuneşte!

Ducele şi-a ridicat privirea din hârtii, chipul lui rece şi frumos netrădând nimic din ce avea să se întâmple.

— Te rog, închide uşa, Vikter!

CJJ rr ¡jdâijy jr e & mşti

Toate detaliile încăperii îmi săreau în ochi cu prea mare w timP Vikler se îndrepta să împlinească cereiva, Btozonul regal pictat cu aur pe peretele de marmură albă din spatele ducelui era orbitor, iar contrastul dintre pereţii oi şi stucatura neagra de pe întreaga lungime şi lăţime a camerei era prea puternic, Se mai afla un singur scaun acolo, în afara celui pe care stătea ducele. Unul cu spetează pluşat, de culoare crem, pe care îl ocupa de obicei ducesa. Cealaltă opţiune pentru a sta jos erau băncile de calcar lustruite, aşezate pe trei rânduri ordonate.

Camera era la fel de rece ca ducele, însă era de preferat celeilalte încăperi pe care o alegea de obicei. Cea în care fusesem chemata mult prea des.

— Mulţumesc.

Teennan a înclinat din cap spre Vikter, cu un zâmbet sever, în timp ce cobora pe birou documentul pe care-l avea în mână. Ochii lui negri şi goi s-au îndreptat spre locul în care mă aflam, chiar lângă uşă. A strâns din buze ***fi*** mi-a făcut semn să mă apropii.

— Te rog, ia toc, Penel la phei

Cu picioarele în mod straniu amorţite, m-am străduit să traversez distanţa scurtă, întru totul conştienta de privirea lui Hawke, care în urmărea fiecare pas. Nu era

Scanned Willi CamEcanrver

nevoie să-l vând ca să ştiu că mă urmărea. Privirea lui era mereu intensă. M-am aşezat pe marginea băncii din mijloc şi mi-am împreunat maniile în poală. Tawny s-a pus pe cea din spatele meuf în vreme ce Vikter s-a tras ca să stea la dreapta mea, între mine şi comandant şi Hawke.

— Sper că eşti bine, Peneltaphe? a întrebat ducesa, luând loc pe scaunul de lângă birou.

m

Sperând să primesc doar întrebări simple, am încuviinţat din cap.

¡itwifer L Armcitiraul

— Sunt uşuraţii să aud asta. M-am temutea a fost ptva mult pentru tine să participi la consiliul orăşenesc la atât de scurt timp de la atac.

Pentru prima oară, eram recunoscătoare c5 purtam vălul. Pentru că, dacă faţa mi-ar fi fost la vedere, nu aş fi putut ascunde cât de ridicolă era acea îngrijorare. Fusesem învineţită. Nu rănită serios sau lovita în piept de o săgeata, aşa, ca Rylan. Urma *să* mă fac bine – *eram* bine. Rylan n-3 vea să se mai facă niciodată bine.

— Evenimentele care s-au petrecut în grădină reprezintă motivul pentru care ne-am adunat aici, a luat cuvântul ducele.

Muşchii din lungul gâtului şi ai spatelui mi s-au încordat.

— Odată cu moartea lui... Sprâncenele lui blonde s-au ridicat în timp ce eu eram cuprinsă de uluire. Cum îl chema? a întrebat-o pe ducesă, care şi-a încreţit fruntea. Pe gardian?

— Nlan Keal, Hxcelenţă! a răspuns Vikter înainte să-i strig eu numele.

Ducele a pocnit din degete.

— A, aşa! Ryan, Odafră cu moartea lui Ryan, ai rămas fără unul din gardieni.

Mi-am strâns degetele în pumni. Rylan. Numele lui era Ryfon. Nu Ryan.

Nimeni nu l-a corectat.

m

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Din nou… a adăugat după un moment de tăcere, buzele contorsiojăindu-i-se într-o caricatură de zâmbet. Doi gardieni pierduţi într-un an. Sper că nu devine un obicei! O spusese de parcă, cine ştie cum, eu eram de vini. În fine, odată cu apropierea Ritualului – şi a Ascensiunii Vikter nu poate rămâne singurul care să te vegheze

Dr» sjinjf* şi îndeaproape, a continuat Teermarv Trebuie să-i înlocuim pe Ryaa

Mi» am muşcat obrazul

— Ceea ce, presupun că ţi-ai dat seama deja, explică de «sunt nici comandantul Jansen şi gardianul Flyrrn.

Se prea poate să mi să îi tăiat respiraţia.

— Gardianul Flynn îi va lua locul lui Ryan din acest moment! a spus du cel e, confirm ind ce bănuisem din clipa în care păşisem în cameră – dar să îl aud spunând-o cu voce tare era altceva. Sunt sigur că este surprinzător, având în vedere că este nou la noi în oraş şi că este un membru destul de proaspăt al Gărzii Regale.

Exact întrebările pe care mi le puneam. Ducele părea să şi le pună la rândul lui.

— Sun! mai mulţi gardieni de pe Metereze care aşteaptă s5 fie promovaţi, iar aducerea lui Hawke nu este o lipsă de consideraţie faţă de ei. Ducele s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat picioarele. Dar comandantul ne-a asigurat că Hawke este mai potrivit pentru această misiune.

Nu-mi venea să cred ce se întâmpla.

— Poate că gardianul Flynn este nou în oraş, dar aceasta nu este o slăbiciune. El poate să vadă cu ochi proaspeţi posibilele ameninţării a vorbit comandantul Jansen, aproape redând cuvintele lui Vikter. O mulţime de gardieni ar fi trecut cu vederea posibilitatea ca în Grădinile Reginei să existe Un punct slab. Nu din cauza lipsei unor abilităţi…

— Discutabil, a murmurat ducele.

Comandantul a continuat, ignorând cu înţelepciune comentariul:

— Ci pentru că există un simţ fals al siguranţei şi o complacere care apare adesea atunci când cineva triiieşte

Scanned Willi CamEcanrver

I

Jtfutifsr L *Arrttenirout* într-un loc pentru prea mult timp. Hawke nu are o astfel de familiaritate.

— Are, de asemenea, experienţa recentă a pericolelor de dincolo de Metereze, a vorbit ducesa, şi eu mi-am concentrat privirea asupra ei. Ascensiunea ia va avea loc în mai puţin de un an, dar, chiar dacă vei fi chemată mai devreme decât ne aşteptăm sau abia pentru Ascensiune, faptul că vei avea pe cineva cu o astfel de experienţa este de nepreţuit. Nu va trebui să apelăm la hăiteşii noştri pentru a ne asigura că drumul tău spre capitali va fi pe cât de sigur cu putinţă. Descendenţii şi Cel întunecat nu sunt singurii de care trebuie să te temi acolo, afară, să ştii. Ştiam.

Iar ceea ce spunea avea sens. nu existau prea mulţi hăitaşi, şi nu mulţi gardieni erau pregătiţi să călătorească în afara Meterezelor, Ar fi trebuit să fie extraordinar de buni la… Ucis.

Nu la asta spusese Hawke că se pricepea foarte bine?

— Faptul că este posibil să fii chemată în capitală pe neaşteptate a jucat un rol în decizia pe care am luat-o! a declarat Jansen, Pfănuim călătoriile în afara Meterezelor cu cel puţin şase luni înainte şi este posibil ca, atunci când sau dacă regina îţi va solicita prezenta în capitală, să fim nevoiţi să îi aşteptăm pe haitaşi să se întoarcă. Avându-l pe Hawke am putea, în mare parte, s5 evităm această situaţie. Zeii mă urau.

196

Şi asta nu era întocmai surprirusător, având în vedere toate lucrurile interzise pe care le făceam în mod regulat. Poate mă urmăriseră, iar aceasta era pedeapsa mea.

[} în n-rfcenfşif 197

Căci, altfel, cum de se gândise comandantul că niciun alt gardian de pe Metereze nu era mai potrivit sau mai bine antrenat?

Era Hawke *chiar* atât de bun?

Mi-am mişcat atunci capul involuntar, fără să gândesc. Am privit spre locul în care se afla tlawke şi i-am

Scanned Willi CamEcanrver

întâlnit ochii aţintiţi asupra mea. Am simţit un fior pe şira spinării. El şi-a plecat capul, semn că m-a văzut, şi af şi putut să jur că avea o urmă de strălucire în ochii de culoarea chihlimbarului, de parcă ar fi fost amuzat de toate astea. Însă era cu siguranţă vorba doar despre paranoia mea.

— Ca membru al Gărzii Regale personale a Fecioarei, este posibil să apară situaţii în care să o vezi fără văl Tonul ducesei era blând, poate chiar puţin milos, şi atunci m-a lovit. Ştiam ce urma să se întâmple. Ţi-ar putea distrage atenţia să vezi faţa cuiva pentru prima oară, mai ales a unei Alese, şi asta ţi-ar putea afecta abilitatea de a o proteja. De aceea, zeii permit această excepţie.

Cumva, fusesem atât de distrasă de spaima de a fi descoperită, încât uitasem ce se întâmplase atunci când Nâan fusese adus să lucreze alături de Vikter.

- Comandau te Jansen, te rog să aştepţi afară, a spus ducele.

Privirea mi s-a îndreptat glonţ spre el. Avea pe chip un zâmbet cu totul satisfăcut, deloc forţat sau tensionat Nici nu m-am dat seama că ieşise comandantul până când s-a auzit ţăcănitul uşii care s-a închis în urma lui, făcându-mă să tresar.

- Eşti pe cale să vezi cu ochii tăi ceea ce numai puţini au văzut: o Fecioară fără văl! l-a anunţat Teerman pe Hawke, *lop Ji niiiftr L Armenirvut* însă el avea privirea aţintită asupra mea, spre mâi-j] care îmi fremurau în poală.

Pe la fa ducelui a apărut un zâmbet care mi-a întor* stomacul pe dos.

— Penellaphe, te rog, arată-ţi chipul!

Capitolul unsprezece

Existaseră în viaţa mea câteva episoade în care realitatea îmi păruse mai mult ca un vis.

Noaptea în care auzisem ţipetele mamei şi strigătele tatii, care îmi cerea să fug, era unul dintre ele, Totul apăruse ca prin c-aea, de parcă aş fi fost acolo, dar cumva separată de trupul meu* Măcelul părinţilor mei fusese cu mult mai traumatizant decât ce se întâmpla acum, şi, cu

Scanned Willi CamEcanrver

toate acestea, eram foarte aproape de a fi descoperită, şi dacă Hawke avea să-i spună ducelui unde fusesem…

Mi s-a uscat gura, şi mi-am simţit gâtul strâns parcă de un pumn invizibil.

Poate că Vikter avusese dreptate când spusese că îmi doream să fiu considerată nevrednica. Dar, chiar şi dacă ar fi fost adevărat, mi-aş fi dorit să fiu cât mai departe cu putinţă de duce dacă şi când s-ar fi întâmplat asta.

Hawke nu îmi văzuse tot chipul în noaptea de la Perla Roşie, dar văzuse suficient încât să mă poată recunoaşte. La un moment dat era clar că avea să-şi dea seama. Probabil după ce m-ar fi auzit vorbind. Nu mă gândisem însă că acei moment ar G pututi în prezenţa ducelui şi a ducesei.

300 Jenniferi. Arimntrnut

— Penellaphe. Tonul ducelui avea o urmă de ameninţatântârziam prea mult. Nu avem toată zâua la dispoziţie.

— Las-n puţin, Dorian! Ducesa s-a întors spre sojrul ei. Ştii de ce ezită. Avem timp.

Nu ezitam din cauza a ceea ce credeau ei – motivul care îl făcea pe duce să zâmbească cu atâta încântare. Desigur, nu mă simţeam confortabil să-mi descopăr chipul – *deatridk* – în faţa lui Hawke. Adevărul era însă că acesta era ultimul lucru la care mă gândeam în acea clipă, însă probabil că ducele se delecta în sinea lui.

Bărbatul ăla pur şi simplu mă ura.

Dorian Teerman se prefăcea că nu mă ura, că mă considera un miracol, o Aleasă, la fel cum credea soţia lui. Dar eu ştiam adevărul. Timpul pe care îi petrecusem în celălalt *bimu* al lui îmi demonstrase exact care era părerea lui despre mine.

Nu eram sigură ce anume din nune îl făcea să mă urască, dar trebuia să fi fost ceva. Din câte ştiam eu, se purta întrucâtva decent cu cavalerii şi doamneie de onoare. Dar cu mine? Nu adora nimic mai mult decât să descopere ceva care mă făcea să nu mă simt confortabil şi apoi să-l exploateze. Şi, dacă chiar voiam să-i fac ziua

Scanned Willi CamEcanrver

frumoasă, trebuia să-i ofer un motiv de dezamăgire, o scuză ca să-şi continue *lecţiile.*

Cu faţa roşie ca focul – mai mult din cauza furiei şi a frustrării decât a ruşinii – mi-am întins mâna după clemele care ţineau lănţâşoarele în aceeaşi clipă în care s-a ridicat şi Tawny, aproape rupându-mi-le Vălul s-a slăbit şi înainte să alunece, Tawny i-a prins marginile şi m-a ajutat să-l trag.

Aerul rece mi-a mângâiat obrajii şi gâtul. M-am uitat direct la duce. Nu sunt sigură ce a citit pe fata mea, dar

Oi îi *pfitige fi ctmrşă* 201

zâmbetul pălit, iar ochii i s-au preschimbat în aşchii de obsidian şi-a încleştat dinţii, şi, deţii ştiam că nu ar fi trebuit să o fac, nu m-am putut abţine…

Am zâmbit.

Era doar umbra unui zâmbet, care probabil trecuse neobservată de toţi cu excepţia ducelui, pentru că el o văzuse-ştiam.

Eram sigură că aveam să plătesc pentru asta mai târziu, dar, deocamdată, nu îmi păsa.

Cineva s-a mişcat la dreapta mea, punând capăt momentului dintre mine şi duce şi aducându-mi aminte că nu eram singuri în încăpere. El nu era singurul care mă privea.

Partea dreaptă a fetei mele îi era vizibilă lui Hawke, partea despre care ducele spunea adesea că este frumoasă. Cea care semăna, probabil, cu a mamei.

Am respirat uşor şi mi-am întors capul, până când am ajuns faţă în faţă cu Hawke, Fără senii profiluri. Fără să mă ascund, fără o mască cu care să îmi acopâr cele două cicatrici. Aveam părul împletit într-o coadă pl apoi strâns în cec – nici el nu ascundea nimic. Putea să vadă tot ce fusese dezvelit la Perla Roşie şi ceea ce fusese ascuns. A văzut cicatricile. M-am pregătit sufleteşte. Aşa cum ştia şi ducele că aveam să fac, pentru că, în adâncul sufletului meu, indiferent de ceea ce credea Teerman. reacţia lui Hawfce avea să mă afecteze.

Să mă doară mai mult decât ar fi trebuit.

Scanned Willi CamEcanrver

Dar n-aveam să arăt asta!

Mi-am ridicat bărbia şi am aşteptat privirea şocata şi plină de repulsie sau, chiar mai rău, de milă. Nu mă aşteptam la altceva, frumuseţea era foarte invidiată

Jeit ti tfiâr la mat imu t şi dorita, iar perfecţiunea – cu atât mai mult. Pentru că frumuseţea era considerată divină.

Privirea aurie a lui Hawke mi-a cercetat faţa, atât de intens, încal am simţit-o ca pe o mângâiere în jurul cicătricilor, a obrajilor şi apoi a buzelor, M-a trecut un ilor atunci când ochii i s-au întors spre ochii mei. Privirile ni s-au contopit. Am stat aşa. Aerul părea să fi dispărut din încăpere, iar eu m-am înroşit, încălzită, de parcă aş fi stat prea mult rtmp în soare.

Nu ştiam ce era în ochii lui, dar nu şoc, nici repulsie şi în niciun caz milă. Chipul lui nu arăta indiferent. Era ceva acolo, în ochii şi pe buzele lui, dar nu-mi dădeam seama ce.

Apoi însă, a vorbit ducele, pe un ton fals agreabil:

— Este cu adevărat o operă de artă, nu-i aşa?

M-am încordat.

— Jumătate din faţa ei este o operă de artă, a murmurat ducele, carnea răcindu-se pe mine şi apoi luând foc, în vreme ce stomacul mi *se* întorsese pe dos. Cealaltă jumătate este un coşmar.

Mi-a trecut un fior prin braţe, dar am stat cu capul sus şi am rezistat pornirii de a apuca ceva, *orice,* cu care să anine în capul ducelui.

Ducesa a spus ceva, nu eram prea sigură ce, Hawke, privindu-mă în continuare adânc în ochi, a păşit în faţă.

— Amândouă jumătăţile sunt la fel de frumoase ca întregul.

Mi-am întredeschis buzele ca să iau aer. Nici măcar nu m-am putut întoarce pentru a vedea reacţia ducelui, deşi eram convinsă că era furibund.

Hawke şi-a aşezat mâna pe mânerul sabiei lui şi s-a plecat uşor, fără să-şi ia o riipă ochii de la mine.

Diit stinge **ţ***t* **lvnn**

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Cu sabia şi cu viaţa mea, jur să te apăr, Penellâphe? a grAil el cu voce adâncă şi catifelata, care îmi amintea de bogăţia şi decadenţa ciocolatei. Din această clipă, pân3 în clipa de pe urmă, suni al tău.

Am închis uşa de la domiitor în urma mea şi m-am rezemat de ea, respirând greoi, îmi spusese numele atunci **când** făcuse jurământul de a-mi fi gardian. Nu pentru ceea ce reprezentam, ci pentru cine eram, şi asta… +

Asta nu fusese aşa cum trebuia să fie.

„Cu sabia şi cu viaţa mea, jur să te apăr, Feciuară, Aleasă. Din aceasta clipă, până în clipa de pe urmă, sunt al tău”.

Aşa depusese jurământul Vikter – la fel Hannes şi apoi Rylan.

Oare comandantul nu îl informase pe Hawke care erau cuvintele potrivite? Nu-mi puteam închipui că uitase. Privirea ducelui, după ce Hawke încheiase, ar fi putut aprindă în flăcări şi iarba uda.

Tawny s-a întors cu faţa la mine, rocâua ei de un albastru pal foşnindu-i în jurul gleznelor.

— Hawke Flynn este gardianul tău, Poppy.

— Ştiu.

— Poppy! mi-a repetat ea numele, strigând practic. Acela, A arătat cu degetul spre hol Este gardianul tău!

Inima îmi bubuia în piept.

— Vorbeşte mai încet!

M-am îndepărtat de uşă şi am tras-o pe Tawny de mină după mine.

— Stă probabil afară,»

jsnuifrr **L** *Armeutrout*

— În calitate de gardian al tău – personali a declarat a treia oară.

— *Ştiu.*

Cu inima bătând de să-mi spargă pieptul, am tras-o spre fereastră.

— Şi ştiu că va suna îngrozitor, dar trebuie să o spun Nu pot să mă abţin. Avea ochii mari de entuziasm. Este o mare îmbunătăţire.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Tawny! i-am răspuns, eliberându-mi mâna din a ei.

— Ştiu, Kecunosc că sună rău, dar a trebuit să o spun. Şi-a dus mâna la piept şi a aruncat din nou o privire spre uşă, E destal de… interesant de privit.

Într-adevăr.

— Şi e în mod clar interesat să avanseze în rang.

S-a încruntat în vreme ce s-a întors spre mine.

- De ce ai spune asta?

M-am holbat la ea, întrebându-mă dacă fusese atentă vreun pic la ce spusese ducele.

— Tu ai auzit vreodată despre un gardian regal atât de tânăr?

Tawny a strâmbat din nas.

— Nu. N-ai auzit Asta îţi aduce prietenia comandantului Gărzii Regalei am punctat, cu inima bătând nebuneşte. Nu pot să cred că nu au găsit un alt gardian regal la *iei* de bine pregătit.

Tawny a deschis gura, a închis-o, apoi a mijit ochii.

- Ai o reacţie foarte ciudată, neaşteptată.

Mi-am pus mâinile-n sân.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu ştii? L-ai urmărit antrenându-se în curte…

— Ba nul

O, ba da.

Drrt sânge ţi icnuşA

Tawfly îşi lăsă capul pe-o parte.

— Am fost cu tine de mai multe ori ca să-i urmărim pe gardieni antrenându-se de la balcon, şi tu nu erai atentă la oricine. Tu erai atentă la ei

Am strâns din bufce.

— Pari aproape supărată că a fost numit gardianul tău, şi, dacă nu cumva e vorba despre ceva ce nu mi-ai spus, n-am idee de ce.

Erau multe lucruri pe care nu i le spusesem

Suspiciunea pe care o avea în privire a început să crească.

— Ce nu mi-ai spus? A zis el ceva?

— Când ar fi avut ocazia să-mi spună ceva? am

Scanned Willi CamEcanrver

întrebat moale.

— La cât te furişezi tu prin castelul ăsta, sunt sigură că auzi o mulţime de lucruri, fără să vorbeşti neapărat cu acea persoană Î a punctat Tawny şi apoi a făcut un pas în faţă. Şi-a coborât vocea. L-ai auzit zicând ceva de rău?

Am scuturat din cap.

— Poppy".

Ultimul lucru pe care îl voiam era ca Tawny să creadă că Hawke făcuse ceva rău. De aceea mi-am dat drumul la gură. Sau pentru că nu mai puteam ţine în mine.

— L-am sărutat!

Şi-a întredeschis buzele.

— Ce?

— Sau el m-a sărutat pe mine! m-am corectat. Ei bine, ne-am sărutat. Am împărtăşit un sărut".

— Am înţelesî a chifăit, respirând apoi adânc. Când s-a petrecut asta? Cum? Şi de ce aflu abia acum?

235

M-am prăbuşit pe unul dintre scaunele cu spetează de lângă şemineu.

tennifet L Armaitmut

- A fost... A fost En noaptea în care am mers la Perla Roşie.

— Ştiam eu! Tawny a bătut din picior. Ştiam că s-a întâmplat ceva Te purtai prea ciudat – erai prea îngrijora* tă c-o dai de necaz. Ah! îmi vine să azvârl cu ceva în tine! Nu pot să cred că n-ai apus nimic, Eu aş fi trâmbiţat asta de pe vârful castelului!

— Tu ai ţipa pentru că poţi să o faci. Tu nu ai păţi nimic. Dor eu?

— Ştiu. Ştiu. E interzis şi toate cele S-a repezit spre celălalt scaun şi s-a aşezat, aplecându-se spre mine. Dar eu sunt prietena ta. Se presupune că ar trebui să împărtăşeşti cu prietenii genul acesta de lucruri.

Prietenă.

Voiam din tot sufletul să cred că eram prietene – că am fi prietene dacă n-ar fi fost legată de mine.

- îmi pare rău că nu am spus nimic. Doar că... Am făcut o

Scanned Willi CamEcanrver

mulţime de lucruri pe care nu ar trebuit să le fac, însă asta… asta e altceva. M-am gândit că, dacă nu voi spune nimic, va… nu ştiu…

- Va dispărea? Că zeii nu vor şti? Tawny a scuturat din cap. Dacă zeii au aflat despre asta, ştiau şi despre celelalte, Poppy.

— Ştiu, am şoptit

Mă simţeam îngrozitor, însă nu puteam să-i mărturisesc de ce nu îi spusesem. Nu voiam să o rănesc – simţeam că acela era cuvântul. Nu trebuia să-mi deschid simţurile ca să ştiu asta.

- Te iert pentru că nu mi-ai spus dacă îmi vei descrie în cele mai mici detalii ce s-a întâmplat

Am zâmbit larg şi apoi i-am împlinit dorinţa. Ei bine, pe-aproape, în timp ce-mi scoteam încet vălul şi mâl

Din şi an stránpuni în poală, i-am povestit cum ajunsesem în căniră cu Hawke fi că el crezusecă eram Britta. *i-am spus că*, după ce şi-a dat seama că nu eram ea, s-a oferit să torf orice îmi doream şi că m-a rugat să îl af tepf să se întoarc-i Nu i-am povestit însă despre toate *locurtk* în care mă sérutase.

Tawny se uita la mine mai uluită decât fusese Agnes câtuncâcand îşi dăduse seama că sunt Fecioara. – 0, zeilor! Poppyl Am intruviinlal uşure! din cap. – Ce mi-aş fi dorit să fi rămas!

— Tawny! am oftat.

— Ce? Nu poţi să negi că ţi-ai fi dorit să fi rămas. Măcar un pic, Nu puteam să neg.

— Fac pariu că n-ai mai i acum Fecioară dacă ai şi rămaşi – Tawnyl

— Ce? a zis ea amuzată. Glumesc, dar sunt sigură cZabia dacă ai mat fi rămas Fecioară. Spune-mi, ţi-a… plăcut? Sărutul?

Mi-am muşcat buza, aproape dorindu-mi să pot minţi.

— Da.

— Atunci, de ce eşti aşa supărată că este gardianul tău?

— De ce? Hormonii în întunecă probabil judecata –

Scanned Willi CamEcanrver

I

Mersi, dar hormonii îmi întunecă întotdeauna judecata. Am pufnit

— Mă va recunoaşte. Mă va recunoaşte imediat ce mă va auzi vorbind, nu-i ap? – îmi închipui că da.

— Dacă va merge la duce şi îi va spune că am fost la Perla Roşie? Căi-am permis să mă sărute? (Şi să facă

Jenni/or la rmtr\ irwt şi altele", şi-a *zis* ea, dar în acest punct sârului era deja suficient **de** rău. **Cred** că e unul dintre **cei** mai **Jânerl** gardieni regali, dacă nu *cei mai* tâitâr. *E clar* că vrea ¡¿fi avanseze, şi ce mod mai bun de a face asta decât intrând **în** grafiile ducelui? **Ştii** cum sunt trataţi favoriţii lui dintre gardieni sau dintre servi **tor U Sunt** trataţi practic mai bine decât cei de la curie.

— Nu cred *că este* interesat siJ-i între Ejtritertiri *Sale* în grajiii m-a combătut ea. A zis că eşti frumoasă.

— Sunt sigură că era doar drăguţ. Tawny s-a holbat la nune de parca tocmai i-aş fi mărturisit că mănânc păr de câine.

— În primul rând, chiar eşti frumoasă. Ştii asta…

— Nu am spus ce am spus ca să obţin complimente…

— Ştiu, dar simt eu nevoia să p-o amintesc. Mi-a zâmbit larg, N-ar fi avut de ce să rfepundă nesimţirii care-l caracterizează pe duce. Mi-a venit să râd.

— Ar fi putut să-l ignore şi să continue cu jurământul Gărzii Jâegale, pe care, apropo, I-a făcut să sune… *sexy.*

— Da. Am recunoscut, gândindu-mă că nu mi-aş fi dat seama de asta înainte de noaptea de la Perla Roşie. Da, aşa a făcut.

— Aproape că am simţit nevoia să-mi fac vânt, să ştii. Dar să ne întoarcem la partea importantă. Crezi că te-a recunoscut deja?

— Nu ştiu, Mi-am lăsat capul pe spateaza scaunului. În acea noapte aveam masca, iar el nu mi-a scos-o, dar eu cred ***că aş*** putea să recunosc pe cineva cu sau fără mască, Tawny a încuviinţat din cap.

— Mi-ar plăcea *să* cred că aş putea să o fac şi m-aş aştepta ca un gardian regal să poată, de asemenea.

O ta *Sting*? îi mr «209

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Atunci, înseamnă că a ales să nu spună nimic. Nu scosese niciun cuvânt cal el şi Vikter ne conduseseră până la odftile mele. Deşi este posibil să nu mă fi recunoscui, încăperea ora slab luminată.

— Dacă nu te-a recunoscut încă, îmi închipui că o va face a Iurtei când vei vorbi, aşa cum ai spus. N-ai cum să fii complet tăcuta de fiecare dată când eşti în preajma lui. Ar fi suspicios

- Bineînţeles.

— Şi biâar

— De acord.

Am început să mă joc cu lânfişoarele de la văl.

- Nlî ştiu. Ori nu m-a recunoscut, ori m-a recunoscut şi a ales să nu spună nimic. Poate aşteaptă ceva.

Tawny şi-a coborât sprâncenele.

- Heti o persoană incredibil de suspicioasă.

Am vrut să neg, dar mi-am dat seajna că nu puteam să o fac. Am ales cu înţelepciune să tac.

— Probabil nu te-a recunoscut

M-a cuprins un amestec straniu de uşurare şi dezamăgire, cu un strop de nerăbdare.

— Ştii ce?

— Ce?

Nu t [u dacă sunt uşurată sau dezamăgită că nu m-a recunoscut. Sau dacă sunt entuziasmată că s-ar putea 5 – 0 fi făcut-o. Am scuturat din cap şi am râs. Nu ştiu, dar nu contează. Ce… ce s-a întâmplat între noi a fost ceva singular. A fost doar aşa… o chestie. Nu se poate repeta.

— Sigur! a murmurai Tawny.

— Nu că m-a A gândi măcar că *ar vrea* să repete ce a fost între noi, mai ales acum că ştie că am fost eu. Asta dacă f ţie.

2 J0 ¡tttrirfor L Artnentrmit

— Aha.

— Dar ce încerc să spun e că este ceva ce nici nu trebuie Iwat în consideraţie. Singiu'ul lucru care contează estect va face cu informaţiile pe care le definei am încheiat, cu un nod *în* gât. Ta*wny* arata de parca s-ar fi

Scanned Willi CamEcanrver

pregătit *să* mă aplaude.

— Ştii ce cred eu?

- **Mai că mi-e frici să** *aflu. Ochii* **ei căprui au Îi cárit.**

- Lucrurile sunt pe cale să *devină* mult mai interesante pe aici.

Capitolul doisprezece

A doua zi după-amiaza, mă aflam în atriumul aerisit încălzit de soare, alături de Tawny şi nu una, ti două doamne de onoare, întrebându-mă cum reuşisem să ajung în acea situaţie.

Incursiunile mele în afara odăilor personale erau întotdeauna bine organizate, mai ales atunci când mergeam în atrium, astfel încât în încăpere să nu se mai afle şi alte persoane Atunci când ajunsesem, cu vreo treizeci de minute în urmă, era gol ca de obicei.

Situata se schimbase imediat după ce mă aşezasem şi pusesem mâna pe sandvişurile mici pe care Tawny le confiscase din cealaltă cameră. Larenşi Dafina îşi făcuseră apariţia şi, chiar dacă stăteam aşa cum fusesem instruită să stau – cu mâinile împreunate strâns în poală şi cu picioarele ascunse sub tivul ivoar al rochiei tot mă aflam într-o încăpere în care nu ar fi trebuit să mă aflu.

Nu atât timp cât doamnele de onoare erau prezente, iar ele se aşezaseră confortabil la masa la care stăteam eu şi Tawny. 5-ar fi putut uşor interpreta că interaciioiwz cu ele, lucru care era strict interzis de către preoţi şi preoţesc, interacţiunea ar fi fost, conform lor, prea familiară.

312 letwifrrl. Armvntmut

Fu nu interacţionam însă. Îmi închipuiam că eram un portret al surenităţii. Sau că aş fi putut fi cu u-urin (3 confundată oi una dintre statuile Fecioarelor cu văl. Poate că păream calmă la exterior, însă în interior eram pur-i simplu extenuata, un ghem de nervi. În parte, pentru că nu reuşisem să mă odihnesc cu o noapte înainte – bine, nu reuşeam să mă odihnesc aşa cum trebuia de ceva timp. La asta contribuia faptul că eram sigură că eu aveam *să* fâu învinovăţită pentru prezenta Dafinei *şi* a lui Loren. Nici

Scanned Willi CamEcanrver

măcar nu eram sigură că aveam voie să stau în atrium. Înainte nu avusesem probleme, dar nici nu-mi vorbise nimeni despre asta, Până atunci, nu mă văzuse acolo decât vreun servitor rătăcit sau un gardian. Şi acestea nu erau singurele motive care mă făceau să fiu agitată şi neliniştită.

Cauza principală se afla în coiful opus locului în care stăteam eu, cu mâna pe mânerul sabiei, cu ochii atenţi de culoarea chihlim barului. Hawke.

Era ciudat să **îl** văd stând acolo. Şi nu doar pentru că Ryian era de obicei cel care ne supraveghea în după-amiezile în care luam uneori masa cu Tawny în atrium. G din cauză că totul era atât de diferit cu Hawke acolo. De obicei, Rylan se uita pe fereastră sau îşi petrecea cea mai mare parte a timpului discutând cu vreunul dintre ceilalji gardieni de prin preajmă, pierzând vremea la intrare. Hawke era însă diferit. *Găsise* locul din care putea să privească întregul spaţiu puternic luminat i grădinile de afară.

Din fericire, ferestrele nu dădeau spre trandafiri. Din nefericire, privirea îmi era atrasă constant de fântâna arteziană cu statuia Fecioarei.

Din p câfluşă

Pupi o singură zi, devenise dureros de evident cât de relaxat ajunsese Rylan în privinţa siguranţei. În apărarea lui, înainte nu existaseră atentate, dar adevărul era că se înmuiase. Uram că trebuia să recunosc asta. Mi se părea că-l trădez. Însă acesta nu era singurul lucru care făcea ca acest prânz să fie atât de diferit de celelalte. Mai era şi apariţia celor două doamne de onoare, Bănuiam că era prima oară când se aflau în atrium de când ajunseseră la castelul Teerman, după Ritualul lor.

Dnfina, cea de-a doua fiică a unui negustor bogat, îşi flutura evantaiul liliachiu de mătase, de parcă ar fi încercat să ucidă o insectă invizibilă. Chiar dacă razele soarelui de la amiază pole iau încăperea, în atrium era destul de răcoare, şi mă îndoiam că Dafina se încălzise excesiv între un sandviş cu castravete şi o cană de ceai.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Lângă ea, Loren, cea de-a doua fată a unui comerciant de succes, aproape că renunţase să mai coasă cristalele pe masca pe care şi-o pregătea pentru Ritual dedicându-se în schimb urmăririi tuturor mişcărilor pe care gardianul regal cu părul negru le făcea. Eram sigură că ştia cu precizie de câte ori respirase Hawke în ultimul minut.

În adâncul meu, ştiam de ce nu mă ridicasem casă părăsesc încăperea, aşa cum trebuia să o fac, aşa cum aştepta Tawny să o fac. Ştiam de ce riscam să fiu pedepsită doar pentru că stăteam şi-mi vedeam de treaba mea.

Eram *fascinată* de atitudinea celor două doamne de onoare.

Loren făcuse deja diverse lucruri ca să-i atragă atenţia lui Hawke. Îşi scăpase săculeţul cu cristale – pe care Hawke o ajutase, ca un cavaler, să îl ridice în timp ce ea se prefăcea fascinată de o pasăre cu aripi albastre care ţopăia pe crengile unui copac de lângă fereastră. Asta

2, 4 I & infer la rmentrout o provocase pe Datina să pretindă că o lua cu Jeîn – habar nu am din ce cauză. Cumva, decoiteul rochiei ei albastre alunecase în jos, atât de moli, încât mă întrebam cum de reuşise să nu se reverse cu totul din rochie.

Eu n-aş fi putut ieşi din rochia mea nici dacă ar fi luat foc.

Rochia mea era prinn de mărgelufe *şi* avea mâneci lungi şi un corsaj care îmi ajungea aproape până-n gât. Materialul era prea subţire şi prea delicat ca să-mi pot prinde pumnalul la coapsă. De îndată ce mă schimbam în altceva însă, avea să-şi reia locul.

Cavaler adevărat, Hawke o condusese pe Dafina la fotoliu şi îi adusese un pahar cu apă. Ca să nu rămână mai prejos, Loren oftase brusc din cauza unei dureri de cap inexplicabile, care venise din senin şi de care se vindecase ca prin minune atunci când Hawke îi oferise un zâmbet care-i scotea la iveală gropiţa din obrazul drept.

Nu fusese vorba despre nicio durere de cap, aşa cum nu fusese niciun leşin, Îmi deschisesem simţurile de

Scanned Willi CamEcanrver

curiozitate şi nu simţisem nicio durere sau vreun chin din partea nici uneia din ele, în afara unei urme de tristeţe. M-am gândit că ar putea fi din cauza morţii Malessei, deşi niciuna din ele nu vorbea despre ea.

— Ştii ce am auzit? Dafina şi-a pocnit evantaiul şi muşcat buza de jos, cu ochii la Hawke. Gneva… A lungit cuvântul şi apoi şi-a coborât vocea. A vizitat frecvent unul dintre acele… Privirea i s-a mutat asupra mea. Localuri din oraş.

— Localuri? a întrebat Tawny, renunţând să se mai prefacă neatentă.

Nu puteam să o învinuiesc. Era prietenă cu ele şi, chiar dacă doamnele de onoare ştiau foarte bine că nu ar trebui

Din sângt şi cerrufi şi stea alături de mine, Tawny părea la fel de intrigată de comportamentul lor pe cât eram şi eu.

Dafâna i-a aruncat o privire cu subînţeles.

— Ştii tu, genul acela în care femeile şi bărbaţii se duc adesea ca să joace cărţi şi alte jocuri.

Tawny a ridicat din sprâncene.

— Vorbiţi despre Peria Roşie?

— Încercam să fiu discretă, a oftat Dafina. Şi-a îndreptat privirea direct spre mine. Dar da.

Mai că mi-a venit să râd de încercarea Da inei de a mă proteja. Mă întrebam ce-ar fi zis dacă ar fi aflat că fusesem acolo.

— Şi ce ai auzit că ar face în astfel de locuri? Tawny m-a îmboldit cu piciorul pe sub masă. Îmi închipui că merge acolo ca să joace cărţi, nu? Sau tu crezi că…? Şi-a dus o mână în dreptul inimii şi s-a cufundat în scaunul ei cu un oftat, Din coafura complicată, care încerca zadarnic să-i Ţină în frâu părul, i-a alunecat o buclă. Sau tu crea că ia parte la altfel de.» jocuri?

Tawny ştia exact ce făcea Hawke la Perla Roşie.

Voiam să-i dau una… elegant, fireşte.

— Sunt sigură că nu face altceva decât să joace cărţi.

Loren şi-a arcuit o sprânceană şi şi-a lipit evantaiul

Scanned Willi CamEcanrver

roşu de decolteul albastru intens al rochiei. Contrastul dintre evantai şi rochie era… atroce, dar şi interesant. Privirea mi s-a mutat asupra măştii ei. Pe material erau cusute deja cristale în toate culorile. Eram convinsă că, după ce o termina cu ea, avea să arate ca şi cum ar fi vomitat un curcubeu pe faţa ei.

— Dacă asta-i tot ce face, atunci ar fi… dezamăgitor.

215

— Îmi imaginez că face tot ce fac şi ceilalţi când merg acolo! a comentat Tawny, umorul pulsând în fiecare ***jeniiifir L Armmtroui*** cuv Ani. pe care-l rostea cu dulceaţă. Caută pe cineva cu care… să-şi petreacă timpul liber.

Privirea ei ghiduşă a alunecat spre mine.

Aveam de gând să înlocuiesc zahărul pe care Tawny adora să şi-l verse în cafea cu sare grunjoasă.

Ştia că eu nu aveam să spun nimic, că n-aveam cum ***să*** zic ceva. Nu aveam voie să discut cu doamnefe de onoare şi încă nu vorbisem cu Hawke sau în preajma lui. Şi, în afară de faptul că mă întrebase dacă voiam 53 fac ceva după cină seara trecută, la care eu clătinasem din cap, nici el nu vorbise cu mine.

La fel ca înainte, nu eram sigură dacă mă simţeam uşurată sau dezamăgită.

— N-ar trebui să faci astfel de ***aluzii*** în compania în care ne aflăm, a sugerat Dabna.

Tawny s-a înecat cu ceaiul, iar eu mi-am dat ochii peste cap pe sub vă!

— Îmi închipui că dacă, domnita Willa ar fi trăit acum, l-ar fi atras în pânza ei de păianjeni a grăit Loren.

Asta mi-a trezit interesul. Vorbea oare despre acea Willa Colyns?

— Şi apoi, ar fi scris despre el în jurnalul ei.

Chiar despre ea vorbea.

Domniţa Willa Colyns fusese o femeie care locuise în Masadonia cu vreo 200 de ani în urmă. Din câte se părea, avusese… o viaţă amoroasă foarte activă. Domniţa Colyns îşi descrisese destul de explicit aventurile într-un jurnal

Scanned Willi CamEcanrver

l

care fusese depozitat în ateneul oraşului ca un soi de scriere istorică. Mi-am propus să nu uit să îi cer lui Tawny să-mi facă rost de acel jurnal.

Di îi atinge ţi wtwyl 217

— Am *nurii* că scria doar despre cei mai talentaţi… *partenerr* a şoptit Da fina cu un chicot, Aşa ¿a, dacă ar fi fost & ajungă în acele padini, ştiţi ce ar fi însemnat asta.

Ştiam ce însemna asta.

Datoriţii lui

Privirea mi-a alunecat spre Hawke. Pantalonii negri şi Lunica i se lipeau de trup ca o a doua piele, **şi** nu puteam să le învinovăţesc pe Dafâna şi pe Loren pentru că îşi întorceau mereu ochii spre el. Era înalt şi zvelt, iar sabia pe care o avea prinsă în talie, precum şi cea din lungul şoldului arătau că era pregătit să facă faţă a mai mult decât nişte doamne slabe de inimă, Mantia albă a Gărzii legale era un accesoriu nou, care îi drapa umerii.

Emana însă şi un soi de tensiune, ca şi cum prin încăpere ar fi circulat un flux energetic. Toţi cei din jurul său simţeau, probabil, asta.

Privirea mi-a alunecat spre pieptul lui, amintindu-mi cât de puternic era, chiar şi fără armură. Am simţit fierbinţeala inundându-mi obrajii, O greutate care îmi devenise de curând familiară mi s-a lăsat pe piept, făcând mătasea rochiei să pară aspră pe pielea mea brusc sensibilă fi înroşită.

Poate că mi-ar fi fost ai mie de folos un evantai din acela stupid.

Mi-am înăbuşit un mormăit. Îmi venea să-mi dan două palme. Dar, de vreme ce asta nu prea era o opţiune, am sorbit din ceai, încercând să ud uscăciunea inexplicabilă pe care o simţeaoţ pe gât şi să mă concentrez din nou asupra Dai în ei şi a lui Loren. Vorbeau despre Ritual acum, iar entuziasmul lor îmi dădea o senzaţie de vertij.

l & wifer L. A rmtml wut

Mai era doar o ¿fiptâmână până la sărbăloarea care

Scanned Willi CamEcanrver

avea loc în noaptea de Luna Recoltei[1].

Entuziasmul lor era molipsitor. Fiind primul meu Ritual, aveam să fiu prezentă, mascată şi fără să port alb. Cei mai mulţi n-aveau să ştie că eu sunt Fecioara. Deşi cei doi gardieni care aveau să mă însoţească tot timpul ar fi putut să mă dea de gol. Cu toate acestea, un fior de nerăbdare „amestecat cu grijă, s-a strecurat în mine, în timp ce ochii mei îşi căutau din nou drumul spre Hawke

Am simţit un gol în stomac.

Dacă m-ar fi văzut cu masca, şi-ar fi dat seama că eu eram fata din camera de la Perla Roşie? Ar 6 contat măcar? Până la Ritual, şi-ar fi dat seama, nu-i aşa? Asta dacă nu ştia deja.

Stătea cu picioarele bine proptite în podea şi cu privirea **aţintită** asupra micului nostru grup, Lumina soarelui părea aproape atrasă de el, îi mângâia pomeţii şi fruntea ca o îndrăgostită. Chipul lui nu avea niciun defect, linia maxilarului îi era la fel de perfect cizelată ca a statuilor care decorau grădina şi foaierul castelului.

— Ştiţi că asta înseamnă că este aproape? a zis Loren, Prinţul Casteel.

Mi-am întors capul spre ea, şocată. Nu aveam idee despre ce vorbea sau cum se ajunsese la acel subiect/ dar nu-mi venea să cred că **îi** rostise numele cu glas tare. Mi-am întredeschis buzele. Nimeni, în afară de Descendenţi, nu îndrăznea să-i rostească numele adevărat, şi mă îndoiam că aceştia ar fi îndrăznit să-l rostească în castel. Era considerată trădare să îi spui astfel. El era Cel întunecat.

*Din H/ge **şi** cenufă* pfifina s-a încruntat.

— Din cauza… Mi-a aruncat o privire, cu sprâncenele împreunate. Din cauza atacului?

Abia atunci mi-am dat seama că discutaseră probabil **despre** încercarea de răpire în timp ce eu».

Ei bine, în timp ce eu făcusem exact ce făcuseră ele mai devreme – mă holbasem şi mă gândisem la Hawke.

---

1 Luna FIM care are loc tel nuw aproape de mtrnientui echinocţiului de toarnă (iîjEd.)

Scanned Willi CamEcanrver

I

— În afară de asta, Loren s-a întors la masca ei, pe care **cosea** un cristal sângeriu. Am auzit-o pe Britta spunând aste de dimineaţă.

— Te servitoare? a pufnit Dafina.

- Da, pe servitoare. Doamna de onoare cu plete întunecate şi-a ridicat bărbia. Ele ştiu totul

Pe Dafina a bufnit-o râsul.

— Totul?

A încuviinţat din cap şi şi-a coborât vocea.

- Lumea vorbeşte fără perdea în faţa tor. Indiferent de cât de intime sau de secrete ar ***fi*** subiectele. Sunt ca nişte fantome, Nu le scapăntmic.

Loren ştia despre ce vorbea. Văzusem cu ochii mei asta, în cazul ducelui şi al ducesei.

— Ce a ***zis*** Britta? a întrebat Tawny, lăsându-şi pe măsu (a ceaşca de ceai.

Ochii negri ai lui Lauren’s» au îndreptat spre mine şi apoi s-au reîntors la Tawny.

— A zis că Prinsul Casteel a fost văzut în Trei Râuri, Că el a fost cel care a pus focul care l-a ucis pe ducele Everton.

219

— Cum ar putea pretinde cineva aşa ceva? s-a revoltat Tawny, Nici unul dintre cei care l-au văzut pe Cel întunecat nu vorbeşte despre felul în care acesta arată saunti mai e în viaca să-l poată descrie.

cttnifn L Armvnhvut

— Nu ştiu ce să zic despre asta! a comentat Dafina. Am auzit de la Ramsey că este chel şi că are urechile ascuţiţe, cil e palid ca… ştiţi voi ce.

Mi-am abţinu* un pufnet. Atlantierul arătau exact ca noi.

— Ramsey? Unul dintre majordomii Excelenţei Sale? a întrebat Tawny. Ar fi trebuit să spun: „Cum ar putea cineva cu *credibilitate* să pretindă aşa ceva?”

- Britta zice că cei câţiva care l-au văzut pe Prinfal Casteel spun că este, de fapt, chiar frumuşeii a completat Loren.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— O, serios? minunat Dafina

Loren a încuviinţat din cap în timp ce făcea nod cristalului prins de mască.

— Zice că aşa a reuşit să pătrundă în conacul Creasta de Aur. Şi-a coborât vocea. Ducesa Everton a început cu el o relaţie de natură fizică fără să-şi dea seama cine era, astă! că el a putut să se mişte în voie prin conac.

Britta vorbea destui de mult, din câte se vedea.

- Aproape tot din ce spune se dovedeşte a fi adevărat. Loren a ridicat din umeri, prinzând un cristal verde ca smaraldul lângă cel roşu. Aşa că s-ar putea să aibă dreptate în privinţa Prinţului Casteel.

— Ar trebui să nu mai rosteşti acest nume! a sfătuât-o Tawny, Dacă te aude cineva, vei fi trimisă pachet! a temple, cât ai zice peşte!

Loren a râs uşurel.

— Nu-mi fac griji. Nu simt proastă să spun astfel de lucruri în locuri în care aş putea îi auzită şi mă îndoiesc că vreuna dintre noi va spune ceva.

Privirea i-a alunecat spre mine pentru o ce pă, atotştiutoare. Ştia că nu puteam să spun nimic pentru că apoi ar fi trebuit să explic cum de luasem parte la conversaţie

Din şângr ţi cmuşA 21!

Conversaţie la care, teoretic, nu luam totuşi parte.

Doar stăteam lângă ele.

— Ce-ar fi dacă*, Dacă ar fi a ¡ci? Loren a tresărit uşor. În oraş? Chiar acum? Dacă a obţinut astfel accesul în castelul Teentmn? I s-au aprins ochii, Dacă şi-a făcut prieteni aici, poate chiar pe biata Malessa?

— Nu pan foarte îngrijorată de această posibilitate. Tawny şi-a ridicat cana. Ca să fiu sinceră, pari entuziasmată.

Entuziasmată? Nu. Intrigată? Poate. Şi-a lăsat masca în poală cu un oftat Unele zile sunt atât de plictisitoare.

Am fost atât de şocată de afirmaţia ei, încât am uitat tine eram şi unde mă aflam. Tot ce am putut să fac a fost să-mi menfin tonul jos:

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Aşa că o rebeliune bună ar maj aprinde puţin spiritele pentru line? Bărbaţii, femeile şi copiii morţi reprezintă o sursă de divertisment?

Pe chipul ei şi al Dafinei s-a aşternut surpriza, Era probabil prima oară când mă auzeau vorbind. Lauren a înghiţit în sec.

— Presupun că… M-am exprimat greşit, Fecioară, îmi cer scuze.

N-am răspuns.

— Te rog să o ignori pe Loren, a spus Dafina. Uneori, vorbeşte fără să gândească, dar nu vorbeşte serios.

Loren a încuviinţat din cap cu emfază, însă nu mă îndoiam că vorbise foarte serios. O rebeliune ar fi spart monotonia silelor ei, jj nu se gândise la vieţile care ar fi fost afectate sau pierdute pentru că pur şi simplu nu-i păsa.

În acea clipă, experienţa de la consiliu s-a petrecut din nou, fără niciun fel de avertisment, trupul aplecându-mi-se în faţă, spatele încordându-mi-se. Simţurile

anmfer L AmmtTQtit mi s-au deschis singure şi, înainte să-mi dau seama de ceea ce se întâmpla, între mine şi Loren s-a format lt>ga tura invizibilă. Şi prin ea am sâmfât ceva, un amestec can? îmi amintea de aerul dintr-o ***zi*** caniculară şi de ceva acru, asemănător gustului unui pepene veştejit. M-am concentrat asupra senzaţiilor, în timp ce inima îmi bubuia 7 n piept. Simţeam… entuziasm şi teamă, în timp ce Loren se uita intens la mine, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, Dar nu era cu putinţă ca acele emoţii să vină de la Loren. Nu avea sens. Veneau, probabil, din mine şi cumva, îmi influenţau darul

Dafma a apucat-o pe prietena ei de braţ.

— Hai, ar trebui să mergem!

Fără să prea aibă de ales, Loren s-a lăsat săltată de pe scaun şi **condusă** degrabă afară din încăpere, în timp ce Dafina îi şoptea ceva la ureche.

— Cred că le-ai speriat mi-a zis Tawny. Am ridicat ceşcuţa cu o mână tremurândă şi am luat o gură din băutura dulceagă cu lămâie. Nici n-aveam habar ce se

Scanned Willi CamEcanrver

întâmplase.

— *Poppy*. Tawny mi-a atins uşor braţul Eşti bine? Am încuviinţai din cap şi am aşezat cu grijă ceaşca la loc.

— Da, doar.

Cum aş fi putut să-i explic? Tawny nu ştia despre dar, însă, chiar şi dacă ar fi ştiut nu eram sigură că puteam exprima în cuvinte sau că eram măcar sigură de ceea ce se întâmplase.

Am privit-o şi mi-am deschis simţurile. La fel ca în carul Dar inei şi al lui Loren la început, nu am simţi t decât o undă de tristeţe. Nicio durere projfundă sau altceva ce îmi era interzis.

Din Mrtgr (fi catupi

Inima şi-a reluat pulsul normal, iar trupul mi s-a relaxai, M-am lăsat pe spate, întrebându-mă dacă doar din aluza stresului îmi era darul afectat.

Tawny se holba la mine, cu îngrijorarea strecurându-i-se pe chip.

— Sunt bine, i-am spus, cu vocea tot scăzută. Pur şi simplu, nu pot să cred ce a zis Loren.

— Mici eu. Dar ea a fost mereu… amuzată de cele mai morbide lucruri-Aşa cum zicea şi Dafina, nu cred că a vorbit serios.

Am încuviinţat din cap, gândindu-mă că nici nu prea conta dacă vorbea sau nu serios. Am mai luat o înghiţitură din băutură, uşurată să văd că nu-mi mai tremura mâna. Cum mă simţeam mult mai bine, am pus **ciudăţenia** experienţei pe seama stresului şi *a* lipsei de somn. Gândurile mi s-au întors la Cel întunecat. El s-ar fi putut afla în spatele atacurilor, şi era foarte posibil să mă vrea pe mine, însă asta nu însemna că se afla cu adevărat în oraş. Cu toate că, dacă se afla…

Gândul la conacul Creasta de Aur mă făcea să mă simt rău. Nu era exclus să se întâmple ceva asemănător aici, mai ales având în vedere că un atlantian şi un Descendent se infiltraseră deja pe domeniul castelului.

— Ce ai de gând să faci? a şoptit Tawny.

— În legătură cu faptul că Cel întunecat ar putea fi în

Scanned Willi CamEcanrver

oraş? am replicat confuză.

— Ce? Nu. M-a strâns de braţ. În legătură cu el.

— Cu el?

I-am aruncat o privire lui Hawke.

223

— Da, Cu el. A oftat şi mi-a dat drumul la braţ. Asta dacă nu mai e şi alt băiat cu care te-ai sărutat fără să-ţi dezvălui identitatea.

224 fennjftr la rmejitrvut

— Da, Sunt, de fapt, o mulţime «Şi-au făcut propriu] club! i-am răspuns cu umor sec, iar ea şi-a dat ochii peste cap. Nu am ce să fac.

— Ai vorbit măcar cu el?

Tawnv şi-a frecat bărbia, cu ochii la Hawke

— Nu.

Şi-a Ifisat capul într-o parte.

— Îji dai seama că va trebui să vorbeşti în faţa lui la un moment dat.

- Vorbesc acum! am punctat eu, deşi ştiam că nu la asta se referea.

Tawny a mijit ochii

— Şopteşti, Poppy. *Eu* abia dacă te aud.

- Ba mă auzi foarte bine.

Părea gata să-mi mai dea un picior pe sub masă.

— N-am idee cum de *nu* te-ai confruntat cu el încl înţeleg care sunt riscurile, dar, în locul tău, eu chiar aş vrea să ştiu dacă m-a recunoscut şi, dacă m-a recunoscut de ce n-a spus nimic încă?

- De parcă eu n-aş vrea să ştii ui i-am aruncat o privire furişă lui Hawke. Doar că…

M-am încordat, pentru că ochii ni se întâlniseră. Se uita drept la mine, şi, chiar dacă ştiam că nu putea să-mi vadă ochii, mă simţeam ca şi cum i-ar fi văzut. Nu avea cum să ne audă, de acolo de unde stătea şi la cât de încet vorbeam, dar privirea lui era atât de pătrunzătoare, încât părea că ar fi putut să vadă nu doar prin mine, ci şi în mine, Am încercat să înlătur senzaţia aceea, dar, cu cât el mă privea mai mult, cu atât senzaţia creştea în intensitate.

Scanned Willi CamEcanrver

Trebuie să fi fost din cauza ochilor lui şi *a* culorii lor. O nuanţă aurie atât de stranie, atât de frumoasă.

D/îi siw***fir cenuşii 225***

Îţt puteai închipui tot felul de lucruri atunci când priveai în acei ochi.

A întrerupt contactul vizual, răsucindu-se spre ieşire. Am riisuflat greoi, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, de parcă alergasem din nou peste Metereze.

— Asta a fost… intens, a murmurat Tawny.

Am clipit, scuturând din cap, şi m-am întors spre ea.

— Ce?

— Asta. Avea sprâncenele ridicate. Felul în care tu şi Hawke v-aţi uitat unul la altul. Şi, nu, nu pot să îi văd ochii, dar ştiu că eraţi conectaţi profund.

Simţeam că începeam să roşesc.

— El îşi face doar meseria, iar eu… Am uitat despre ce vorbeam.

Tawny a ridicat dintr-o sprânceană.

— Serios?

— Da, bineînţeles.

Mi-am trecut palmele peste rochie.

— Deci se asigura doar că eşti încă în viaţă şi".

— Respiri? a sugerat Hawke, speriindu-ne pe amândouă

Era la doar un pas de noi; se mişcase cu agilitatea unui gardian antrenat şi cu uşurinţa unei fantome.

- De vreme ce sunt responsabil de viaţa ei, să *mă* **asigur** că respiră ar fi prioritar.

M-am încordat. Cât de mult auzise?

Tawny a încercat fără prea mult succes să îşi astupe chicotul cu un şervet.

— Sunt uşurată să aud asta.

— Altfel, mi-aş încălca datoria, nu-i aşa?

- A, da, datoria-Tawny şi-a coborât şervetul, împărţi t între a o proteja pe Poppy cu viaţa şi cu trupul tău şi a aduna cristale risipite, eşti, într-adevăr, foarte ocupat.

226 lennift r L Antientroul

— Să nu uiţi că ajut doamnele de onoare fragile să se

Scanned Willi CamEcanrver

aşeze pe cel mai apropiat fotoliu înainte să leşine! a completat el.

Ochii aceia ai lui stranii şi fermecători au lucit uşor răutăcios, iar eu… am rămas fascinată de el, la fel cum fusesem mai devreme de doamnele de onoare. Acesta era Hawke pe care-l întâlnisem la Perla Roşie. Un izvor de dureri, ascuns sub o personalitate fermecătoare.

— Sunt un bărbat cu numeroase talente.

— Sunt convinsă că eşti! a răspuns Tawny cu un rânjet, în timp ce eu mă chinuiam să nu-mi deschid simţurile.

Hawke şi-a mutat privirea asupra mea, şi i-a apărut gropiţa din obrazul drept.

— Încrederea pe care o ai în priceperea mea îmi încălzeşte inima! a declarat cu ochii spre mine. Poppy? Am făcut ochii mari sub văl şi am închis strâns gura. Tawny a oftat.

— E numele ei de alint. Doar prietenii îi spun aşa. Şi fratele ei.

— A, cel care locuieşte în capitală? a întrebat el, cu ochii încă la mine.

Am încuviinţat din cap.

— Poppy. A repetat numele ca şi cum ar fi fost tras în ciocolată şi el l-ar fi gustat. Îmi place.

I-am zâmbit la fel de încordat pe cât de încordaţi îmi simţeam muşchii stomacului.

— Ar trebui să ne ferim de ameninţarea vreunor cristale rătăcite sau ai nevoie de ceva, Hawke? l-a întrebat Tawny.

— Eu am nevoie de multe lucruri, a răspuns el, iar privirea i-a alunecat din nou spre mine.

Tawny s-a aplecat uşor, ca şi cum ar fi fost nerăbdătoare să audă care ar fi fost acelea.

Dw *sânge* jî *cenuşă*

— Dar despre asta va trebui să vorbim mai târziu. Eşti chemată de duce, Penellaphe. Trebuie să te însoţesc ia el imediat.

Tawny n rămas ca o statuie; nu eram sigură dacă mai

Scanned Willi CamEcanrver

respira. Am îngheţat. Eram chemată atât de curând de duce, după ziua de ieri? Ştiam că nu pentru a face con* versaţie, Oare Lord Mazeen îşi împlinise ameninţarea şi mersese ia duce? Sau era repercusiunea faptului că îi întorsesem privirea şi zâmbisem atunci când îmi ridicasem vălul? Aflase că îl în junghi a se în pe bărbatul care încercase să mă răpească? Dacă cei mai mulţi ar fi apreciat că putusem evita o tragedie, ducele Teerman s-ar fi concentrat doar asupra faptului că avusesem la mine un pumnal. Sau poate mă văzuse cineva deja aici şi mă pârâse? Aflase despre Peria Roşie? Am simţit un gol în stomac atunci când mi-am ridicat privirea spre Hawke. Spusese el ceva?

Zeilor, variantele erau cu adevărat nelimitate, şi niciuna dintre ele nu suna bine.

Cu stomacul întors pe dos, de parcă aş fi băut fapte stricat, am reuşit să-mi înţepenesc pe faţă un zâmbet şi m-am ridicat de pe scaun.

— Te aştept la tine în odaie! mi-a spus Tawny, iar eu am încuviinţat din cap.

217

Jiawke a aşteptat să o iau înainte şi apoi m-a urmat, adaptându-se ritmului meu, dintr-o poziţie care-i permitea să reacţioneze în faţa unor posibile ameninţări, atât din faţă, cât şi din spate. Am ieşit în holul în care tapiseriile albe şi aurii sclipeau, atârnate pe pereţi, în timp ce servitorii îmbrăcaţi în maro forfoteau de colo-colo, ducând la îndeplinire diferitele sarcini care făceau ca locul să funcţioneze aşa cum trebuia.

226 *Jettnijier L. A rmertimut*

Hawke nu m-a condus spre sala de banchet. S-a îndreptat spre scară, iar golul din stomac mi-a crescut

Am traversat foaierul, şi, aproape de treptele scării uriaşe „m-a întrebah – Eşti bine?

Am încuviinţat din cap.

— Atât tu, cât şi servitoarea ta aţi părut deranjate, de anunţ.

— Tawnv nu este servitoarei am pufnit şi apoi am

Scanned Willi CamEcanrver

blestemat în gând. i

Faptul că încercasem să nu vorbesc era o prostie, însă ar a fost oricum mai bine dacă nu s-ar fi întâmplat în foaier, unde eram înconjuraţi de o muijime de oameni.

Şi mi-ar fi plăcut să mă pot ţine de plan măcar o zi întreagă.

M-am pregătit sufleteşte şi i-am aruncat o privire furişă.

Se uita intens la mine, cu o expresie **indescifrabilă** pe chip. Dacă îmi recunoscuse vocea, ei bine, nu se trădase.

Amestecul acela straniu de dezamăgire şi uşurare m-a lovit din nou. Mi-am îndreptat privirea fix înainte. Chiar nu ştia că eu fusesem în acea noapte? Dar, până la urmă de ce aş fi fost surprinsă? Crezuse iniţial că eram Rritta şi apoi nu avusese nicio jenă să continue când aflase că nu eram ea. Cine ştie câte femei nu…

— Nu este? m-a chestionat. Poate că este o doamnă de onoare, însă mie mi s-a spus că are datoria de a-ţi fi servitoare. Companioană.

— Este, dar nu. e”.

I-am aruncat o privire, în timp ce scara de piatră părea să se îngusteze. Avea o mână pe mânerul sabiei din talie

Oiâf smgi şi atutşA 225

— Ea este… Era de datoria ei să-mi fie companioană Nu contează. Nu e nimic gresii.

Hawke s-a uitat spre mine – ei bine, s-a uitat în jos la mine, chiar dacă eram cu o treaptfi mai sus decât el. Tot era mai înalt, ceea ce nu mi se părea corect Avea o sprânceană ridicată şi privirea întrebătoare.

— Ce? l-am inirebat.

Inima mi-a bătut tare, şi mi-am ridicat piciorul ca să păşesc, dar nu suficient de sus. M-am împiedicat, Hawke a reacţionat rapid, trecându-şi braţul *pe* după cotul meu, echilibrându-mă! înecată de ruşine, am murmurat:

— Mulţumesc.

— Nu sunt cerute, nici voite mulţumiri nesincere. Ete

Scanned Willi CamEcanrver

datoria mea să te ţin în siguranţa.

A făcut o pauză. Chiar şi când sunt la mijloc doar nişte scări parşive.

Am respirat adânc.

— Recunoştinţa mea nu a fost nesincerl

— Scuzele mele, atunci.

Nu era nevoie să mă uit la el ca să ştiu c3 rânjea şi aş fi putut să fac pariu că şi gropiţa aia a lui stupida încânta lumea de câte ori apărea. A tăcut dup3 aceea, şi am ajuns în linişte la cel de-al treilea etaj. Unul dintre holuri ducea spre aripa veche – către camerele mele şi cele ale multora dintre servitori, în partea stângă se afla aripa nouă. Cu stomacul ca de plumb, m-am întors spre stânga, Mintea îmi era atât de fixată asupra a ceea ce mă aştepta, încât nu remarcasem faptul c3 Hawke nu părea să mă fi recunoscut şi nici râu mă gândeam ce ar fi însemnat să mă fi recunoscut totuşi şi să nu spună nimic.

Hawke a ajuns în faţa uşilor largi de lemn, şi, atunci când le-a deschis, braţul lui mi-a atins umărul A aşteptat

230 ***jenriifer la rmentrout*** până când am urcat pe scara îngustă, în spirală. Soarele se revărsa prin mulţimea de ferestre ovale.

— Ai grijă pe unde calci! Dacă te împiedici şi cazi aici, cel mai probabil, ai să mă dărâmi şi pe mine. Am pufnit.

— N-am să mă împiedic.

— Dar tocmai te-ai împiedicat.

— Aia a fost o întâmplare rară.

— Ei bine, atunci, mă simt mândru că i-am fost martor. Eram bucuroasă că nu-mi putea vedea fata în acea clipă, însă nu pentru că m-aş fi temut că voi fi recunoscută/ ci pentru că aveam ochii atât de larg deschişi, încât eram sigură că-mi ocupau jumătate de chip. Hawke vorbea cu mine aşa cum niciun alt gardian nu o mai făcuse – cu excepţia lui Vikter. Nici măcar Rylan nu fusese atât de… familiar. Era ca şi cum ne-am fi ştiut de ani în şir, nu de câteva ore… sau zile. Uşurinţa cu care îmi vorbea mă stânjenea.

Scanned Willi CamEcanrver

I

S-a strecurat pe lângă mine şi a ajuns la intrarea de la al patrulea etaj.

— Ştii, te-am mai văzut.

Am rămas fără suflu şi doar prin mila zeilor nu m-am împiedicat din nou.

— Te-am văzut în balcoanele de jos. A ţinut deschisă uşa şi mi-a făcut semn să intru. Cum mă urmăreai când mă antrenam.

Obrajii mi-au luat foc. Nu asta mă aşteptasem să zică.

— Nu te urmăream pe tine. Eu… – ieşiseşi la aer proaspăt? O aşteptai pe servitoarea care nu îţi este servitoare? Hawke mi-a prins braţul atunci când am trecut pe lângă el, oprindu-mă. Şi-a coborât

D în şănşe fi ceuupl 231

capul până când buzele i-au ajuns la doar câţiva milimetri de urechea mea acoperhă de văl şi a şoptit Poate nă m-am înşelat şi nu ai fost tu.

Înconjurată de mi roşu! lui de pământ şi pădure, mi-am linul răsuflarea. Nu eram nici pe departe la fel de **apropiaţi** pe cât fusesem **în** noaptea de la Perla Roşie, dar, **dacă** mi-aş fi întors puţin capul spre stânga, gura lui ar fi atins-o pe a mea. Golul acela din stomac a revenit.

— Te înşeli.

Mi-a dat drumul la braţ, şi, atunci când am ridicat privirea, am văzut că zâmbea. Nu îmi înţelegeam zbaterea inimii şi am păşit în holul aerisit cu pulsul accelerat în faţa odăilor personale ale ducelui şi ale ducesei se aflau doi gardieni. La acest etaj se găseau mai multe camere folosite pentru întâmpinarea diferiţilor membri ai casei şi ai curţii. Cei doi aveau spaţiile personale, legate prin spaţiile comune, dar, după locul în care stătea gardianul regal, mi-am dat seama că ducele se afla în apartamentul cai trai.

Starea de disconfort a revenit, îngheţându-mi venele. Pentru o clipă, uitasem de ce aş fi putut fi chemata.

— Penellaphe? s-a auzit vocea lui Ha wke, din spatele meu, în acea clipă, mi-am dat seama de două lucruri. În primul rând, mă oprisem în mijlocul holului şi eram sigură c3 asta i se părea ciudat. Şi, în al doilea rând, îmi spusese

Scanned Willi CamEcanrver

deja de două ori pe nume, în loc de *Fecioară* El nu era Vikter, Nu era Tawny. Ei îmi spuneau pe nume doar atunci când eram singuri.

Ştiam că ar fi trebuit să îl corectez, dar nu puteam. Nu voiam să o fac, iar lucrul acesta mă înspăimânta la fel de mult cum mă speria gândul la ce mă aştepta în biroul ducelui.

232 Icnniferi. Antientrout

Am respirat adânc şi mi-am împreunat mâinile, mi-am îndreptat umerii şi am păşit înainte.

Gardienii regali au evitat contactul vizual, plecându-i ti capul atunci când ne-am apropiat Cel cu tenul închis a păşit într-o parte, cu mana pe uşă, A dat să *o* deschidă.

Din cine ştie ce motiv, mi-am întors capul spre Hawfce, Nu ştiam de ce – Am să te aştept aici Í m-a asigurat el. Am încuviinţat din cap şi apoi am privit din nou în faţă, forjându-mă să înaintez, pas cu pas, spunându-mi că-mi féceam griji degeaba.

Când am păşit în încăpere, primul lucru pe care i-am observat a fost că draperiile fuseseră trase. Lumina blândă a mai multor lămpi cu ulei părea să fie absorbită de negrul stucaturilor de lemn şi al mobilei din mahon, tapifafă **cu** catifea stacojie ochii mi s-au îndreptat asupra biroului uriaş şi asupra rafturilor din spatele lui, pe care se aflau mai multe sticle de cristal de diferite mărimi, pline cu Licori de culoarea ambrei, **şi** apoi l-am văzut pe el.

Ducele stătea pe canapea, cu un picior încălţat rezemat de masa din faţa lui şi un pahar plin în mână. M-au trecut fiorii când i-am simţit ochii întunecaţi, cu pupila aproape de nedistins.

M-au făcut să mă gândesc la faptul că, atunci când aveam să-l văd pe Ian, ochii lui n-aveau să mai fie verzi, că ai mei. Aveau să fie că ai ducelui. Negri ca păcura Prăpăstii fără fund. Dar aveau să fie la fel de reci? Brusc, mi-am dat seama că ducele nu era singur, în faţa lui se afla Lord Mazcen, aşezat arogant. Nu avea niciun pahar în mână, dar îşi bătea leneş degetele de genunchiul îndoit. Pe buzele lui bine conturate era

Scanned Willi CamEcanrver

Din sângit fi cenuşi m

13, it un rânjet, *şi* fiecare instinct din mine urla că trebuia să fug, pentru că nu aveam cum să lupt împotriva a **ceea** ce urma. r 1 a d

Uşa s-a închis cu un pocnet în urma mea, **făcân**du-mă J» *”» «««reacţia şi am sperat

— Penellaphe, sunt atât de dezamăgii de tine!

Capitolul treisprezece

Îngheţată până-n străfundul sufletului, am respirat cu grijă, urmărindu-l cum ia o gură din pahar. Trebuia să-mi aleg cuvintele cu grijă. N-aveau cum să schimbe ce urma să vină, dar aveau să hotărască gradul şi severitatea.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, am început Eu.»

— Ştii măcar ce ai făcut ca să mă dezamăgeşti?

Muşchii umerilor mi s-au încordat, iar privirea mi-a alunecat spre lordul tăcut din celălalt colţ al camerei, acolo unde mai multe piese înguste din lemn brun-roşcat erau rezemate de bibliotecă. Erau cioplite dintr-un copac ce creştea în Pădurea Sângerie. Când mi-am întors

Erivirea asupra lui Lord Mazeen, am văzut că zâmbea, teepeam să cred că îi spusese ceva ducelui, dar, dacă mă înşelam, nu făceam decât să agravez situaţia

Şi Lord Mazeen ştia asta. Nu lăsa să se întrevadă în niciun fel cum era implicat. Rolul lui ar fi putut să fie doar acela de martor. Rareori vorbea atunci când ¡un parte la aceste lecţii, Dar, dacă de obicei tăcerea lui m-ar fi liniştit, acum doar îmi exacerba anxietatea.

M-am forţat să rostesc următoarele cuvinte, chiar dacă n-au ieşit aşa cum aş fi vrut să sune.

Din wmgt şi iatuşn 135

— Nu ştiu, dar ştiu că, orice ar fi, vina este a mea, Tu nu eşti niciodată dezamăgit de mine fără motiv.

Asta rin era adevărat.

Erau daţi când felul în care mergeam sau cum îmi tăiam mâncarea ia cină ajungea să-l dezamăgească pe duce. Eram sigură că şi felul în care respiram l-ar fi putut ofensa.

— Ai dreptate, N-aş fi dezamăgit fără motiv) a

Scanned Willi CamEcanrver

aprobat. Dar de această dată mă simt trădat din cauza a ceea ce am aflat.

Mişa întors stomacul pe dos şi mi-au apărut broboane de sudoare pe frunte. Zeilor, aflase oare despre timpul. pe care-l petrecusem la Perla Roşie?

MS temusem că Hawke ar fi putut spune ceva, mă olv sedase şi m³ stresase gândul ăsta. Dar o parte din mine trebuie să nu fi crezut că era cu puţin Jă, pentru că senzaţia pe care mi-o lăsa ideea trădării lui în acea clipă mă făcea să vărs. Cel mai probabil, Hawke nu avea idee despre ce se întâmpla în această încăpere, dar se gândise, cu siguranţă, că aveau să existe consecinţe. Nu? Se gândise probabil că aveam doar să primesc o mustrare mai severă. Până la urmă, eram Fecioara, Aleasa.

Aveam să mă aleg cu o dojană.

Dar mă îndoiam că Hawke bănuia ***că*** lecţiile ducelui mi erau… normale.

Teerman a făcut un pas spre mine, şi toţi muşchii din corp mi s-au încordat.

— Dă-ţi jos vălul, Penellaphei

Am ezitat doar câteva secunde, chiar dacă nu era un lucru neobişnuit ca ducele sau ducesa să ceară aşa ceva atunci când mă aflam în prezenţa Jor T Nu le plăcea să discute cu o jumătate de faţă. Nu puteam să-i învinovăţesc.

23* fainifier L Armaţi front dar, în mod normal, ducele mă lăsa să-mi fin vălul atunci când Lord Mazeen era de /aţă.

— Nu vrei să-mi pui răbdarea la încercare. I se încordase mâna pe pahar.

— Îmi cer iertare. Doar că… nu suntem singuri, iar zeii nu-mi permit să-mi arăt fata.

Ştiam foarte bine că încălcasem deja această regulâN însă în situaţii extrem de diferite de aceea

— Zeii nu vor găsi vină în ceea ce se va întâmpla azil m-a întrerupt ducele. Bineînţeles că nu.

M-am concentrat ca să nu îmi tremure mâinile şi mi-am desfăcut cíemele fine de lângă urechi. Vălul s-a slăbit imediat, Păstrându-mi privirea în pământ, aşa cum ştiam

Scanned Willi CamEcanrver

că îi plăcea, mi i-am dat jos, peste cocul simplu în care îmi aveam prins părul

Obrajii şi sprâncenele expuse mă furnicau. Teerman a făcut un pas în faţă, mi-a luat vălul şi I-a pus deoparte. Mi-am Împreunat mâinileaşteptând. Uram să fac asta. Dar am aşteptat.

— Ridică-ţi privirea, mi-a cerut.

Şi-am ascultat. Privirea lui de abanos mi-a cercetat încet fiecare trăsătură, centimetru cu centimetru, fără să rateze nimic. Nici măcar puful de păr pe care îl simţeam ridicându-mi-se la tâmple, Cercetarea lui a durat o eternitate.

— Eşti din ce în ce mai frumoasă.

— Mulţumesc, Excelenţă! am murmurat, plină de repulsie.

Ştiam ce urma.

Şi-a înfipt degetele sub bărbia mea şi mi-a întors capul spre stânga, apoi spre dreapta.

Di ti sânge fi *cenuşă* 237

A plescăit uşor.

— Ce piliiH

Iată!

Nu am spus nimic şi mi-am concentrat atenţia asupra unei picturi uriaşe cu templele, care înfăţişa femei acoperite de văluri îngenunchind în faţa unei entităţi atât de luminaase, încât rivaliza în strălucire cu luna de pe cer.

— Ce părere ai, Bran? l-a întrebat pe lord.

— Cum ai spus şi tu, mare păcat!

M3 durea undeva de ce credea Lord Mazeen.

— Celelalte ricatrici sunt uşor de ascuns, dar astea?

Ducele a oftat aproape cu empatie.

— Va veni o vreme în care nu va mai fi niciun văl care să ascundă aceste nefericite defecte

Am înghiţit în sec, rezistând în faţa impulsului de a mă retrage, când degetele i-au alunecat pe cele două şanţuri zimţate care îmi porneau din tâmpla dreaptă şi continuau în jos, ocolindu-mi ochiul pentru a se sfârşi chiar Îângi nas.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Ştii ce a zis noul ei gardian?

Lordul nu a vorbit, dar mi-am închipuit că a scuturat din cap.

— A zis că este frumoasa! a răspuns ducele, Jumătate din ea este, într-adevăr, superbă.

O pauză. Semeni atât de mult cu mama ta.

L-am privit în ochi şocată, O cunoscuse pe mama? Niciodată – nici măcar o dată – nu menţionase asta.

— Ai cunoscut-o?

M-a privit la rândul Lui în ochi Era greu să priveşti întunericul fără fund.

Jmnifi? r la înceti twut

— Da. Era… specială. Înainte să apuc să întreb ceva, mizis: îţi dai seama că gardianul n-*ar fi* putut să spună altceva? Că n-ar fi spus adevărul?

Am tresărit, în piept mi s-a căscat un ***gol***

Văzându-mi reacţia, ducelui i-a revenit zâmbetul.

— Presupun că este o mică binecuvântare. Faţa ar fi putut să-ţi fie afectată mult mai rău.

fi putut să pierd un ochi sau, mai rău, să mor.

Dar n-am spus asta.

Privirea mi-a alunecat înapoi la tablou, în timp ce ml întrebam cum de încă puteau să mă usture cuvintele lui, după atâţia ani. Când eram mai mică, mă duruseră, Tăiaseră urme adânci însă în ultimii ani, nu mai rămăsese nimic decât o resemnare amorţită. Cicatricile nu erau ceva ce puteam schimba. Ştiam asta. Însă acum, cuvintele lui tăiaseră în carne vie, ca atunci când aveam 13 ani.

— Chiar ai nişte ochi foarte frumoşi. Şi-a îndepărtat degetele de pe cicatrice şi a apăsat unul dintre ele de buza mea de jos. Şi o gură plină. A făcut o pauză, şi aş fi putut să jur că i-am simţit privirea coborând şi întârziind asupra gurii mele. Cei mai mulţi ţi-ar găsi trupul atrăgător.

Am simţit fiere în gură, iar pielea mi s-a înfiorat, ca şi cum aş ***fi*** avut ***o*** mie de păianjeni pe mine. Mi-a trebuit o forţă extraordinară ca să rămân complet nemişcată.

— Pentru unii, ar fi de-ajuns. Teerman şi-a lăsat degetul să alunece în josul buzei mele, înainte de a-şi

Scanned Willi CamEcanrver

coborî mana, Preoteasa Arniia a venit să mă vadă în dimineaţa asta. Cum? Ce?

Mi-a încetinit pulsul în timp ce confuzia îşi făcea loc. Preoteasa? Ce-ar fi avut ea de zis despre mine?

— Nu ai nimic de adăugat? m-a întrebat Teerman, ridicând dintr-o sprânceană blondă.

Din *sâtjgeţţ cmuşi***? 39**

— Nu. Îmi pare rău. Am scuturat din cap. Nu ştiu ce ar fi putut spune preoteasa Analra. Ultima oard am văzu i-o cu o sáptámaná în urmei, la etajul al doilea, şi totul pírea în ordine.

— Sunt sigur de asta, având în vedere că ai petrecut doar o jumătate de oră acolo şi apcă ai plecat pe neaşteptatei a comentat el. Mi s-a spus că nu ai pus mâna pe setul de brodat şi că nu ai făcut conversaţie cu nici urta dintre preotese.

M-a cuprins iritarea, daiştiam că nu trebuia să-í cedez, în plus, dacă acesta era motivul supărării lui, era mult mai bine decât ce-mi închipuisem eu.

— Aveam gândul ia Ritualul care se apropie, am minţit. Adevăratul motiv pentru lipsa mea de implicare era acela că femeile îşi petreceau tot timpul vorbindu-le de rău pe doamnele de onoare şi comentând că nu meritau Binecuvântarea 7 eilor. Visam probabil cu ochii deschişi.

— Suni ságur că eşti extrem de entuziasmată în privinţa Ritualului şi, dacă aceasta ar fi fost o situaţie izolată, aşü hrecuteu vederea comportamentul tău, care lasă de dorit.

Minţea. Ducele nu trecea niciodată cu vederea *nimic* din ceea ce el interpreta drept comportamentul meu cace lisa de dorit.

— Dar am aflat că vii din atrium! a continuat el, iar umerii mi s-au pleoştit.

— Da, Nu ştiam că nu am voie. Nu era o minciună. Nu merg des, dar…

— Problema nu este că îţi petreci timpul în atrium, şi eşti suficient de inteligentă ca să ştii asta. N-o face pe inocenta cu minei

Scanned Willi CamEcanrver

Am deschis gura şi apoi am închis-o la loc.

24 (1 ***Ittn rtifir*** la iwi ***îl rolul***

— Vorbeai cu două dintre doamnele de onoarei a continuat el. Ştii că asta nu este permis.

Ştiind ce urma, am rămas făcută. Nu mă aşteptasem să **afle** însă atât de devreme. Cineva ne urmărise. Poate că majordomul lui sau vreunul dintre gardieni – Nu ai nimic de spus? m-a întrebat, Mi-am lăsat bărbia în piept şi m-am holbat la podea. ***Aş*** fi putut să-i spun adevărul că nu le zisesem doamnelor mai mult de o frază şi că, din câte ştiam eu, era prima oară când îşi făceau apariţia în atrium. Nu ar fi contai însă. Adevărul nu funcţiona în cazul ducelui.

— Ce Fecioară sfioasă! a murmurat lordul, îmi simţeam limba ascuţindu-mi-se, dar mi-am înmuiat cuvintele cât de mult am putu t

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să plec atunci când au intrat ele, dar nu am făcut-o.

— Şi de ce nu?

— Eram… curioasă. Discutau despre Ritual, i-am spus, ridicându-mi privirea.

— Nu sunt surprins să aud asta. Ai fost întotdeauna un copil activ, cu o minte curioasă, care trecea repede de /a una la alta, lucru în privinţa căruia am avertzt-o pe ducesă că va deveni un obicei greu de dezbărat; 1 se încordaseră trăsăturile şi în ochi începea să i se citească nerăbdarea. Preoteasa Analia mi-a spus şi că se teme că relaţia pe care o ai cu servitoarea ta a devenit prea familiară.

M-am încordat toată. EI s-a întors ca să îndrepte vălul pe care îl aşezase pe un scaun, Am simţit furnicături pe spate atunci când am spus:

D-rii swifftf şi cenuşă 241

— Ţawny a fost o servitoare minunata, şir dacă bunătaşi recunoştinţa mea au fost interpretate drept altceva, îmi cer scuze.

Ducele mi-a aruncat o privire lungă.

— Ştiu că poate fi dificil să păstrezi o anumită distanţă faţă de cineva cu care petreci atât de mult timp,

Scanned Willi CamEcanrver

dar o Fecioară nu caută intimităţi ale inimii sau ale minţii cu cei care o servesc, nici măcar cu cei care vor deveni **membri** curţii. Nu trebuie uiţi nicio clipă c5 nu eşti ca el Tu ai fost aleasă de zei la naştere, iar ei au fost aleşi în timpul Ritualului. Nu veţi fi niciodată egali. Nu veţi i niciodată prieteni.

Cuvântul pe care forţat să îl scot pe gură mi-a săgetat inima;

— Înţeleg.

Teerman a mai luat o gură din băutura.

Ci băuse? Pulsul mi s-a accelerat.

Odată, când îl supărasem pe duce, *ucţia* lui se desfăşurase după ce se desfataşe cu ceea ce i-am auzit pe gardieni numind drept „Ruina Rosleo băutură preparaţi în zona Crestelor Albe. Lordul îl asistase.

Atunci, mă lovise, şi avusesem nevoie de mai multe zile ca să-mi revin şi şi-mi pot relua antrenamentul cu Vikter.

— Nu cred că înţelegii Tonul i-a devenit mai dur. AI fost Aleasă la naştere, Peneuaphe, O singură altă persoană a mai fost Aleasă de zei. De aceea Cel întunecat a trimis Temuţii după familia ta. De aceea părinţii tăi au bst măcelăriţi.

Am tresărit. În stomac mi se căscase un goi.

lemttfer L. Aruwiti rolul

— Doare, nu-i aşa? Dar acesta este adevărul. Aceea ar fi trebuit fie singura lecţie de care să ai nevoie. Şi-a 13 şa (paharul pe masă şi M întors spre mine. În schimb, tu nu eşti conştientă de faptul că încâlci nişte limite, nu îi acarii atenţie preotesei Analia, nesocoteşti aşteptările pe care W am de la tine şi… A punctat, cu vădită satisfacţie: 53 nu uităm de atitudinea pe care ai afişat-o faţă de mine ieri. Ce, credeai că nu mă voi referi la comportamentul pe care l-ai avut atunci când am discutat despre înlocuirea lui Ryan?

Aerul pe care am încercat să-l respir nu mi-a ajuns în plămâni. Nu acela era numele lui.

— Te-ai uitat la mine de parcă ai fi vrut să-mi faci rău

Scanned Willi CamEcanrver

fizic. A chicotit, amuzat de ideea că aş fi putut face aşa cevaîntâlnirea ar fi avut cu totul alt deznodământ dacii nu ne-am a adunat acolo ca să discutăm despre faptul ca Hawke urma să îl înlocuiască pe Ryan…

— Rylan! am răbufnit. Numele lui este Rylan. Nu Ryan – Ah, iată-l! Lord Mazeen a repetat cuvintele pe care le rostise în noaptea în care fusese descoperită Malessa. A chicotit. Nu mai e sfioasă acum. L-am ignorat.

242

Teerman şi-a plecat capul într-o parte – Vrei să spui că numeie lui *era* Ryan? Am inspirat aerul care nu părea să-mi ajungă în piept – Şi contează? A fost doar un gardian regal. Ar fi fost onorat şi dacă doar m-aş fi gândit la el, Acum, chiar imt doream să-l rănesc fizic – în orice caz, tocmai mi-ai demonstrat că trebuie să-mi dublez eforturile de a mă ţine de angajamentul de a te face mai mult decât pregătită pentru Ascensiune. Din câte se vede, am fost prea indulgent cu Hne. Licărirea pe care o avea în privire a devenit mai strălucitoare, tfm Sfanţi Ctfââliirf

Om jucate, asta înseamnă că ai nevoie de 1 ncă o lecţie. Şi speri în că va fi ultima, deşi, cumva, mă îndoiesc.

Degetele îmi zvâcneau, încovoiate. Furia m-a cuprins imediat şi am râm as surprinsă că nu mi-au ieşit flăcări pe nas atunci când am respirat Era ultimul lucru pe care-l spera Teerman, Dacă n-ar fi găsit vreun motiv ca să-mi dea o lecţie, ar fi fătul o criză.

— Da, am scuipat cuvântul, simţind cum îmi pierd controlul. Să sperăm.

Mi-a aruncat o privire tăioasă, şi între noi s-a scurs un moment înng de încordare.

— Cred că patru bice ar trebui să fie de ajuns.

Înainte să apuc să mă gândesc la cine eram, ia ce era Teerman, furia mi-a **luat** foc în vene şi a pus stăpânire pe mine, Nimic din ce pusese în cârca mea nu conta. Nimic nu avea legătură cu Descendenţii şi cu Cel întunecat, care se aflau în spatele încercării de a mă răpi şi a morţii lui Rylan. Zeii U binecuvântaseră pe Ascendenţi cu o existenţă

Scanned Willi CamEcanrver

apropiată de nemurire şi cu puteri de neimaginat, tar et îşi petreceau timpul făcându-ţi griji în privinţa celor ca care discutam eu? Nu m-am putut abţine.

— Eşti sigur că ar fi suficient? N-aş vrea să simţi că nu ai făcut îndeajuns.

Privirea l-a devenit mai dură.

— Ce zid de şapte?

M-a cuprins teama, dar în trecut primisem şi zece.

— Văd c3 îţi convine acest număr. Tu ce crezi, Brari?

— Cred că ar fi de ajuns

Nerăbdarea din tonul lui era clară-Ducele şi-a întors din nou privirea spre mine.

243

— Ştii. unde să mergi.

famiferi. Amicntrv Ht

Cu ai pul sus, mi-am controlat cu greu pornirea de a nu-l pune la pământ atunci când ani trecut pe tangi el. Aceasta era cea mai rea parte din drumul meu spre biroul lui lustruit. Ascendenţii erau mai puternici decât cei mai pricepuţi dintre gardieni, dar niciunul dintre ei nu mai ridicase un deget de la Războiul Celor Doi Regi. Aş fi putut cu uşurinţă să-l pun la pământ pe Teerman. Dar apoi, ce ar fi urmat?

Ar fi urmat şi alte lecţii, şi zvonurile ar *fi* ajuns până la regina Tleana. Ar fi fost dezamăgită, cu adevărat dezamăgită, şi, spre deosebire de duce, îmi păsa de ceea ce credea simţea regina. Nu pentru că aş fi fost favorita ei, ci pentru că ea avusese grijă de mine pe când eram doar un copil rănit şi speriat. Mâinile ei îmi schimbaseră bandajele şi mă ţinuseră în braţe atunci când plânseiem după marna după tata. Regina Ileana fusese cea care stătuse alături de mine atunci când nu puteam să dorm, îngrozită de întuneric. Făcuse pentru mine lucruri pe care nicio regină nu le-ar fi făcut. Fără ea, care ţinuse la mine ca o mamă, *aş* fi fost pierdută, şi nu cred că mi-aş fi putut reveni vreodată.

M-am oprit în faţa biroului, cu mâinile tremurându-mi de o furie abia stăpânită. Credeam cu toată inima că, dacă

Scanned Willi CamEcanrver

I

regina Ileana ar fi ştiut ce făcea ducele în această începere, lucrurile n-ar fi stat prea bine pentru Ascendent.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe lord aplecându-se în timp ce Teerman îşi lua biciul ropu, îngust, trecându-şi mâna pe lungimea lui.

Dar regina tvavea să ştie

Scrisorile care erau trimise spre capitală erau întotdeauna citite, pl nu aveam s-o văd până la **întoarcerea** mea acolo. Dar atunci? Atunci, aveam să-i spun *totul*

Din iffn-e amuşrt

IVninj de darf-mi tăcea mie asta, eram sigură că [o făcea»! altora. Chiar dacă nimeni nu vorbea.

A venit lângă mine, cu nerăbdarea strălucindu-i în p «vâre.

— Nu pregătităf Penellaphe. Ar trebui să te fi învârtat pl na acum.

Am strâns din dinţi şi mi-am ferit privirea. Mi-am ridicat degetele spre rândul de nasturi. Degetele mi-au tremurat doar o dală, apoi mi-am desfăcut corsajul, conştientă că Mazeen i-i alesese Locul ştiind ce avea să **urmeze.** Vedea perfect de unde stă ten.

Ducele a rămas lângă mine, urmărind cum se desface corsajul, dezvelind rochia subţire de dedesubt Ambele mi-au alunecat de pe umeri, pânfl în talie. Am simţit aerul rece pe spate şi pe piept şi am încercat să stau ca şi cum nu aş fi fost afectată de supliciu. M i-aş fi dorit să nu puternică, neafectată *ţi* curajoasă. Nu voiam ca ei să vadă cât de umilitor era totul pentru mine, cât de mult mă deranja să fiu văzută astfel, nu de bunăvoie, nici de cineva demn.

Dar nu puteam.

Cu obrajii arzând, cu lacrimi în ochi, mi-am îndoit braţul peste piept.

— Asta este spre binele tăul a zis Teerman, pe un ton aspru şi întunecat, în timp ce-mi dădea roată. Este o lecţie utili, Penel la phe, pentru a ne asigura că iei în serios pregătârile şi eşti devotată, în aşa fel încât să nu îi

Scanned Willi CamEcanrver

dezonorezi pe zei.

Suna de parcă ar fi crezut ce spunea, de parcă nu ar fi făcut toate astea doar pentru că îi plăcea să provoace durere. Dar eu ştiam adevărul. Ştiam ce ar fi făcut Mazeen dacă ar fi putut şi văzusem privirea din ochii ducelui. O văzusem de mult prea multe ori atunci când greşisem.

Itrmifrr la mim trflu t

Genul de privire care îmi spunea că, dacă nu aş fi foa Fecioara, mi-ar fi provocat o alt/e) de durere. La fel cum ştiam că ar fi făcut-o şi Mazeen. Nu mi-am putut înііbt-i tremurul care a urmat acelui gând.

O clipă mai târziu, i-am simţit mâna pe umărul meu gol iar stomacul mi s-a întors pe dos. Nu era vorba doar despre atingerea pielii lui prea reci, ci şi despre ceea «nu simţeam.

Şi nu simţeam *nimic.*

Nicio urmă din neliniştea pe care toţi oamenii o poartă în Jăuntrul lor, indiferent de cât de mult timp a trecut de când au fost răniţi. Niciun fel de durere. Şi era la fel în cazul tuturor Ascendenţilor. Poate că ar fi trebuit să fiu uşurată că nu le simţeam durerea, dar, în fapt, aste îmi provoca greaţă.

Îmi amintea de cât de diferiţi erau Ascendenţii faţă de muritori, de ceea ce făcea Binecuvântarea zeilor.

— Pregăteşte-te, Penelâaphe! Mi-am rezemat palma de birou. Camera s-a cufundat în tăcere. Se auzea doar **respiraţia** adâncă a lordului. Şi apoi am auzit şuieratul biciului, spintecând aerul, cu o secundă înainte de a-mi lovi spatele. Mi s-a cutremurat tot corpul, şi o durere fierbinte mi s-a întins pe piele. Prima lovitură era întotdeauna şocantă, indiferent de câte ori aş fi trecut **prin** asta de faptul că ştiam ce urma, O nouă lovitură m-a izbit pe umeri, luându-mi aerul din piept, în timp ce prin umeri treceau flăcări, încă cinci.

Am mai primit o lovitură, şi trupul mi s-a cutremurat în vreme ce am ridicat privirea. „N-am să scot niciun sunet, N-am să scot niciun sunet”. Şoldurile mi s-au izbit

Scanned Willi CamEcanrver

de birou dup3 următoarea lovitură. Canapeaua a scârţâit **Lord Mazeen se ridicase.**

Cu pielea arzând, mi-am muşcat buza până când am ¡UmtH gustul sângelui. Am privit cu ochii înlăcrimaţi la tabloul cu credincioasele acoperite de văluri, întrebându-mă cât de îngrozitori trebuie să fi fost atlantienii, dacă nite fiinţe precum ducele de Masadonia? i Lord Mazeen primiseră Binecuvântarea Ascensiunii de la zei.

Capitolul paisprezece

Zeii îmi acordaseră o mică favoare după ce părăsisem apartamentul ducelui. Hawke nu mă aşteptase, îl aste fusese *o* binecuvântare. Nu aveam idee cum aş fi putut ascunde ce se întâmplase.

În schimb, între cei doi gardieni regali se afla Vikter. Mici unul dintre ei nu m-a privit atunci când am ieşit în hol, cu pielea palidă, acoperită de broboane de sudoare.

Ştiau ce se întâmpla în camera ducelui? Nu scosesem niciun sunet, nici măcar atunci când Lord **Mazeen** venise lângă birou şi îmi trăsese braţui de pe piept şi mi-l frecuşe ia spate. nând atunci când simţisem cea de-a şasea şi cea de-a şaptea lovitură ca şi cum aş fi fost lovită de fulger, în timp ce Mazeen privea cu ochi pofticioşi.

Dacă gardienii ştiau, eu nu puteam să fac nimic în privinţa ruşinii amare care mă ardea cumva mai tare decât spatele.

Dar Vikter sigur ştia. Faptul că ştia i se citea pe liniile aspre din jurul gurii în timp ce ne îndreptam spre scară, fiecare pas fiind o tortură din cauza pielii inflamate. A aşteptat până cându-i de la scară s-a închis după

Hm stitt¡te ţi acttuşi)

no în apoi s-a oprit, cu ochii albaştri îngrijoraţi aţintiţi asupra mea.

— Gttdorău este?

Mi-am netezit poalele rochiei cu mâini tremurânde

— Sunt bine. Trebuie doar să mă odihnesc.

— Bine?

Obrajii arşi de soare i s-au albit.

— Respiri greoi şi fiecare pas pe care-l faci pare un

Scanned Willi CamEcanrver

supliciu. Nu trebuie să te prefaci în faţa mea.

Era adevărat, dar să admit cât de rău mă durea însemna că îi ofeream lui Teerman ceea ce îşi dorea.

— Ar 6 putut fi mai rău.

Lui Vâkter îi fremătau nările.

— N-ar trebui să se întâmple deloc.

Nu II puteam contrazice.

— Ţi-a dat sângele?

— Nu. Am doar urme de bici.

— Doar urme de bici. A râs aspru, fără umor. Vorbeşti ca şi cum ar fi doar nişte zgârieturi. De ce ai fost pedepsită de data asta?

— Are ei nevoie de motiv? Zâmbetul îmi era obosit şi mă ustura, de parcă ar fi fost gata să-mi sfârânie întreaga faţă. Era supărat pentru că nu suni devotată timpului pe care-l petrec cu preotesele* Şi astăzi, pe când eram în atrium, două doamne de onoare şi-au făcut apariţia. Nu a fost încântat de asta.

— Şi unde-i vina ta?

— E nevoie să fie vina mea?

Vikter s-a uitat intens la mine, redus la tăcere pentru o clipă.

249

— Şi de aceea te-a lovit?

250 famifer la rmenirmi i

Am încuviinţat din cap, privirea oprindu-mi-s* pe cea mai apropiată fereastra ovală. Soarele ppusese cât timp stătusem în apartament, iar scara nu mac era nici pe departe la fel de luminoasă ***fi*** de aerisită pe cât fusese.

— Şi nu i-a plăcut atitudinea mea din cursul întâlnirii de ieri. Nu e nici pe departe cea mai mică ofensă pentru care am fost pedepsită.

— De aceea am spus că trebuie să ai grijă, Poppy, Dacă te biciuieşte pentru că te-ai aflat într-o cameră în care au intrat alte persoane, ce crezi că ar face dacă ar afla despre midie tale aventuri?

— Sau dacă ar afla că m-am antrenat ca un gardian ani buni? Mi-am îndreptat umerii, iar mişcarea mi-a afectat

Scanned Willi CamEcanrver

pielea bitiuită, Ai şi biciuită, desigur. *Aş* primi probabil mai mult de şapte lovituri. Pielea aurie a lui Vikter a pălit şi mai tare – Ar putea trimite o petiţie reginei, ca să mă declare nevrednică. Poate că zeii mă consideră deja astfel. Dar, a-a cum ai spus şi tu, Ascensiunea mea va avea loc, indiferent de ceea ce fac. Tu însă? Ce s-ar întâmpla cu tine, Vikter, dacă s-ar afla că m-ai antrenat?

— Mu contează ce-ar putea să facă sau nu. Nu era nici urmă de ezitare în cuvintele lui. Să ştiu că te pop proteja singură merită orice risc. *Aş* primi cu bucurie orice fel de pedeapsă şi nu aş regreta ceea ce am făcut. Mi-am ridicat bărbia şi l-am privit în ochi.

— Şi faptul că îmi pot apăra casa, pe cei la care Jin şi viaţa merită, de asemenea, orice risc.

A rămas tăcut pentru o clipă, apoi şi-a închis ochii albaştri glaciali. Se gândea probabil la vreo rugăciune pentru răbdare, ceva ce ştiam că făcea adesea.

Din ¿ange şi cinuşd

Asta mi-a adus din nou a îmbetul pe buze.

— Sunt atenta, Vikter.

— Pare să nu conteze prea mult. Şi-a deschis ochih Mă bucură gândul că regina te-ar putea chema mai devreme în capitală.

M-a trecut un fior în vreme ce am luat-o în jos pe scări.

— Pentru c3 alunei n-ar mai trebui să îndur /re/iite ducelui?

— Exaci

Era o perspectivă mai bună, mai ales de vreme ce plănuiam să îi spun reginei tot.

— A fdst singur? l-am întrebat pe gardieni, dar s-au prefăcut a nu şti cine era în cameră cu el

Gardienii ştiau întotdeauna cine era cu ducele. Doar că nu voiau ca Vikter să a se – şi… rtid eu nu voiam.

— A fost singur. Nu nu-a răspuns, şi nu eram sigură dacă asta însemna că mă credea sau nu. M-am hotărât că era timpul să schimb subiectul. De unde ai ştiut unde sunt?

Vikter rămăsese cu doar un pas în urma mea.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Hawke l-a trimis pe unul dintre majordomii ducelui după mine. EL, îşi făcea griji în privinţa ta.

Înirna a uitat să-mi bată pentru o clipă.

— De ce?

— A spus că atât tu, et şi Tawny aţi părut afectate de chemarea ducelui. A crezut că i-aş putea explica eu de ce.

— Şi i-ai explicat?

2 SI

— I-am spus că nu are de ce să-şi facă priji şi că voi rămâne eu să te păzesc pentru restul zilei, Vikter şi-a întreţit fruntea şi mi-a oferit braţul lui ca sprijin. Nu a fost prea încântat, aşa că a trebuit să-i amintesc că sunt mai mare în rang decât el.

lenmftr i*, *A mtM tron I

Mi-a venit să zâmbesc.

— Sunt sigură că asta a funcţionai bine.

- La fel de bine ca o avalanşă.

Am trecut de următorul *etaj*, **gândul** *că mă* **apropiam de patul meu fiind singurul care mă ajuta să merg mai departe, în timp ce rumegam ceea ce făcuse Hawke.**

- **Este», un bun observator, nu-i aşa? Şi intuitiv.**

— Da. Vâkter a oftat, gândindu-se în mod sigur că acesta nu era un lucru bun. Da, este.

IOfcă

Trei duzini de torte ardeau pe Metereze, flăcările lor fiind un simbol al luminii în marea de întuneric, o promisiune pentru siguranfa oraşului adormit

Am aruncat o privire lungă înspre pat, scoţând un oftat obosit în timp ce-mi răsuceam vârfurile cozii împletite. Coşmarurile despre o altă noapte îmi alungaseră somnul, mă lăsaseră acoperită de o sudoare rece şi cu inima zba* tându-mi-se în piept ca un iepure prins în cursă

Din fericire, nu o trezisem pe Tawny cu ţipetele mele. Stătuse trează până târziu în ultimele nopţi. În prima noapte, *îşi* **petrecuse mult timp încercând pe**

Scanned Willi CamEcanrver

cât posibil să se asigure că urmele de bici aveau *să* se vindece, tar noaptea trecută fusese chemată de marchize ca să le ajute cu pregătirile pentru Ritual.

Tawny folosise o alifie recomandată de toţi vracii, pe care gardienii o foloseau adesea pentru a-şi trata numeroasele lor răni. Îmi frecase amestecul de amică şi miere cu parfum de pin şi salvie pe pielea inflamată a spatelui, Fra acelaşi remediu pe care vraciul îl folosise în **noaptea răpirii mele. AMA îmi răcorise pielea şi îmi calmase durerea aproape imediat ştiam însă, din experienţele**

Ojh iitii-o jf miirjşd anterioare, că trebuia aplicată din oră în oră pentru a objme efectul dorit.

Şi funcţionase. Până dimineaţa, nu mai rămăsesem decât cu o urmă de disconfort, chiar daci pielea era încă mai ro2 decât de obicei.

Nu minţisem atunci când le spusesem lui Vikter apot lui Tovyny că ar fi putut fi mult mai rău. Cel mai probabil, urmele de bici aveau să dispară până dimineaţă şi durerea, dacă persista, era uşoară. Eram norocoasă că mă vindecam repede şi chiar mai norocoasă că Teerman nu băuse Ruina Roşie în acea după-amiază.

Ducele o cunoscuse pe mama. Cum? Din câte ştiam, nu fusese niciodată în Masadonia, ceea ce însemna că ducele o întâlnise în capitală. Se întâmpla rar ca un Ascendent să călătorească, în special pe o distanţă atât de mare, însă era clar că se întâlniseră

Teerman avusese o privire atât de stranie atunci când vorbise despre ea. Nostalgie amestecată cu… ce? Furie, ponte? Dezamăgire, Interacţiunile pe care le avusese cu ea îi influenţau corn portámén tui faţă de mine?

Sau căutam pur şi simplu o cauzá pentru comportamentul lui, de parcă ar fi trebuit să existe ceva care să-i explice cruzimea?

Nu ştiam eu prea multe despre viaţă, dar ştiam că, uneori, nu exista niciun motiv. O persoană. Ascendent sau nu, era aşa cum era, fără nicio explicaţie»

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am oftat şi mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt Stătusem închisă la núne în cameră în ultimele două zile, în mare parte pentru a mă asigura că alifia avea să îşi facă efectul cât mai repede cu putinţă, dar şi pentru că evitam… pe toată lumea. Dar în special pe Hawke.

254 latnifir la rmenhaui

Nu îl mai văzusem de când păşisem în biroul personal al ducelui şi faptul că ştiam că eşti simţise că ceva nu ei în ordine îmi provoca nelinişte şi un sentiment de ruşina, deşi ceea ce făcuse Teerman nu era din vina mea. **Dar nu** voiam ca Hawke să îşi dea seama de ceea ce se întâmpla, iar el era un observator foarte bun.

Pe de altă parte, faptul că stătusem închisă în cameră timp de două zile trimitea, de asemenea, un semnal de alarma, însă cel puţin nu fusese martor ia încercările mele stângace de a mă mişca de colo-colo în timp ce spatele mă ustura. Nu voiam ca Hawke să mă vadă slabă, deşi, având în vedere că eram Fecioara, exact la asta se aştepta.

Şi poate că avea ceva de-a face cu amestecul straniu de uşurare şi dezamăgire pe care 11 simţeam de fiecare dală rând vedeam că nu dădea semne că m-ar recunoaşte de la Ferla Roşie.

Mi-am smuls privirea de la pat şi mi-am întors ochii spre tortele de dincolo de Metereze, în acea seară, focurile erau liniştite. Fuseseră astfel în ultimele nopţi. Dar atunci când dansau ca nebunele, înteţite de vântul de la apus? Atunci, însemna c3 ceafa nu era departe. Şi moartea necruţătoare, care mătură totul în cale, venea în urma ei.

Cu mintea distrasă, mi-am strecurat mâna pe sub faldurile subţiri ale rochiei până la mânerul de os prins de coapsă. L-am strâns între degete, reamintindu-mi astfel că eram pregătită pentru când sau dacă ar fi căzut Meterezele.

La fel cum eram pregătită în cazul în care Cel întunecat ar fi venit din nou după mine.

Mâna mi-a alunecat de pe pumnal pe locul de deasupra genunchiului, şi am mângâiat pielea imperfect de F* coapsă, Hawke fusese atât de aproape de a atinge

Scanned Willi CamEcanrver

Dih *8 tinşe* **pl** *cenuşi)* **255**

cicatricea-Cum ar fi reacţionat dacă ar fi făcut-o? Şi-ar **fi** dat mana la o parte? Sau s-ar fi prefăcut că nu a simţit nimic?

Mi-am retras mâna. Nu aveam să mă gândesc la asta. Mi-am sir Ans degetele în pumni şi am dat la o parte toate acele gânduri. Nu aveam de ce s-o iau pe drumul acela. N-ar fi le-it nimic bun din asta. Nu conta dacă mă recunoscuse sau nu, pentru că eram doar una dintre numeroasele fete pe care le sărutase în camere slab luminate. Nici nu conta dacă se întorsese la Perla Roşie, aşa cum îmi promisese.

Am scuturat din cap de parcă aşa aş fi putut să-mi împrăştij gândurile, dar nu a funcţionat. Lin lucru descoperisem în aceste zile în care stătusem aproape izolată: puteam să-mi spun că nu contează de o mie de ori, că tot conta.

Hawke îmi dăduse primul meu sărut, chiar dacă el nu ştia asta.

M-am îndreptat uşor spre ferestrele dinspre vest, sub lumina argintie a lunii, Mi-am lipit degetele de sticla rece şi am numărat torţele. 12 pe Metereze. 24 la poale. Toate aprinse.

6 ine.

Era bine.

Mi-am lipit fruntea de sticla rece, care nu prea reuşea să împiedice frigul să-şi croiască drum în castel. În vest, acolo unde Carsodonia era cuibărită între Marea de Lână şi Câmpurile cu Sălcii, nu aveam nevoie de ferestre din sticlă. Acolo, domneau primăvara şi vara, Era unul dintre lucrurile pe care-l aşteptam cu nerăbdare la întoarcerea în capitală. Căldura. Soarele. Mirosul mării sărate şi toate golfuteţele sclipitoare.

ţi-nnifrr I. A rmen t mu!

T-i wny, care nu văzuse niciodată plajele, le-ar fi adorai cu siguranţă. Un zâmbet obosit mi-a inöorit pe buze. Atunci când o chemase una dintre marchize, Tawny îmi aruncase o privire care părea să spună că ar fi preferat

Scanned Willi CamEcanrver

să facă curăţenie lună în camerele de baie decât să îşi petreacă seara încercând să le mulţumească pe cele care erau de nemulţumit.

Şi eu mă simţeam adesea la fel când trebuia să mă întâlnesc cu preoteasa. Aş fi preferat să nu smulg părul decât să-mi petrec câteva ore cu femeia aceea înspăimântătoare.

Poate că trebuia sii învăţ cum să mă prefac mai bine în preajma ei şi a celorlalte preotese. Încă nu-mi venea să cred că mersese la duce numai pentru că nu-mi petrecu sem jumătate din zi ascultându-le pe ea şi pe celelalte plângându-se despre reshil hnnü

Mi-am strâns braţele în jurul corpului şi mi-am dorit, poate pentru a o sută oară, ca fratele meu să se fi aflat încă în Masadonia. Şi Ian avea coşmaruri şi, dacă ar fi fost alături de mine în acea clipă, m-ar 6 înveselit cu poveştile lui fanteziste, caraghioase.

Oare mai avea coşmaruri după ce făcuse Ascensi unea? Dacă nu, nu era şi asta o perspectivă îmbucurătoare?

J

Privirea mi-a alunecat în lungul Meterezelor. Am observat un gardian care patrula pe zid, Aş fi preferat să fiu acolo decât aici, Aa-endenfii ar fi fost şocaji să audă aşa ceva, după cum la fel ar fi fost şi cei mai mulţi oameni. Să gândeşti doar că eu – Fecioara, Aleasa, cea care aveam să merg la zei – aş fi schimbat locul cu un om de rând, cu un gardian, era un afront nu doar pentru Ascendenţi, ci şi pentru zeii înşişi. Oamenii din întregul regat ar fi făcut orice ca să ajungă în prezenta zeilor. Eu eram…

Diii cerwş6 257

Eu «nun privilegiată, indiferent de cât de mult sufe¡vani, dar cel puţin, dacă m-aş fi aflat pe Metereze, aş fi putut să fac ceva util Aş îi apărat oraşul şi pe toţi cei datorită cărora aveam o viaţă atât de confortabilă. În schimb, **eu** stăteam înăuntru, plângându-uri de milă, când adev Ărul era că Ascensiunea mea avea să însemne mai mult decât protejarea unui oraş.

Scanned Willi CamEcanrver

Aveam să protejez viitorul întregului regat. Asta nu însemna ceva?

Nu eram sigură, dar nu-mi doream decât să pot închide ochii şi să dorm, deşi ştiam că nu aş fi reuşit. Că m-aş fi chinuit ore întregi să adorm.

În astfel de nopţi fără somn, cedam dorinţei de a explora oraşul tăcut şi întunecat până când descopeream colţişoare care nu dormeau, locuri precum Perla Roşie. Din nefericire, ar fi fost extrem de prostesc să fac asta după ce aproape fusesem răpită. Nici măcar eu nu eram atât de nebună şi de".

O flacără de după Metereze a început să danseze, atrăgându-mi atenţia. Mi-am lipit palmele de fereastră, cu ochii aţintiţi asupra focului, refuzând să clipesc.

— Nu-i nimic! i-am spus camerei goale. E doar vântul. O altă lumină s-a mişcat şi apoi o alta, şi o alta; întreaga linie de torţe de după zid pătpăia sălbatic, aruncând scântei, în timp ce vântul se înteţea. Am respirat **adelnc,** dar aerul nu părea să-mi ajungă în plămâni.

Făclia din mijloc a fost prima care s-a stins, făcându-mi inima să bubuie în piept Au urmat-o imediat şi celelalte, aruncând brusc pământul de dincolo de Metereze în întuneric

M-am tras de la fereastră.

2 Sî*} ntfttfer L Armenirvut*

Zeci Je săgeji înflăcărate au zburat prin aer, arcuindu-se deasupra Meterezelor şi apoi răzbind înainte, înîigându-se în tranşele pline cu iască. S-a înălţat un perete de foc, arzând pe întreaga lungime a Meterezelor. Flăcările nu le apărau împotriva cejii sau a ceea ce venea odată cu ea.

Focul făcea vizibil ce se afla în ceafă.

M-am întors ia fereastră, am tras zăvorul şi am deschiso larg. Aerul rece şi un soi de tăcere nepământeană au invadat camera. Eu m-am apucat de marginea de piatra şi m-am aplecatin afară, privind cu atenţie.

Fumul se înăija şi trecea printre flăcfiri, revâraându-se în aer şi pe pământ.

Scanned Willi CamEcanrver

Dar fumul nu se mişca aşa.

Fumul nu se strecura pe sub iască* alb şi gros, în contrast cu întunericul nopţii. Fumul nu astupa flăcările, sufocândxi-le până când se stingeau şi nu mai rămânea decât o ceata grea, nefirească.

Şi ceaţa nu era goalân în ceaţă se aflau o mulţime de siluete diforme care fuseseră cândva muritori.

Cornurile au răsunat din toate cele patru colţuri ale Meterezelor, sfărâmând tăcerea încordata. În câteva secunde, cele câteva lumini care mai străluceau prin ferestre s-au întunecat. 5-a auzit o a doua chemare de avertizare, şi întregul castel a părut să se cutremure.

Mi-am revenit în fire şi am închis fereastra, apoi m-am răsucit. Aveam la dispoziţie vreo trei minute, poate mai puţin, înainte ca toate ieşirile să se închidă. Am făcut un pas în faţă».

Din srfrtgff îi cenuşd **259**

În acea clipă, uşa comună s-a dat de perete şi Tawny a năvălii înăuntru, cu cămaşa ei aibă de noapte fluturând şi claia de bucle aurii şi şatene revărsându-i-se pe umeri.

— Nu. Tawny s-a oprit în loc. Albul din ochii ei larg deschişi era în contrast pregnant cu maroniul pielii. Nu, Poppy!

Ignoránd-o, am alergat la cufăr, i-am tras capacul şi am cotrobăit înăuntru până când mi-am găsit arcul. M-am ridicat apoi şi l-am aruncat pe pat.

— Doar nu plă nu eşti să ieşi acolo! a exclamat ea.

— Ba da.

— Poppy!

— Voi fi bine.

M-a trecut un fior pe şira spinării.

- Bine? A căscat gura la mine, Nu-mi place să fiu eu cea care trebuie să spună ceea ce este evident, dar iată-mâl Tu eşti Fecioara. Tu eşti Aleasa. Nu pots ieşi. Dacă nu te omoară ei, te va omorî Excelenţa Sa dacă te va prinde.

— Nu mă va prinde. Am apucat o pelerină neagră, cu glugă, şi am tras-o pe mine, prinzându-mi-o de gât şi de piept. Ducele va sta ascuns în camera lui, păzit de o duzină

Scanned Willi CamEcanrver

de gardieni regali, dacă nu chiar mai mulţi, alături de ducesă.

— Gardienii vor veni după tine.

Mi-am apucat arcul.

— Sunt convinsă că Víkter a plecat spre Metereze în secunda în care a auzit cornul

— Şi Hawke? Datoria lor este să te protejeze pe tine.

- Vikter ştie că pot să mă protejez singură, iar Hawke nici nu va bănui că am ieşit din cameră. Am făcut o pauză. **HI** nu ştie despre mirarea servitorilor.

ftö (en în fier L Artnin tron I

— Eşti raniţa, Poppy. Spatele ***tău...***

— Spatele meu este aproape complet vindecat, Ştii asta.

— Şi cum rămâne cu Cel întunecat? Dacă este o diversiune…

- Nu este *ú* diversiune, Tawny. I-am văzut în ceafă.

Tawny a pălit.

— Şi, dacă Cel întunecat încearcă să pună mâna pe mine, voi fi pregătită.

S-a luat după mine.

— Penellaphe Balfour, opreşte-te!

Surprinsa, m-am răsucit şi am dat nas în nas cu ea.

- Am la dispoziţie mai puţin de două minute, Tawny. Voi fi închisă aici.»

- Unde eşti în siguranţă.

Am apuca i-o de umăr cu mâna pe care o aveam liberă.

— Dacă trec de ziduri, vor cuceri oraşul şi vor găsi o cale de a pătrunde în castel. Apoi nu vor mai putea fi opriţi. Asta ştiu cu certitudine. Au ajuns până la familia mea. Au ajuns până la mine. N-am să stau deoparte şi să las ca istoria să se repete.

Ochii ei i-au căutat cu disperare pe ai mei.

— Dar atunci nu aveai Meterezele, să te protejeze.

Asta era adevărat, dar…

- Nimic nu este infailibil, Tawny. Nici măcar Meterezele nu sunt.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Şi nici tu nu eşti! a şoptit ea, cu buza de jos tremurând.

— Ştiu.

A *tras* adânc aer în piept, umărul înmuindu-i-se sub mâna mea.

— În ordine. Dacă vine cineva, am să le spun că ţi s-a făcut rău din cauza fricii şi fce-ai încuiat în camera de baie.

Mi-am dat ochii peste cap.

Din uwuşd

— Pesiguri l-am dat drumul apoi. Sunt mai multe puirinfile de hematii în cufăr şi o sabie sub perne

— Te rog, spune-mi că nu-ţi odihneşti în fiecare noapte ţapul pe o sabie. Vocea i-a răsunat plină de uluire, Nu-i mirare ci ai coşmaruri. Numai zeii ştiu ce fel de energii negative atragi dacă foloseşti o sabie pe post de pern3

— Tawnyl am internipt-o înainte să se pornească. Dacă este atacat castelul, foloseşte armele, Ştii cum.

— Ştiu.

Ştia doar pentru că o obligasem să înveţe în secret, la iei cum Vikter mă învăţase pe mine.

— Capul sau inima, A încuviinţat din cap.

— Ai grâjă, Poppy! Te rog! Voi fi foarte dezamăgită dacă voi ajunge s-o servesc pe ducesă. Sau, mai rău, să fiu dată la Templu, în serviciul zeilor. Nu că n-ar fi o onoare să-i servesc*» A turuit mai departe, cu mâna în dreptul inimii. Dar toată treaba cu celibatul... Mi-a scăpat un zâmbet – Amsă mA întorc.

— Ai face bine, Poppy.

— Promit!

I-am dat rapid un pupic pe obraz şi m-am răsupt spre intrarea veche a servitorilor, de lângă uşa de ţa camera de baia Singurul motiv pentru care aproape implorasem fiu mutată în această parte mai veche şi mult mai urâţii ***a*** castelului. Acele uşi şi holuri nu mai erau folosite, însă ele făceau legătura cu aproape fiecare cameră din aripa veche, inclusiv cu podul de piatră care ducea dtreci în partea de sud a Meterezelor.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Balamalele vechi au scârţâit atunci când am tras de uşă. Holurile ascunse 1 mi permiteau *să* mă mişc nevăzută prin

*2*2 Jeitttifer la mw îmi t* tot castelul în ultimii ani, le folosisem ca să mă întâlnesc într-o veche cameră nefolosită cu Vikter, pentru antrenamente. şi mă ajutaseră şi să mă furişez din castel fără să fiu văzută.

Dar, ce era mai important scările şi culoarele vechi puteau fi o cale rapidă de evadare, la nevoie.

— Poppyi a strigat Tawny, oprindu-mă din drum, Faţ!

Am fost confuză doar pentru o clipă, apoi mi-am dat seama că aveam chipul descoperit.

— Corect

Am ridicat gluga grea şi mi-am tras-o pe faţă, apoi m-am strecurat pe scara îngustă.

Am luat-o la goană pe treptele de piatră ciobite şi inegale în sunetul uşilor de fier care se auzeau huruind, Papucii mei nu erau cele mai indicate încălţări pentru o astfel de misiune, dar nu avusesem timp să-mi trag din ascunzişul de sub pat singura pereche de ghete pe care o aveam. Dacă le-ar fi găsit menajerele, ar fi ieşit vorbe, care, în cele din urmă, ar fi ajuns la urechile cuiva.

Aveam la dispoziţie mai puţin de un minut ca să ies.

Din tavan începuseră să cadă pietricele şi praf, în timp ce castelul continua să se zgâlţâie. Lumina lunii străpungea ferestrele ciobite şi prăfuite, în timp ce eu mă apropiam de capătul scării, Am sărit peste ultimele două trepte şi aproape am alunecat în cămara goală. Am simţit doar o durere surdă pe spate, de la rănile încă nevindecate.

Mi-am tras arcul sub fald urile pelerinei şi m-am avântat în bucătăria în care domnea haosul, servitorii cerând să fie primiţi în camerele de siguranţă ascunse, care serveau şi ca loc pentru depozitarea proviziilor alimentare. Gardienii alergau spre intrarea principală, unde

Din wirtgi ea «miptf încăteva secunde avea să fie ridicat cel mai mare scut. Nimeni nu m-a bitgat în seamă

Scanned Willi CamEcanrver

în vreme ce alergam spre bolul din spate, unde una dintre uşile de (ier era deja pe jumătate închisă.

Am dat drumul printre dinţi unui blestem care l-ar fi 1 Acut pe Vvkter să roşească şi pe Kylan să... El ar fi zâmbii dată ar mai fi fost acolo. Mi-am luat avânt şi m-am aplecat, Papucii de mătase şi satin m-au ajutat să alunec. Am trecut pe sub uşă, cât pe ce să-mi pierd echilibrul, patinând afară, în aerul nopţii. Uşa grea a huruit şi s-a închis. M-am tras câţiva paşi în spate şi apoi m-am întors, cu un zâmbet pe care Tawny l-ar fi găsit nu doar îngrijorător, ci şi puţin înfricoşător.

Ajunsesem la pod.

Fără să pierd timpul, am alergat pe poteca îngustă care se ridica deasupra caselor şi a magazinelor Nu am îndrăznit să privesc în lături, pentru că nu existau balustrade. Un pas greşit şi...

N-ar mai fi trebuit să-mi fac griji pentru ceea ce se afla în ceaţă.

Am ajuns la marginea cea mai laţii a Meterezelor, mi-am aruncat arcul deasupra şi apoi m-am ridicat şi eu. Mi s-a întins pielea încă în curs de vindecare de pe spate, făcându-mă să mă schimonosesc de durere, ui timp ce pelerina şi rochia mi s-au desfăcut, dezvăluindu-mi aproape cu totul piciorul. Mi-am zis că ar fi fost buni pantalonii subţiri care se purtau pe sub anumite modele de rochii, dar nu avusesem suficient timp la dispoziţie.

263

Am apucat arcul şi am Luat-o spre zidul de vest. Ceaţa se apropia, asemănătoare unei mase solide, aducând cu ea miasme de metal şi putreziciune. În faţă, arcaşii

¡r. ntrifvr L Atmntwut aşteptau în ascunzişurile lor de piatră, ca nişte păsări de pradă, cu arcurile şi siigeţite pregătite. Ştiam că nu trebuia să mă apropii prea mult, pentru că vreunul dintre gardieni m-ar fi observat cu siguranţă şi ar fi început să pună întrebări. Şi, chiar dacă Tawnv exagerase când spusese că m-ar 6 omorât, ducele mi-ar fi oferit, cu siguranţă, una dintre foc/iife lui.

Am aruncat rapid o privire înjur. Oraşul se cufundase

Scanned Willi CamEcanrver

cu totul în tăcere şi întuneric, cu excepţia templelor. Flăcările lor nu se stingeau niciodată. Mi-am desprins privirea de la ele şi am alungat sentimentul straniu pe care-l trezeau adesea în mine, Celutfind un parapet gol. Am descoperit unul – dacă ar fi fost să aparţină vreunuia dintre gardieni/ar fi fost deja ocupai.

Furişându-mă în umbra pereţilor, am intrat. Mi-a revenit zâmbetul pe buze când am descoperit mai multe tolbe cu săgeţi lângă scară. Era perfect. Săgeţile cu vârf din hematit făcute din Jemn adus din Pădurea Sângerie, nu erau uşor de găsit atunci când erai o Fecioară care, teoretic, nu avea nevoie de ele. Am îaşfăcat mai multe şi m-am grăbit să urc pe scară.

Parţial ascunsă în spatele peretetui de piatră, am aşezat săgeţile lângă mine şi mi-am scos arcul. A tund, s-a auzit un zgomot care mi-a ridicat părul pe spate, începuse ca un urlet jos, care uni amintea de vântul din timpul ceor mai rea zile de iarnă, însă apoi se preschimbase într-un ţipăt ascuţit. Mi s-a încreţit pielea pe mine şi mi s-a întors stomacul pe dos. Nu aveam să uit niciodată acei sunet îmi bântuia visele şi nu mă lăsa să dorm nopţi ia rând.

De jos s-au auzit strigăte – se cerea să tragem. Am tras adăne aer în piept, privind emoţionată cum cerul

PIN tfnfte fi tenuri

luminează de săgei aprinse. Au sfâşiat ceata invadatoare în timp ce torţele & – au aprins din nou, de-a luni, w Meterezelor, transformând noaptea într-un amurg arginţi”.

Gardienii aşteptau la poalele Meterezelor, toţi 1 n armurile lor **negre** cart**-i** íüceau aproape de nediferenţiat. Am eflutat pelerina albă, familiară a Gărzii Regale. Într-un fintrl, am **identificat** părul blond şi chipul de culoarea nisipului-Inima mi-a fresăltat. VikteF stătea chiar în mijloc, fvtă aşteptasem să îl văd acolo unde era ameninţarea piorţir mai mare, dar tot mi s-a pus un nod în gát. Vikier era cel mai curajos om pe care-l cunoşteam.

Dar Hawke? Nu aveam idee dacă încă se afla în castel, în faţa uşii mele, crezând că sunt înăuntru, sau pe

Scanned Willi CamEcanrver

Metereze Ori poate că, la fel ca Vikier, în a/ara lor. Nodul a crescut, dar nu puteam să mă las afectată.

Cu ochii la Vikter, am întins arcul şi am tras la semnalul lui. Un alt val de săgeţi s-a înălţat, acestea ajungând mai departe. După ce au sfâşiat ceaţa, am auzit ţipetele.

Şi apoi i-am văzut.

Cu trupurile lor de un alb lăptos, lipsite de culoare, cu feţele găunoase şi ochii arzând ca nişte cărbuni încinşi. Cu gurile căscate larg, descoperind două seturi de dinţi crestaţi, zimţaţi. Degetele le erau alungite ca nişte gheare şi atât ele, cât şi colţii puteau să spintece carnea ca şi cum ar a fost o bucată moale de unt.

Eu aveam cicatricile care dovedeau asta.

În aceste creaturi s-ar fi transformat Marlowe şi Ridley dacă nu le-aş fi curmal viaţa.

Au năvăiil din ceaţă… monştrii care îmi bântuiau coşmarurile, trimişi de Cel întuneca! cu mai bine de in deceniu în urmă ca să ne ia de lângă noi părinţii ***frunâftr la nnentrvM***

printr-iW masacru sângeros. Erau demonii care aproape mă uciseserf înainte să împlinesc şase ani, zgâriindu-r***fi muşcându-mă orbeşte, cuprinşi*** de setea lor nestâvi. lită de sânge. Temuţii erau acolo.

Capitolul cincisprezece

Şi acum, ti copleşeau pe gardienii din afara Meterezelor, izhindu-se de ei ca nu va) care nu cunoştea frica de moarte. Strigăte de durere şi de groază au sfâşiat noaptea, iar eu am rămas fără suflu, în doar câteva secunde, îl pierdusem din ochi pe Vikter.

— Nu! am şoptit, cu degetele tremurând pe arc. Unde era? Nu era cu puţinjă să fi căzut. Nu atât de repede. Nu Vikter…

L-am găsit ţinându-se tare, fluturându-şi sabia şi retezând capul unui Temut în timp ce un altul se arunca asupra l. S-a răsucit, evitând la mus tată o lovitură care i-ar fi distrus platoşa.

Nu aveam timp de pierdut. Mi-am mutat privirea spre

Scanned Willi CamEcanrver

săgeata de hematit a unui arcaş, care s-a înfipt într-un cap de Temut, dărâmându-l pe spate. Din craniu i s-a vărsat sângele întunecat precum cerneala. Mi-am concentrat atenţia asupra unui alt Temut, controlându-mi respiraţia până când a devenit înccată şi adâncă, aşa cum mă învăţase Vikter. Anii de antrenament, precum şi experienţele trăite mi-au ghidat mâna. Nu era prima oară când îi ajutam pe gardienii de pe Metereze.

268 înmi/or L Armeni roit t

Odatil ce apuci arcul, lumea din jurul tău trebuie să amuţească/ Instrucţiunile lui Vikter îmi răsunau în minte. „Sunteţi doar tu, arcul şi ţinta. Nimic altceva nu mai contează”.

Şi doar asta conta.

Mi-am fixat ţinta şi am dat drumul unei săgeţi. A străbătut aerul şi a străpuns un Temut în inimă. Am mai doborât încă unul înainte ca acela care fusese odată copilul sau părintele cuiva să cadă la pământ. Apoi am descoperit un alt Temut, care atacase un gardian şi încerca să-i distrugă armura. Am dat drumul săgeţii, zâmbind când vârful a străpuns capul Temutului. În timp ce-mi pregăteam următoarea săgeată, l-am întrezărit pe Vikter. Şi-a înfipt sabia pătată de sânge întunecat adânc în stomacul unui Temut şi apoi a împins-o în sus cu un urlet…

Un alt Temut I-a atacat pe Vikter din spate, în timp ce acesta îşi elibera arma. Am dat drumul săgeţii. A spintecat aerul şi s-a înfipt în craniul cu păr rar al creaturii. Temutul a căzut cu faţa în jos, mort până să atingă pământul.

Vikter şi-a rotit capul, şi aş fi putut să jur că s-a uitat drept la mine – că ştia cine trăsese acea săgeată. Şi, deşi nu-i puteam vedea chipul, ştiam că avea acea expresie pe care şi-o lua întotdeauna când era mândru, dar şi iritat.

Rânjind, mi-am pregătit încă o săgeată şi… pentru ceea ce mi s-a părut cât o eternitate, m-am pierdut în febra momentului, punând la pământ Temut după Temut. Consumasem două tolbe de săgeţi când unul dintre Temuţi a rupt rândul gardienilor. A ajuns la zid, şi mâinile lui cu gheare s-au înfipt în piatră, ajutându-l să se caţăre.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Din Mage a terttifi

Pentru o secundă, am rămas amuţită, privindu-l cum îşi smulge ghearele din piatră şi apoi le înfige din nou, mfli sus, ridinindu-se pe zid – Zeilor! am şoptit.

Temutul a dat drumul unui ţipăt asurzitor care m-a trezit la realitate. L-am ţintit şi am tras săgeata direct spre craniul lui. Impactul i-a dărâmat de pe zid…

Un strigat venit din partea mea dreapta m-a făcut s-au întorc capul Un arcaş a căzut la pământ, Arcul i-a alunecat din mai ni. Un Temut îşi înfipsese ghearele în umerii lui, în timp ce dinţii ascuţiţi îi sfâşiau beregata. Zeilor mari, ajunseseră în vârf] M-am răsucit şi am tras repede o săgeată. Lovitura nu a fost fatală, dar l-a îndepărtat pe Temut de gardian, aruncându-i înapoi jos. Însă el nu a fost singurul care a căzut, Gardianul s-a prăvălit şi el în hau, Mi-am înghiţit un ţipăt, zkându-mi că omul era deja mort, până când sunetul pe care trupul lui l-a scos când a izbit pământul m-a făcut să închid ochii.

Poate că mintea Temuţilor era putredă, dar erau suficient de mteligenţi încât să atace arcaşii. Vikter îmi spusese odată că singurul lucru aproape la fel de puternic precum setea de sânge era instinctul lor de supravieţuire.

Un ţipăt ascuţit m-a pus în mişcare, în partea mea dreaptă, un alt Temut ajunsese pe marginea Meterezelor şi apucase un arcaş. Gardianul şi-a aruncat arcul şi l-a apucat pe Temut, împingându-l.

S-a prăvălit la pământ, luându-l pe Temut cu el. Încă o rundă de săgeţi aprinse s-au ridicat în aer, undeva sus, deasupra zidului. Au căzut ia pământ ucigând fără discriminare şi oameni, şi monştri. Pe deasupra urletelor şi a fi petelor nepământeşti se înălţa zgomot ui copitelor.

27 ti ***lenmjrr*** L ***Animtimut*** însă eu încă eram cu ochii la arcaşul căzut, al cărui trup era asaltat de Temuţi.

Gardianul se sacrificase pe sine însuşi. Omul acela necunoscut, fără nume, alesese moartea în loc să le permită Temuţilor să ajungă de cealaltă parte a Meterezelor.

Am clipit ca să-mi alung lacrimile şi mi-am plecat

Scanned Willi CamEcanrver

capul uşor, fără cuvinte, însă strigătele de bătălie s-au înteţit şi m-au forţat să mă pun în mişcare. M-am ridicat suficient cât să arunc un ochi peste margine şi am văzut gardieni călare ieşind pe porţi, fluturându-şi săbiile. 5-au împărţit în două, încercând să oprească accesul spre Metereze. De îndată ce au ieşit cu toţii, porţile s-au închis în urma lor.

Unul dintre Temuţi s-a aruncat asupra unui gardian, sărind prin aer ca o felină uriaşă din junglă. L-a izbit pe bărbat atât de puternic, încât l-a aruncat de pe cal. S-au prăvălit amândoi la pământ

— La naiba! am şuierat, fântându-l pe Temutul care era deja la jumătatea zidului.

L-am nimerit n craniul chelios, dărâmându-l de pe Metereze. Mi-am tras rapid încă o săgeată, gata să lovesc Temuţii care se urcau pe zid. Era clar că ei reprezentau cea mai mare ameninţare.

Mi-am dat rapid seama că aceştia erau diferiţi. Arătau mai puţin… monstruos. Erau tot înfiorători, dar feţele nu le erau atât de găunoase, iar trupurile – mai puţin scobite. Fuseseră recent transformaţi? Posibil.

Bătălia de la poalele Meterezelor slăbea, cadavrele căzând unele peste altele, L-am întrezărit pe Vikter trecându-şi spada prin capul unui Temut şi n>ani lăsat într-un genunchi ca să pot privi peste zid. Pelerina s-a

PÍJT SII – ligl şi CCHÍÍJ – jill 271

desfăcut, dezvelindu-mi aproape tot piciorul, de la gleznă până la şold, în aerul rece.

Mai limusese doar o mână de Temuţi. Jumătate dintre ei se hrăneau cu gardienii morţi sau îi sfâşiau pe cei răniţi, fără să acorde vreo atenţie în jur. ISfu mai vedeam să fie vreunul în apropierea Meterezelor. Mi-am fixat săgeata în arc şi am ochit un Temut can? sfâşiase o armură, ajungând la măruntaiele gardianului. Am simţit gustul bilei în gât. Gardianul era deja mort, dar nu puteam să-i las pe Temuţi să îl pângărească în continuare pe cei căzuţi.

Concentrându-mi atenţia asupra gurii mânjite de sânge, am tras săgeata fix spre ea. Contactul l-a aruncat

Scanned Willi CamEcanrver

pe Temut pe spatele. Satisfacţia pe care o simţeam era atenuată de durere. Ceaţa începuse să se disipeze, dezvăluind carnagiul pe care ¡1 lăsa în urmă. Căzuseră atâţia oameni. Prea mulţi.

Cu genunchiul sprijinit de piatra rece, m-am întins după o săgeată în timp ce cercetam…

— Tu trebuie să fii zeiţa Bele sau Lailah întrupată în muritoare! s-a auzit o voce adâncă în spatele meu.

Am respirat sacadat şi m-am răsucit, cu pelerina şi cămaşa de noapte fluturându-mi în jurul picioarelor. Cu săgeata gatar mi-am îndreptat arcul spre…

Hawke.

O, zeilor.»

Mi s-a căscat un gol în piept, de uşurare şi uluială. Stătea sub razele lunii ca şi cum zeii înşişi II înzestraseră cu lumină eternă. Sângele de culoarea cernelii îi păta pomeţii înalţi şi maxilarul puternic. Buzele lui mari, expresive erau întredeschise, de parcă nu făcea niciun efort să respire, iar ochii aceia stranii şi frumoşi păreau să lucească în lumina lunii.

27: ftnnjfor la menitvu I

La dreapta avea sabia pătata de sânge. Uniforma îi ora zdrenţuite, dovadă a ceea ce îndurase.

Hawke fusese în afara Meterezelor, la fel ca Vi Icter, deşi, în calitate de gardian regn! nu era obligat şi o facă. Se dusese însă pe câmpul de luptă. Am simţit cum în inimă îmi înfloreşte respectul pentru ei *şi,* fără să mă gândesc, mi-am deschis simţurile ca să văd dacă era rănit.

Am simţit o umbră de suferinţă persistând în el. Bătălia îi domolise durerile, dându-i ocazia să îşi verse năduful în aceiaşi fel în care i le-ar fi alinat atingerea mea. Temporar, însă eficient Nu era rănit.

— Tu **eşti… Privirea lux** era intensă, **neabătută. Şi**-a prins sabia la brâu. Eşti absolut magnifică. Frumoasă.

Am tresărit, şocată. Spusese cât sunt frumoasă atunci când îmi văzuse fata – păruse sincer. Dar acum? Erau cuvinte care prea des *nu* însemnau nimic *şi* arareori puteau să însemne totul. Şi el le rostise în aşa iei încât

Scanned Willi CamEcanrver

simţisem o tensiune mai jos în vintre; chiar dacă nu avea habar cu cine vorbea. Încă aveam trasa gluga pe cap.

Trebuia să fug.

Am privit peste umărul lui, în căutarea celei mai uşoare căi de a scăpa. Mi-am înghiţit nodul din gă L Poate că Hawke nu îşi dăduse încă seama că eu eram fata pe care o văzuse ia Pe r/a Roşie, dar nu puteam să-l las să-şi dea seama cine eram cu adevărat. Nu-mi puteam închipui cum ar fi reacţionat dacă ar fi aflat.

— Ultimul lucru la care mă aşteptam era să descopăr o domniţă cu pelerină pricepută cu arcul, care să apere unul câinfre parapete.

Diâr – rin/în fi ffnqfff 273

Gropiţa şi-a făcut apariţia în obrazul lui drept, pl am Arolit un Hor în pântec.

De ce trebuia să aibă un… zâmbet atât de fermecător? Acel îrămbet despre care ştiam că făcuse multe fete s3 şii piardi capul

Mă îndoiam însă că vreuna dintre ele avea regrete.

u, una, ştiam că nu aveam.

Hăwkeşi-a întins mâna înmănuşată.

— Te pot ajuta?

Mi-am înghiţit un pufnet şi mi-am coborât arail, Nu am spus nimic, de teamă că mi-ar putea recunoaşte vocea, şi Uam făcui semn să se dea înapoi. Cu sprâncenele lui brune ridicate a uimire, şi-a dus mâna în dreptul inimii şi s-a retras.

Apoi a făcut o plecăciune.

A Făcut o plecăciune, atât de curtenitoare şi de elaborată, încât mi-a venit să râd. Am reuşit totuşi să mă abţin şi mi-am rezemat o clipă arcul de zid. Cu ochii la el, m-am aplecat spre scară şi am început să cobor încet fără să-mi întorc o clipă spatele.

Sunetele bătăliei de jos încetaseră aproape complet. Trebuia să ajung înapoi în camera mea, dar nu aveam cum să mtru în castel pe unde ieşisem, nu atitt timp cât Hawke era acolo, l-aş fi trezit suspiciunea. Mi-am strecurat arcul sub pelerină şi mi i-am prins la spate. M-am crispat când

Scanned Willi CamEcanrver

mi-a atins urmele încă proaspete de bici.

— Beţi o* * *

Nu a mai continuat, o privire stranie Lntipărindu-i-se pe chip. N-o pui en în descifra. Suspiciune? Uimire? Ceva cu totul diferit? A mijit ochii. Dedesubt porţile grele au mugit deschizându-se ca să-i primească pe morţi şi pe răniţi. Temuţii urmau să fie arşi pe loc.

27A fetmifin la mentrvu t

Hawke mi pus în cale. Mi-am simţit inima ca de plumb în piept, în timp ce degetele mi s-au strâns în pumni-M-am străduit să îmi relaxez mâinile. Lumina jucăuşă pe care Hawke o avusese în ochi pălise.

— Ce cauţi aici?

Stropul de răbdare pe care curiozitatea i-o trezise dispăruse. Am trecut pe lângă el, ştiind că hrebuia să-l pierd printre oamenii care începuseră să îşi părăsească locuinţele ca să evalueze pierderile.

Nu am ajuns prea departe, că Hawke m-a prins de braţ.

— Eu cred că…

Am acţionat din instinct. M-am răsucit pe sub braţul care mă ţinea strâns, ignorând umbra de durere pe care 0 simţeam în lungul spatelui. Şocul pe care i l-am citit pe chip mi-a adus zâmbetul pe buze. Am ajuns în spatele lui, m-am lisat pe vine şU-am lovit cu piciorul, dezechilibrându-i. Mi-a dat drumul ca să se proptească în mâini şi să-şi împiedice căderea.

I-am auzit blestemele răsunând în timp ce alergam spre cercul interior al Meterezelor – Cele mai apropiate scări erau la câţiva metri…

Ceva m-a prins de pelerină. M-a răsucit şi m-a aruncat înapoi, la perete. Am încercat să trag, dar nu m-am putut mişca mai mult de câţiva centimetri. Am privit în jos şi am văzut un pumnal înâpt adânc în perete, cu tot cu pelerina mea. Uluită, am rămas cu gura căscată.

Hawke a luat-o spre mine, cu bărbia în piept.

— Asta n-a fost prea frumos.

Ei bine, nici ce avea să urmeze nu era prea frumos.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am apucat mânerul pumnalului, smulgându-l din perete. L-am întors ca să-l apuc de lamă şi mi-am tras braţul spre spate…

Din: **vijjî şi** *cenuşa*

— N-o face! m-a avertizat ely oprindu-se, Am aruncat pumnalul direct spre faţa lui enervant de frumoasă. El s-a rotit, exact a? acum mă aşteptam…

A prins pumnalul de mâner în aer, ca st cum ar fi fost seva foarte simplu ţii uşor. Era… impresionant şi eram invidioală. N-aş fi putut să fac asta. Credeam că nici măcar Vikter n-ar fi putut s-o facă.

Cu ochii strălucind ca aurul topit, a pufnit uşor şi a luat-o din nou spre mine

M-am împins în perete şi am luat-o din nou 3 a fuga, cu scările în faţa ochilor. Dacă aşi fx reuşit să ajung…

În fa fa mea a apărut o siluetă întunecată. Ani alunecat şi mi-am pierdut echilibrul. Ai naibii papuci cu talpa lor moale şi lucioasăf Am căzut rău pe şold. Mi-am înghiţit hpâlul provocat de durerea care îmi reverbera în spate. Măcar nu aterizasem *pe* spate.

Hawke s-a ridicat cu pumnalul la şold.

— Asta chiar nu a fost deloc frumos, Cum reuşise să…? Privirea mi-a alunecat spre bordura îngustă de pe peretele de deasupra. Alergase pe acolo? Nu era mai lată de câţiva centimetri. Era nebun.

— Sunt conştient că trebuie să îmi tund barba, dar tu nu prea ai fintă. Ar trebui să mai lucrezi la asta, pentru d ţin destui de mult la faţa mea. Ţintisem la fix.

Mârâind uşor, am aşteptat să se apropie şi apoi am lovit A mormăit în timp ce eu săream în picioare, ignorând durerea de la ceea ce avea să fie cu siguranţă, o vânătaie uriaşă pe şold, M-am întors spre dreapta, iar el a sărit ca să mă blocheze, însă eu m-am avântat la stânga, lâl s-a luat imediat după mine, aşa că i-am mai dat tin picior.

27 b J & tnifet L *Antientroul.*

Hawke m-a prins de gJeznfl, Am răsuflat, întinzându-mi braţde ca să-mi găsesc echilibru! M-am uitat apoi la ei cu ochi mari. El o ridicat din sprâncene, în timp ce privinea

Scanned Willi CamEcanrver

îi urca în lungul piciorului meu gol.

— Scandalos! a murmurat.

Am scăpat un mârâi de frustrare»

El a râs.

— Ce papucei fini! Satin şi mătase? Sunt la fel de bine croiţi ca piciorul tău. Genul de încălţări pe care niciun gardian de pe metereze nu l-ar purta. Cât de inteligent era! Asta dacă nu cumva sunt purtaţi diferit faţă de mine.

Hawke mi-a dat drumul la gleznă, dar, înainte să apuc să fug, mi-a prins braţui şi m-a tras spre el Brusc, m-am trezit lipită de el, stând pe vârful degetelor.

Am rămas fără suflu din cauza contactului brusc Sânii îmi erau striviţi de platoşa lui dură din piele şi fier. Căldura trupului său părea să treacă prin armură, să se îmbibe în pe Jerina mea şi în rochia subţire de pe dedesubt. M-a străbătut o undă de fierbinţeala în timp ce încercam să trag adânc aer în piept, îndărătul mirosului puf Tezit al sângelui de Temut se afla parfumul lui luxuriant de mirodenii şi fum. Roşeaţa mi-a acaparat obrajii.

Lui i-au fremătal: nările, şi, oricât de nebunește ar suna, nuanţa ochilor a părut aâi se accentueze până când au căpătat culoarea năucitoare a ambrei. Şi-a ridicat celălalt braţ

— Ştii ce cred eu…

Lama pe care i-am lipit-o de pielea gâtului l-a amuţit. I s-au subţiat buzele, în timp ce ochii îi erau aţintiţi în jos, spre mine. Nu a făcut nicio mişcare ca să-mi dea drumul¿mărgea de sânge i-a apărut chiar sub beregată.

Din sâit-e şi OTwjrf m

— Corecţie.1 Şi apoi a râs, în timp ce firicelul de sânee i-a alunecat în josul gâtului. Nu era un râs aspru sau unul ¿v superioritate. Părea ***amuzat*** Eşti o micuţa creatură ucigaşă, absolut fermecătoare! A făcut o pauză apoi şi-a coborât privirea. Frumoasa armă! Hematit şi os de vârcolac. Foarte interesant… Şi-a ridicat privirea. *Prinţese*

Capitolul şaisprezece

Scanned Willi CamEcanrver

I

Pumnalul. La naiba! Uitasem că-l văzuse la Peria Roşie.

Zeilor, cum de putusem uita asta? Am îndepărtat iama, dar era prea târziu.

Şi era şi asta o greşeai din partea mea.

Hawke s-a mişcat cu agilitate şi m-a prins de încheietură.

— Noi doi avem atât de multe de discutat.

— N-avem nimic de discutat! m-aui răstit.

Eram supărată pe mine pentru că făcusem nu una, nu două, d *trei* greşeli incredibil de prosteşti. Şi eram groaznic de enervată din cauza lui Hawke, pentru că acum se afla în avantaj.

— Vorbeşte!

A făcut ochii mari, mimând uimirea, apoi şi-a plecat bărbia, făcându-mă să mă încordez.

— Credeam că-ţi place să vorbeşti, Prinţeso. A făcut o pauză. Sau Îţi place doar riind eşti la Perla Roşie?

N-am comentat.

— N-ai să te prefaci că nu ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa? m-a întrebat. Că nu eşti ea.

Am tras de braţ.

D **în** *a înşe* **şi cwwşti**

— Dă-mi drumult

— Oh, nu! Nu prea cred.

S-a întors brusc şi, deodată, aveam spatele şi arcul lipite de peretele de piatră al Meterezelor, Contactul a trezit un val de durere pe spatele meu rănit, însă el şi-a apăsat trupul de al meu, prinzându-mă ca într-o cuşcă. Între noi erau doar câţiva centimetri.

— După tot ce-a fost între noi? Tu arunci cu un pumnal în mine?

— Tat ce-a fost între noi? Câteva minute şi nişte săruturi.

Rostind cuvintele, adevărul lor m-a izbit clar ca lumina riler. Asta *era f* într-adevăr, tot *ce* fusese între noi. Zeilor, eram atât de… lipsită de experienţă. Pentru că, în mintea mea, totul devenise. «mult mai mult de atât.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Trezirea la realitate era bru tată.

— A fost mai mult decât nişte săruturi, şi-a coborât vocea. Dacă ai uitat, sunt mai mult decât dispus să îţi reamintesc.

Am simţit cum mi se adună în stomac valuri de nelinişte. O parte din mine îşi dorea să mi se aducă aminte ceea ce în mod clar nu uitasem. Slavă zeilor, partea logică şi inteligentă din mine nu voia.

— N-a fost nimic de care să merite să-mi reamintesc.

— Acum, mii insulţi? După ce ai aruncat cu un pumnal în mine? Mi-ai rănit sentimentele fragile.

— Sentimente fragile? am pufnit. Nu exagera!

— E greu, având în vedere că mi-ai aruncat un pumnal spre faţă şi apoi mi-ai tăiat gâtul! mi-a răspuns.

Strânsoarea îi era surprinzător de delicată în comparaţie cu asprimea tonului.

— Ştiam că te vei feri.

— Serios? De aceea ai încercat să-mi retezi beregata?

fenttifvr l. Armenârvut

Ochii lui de chihlimbar au strălucit pe sub genele lungi şi dese.

— Te-am *zgâriat* pujinf l-am corectat, Pentru că mă ţineai captivă şi nu voiai să-mi dai drumul. Şi, din câte se vede, nu ai înv & Jiit nimic din acea lecţie.

— De fapt, am învăţat multe, Prinţeso, Tocmai de aceea nici mâinile, nici pumnalul tău nu se mai apropie acum de gâtul meu. Şi-a trecut degetul arătător peste interiorul încheieturii mele, ca să îmi reamintească, şi mie mi-a tremurat mana pe mânerul armei. Dar, dacă dai drumul pumnalului, am să te las să te apropii de ce parte din mine doreşti.

M-am înecat Nu i-i dădea seama cu cine vorbea? Vocea mea era atât de comună… Dare n-avea habar că eram eu? Dar dacă nu îşi dăduse încă seama însemna că mă aflam în avantaj. Cu puţin dar oricum.

— Cât de generos eşti!

— Odată ce ajungi să mă cunoşti, vei descoperi că pot fi destul de binevoitor.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Nu am nicio intenţie să ajung să te cunosc – Deci e un obicei de-al tău să te 3 trecori în camerele tinerilor bărbaţi şi seduci pentru ca mai apoi să te faci nevăzută?

— Poftim? am pufnit. Seduc bărbaţi?

— Nu asta mi-ai făcut tu mie, Prinţeso? Şi-a trecut din rtou degetul pe deasupra încheieturii mele.

— Eşti ridicol! am izbucnit eu.

— Sunt *curios.*

Mârâind de frustrare, m-am abătut, iar el a chicotit, cu ochii aceia ai lui care îmi aminteau de culoarea şi dulceafa mierii.

Din Sfinţit-i wrjufr J 2 Bt

— De ce insişti să mă fi aşa?

— Păi, pe lângă Leah? motivele pe care le-am discutat **deja,** cum ar **fi** faptul că **fin** ia faţa mea şi la gâtul meu, ar mai fi şi problema ridicată de faptul că te afli într-un loc **în** rwir trebui să fii, îmi (ac meseria reţinându-te şi **pu**nându-ţi întrebări.

— Îi iei, de obicei, la întrebări aşa pe toţi cei de pe Melereze pe care nu îi recunoşti? l-am provocat. Ce metodă stranie de interogare!

— Doar pe domnitele frumuşele cu picioare dezgolite., zvelte.

S-a aplecaif şi, atunci când am respirat din nou, pieptul meu l-a întâlnit pe al lui.

— Ce cauţi aici sus în timpul unui atac al Temuţilor?

— Mă bucur de o plimbare relaxantă? am replicat.

A zâmbit uşor, dar gropi fa nu şi-a făcut apariţia.

— Ce făceai, Prinţeso? a repetai.

— Ce se părea că făceam?

— Mi se părea că te purtai extrem de prosteşte şi iresponsabil.

— Pardon? Uluiala m-a strâbittut ca un fulger. Cât de iresponsabilă eram în timp ce omoram Temuţi i…

— Nu sunt eu cumva la zi cu noutăţile, sau de când politica este ca domnite pe jumătate goale cu glugă pe cap a apere Meierezele? Avem atât de disperata nevoie de protecţie?

Scanned Willi CamEcanrver

I

Mânia mi-a luat foc în vene.

— Disperată? De ce ar fi prezenţa mea pe Metereze un semn al disperării, când, după cum ai văzut şi tu, ştiu să folosesc un arc? Ah, stai! Este cumva legat de faptul că am sâni?

2 W2 famtifer L Armentrecut

— Am întâlnit femei cu sării mult mai puţin frumoşi decât ai Ui care puteau să taie pe din două un om cât ai clipjj Dar mei una dintre acestea nu se află aici, în Masadonia.

Aş fi fost interesai să aflu unde anume locuiau aceste femei care păreau extraordinare… 5 foii cu sâni mult mai puţin frumoşi?

— Şi tu eşti foarte pricepută! a continuat el, atrăgându-mi din nou atenţia. Nu doar cu arcul. Cine te-a învăţat cum să te lupţi şi cum să foloseşti im cuţit?

Am strâns din buze, refuzând să dau un răspuns.

— Sunt gata să fac pariu că este vorba despre aceeaşi persoană care ţi-a dat acel puinnal. A făcuto pauză. Păcat că acea persoană nu te-a învăţat şi cum să evadezi aturtri când eşti prinsă. Păcat pentru tine, vreau să zic.

M-am simţit din nou copleşită ***pl*** sufocată de furie. Mi-am ridicat un genunchi, ţintindu-i zona sensibilă – cea care îl făcea, se părea, să fie mai îndreptăţit decât mine să lupte. Hawke mi-a simţit mişcarea şi a parat lovitura cu şoldul.

— Eşti incredibil de violentă. O nouă pauilă. Cred că îmi place.

— Dă-mi drumul! am şuierat.

— Ca să mă loveşti sau să mă înjunghii? Şia băgat piciorul între picioarele mele, prevenind astfei eventualele mele tentative. Am discutat deja despre asta, Prinţeso, De mai multe ori.

Mi-am îndepărtat şoldurile de perete, încercând să-l împing, dar nu am reuşit decât să-mi lipesc o parte foarte sensibilă a trupului de coapsa lui tare. Contactul mi-a provocat o senzaţie neaşteptată şi deconcertantă, atât de puternică, î. neat mă simţeam de parcă fusesem

Scanned Willi CamEcanrver

***Din sânge* fi *cea* Utrf 2S3**

Străbătută de un (ulger Am tras adânc aer în piept şi am rămas nemişcată.

Hawke a răspuns în acelaşi fel trupul lui masiv încord Îndu-se. Pieptul i se ridică şi cobora uşor, lipit de al meu. Ce… ce se întâmpla? Simţeam că ardeam, deşi eram foarte sus, iar aerul nopţii era rece. Pielea părea să-mi sta» râie, de parcă valuri de energie electrică mi-ar fi dansat pe piele şi un foc adânc, mocnit luase locul răcelii din interiorul meu.

Au trecut mai multe clipe de tăcere între noi până când a zis:

— M-am întors după tine în acea noapte.

Zgomotele de jos începeau să amuţească. În orice clipă, ar fi putut să apară cineva, însă eu *eram* incredibil de iresponsabilă şi mă purtam nebuneşte, căci am închis ochii, în timp ce cuvintele lui se lipeau de mine.

Se întorsese.

— Aşa cum} i-am spus că voi face. „M-am întors după tine, dar tu nu mai erai acolo! a continuat. Îmi promiseseşi, Prinţeso.

O umbră de vină s-a închegat în mine, şi nu eram sigură dacă se întâmpla din cauză c3 îi minţisem sau pentru ca aruncasem cu un pumnal în el. Probabil, din ambele motive.

— Eu… Nu am putut.

— Nu ai putut? Vocea îi coborâse încă o notă, devenindfoasă, groasă. Am impresia că, dacă-ţi doreşti ceva cu adevărat, nimic nu poate să te oprească.

Am râs amar.

— Tu nu ştii nimic.

— Poate.

3 tJ fuimfer la rmtij trout

Îmi dăduse drumul la mânii, şi, înainte pricep te avea de gând, mâna l-a alunecat sub gluga mea.

Degetele lui reci mi-au atins pielea catifelată a obrazului drept. Am tresărit! a atingere şi m-am tras înapoi, însă nu aveam unde să mă duc – Poate ştiu mai

Scanned Willi CamEcanrver

multe decât crezi, O und A de nelinişte mi s-a răspândit în lot corpul. Ha wke şi-a aplecat capul şi şi-a lipit obrazul de partea stângă a glugii mele.

— Tu chiar crezi că nu ştiu cine eşti? Fiecare mujehi din corpul meu era încordat ia maximum Mi se uscaseră buzele.

— Nu ai nimic de spus? A făcut o pauză, apoi a rostit cuvântul, aproape o şoaptă, *Perjcuaphe?* La naiba!

Am răsuflat zgomotos* fără să-mi dau seama dacă eram uşurată sau îngrozită că nu mai trebuia să mă întreb dacă ştia> Confuzia m-a făcut extrem de iritabilă.

— Şi abia acum ţi-ai dat seama? Dacă da, atunci îmi fac griji în privinţa faptului că tu eşti unul dintre gardienii mei personali. A râs, un râs plin, enervant de molipsitor.

— Am ştiut din clipa în care ţi-ai scos vălul. Mi-am întredeschis uşor buzele, încercând să trag aer hx piept.

— De ce. de ce nu ai spus nimic atunci?

— Ţie? m-a întrebat. Sau ducelui?

— Oricăruia din noi, am şoptit.

— Am vrut să văd dacă vei aminti tu despre asta. Din câte se pare, aveai de gând să te prefaci că nu eşti aceeaşi fată care frecventează Perla Roşie.

Din tâng? şi cenuşă 2B5

— Nu frecventez Perla Roşiet l-am corectat. Dar am aulică tu da.

— Te-ai interesat în privinţa mea? Mă simt flatat

— Nu m-am interesat

— Nu sunt sigur că pot să te cred. Tu spui o mulţime de minciuni, Prinţese.

— Nu-mi mai spune aşa! i-am cerut.

— Prefer să îţi spun aşa decât cum sunt nevoit să o fac *Fecioară.* Ai un nume. Şi nu e acesta.

— Nu am avut pretenţia să *îţi* placă, am replicat, deşi eram întru totul de acord cu ei în privinţa felului în care lumea trebuia să mi se adreseze.

- Dar ai avut pretenţi a să îţi spun de ce nu i-am dezvăluit ducelui micile tale explorării a contracarat. De ce aş fi făcut-o? Eu sunt gardianul tău. Dacă te-aş trăda, nu ai

Scanned Willi CamEcanrver

mai avea încredere în mine, şi asta mi-ar face misiunea de a te păstra în siguranţă mult mai dificilă.

Explicaţia sa foarte logica, prin care motiva de ce nu spusese nimic, aducea o undă amara de dezamăgire la care nici nu voiam să mă gândesc.

- După cum poţi să vezi, ştiu să-mi port singură de grijă.

— Văd.

S-a tras înapoi, cu sprâncenele încruntate, apoi ochii i s-au mărit pentru o clipă, de parcă şi-ar fi dat seama de ceva.

— Hawke! s-a auzit o voce de jos, care mi-a făcut inima să tresalte. E totul în regulă acolo sus?

A privit la gluga mea întunecată o clipă, apoi a privit peste umăr.

— E totul bine!

Jetmileri. Arttwninwi

— Trebuie să-mi dai drumul! am şoptit. Cineva va veni cu siguranţă şi…

— Şi le va prinde? Te va forja să fi dezvălui identitatea? Ochii aceia de chihlimbar au alunecat din nou spre mine Poate că ar fi un lucru bun. Am tras adânc aer în piept.

— Ai spus ca nu m-ai trăda…

— Am spus că nu le-am *trăda* dar asta era înainte *să* ştiu că ai face aşa ceva. Am îngheţat.

— Misiunea mea ar fi mult mai simplă dacă n-ar trebui să-mi fac griji că te vei furişa ca $3 te lupţi cu Temuţii… sau să te fotălneşti cu cine ştie ce bărbaţi la Peria Roşie, şi cine ştie ce alte lucruri mai faci când lumea crede că ieşii în siguranţă, în camera ta.

— Eu…

— Îmi închipui că, odată ce Ce-aş aduce în faţa ducelui şi a ducesei, înclinaţia ta de a te Enarma cu un arc şi săgeţi st de a te sui pe Metereze ar deveni un lucru în privinţa căruia nu ar mai trebui să îmi fac griji, inima mi s-a strâns cât un purice în piept, şi am izbucnit:

— Nu ai idee ce ar face dacă m-ai duce la el 51 m-ar… M-am oprit.

Scanned Willi CamEcanrver

— Ce ar face?

Am respirat încet, adânc şi mi-am înălţat capul – Nu contează. Fă ce crezi că trebuie să faci. Hawke m-a privit lung, pentru ceea ce a părut o mică eternitate, apoi mi-a dat drumul şi a făcut un pas înapoiântre noi s-a strecurat o pală rece de vânt.

— Ai face bine să te grăbeşti spre odăile tale, Prinţeso, Vom termina această discuţie mai târziu.

Am rămas pradă confuziei pentru câteva clipe, dar fpoi mi-am revenit. M-am desprins de perete şi am fugit şi, chiar dacă nu m-am uitat îndărăt, ştiam că Hawke nu îşi luase privirea de la mine.

soea

M-am sirecural prin intrarea veche a servitorilor şi nu am fost deloc surprinsă când am descoperit că Tawny era încia la mine în cameră, deşi aşteptasem aproape oorii până când se deschiseseră porţile, ca să mă pot strecura înapoi.

A răsuflat uşurată.

— Credeam că n-ai să te mai întorci niciodată!

Am închis uşa veche în urma mea şi m-am întors spre ea, ridicându-mi uşor mâna ca să-mi înlătur gluga.

Tawny s-a apropiat.

— Eşti… eşti bine?

Privirea ei a căutat-o pe a mea, şi i-am citit îngrijorarea în ochi.

— A fost rău? Atacul?

Am deschis gura, fără să ştiu de unde să încep, amintindu-mi tot ce se întâmplase. M-am rezemat de uşă. inima încă îmi bubuia în piept după confruntarea mea cu Hawke. Mintea îmi era un amalgam confuz şi stomacul îmi era întors pe dos la gândul că Temuţii ajunseseră în vârful Meterezelor.

— Poppy? a şoptit Tawny.

Am decis să încep cu ce era mai important.

— Erau o mulţime, Cu zecile.

Tawny a respirat adânc.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Şi?

Jetiniferi. Atmentrml

Nu eram sigurii dacă chiar voia să ştie, dar să râmM în neomoştinţă de cauză era mult mai periculos decât să audă adeyfirul – Şi m-ar muli au ajuns în vârful Meterezelor, Tawny a făcut ochii mari.

— O, zeilor I Şi-a dus o mână la inimă. Dar se ridicaseră scuturile...

— L-am oprit, dar... + mulţi gardieni au murit în noaptea asta, M-am desprins de uşă şi mi-am desfăcut pelerina cu degete reci. Am lăsat-o să cadă la podea, Apoi m-am în dreptat spre şemineu şi am stat în fata lui un timp, lăsând căldura să mai alunge din irig, Au fost atât de mulţi, încât au covârşit practic linia întâi. Dacă ar fi fost şi mai mulţi.

— Ar fi străpuns zidul?

— E mai mult decât probabil.

M-am îndepărtat de foc şi mi-am desprins pelerina, lăsând-o să cadă pe podea. Mi-am scos arcul şi l-am aşezat cu grijă în cufăr, apoi am închis capacul.

— Au *scos* cavaleria, dar până la acel punct cel puţin doi Temuji ajunseseră deja în vârf ui Meterezelor. Dacă vor mai aştepta şi data viitoare la fel, ar putea i prea târziu. Nu cred însă că... nu cred că şi-au închipuit că Temuţii ar putea face asta. Tawny s-a aşezat pe marginea patului.

— Ai... ucis vreunul?

— am aruncat o privire *în* timp ce-mi azvârleam papucii.

— Bineînţeles.

— Bun. Ochii i-au alunecat spre fereastră, spre **tortele** care ardeau acum strălucitor în întuneric Mâine se vor ridica multe steaguri negre.

Aşa era. Fiecare casă pierduse un fiu, un tată, un ***soţ*** sau un prieten în amintirea căruia să ridice un steag.

Dtll ¡ttl PIUJrÎ şi *cmuşA*

Comandantul Jensen avea să viziteze fiecare familie în Liim Moarele zile. Urmau să se aprindă multe ruguri.

Şi îmi era teamă că unii dintre aceia care ţinuseră cu

Scanned Willi CamEcanrver

curaj piept Temuţilor în acea seară se puteau întoarce la casele lor sau în dormitoarele comune *muşcaţi.* Aşa se întâmpla întotdeauna după un atac.

M-am IA sat pe pat şi am simţit mirosul de lemn ars din părul meu. Înainte să apuc să mai spun ceva, s-a auzit un ciocănit în

— Răspund eu.

Tavvny s-a ridicat iar eu nu am oprit-o, gândindu-md că era Vikfcer sau un alt gardian regal care voia să se asigure că eram bine. Mi-am apucat vârful cozii şi am despletit-o rapid, în timp ce o auzeam pe Tawny la uşă:

— Fecioara doarme…

— Mă îndoiesc.

Cu inima gata să-mi sară din piept m-am ridicat din pat şi m-am întors chiar când Hawke intra. Am rămas cu gura căscată, la fel ca Tawny.

Mawke a închis uşa cu piciorul în urma lui.

m

— A venit vremea să purtăm acea discuţie, Prinţese.

Capitolul şaptesprezece

Hawke nu mai avea sânge pe faţă, iar părul lui negru era umed şi se ondula uşor la tâmple şi pe frunte. Nu avea ta e! sabia, dar cele două spade încă erau prinse în talie. Aşa cum stătea în camera mea, cu picioarele încălţate în ghete bine înfipte în pământ strângând din din şi, Hawke îmi amintea foarte mult de Theon, zeul înţelegerii şi al războiului.

Nu părea cu nimic mai puţiri periculos decât fusese pe Metereze.

Şi era dar după privirea lui înflăcărată că nu venise să încheie pace.

— a aruncat o privire lui Tawny, care era la fel de uluita şi de tăcută ca mine.

— În această seară, nu mai este nevoie de serviciul tău.

Tawny a căscat gura.

Eu, trezită din uluiala, am avut o reacţie foarte diferită.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Nu ai autoritatea necesară pentru a-i cere asta.

— Nu?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— În calitate de gardian regal personal am autoritatea de a îndepărta orice ameninţare.

Din ffajp şi ciâti/frt

— Auuinin]3J” e7 Tawny s-a încruntai. Eu nu sunt o jint-ninjare.

— Ameninţi să inventezi scuze şi să mintt în numele lui peiiellaphe. Aşa cum ai făcut când ai spus că doamne, deşi ştiu a în, t f-Melere/e.

Tawny şi-a dus mâna la gură şi apoi s-a întors spre mine.

— Mi se pare că-mi lipsesc nişte informaşi importante, Nu am avut când să-ţi spun! i-am explicat şi nu era auât de important.

Tavmy a ridicat din sprâncene. lângă ea, Hawke a pufnit.

— Sunt sigur că a fost unul dintre cele mai importante Eticruri care) i s-au întâmplat în ultima vreme. Am mijit cehii.

- Ui exagerezi mult rolul ***pe*** care ¡1 ai în vâata mea dacă chiar crezi asta.

— Cred că judec destul de bine realul pe care îi joc în viaţa ta – Mă îndoiesc!

— Mă întreb sincer dacă tu crezi măcar jumătate dintre minciunile pe care le spul Tawny îşi muta privirea când la unul, când la celălalt – Eu nu mint mersi frumos. A zâmbit arătându-şi gropifa din obrazul drept.

- Cum zici tu, Prânţeso.

— Nu-mi spune aşa! am exclamat bătând din picior.

Hawke a ridicat dintr-o sprânceană.

— Asta te-a făcut să te simţi mai bine?

— Dai Pentru că alternativa era să îţi dau ţie un şut

— Atât de violentă! a chicotit.

Of, zeilor!

Jennifur L Antientroul

Mi-am strâns degetele în pumni.

Scanned Willi CamEcanrver

— N-ar trebui să te afli aici.

— Sunt gardianul tău personal Trebuie să fiu oriunde simt că e nevoie de mine pentru a te păstra în siguranţă.

— Şi de ce anume crezi că ar trebui să mă protejezi aici? am întrebat, rotindu-mi privirea în jur. De vreun colţ mârşav de pat de care aş putea să-mi lovesc degetul mare de (a picior? O, stai, îţi e cumva teamă că aş putea ***să*** leşin? Ştiu cât e-ţi de priceput la rezolvarea unor astfel de urgenţe.

— Chiar eşti puţin palidă! mi-a aruncai el, Abilitatea mea de a prinde femei delicate şi fragile s-ar putea dovedi utilă.

Am tras aer în piept.

— Dar, din câte-mi pot da seama, în afara unei încercări ratate de răpire, tu, Prinţesa, reprezinţi cel mai mare pericol pentru tine linsăţi.

— Ei bine…

Tawny a început, iar, când i-am aruncat o privire care ar fi trebuit să o facă să fugă din cameră, a ridicat din umeri şi a zis:

— Cam are dreptate aici.

— Nu mă ajuţi deloc.

— Eu II Penellaphe chiar trebuie să vorbim, a spus el fără să-şi ia privirea de la mine. Pot să te asigur că este în siguranţă cu mine şi sunt sigur că îţi va împărtăşi mai târziu tot ce vom discuta.

Tawny şi-a încrucişat braţele.

— Da, îmi va spune, dar nu va fi nici pe departe la fel de distractiv cum ar fi dacă aş lua parte.

Am oftat.

292

— E în ordine, Tawny. Ne vedem ryâine-dâmineaţă.

Din ennffr fi ¿raliaţi 293

holbai la mine.

— Serios?

— Serios? am confirmat. Presimt că, dacă nu vei pleca, va sta acolo aşa, la infinit, consumând aerul preţios din camera mea…

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Şi arătând extrem de bine! a completat *el* Ai uitat să adaugi asta.

Tawny a chicotit uşor. Hu am ignorat comentariul.

— Şi mi-ar plăcea să am parte de ceva odihnă înainte de răsăritul soarelui.

Tawny a expirat zgomotos.

— Fie, *[-a* aruncat o privire lui Hawke, *Prinţeso.*

— Gf, zeilor! am mormăit simţind deja cum mă apucă o migrenă.

Hawke a urmărit-o cu privirea pe Tawny, aşteptând să iasă pe uşa comună dintre cam erei e noastre, apoi a comentat;

— Îmi place fata.

— Mă bucur să audi Despre ce doreai să discutăm de nu putea aştepta până mâine-dimineaţă?

Privirea i-a alunecat spre mine.

— Ai păr frumos.

Am clipit, Aveam părul despletit şi chw dacă nu-l vedeam, ştiam că era o claie de onduleuri încurcate. Mi + am oprit pornirea de a-l aranja.

— Despre asta doreai să discutăm?

— Nu tocmai.

Şi apoi privirea i-a coborât, cercetându-mă încet, de la umeri şi până la vârful degetelor. Ochii lui erau grei pe pielea mea, aproape ca o flacără, iar în urma lor rămâneam îmbujorată.

«M Jennifer L. Artrwn tron t în acel moment, mi-am amintit că nu doar că oveeinn fii ta descoperiţii, dar purtam fi o cămaşă de noapte subţire. Ştiam că, în lumina focului şi a lămpilor cu ulei din spatele meu, foarte puţin din forma trupului meu Îi mai rămânea ascunsfi Jul Hawke. Roşeafa s-a accentuat, devenind mai arrătoare. M-am îndreptat spre halatul care zăcea la piciorul palului.

Hawke mi-a oferit un început de zámbef atotştiutor, care m-a lovit ca un fulger, enervându-mă la culme.

M-am oprit şi l-am privit în ochi Poate că Hawke nu văzuse tot ce ascundea cămaşa mea de noapte subţirică, dar pipăise o bună parte. O mică parte din mine ar fi vrut

Scanned Willi CamEcanrver

să-mi trag părul pe o parte, ca să-mi acopăr obrazul stâng, dar el îmi văzuse deja cică Ieri cele, şi mie nu îmi era ruşine cu ele. Rejuzam să las să mă afecteze comentariile ducelui în privinţa remarcilor lui Hawke despre frumuseţea mea.

Era cam fără rost să încerc mă acopăr sau să-mi acopăr iataf dar, ce era mai important, mi s-a părut că îi vedeam sfidare în privire. De parcă s-ar fi aşteptat să mă acopăr.

Nu aveam de gând să o fac S-a scurs un moment lung şi tensionat între noi.

— Doar atât aveai pe sub pelerină?

— Asta nu te priveşte! i-am spus, păstrându-mi mamite pe lângă corp.

I s-a strecurat o umbră pe faţă, ceva care îmi amintea de privirea pe care mi-o arunca Vikter atunci când îl întreceam, însă a dispărut prea repede ca să îmi dau bine seama ce era cu ea.

— Eu simt că ar trebui să mă privească. Tonul lui răguşit mi-a făcut pielea de găină.

— Asta pare să fie problema ta, nu a mea.

Din şi MttufA 2V5

M-a privit din nou, cu acea expresie pe chip. Cea care Făcea să cred că era pe jumătate amuzat şi pe jumătate curios.

— Tu «nu eşti de toc aşa cum mă aşteptam să iii. Rostise cuvintele cu atâta sinceritate, încât iritarea mi s-a mai domolit.

— Te referi la faptul că ştiu cum să mânuiesc arcul şi sabia? Sau la faptul că te-am pus la pământ.

— *Aproape* uvai pus la pământ m-a corectat el, şi-a plecat bărbia în piept şi şi-a coborât genele, ascuntându-şi ochii lui stranii.

— Toate acestea, Dar ai uitat să menţionezi Peria Roşie. Nu m-am aşteptat niciodată să o găsesc pe Fecioară acolo. Ani pufnit – îmi închipui că nu.

Şi-a ridicat genele, şi [în privirea lui am citit o mulţime de întrebări, *Nu* credeam că de această dată mai

Scanned Willi CamEcanrver

aveam cum să le evit.

Brusc prea obosită ca să stau şi să mă cert, m-am în dreptat spre unul din cele două scaune de lângă foc, conştientă de faptul că despică tura cămăşii de noapte îmi dezvăluia aproape în întregime piciorul.

Şi profund conştientă că Hawke îl urmărea fiecare pas.

— Aceea a fost prima mea vizită la Perla Roşie. M-am aşezat, cu mâinile moi în poală. Şi motivul pentru care mă aflam la al doilea etaj este că Vikter îşi făcuse apariţia. Am strâmbat din nas şi am ridicat din umeri. M-ar fi recunoscut, cu sau fără mască, Am urcat pentru că o femeie mi-a spus că acea cameră era goală. Încă simţeam că îmi întinsese o cursă, Nu-ţi spun toate astea pentru că simt

2% *fermi fir* L *Amentroul* nevoia Stl-fi dau explicaţii, eu doar… îţi spun adevărul. am ştiut că erai în acea cameră. A rămas pe loc. – Dar ştiai cine sunt! a zis.

— Desigur. Mi-am mutat privirea spre foc. Sosirea ta trezise deja… ceva discuţii – Sunt flatat, a murmurai.

Mi-a venit să zâmbesc, cu ochii la flăcările care se împleticeau în jurul buştenilor groşi.

— De ce am hotărât să rămân nu e o chestiune pe care să vreau s-o discut – Ştiu de ce ai rămas, a zis el. – Ştii?

— Are sens acum

M-am gândit la acea noapte şi mi-am amintit ce zisese. Piruse să îşi dea seama că venisem acolo ca să experimentez, ca să trăiesc. Acum, că ştia cine sunt, avea sens.

Dar, chiar şi aşa, nu era ceva despre care eram dispusă să discut.

— Ce-ai de gând să faci în privinţa faptului că am fost pe Metereze?

Nu *a* răspuns imediat, apoi a pornit spre mine, cu mersul lui graţios şi fluid.

— Îmi dai voie?

A arătat spre un scaun gol. Am încuviinţat din cap, S-

Scanned Willi CamEcanrver

a aşezat înaintea mea şi s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Vikler acel care te-a antrenat, nu-i aşa? Mi-a bătut inima-n piept, dar nu am făcut nicio mişcare.

— Trebuie să fi fost el. Voi doi sunteţi apropiaţi, şi el ţi-a fost alături de când ai venit din Masadonia.

Din *nattgt şi cin itţa*

— Te-ai interesat în privinţa mea.

- Aş fi fost prost dacă nu aş fi încercat să aflu tot ce pot despre persoana pentru care trebuie să-mi dau viaţa.

Avea dreptate aici.

— N-am să fi răspund la întrebare.

Pentru că îţi e teamă că voi merge ta duce, chiar dacă nu am făcut-o până acum?

— Afară, pe Metereze, ai zis că ar fi trebuit să o faci, i-am reamintit. Că ţi-ar face munca mai uşoară. N-am de gând să fac râu şi altora.

Şi-a plecat capul.

- Am zis că *ar trdtui,* nu *e & ovoiface.*

vreo diferenţă?

— Ar trebui să ştii că este.

Privirea i-a alunecat pe chipul meu.

— Cearfi făcut ducele dacă aş fi mers la el?

Mi-am strâns degetele în pumni.

— Nu contează.

— Atunci, de ce ai spus că nu am habar ce ar face? A sunat ca şi cum aveai de gând să spui mai multe, dar te-ai abţinut.

Mi-am ferit privirea, mutâ**ndu-mi** ochii asupra **focului.**

— Nu aveam de gând să spun nimic.

— Atât tu, cât şi Tawny aţi reacţionat ciudat atunci când v-a chemat.

— Nu ne aşteptam.

Minciuna mi-a alunecat de pe buze. A urmat un nou moment de tăcere.

m

— De ce ai stat închisă în cameră aproape două zile

Scanned Willi CamEcanrver

după ce ai fost la el?

29 fi *fentiifer l. A meni mut*

Simţeam o durere ascuţită în palme, pentru că unghiile mi se înfipseseră în carne. Apoi, încet, flăcările au început să se stingă.

— Ce ţi-a ttcut? m-a întrebat Hawke, cu glas blând.

Am simţit că mii sufocă ruşinea; simţeam un gust amar în gât.

De ceţi-ar păsa fie?

— De ce nu mi-ar păsa? a replicat şi, din nou, a sunat foarte sincer.

Mi-am întors capul înainte să conştientizez ce făceam. Hawke se lăsase pe spate, cu mâinile strânse în jurul braţelor scaunului.

— Nu mă cunoşti…

— Fac pariu că te cunosc mai bine decât majoritatea oamenilor.

Fierbinţeala mi s-a strecurat în obraji.

— Asta nu înseamnă că mă cunoşti, Hawke, Nu cât să îţi pese.

— Ştiu că nu eşti la fel ca restul membrilor curţii.

— Nu sunt membră a curţii! am punctat eu.

— Tu eşti Fecioara. Eşti văzută ca un copil al zeilor de către oamenii de rând. Ei te consideră superioară Ascendenţilor, însă eu ştiu că ai compasiune. În acea noapte. la Perla Roşie, atunci când am vorbit despre moarte, ai simţit sincer empatie faţă de pierderile pe care le-am suferit. Nu a fost nimic de complezenţă.

— De unde ştii?

— Ştiu să interpretez cuvintele oamenilor! a remarcatei Nu ai vrut să vorbeşti, de teamă să nu fii recunoscută, până în clipa în care am spus că Tawny este servitoarea ta. Ai apărat-o, cu riscul de a te da de gol. A făcut o pauză. Şi te-am văzut.

Din ifâri-e ttmu-i)

— Ce ai văzut?

a aplecat din nou, coborându-şi vocea.

— Te-am văzut ia consiliul orăşenesc. Nu ai fost de

Scanned Willi CamEcanrver

atord cu ducele şi cu ducesa. Nu n-am putut vedea chipul, dar mi-am dat seama că nu te simţeai confortabil îţi părea rău pentru acea familie.

— Şi lui Tawny i-a părut rău.

— Nu vreau s-o jignesc pe prietena ta, dar ea părea pe jumătate adormită. Mă îndoiesc că şi-a dat seama de ce se întâmpla.

Nu prea puteam să-l contrazic, însă ce văzuse el era momentul în care îmi pierdusem controlul asupra darului meu, Cu toate acestea, asta nu schimba faptul că nu fusesem de acord cu ce păţise familia Tulis.

— 5 î *ştii* să lupţi – să lupţi bine. Pe lângă asta, e clar că eşti curajoasă. Simt mulţi bărbaţi – *bărbaţi un trenaţi* – care nu ar urca pe Metereze în timpul unui atac al Temuţilor decât forţaţi. Ascendenţii ar fi putut să iasă, căci ar fi avut mult mai mari şanse de supravieţuire, dar nu au făcu i-o* Tu, da.

Am scuturat din cap.

— Astea sunt doar trăsături. Nu înseamnă că mă cunoşti suficient încât să-ţi pese de ce se întâmplă sau nu ce întâmplă cu mine.

Şi-a fixat ochii asupra mea.

— Fie ţi-ar păsa dacă mie mi s-ar întâmpla ceva?

— Păi, da, M-amâncruntat. Eu…

— Dar tu nu mă cunoşti

Mia închis gura. La naiba!

— Eşti o persoană decentă, Prinţeso. 5-a Lisat pe spate. De aceea îţi pasă.

— Şi tu nu eşti o persoană decentă?

fomifirl. ***Armaitmtii***

Hawke şi-o coborât privirea.

— Sunt în multe feluri. Decent rareori.

Nu aveam nicio idee cum să răspund în fala acelei fărâme de francheţe.

— Nu-mi vei spune ce ţi-a făcut ducele, nu-i aşa? A oftai, aplecânrâu-se uşor în faţă. Ştii că, până la urmă, cumva, voi afla.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Mi-a veni să râd. Eram sigură că acela era unul dintre lucruri le despre care nimeni nu ar fi vorbit.

— Dacă aşa rresc tu…

— SHu, S-a scurs o clipă de tăcere între noi. E ciudat, nu-i aşa?

— Ce anume?

Mi-a întâlnit privirea din nou, şi am simţit o arsură în piept, Nu-mi puteam lua ochii de la ei. Mă simţeam… captivă.

— Cum simt că te cunosc de mai mult timp. Şi tu simţi asta.

Am vrut să neg, dar avea dreptate – şi era straniu. Nu am spus nimic, pentru că nu voiam să recunosc Dati5 aş fi recunoscut mi se părea că aş fi luat-o pe un drum pe care nu puteam merge. Faptul că am înţeles asta mi-a deschis un gol adânc în piept, şi nici asta nu voiam să recunosc.

Pentru că semăna prea mult a dezamăgire. Dar nu însemna oare asta că păşisem deja pe acel drum? Mi-am luat ochii de la el şi mi-ai rr coborât privirea în poală.

— De ce ai ieşit pe Metereze? m-a întrebat schimbând subiectul.

— Nu a fost clar?

— Motivaţia ta nu a fost clară. Cel puţin asta să-mi spui, Spune-mi ce mânat să ieşi ca că te lupţi cu ei.

Oirj irfnjfip ju cenuşă

Mi-am desfăcut pumnii şi mi-am strecurat degetele sub niAneca de la braţul dreph Le-am trecut pe deasupra pielii până când am ajuns h cele două şanţuri zdrenţuite. Mai aveam şi altele, în lungul stomacului ţii ai coapselor.

Ar fi fost alai de uşor să mint, să inventez orice motiv, însă nu vedeam de ce aş ascunde adevărul Era ruşinos ea trei persoane să ştie adevărul în loc de două? Nu credeam asta.

— Cicatricea de pe faţa mea. Ştii cum m-am ales cu ea?

— Familia ta fost atacată de Temu fi pe când erai copil. VLkfcer…

— Te-a pus la curent? Am zâmbii slab. Nu e singm-a

Scanned Willi CamEcanrver

cicatrice pe care o am. Pentru că nu zicea nimic, mi-am ridicat mâneca. Pe când aveam şase ani, părinţii mei s-au decis să părăsească oraşul şi să se mute în valea Năel. Îşi doreau o viaţă mai liniştită – sau cel puţin a-a mi s-a zis. Nu-mi amintesc prea multe din timpul călătoriei, în afara faptului că mama şi tata erau foarte încordaţi. Eu şi Ian eram mici şi nu ştiam prea multe despre Temuţi, aşa că nouă nu ne-a fost teamă pe drum, nici când ne-am oprit într-unul dintre satele mai mici – un loc în care, am aflat mat târziu, nu mai fuseseră atacuri de zeci de ani. Ca în majoritatea oraşelor mici, nu aveau decât un zid scund, dar noi urma stăm la han doar pentru o noapte. Locui mirosea a scorţişoară şi a cuişoare* îmi amintesc asta, Am închis ochii. Au venit noaptea, prin ceaţă. Nu am avut deloc timp la dispoziţie odaia ce şi-au făcut apariţia. Tatăl inel… „A ieşit pe stradil ca să încerce să îi fină ta distantă, în timp ce mama se străduia să ne ascundă, însă au pătruns prin uşă şi prin ferestre înainte să apuce să facă un pas, Amintirea strigătelor mamei m-a făcut să-mi deschid ochii. Am înghiţit un nod, O femeie – care stătea 302 *fann ifar la rment rou* f la han – a reuşit să îl ia pe ton şi să-l tragă după ea într-o cameră ascunsă, dar eu n-am vrut s-o las pe mama şi., Frânturi întunecate din acea noapte încercau să se închege în mintea mea. Sânge pe podea, pe pereţi, scurgându-se pe braţele mamei. Mâna ei alunecând din mâna mea şi apoi ghearele care m-au apucat şi dinţii ascuţiţi Ghearele», Apoi durerea aceea arzătoare, sfâşietoare, până când, într-un sfârşit, nu am mai simţit nimic. M-am trezit după mai multe zile, înapoi în capitală. Regina Ileana a stat la căpătâiul meu. Mi-a povestit ce se întâmplase. HI părinţii noştri nu mai erau.

- îmi pare rău! a spus Hawke, iar eu am încuviinţat din cap. Sincer. Este un miracol că ai supravieţuit

— Zeii m-au protejat. Asta mi-a spus regina. Mi-a zis că sunt o Aleasă. Mai apoi, am aflat că acesta era unul dintre motivele care o făcuseră pe regină să îi implore pe părinţii mei să nu plece din capitală. Ştia că… dacă Cel întunecat ar fi aflat că Fecioara nu era protejată, şi-ar fi

Scanned Willi CamEcanrver

trimis Temuţii după ea. Atunci, m-a vrut moartă, dar se pare că acum mă vrea în viaţă.

Am râs şi m-a durut puţin.

- Ce s-a întâmplat cu familia ta nu a fost din vina ta. Ar putea exista un milion de alte motive pentru atacul din acel sat, şi-a trecut mâna prin păr, dându-i de pe frunte şuviţele acum uscate. Ce altceva îţi mai aminteşti?

- Nimeni... nu era nimeni în acel han care să ştie să lupte. Nici părinţii mei, nici femeile, nici măcar bărbaţii. Se bazau cu toţii pe o mână de gardieni. Mi-am frecat palmele, Dacă părinţii mei ar fi ştiut cum să se apere, ară avut o şansă să supravieţuiască. Poate că ar fi fost o şansă slabă, dar ar fi existat.

Pin & ănjjă firttnuşă 3 ii3

Am citit pe chipul lui Hawke ca înţelegea.

— Şi tu vrei să ai această şart să

Am încuviinţat din cap.

— Nu voi fi... Refuzsă fiu neajutorată.

— Nimeni nu ar trebui să fie neajutorat.

Am respirat adânc şi mi-am potolit degeţele.

-Ai văzut şi tu ce s-a întâmplat în noaptea asta. Au ajuns pe Metereze, Dacă unul ar reuşi să treacă de ele, i-ar urma şi a iţii. Meterezele nu sunt impenetrabile, şi, chiar dacă ar fi, muritorii se întorc din afară blestemaţi. Se întâmplă mai des decât cred oamenii, în orice clipă, blestemul s-ar putea răspândi în oraş. Să ştii că dacă e sâpier...

— Vei pieri în luptă 1 mi-a încheiatei gândul.

Am încuviinţat din cap.

- După cum am spus., eşti foarte curajoasă.

— Nu cred că este curaj. Mi-am întors privirea înspre mâinile mele. Cred că este... teamă.

— Teama şi curajul sunt de multe ori faţetele aceleiaşi monede. Sunt ceăe care determină dacă eşti un luptător sau un laş* Singura care decide este persoana înăuntrul căreia se dă lupta.

Mi-am ridicat privirea spre el, înmărmurită. Mi-a luat câteva clipe ca să formulez un răspuns.

— Pari mult mai bătrân decât eşti.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Doar câteodată! Ai salvat vieţi în noaptea asta, Prinţeso.

Am ignorat porecla.

— Dar mulţi au murit.

— Prea mulţii a aprobat el. Temuţii sunt precum ciuma.

ftmrtifer L Armenirout

Mi-ai fi lăsat capul să se odihnească pe speteaza scaunului şi miaţii îndreptat degetele de la picioare spre şemineu.

- Atât timp cât un singur atlantian e în viaţă, vor exista Temuţi.

— Aşa se spune.

Mî – am întors ochii spre el şi i-am văzut maxilarul încordându-i-se, în timp ce privea flăcările.

— Ai spusea din afara Meterezelor se întorc mai mulţi blestemaţi decât cred oamenii. De unde ştii asta?

Am deschis gura. La naiba! *Cum* aş fi putut să ştiu asta?

— Am auzit zvonuri

Rahat.

I-a alunecat privirea spre mine.

— Nu se vorbeşte des despre asta, dar, atunci când vorbesc, oamenii o fac în şoaptă.

Am început să mă simt agitată.

- Va trebui să i mai explicit.

— Am auzit că fiica zeilor îi ajută pe cei blestemaţi, a zis el, iar eu m-am încordat. Că îi ajută să aibă o moarte demnă.

Nu ştiam dacă ar fi trebuit să mă simt uşurata că doar asta auzise şi că nu adusese vorba despre darul meu. Dar faptul că el, care venise recent în oraş, auzise astfel de zvonuri nu era tocmai grozav. Dacă Vikter ar fi aflat că lui Hawke îi ajunseseră la urechi aceste lucruri, nu ar fi fost mulţumit. Deşi mă îndoiam că Vikter avea să-mi mai permită să îl asist după ce se întâmplase ultima oară.

— Cârte a spus astfel de lucruri? am întrebat.

— Gitiva dintre gardieni.

Scanned Willi CamEcanrver

Golu] pe care-l aveam în stomac a crescut.

m

— Ca să fiu sincer, la început, nu i-am crezut.

Din stfwgi cinwirt

Mi-am controlai trăsăturile feţei, „Ei bine, ar fi trebuit să rămâi la primul gând. Se inşială jacă au impresia că aş fi în stare să trădez Coroana, şi-n plimbai privirea peste chipul meu. „Nu ţi-am zis că mă pricep să judec caracterul unui om?

— Aşa, şi? – 5 i ştiu că minţi.

M-am întrebat ce anume îl Tăcuse să creadă că gardienii **vorbeau** despre mine.

— 5 i înţeleg de ce ai minţi. Bărbaţii aceia vorbeau despre tine cu atâta veneraţie, încât, înainte să te cunosc, aproape că mă aşteptam şi eu să fii un copil al zeilor. Ei nu te vor trăda niciodată.

— Poate, dar tu i-ai auzit discutând despre asta. I-ar putea auzi şi alţii.

— Poate că ar fi trebuit să mă exprim mai clan Mi-au vorbit mie, direct. Pentru că şi eu i-am ajutat pe cei blestemaţi să aibă o moarte demnă. Am făcut asta în capitală şi o fac şi aici.

Mi-am întredeschis buzele. Golul era la locul lui (iar inima mi se zbătea în piept ca un peşte pe uscat.

— Cei care se întorc blestemaţi au dat deja totul pentru negatul lor. În loc să fie trataţi ca nişte eroi sunt târâţi în faţa publicului pentru a fi ucişi. Este un lucru prin care familiile lor n-ar trebui să treacă.

Nu ştiam ce să spun, aşa că doar mă holbam la el. Rostise exact ceea ce gândeam şi eu, şi ştiam că sunt şi alţii care cred la fel. Desigur. Dar să ştiu că era dispus să rişte a fi acuzat de înaltă trădare doar pentru a face ceea «era corect – Te-am ţinut Irează destul timp, Am ridicat dintr-o sprânceană.

¡ennifef L Amtutrout

— Atăt ai de spus despre faptul că am fost pe MctPre – în cer un singur lucru.

S-a ridicat, iar eu m-am pregătit să-l aud spunâneju

Scanned Willi CamEcanrver

I

să stau departe de Metereze, intenţionam să-i spun d babil că aşa aveam să fac. Bineînţeles, nu aveam de să o ***şi*** fac, şi bănuiam că nu m-ar fi crezut

30 t

— Data viitoare când mai ieşi, poarta încălţări mai bun* şi haine mai groase. Papuceii ăia îţi vor aduce sfârâitul i P rochia aia… pe al meu. „Ar

Capitolul optsprezece

Hawke nu a raportat prezenţa mea pe Metereze, dar a spus lotuşi cuiva.

Am descoperit asta atunci când m-am trezit la doar câteva ore după ce plecase şi am mers să văd dacă Vikter se trezise pentru antrenamente. Nu am fost deloc surprinsă să-l găsesc aşteptându-mă, gata de luptă. Voiam să-i vorbesc despre faptul că Temuţii ajunseseră până în vârful Meterezelor.

Vikter voia să vorbească despre ceea ce-i spusese Hawke. Din câte înţelegeam, după ce plecase de la mine, mersese direct la Vikter, Nu eram neapărat supărată din această cauză. Mai degrabă, iritată de faptul că Hawke simţea nevoia să-i spună lui Vikter totul. Mi se confirma însă faptul că Hawke îşi dăduse seama că Vikter avea să ştie că fusesem pe Metereze sau, cel puţin, că nu urma să fie surprins sau mâniat însă Hawke se înşelase în privinţa **ultimei părţi** Vikter mi-a dat roată, încruntat, măsurându-mă. Se asigura că eram sigură pe picioare, bine înfiptă în pământ.

— N-ar fi trebuit să ieşi pe Metereze.

— Dar am ieşit.

J & firufir L *Armentraut*

— Şi ai fost prinsă, 5-a oprit în faţa mea. Ce-ai fi făcu\ daci te-ar fi descoperii, un alt gardian?

— Dac5 ar fi fost un alt gardian, n-aş fi fost prinsă.

— Asta nu-i o glumă, Poppy.

— N-am spus nimic amuzant! i-am răspuns. Sunt cinstiră, Hawke e". e rapid şi foarte bine antrenat.

- Tocmai de aceea trebuie să lucrăm la aptitudinile tale de luptă corp la corp.

Scanned Willi CamEcanrver

Am strâns din buze.

— Aptitudinile mele de luptă corp la corp nu sunt rete.

- Dacă asta ar fi adevărat, nu te-ar H prins. Hai) a ordonat Vikter.

Mi-am lăsa t bărbia în piept şi am lovit cu pumnul. M-a blocat cu celui, iar eu m-am tras înapoi, căutând, fără succes, un punct slab. Aşa că am creat unul. M-am mişcat ca şi cum aş fi vrut să lovesc cu piciorul, iar Vâkter şi-a coborât braţele puţin. Punctul slab mi s-a arătat, şi mi-am luat avânt, lovindu-l cu pumnul în stomac.

A mormăit uşor.

— Bună mişcare.

Mi-am lăsat mâinile în jos, zâmbind.

— A fost, nu-i aşa?

Vikter a rânjit, dar apoi a redevenit imediat serios.

— Ştiu că probabil te-ai săturat să mă auzi spunând asta, a început, dar o voi repeta oricum. Trebuie să fii mai atentă. Şi vezi că loveşti din braţ, în loc să loveşti cu totul corpul.

Q\w mă săturasem să-l aud spunând asta.

— Sunt atentă şi dau pumni aşa cum m-ai învăţat tu.

— Balansul tău este slab. Şchiopătezi. Nu aşa le-am învăţaţi

Mi-a apucat braţul şi I-a scuturat ca pe o macaroană.

Din sât|ge pl cenuşi

— Nu ai prea mare forţă în partea superioară a corpului Puterea ta cele aici şi-a aşezat mâna în faţa stomacului mai. Vei provoca mult mai multe pagube aşa. Atunci când dai un pumn, şoldurile ar trebui să se mişte şi ele.

Am încuviinţai din cap şi am făcut cum a zis, Am ratat, dar am putut simţi diferenţa la balans.

— Hawke nu Îi va raporta Excelenţei Sale.

— Tu chiar crezi asta? Mi-a blocat următoarea lovitură, A fost mai bine.

— Dacă ar fi avut de gând să spună ceva, ar fi mers dixect la duce.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Ar putea exista o mie de motive care să justifice faptul la un a vorbit încă.

Cu i-ţeva zile în urmă, aş fi fost de acord, însă lucrurile se schimbaseră după ceea ce îmi mărturisise cu o noapte în urmă.

— Nu cred că o va face, Vikter. Nu am de ce să-mi fac griji, şi nici tu nu ai de ce. Nu i-am spus că tu eşti cea care IM antrenat

— Poppy, Avea acelaşi ton pe care îmi vorbise când îl întrebasem dacă era de părere că îmi puteam ascunde o sabie sub văl. Eu încă mă gândeam că aş putea. Trebuia să găsesc doar unghiul…

— Nu-l cunoşti.

— Ştiu asta. Mi-am încrucişat braţele, iar Vikter s-a tras înapoi. Dar nici tu nu-l cunoşti.

— Nu ştii care-i sunt motivaţiile – de ce nu vorbeşte, îmi aminteam ce spusese despre Perla Roşie şi eram sigură că se aplică şi în cazul Meterezelor. Dar era mai mult de atât. Faptul că Hawke era dispus să rişte să fie acuzat de înaltă trădare pentru a-i ajuta pe aceia care fuseseră blestemaţi îmi demonstra cine era el ca persoană, ***jtü («i tttfer la numim u t***

Nu mi se părea însă corect să îi împărtăşesc lui Vikter ce ştiam, E-lsta un motiv pentru care nu cunoşteam identităţile celor care făceau aceeaşi muncă pe care o făceam noi.

Aşa că am spus, în schimb:

- Mi-a zis că, dacă ar fi mers la duce, nu aş mai fi avut încredere în el, şi asta i-ar fi îngreunat sarcina, Trebuie să recunoşti, are dreptate aici.
- Are, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să ai grijă. Vikter a rămas tăcut pentru o clipă. 5 i înteţeg. Chiar înţeleg.

— Ce înţelegi?

— Cum am mai zis, este un tânăr atrăgător…

— Asta nu are nicio legătură.

— Şi tu ai trăit înconjurată de oameni bătrâni ca mine.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Nu eşti chiar atât de bătrân.

A clipit

- Mersíí o pauză. Presupun

— Nu contează felul în care arată, Nu zic că nu mi se pare atrăgător. Mi se pare, dar nu de aceea am încreţi ere în ei. Şi acesta era adevărul, încrederea pe care o aveam în el nu era legată de felul în care arăta. Nu sunt atât de proastă.

— Nu spun că ai fi. Vikter şi-a trecut mâna prin păr Deci ai încredere în el?

— Eu… i-am spus de ce a trebuit să ies pe Metereze. I-am povestit despre noaptea în care familia mea a fost atacată. Ştii ce mi-a răspuns? Chiar dacă la început mi-a zis că nu ar fi trebuit să ies, mi-a ascultat explicaţiile, şi singurul Lucru pe care mi 1 – 3 spus a fost că ar fi trebuit ***să*** port nişte încălfări mai bune. M-am gândit ca partea despre cămaşa

Din fiiinge p wiuşă mea de noapte să o păstrez pentru mine, Am încredere în el Vikter. Există vreun motiv pentru care nu ar trebui **să** am?

Vikter a oftat greoi şi şi-a ferit privirea.

- Nu ne-a dat motive să ne îndoim de e ştiu asta. Doar că nu-l cunoaştem, iar tu eşti importantă pentru mine, Poppy. Nu pentru că eşti Fecioara, ci pentru că… eşti tu.

În piept mi s-a strâns un nod de emoţii, M-am străduii să-l înghil. Nu i-am lăsat timp la dispoziţie ca să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla. M-am aruncat în braţele lui şi l-am strâns tare.

— Mulţumesc, am murmurat, cu chipul lipit de pieptul lui

Vikter încremenise, băţos ca un gardian în prima lui zi pe Metereze, dar apoi şi-a lăsat mâinile pe spatele meu. Şi m-a mângâiat

Am zâmbit larg.

— Ştiu că nu a voi înlocui niciodată pe tatăl tău, nici nu aş încerca vreodată, dar eşti ca o fiică pentru mine.

L-am strâns mai tare.

El m-a mângâiat din nou.

Scanned Willi CamEcanrver

— Îmi fac griji pentru tine. În parte, pentru că asta este datoria mea, dar cel mai mult pentru că eşti tu.

— Şi tu eşti important pentru mine. Cuvintele sunau înăbuşite la pieptul lui. Chiar dacă crezi că loviturile mele sunt slabfi.

A chicotit aspru şi şi-a lăsat bărbia pe creştetul meu.

- Loveşti slab atunci când nu loveşti corect, S-a retras şi mi-a cuprins în palme obrajii. Dar, fată dragă, ţinta ta este mortală-Să nu uiţi niciodată asta.

3 |*2 len mJerLArment rou I*

— Zeii nu ne-au uitat. Ascendenţii nu v-au uitat.

Vocea ducelui a răsunat de la balconul castelului în acea seară.

Jos, o mulţime de oameni umpluse curtea deschisă şi, sub lumina blânda a lămpilor cu ulei *fi* a tortelor, i-am putut vedea pe mai mulţi îmbrăcaţi complet în negru, culoarea sumbra a morţii. Printre ţi se aflau gardieni colare, meniri să supravegheze mulţimea agitată.

Nu îl mai văzusem niciodată să se adreseze oamenilor astfel, HI şi ducesa nu apăreau niciodată în faţa unei mulţimi atât de mari, nici măcar în timpul consiliului sau al Ritualurilor. Am fost foarte surprinsă când Vikteri Hawke au venit să mă însoţească până la balcon după cină.

Dar, până la urmă, câţi ani trecuseră de când avusese loc ultima oară un atac atât de important al Temuţilor?

Steagurile negre se ridicaseră deasupra a prea multe case şi prea multe ruguri se aprinseseră la apus. Aerul era încă greu de fum şi tămâie.

— Datorită Binecuvântării zeilor, a continuat Teerman, Meterezele nu au căzut noaptea trecută.

Trasă mai la o parte, lângă Tawny, flancată de Vikter ţi-i de Hawke, m-am întrebat cum mai precis făcuse Binecuvântarea zeilor să nu cadă zidul. Cei care ţinuseră Meterezele în picioare fuseseră gardienii, bărbaţi precum arcaşul care alesese să moară în loc sa de permită Temuţilor să ajungă în vârf.

— Au ajuns în vârf] a strigat cineva. Aproape au

Scanned Willi CamEcanrver

trecut peste Metereze. Suntem în siguranţă?

— Când se va repeta? a răspuns ducesa, vocea ei catifelată amuţind murmurul mulţimii. Pentru că se va repeta.

Om rángr fi «îi313

În spatele valului „im ridicat din spr Anime, Peste umărul drept l-am auzit pe Mawke şoptind sec:

— Asta cu siguranţă va calma spiritele.

Mi-a venit sii zâmbesc.

— Adevărul nu este menii să alunge temerile, i-a răspuns Vikter.

— De aceea minţim, atunci? Ua chestionat Hawke.

Mi-am lipit strâns buzele, încă de când veniseră să ne conducă pe mine şi pe Tawny, tot aşa o Ţinuseră. Unul /¡cea ceva. Orice. Celălalt dezaproba, iar cel care vorbise primul îl contrazicea, ca să aibă ultimul cuvânt. Totul pornise de la observaţia lui Hawke despre vremea surprinzător de caldă, de care ar fi trebuit să mă bucur, la care Vikier replicase că temperaturile aveau să scadă mult prea repede. Hawke 13 întrebase atunci pe Vikâer de unde făcuse rost de această informaţie profetică despre vreme. De o oră discuţia înaintase, pentru că fiecare din ei încerca să dea o replică mal bună decât celălalt Hawke câştiga cu cel puţin trei puncte în plus.

Chiar şi după ce îl apărasem în faţa lui Vikter – şi nu minţisem atunci când îi spusesem că aveam încredere în Hawke o mică parte din mine încă nu putea să creadă ce spusese. Nu îmi zisese să nu mai ies niciodată pe Metereze. Nu-mi ceruse să stau la mine în cameră, acolo unde eram, teoretic, *mai în siguranţă*. În schimb, mă ascultase explicând de ce trebuia să ies şi acceptase asta, cerându-mi doar să port încălţări mai potrivite.

Şi ceva haine în plus.

ültima parte mă enervase şi mă bucurase în acelaşi timp, luau care era cu totul neobişnuit. Bineînţeles, nu îi vorbisem despre asta Lui Vikter în acea dimineaţă.

¡atmjer L Armeni mut privirea mi-a alunecat spre ducesă. Făcuse un pas în faţă.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Zeii nu v-au uitaţi a repetat ear sprijinindu-şi mâinile de balustradă, alături de cele ale soţului ei. Noi nu v-am uitat însă zeii swnf mânioşi. De aceea Temuţii au ajuns în vârful Meterezelor.

Prin mulţime s-a răspândit un murmur de şoc, asemenea unei furtuni.

— Le-am vorbit sunt nemulţumiţi din cauza evenimentelor recente care au avut loc aici şi în oraşele din apropiere! a continuat ea, cercetând ieţele palide de jos, Simt că oamenii din Solis au început să-şi piardă încrederea în deciziile lor şi se întorc spre aceia care vor să vadă viitorul acestui măreţ regat distrus.

Şoaptele s-au transformat în adevărate strigăte, care au speriat caii, Gardienii s-au grăbit să liniştească animalele agitate.

— Ce credeaţi că avea să se întâmple când cei care îi sprijină pe Cel întunecat şi complotează alături de ei se numără printre voi? a întrebat ducele. Chiar în această clipă, când rostesc aceste cuvinte, Descendenţii mă privesc în faţă, încântaţi că Temuţii au luat atâtea vieţi noaptea trecută. Chiar în această mulţime se află Descendenţi care se roagă să vină ziua în care Cei întunecat se va întoarce. Cei care sărbătoresc masacrul din Trei Râuri şi căderea conacului Creasta de Aur. Priviţi în jurul vostru şi poate veţi da cu ochii de cineva care a conspirat la răpirea Fecioarei.

M-am foit jenată, în timp ce zeci şi zeci de priviri s-au îndreptat spre mine. Apoi, ca un set de domino, capetele s-au întors în jur, privindu-şi vecinii şi chipurile familiare de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară.

Din sârtşe şi rin* uşii

— Zeii aud şi ştiu totul. Chiar şi ce nu este gâitit, dar *se* ascunde în inimă.

Cuvintele ducelui mi-au întors pe dos stomacul

— La ce-am putea să ne aşteptăm? a repetat el. Când cei pe care 2 eii i-au protejat au venit în faţa noastră, punând la îndoiala Ritualul?

M-am încordat. Mi-a venit imediat în minte imaginea

Scanned Willi CamEcanrver

domnului şi a doamnei Tulis. Nu le-a spus numele, dar era ca şi cum l-ar fi strigat din vârful castelului Teerman, Nu i-am văzut în mulţime, deşi asta nu însemna că nu erau acolo.

— La ce putem să ne aşteptăm când unii dintre voi vor să ne vadă morţi? Teerman şi-a ridicat braţele. Când noi suntem zeii întrupaţi şi singurii care vă protejează de Cel întunecat şi de blestemul care a fost aruncat asupra acestui ţinut?

Şi, cu toate acestea, niciun Ascendent – nici ducele, nici ducesa, nici vreunul dintre cavaleri sau doamne – nu ridicase vreun deget ca să apere Meterezele. Oricare dintre ei ar fi fost mai rapid şi mai puternic decât un gardian. Îmi închipuiam că ar fi putut să pună la pământ de două ori numărul celor pe care îi săgetasem eu cu arcul, şi, aşa cum spusese Hawke, ei aveau mai mari şanse de supravieţuire.

315

— Ce credeţi că s-ar fi întâmplat dacă Temuţii ar fi trecut de Metereze? Teerman şi-a coborât mâinile. Mulţi dintre voi v-aţi născut între zidurile acestui oraş şi nu aţi trăit niciodată teroarea unui atac al Temuţilor. Unii însă l-au trăit. Cei care vin din oraşe mult mai puţin păzite sau cei care au fost atacaţi pe drumuri. Voi tiţi ce s-ar fi întâmplat dacă doar câţiva Temuţi ar fi trecut de gardieni – dacă zeii şi-ar fi întors spatele oamenilor din Solis.

316 ***fanntftr l. A rmenirou i***

Ar fi fost un măcel cu sute de morţi, Nevestele voastre. Copiii voştri. Voi înşivă. Mulţi dintre voi nu v-aţi mai afla acum aici.

A făcut o pauză, mulţimea s-a încordat.

S-a petrecut din nou.

Simţurile mi s-au deschib, şi nu am fost deloc surprinsă. În faţa unei astfel de mulţimi era greu să mă controlez, dar… dar nu simţeam numai durere.

Era o senzaţie pe care-o aveam în gât ceva ce-mi amintea de ce simţisem în atrium, cu Loren.

Teroare.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Simţeam teroarea crescând, venind din atât de multe direcţii, în timp ce privirea îmi aluneca de la chip la chip. Apoi a ajuns până la mine o altă senzaţie, Fierbinte şi acidă. Nu era durere fizică. Era furie. A început să-mi bubuie inima. Nu simţeam durere, dar… ceva simţeam, Nu înţelegeam ce era, dar îmi apăsa pielea ca un fier încins. Mi se uscase gâtul, Am înghiţit greoi. Oamenii şi-au împreunat mâinile sub bărbie şi s-au rugat zeilor. Eu am făcut un pas înapoi, Alţii priveau cu ochi duri.

Vikter mi-a atins umărul şi a murmurat:

— Eşti bine?

Da?

Nu?

Nu eram sigură.

Anxietatea îmi pompa adrenalină în vene în timp ce nişte degete ca de gheaţă îmi alunecau pe ceafă. Presiunea mi-a strâns pieptul ca în nişte chingi. Voiam să fug. Trebuia să mă îndepărtez cât mai mult de oameni.

Dar nu puteam să o fac

Mi-am închis ochii, concentrându-mă asupra respiraţiei în timp ce mă chinuiam să-mi reconstruiesc zidurile

Din íJnjfi ¡îi ttFiujrt 317

Tilentalli Am respirat, am tras aer în piept şi l-am eliberat, pe cât de încet fi de adânc puteam.

— Şi, dacă veţi avea noroc, se vor repezi la beregata voastră şi veţi avea parte de o moarte rapid ăi a spus ducele. Însă cei mai mulţi nu veţi fi atât de norocoşi. Vă vor sfâşia cumea, se vor înfrupta din sângele vostru, în timp ce voi veţi urla după zeii în care v-aţi pierdut oedinfa.

— Acesta este, probabil, cel mai pu un liniştitor discurs finut vreodată după un atac! a mormăit Hawke.

Observaţia m-a smuls din vârtejul de panică, vocea lui rece tăind laţul care mă lega de mulime. Simţurile s-au retras, şi am simţit de parcă s-ar Ei trântit o u-a, închizându-se în urmă.

Mu am mai stmţâL., nimic, în afara inimii mele şi a unui strat de sudoare pe frunte. Hawke nu doar slăbise

Scanned Willi CamEcanrver

chingile în care mă ţinea spaima oamenilor din jurul meu, nu crease doar o breşă, ci le spulberase cu totul

Senzaţiile au dispărut atât de repede, încât aproape m-am întrebat dacă \e simţisem cu adevărat. Dacă nu cumva mintea îmi jucase feste. Feţele dinaintea mea deveneau din nou clare, un şir nesfârşit de expresii diferite ale fricii, ale panictL.

Mi-am ascuţit privirea şi am privit cu atenţie, concentrându-mă asupra chipurilor care nu trădau nicio emoţie. Neliniştită de trăsăturile lor inexpresive, am simţit un fior alunecându-mi pe spinare. Mi-am îndreptat toată atenţia asupra unuia dintre bărbaţi. Un tânăr cu părul blond, până la umeri. Era prea departe ca să-mi dau seama de culoarea ochilor íuí. Îi erau aţintiţi în sus, la duce şi la ducesă, şi avea buzele strânse şi maxilarul încordat, în vreme ce oamenii din jurul lui schimbau priviri îngrozite între ei.

¡ainifir L Armerttrnut

L-am recunoscut.

Fusese la consiliul orăşenesc. Avusese aceeaşi exptesie şi atunci, şi acelaşi lucru se întâmplase – fusesem asaltaţi de acele senzaţii stranii pe care n-ar fi trebuit să le simt. Sau pe care nu ştiam că *puteam* să le simt. Am cercetat din nou mulţimea, identificându-i cu uşurinţa pe cei ca el Erau cel puţin jumătate de duzmă, din câte puteam să-mi dau seama.

Privirea mi-a alunecat înapoi spre tânărul blond M-am gândit la ceea ce simţisem atunci, cu Loren. Ceea ce simţisem venind de la ea avea sens acum, având în vedere ce se petrecuse, Fusese entuziasmată de ideea că Cel întunecat ar fi putut fi pe aproape, oricât de teribil suna asta, şi avea de ce să se teamă că eu aş putea vorbi. Bărbatul blond nu-şi trăda emoţiile, dar dacă nu fusese de acord cu ceea ce pălise familia Tu tis, nu ar fi fost de mirare ca acum să fie furios.

Poate că îmi închipuiam eu totul. Poate că se întâmpla ceva cu darul meu. Era oare cu putinţă să evolueze, astfel încât să ajung să simt şi alte emoţii în

Scanned Willi CamEcanrver

afara durerii? Nu ştiam şi trebuia să aflu, dar ar fi trebuit să vorbesc acum, pentru orice eventualitate.

Mkimintors capul spre dreapta, către Vikler. – îl vezi? i-am şoptit, desaiindu-i pe tânărul blond – Da, a spus Vikter, a proptindu-se. «Mai sunt şi alţii cad. M-am întors spre mulţime.

— Îi văd mi-a răspuns. Fii pe fază, Hawkei S-ar putea s3-Avem necazuri? a intervenit Hawke! l urmăresc pe blond de douăzeci de minute. Îşi croieşte încet drutn în fa fă, încă trei s-au mai apropiat.

Din Miijţir şi cirriu-l

Am ridicat din sprâncene. Era un observator atât dv bun.

— Suntem în siguranţa? a întrebat Tawny, cu atenţia concentrată asupra în u! tim îi.

— Întotdeauna! a murmurat Hawke. Am încuviinţat din cap când ni s-au întâlnit privirile, sperând CS asta avea să o liniştească. Mi-am dus mâna la coapsăh Aveam pumnalul în teacă, sub tunica lungă până podea. Răceala mânerului de os mia îndepărtat şi ultima fărâmă de teamă pe care o mai simţeam.

Ducele vrăjea în continuare mulţimea cu poveşti de groază. Eu am rămas atentă la bărbatul blond. Purta pelerină închisă la culoare peste umerii largi. Sub ea s-ar fi putut ascunde tine ştie câte arme. Ştiam din experienţă.

— Dar noi am vorbit zeilor în numele vostru! a răsunat vocea ducesei. Le-am spus că oamenii din Solis, mai ales cei care trăiesc în Masadonia, sunt demnl. Nu v-au abandonat. Ne-am asigurat noi de asta.

Au izbucnit urale, starea mulţimii schimbându-se rapid, însă tânărul blond tot nu trăda vreo emoţie.

— Şi noi vom onora încrederea lor în oamenii lui Solis neprotejându-i pe cei pe care îi bănuim a-l susţine pe Cel întunecat, care caută doar distrugere şi moarte. Veţi fi răsplătiţi din plin în această viaţă şi în cea de apoi pentru asta, Vă putem asigurai şau auzit din nou urale, apoi cineva a strigat: – Îi vom onora în timpul Ritualului!

Scanned Willi CamEcanrver

I

— O vom face! a strigat ducesa. Ce mod mai bun de a ne arăta recunoştinţa faţă de zei decât sărbătorirea Ritualului?

ttü ífjj *n* ***ifet*** *la rmeninw t*

Ducele şi ducesa au făcut un pas înapoi atunci, umăr la umăr, aproape atingându-se, în timp ce **îşi** ridicau mâinile opuse şi începeau să le fiu ture…

— Minciuni! s-a auzit un strigăt din mulţime, Era tânărul blond.

— Mincinoşii

Timpul s-a oprit parcă în loc. Toată lumea a împietrii.

— Nu faceţi nimic ca să ne protejaţi! Vă ascundeţi ***în*** castelele voastre, în spatele gard icni lori Nu faceţi decât să furaţi copii în numele unor zei falşii a strigat eh Unde sunt fiii şi fiicele născuţi drept cel de-al treilea şi de-ai patrulea dintre copii? Unde sunt ei cu adevărat?

Am respirat adânc şi, odată cu mine, întreaga mulţime din jur.

Pelerina bărbatului s-a desfăcut, şi el şi-a scos mâna de dedesubt. S-a auzit un ţipăt – un strigăt de avertizare – de jos. Un gardian călare s-a întors spre el dar nu a fost **suficient** de rapid. Bărbatul blond şi-a lăsat m-na pe **spate** şi

— Puneai mâna pe ell a strigat comandantul Jansen.

Bărbatul a aruncat ceva. Nu era un cuţit, nicio piatră. Avea o formă prea stranie. A zbural prin aer, îndreptăridose drept spre ducele de Masadonia. Acesta s-a mişcat incredibil de repede, devenind aproape o ceaţă, în timp ce Vikter mă împingea în spate. Braţul lui hlawke s-a strâns în jurul taliei mele. M-a tras spre el, iar obiectul a zburat pe lângă noi şi s-a lovit de perete. S-a prăbuşit apoi la pământ, şi privirea mi-a coborât acolo unde căzuse.

Era… era o mână.

Vikter a îngenuncheat şi a ridicat-o, strângând din buze.

— În numele zeilor, ce*? a murmurat

Din sânge şi cenuşă 521

Dar nu era o mână oarecare. Era mâna cenuşie, cu

Scanned Willi CamEcanrver

ghearv, a unui Temut

Mi-am îndreptat privirea spre tânărul blond. Unul dintre gardienii regali îl îngenunchease, cu braţele răsucite la spate. Din gură îi curgea sânge.

— Din sânge şi cenuşă, a strigat, chiar dacă gardianul îl apucase de ceafă. Ne vom ridica! Din sânge şi cenuşă ne vom ridicai

A strigat cuvintele, iar şi iar, în timp ce gardienii îl târau prin mulţime.

Ducele şi-a întors spatele ia mulţime şi a ms, rece, aspru.

aşa simplu, zeii ni l-au arătat pe unul dintre vot, nu-i aşa?

Capitolul nouăsprezece

Hawke ne-a usuit rapid pe mine şi pe Tawny înapoi în castel, iar Vikter a mers să discute cu Comandantul

- De unde naiba ar putea face un om rost de mâna unui Temut? a întrebat Tawny, cu buzele strânse, în timp ce treceam pe sub steagurile din Sala Mare.
- Ar fi putut să meargă în afara Meterezelor şi să o taie de la unul dintre cei care au fost ucişi noaptea trecută!] mi-a răspuns Hawke.
- Asta e... Tawny şi-a dus mâna în dreptul inimii. Sincer, nu am cuvinte.

Nici eu nu aveam, însă mana ar fi putut veni şi de la un blestemat care se transformase în oraş, Mi-am păstrat presupunerile pentru mine. Pe lângă noi au trecut mai mulţi servitori.

— Nu pot să cred ce a spus despre copii – despre cei născuţi drept cel de-al treilea şi de-al patrulea.

— Nici eu, a zis Tawny.

Ce lucru îngrozitor! Acei copii, dintre care mulţi erau acum adulţi, se aflau în Templu, îi serveau pe zei. Chiar dacă nu eram de acord că nu se făceau excepţii, să spui că erau furaţi, insinuând lucruri teribile, era revoltător.

Era îndeajuns ca nişte cuvinte să fie rostite pentru ca acestea să se împrăştie ca o infecţie să întineze minţile

Scanned Willi CamEcanrver

oamenilor. Nici nu voiam să mă gândesc ce era în sufletele părinţilor acelor copii.

- N-aş fi surprins dacă şi alţii ar crede aceste minciunii a comentat Hawke.

Şi eu, **şi** Tawny ne-am întors capul spre el, Hawke mergea pe lângă mine, cu doar un pas în spate. A ridicat din sprâncene.

— Nici unul dintre acei copii nu a mai fost văzut.

- Au fost văzuţi de preoţi, de preotese şi de Ascendenţi! – a corectat Tawny.

— Dar nu de familiile lor. Lui Hawke i-a alunecat privirea înspre statuile din preajma scărilor Poate că, dacă oamerni ar putea să-şi vadă copiii din când în când, astfel de prejudecăţi s-ar spulbera uşor. Li s-ar domoli neliniştile.

Avea dreptate într-un fel dar…

— Nimeni n-ar trebui să facă astfel de acuze fără dovezii am combătut. Nu fac decât provoace griji şi panică fără sens. Panică stârnită de Descendenţi, şi pe care ei o vor exploata.

— De acord, Hawke a aruncat o privire în jos. Ai grijă pe unde calci! N-aş vrea să îţi dud mai departe noul obicei, Prinţesa

— Împiedicatul nu este un obicei! i-am tăiat-o. Şi, dacă eşti de acord, de ce zici că nu ai fi surprins dacă şi alţii ar crede aceste lucruri?

— Faptul că sunt de acord nu înseamnă că nu înţeleg de ce unii ar crede ceea ce cred.

Cu acest răspuns mi-a închis gura.

— Dacă Ascendenţii îşi fac cu adevărat griji în privinţa acestor acuze, tot ce trebuie să facă este să îi lase **324** ***Jermtfer L. Armettirout*** pe oameni să îşi vadă copiii. Nu-mi închipui în ce fel ar afecta asta serviciul lor faţă de zei.

Nu. Nici eu nu credeam că l-ar afecta.

I-am aruncat o privire lui Tawny şi am văzut-o că se holba la Hawke, Ajunsesem la cel de-al doilea etaj şi ne îndreptam spre aripa veche a castelului.

— Tu ce crezi? am întrebat-o.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Tawny a clipit şi s-a uitat spre mine.

— Cred că amândoi spuneţi acelaşi lucru.

Lui Hawke i-a apărut pe chip un soi de zâmbet, iar eu nu am mai spus nimic în timp ce urcam pe scară. Hawke ne-a oprit aproape de camera lui Tawny.

— Dacă nu te superi, trebuie să vorbesc cu Penellaphe în privat pentru o clipă.

Am ridicat din sprâncene pe sub văl, în timp ce Tawny şi-a aruncat privirea de la unul la altul, rânjind. Apoi a aşteptat să îi spun dacă era în ordine sau nu.

— E în ordine, i-am zis.

Tawny a încuviinţat din cap şi a deschis uşa, oprindu-se în prag cât să-mi arunce:

— Dacă ai nevoie de mine, baţi. O pauză. *Prinţeso.*

Am mormăit. Hawke a răspuns cu un chicot.

— Chiar îmi place de ea.

— Sunt sigură că ar fi încântată să audă asta.

— Tu ai fi încântată să auzi că chiar te plac? m-a întrebat

Inima mi-a stat o clipă în loc, dar am ignorat-o.

— Tu ai fi trist dacă ţi-aş zice că nu?

— Aş fi devastat.

Am pufnit

— Sunt sigură de asta. Ajunsesem la uşă. Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

Din fârtşi! pl Crt Ji/pe

A arătat spre cameră şi, gândindu-mă că nu voia să aud îi nimeni ce avea de spus, am dar să deschid uşa…

— Ar trebui să intru eu primul, Frinfeao.

Mi-a luat-o uşor înainte.

De ce? M-am încruntat la spatele lui. Crezi că m-ar putea aştepta cineva înăuntru?

— Dacă Cel întunecat a venit după tine o dată, va veni din nou.

M-a trecut un fior pe spinare, Hawke a intrat în căni eră. Fuseseră lăsate aprinse două Iâmpi cu ulei, una lângă uşă, cealaltă lângă pat, iar în şemineu fuseseră puse lemne. Camera lucea blând, cald. Nu m-am uitat prea mult

Scanned Willi CamEcanrver

la pat, dar am ajuns cumva să mă holbez la spatele lat a 11 ui Hawke, în timp ce acesta cerceta încăperea. Vârfurile părului îi atingeau marginile gulerului de la Intrică şuviţele acelea arătau afcâi de + „moi. Nu te atinsesem în acea noapte la Perla Roşie şi îmi doream s-o fi făcut.

Aveam nevoie de ajutor.

— Sunt în siguranţă? Pot să intru? L-am întrebat, împreunându-mi mâinile. Sau ar trebui să aştept aici în timp ce tu îi cauţi pe Bau-Bau pe sub pat?

Ha wke mi-a aruncai o privire peste umr.

— Nu de Bau-Bau mi-e mie teamă, Treptele însă? Altă poveste.

— Oh, zeilor!

— Cel întunecat nu se va lăsa până când nu va obţine ce fii doreşte, a zis el, mutându-şi privirea.

M-am cutremurat.

— Ar trebui să ţi se verifice întotdeauna camera înainte de a intra în ea, ***tettyiifer L, Armtittroui***

Mi-am împreunat mâinile la piept, înfrigurată, înciuda focului. L-am urmărit pe Hawkecum se duce spre uşă şi cum o închide încetişor.

S-a întors apoi spre mine, cu o mână pe mânerul spadei, iar bătaia din piept mi se accentuat. Chipul său era arat de uimitor. De la buzele cărnoase, la sprâncenele arcuite, Ja văiie domoale de sub pomeţii înalţi… ar fi putut servi drept muză pentru picturile de pe pereni ateneului.

- Eşti bine? m-a întrebat.
- -Da. De ce întrebi?
- Mi s-a părut că ţi s-a întâmplat ceva în timp ce ducele se adresa mulţimii.

Mi-am zis că ar trebui să ţin cont pe viitor de spiritul ascuţit de observaţie *al* lui Hawke* – Eu…

Eram gata să spun că nu avusesem nimic, dar ştiam că nu avea să creadă.

— M-am simţit puţin ameţită. Presupun că nu am mâncat suficient azi.

Ochii lui au întârziat „asupra a ceea ce puteau să-mi vadă din faţă, şi, chiar şi aşa, cu vălul, m-am simţit

Scanned Willi CamEcanrver

incredibil de expusă.

— Urăsc asta.

— Ce urăşti? am întrebat, confuză. Hawke nu a răspuns imediat.

— Urăsc faptul că trebuie să vorbesc cu vălul.

— Ah. Am înţeles imediat şi mi-am dus mâna spre voalul lung, care îmi ascundea părul. Îmi închipui că asta simt cei mai mulţi.

— Nu pot să-mi închipui că *fie îţi* place – Ai dreptate. Mi-am rotit imediat privirea prin cameră, de parcă m-aş fi aşteptat ca preoteasa Analia să fie

ascunsa pe undeva. Adâcă, aş prefera ca oamenii să mă poată vedea.

Hawke şi-a **plecai** capul într-o parte.

— Cum se simte să-l porţi?

M-am înecat. Nimeni… nimeni nu mă mai întrebase asta pani atunci, şi, chiar dacă aveam o mulţime de gânduri şi de sentimente legate de văl, nu prea ştiam cum să le transpun în cuvinte, deşi aveam încredere în Hawke.

Unele lucruri, odatră ce le spuneai cu voce tare, căpătau o viaţă a lor proprie.

M-am îndreptat spre unul din scaune şi m-am aşezat pe margine, gândindu-mă la ce-aş putea zice.

Brusc, creierul meu a dat afară singurul lucru pe care-l aveam atunci în minte:

- E ca şi cum te-ai sufoca. Hawke s-a tras mai aproape.
- Atunci, de ce-l porţi?
- -Nu ştiam că am de ales. Mi-am ridicat privirea spre el

— Acum, ai de ales. A îngenuncheat în fa} a mea. Suntem doar noi doi, pereni şi câteva mobile stinghere. Am zâmbit.

- Porfi vălul atunci când eşti cu Tawny? Am clătinat din cap.

— Atunci, de ce îl porţi acum?

- Pentru că», mi s-a permis să mi-l scot în prezenţa el. – Mie mi s-a spus că trebuie să fii acoperită de văl tot timpul, chiar şi în preajma celor care au voie **să** te **vadă** fără el.

Scanned Willi CamEcanrver

Avea, desigur, dreptate. Hawke a ridicat dintr-o sprânceană. Am oftat.

320 /mm/rr *la rmmtwu t*

— Nu-mi port vălul la mine în cameră şi nu mă aştept să intre cineva în afară de Tavvny. Şi nu II port pentru câaşa simt că am mai mult control că pot…

— Alege să nu-l por (i? a terminat el în locul meu. Am încuviinţai din cap. Eram un pic uimită că o nimerise atât de bine – Acum, poţi alege – Pot

Dar îmi era greu să-i explic că vâlul funcţiona şi ca o barieră. Cu el pe chip, mi se amintea cine eram, ce importanţă aveam. Fără el, ei bine, fără el era mai uşor să-mi doresc –, pur şi simplu *să doresc.*

Ochii lui Bawke au cercetat vălul. S-a scurs un moment lung. A încuviinţat apoi din cap şi s-a ridicat încetişor.

— Voi fi afară, în *caz* că ai nevoie de ceva. Mi s-a pus un nod ciudat în gât, şi nu am putut spune nimic. Am rămas unde eram cât a ieşit el din cameră şi apoi m-am holbat la uşa închisă, după ce a plecat. Nu m-am mişcat Nu mi-am scos vălul Pentru ceea ce a părut mult timp.

Până când nu mi-am mai *dorit.*

IOCS

În seara următoare, m-am înfăţişat la uşa salonului ducesei, de la etajul al doilea. Era la celălalt capăt al holului fată de biroul ducelui. Stăteam cu spatele la el. Nu voiam să-l văd şi cu atât mai puţin să mă gândesc la el, în faţa camerei Jacindei se aflau doi gardieni regali, în vreme ce Vikter aştepta alături de mine. Îi povestisem în acea dimineaţă ce se petrecuse cu adevărat în timpul discursului ducilor şi îi mărturisisem că nu eram sigură în privinţa a ceea ce simţisem. El îmi sugerase să discut

Din *şi cenuşa* 329

cu ducesa, Je vreme ce era puţin probabil ca preoteasa să-mi ofere vreo informaţie udlă, iar ducesa, în funcţie de dispoziţia pe care o avea, ar fi putut să fie mai înclinată să vorbească deschis.

Speram doar să aibă chef de vorbă. Nici eu, nici

Scanned Willi CamEcanrver

I

Vikter nu rostiserăm vreun cuvânt în iaja celorlalţi gardieni regali, dar ştiam că era îngrijorat de ce ţi spusesem. Şi de ce ar fi putut să însemne fie că darul meu evolua, fie c3 totul era doar în mintea mea.

„Ar putea fi doar stresul cauzat de tot ce s-a întâmplat*, îmi zisese el. „Ar fi poate mai bine să te asiguri că este ceva legat de darul tău înainte de a alerta pe cineva/ Ştiam că Vikter îşi făcea griji că, dacă cumva totul era doar în mintea mea, aveam să ajung să fiu eu învinuiţii, însă nu voiam să aştept ca experienţa să se repeie. Voiam să aflu cât mai repede dacă era vorba despre darul meu sau nu, pentru a şti cum să reacţionez.

Uşa s-a deschis, şi unul dintre gardieni a păşit afară – Excelenta Sa vă va primi acum. Vikter a rámás afară, aşa cum ne înţeleseserăm, de vreme ce se presupunea că darul meu era cunoscut doar de duci şi de cler ui de la Templu.

Încălcasem atât de multe reguli, încât nu era de mirare că Hawke păruse surprins atunci când nu voisem să-mi scot vălul, noaptea trecută. La asta mă gândeam atunci când am intrat în salonul ducesei.

Am îndepărtat gândul şi mi-am rotit privirea în jur. Îmi plăcuse dintotdeauna această cameră cu pereţi ivoar şi mobilier gri-deschis. Avea ceva calm şi Uniştitor. Era şi caldă, şi primitoare, deşi nu avea ferestre. Trebuie să fi fost datorită candelabrelor sclipitoare. Am descoperit-o pe ducesă aşezată la o masă mică, rotundă, servind

Jtimifer L Armrttmul ceva dintr-o ceşcuţă. Aşa cum era imbricată, într-o rochie de cel mai pal galben, îmi amintea de primăvara din capitală.

Şi-a ridicat privirea, cu o urmă de zâmbet pe chipul ei fără vârsta.

— Vinol ia Joc!

Am păşit înainte şi m-am aşezat pe scaunul din faţa ei, băgând de seamă farfuria cu fursecuri Nu mai rămăseseră decât din cele cu nuci. Probabil că gogoşile cu ciocolată fuseseră primele devorate. Ducesa avea aceeaşi slăbiciune precum Vikter.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine?

Scanned Willi CamEcanrver

I

Ducesa şi-a aşezat cana cu fiori pe farfuriuţa ei asortată. Am încuviinţat din cap.

— Da. Ştiu că eşti foarte ocupată, dar speram *că* mă vei putea ajuta cu ceva.

Şi-a înclinat capul şi peste umăr i-au alunecat buclele moi, ruginii.

— Trebuie să recunosc, mi-ai stârnit curiozitatea. Nici nu pot să-mi amintesc ultima oară când ai apelat la mine pentru ajutor.

Eu îmi aminteam. Fusese atunci când cerusem ca odăile mele să fie în aripa veche a castelului, lucru pe care eram sigură că încă nu-l înţelegea.

— Am vrut să vorbesc cu tine… Am respirat adânc. Am vrut să vorbesc cu tine despre darul meu. Ochii ei negri ca smoala s-au mărit uşor – Nu mă aşteptam la acest subiect de discuţie, A descoperit cineva darul tău?

— Nu, Excelenţă. Nu despre asta este vorba, Ducesa şi-a ridicat şervetul din poală şi şi-a şters degetele.

Din ştmş şi **câfi Ufri 331**

- Atunci? Te rog, nu mă fine în suspans

— Cred că se petrece ceva cu ei, i-am spus. Au fost câteva situaţii în care… cred că am simţit şi altceva în afară de durere.

Ducesa şi-a aşezat încetişor şervetul pe masă.

— Ţi-ai folosit darul? Ştii că zeÂJ ţi-au interzis să faci asta* Doar după ce vei fi considerată demnă de el vei putea să îl foloseşti.

— Ştiu, Nu l-am iolosâtJ am minţit cu uşurinţă. Poate cu prea mare uşurinţă. Dar, uneori, mi se întâmplă, pur şi simplu. Atunci când sunt înconjurată de mul şi oameni, întâmpm probleme în a-l controla.

— Ai discutat despre asta cu preoteasa?

Zeilor, nu.

— Nu mi se întâmplă des. Jur! Şi acum, s-a petrecut recent. Îmi voi dubla încercările de a-l controla, dar atunci când mi s-a întâmplat mai devreme… Cred… Cred că am simţit şi altceva, pe lângă durere.

Ducesa s-a uitat fix la mine, fără să clipească, pentru

Scanned Willi CamEcanrver

ceea ce a părut o eternitate, apoi s-a ridicat de pe scaun Puţin neliniştită, am privit-o îndreptându-se spre bufetul alb, lipit de perete.

— Ce crezi că ai simţit?

- Furier i-am răspuns. În timpul consiliului orăşenesc şi noaptea trecută, am simţit furie-Nu aveam s-o menţionez pe Lorea Nu i-aş fi făcut aşa ceva. A fost acel bărbat care».

— Descendentul?

— Da. Cel puţin, aşa cred! m-am corectat. Cred că am simţit furie venind din partea lui.

Ducesa şi-a turnat ceva de băut dintr-o carafă.

— Ai mai simţit ceva care să ţi se pară anormal?

3 JI ţertntfer L Armai front

— Cred… cred că am simţit **şi** teamă. Atunci când ducele vorbea despre atacul Temuţilor, Teroarea este foarte asemănătoare cu durerea, dar o percep diferit, şi m-am gândit că poate am simţit». Nu ştiu. Entuziasm? Sau nerăbdare. M-am încruntat Acestea două sunt cam acelaşi lucru, presupun. Într-un fel.» – Acum simţi ceva?

5-a întors spre mine, cu o sticlă în care se afla o licoare ce bănuiam că ar fi vin de Xeres în mână. Am clipit pe sub văl.

— Vrei să-mi folosesc darul pe tine? A încuviinţat din cap. – Am crezut că…

— Nu contează ce-ai crezut! m-a întrerupt şi s-a încordat, Vreau să-ţi foloseşti darul acum şi să-mi spui dacă şi ce simţi.

Deşi porunca ei mi sepârea mai mult decât stranie, ani făcut cum mi-a cerut. Mi-am deschis simţurile, am simţit firul curgând spre ea şi… şi conectându-se la nimic, nimic altceva decât un gol. M-am cutremurat – Simţi ceva, Penellaphe? Am întrerupt legătura şi am scuturat din cap. – Nu simt nimic, Excelenţă.

Ducesa a inspirat scurt, apoi şi-a golit paharul dintr-o singură înghiţitură.

Am făcut ochii mari, în timp ce mintea îmi procesa rapid reacţia ei. Era de parcă… se aşteptase să simt ceva din partea ei, deşi nu simţisem niciodată. Şi nu credeam că

Scanned Willi CamEcanrver

aveam să simt vreodată.

— Bun.

Din Î/Injî ţi fiertufti

Rochia l-a fâşâit în jurul gleznelor în timp ce a Luat-o înapoi spre bufet şi şi-a pus jos paharul.

— Mă întrebam dacă simt cu adevărat ceva sau…

Am ezitat, Ducesa se întorsese spre mine

— Cred că darul tdu se*, maturizează, a zis ea, îndreptando-se spre mine.

Luminile strălucitoare **de deasupra au** licărit în piatra de nhsidian a tneiu lui de pe degetul ei atunci când a apucat cu mâna spătarul scaunului.

— Are **sens ca asta se întâmple, cum te apropii de Ascensiune.**

- este normal?

Şi-a lipit zgomotos limba de cerul gurii. Pentru o clipă, mi ţi-a părut că era gata să spună ceva, dar că apoi s-a răzgândit.

- Da, aşa cred, dar., + Nu i-aş vorbi Excelenţei Sale despre asta.

M: – am încordat umerii în faţa acestui avertisment abia mascat. Nu fusesem niciodată sigură dacă ducesa ştia despre… înclinaţi iie soţului ei. Nu îmi închipuiam că ar fi putut să fie complet oarbă în faţa lor, dar o mică parte din mine spera că era. Pentru că, dacă ştia şi nu făcuse nimic pentru a-l opri, *cu* ce era ea mai bună decât el? Sau poate o judecam greşit? Doar pentru că era un Ascendent nu însemna ***că*** avea vreo putere asupra soţului ei.

- l-ar aduce aminte», de prima Fecioară, a şoptit ea.

Şocată, mi-am ridicat privirea spre ea. Nu mă aşteptam să aducă vorba despre prima Fecioară în faţa mea – singura Fecioară de care mai auzisem, în afara mea.

- Asia… s-a întâmplat şi cu Fecioara de dinainte?

7 M ¡enmferi. Armentmiit

- Da. I s-au albit încheieturile, iar eu am încuviinţat din cap, Fuseserd doar două Fecioare alese de zei. Ce ştii despre prima Fecioară?

- Nimici am recunoscut. Nu-i ştiu numele şi nici măcar

Scanned Willi CamEcanrver

când a trăit.

Sau ce i se întâmplase ia Ascensiune, Ori de ce conta dacă darul meu care evolua îi amintea sau nu ducelui de ea

— Hxistă un motiv pentru as la Exista? Preoteasa Analia nu-mi spusese niciodată nimic. ignorase toate întrebările mele despre ea şi despre Ascensiune.

— Nu vorbim despre prima Fecioară, Penellaphe. Nu pentru că aşa alegem. G pentru că nu putem.

— Zeii au interzis acest lucru? mi-am dat cu presupusul. A încuviinţat din cap, iar privirea ei a părut să-mi treacă prin văl

— Voi încălca regula o singură dată şi mă voi ruga ca zeii să mă ierte, însă îţi voi spune asta cu speranţa că vir torul tău nu se va sfârşi în acelaşi fel ca al primei Fecioare. Aveam un sentiment foarte neplăcut.

— Nu vorbim despre ea. Niciodată. Numele ei nu este demn de buzele noastre, nici de aerul pe care-l respirăm. Dacă aş putea, j-aş şterge cu totul numele şi povestea.

Scaunul a scrâşnit sub mâna ducesei Teerman, speriindu-mă.

Inima mai că mi s-a oprit în piept – A fost „H găsită nevrednică de către zei?

— Printr-un soi de miracol, nu, dar asta nu înseamnă că era vrednică.

Dacă nu fusese considerată nevrednică, atunci de ce nu se vorbea niciodată despre ea? Cu siguranţă, nu era

Din sânge fi emu şa

cu putinţă să fi fost într-atât de rea dacă zeii nu o găsiseră nevrednică

— La final, vrednicia ei nu a mat contat. Ducesa Teerman? i-a ridicat degetele. Scaunul era deformat, se vedeau aşchii. Propriile acţiuni au dus-o pe un drum care s-a sfârşit cu moartea ei + Cel întunecat a ucis-o.

Capitolul douăzeci

— După ani fungí de conflicte care au decimat oraşe întregi, au lăsat zonele rurale fi satele în ruină şi au pus cup/lt ia sute iic mii de vieţi, lumea ajunsese la un pas de haos atunci când, în ajunul Bâtdliei Oaselor Franţe, ¡afara

Scanned Willi CamEcanrver

*Solit din wsuâeic Vodifia şi-a strâns forţele în faţa oraşului Pompay, ultima redută atlantianA**

Mi-am dres vocea, extrem de jenată» Nu doar că fusese cea mai lungă frază din istoria omenirii, dar mai şi uram să citesc cu voce tare, şi mai ales când Hawke era de (aţă. Nu mă uitasem la el de când începusem lectura. Cu toate acestea, eram absolut sigură că făcea tot ce-i stătea în putere ca să rămână vigilent şi să nu adoarmă în picioare de atâta plictiseală

— *Gfrv se afla lu' poalele munfilor Skatos* – Skotosi m-a întrerupt preoteasa Analia. Se pronunţa Sk*otis.* ŞKI cum se pronunţă, Fecioară. Fă-o corect!

Am strâns mai tare legătura din piele a cerţii. *Istoria Războiului Celor Doi Regi şi a Regatului lui Soais* avea peste o mie de pagini, şi în fiecare săptămâna eram obligată să citesc mai multe capitole în timpul întâlnirilor mele

Dííí fâng* fi VfiwfA 337

cu preoteasa. Citisem probabil deja de câteva zeci de ori volumul cu voce tare, ***şi*** puteam să jur ***cA,*** de fiecare dată, preoteasaschimba felul în care-S.fcotaseră pronunţat

Nu i-am spus asta. În schimb, am respirat adânc şi am încercat să ignor pornirea aproape copleşitoare de a-i arunca tomul în cap. Aş fi făcut ceva pagube. Cel mai probabil, i-aş fi spart nasul. Imaginea cu preoteasa ducându-şi mâinile spre chipul însângerat mi-a adus o bucurie îngrijorător de mare.

Am înăbuşit un căscat şi m-am concentrat asupra textului. Cum stătusem trează aproape întreaga noapte, gândindu-mă la ce îmi spusese ducesa, nu avusesem parte de prea mult somn. Şi, după cum ţi spusesem lui Vikter, nu abţinusem prea multe răspunsuri. Mă simţeam însă uşuraţii să ştiu că ceea ce se întâmpla nu era doar în mintea mea. Abilităţile mele evoluau, orice ar fi însemnat asta.

Ducesa nu dorise să aprofundeze subiectul. Aşa că, deşi ştiam că ce se întâmpla era într-o oarecare măsură normal, trebuia încă să ui a obişnuiesc cu noile informaţii:

Scanned Willi CamEcanrver

prima Fecioară făcuse ceva care o împinsese faţă în faţă cu Cel întunecat şi asta o ucisese.

Nu era un gând tocmai reconfortant.

Nici vestea că prima Fecioară avusese un soi de legătură cu ducele. Oare de aceea mă trata aşa cum o făcea? Poate că nu avea nimic de-a face cu mama.

Am respirat uşor.

— Gnr afla la poalele munţilor Skotiş".

— De fapt, se prorumjá Skotost s-a auzit din colţul camerei.

Am făcut ocini mari sub văl şi mi i-am îndreptat spre Hawke. Avea chipul lipsit de orice expresie. I-am aruncat 33 ft o privire preotesei, care stătea în fa fa mea pe un scaun de lemn la fel de tare că ai meu, fără perniţă.

Nu aveam idee ce vârsta avea preoteasa. Nu era deloc fardată şi nu avea riduri, dar mă gândeam că ar fi putut să fie la capătul celei de-a treia decade a vieţii. Nu avea fire albe în părul şaten, care era strâns bine U spate într-un coc la baza gâtului. Îmi amintea de şoimii pe care-i vedeam uneori aşezaţi pe crengile în alte din Grădinile Reginei, O rochie roşie, fără formă, o acoperea de la gát până la tâipi, lăsându-i la vedere doar mâinile.

Nu o văzusem niciodată zâmbind. Şi în mod clar nu avea să zâmbească acum, în vreme ce îşi întorcea capul peste umăr, spre Hawke – Şi tu de unde ai şti?

Batjocura picura ca acidul din tonul vocii ei-Familia mea se trage din fermierii care locuiau nu departe de Fompay, înainte ca zona să fie distrusă p să devină Ţinuturile Pustii pe care le cunoaştem azi, a explicat ***el*** Familia mea şi celelalte persoane din zonă au pronunţat întotdeauna numele lanfuiui muntos aşa cum a făcut-o Fecioara prima oară. A făcut o pauză. Limba şi accentul celor din vestul îndepărtat pol şi dificile… Dificil de stăpânit de unii. Fecioara însă nu pare să facă parte din această categorie.

Eram convinsă că aveau să îmi iasă ochii din cap de uimire în faţa insultei deloc voalate. Mi-am muşcat buza ca să nu zâmbesc.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Preoteasa An al ia s-a bol bat la Hawke, înd reptéri a-şi umerii deja băţoşi. Mai că vedeam formul ieşindu-i pe nări.

Din stingeţi cinr-i 3 Î9

- Nu Hn minte să fi fi cerut piirerea! a zis, pe un ton la fel de aspru ca privirea ei.

— Scuzele mele!

Ei şi-a plecai capul, spăsit.

Era însă o încercare nereuşită de spăsire, pentru că ochii de chihlimbar îi străluceau, plini de amuzament. Preoteasa a încuviinţat din cap. – Scuze…

- Nu voiam însă ca Fecioara să pară needucată, în cazul unor eventuale discuţii legale de munţii Skotost a continuat Hawke.

Of, zeilor…

- Dar de acum încolo voi rămâne tăcut! a comentat. Te rog, continuă, Fecioară! Citeşti atât de frumos, încât până şi eu mă simt fascinat de istoria lui Solis.

Îmi venea să râd. Hohotele îmi gâlgâiau în gât, gata să izbucnească, dar nu mi-am permis să le dau frâu liber. Strânsoarea pe marginea cărţii mi-a mai sJăbit

Cure st afla la poalele munţilor Skotost zeii au ales în sfârşit o parte. Pentru că preoteasa nu spunea nimic, am continuat *Nyktaş, regele zeilor, şi fiul lui, Theon, zeul războiului, li s-au arătat lui Jalara şi urmata sale. Pentru că ajunseseră să nu mai aibă încredere în oamenii din A ilantia şi în setea lor nenaturală de putere şi sânge, au cântat să ajute la încheierea cruzimilor şi a opresiunii care se abătuseră asupra ţinuturilor sub conducerea Atlan*tier M-am oprit că respir. *Jalara* Strirs *şi armata lui aveau curaj, dar Nyktos, în înţelepciunea saf a văzut a) nu t-ar fi putut înfrânge pe atâantienîi care ajunsesem să aibă puteri apropiate de cele ale zeilor vărsând sângele inocenţilor…*

Jtunifer l, Atmeiilrjui

— Au ucis sute de mii de oameni pe durata domniei lor. Vărsare de sânge este o expresie blândă pentru a descrie ce au făcut de fapt. *Muşcau* oamenii 1 a detaliat preoteasa Analii când mi-am ridicat privirea spre ea, am

Scanned Willi CamEcanrver

văzut o strălucire stranie în ochii ti căprui. Le-au băut sângele şi au ajuns să se îmbete de putere – din cauaa puterilor lor, care îi apropiau de nemurire, iar cei pe care nu i-au ucis au devenit scursurile pe care le cunoaştem azi cu numele de Temuţi, Împotriva lor Iubiţii noştri monarhi au luptat, gata să îşi piardă viaţa pentru a-i da jos de la putere. Am încuviinţat din cap.

Degetele preotesei începuseră să capete o nuanţă rea la cât de tare le strângea în pumni-Continuă!

Nu am îndrăznit să privesc spre Hawke

Nevrând să-i vadă pe Jalara din insukle Vodina înfrânt, Nyfrte le-a oferit prima Binecuvântare a zeilor, împărtăşind cu ¡alura şi cu armata sa sângele zeilor.

M-am cutremurat

Şi aceea era o expresie blândă pentru a descrie faptul c3 oamenii lui Jalara băuseră sângele zeilor, *hnbdrbătttfi, datorită noilor puteri, juforn din insulefe Vodina şi armata lui au putul să ti înfrângă pe atlantieni în Bătălia Oaselor Franţe, încheind astfel domnia acelui regal corupt şi diabolic*

Am dat să întorc pagina, ştiind că următorul capitol tratează Ascensiunea reginei şi construirea primelor Metereze.

În pl *cintifă* 311

- De ce? a întrebat autoritar preoteasa.

Ci-niuză, mi-am îndreptat privirea spre ea.

- De ce ce?

— De ce te-ai înfiorat acum, când ai citit partea despre Binecuvântare?

Nu-mi dădusem seama că gestul meu fusese atât de evident.

— Eu».

Nu ştiam ce-aş fi putut spune că să nu o enervez pe preotească şi să o împiedic să alerge imediat la duce.

— Mi s-a părut că ai fost deranjată! a punctat ea, pe un ton mai blând

Ştiam foarte bine că nu trebuia să mă încred în acel ton.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Nu sunt deranjată. Binecuvântarea este o onoare…

— Dar te-ai înfiorat! a insistat ea. Dacă nu li se pare că Binecuvântarea este un 1 lucru plăcu t, n-ar trebui să presupun că te deranjează?

Un lucru plăcut? Mi-a luat foc fata şi ovam simţit recunoscătoare că aveam vălul pe cap.

— Doar că… Binecuvântarea pare asemănătoare cu felul în care atlantienii şi-au căpătat puterile. Ei au băut sângele inocenţilor, iar Ascendenţii – pe al zeilor.»

— Cum îndrăzneşti să compari Ascensiunea cu ceea ce au făcut atlantienii? Preoteasa a sărit la nune şi mi-a apucat bărbia. Nu este acelaşi lucru. Poate oai ajuns să îndrăgeşti biciul şi vrei cu tot dinadinsul să ne dezamăgeşti – atât pe mine, cât şi pe duce, în clipa în care mi-a atins pielea, mi-am blocat simţurile. Nu voiam să ştiu dacă simţea durere sau orice altceva.

— Nu am spus că este acelaşi lucru. L-am văzut pe Hawke ridicându-se. Am înghiţit un nod. Doar că mi-a amintit de…

Jninifci L Armai Mmt

— Faptul că tu asociezi aceste două lucruri mă îngrijarează profund. Fecioară. Atâantienii au luat ceea ce nu îi se oferise, în timpul Ascensiunii, sângele este oferit de bunăvoie de către zer, M-a strâns mai tare, aproape dureros, îl mi-am simţit dărui pulsând, de parcă ar fi cerut să fie folosit. Acestea nu sunt lucruri pe care ar trebui să le explic celei care reprezintă viitorul regatului şi moştenirea Ascendenţilor.

De când mă ştiam, toată lumea îmi spusese asta – chiar şi Vikter şi mă călca pe nervi şi îmi atârna greu pe umeri

— Viitorul întregului regat depinde de mine şi de faptul că voi fi dată zeilor când voi împlini 19 ani? Buzele ei deja subţiri s-au subţiat şi mai tare – Ce se va întâmpla dacă nu voi face Ascensiunea? am cerut să aflu, cu gândul la prima Fecioară, Ba nu părea să fi făcui Ascensiunea, şi, cu ţoale acestea, lumea nu dispăruse, Cum i-ar împiedica asta pe ceilalţi să facă Ascensiunea? Zeii ar refuza să ifi

Scanned Willi CamEcanrver

ofere de bunăvoie sângele.

Am tras aer în piept cu ochii la palma preotesei. Nu ar fi fost prima oară când mă lovea, dar, de această dată, n-am mai simţit arsura palmei ei.

Hawke se mişcase atât de rapid, încât tiiri nu îl văzusem părăsindu-şi colţul. Dar acum o ţinea pe preoteasa de încheietura mâinii.

— Ia-ţi mâna de pe bărbia Fecioarei. Acum Preoteasa Analia căscase ochii la Hawke – Cum îndrăzneşti să mă atingi?

— Cum îndrăzneşti tu să o atingi pe Fecioară? A strâns din dinţi, privind în jos, ia femeie. Poate că nu m-am exprimai suficient de clar, ia-ţi mâna de pe Fecioară, altfel

0M ftfcijjr ţi «hi**f f/î 343**

vei suferi consecinţele încercării tale de a o răni. Şi am să fie asigur că faptul că te-am atins acum va fi cea mai mică dintre grijile tale.

Uitasem probabil să respir privindu-L Nimeni nu intervenise vreodată în timpul vreuneia dintre tiradele preotesei. Tawny nu putea să o facă. Dacă ar fi încercat, ar fi avut de înfruntat consecinţe grave, iar eu nici nu mă aşteptam să o facă, nici nu voiam aşa ceva. Rylan privise adesea în altă parte, la fel şi Hannes, Nici măcar Vikler nu fusese niciodată atât de îndrăzneţ, De obicei, căuta o cale prin care să o întrerupă, în aşa fel încât lucrurile să nu escaladeze. Dar fusesem pălmuită de mai multe ori în faţa lui şi nu putuse face nimic.

! însă acum, Hawke se aşezase între noi, în mod clar pregătit să îşi ducă la capăt ameninţarea. Şi, deşi ştiam că aveam să plătesc mai târziu pentru asta, la fel cum şi el avea să plătească, îmi venea să sar şi să fi iau în braţe. Nu pentru că mă protejase – fusesem lovită mai tare de crengi pe când umblam prin Crângul Dorului. Motivul era mult mai meschin. Faptul că vedeam înfumurarea obişnuită a preotesei dispărând sub unda de şoc, gura căscându-i-se larg şi obrajii pătându-i-se în roşu era aproape la fel de satisfăcător cum ar fi fost dacă i-aş fi aruncat cu cartea în cap.

Scanned Willi CamEcanrver

Tremurând de furie, preoteasa mi-a dat drumul la bărbie şi s-a tras înapoi. Hawke i-a eliberat încheietura, dar nu s-a mişcat din loc. Pieptul preotesei se ridică şi cobora sacadat. Şi-a aşezat amândouă mâinile pe picioare şi apoi şi-a întors capul spre mine.

— Simplul fapt că îndrăzneşti să vorbeşti despre aşa ceva arată că nu ai nicio urmă de respect pentru onoarea cu care ai fost binecuvântată. Însă, atunci când te vei duce **344** *famifţi L Arrmmimul* în faţa zeilor, voi fi tratată cu la Fel de mult respect pe cât ai arătat astăzi.

„Ce înseamnă asta? am întrebat

— Lecţia s-a încheiat! a răspuns ea în schimb şi s-a ridicat de pe scaun. Am prea multe de făcui, având în vedere că Ritualul este peste doar două zile. Nu am timp de pierdut cu cineva atât de nevrednic precum eşti tu.

L-am văzut pe Hawke mijind ochii şi m-am ridicat, am aşezat cartea la locul ei şi am vorbit, înainte să aibă Hawke ocazia să o facă:

— Sunt pregătită să mă întorc în odăile mele. Am înclinat din cap spre preotească. O zi bună!

Nu mi-a răspuns, aşa că am luat-o spre uşă, simţindu-mă uşurată să-l aud pe Hav/kepăşind în urma mea.

Am aşteptat până am ajuns la jumătatea sălii de bal şi apoi i-am zis:

— Nu ar 6 trebuit să faci asta.

— Ar fi trebuit să o las să te lovească? în ce univers alternativ ar fi fost asta acceptabil?

— Într-un univers în care vei ajunge să fii pedepsit pentru ceva ce nici măcar nu m-ar fi durut.

— Nu-mi pasă dacă are forţa unui pui de şobolan, lumea s-a dus naibii dacă aşa ceva este considerai: acceptabil.

Cu ochii mari, m-am oprit şi l-am privit ochii lui păreau aşchii de chihlimbar, iar maxilarul îi era la iei de dur.

— Merită să-ţi pierzi poziţia şi să fii condamnat?

S-a uitat în jos, spre mine.

— Dacă trebuie să-ţi pui această întrebare înseamnă

Scanned Willi CamEcanrver

că nu mă cunoşti deloc.

— Abia dacă te cunosc, am şoptit, iritată de usturimea pe care cuvintele lui mi-o lăsaseră.

Din cittuşd

— Hi bine, acum, ştii că nu voi sta niciodată deoparte în ttmp ce te loveşte cineva – pe tine ori pe oricare altă persoană fără niciun alt motiv decât acela că simt că pot să o facă.

Am vrut să-i spun că e ridicol şi că nu pricepe ce vreau să spun, doar că nu era deloc ridicol. Lumea în care trăiam chiar era dată naibii, iar şi zeii ştiau că nu era prima oară când credeam asta. Doar *că* nu mai văzusem niciodată lucrurile atât de clar.

Tăcută, m-am întors şi am pornit mai departe. Cu el alături. Au trecut câteva clipe fără să ne vorbim.

— Nu-i ca şi cum mie mi-ar conveni cum mă tratează. Am depus mari eforturi ca să nu azvârl cu cartea aia în ea.

— Mai bine ai îi aruncat.

Mi-a venit să râd.

— Dacă aş fi fă cu i-o, m-ar. fi raportat. Te va raporta probabil pe tine.

— Ducelui? N-are decât. Hawke a ridicat din umeri. Nu-mi închipui că eşti aprobă ca Fecioara să fie lovită.

Am pufnit.

— Nu-l cunoşti pe duce.

— Ce vrei să spui?

— Araplauda-o, probabil. Niciunul din ei nu ştie să îşi controleze temperamentul

— Te-a lovit, a tras PLawke concluzia. Asta a vrut să spună atunci când a zis că ai început să îndrăgeşti biciul? M-a apucat de braţ şi m-a întors cu faţa spre el Te-a lovit cu biciul?

Uluirea şi furia care umpleau acei ochi aurii m-au ameţit. Of, zeilor! Îmi dădeam seama că tocmai recunoscusem asta. Mi s-a scurs tot sângele din obraji şi apoi mi-a năvălit înapol Mi-am tras braţul, iar el mi-a dat drumul.

Scanned Willi CamEcanrver

jenniferL. Armentwut

— N-am spus asta.

Flawke privea drept înainte, cu maxilarul încordau – Dar ce ai spus?

— D-doar că ducele te va pedepsi mai degrabă pe tine decât pe preoteasă. Nu am habar ce a vrut să spună cu biciuli ani turui t. Câteodată, *zice* lucruri care n-au niciun sens.

Hawke şi-a aţintit privirea spre mine, cu genele uşor coborâte.

— Trebuie să fi interpretat eu greşit ce ai spus, atunci.

Am încuviinţal din cap, uşurată.

— Da.

— Şi cu tine cum rămâne?

— Eu voi fi bine! m-am grăbit să spun şi am luat-o la pas din nou. Eram conştientă de privirile pe care ni le aruncau servitorii care treceau pe lângă noi. Ducele îmi va da.» o leciie, va face o lecţie din asta, dar tu va trebui să înfrunţi…

- Nu voi înfrunta nimic.

Nu eram prea sigură de asta – Mereu se poartă aşa? Am oftat – Da.

- Preoteasa pare o.»

A făcut o pauză, i-am aruncat o privire. Avea buzele strânse.

— Javră. Nu folosesc acest cuvânt des, dar l-am folosit acum. Asumat

Aproape m-a înecat râsul. M-am uitat repede în altă parte.

— Ea… e într-un mare fel! Şi e mereu dezamăgită de… devotamentul meu pentru menirea de Fecioară.

Din şánge şi c-un 34?

— Şi Cum ar trebui, mai exact, să fi demonstrezi devotamentul? a întrebat el şi, mai precis, devorameut în cesens?

Aproape am sărit pe el chiar în acea clipă, ca să-l iau în braţe, N-am fficut-o însă, pentru di ar fi fost foarte

Scanned Willi CamEcanrver

nepotrivit, în schimb, am încuviinţat încetişor din cap.

- Nu sunt foarte sigură. N a-i ca şi cum aş încerca să fug şi să scap de Ascensiune.

— Ai face-o?

— Ce întrebare amuzantă! am mormăit, cu inima bătându-mi tare în piept din cauza a ceea ce aproape dezvăluisem.

- A fost o întrebare serioasă.

Inima nu s-a chircit în piept, şi m-am oprit în holul îngust. M-am apropiat de una dintre ferestrele care dădeau spre curte. Mi-am ridicat apoi privirea spre Hawke şi mi-am dat seama că vorbea, într-adevăr, serios.

— Nu pot să cred că m-ai întreba aşa ceva.

— De ce?

S-a aşezat lângă mine.

— Pentru că n-aş putea să o facă i-am răspuns. Nu aş face-o.

— Mie mi se pare că această *onoare* care ţi-a fost acordată îţi aduce foarte puţine beneficii. Nu îţi este permis să-ţi arăţi faţa sau să părăseşti castelul. Nici măcar n-ai părut surprinsă atunci când preoteasa a încercat să te lovească. Ceea ce mă face să cred că e ceva ce face frecvent, a spus el, încruntându-se. Nu îţi este permis să vorbeşti cu majoritatea oamenilor şi nu este permis să ţi se vorbească. Eşti închisă în camera ta ca într-o cuşcă pentru cea mai mare parte a zilei, libertatea îţi este îngrădită. Toate drepturile pe care ceilaili le au sunt considerate privilegii în cazul

Jentriftr L. A rimmircut tău, recompense pe care îţi este aproape imposibil să le câştigi.

Mi-am deschis gura, dar nu ştiam ce să spun. Punctase dureros de bine toate lucrurile care îmi lipseau. Mi-am ferit privirea.

— Aşa că n-aş fi surprins dacă ai încerca să scapi de aceasta otmră! a încheiat el.

— M-ai opri dacă aş încerca? am întrebat.

- **Vikter te-ar opri?**

M-am încruntat, fără să vreau să mă gândesc de ce

Scanned Willi CamEcanrver

mă întrebase asta, dar am răspuns sincer:

— Ştiu că Vikter fine la mine. El este… este aşa cum îmi închipui că ar fi fost tata dacă ar mai fi trăit. Iar eu sunt pentru el ca fiica lui, cea care nu a avut şansa să vină pe lume. Dar m-ar opri.

Hawke nu a răspuns.

- Deci m-ai opri? am repetat.
- Cred că aş fi prea curios să văd cum mai exact plănuieşti să evadezi ca să te opresc.

M-a bufnit râsul.

— Ştii ce, chiar cred asta.

— Fii va da raportul ducelui? a întrebat el după o clipă.

Am simţit o apăsare în piept, Mi-am ridicat privirea spre el. Se uita a/ară, pe fereastră.

- De ce mă întrebi?

— O va face? a întrebat ei din nou.

— Probabil că nu, am zis eu, minţind cu prea mare uşurinţă.

Preoteasa se dusese direct la duce.

- E mult prea ocupată cu Ritualul. Toată lumea este.

3 – 4*

La fel cumf probabil, ocupat era şi ducele, ceea ce însemna că aş fi putut avea noroc să treacă măcar ceva timp

Din în? ne? îl frec/rafil 3*0

până să fi îi chemată la el Speram că asta însemna şi că Hawke urma să aibă noroc. Dacă ar fi fost înlocuit, era puţin probabil să-l mai văd vreodată.

Triste tea pe care mi-o aducea acel gând îmi arăta că era timpul să schimb subiectul.

— Nu am participat niciodată la un Ritual.

— Nu te-ai strecurat niciodată la vreunul?

Mi-am lăsat bărbia în piept.

— Mă simt ofensată că ai sugerat aşa ceva!

A chicotit.

— Ce straniu că m-am gândit că tu, care ţi-ai construit un renume de rebelă, ai Q putut să faci aşa ceva.

Scanned Willi CamEcanrver

I

M-a făcut să rânjesc.

— N-ai pierdut mare lucru, ca să fiu sincer. Se vorbeşte mult, se plânge mult şi se bea prea mult Mi-a căutat privirea. Abia după Ritual lucrurile au şansa să devină… interesante. Ştii şi tu cum e.

— Nu ştiu! i-am reamintit, deşi bănuiam la ce se referea.

Tawny îmi povestise că, după ce se termina ceremonia Ritualului, iar marchizele şi majordomii îi luau pe cavalerii şi pe doamnele de onoare, iar preoţii plecau cu fiii şi fiicele născuţi ca al treilea copil, sărbătoarea se metamorfoza. Devenea mai., frenetică şi mai sălbatică. Sau cel puţin aşa înţelesesem eu de la Tawny, deşi mi se părea bizar să mi-i închipui pe Ascendenţi implicaţi în aşa ceva. Ei erau mereu atât de… reel

— Dar ştii şi tu cât de uşor este să fii tu însăţi când porţi o mască. Avea glasul jos şi mă privea în ochi. Cum tot ce îţi doreşti poate fi atins atunci când te poţi preface că rumeni nu ştie cine eşti.

Mi-am simţit obrajii dogorind. Da, ştiam asta, şi cât de *draguf* din partea lui că-mi aducea aminte.

leimifh-l, A rmmimtt t

- N-ar trebui M pomeneşti despre lucrurile astea.

ţ-a lăsat capul pe o parte.

— Nu-i nimeni în apropiere, ca să fim auziţi.

- Asta nu contează, Tu. „Noi n-ar trebui să vorbim despre asta.

— Niciodată?

Am dat să spun da, însă m-a oprit ceva. Mi-am ferit ochii. Afară, arborii fluturilor, cu florile lor violet, se legănau uşor în adierea brizei.

Hawke a rămas tăcut câteva clipe, apoi m-a întrebat

— Ai vrea să te întorci la tine în cameră?

Am scuturat din cap.

- Nu neapărat
- Ai vrea să ieşi, în schimb?
- Crezi că am fi în siguranţă7

— Împreună, eu aed că da.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Mi s-au ridicat colţurile buzelor, M-am bucurat că mă indusese şi pe mine, recunoscând astfel că puteam să mă apăr şi singură.

— Adoram curtea. Era singurul loc în care, nu ştiu, mintea mi se liniştea şi puteam să fiu eu însămi. Nu îmi făceam gânduri, nici griji… în nicio privinţă. Mă liniştea foarte mult.

— Dar acum, nu mai e la fel?

— Nu! am şoptit. Nu mai e. E ciudat că nimeni nu vorbeşte despre Rylan sau despre Malessa. De parcă nici n-ar fi existat vreodată.

— Câteodată, să-ţi aduci aminte de cei care au murit înseamnă să-ţi înfrunţi propria mortalitate.

— Crezi că Ascendenţii no se împacă nicicum cu ideea morţii?

Om ¿lingi pl *cmu & i*

— Nici măcar ei. Poate că sunt asemănători zeilor, dar pot îi ucipL Pot muri.

Timp de mai multe minute, niciunul din noi nu a mai scos un cuvânt, în timp ce servitorii treceau pe lângă noi. Qteva doamne de onoare s-au oprit din drum, prefăcându-se că admiră priveliştea din grădină, în timp ce conversau despre Ritual, dar eu ştiam că întârziau pe acolo nu datorită florilor superbe sau plantelor luxuriante, nici pentru că eu îmi făceam rar apariţia, ci pentru bărbatul frumos care stătea lângă mine. El părea să nu le bage de seamă, şi, chiar dacă-mi păstram ochii aţintiţi înainte, puteam să-i simt privirea revenind mereu asupra mea. În cele din urmă, una dintre marchize şi-a făcut apariţia şi le-a uşuit de doamnele de onoare, iar noi doi am rămas din nou singuri.

- Eşti entuziasmată să participi la Ritual?

— Suntcurioasă! am recunoscut.

Mai erau doar două zile până atunci

- Eu sunt curios să te văd pe tine.

Mi-am întredeschis uşor buzele, ca să trag aer în piept, N-am îndrăznit să-l privesc. Dacă l-aş fi privit, îmi era teamă că aveam să fac ceva teribil de stupid. Ceva ce

Scanned Willi CamEcanrver

poate făcuse şi prima Fecioară, determinând-o pe ducesă să o considere nevrednică.

— Vei merge fără văl.

— Da. Nici nu mai trebuia să fiu îmbrăcată în alb. Era aproape ca şi cum aş fi mers la Perla Roşie, pentru că urma să mă amestec prin mulţime, şi nimeni nu avea să ştie tine sunt – ***ce*** sunt Dar voi purta mască.

— Prefer acea variantă a ta! a declarat el

— Varianta mea cu mască? am întrebat, bănuind că se gândea la timpul pe care-l petrecusem la Perla Roşie.

¡ciniifir L Armen front

— Sincer?

Vocea lui a sunat mai aproape, şi, atunci când am tras din nou aer în piept, m-a năpădit parfumul lui de pin – prefer versiunea care nu poartă nici mască, nici văi. Am deschis gura, dar, aşa cum începea să fie obiceiul în interacţiunea cu Hawke, nu ştiam ce zic Mi se părea că nu ar trebui să încurajez astfel de afirma Iii, însă nu-mi veneau pe buze cuvintele potrivite, la fel cum mi se mai întâmplase. Aşa că am făcut singurul lucru la care mă puteam gândi. Am schimbat subiectul.

— Mi-am amintit că mi-ai spus că tatăl tău e fermier. Mi-am dres vocea. Ai fraţi, rude? Vreun cavaler la curte? O soră? Său.» Am turuit mai departe. În cazul meue suntem doar eu şi Ian – vreau să zic, am doar un frate. Sunt nerăbdătoare să-l revăd. Îmi este dor de el.

Hawke a rămas tăcut pentru o bună bucată de vreme, încât a trebuit să-mi întorc privirea spre el ca să mă asigur că era încă acolo şi că mai respiră. Era. S-a uitat în jos la mine, cu ochii lui de chihlimbar rece – Am avut un frate.

— Ai avut?

Mi-am deschis simţurile, fără să le pot măcar controla, M-am înfipt bine în pământ ca să nu mă trag înapoi. Nu simţeam nimic neobişnuit, dar simţeam neliniştea lui Hawke, durerea amară şi rece care îmi întărea carnea pe mine. Era mai ascuţită. Acela era izvorul durerii lui. Pierduse un frate.

Am acţionat fără să mă gândesc la ce ar spune sau la

Scanned Willi CamEcanrver

faptul *că* nu eram singuri. Era o pornire pe care nu mi-o puteam controla, era ca şi cum darul mă controla pe mine.

I-am atins mâna doar şi i-am strâns-o uşor, sperând că avea să ia asta doar ca pe un gest de consolare.

- Îmi pare rău, am spus şi m-am gândit la plaje însorite şi la **aerul** sărat.

Gândul mi-a zburat însă repede la felul în care Hawke mA f±icuso mă şi mi atunci când sărulase.

Liniile aspre de pe chipul lui s-au destins, în timp ce el continua să privească pe fereastră. A clipit nu o dată, ci de două ori.

Mi-am ridicat mâna de pe mâna lui şi mi-am împreunat degetele, sperând că nu băgase de seama că făcusem ceva. Stătea însă nemişcat, de parcă s-ar fi transformat în stanfl de piatră… Am ridicat din sprâncene.

— Eşti bine?

A clipit din nou. De data aceasta, a râs uşurel.

- Da. Doar că… Am avut cel mai ciudat sentiment.

— Serios?

L-am urmărit cu atente, Hawke a încuviinţat din cap şi şi-a frecat palma de piept.

— Nici nu ştiu cum să îi explic.

Începeam să-mi fac griji că făcusem altceva în loc să-i alin durerea. Nu eram sigură ce, dar, dacă darurile mele sufereau transformări, orice era posibil. Mi-am deschis din nou simţurile, şi de data aceasta am simţit doar căldură.

— Un sentiment rău? Ar trebui să chemăm un vraci?

— Nu. Dimpotrivă.

A râs mai puternic, mai hotărât. Ochii lui, acum calzi ca mierea, i-au întâlnit pe ai mei.

— Fratele meu nu este mort, apropo. Aşa că nu-i nevoie de compasiune.

Acum, era rândul meu să clipesc des.

— Ah? Am crezut că".

Eşti sigură că nu ţi-ar plăcea să vizitezi grădina?

Zicându-mi că era deja destul de târziu şi că ar fi bine

Scanned Willi CamEcanrver

să mă închid undeva înainte să mai fac şi altora necugetat, am scuturai din cap.

— Cred că aş vrea să mă întorc la mine în cameră.

A ezitat o clipă, dar apoi a încuviinţat din cap. Niciunul din noi nu a mai vorbit pe drum. Din câte puteam să-mi dau seama, Hawke încerca să înţeleagă de ce se simţea mai… fericit, mai uşor. Iar eu mă gândeam ce-ar fi p-lut să se întâmple cu fratele lui ca să aibă o astfel de reacţie, mai ales dacă încă era în viaţă.

Capitolul douăzeci şi unu

Mi-a luat mai puţin de 24 de ore ca să fac, din nou, ceva complet necugetai. De această dată, era posibil să libret însă. În ciuda tuturor scenariilor legate de moartea mea ia care mă gândisem, nu-mi trecuse niciodată prin minte că aş fi putut să mor încercând să *împrumut* o carte de la ateneu.

Fuseseră alte lucruri, mult mai periculoase, pe care le feejsem în cei 18 ani de viaţă, în urma cărora ar fi fost mai probabil să mor o mulţime de exemple de situaţii în care pană şi eu fusesem surprinsă de faptul că scăpase în vie şi întreagă. Dai” iată-mă, gata să mor, ţinând cu disperare la piept presupusul jurnal al domniei Wilta Cofyns, cartea despre care vorbiseră Loren şi Dafina. Bineînfeles, volumul era genul de lectură pe care pre* oteasa Artalia mi-ar fi interzis-o în mod expres. Şi dacă urma să fiu prinsă avându-l în posesie, ar fi avut încă în motiv să mă condamne că nu îmi respect îndatoririle de Fecioară.

Aşa că, bineînţeles, trebuia să-l citesc. Fusesem foarte Plictisită toată ziua.

356 ***Jennífer*** *la rmmitrout*

Citisem deja toate cărţile de care Tawny îmi făcuse rost de cel puţin trei ori şi nu-mi venea să recitesc paginile pe care le ştiam deja aproape pe de rost, Tawny fusese din nou acaparată de ducesă şi de marchize, şi ştiam că era posibil să n-o mai văd până în dimineaţa următoare. Aveam deci încă o zi în faţă – întreruptă doar de antrenamentul meu cu Vikter – în care să mă uit pe pereţi. Şi, cu cât

Scanned Willi CamEcanrver

stăteam în camera mea mai mult timp, fără să am ceva cu care să-mi umplu mintea, cu atât mă gândeam mai mult la ce spusese Hawke despre toate drepturile care mî se refuzaseră.

Nu era ca şi cum eu nu ştiam toate astea deja, dar era ceva de care ceilalţi nu păreau să fie nici măcar conştienţi. Poate pentru că erau alături de mine tot timpul lucrurile ajunseseră să lise pară normale. Însă, pentru Hawke, care era nou, nimic din toate acestea nu era normal.

Şi asta mă făcuse să trec prin Crângul Dorului spre ateneu singură, în timp ce Hawke stătea afară, în faţa uşii de la camera mea, crezând că eu sunt înăuntru. Vikter era… ei bine, nu aveam idee unde era Vikter. După cât de obosiţi şi de trişti îi văzusem ochii, aveam sentimentul că fusese chemat peste noapte să se ocupe de un blestemat şi nu mă invitase şi pe mine.

Aveam impresia şi că nici nu avea de gând să mă mai invite de acum înainte, ceea ce mă enerva, Bineînţeles, aveam de gând să discut despre asta cu el, cu prima ocazie. Nu voiam să accept să fiu respinsă atunci când puteam să ajut nişte oameni. Iar el trebuia să accepte asta şi gata, însă, în acea clipă, trebuia să mă concentrez ca să nu mor sau, şi mai rău, să fiu prinsă.

t

> «t WHgf ***şi*** ¿miifirt 357

Simţeam vântul rece al nopţii în jurul meu, aşa cum stĂteam, lipită de peretele de piatră, rugându-mă la toţi zeii ca pervazul de câteva degete de sub tălpi să nu se priibuşească deodată cu mine. Mă îndoiam că, atunci când fusese construit, se luase în consideraţie că, într-o zi, o Fecioară fără minte avea să se găsească stând pe ei.

Cum de luaseră lucrurile o astfel de turnură?

Nu fusese greu să mă furişez în ateneu. În drumul meu grăbit spre intrarea din spate a bibliotecii, cu pelerina mea neagră fără *nicio* formă, cu masca la locul ei şi fata ascunsă sub glugă, mă îndoiam că vreunul dintre oamenii de pe străzile din Masadonia putuse să-şi dea seama dacă

Scanned Willi CamEcanrver

sunt bărbat sau femeie – nu mai zic Fecioara! Fusese uşor şi să înaintez prin labirintul de holuri înguste, fără să fiu văzută.

Ştiam cum să fiu ca un spectru, la nevoie. Tăcută şi nemişcată.

Problemele începuseră atunci când găsisem jurnalul învelit în piele al domniţei Colyns. În loc să plec şi să mă întorc la castel aşa cum ştiam că ar fi trebuit să fac, mă furişasem într-o încăpere goală.

Treaba era că», mă săturasem de camera mea şi uram gândul că trebuia să mă întorc. Iar băncile acelea pluşate mă îmbiau. Bufetul plin cu băuturi însă, ceva peste care mi se părea straniu să dai într-o bibliotecă, m-a umplut de mirare. Cu toate acestea, mă aşezasem sub ferestrele largi care dădeau spre oraşul de jos şi deschisesem cartea uzată. Am terminat prima pagină cu obrajii arzând pentru că descoperisem ce se întâmplă atunci când cineva te sărută nu pe gură sau pe sân, aşa… aşa cum făcuse Hawke înainte să ştie cine sunt, ci în nişte tocuri *mult* trai intime.

¡ennifrr L, Armeniwul

Nu puteam să mă opresc din citit, practic **devorând** fiecare dintre paginile îngălbenite de timp. Domniţa Willa Coiyns trăise o viaţă toarte, interesantă, alături de multe, multe alte… persoane fascinante. Ajunsesem la partea în care vorbea despre micul ei flirt cu regele, pe care nici nu puteam, nici nu upiom să mi-l închipui, când am auzit o voce ia uşă – una pe care nu mă aşteptasem în niciun caz să o aud în ateneu.

Vocea ducelul

Faptul că îi auzeam glasul însemna că fusesem atât de prinsă de jurnal, încât nici măcar nu îmi dădusem seama că apusese soarele.

Nu fusesem chemată ia ei seara trecută şi nici în acea zi, Datorită pregătirilor pentru Ritual mi se oferise o amânare, şi eram sigură că şi în cazul lui Hawke se întâmpla acelaşi lucru, de vreme ce încă era gardianul meu. Însă răgazul s-ar încheia brusc *şi* definitiv dacă

Scanned Willi CamEcanrver

ducele m-ar H descoperit acolo.

Şi de aceea mă aflam agăţată pe pervazul din faţa a ceea ce se dovedise a fi camera personală a ducelui din ateneu. Singura parte bună era că fereastra pe care ieşisem nu era cea care dădea spre stradă, ci aceea ferită de Crângul Dorului.

Doar şoimii mă vedeau… şi mi-ar fi putut fi martori la didere.

Sunetul unor cuburi de gheaţă m-au făcut să-mi înghit un mormăit de frustrare. Era în încăpere de treizeci de minute, şi puteam să fac pariu că trecea deja la al doilea pahar de whisky.

Nu aveam idee ce căuta acolo. Cum Ritualul trebuia să înceapă în doar câteva ore, mi-aş fi închipuit că era ocupa! să îi întâlnească pe noii cavaleri, pe noile doamne

Din mufitf şi cmuşti 359

de onoare şi pe părinţii care urmau să îşi dea fiii jt fiicele} a Templu. Dar nu, el era acolo, bând whisky şi.

S-a auzit un ciocănit în uşii. Mi-am închis ochii, lovindu-mi capul de perete. Companie? Avea să primească pe cineva?

Poate că zoii mă urmărisenă cu adevărat în tot acel timp şi aceea era încă una dintre pedepsele lor.

— Entrăi a strigat ducele şi că leva clipe mai târziu, am auzit uşa închizându-se. Ai întârziat.

O} Recunoşteam tonul acela rece şi inexpresiv. Ducele nu era încântat.

— Scuzele mele, Excelenţă. Am venit cât de repede am pufcuti s-a auzit răspunsul.

Era vocea unui bărbat, una pe care nu am recunoscuta imediat, ceea ce însemna că ar t putut să aparţină unui mare număr de persoane.

Cavaleri. Majordomi. Negustori. Gardieni.

— Nu destul de repede! a replicat ducele.

Mi-a părut rău pentru persoana aceea, care cu siguranţă se alesese cu o privire extrem de dezaprobatoare.

— Sper că ai ceva pentru mine. Aşa m-al putea ajuta

Scanned Willi CamEcanrver

să-mi recapăt încrederea în tine.

— Am, Excelenţă. A durat ceva, căci, după cum ştiţî, bărbatul nu e vorbăreţ.

— Nu, niciodată nu sunt atunci când ţi iei din fa ja publicului pentru care pot să facă spectacol a comentat ducele. Presupun că a trebuit să fii extrem de convingător ca să-l faci să vorbească.

— Da. 5-a au2 Ît un râs aspru şi apoi: Nu este atlantiam Asta a fost confirmat – Păcatf a 7 Îs ducele, şi eu m-am încruntat.

De ce ar fi fost asta o veste rea?

Imnifirri. Armentraat

— L-am aflat numele. Lev Barron, primul fiu al lui Alexander şi Maggie Barron. A avut doi fraţi, cel de-al doilea *a* murit din cauza tine!… boli, înainte de Ritual, iar cel de-al treilea a fost dat la Templu cu trei ani în urmă. Nu era cunoscut drept cineva care să prezinte interes, iar comportamentul lui la adunare a fost unul neaşteptat.

Vorbeau despre Descendent – cel care aruncase mâna de Temui în timp ce ducele şi ducesa îşi ţineau discursul după atac, în faţa mulţimii.

— I-ai investiga! fa **mi** iia? a întrebat ducele.

— Da. Tatăl este decedat. Mama locuieşte singură în Cartierul de Jos. Ha ne-a fost utila ca să-l convingem să vorbească.

Ducele a chicotit iar sunetul acela mi-a întors stomacul pe dos.

— Ce altceva ai mai aflat?

— Nu cred că avea prea mari legături cu comunitatea Descendenţilor. Pretinde că nu l-a întâlnit niciodată pe Gel întunecat *şi* că nu crede că se află în oraş.

Vântul mi-a umflat marginile pelerinei, şi am simţit un val de uşurare împrăştiindu-mi-se prin trup.

— Şi tu l-ai crezut? a întrebat ducele.

— I-am dat un motiv bun ca să nu mintái i-a răspuns bărbatul, care, bănuiam, era unul dintre gardieni.

M-am gândit la mama acelui băiat. Ea fusese unul dintre motivele care-l făcuseră să vorbească?

Scanned Willi CamEcanrver

I

Această bănuială îmi apăsa inima. Descendenţii trebuiau trataţi dur, dar nu eram prea sigură în ceea ce privea folosirea membrilor familiei pentru a stoarce informaţii de la ei.

Din wnufil

— Şi ţi-a spus ceva în privinţa lucrurilor pe care le-a prelins? în legătura cu fiii şi fiicele născuţi drept al Ireiteii copil?

— Tot ce-a spus a fost că el ştie adevărul – că nu sunt în serviciul zeilor – şi că în curând toată iuinea va află asta.

— N-a spus care crede el că ar fi adevărul?

Mi-am întors capul spre fereastră, ţinându-mi răsuflarea, Aş fi vrut să aud ce credea el că se întâmpla.

— Mu, Excelenţă. Singura informaţie pe care am mai reuşit să o smulg de la el a fost referitoare la feiul în care a mtrat în posesia mâinii de Temut. Şi acesta era un lucru interesant de aflat. Se pare că a tăia i-o de pe trupul unuia dintre gardienii care se infectase şi se întorsese apoi în oraş. A ajutat familia să îl anihileze după ce se transformase.

— O moarte demnă.

Ducele avea un ton ironic. Am făcut ochii mari. Ştia», ştia despre asta? Despre noi?

— Aceste inimi însângerate vor duce la pieirea întregului oraş.

Afirmaţia era puţin exagerată, dar nu mă gândisem până atunci că din reţea ar fi putut să facă parte şi Descendenţi.

— Ţi-a spus cumva cine a mai fost implicat în anihilarea noului Temut? a întrebat ducele.

— Nil A refuzat.

— Mare păcat! Aş i vrut să aflu cine au fost cei care nu ne-au anunţat pe noi şi de ce. Ducele a oftat, de parcă de răspunsul la acea întrebare ar fi atârnat totul Mai ai şi altceva de raportat?

— Nu, Excelenţă.

Au trecut câteva clipe, apoi ducele a întrebat:

Scanned Willi CamEcanrver

Înmifer L Amen trout

— Descendentul respira încă?

— Deocamdată.

— 8 m

S-a auzit un zgomot care îmi indica faptul că se ridicase, şi am sperat că se pregătea să plece *lui să ne ajute!*

— Cred că îi voi face eu însumi o vizită.

Am ridicat din sprâncene.

Ei, asta da, surpriză!

— După cum doriţi, A urmat o clipă de tăcere. Ar trebui să ne pregătim pentru un proces?

Aproape mi-a venit să râd. Descendenţii nu **aveau** parte de un proces adevărat; Erau aduşi în faţa publicului şi li se înşirau acuzaţiile. Apoi urma imediat execuţia

— Nu va mai fi nevoie după vizita mea.

Am rămas cu gura căscată.

Ceea ce voia să spună era dar. Dacă nu mai era nevoie de proces, nu urma să aibă loc o execuţie publică, şi asta pentru că Descendentul avea să fie deja mort. Nu era prima oară când se întâmpla asta în cazul unui Descendent închis. De obicei, se auzea că şi-ar fi luat singur viaţa sau că ar fi fost vina vreunui gardian mult prea zelos. Era însă cu putinţă ca ducele să fi fost mereu cel care împărţea singur dreptatea?

Acelaşi Ascendent despre care eu credeam că nu şi-a mai murdării mâinile de sânge de la Războiul Celor Doi Regi?

Nu ar fi trebuit să fiu surprinsă. *Era* în mod clar un om vicios, însă reuşise întotdeauna să îşi păstreze masca amabilităţii. N-ar fi trebuit să mă deranjeze nici faptul că Descendentul urma să fie ucis fără farsa unui aşa-zis proces. Descendenţii îi sprijineau pe Cel întunecat, şi, chiar dacă unii dintre ei nu luaseră parte la revolte *plânge şi ueuw şa* fi nu vărsa ¡¿eră sânge, doar prin cuvintele lor semănaserĂ aminte care provocaseră vărsări de sânge în nenumărate rânduri.

Dar… eram afectată de ideea că un om avea să fie

Scanned Willi CamEcanrver

I

ucis într-o celula umedă şi rece de un Ascendent care era cu puţin mai bun decât un atâantâan.

Într-un fina], uşa s-a deschis şi te-a închis, şi apoi s-a lăsat tăcerea. Am aşteptat, încercând să prind vreun sunet. Nu se auzea nimic, Mă întrebam de ce hotărâse ducele să îşi ţină întâlnirea acolo şi eram surprinsă de cât de informat era în privinţa reţelei noastre. Am înaintat uşor spre fereastră. M-am apropiat, cu jurnalul strâns la piept între degetele amorţite…

Şi am auzit un clinchet venind din cameră. Am îngheţat, Se închisese up? Sau fusese încuiată? O, zeilor, dacă fusese încuiată însemna că ar fi trebuit s-o dărâm şi Dar uşa nu putea fi încuiată decât din interior, Intrase altcineva în cameră? Ducele? N-ar fi avut de unde să **ştie** că eram afară, pe pervaz – asta dacă nu cumva putea să vadă prin pereţi, Gne altcineva…?

— Tot acolo eşti, Prinţeso?

Am rămas cu gura deschisă la auzul vocii lui Hawke. Era Hawke, în acea cameră. Nu-mi venea să cred.

— Sau ai căzut? a continuat

M-am gândit pentru o secundă dacă n-aş fi mai câştigată dacă săream.

— Sincer, sper să nu se fi întâmplat asta, de vreme ***ce*** sunt destul de sigur că m-ar pune pe mine într-o lumină proastă, din moment ce eu credeam că eşti la tine în cameră… O pauză. Aşa cum ar fi trebuit să fii şi nu pe un pervz la câţiva metri distanţă de sol, din motive pe care *jemrifer L Antientrout* nici nu pot să mi le închipui, dar pe care aştept ***cu*** nerâb. dare să le aflu.

— La naiba! am şoptit, rotindu-mi privirea *în* jur, de par. că aş fi putut să găsesc o cale de scăpare.

Ceea ce era un gând stupid, Pentru că, dacă nu cumva îmi creşteau aripi, singurul loc prin care puteam să ies era fereastra.

După câteva clipe, Hawke şi-a scos capul pe geam şi s-a uitat la mine. Lumina blândă a lămpii *îi* mda delicat pometii. A ridicat dintr-o sprânceană.

— Bună? am chifăit.

Scanned Willi CamEcanrver

S-a uitat intens la mine câteva secunde.

— Treci înăuntru!

Nu m-am mişcat.

Cu un oftat atât de adânc, încât ar fi trebuit să zguduie perejii, şi-a întins mâna spre mine.

— Acum.

— Ai putea spune *te rog,* am bombănit

A mijit ochii la mine.

— Aş putea spune o mulţime de lucruri, şi ar trebui să fii recunoscătoare că le ţin doar pentru mine.

— În fine! am mormăit-Dă-te la o parte!

A aşteptat dar, cum nu i-am apucat mâna, s-a retras înapoi în cameră, bombănind în barbă.

- Dacă vei cădea, ai să dai de necaz!

- Dacă voi cădea, voi fi moartă. Aşa că nu prea ştiu cum aş mai putea da de necaz.

— PoppyJ s-a burzuluit, dar eu nu m-am mai purut abţine.

Am zâmbit.

3*4

Era, oare, prima dată când mi se adresa astfel? Păşind uşurel pe margine, mi-am zis că da. Am apucat de ramă

Din snngt! şi cenuşa.165

şi m-am tras înăuntru, Hawke era lângă canapea, dar, în clipa în care m-a văzut, 5-a mişcat brusc Luată prin surprindere, m-am tras înapoi, reuşind totuşi, cumva, să nu cad. Hawke îşi trecuse braţul în jurul taliei mele. O clipă mai târziu, eram în cameră, cu picioarele pe pământ şi cu jurnalul prins între pieptul lui şi ai meu. Corpurile noastre se atingeau însă în destul de multe puncte. Aveam picioarele şi abdomenul lipite de ale lui, iar, atunci când am tras aer în piept, mi s-a părut că îi simt aroma de pin şi de condimente exotice pe limbă, înainte să apuc să scot un cuvânt, mi-a tras gluga de pe cap.

— Nu…

Prea târziu.

Mi-o smulsese deja.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— O mască. Asta îmi aminteşte de nişte întâmplări mai vechi.

Şi-a plimbat privirea peste şuviţele de păr care mi se desprinseseră din coadă şi acum îmi încadrau obrajii

M-am înroşit, încercând să mă retrag, El nu mi-a dat drumul

— Înţeleg că s-ar putea să fii supărat.

— S-ar putea?

A râs.

— În ordine. Eşti în mod clar supărat! m-am corectat. Dar pot să-ţi explic.

— Sper, pentru că am foarte multe întrebări.

Ochii aurii, aţintiţi asupra mea, îi străluceau.

— Cum ai ieşit din cameră, pentru început? Şi apoi, ce căutai, în numele zeilor, pe acel pervaz?

Ultimul lucru despre care voiam să-i spun era ieşirea veche a servitorilor. Am încercat să pun ceva spaţiu între noi.

ţomifer L *Armátíml*

— Poţi să-mi dai drumul.

— Pol dar nu ştiu dacá ar trebui. Ai putea face ceva şi mai necugetat decât să ieşi pe un pervaz îngust.

Am mijit ochii la el

— N-am căzut.

- De pairă asta face cumva ca lotul să fie în regulă…

— N-am spus asta. Am punctat doar că aveam situaţia sub control

Hawke a clipii şi apoi a râs – un râset adânc, iar sunetul mi-a reverberat în tot corpul înfiorând «-mă. Din fericire, a părut să nu-mi bage de seamă reacţia.

- Aveai situaţia sub control? N-aş vrea să văd ce s-ar întâmpla când nu ai avea-o!

Nu am răspuns, pentru că mă îndoiam că aş fi putut spune ceva care să fie în favoarea mea. Nici apropierea dintre noi nu era în favoarea mea. La fel ca pe Metereze, felul în care mă ţinea lipită de el îmi amintea de clipele petrecute la Perla Roşie, lucru de care nu era nevoie să mi se amintească, îmi era greu să gândesc cu claritate atunci

Scanned Willi CamEcanrver

când mă ţinea atât de aproape. M-am zvârcolit, încercând să mă eliberez, însă n-am reuşit decât să accentuez contactul dintre corpurile noastre.

Braţul lui Hawke s-a strâns în jurul meu, şi am simţit că mă ţinea altfel. Ca şi cum nu ar mai fi încercat să mü imobilizeze, ci… să mă ţină în braţe. Să mă îmbrăţişeze. Am simţit un gol în stomac şi mi-am ridicat uşor privirea spre el.

El se uita intens la mine, cu Imiile din jurul buzelor încordate, în timp ce tăcerea continua să curgă între noi ştiam că ar fi trebuit să-i cer să-mi dea drumul. Şi, mai bine, ar fi trebuit *să-i fac* să-mi dea drumul ştiam **cum** să scap, dar… nu făceam nicio mişcare, Nu m-am mişcat nici

Ciifi *sânge cin uşA*

măcar atunci când şi-a ridicat cealaltă mână şi şi-a strecurat degetele pe sub mască. Faptul că mă aflam *acolo*, că **permiteam** ţoale aceste lucruri era probabil cea mai dulce **tortură** la care mă supusesem vreodată. Hawke a ezitat, şi m-am întrebat dacă aştepta să vadă ce aveam e fac sau să **zic, Cum** nu făceam încă nimic, ochii i-au căpătat **o** strălucire aurie, arzătoare. Degetele i-au alunecat de pe mască şi mi-au trasat încet conturul pome-Ior. Îmi ardea pielea, în timp ce ochii lui urmăreau profilul pe care-i trasa. Şi-a **trecut** degetele peste buzele mele întredeschise. Am respirat adânc şi am simţit deodată că aeru! nu-mi mai ajunge până în plămâni.

Şi-a plecat capul, şicuam uitat să mai respir. Flecare iibră din trup ui meu părea să se încordeze din cauza unui amestec de panică şi nerăbdare. I se citea intenţia din felul în care îşi coborâse genele şi în care se aplecase. Avea să mă sărute. Bătăile inimii mi s-au accelerat în timp ce buzele lui au alunecat pe obrazul meu, lăsând o urma de foc în urma lor. Ştiam ce trebuia să fac, dar nu am făcut Poate *că* Ha wke avusese dreptate atunci când îmi spusese că puteam avea tot ceea ce-mi doream cu o mască pe chip, când mă puteam preface că nimeni nu ştia cine sunt. Trebuie să fi avut dreptate.

Pentru că am închis ochii şi nu m-am mişcat. Hawke

Scanned Willi CamEcanrver

iini dăduse primul meu sărut, dar, dacă ne-am **fi** sărutat în acea clipă, acela ar fi fost primul nostru sărut adevărat, M3 văzuse fără văl. *Ştia.*

m

Şi eu îmi doream asta – îl doream pe *el.*

Capitolul douăzeci şi doi

Inima îmi bătea cu putere în piept. Degetele îi alunecau spre bărbia mea. Mi-a ridicat uşor capul, şi am simţit c3 ameţesc. Şi-a lipit gura de urechea mea, şi respiraţia lui fierbinte m-a înfiorat de plăcere.

— Poppy, a murmurat el.

Numele meu a sunat plin, aspru.

— Da? am şsoptit, abia recunoscându-mi propria voce.

Degetele i-au alunecat în josul gâtului meu.

— Cum ai iepit din cameră fără ca eu să te văd?

Am deschis larg ochii.

- Poftim?
- Cum ai ieşit din odăile taie? a repetat el.

Mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama că nu încerca să mă sărute. Încerca doar să-mi *distrugă atenţia.* Simţindu-mă mai proastă ca noaptea, am. Înjurai în barbă că m-am zbătut în strânsoarea lui. De această dată, mi-a dat drumul.

Cu obrajii armând, am făcut un pas înapoi. Apoi m-am tras şi mai departe de el, lăsând în jos jurnalul, în timp ce încercam să-mi recapăt suflul.

Eram teribil de… proastă.

Prii ŞSnjfi şi an n *fd*

Disperată să nu-şi dea seama de cât de aproape fusesem că-l las să mă sărute sau de faptul că mă gândisem eA avea să o facă, mi-am ridicat ţapul. Încă îi simţeam atingerea şi nu eram deloc liniştită.

- Poate că ani trecut chiar pe lângă tine.
- Nu, nu ai trecut. Şi ştiu că n-ai ieşit pe geam, Ar fi fost imposibil! mi-a răspuns. Aşadar, cum ai făcut?

Cum eram din ce în ce mai frustrată, m-am întors spre fereastră, bucuroasă să simt aerul rece care intra.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Poate că fusesem suficient de fraieră ca să mă las prinsă, însă îmi dădeam bine seama că nu aveam cum să scap fără să-i răspund.

- Există o cale de acces pentru servitori care că te legată de camera mea. Am strâns mai tare jurnalul. Pe acolo pot ajunge la primul etaj fără să fâu văzută.

— Interesant Unde anume dă?

Am pufnit şi m-am întors spre el.

— Dacă vrei să afli asta, va trebui să descoperi singur.

A ridicat dintr-o sprânceană.

- în ordine.

Privindu-l fix în ochi, nu am putut să nu mă gândesc că încă mă simţeam foarte tensionată. Eram… zeilor, simţeam doar dezamăgire pentru că nu mă sărutase. Şi, dacă asta-mi spunea ceva, acel ceva era că ar fi trebuit să învăţ să mă controlez.

- Aja ai ajuns pe Metereze fără să fii văzută! a constatat el, iar eu am ridicat din umeri. Presupun că Vikter ştie totul, Rylan ştia?

™ De ce contează?

Şi-a plecat capul

— Câte persoane ştiu despre această intrare?

— De ce întrebi? am replicat eu.

Ji itmferi. Armui mut

Hawke a făcut un pas spre mine.

— Pentru că îmi fac griji în privinţa siguranţei tale, Prinţesa în caz că ai uitat, Cel întunecat te vrea. O femeie a fost de a ucişii şi a avut Inc o încercare de răpire din câte tim noi. Cum să se mişte nevăzut prin castel, direct spre camerele tale, este genul de informaţie pe care el ar găsi-o utilă.

M-a trecut un fior.

— Unii dintre servitorii care au locuit în castelul Teerman de la începuturi ştiu de ea, dar cei mai mulţi, nu. Nu trebuie să ne facem riji. Uşa se încuie pe interior Ar trebui să o spargă ca să intre, şi aş fi pregătită dacá s-ar întâmpla asta

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Sunt sigur că ai fi! a murmurat Hawke.

— Şi n-am uitat ce s-a întâmplat cu Malessa, nici faptul că cineva a încercat să mă răpească.

— Nu? Presupun că nu ai ţinut cont de asta atunci când te-ai decis să-ţi faci plăcerea de a traversa oraşul pentru a merge la M/io toi.

— Nu mi-am făcut nicio *piticere* traversând oralul A ui trecut prin Crângul Dorului şi am stat pe stradă mai puţin de un minut, în plus, am avut pelerina cu gluga trasa p masca asta. Nimeni n-a putut să-mi vadă nici măcar un milimetru de faţă, Nu mi-am făcut griji că voi fi înşfăcată, dar m-am pregătit oricum, pentru orice eventualitate.

— Cu micuţul tău pumnal de nădejde?

Gropiţa făcut apariţia.

m

— Da, cu micuţul meu pumnal de nădejde! m-am **răstit.** Eram gata-gata să i-l arunc în cap. Din nou. Până acum, nu m-a lăsat la greu.

Din jiiiritâ «7711

— Aşa ai scăpat în noaptea în care a fost ucis Rylan? a intuit el. Bărbatul acela nu s-a speriat pentru că a auzit gardienii.

Am respirat zgomotos. Nu mai avea niciun rost să mint în această privinţă.

— Da. L-am rănit. În mai multe locuri. Era deja rănit când a fost chemat. Sper tă a murit

— Eşti atât de violentă! aproape că a tors ei.

— Tot repeţi asta, dar adevărul este că nu sunt

Hawke a râs din nou, un râs autentic, sincer.

— Nu te cunoşti prea bine.

— În fine! am mormăit. Cum de ţi-ai dat seama că nu mai eram în cameră?

— Te-am verificat, a zis, trecându-şi mâna în lungul canapelei. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de companie, şi mi se părea stupid să stau pe hoplictisit de moarte, când tu erai la tine în cameră, cei mai probabil Ea fel de plictisită. Cum probabil ai şi fost, de vreme ce ai pleca l.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Cuvintele lui m-au luat pe nepregătite.

— Aşa ai făcut?

A ridicat din sprâncene.

— Adică, chiar ai vrut să mă întrebi dacă… am nevoie de companie?

Hawke a încuviinţat din cap.

— De ce aş minţi în această privinţă?

— Eu.

m

Nu iuiam cum să-i explic că nici măcar Vikter nu făcea asta atunci când stătea de pază. Gardienii mei nu aveau voie. să-mi tmă companie, pentru că ducele ar fi considerat că asta implica o prea mare familiaritate, însă nimeni nu supraveghea aripa veche. Şi, cu toate acestea, Vikter

(TIJir/rr L Antientroul stătea afară, iar eu, înăuntru. Dar Hawke era diferit, îmi arătase asta încă de la început.

Am scuturat din cap.

— Nu contează.

Hawke a rămas tăcut ¡ar* atunci când m-am uitat spre el, am băgat de seamă că se trăsese mai aproape şi se re* zemase de canapea.

— Cum ai ajuns pe pervaz?

— Ei bine, e o poveste destui de amuzantă…

- îmi închipui. Aşa că, te rog, detaliază.

Şi-a pus mâinile în sân.

Am oftat.

- Am venit ca să găsesc ceva de citit ţi-am intrat în camera asta. Eu… N-am vrut să mă întorc la mine imediat, şi nu mi s-a părut nimic special la încăpere Mi-am îndreptat privirea spre barul cu băuturi. Acela ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Eram înăuntru când l-am auzit pe duce venind pe hol, Aşa că mi s-a părut că, decât să-l las să mă prindăf ar fi fost mai bine să ies pe pervaz.

— Şi ce s-ar a întâmplat dacă te-ar fi prins?

Am ridicat din nou din umeri.

— Nu m-a prins, şi asta e tot ce contează. Am trecut rapid mai departe.

Scanned Willi CamEcanrver

I

A avut o întâlnire cu unul dintre gardienii de la închisoare, Ce) puţin, cred că asta era. Au vorbit despre Descendentul care a aruncat mâna de Temut. Gardianul l-a făcut să vorbească, i-a spus ducelui că Descendentul nu crede că Cel întunecat s-ar afla fin oraş.

— *Asta* e de bine.

Era ceva în tonul lui care mia atras atenţia, i-am aruncat o privire.

m

— Nu îl crezi?

— Nu cred că Cel întunecat a supravieţuit atât timp! ăţtându-i pe toţi să şine pe unde umblă. Nici măcar când vine vorba despre cei mai mari susţinători ai lui.

Din păcate, nu greşea.

— Cred… Cred că ducele îl va ucide el însuşi pe Descendent.

Şi-a lăsat uşor capul într-o parte.

— Asta te deranjează?

— Nu ştiu.

— Eu cred că ştii şi că doar nu vrei să o spul

Era enervant cât de multă dreptate avea… şi cât de des.

— Pur şi simplu, nu-mi place ideea ca cineva va muri în închisoare.

— Şi să moară în urma unei execuţii publice este mai bine?

M-am holbat la el.

— Nu tocmai. Dar măcar în acest caz lucrurile se petrec într-un fel care mi se pare mai…

— Mai cum?

Am tras adânc aer în piept

— Cel puţin, lucrurile nu ar mai părea ca şi cum s-ar petrece pe ascuns.

Hawfce m-a privit intens, aproape curios.

— Interesant.

M-am pleoştit.

— Ce anume?

Scanned Willi CamEcanrver

— Tu.

— Eu?

A încuviinţat din cap şi apoi s-a mişcat rapid. Până să-mi dau seama de ceea ce făcea, a apucat cartea.

— Nul

¡mtâifer *l'Ammtmut*

Luată prin surprindere degetele mi-au alunecaipele. gâturadin piele, şi am scăpat-o din mână-*Era* la cât O, zej lori Pusese mâna pe jurnal, ceea ce era mat rău decât dacă aş fi căzut de pe pervaz. Dacă vedea despre ce era vorba…

— *Jurnalul domniţei* ***Wilia Coiyns7*** S-a încruntat ***şi*** s-a tors spre mine. De ce-mi sună cunoscut acest nume?

— Dă-mi-l înapoi! M-am întins după el, dar Hawke ferit grafi os, Dă-mM înapoi chiar acum!

— Ţi-l dau, dacă îmi citeşti dinei. Sunt sigur că este mult mai interesant decât istoria regatului.

A deschis cartea.

Poate nu ştia ăă citească.

Zeilor, să nu ştie SES citească!

Zâmbetul i s-a topit încet de pe chip.

Bineînţeles că ştia să citească! De ce era viaţa atât de nedreaptă?

A ridicat din sprâncenele lui negre în timp ce răsfoia mai departe. Ştiam ce se afla pe prima pagină. Domnita Willa Cofyns descrisese în detaliu sărutul *intim*

— Ce lectură interesantă!

Îmi ardea faţa ca un cuptor. M-am întrebat cât de tare s-ar supăra Hawke dacă mi-aş arunca pumnalul spre el.

Din nou.

I-a revenit zâmbetul. La fel şi gropiţa.

- *Peneâhphe.*

Mi-a pronunţat numele atât de teatral şocat, încât mi-aţi dat ochii peste cap dacă n-aş fi fost teribil de ruşinaţii.

— Aceasta este „T o lectură scandaloasă pentru fecioară!

— Taci din gură!

Scanned Willi CamEcanrver

I

- Nu ai fost deloc cuminte! m-a mustrat, scuturând din cap.

J tffi *A înge şi cen uşă* **373**

Enervarea atingându-mi cote-record, mi-am înălţat capul

— Nu-i nimic greşit în faptul că citesc despre iubire.

— N-am zis că ar fi.

Hawke m-a privit în ochi.

- Dar nu cred că ceva din ceea ce scrie ea are vreo legătură cu iubirea.

— A, atunci, tu eşti expert sau cum?

— Mai mult decât Line, îmi închipui.

Adevărul ustura, aşa că am sărit:

— Aşa e. Vizitele tale la Perla Roşie au făcut subiectul discuţiilor în rândul multor servitoare şi doamne de onoare, aşa că presupun că, într-adevăr, ai un car de experienţă.

- Mie mi se pare că cineva e geloasă.

— Geloasă? Am râs şi mi-am dat ochii peste cap. Aşa cum am spus mai devreme, te crezi mult mai important în viaţa mea decât eşti.

A pufnit şi şi-a reluat răsfoitul.

Enervată, m-am întors spre bufet. Un pahar rămăsese scos.

— Doar pentru că tu ai mai multă experienţă cu… ce se întâmplă la Perla Roşie, nu înseamnă că eu nu ştiu ce este iubirea.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? Ţi-a atras atenţia vreunul dintre majordomii ducelui? Vreun lord? Sau poate un gardian curajos?

Am scuturat din cap.

— Nu am fost îndrăgostită.

— Atunci, de unde ştii?

376 fiwt n *i/e r la metí tron i*

— Ştiu că pirinţii mei s-au iubit foarte mult. Am început să mă joc cu dopul de cristal de la carafă. Dar tu? Tu ai fost îndrăgostil. Hawke?

Nu mă aşteptam să-mi răspundă, aşa că, atunci când

Scanned Willi CamEcanrver

a făcut-o, după câteva ciipe, am fost mai mult decât surprinsă.

— Da.

Am simţit ceva ciudat în piept, ceva ce nu puteam să îmi explic. Mi-am întors capul spre el şi nu am mai's im fit răceala aceea dureroasă. Nu îmi dădeam seama cum reuşise să aibă acest efect asupra mea. Era probabil ceva legat de faptul că mă enerva.

— Cineva de acasă?

„O mai iubeşti?"

Aceea era următoarea întrebare care clocotea să iasă la suprafaţă, însă, lăudaţi fie zeii, am reunit să m5 abţin şi nu o rostesc.

— Da. Răsfoia încă jurnalul. Dar a fost cu mult timp în urmă.

— Cu mult timp în urmă? Când? Când erai copil?

Ştiam că nu putea să fie decât cu câţiva ani mai mare decât mine, în ciuda, faptului că făcuse să sune ca şi cum trecuse o eternitate de atunci

A chicotit, apoi a zâmbit slab. Gropiţa şi-a făcut apariţia în obrazul drept, şi ceea ce simţeam eu în piept s-a accentuat.

— Cât ai apucat să ci testi?

— Asia nu te priveşte.

— Probabil că nu, dar trebuie să ştiu dacă ai ajuns la această parie.

Şi-a dres vocea.

O!

Pw jwtgr fi *cenuşd*

Avea de gând să citească din jurnal? Nu.

Zeilor, nu!

- Am citit doar primul capitol! i-am zis repede. Şi tu pari să fii pe la mijlocul cărţii, aşa că…

— Bun-Atunci, asta ofie o noutate. Stai să văd unde rămăsesem. Şi-a trecut degetul în lungul paginii şi apoi a iütut cu degetul în centru. Ah, da. Aici.

Îmi promisese cúf dupú ce avea să termine cu vine, nu aveam sit mai pot merge dreaphi o zi întreagă – şi a

Scanned Willi CamEcanrver

auui dreptate.

Oh! Impresionant. Am făcut ochii mari.

— Lucrurile de care acest bărbat era în stare cu limba fi cu degetele erau întrecute doar de şocant de marea, decaden ti, diabolic de delicioasa...

Hawke a chicotit. Femeia asta se pricepea la adjective, nu-i aşa?

— Poţi să te opreşti acum.

- *Bărbăţie* – Ce? am şoptit.
- Aşa se termină propoziţia, a explicat el

377

Când şi-a ridicat privirea, mi-am dat seama imediat că avea să-i iasă pe gură urma mă ardă de vie.

— Ah, s-ar putea să nu ştii ce vrea să spună prin bărbăţie. Cred că se referă la penisul lui. La sculă. La…

— O, zeilorl am şoptit.

¡cântiferi Armenintit

- La – din câte se înţelege – foarte marea, decadenia şi delicioasa».

— Am înţeles! Am înţeles foarte bine.

— Voiam doar să mă asigur, N-aţi şi vrut să fii prea ruşinată şi să-ţi închipui că se referea la iubirea lui pentru ea sau aşa ceva.

— Te urăsc.

— Ba nu.

— Şi sunt pe cale să te înjunghii! l-am avertizat, între manieră foarte violentă.

I-a trecut pe chip o undă de îngrijorare.

— Ei bine, asta cred.

— Dă-mi înapoi jurnalul!

— Da, desigur!

Mi I-a întins. Eu l-am înhăţat rapid şi l-am strâns la piept.

- Nu trebuia decât să ceri.

— Poftim? Ţi l-am cerut.

— Îmi pare rău. Nu suna deloc ca şi cum i-ar fi părut rău. Am auz selectiv.

— Eu… cei mai rău.

Scanned Willi CamEcanrver

— Ai greşit cuvântul. A trecut ţanţoş pe lângă mine şi va mângâiat pe creştet. Am vrut să-i înhaţ, dar am ratat la mustaţă, Vrei să spui că sunt cel mai bun.

- Am spus ce aveam de spus.

— Hai! Trebuie să te duc înapoi înainte ca şi altceva, în afară propriei tale nesăbuinţe, să te pună în pericol. 5-a oprit în faţa uşii. Şi nu-ţi uita cartea. Aştept câte un rezumat pentru fiecare capitol până mâine.

378

Nu aveam de gând să mai pomenesc vreodată despre jurnal în preajma lui.

Pm iibâge cffiTUfd 379

Dar l-am luat cu mine. Abia când s-a întins să deschidă m-a fulgerat.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

Hawke mi-a aruncat o privire peste umăr, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Sunt foarte priceput la a lua urma, Prinţeso.

— Sunt foarte priceput la a lua urma! am mormăit în barbă a doua zi.

— Poftim?

Tawny s-a întors încruntată spre mine.

— Nimic. Vorbeam de una singură.

Am respirat adânc şi mi-am îndepărtat din minte gândurile legate de Hawke. Eu foarte frumoasă!

Eram sinceră.

Părul lui Tawny era răsucit în sus şi doar câteva bucle strânse îi încadrau fata. Buzele, într-o nuanţă vibrantă de roşu, i se asortau cu masca şi cu rochia subţire, fără mâneci care i se mula pe trupul zvelt.

Am privit-o înaintând spre şemineui în faţa căruia stăteam aşezată. Nu era doar frumoasă. Emana încredere în sine şi arăta că se simţea bine în propria ptele, iar eu eram fermecata.

— Mulţumesc! Şi-a îndreptat materialul în lungul umerilor şi apoi şi-a lăsat mâinile pe lângă corp. Tu arăţi absolut superb, Poppy.

Am simţit fluturaşi.

Scanned Willi CamEcanrver

— Serios?

— Zeilor, dai Nu te-ai uitat încă în oglindă?

Am clătinat din cap. Tawny s-a holbat la mine.

¡mnâfitr L. Ametttrăiţi

— Deci li-ai pus ***pe*** tine rochia – această rochie absolut minunată, croită perfect – şi nici măcar nu te-ai uitat [a ţine? în plus, m-ai lăsat să îi fac părul Aş fi putut sâfi fac un cuib de cuci.

Am chicotit puţin îngrijorată.

— Sper sincer că nu ai făcut asta.

Tawny a scuturai din cap.

— Eşti atât de „riudâfică uneori.

Eram, şi o recunoşteam, îmi era însă greu să explic de ce nu mă privisem încă în oglindă, Mă vedeam atât de car purtând o altă culoare în afară de alb şi nici măcar atunci când mă îmbrăcam diferit ca să mă strecor afară nu ml uitam ca să văd cum arăt. În plus, acum îmi era permis să fiu îmbrăcată diferit. Şi persoane care mă cunoşteau aveau să mă vadă aşa.

Hawke urma să mă vadă.

Fluturaşii s-au preschimbat în păsări răpitoare care au început să mă sfâşie pe dinăuntru. Eram atât de… agitată.

— Haif Tawny m-a apucat de mână şi m-a târât spre camera de baie, unde se afla singura oglindă, M-a împins drept spre locul în care era rezemată. Uite!

Aproape că am închis ochii, oricât de caraghios ar suna asta, însă până la urmă m-am uitat M-am uitat intens la reflexia mea, fără să fiu sigură că mă recunoşteam, şi asta nu din cauza faptului că nu purtam văl, nici a măştii roşii de domino, care îmi fusese adusă odată cu rochia.

— Ce părere ai? m-a întrebat Tawny, reflexia ei făcându-şi apariţia lângă a mea.

Ce credeam? Mă simţeam… dezbrăcată.

J

Rochia era frumoasă. Nu încăpea îndoială. Mânecile stacojii, diafane, care mă acopereau suficient doar cât să ascundă cicatriciic pe care le aveam pe interiorul braţelor.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Din auugt ritm-tl erau lungi şi fluide şi aveau un tiv delicat de dantelă la încheieturi. Materialul gingaş devenea opac în jurul anilor şi în josul coapselor, a lunecându-mi pe forme şi ascunzând acele zone. Poalele erau largi şi o panglică mai groasă de voal crea iluzia unor volane, însă, în rest, rochia era străvezie precum o cămaşă de noapte. Ar fi trebuit să o probez înainte. O avusesem atârnată în şifonier atât timp. Nu aveam idee de ce nu o încercasem.

Minţeam.

Ştiam că, dacă aş fi probat-o, ai şi trimis-o probabil înapoi.

Tawny mă convinsese să-mi la5 aproape tot părul des Mcut. Doar şuvifele din faţă erau strânse la spate cu câteva agrafe delicate, descoperindu-mi faţa. Restul mi se revărsau pe spate în onduleuri.

Hawke avea să mă vadă în acea rochie.

- Poate-mi voi folosi părul pe post de glugă? am sugerat, trecându-mi părul peste umeri.

— Of, zeilor!

Tawny a râs şi mi-a dat mâinile la o parte. Apoi a dat ondule urile înapoi pe spate.

— Nu se vede nimic.

— Ştiu, dar…

Nii-am lipit palmele reci de obrajii fierbinţi.

- Dar nu ţi s-a mai permis până acum să porţi aşa ceva! a încheiat ea în locul meu. Înţeleg. E normal să ai emoţii.

tras la o parte şi a început să cotrobâie prin genruta pe care şi-o adusese cu ea. Dar eşti frumoasă, Poppy.

— Mulţumesc am murmurat, trăgând cu ochiul la imaginea din oglindă.

Adevărul era că mă simţeam frumoasă în acea rochie.

m

Oricine fi simţit.

fennifer L Armnitraul

Tawny s-a întors la dreapta mea, cu o cutiuţă într-o rrrână şi o pensulñ subţire în cealaltă.

— Ţine-ţi buzele întredeschise şi nu te mişcai

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am făcut aşa cum mi-a ordonat şi am rămas complet **nemişcată în timp ce ea îmi** picta **bubele în nuanţa** rochiei. După ce a terminat s-a tras la o parte. Buzele-mi **erau...** aprinse.

Nu mat folosisem până atunci vopiseluri pentru buze şi ochi. Bineînţeles, nu îmi erau premise.

De ce?

Se presupunea că pielea mea ar *fi* trebuit să fie la fel de pură pe cât îmi era inima sau ceva de genul Nu aveam idee. Ducesa îmi explicase odată asta, dar îmi pierdusem probabil concentrarea pe la jumătatea conversaţiei.

— Perfect! a murmurat Tawny, punându-şi înapoi în geantă cutiuţa şi pensula. Eşti gata?

Nu.

Nu eram gata deloc.

Dar trebuia să fiu. Ritualul trebuia să înceapă la amurg şi soarele deja apunea.

Cu inima bătându-mi tare în piept ani încuviinţat din cap. Tawny mi-a zâmbit, şi cred că şi eu i-am zâmbit ia rândul meu. Sau cel puţin speram să fi făcut asta, în timp ce o urmam înapoi în cameră. M-am simţit uşor ameţită atunci când am văzu i-o deschizând uşa. Hawke avea să fie acolo, alături de Vikter, şi mie îmi venea să mă întorc şi să fug – nu aveam idee unde. Poate în pat, unde aş fi putut să mă înfăşor într-o pătură şi.»

Vikter era singur.

M-am uitat în lungul holului, aşteptându-mă să-l văd pe JTawke, dar holul era gol.

— Amândouă arătaţi încântător! a zis Vikter.

Di «sângeţi cenuşă 383

Era, ciudat să-l văd fără uniforma lui neagră şi man-Lia alba a Gărzii Regale. Era îmbrăcat pentru Ritual, într-o tunică stacojie, fără mâneci, cu pantaloni asortaţi.

— Mulţumim! a răspuns Tawny.

M-a apucat de braţ, îl am murmurat şi eu acelaşi lucru. Vikter a zâmbit, cu ochii la mine.

— Eşti sigură că eşti gata, Poppy?

— Este! la asigurat Tawny, bătându-mă pe umăr.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Sunt, am zis, dându-mi seama că Vikter n-avea de gând să se mişte dacă nu spuneam ceva.

A încuviinţat din C3 p şi apoi am luat-o toţi trei în josul holului, Hawke nu avea să vinii în acea seară? Mă gândisem că amândoi urmau stea alături de mine, pentru că era seara Ritualului, dar poate că presupusesem greşit? Dar ei spusese că era… curios să mă vadă. Nu însemna asta că, şi dacă nu era la datorie, avea să fie prezent la Ritual?

Inima îmi bătea cu putere în piept în timp ce coboram scările spre al doilea etaj. N-ar fi trebuit să conteze dacă era acolo sau ce spusese. Nu mă îmbrăcasem pentru el

Dar unde era?

Mi-am propus să nu întreb. Mi-am repetat asta în gând, dar mi-am dat drumul la gură oricum:

— Unde este Hawke?

— A fost chemat la comandant, cred. Ne vedem cu el la Ritual.

M-am simţit uşurată şi, imediat, cuprinsă de nerăbdare. Am tras aer în piept. Dacă reacţia mea i se păruse ciudată, Vikter n-a arătat-o. Tawny, pe de altă parte, mi-a strâns braţul, i-am aruncat o privire. Ea a rânjit şi, dacă masca nu i-ar fi acoperit sprâncenele, ştiam că aş fi văzut-o pe una din ele ridicată.

fwii/rr L'Amantrout

Ne-am croit drum spre foaier Erau acolo o mulţime de persoane – oameni de rând, cavaleri şi doamne de onoare, atât Ascendenţi, cât şi cei care urmau să facă Ascensiunea, servitori şi curteni, cu toţii Formând un ocean stacojiu. I'arfumurile masculine şi feminine se amestecau cu râsetele şi conversaţiile.

Am trecut pe lângă statuii Era… destul de intimidant Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi blochez darul întărindu-mi zidurile interioare, inima îmi bătea însă în continuare cu putere când am intrat în holul cu steagurile. Arcada de la Sala Mare se vedea în faţa noastră luminată puternic.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Când am păşit înăuntru, am simţit că mi se taie răsuflarea. Zeilor…

Erau atât de mulţi oameni. Sute de persoane se adunaseră în fala estradei, printre coloane şi în firidele din dreptul ferestrelor. În mod normal, eu aş fi fost pe estradă, în afara mulţimii, însă acea seară era diferită. Eram încă şocată că ducele şi ducesa nu îmi ceruseră să mă alătur lor, însă pur şi simplu nu mai era loc. Nu mai era, având în vedere că n jumătate de duzină de clerici deja Templu se aflau pe estradă, inclusiv preoteasa Analia, şi lot atât de mulţi gardieni regali.

Am privit în jur, încercând să-mi controlez bătăile inimii Tapiseriile în alb şi **auriu** care atârnau de obicei între ferestre şi în spatele estradei fuseseră înlocuite de steagurile stacojii ale Ritualului, brodate cu emblema regală. Din urne se revărsau flori roşii, diverse soiuri de trandafiri ai alte flori în nuanţe de roşu. Lângă estradă se afla o pată de culoare, un val de alb în marea de roşu. Pentru prima oară, nu eram **eu** cea care ieşea în evidenţă.
îmbrăcaţi

Din sdiijjtfşi căf Mftf 385

În tunici şi în **rwhii** albe, fiicele şi fiii născuţi drept cel ţie-al doilea stăteau alături de familiile lor. În spatele acestora se înghesuiau părinţii celor născuţi drept cel de-al treilea, cu copiii lor în braţe. Toţi, chiar şi părinţii, purtau pe capete cununi de trandafiri roşii.

— Dacă după seara asta n-am să mai văd ***vreoda| &*** trandafiri în faţa ochilor, voi fi fericită! a comentat la wny, care îmi urmărea privirea. Nu ai idee câţi spini a trebuit să-mi smulg din degete cât am lucrat la acele coroniţe – Au ieşit frumos însă! am zis.

Vikter cerceta mulţimea care continua să crească. Cei mai mulţi nici nu ne băgau în seamă, în timp ce ne croiam drum prin sală. Câţiva doar s-au uitat mai intens când le-au căzut ochii asupra noastră. Li se măreau ochii în dosul măştilor când o recunoşteau pe Tawny sau îşi dădeau seama cine era Vikter şi înţelegeau că eu trebuia să fiu cea dintre ei. Mi s-au încins obrajii, însă erau totuşi

Scanned Willi CamEcanrver

puţini cei care îşi dădeau seama. Pentru toţi ceilalţi eram… la fel ca ei. În mare parte, reuşisem să mă amestec în mulţime. Să în o oarecare.

Apăsarea pe care o simţeam în piept s-a mai uşurat şi inima mi s-a mai liniştit. Îmi era mult mai uşor să respir, iar pereţii mentali care îmi blocau darul nu mai păreau gata să se prăbuşească.

În acea e! ip & f nu mai eram Fecioara. Hram Poppy.

Am închis pentru un moment ochii şi mi-am relaxat muşchii, aşa cum ai da drumul unei săgeţi. Asta… ***asta*** era ceea ce aşteptasem cu nerăbdare: momentul în care aveam să prit fi doar Poppy.

Asta făcea clipa de faţă – noaptea aceea – puţin magică.

3 P6 Icnniferi. Armvntwut

Am deschis ochii şi am privit din nou spre estrada, ignorând partea din stânga, unde se aflau preojii. Am văzut-o pe ducesa, care vorbea cu unul dintre gardienii regali, care îmi era cunoscut. De obicei, îl vedeam afară, în faţa biroului ducelui. Am cercetat estrada, dar nu l-am văzut pe duce. Tocmai mă întrebam unde ar fi putut să fie, când unul dintre preoţi li s-a alăturat ducesei şi gar* dianului regal. Privirea mi-a căzut asupra celor din faţa estradei şi entuziasmul mi-a scăzut, gândindu-mă la cei din familia Tulis. Trebuiau să fie şi ei acolo, cu fiul lor, pregătindu-se să îşi ia rămas-bun de la încă un copil. Acea seară nu era o sărbătoare pentru ei, nu…

— Fecioară.

Mi s-a zbârlit părul de pe ceafa, în timp ce-mi întorceam capul, ştiind deja pe cine aveam să văd.

Lord Brandole Mazeeit

Capitolul douăzeci şi trei în afara ducelui şi a Celui întunecat, el era ultima persoană pe care îmi doream s-o descopăr stând în spatele meu. La fel ca a lui Vikter, tunica lui roşie nu avea mâneci. În spatele măştii, ochii lui negri ca smoala păreau să iuţească. Am reuşit să-mi controlez vocea şi i-am răspuns:

- Lordule.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Un rânjet sardonic, cu buzele strânse, i-a contorsionat gura în timp ce privirea îi aluneca asupra mea, întârziind într-un fel care mă făcea să-mi doresc să fi fost acoperită din cap până în picioare într-un sac. Într-un final, şi-a smuls odm de la mine şi a dat din cap spre Tawny şi Vikter. Apoi atenţia i s-a fixat din nou asupra mea.

- Aud că o anumită preoteasă este foarte nemulţumită de tine.

Am devenit din nou tensionată. Când mi-am ridicat privirea spre ***ei,*** m-am simţit de parcă aş fi avut înfipte nişte gheare în ceafă.

Lordul s-a tras mai aproape – prea aproape pentru o minimă decenţă.

- Cred că te aşteaptă o nouă lecţie, draga mea.

3 S6 Jentiifer L. Armentf Qtil

Am tras aer în piept aproape sufoca rid u-m5 de la ace] parfum prea intens, prea dulceag. Ni s-au întâlnit privr riie, şi mirosul lui mi-a declanşat o amintire. În noaptea în care mii înghesuise în alcov – noaptea în care Males & a fusese ucisă nu mirosise a parfum. Mirosise a altceva atunci – a ceva floral Iasomie.

Mirosise a iasomie.

Mintea mi s-a îndreptat imediat la petala pe care o găsisem sub scaunul din camera în care fusese descoperită Malessa, Îxi acea cameră nu se aflau flori de iasomie, asta doar dacă nu cumva fuseseră înlocuite de crini, dar Tawny parcă…?

— Scuza fi-m ăl a intervenit Vikter şi şi-a pus o mână pe braţul meu. Trebuie să…

— Nu-i nevoie să fugiţi. Privirea lui Mazeen a rămas ăxată asupra mea. Am să-mi văd de drum acum. Bucuraţi-vă de Ritual!

Şi, cu aceste cuvinte, ne-a ocolit şi a luat-o pe scări, spre parterul Sălii Mari.

— Ce-a fost asta? a întrebat Vikter în şoaptă.

— Nimic.

Gândurile mi se învălmăşeau în cap. M-am întors spre Tawny.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Ai zis că ai văzui-o pe Malessa în ziua în care a murit? în acea dimineaţă, corect?

Tavmy a tresări!

— Da. Am văzut-o.

— Ducea un buchet? îţi aminteşti ce fel de flori erau?

Tawny clipit.

— Eu… Nu-mi aduc aminte. Ştiu că erau albe.

Din sfivig*f şi cenuşă* pwala pe care o găsisem în cameră em albă, şi în mod cert fusese iasomie. Am simţit un gol în stomac.

Mi-a cercetat privirea.

— De ce întrebi?

Asta e o întrebare bună! a intervenit Vütfer.

— Nu ştiu.»

Mi-am trecut privirea pe deasupra oamenilor, fără 53-l ideniifk pe lord. Mi-am amintit cum stătuse atunci în uşă, hol bándu-se, fără să se mişte. Era încă acoao atunci când Rylan m-a condus înapoi! a mine în cameră. Şi înainte ieşise dintr-una dintre tantere. Nu ştiam cu certitudine din care, dar *ce* însemnau toate acestea până la urmă?

Ar fi putut S_3 fie cu Malessa înainte ca aceasta să moară sau ar fi putut să fie o coincidenţă, însă era dar că pe fata o ucisese un atlantian. Măcar atât ştiam. Nimeni altcineva n-ar fi putut să facă o astfel de rană fără să împrăştie sânge peste tot.

— Fuppy.

Vikter mi-a atins uşor braţul. Preotul se îndrepta spre centrul estradei.

— E totul în ordine?

Am încuviinţat din cap. Aveam să-i vorbesc mai târziu despre asta, deşi nu eram sigjiră nici măcar ce gândeam.

— Unde este ducele? a şoptit Tawny* începe Ritualul.

Şi el nu ajunsese încă. Ducesa se tot uita spre partea stângă, pe unde se putea ieşi pe estradă din spate.

— În această seară, ne-am adunat aici ca şi onorăm pe zei, a grăit preotul, amuţindu-i pe cei care se aflau jos. Pentru a onora Ritualul.

— Scuzaţi-mă! s-a auzit o voce delicată în spatele

Scanned Willi CamEcanrver

meu.

Jennifer L. *Annentruut*

M-am întors în acelaşi timp cu Vikter îi am râmaa uluită când am văzut-o pe femeia care stătea în fa fa ochilor noştri. Era Agnes.

O, zeilor…

Am făcut ochii mari, în timp ce ea arunca priviri neliniştite de la mine la Vikter, Era îmbrăcată în ***roţu,*** fa fel ca toţi ceilalţi: o fustă şi o bluză, vopsite ca să se asorteze. Arăta mai bine decât ultima oară când o văzusem, dar avea cearcăne adânci sub ochi, care îmi spuneau cil doliul nu fusese uşor.

— Îmi pare rău că vă întrerup, a spus ea, păstrându-i privirea în pământ v-am văzut şi… a trebuit să vin.

— E în ordine.

Vikter mi-a aruncat o privire plină de înţeles.

— Vrei să discuţi cu mine într-un loc mai ferit?

Femeia a încuviinţat din cap, fără să-i ridice privirea, şi nici măcar pentru o secundă nu mi-am închipuit că nu ştia cine eram.

Vikter m-a privit în ochi

— Mă întorc imediat.

— De fapt, aş vrea să discut cu ea, a spus Agnes, chiar când preotul începea rugăciunea. Dacă se poate. Şi-a ridicat rapid privirea spre mine. Doar pentru o clipă.

Vikter era gata să refuze cererea, însă oamenii începuseră să ne arunce priviri tăioase, mustrătoare.

— E în ordine! am zis repede. Putem merge afară.

„Cine e asta?” m-a întrebat Tawny pe muteşte, iar eu am ridicat din umeri, încercând să par degajată.

— Te aştept airif a zis ea.

Vikter a condus-o rapid pe Agnes spre coridorul aproape goi Câţiva rătăciţi se grăbeau să ajungă în sală. Ne-am

Prrt sânge pî CâtjuşA

Îndreptat spre unul dintre alcovurile din apropiere de o amadi deschisă, care dădea spre grădină.

— E foarte riscant să ne abordezil a început Vikter,

Scanned Willi CamEcanrver

aproape imediat.

— Ştiu, îmi pare rău, Nu ar fi trebuit, dar… Mi-a aruncat o privire, cu ochii uşor măriţi. Nu m-am gândit că veţi fi aicl

De unde ai ptiut că sunt eu7 am întrebat-o.

Vikter şi-a întors capul spre mine, masca neputându-i ascunde uluiala. Faptul că mă putuse recunoaşte, de-i numi văzuse diipul, merita riscul de-au adresa întrebarea.

— Nu te-am recunoscut până nu l-am auzit pe Ascendent – vreau să spun pe lord! a zis ea. Nu. m-am gândit că vei fi alţi a repeiat.

— La naiba! a mormăit Vâkler în barbă.

Ei bine, aveam încă un motiv ca să-l urăsc pe lordul Mzen. Nu cf aşi mai fi avut nevoie de motive.

— Despre ce voiai să-i vorbeşti?

Agnes a înghiţi t un nod.

— Dacă i-a putea vorbi între patru ochi…

— Asta n-o să se întâmple. Tonul lui Vikter devenise aspru. În niciun caz.

Pe faţa înroşită a femeii se citea tulburarea.

- Orice vrei să-mi spui îmi poţi spune în faţa lui Vikter.

Şi-a împreunat mâinile.

— Tu… eu doar… Am vrut să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut. A aruncat o privire în jur şi apoi a continuat: Pentru ce ai făcut pentru mine şi pentru soţul meu.

- Nu – i nevoie să îmi mulţumeşti, am asigura i-o.

Mă întrebam de ce dorise să vorbească singură cu mine

despre asta. Vikter se întreba clar acelaşi lucru, după cum mijise ochii ia ea.

yn lenttifer L Artnm tron I

— Ştiu. A fi fost atât de buni. Amândoi, Nu *cred…* Nu, *ştiu* că nu aş fi putut să mă descurc singurii. Eu doar… Vocea i s-a stins, ţi-a strâns din buze Dinăuntru s-au auzit uraie, iar eu am aruncat o privire spre intrare. Se anunţau nume. Cavaleri şi doamne de onoare care urmau să fie prelua fi de curteni.

Scanned Willi CamEcanrver

I

- Asta-i tot? a întrebat Vi Jder.
- Doar că... A respira t greoi. Am auzit despre ce ai p5 – fit – despre ce s-a petrecut aici. Acea... acea biată fată. Şi e cineva a încercat să te răpească. Circulă zvonuri.

— Ce zvonuri? a cerut Vikter să afle. Agnes şi-a umezit buzele.

— Lumea zice că Cel întunecat a venit după tine. Nu era ceva nou pentru mine, dar tot m-au trecut fiorii.

— Nu fiu ce să cred despre acea biată fata, a continuat Agnes. u doar... nu m-am gândit că vei fi aici în seara asta. Atunci când te-am văzut, am simţit că trebuie să îţi spun ce am auzit

— Mulţumesc! am zis, în timp ce dinăuntru se auzeau iar urale. Apreciez.

Agnes mi-a întâlnit privirea pentru câteva secunde.

— Vreau doar să mă asigur că eşti! n siguranţă.

— Şi eu vreau acelaşi lucru.

Vikter îndreptat umerii. Femeia a încuviinţat din cap.

— Mai ales în multitni cum este aceasta. Sunt atât de mulţi oameni, şi dacă el., dacă a reuşit să pătrundă aici o dată, ar putea să o facă din nou, şi alfii, la fel

— A intrat în palat de două ori! am corectat-o. Sau cel puţin doi susţinători de-ai să-i au făcut-o. Agnes a deschis gura, dar apoi a închis-o la loc.

Diţi sdir-i pl firilMfI

— Cred că ţi-ai dat până acum seama că eu sunt gardianul ei personal.

Femeia a încuviinţat din cap.

— Unica mea îndatorire este aceea de a-i asigura protecţia-Apreciez că eşti dispusă să-mi spui ce ai auzit.

Agnes a încuviinţai din nou din cap.

— Ţi-am rămâne îndatoraţi dacă ne-ai mărturisi tot ce ştii, a continuat Vikter. Şi simt că nu ne spui chiar totul.

S-am aruncat o privire tăioasa lui Vikter.

— Nu sunt sigură că ştiu ce vrei să spui.

- Nu eşti? a întrebat Vikter mai blând.

A scuturat din cap.

- V-am reţinut prea mult. Ar trebui să-mi văd de drum.

Scanned Willi CamEcanrver

Agnes a dat să se retragă, îmi pare rău. Doar că… Mi-a întâlnit privirea. Aveţi grijă! Vă rog!

S-a întors *fi* a luat-o grăbită spre intrare. Vikier a dat să o urmeze, dar s-a oprii.

- La naiba? Unde-i Hawke?

— Nu ştiu. Mi-am rotit privirea, ochii îndreptându-mi-se spre una dintre arcadele din grădină, spre întunericul care se întindea în spatele ei. Ce crezi că ne-a ascuns?

— Nu sunt sigur. Şi-a trecut o mână prin păr. E doar un sentiment pe care-l am. Poate că sunt doar paranoic. Har Vikter fu lăsal mâna pe spatele meu, Sunt convins că nu-i nimic.

Nu eram prea convinsă că el chiar credea asta, dar l-am lăsat să mă conducă înapoi în Sala Mare, a Tawny.

- E totul în ordine? a întrebat ea.

— Da.

Sau, cel puţin, aşa speram. Nu ştiam cum să interpretez ce îmi spusese Agnes.

m

Tawny i-a aruncat o privire lui Vikter, apoi a spus:

jawifer L Annentrout

— Aproape au terminat cu fiii şi fiicele născuţi drept cel de-al treilea şi de-al patrulea dintre copii.

Am cercetat estrada.

— Ducele încă nu a ajuns?

— Nu! a şoptit ea. Straniu, nu-i aşa?

Chiar era foarte straniu. Se întâmplase ceva atunci când mersese să îl vadă pe Descendent, cu o noapte în urmă? Dacă da, atunci s-ar fi făcut vreun anunţ. Ceremonia mergea mai departe, în timp ce mie îmi era mintea împrăştiată într-o mie de părţi: ducele lipsea, Lord Mazeen îmi stârnea suspiciuni, Agnes îşi făcuse în mod neaşteptat apariţia… Adevărul era că mi se părea că preotul vorbea o altă limbă. Poate chiar vorbea. Nu reuşeam să fiu atentă şi îmi părea rău, pentru că fusesem întotdeauna curioasă în privinţa…

Am simţit o furnicătură în ceafă şi am ştiut că eram privită. Nu puteam să explic cum, dar ştiam că, atunci

Scanned Willi CamEcanrver

când aveam să privesc peste umăr, aveam să-l văd pe el.

Pe Hawke.

Şi am avut dreptate.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Ochii mi-au alunecat pe deasupra pantalonilor stacojii şi a tunicii roşii care îi dezvăluia doar o urmă de piele, chiar sub bărbie, încadrându-i linia sculptată a maxilarului şi buzele pline. Curbura măştii roşii de domino îi urmărea forma ochilor şi se oprea în dreptul pometţilor. Pe frunte, o şuviţă brunetă mângâia materialul băţos.

Era ca un…

394

Hawke arăta aşa cum îmi imaginam că ar fi arătat unul dintre zeii care aşteptau în Templu – impozant şi de neatins, atrăgător într-un fel puţin intimidant.

Din sânge pl *cenuşă* **395**

Şi ştiam că şi el mă privea la fel de intens pe cât îl priveam eu. M-au trecut fiorii urmărindu-i privirea care mă cerceta cu o atât de mare concentrare, încât o simţeam ca pe o mângâiere. Pe fiecare centimetru de piele, deopotrivă expusă şi acoperită. Fluturii mi-au revenit în stomac, bătând din aripi ameţitor.

— Bună! am zis, dorindu-mi imediat să-mi fi ţinut gura.

A zâmbit slab, şi i-a reapărut gropiţa aceea în obraz.

— Arăţi… încântător! a zis el, şi inima mi-a tresăltat în piept. S-a întors apoi spre Tawny. La fel şi tu.

Tawny a zâmbit.

— Mulţumesc!

I-a aruncat apoi o privire lui Vikter.

— Tu de asemenea.

Vikter a pufnit şi eu am zâmbit, în timp ce Tawny chicotea.

— Chiar arăţi excepţional de chipeş în seara asta!

Aş fi putut să jur că Vikter avea obrajii aprinşi când s-a întors spre estradă.

— Îmi cer scuze pentru întârziere! a spus Hawke.

— E totul în ordine? am întrebat, privind în sus, la

Scanned with CamScanner

estradă.

Dacă Lord Mazeen ştia ce se întâmplase cu preoteasa Analia, atunci era clar că aceasta mersese la duce, exact aşa cum mă aşteptasem. Mă îndoiam că omisese partea legată de Hawke.

— Desigur! Am fost chemat să ajut cu raidurile pentru siguranţă. Nu m-am gândit că va dura pe cât de mult a durat.

Aş fi vrut să-l întreb dacă-i spusese cineva ceva în legătură cu ceea ce se întâmplase cu preoteasa. Dacă aş fi vorbit

¡ennifir L Artntiilrvui în faţa lui Vikter însă, el ar fi ajuns să-şi pună tot felul de întrebări, şi nu voiam să se îngrijoreze.

În timp ce tinerii şi copiii care erau dăruiji curţii şi templelor erau conduşi afară, ducesa a coborât de pe estradă, casă discute cu familiile şi cu unii dintre curteni, **Muzica** a început **să** cânte, iar servitorii au intrat în sală ducând tăvi cu pahare de şampanie.

Curtenii, cavalerii şi doamnele de onoare au început să formeze grupuleţe. Negustorii şi alţi oameni de rând li s-au alăturat.

Vikter a cercetat mulţimea din faţă şi apoi s-a întors spre mine.

— Trebuie să vorbesc puţin cu comandantul.

Când am încuviinţat din cap, s-a întors spre Kawke.

— Am eu grijă de ea! a răspuns Hawke înainte ca Vikter să apuce să deschidă gura, iar eu am simţit din nou fluturii aceia stupizi în stomac.

Cum mă aşteptam ca Vikter să îi dea vreo replică, am rămas **surprind** că a fost mulţumit de răspunsul acela, începea oare să îl placă pe Hawke? Să aibă încredere în el? Sau voia doar să-l prindă pe comandant cât mai avea ocazia.

Probabil cea din urmă variantă era cea corectă.

— Am pierdut ceva?

Hawke a trecut la dreapta mea, rămânând cu un pas în urmă.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Nu-i i-a răspuns Tawny. Asta doar dacă nu cumva abia aşteptai să asculţi o grămadă de rugăciuni şi să vezi despărţiri lacrimogene.

— Nu tocmai! a comentat Hawke sec.

Mi-am adus aminte să o întreb pe Tawnyi

— Au anunţat familia Tulis?

Din ¡idngf ttmişă

Tawny s-3 încruntat.

— Ştii ce, nu cred

Asta însemna că nu se prezentaseră? Dacă aşa stăteau lucrurile, puteau fi acuzaţi de trădare. Gardienii ar fi dat **năvală** în casa lor, copilul lot ar fi fost trimis să îi servească pe zei, iar domnul şi doamna Tulis ar fi ajuns, cel mai probabil în temniţă.

Singura cale de scăpare ar fi fost să părăsească oralul, însă nimeni nu intra şi nu ieşea fără ca ducii să ştie. Ar fi trebuit să aibă nişte legături extraordinare ca să încerce măcar să facă aşa ceva şi, chiar dacă ar fi făcut-o, unde s-ar fi dus? Vorba ar fi ajuns în toate satele şi oraşele din împrejurimi.

Ştiind toate acestea, înţelegeam însă de ce şi-ar fi asumat riscul, Era singurul lor copil.

Atenţia mi s-a mutat asupra ducesei care se apropia, flancată de mai mulţi gardieni regali care, la fel ca Vikter şi Hawke, îşi schimbaseră uniformele şi mantalele albe pe care le purtau de obicei.

— Penellaphel a zis ea, cu zâmbetul ei bine exersat pe chip.

— Excelenţi am murmurat pe cât de afectat am putut.

Ea a înclinat din cap spre Tawny şi spre Hawke, privirea înfcârziindu-i câteva clipe asupra acestuia din urmei. Mi-am muşcat obrajii pe interior, ca să-mi înăbuş pornirea de a zâmbi.

— Te bucuri de Ritual?

Având în vedere că urmărisem doar câteva minute din el, am încuviinţat din cap.

— Excelenţa Sa nu participă?

— Cred că întârzie, a răspuns delicat, deşi buzele i se

Scanned Willi CamEcanrver

crispaseră. Apoi a făcut un pas spre mine şi mi-a şoptit;

jetttiifer L Artneiitroul

Adu-ţi aminte cine eşti, Penellaphe, Nu trebuie să amesteci în mulţime sau să socializezi.

«Ştiu! am asigurat-o.

M-a privit pentru o clipă în ochi, cu ochii ei întunecaţi, apoi şi-a văzut de drum, ca o pasăre colibri, zumzăind di? la un grup de persoane la altul.

S-au auzit râsete. Erau Loren şi Dafina.

— Am o întrebare, a zis Hawke.

Mi-am înclinat capul.

— Da?

- Dacă n-ar trebui să te amesteci printre invitaţi şi să socializezi, ceea ce înseamnă acelaşi lucru, apropo…

Am rânjit.

- Atunci, ce rost are să fii prezentă?

— Asia este o întrebare chiar burtă! a remarcat Tawny, cu mâinile uşor strânse în faţă.

— Nu sunt sigură care este scopul ca să fiu sinceră! am recunoscut.

Timp de câteva minute, niciunul dintre noi nu a mai vorbit. Am pierdut-o din ochi pe ducesă, iar ducele tot nu-şi făcuse apariţia, din câte puteam să-mi dau seama

Am oftat şi i-am aruncat o privire lui Tawny.

Chiar arăta superb în acea seară, roşu! **complimentâ**ndu-i tenul închis, Ştiam la ce se uita cu atâta **aprindere,** chiar şi fără să-i urmăresc privirea, Expresia de pe chipul ei putea i descrisă drept melancolică **în** timp ce privea cuplurile care se formau pentru a dansa vreun vals, pe care eu n-aş fi putut niciodată să îl învăţ, chiar dacă mi s-ar fi permis. Ochii ei urmăreau fiecare mişcare cu **ardoare,** şi eram convinsă că ştia fiecare pas. De ce stătea acolo şi nu ieşea pe ring, cu toţi ceilalţi?

Bineînţeles, ştiam răspunsul.

D/rr sânge şi «tr/j-l

Om cauza mea.

Vina m-a apăsat pe piept ca o lespede.

— Tawny?

Scanned Willi CamEcanrver

I

S-a răsucit spre mine.

— Da?

— Nu-i nevoie să stai aici, lângă mine. Poţi merge să te distrezi.

— Poftim? Şi-a încreţit nasul pe sub masca, Mă distrez. Tu nu?

- Bineînţeles, dar tu nu trebuie să stai după coada mea. Ar trebui să fii acolo! Am arătat spre dansatori şi mai departe, spre invitaţii strânşi în grupuleţe de câte trei sau patru, E în ordine.

— Mi-e btnei A afişat un zâmbet strălucitor, care mi-a strâns inkna-n piept Prefer să stau aici cu tine, decât să fiu acolo, fâi3 tine.

- Eşti grozavăl ani murmurat, dorindu-mi să-l fi putut da o îmbrăţişare.

În schimb, m-am întins şi i-am strâns mâna.

— Chiar eşti. Dar în seara asta nu vreau să fii umbra mea. Am deja două umbre.

Tawny şi-a aruncat privirea peste umărul meu.

— De fapt, ai doar una. Vikter încă vorbeşte cu comandantul

- Doar de o umbră am nevoie, până la urmă, Te rogi l-am strâns din nou mâna. Tawny, mergi! Te rog.

M-a privit în ochi, şi am putut să văd că ezita. Înainte să ia o hotărâre, am minţit;

— De fapt, mă simt foarte obosită. N-am dormit bine noaptea trecută, aşa că nu am de gând să mai stau prea mult.

m

— Eşti sigură?

fi Fini [/fier ***L Armaitrout***

Am încuviinţat din cap.

Tawny a vibrat toată, gata să se arunce în braţele melc, dar n reuşit să-şi ştiipânească entuziasmul, fi-Scând doar o mică plecăciune din cap. I-am dat drumul la mână. S-a mai uitat o dată intens la mine, apoi a luat-o în jos pe scări, spre Dafina şi Loren, care erau însoţite de doi cavaleri.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am zâmbit, uşurată. Speram să aibă ocazia să se bucure de acea noapte, şi, pentru a mă asigura de asta, trebuia să plec. Dacă aş fi rămas acolo, între acele muşcate roşii uriaşe, s-ar fi întors.

L-am simţit pe Hnwke apropiindu-se, înainte ca măcar să vorbească. O undă fierbinte mi-a alunecat pe piele. Mi-am întors capul spre dreapta, spre locul în care se afla, la doar câţiva centimetri în spatele meu.

— A fost drăguţ din partea ta, a comentat, cu privirea spre ringul de dans.

— Nu neapărat. De ce să stea şi ea aici, fârfi să facă nimic, doar pentru că eu nu am voie să fac nimic?

— Tu chiar nu poţi să faci nimic?

— Eraiaici când Excelenţa Sa mi-a reamintit că nu am voie să m³ amestec în mulţime sau să».

— Fraternizezi.

Socializez a zis cal l-am corectat.

— Bar nu eşti obligată să stai aici.

— Nu sunt.

Mi-am întors spa lele la ringul de dans şi am înghiţit încă un oftat. Chiar trebuia să plec. ideea de a mă întoarce în camera mea nu era deloc atractivii, dar, dacă nu o făceam, Tawny avea să se întoarcă lângă mine.

— Aş vrea să merg la mine în cameră.

— Eşti sigură?

Nu.

Din** sânge **şi cenuşa

— Lâineânjeles.

— După tine, Prinţeso.

A păşit alături de mine, iar eu m-am întors spre ei, cu ochii mijiţi.

— Trebuie să încetezi să-mi mai spui aşa.

— Dar îmi place.

Trecând uşor pe lângă el, mi-am ridicat poalele rochiei şi am p & îi

— Însă mie, nu.

- **Asta-i o minciună.**

Am scuturat din cap şi mi-am croit drum printre

Scanned Willi CamEcanrver

grupurile de invitaţi zâmbitori, mascaţi. Nici unul dintre ei nu privea spre mine, nimeni nu-şi pusese întrebări în privinţa mea atunci când îmi vorbise ducesa.

Aerul era mult mai răcoros în afara Sălii Mari datorită brizei care adia dinspre uşile deschise spre grădină. Am aruncat doar o privire rapidă într-acolo şi apoi am luat-o în jos pe hol.

— Încotro mergi? m-a întrebat Hawke.

M-am oprit şi m-am întors spre el, confuză.

— Înapoi la mine în cameră, aşa cum…

Hawke îşi plimba privirea de chihlimbar asupra mea. A întârziat asupra locului în care părul îmi cădea pe umeri. Ochii i-au alunecat în lungul dantelei delicate de pe corsajul meu. Decolteul nu era la fel de adânc ca acelea pe care le văzusem la unele doamne de onoare şi îmi dezvelea doar partea de sus a sânilor, dar asta… asta era mult pentru mine, având în vedere că, de obicei, purtam rochii închise până-n gât.

— Am greşit mai devreme când am zis că arăţi încântător.

- Poftim?

Jennifer L Armen tron t

— Arab absolut perfect, Poppy, Eşti frumoasă-şi-a plecat uşor capul. Eu doar… A trebuit să iji spun asta.

Cuvintele lui mi-au produs o emoţie atât de neaşteptat şi de profundă, încât controlul pe care îl aveam asupra darului meu s-a năruit şi simţurile mi s-au deschis, înainte să apuc să fac ceva. Nu am simţit durere, ci doar trisfeje. Privirea mi s-a îndreptat spre chipul lui. Şi am simţit şi. altceva. Două emoţii diferite. Una îmi amintea de gustul unei tarte cu lămâie, Cealaltă era mai grea şi., mai condimentată, avea miros de fum. Mi-am zis că prima ar putea fi confuzie sau poate nesiguranţă. Ca şi cum ar fi fost nesigur într-o anume privinţă. Cealaltă.™

Zeilor.

Mi-o luat câteva momente ca să-mi dau seama ce era. Mă făcea să mă înfierbânt şi să… tânjesc. Părea a fi atracţie.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Am o idee, a zis el ridicându-şi încetişor privirea aceea intensa spre mine.

— Da?

Mi se tăiase răsuflarea. Mi-am înăbuşit darul

El a încuviinţat din cap.

— Nu implică întoarcerea în camera ta.

M-am lăsat cuprinsă de nerăbdare şi entuziasm, dar…

— Cred că, dacă nu rămân la Ritual, lumea se aşteaptă să mă întorc în camera mea.

— Tu ai mască, eu am mască. Tu nu eşti îmbrăcată ai straiele Fecioarei. Dacă ar fi să mă iau după ce spuneai chiar tu cu o seară în urmă, nimeni nu va şti cine suntem.

— Da, dar…

— Asta doar dacă nu cumva vrei să te întorci la tine în camere Poate că eşti atât de fascinată de cărticica aceea a ta…

— Nu sunt fascinată de acea carte.

402

f

Din fiflfigt*: şi cetiuşti*

M-am înroşit.

— Ştiu cât nu vrei să stai închisă la tine în cameră. Când am deschis gura, a adăugat repede: N-ai de ce să mă minţi.

— Eu…

Nu puteam să mint Nu m-ar fi crezut nimeni.

— Şi unde propui să merg?

— Să *mergem?*

Lumina de la candelabre a alunecat pe curbura măştii lui atunci când şi-a plecat capul spre grădină.

Inima mi-a bătut mai tare şi, în acelaşi timp, mi s-a strâns în piepi

— Nu ştiu ce să zic. Era…

— Era un loc de refugiul a zis el. Acum, a devenit un tărâm de coşmar. Dar va rămâne aşa doar dacă tu îi permiţi.

— Dacă îi permit? Cum pot schimba faptul că Rylan a

Scanned Willi CamEcanrver

murit acolo?

— Nu poţi

M-am uitat urât la el.

— Nu prea văd unde vrei să ajungi.

S-a apropiat, cu fruntea plecată.

— Nu poţi schimba ce s-a petrecut acolo. La fel cum nu poţi schimba faptul că grădina îţi aducea pace, Nu trebuie decât să înlocuirii ultima amintire – o amintire urâtă – cu una nouă, frumoasă şi să insişti până când înlocuitoarea ajunge să cântărească mai mult decât cea de dinaintea ei.

Am deschis gura, dar… dacă mă gândeam mai bine la ce spunea… Privirea mi s-a îndreptat spre întunericul de dincolo de uşă. Ceea ce spusese avea, de fapt, sens.

— Faci ca lucrurile să pară aţâţ de simple.

403

— Nu sunt. Sunt dificile, sunt grele, dar funcţionează.

MM Jennifer L, Artttterttrotit

Şi-a întins mâna, şi ou i-am privit-o de parcă ar fi avut **unaniETiâluţ** pericutasân palmă – unul drăguţ şi pufos, p* care aş fi vrut să-l mângâi.

— Nu vei fi singură. Voi fi alături de tine. Şi nu doar ca să te păzesc.

„Voi fi alături de tine, şi nu doar ca să te păzesc”.

Mi-am ridicat spre el privirea uluită. Cuvintele lui atinseseră o coardă la care încercam să nu se ajungă niciodată. Zeilor, nici nu mai ştiam de câte ori mă simţisem singură de când plecase Ian, deşi arareori eram singură fizic, însă cei din jurul meu erau de cele mai multe ori acolo pentru că erau obligaţi să fie. Chiar şi Tawny, şi Vikter Asta nu schimba cu nimic faptul că ştiam că ţineau la mine, nici cât ţineam eu la ei, dar, în acelaşi timp, chiar dacă erau mereu cu mine, uneori nu erau prezenţi. Neschimbat rămânea şi faptul că eram conştientă că multe dintre aceste lucruri erau doar în capul meu. Şi acea părticică intea, foarte nesigură din mine care se temea că prietenia noastră nu ar fi existat dacă Tawny nu mi-ar fi fost companioană era tot timpul prezentă. Mă temeam că

Scanned Willi CamEcanrver

ar fi fost şi ea ca Dafina şi ca Loren, ca restul doamnelor de onoare.

De unde ştia Hawke asta? Sau *ştia,* până la urmă? Am vrut să-l întreb, însă, din nou, era un subiect pe care nu voiam să îl abordez, despre care nu voiam să vorbesc. Singurătatea aducea cu ea adesea o plapumă aspră de ruşine şi o mantie de stânjeneli.

Alături de Hawke însă, chiar dacă ne cunoşteam de puţin timp, nu, mă simţeam singură. Oare era doar prezenţa lui? Atunci când intra într-o cameră, părea să atragă toată atenţia asupra sa. Sau era ceva mai mult

DI II Lnii-d de atât? Nu puteam să neg că mă simţeam atrasă de el, chiar dacă-mi era interzis.

Şi nu voiam să mă întorc la mine în cameră, să mă las pradă unor gânduri confuze în privinţa cărora nu puteam face nimic. Nu voiam să mai petrec încă o noapte doar visând să-mi trăiesc viaţa, în loc să o trăiesc cu adevărat.

Era însă o hotărâre înţeleaptă, dacă chiar simţeam ceva pentru el? Aş fi putut să mă înşel, dar dacă nu mă înşelam? Eram destul de puternică încât să-mi aduc aminte cine eram? N-ar fi trebuit să încerc să aflu.

Doar că… îmi doream.

Am tras uşurel aer în piept şi am întins mâna». Dar m-am oprii.

— Dacă mă vede cineva… dacă te vede cineva…

— Dacă ne vede cineva? Ţinându-ne de mână? Zeilor, ce scandal! l-a apărut un rou zâmbet pe buze şi, de această dată, şi gropiţa odată cu el. Nu-i nimeni aici! A aruncat o privire în jur. Asta dacă nu cumva tu poţi să vezi oameni pe care eu nu-i văd.

— Da, văd spiritele celor care nu făcut alegeri proaste în viaţă! am răspuns sec.

Hawke a chicotit

— Mă îndoiesc că ne va recunoaşte cineva în curte. Suntem amândoi mascaţi şi avem doar lumina hanii şi câteva felinare ca să ne lumineze calea. A întins o mână. În plus, am impresia că toţi cei de afară sunt prea ocupaţi ca să le pese.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Imaginaţia mea vastă s-a umplut de toate scenariile care implicau oameni mult prea ocupaţi ca să le mai pese de ceva.

40 Jmtfifer L Antientrout*

— Ai o influentă atât de proastă asupra mea, an murat, lăsându-mi mâna în mâna lui, Hawke şi-a strâns degetele în jurul ei.

— Doar cei care se lasă pot fi influenţaţi, Prinţeso

Capitolul douăzeci şi patru

- Mie îmi sună a lipsă de logicăl i-am spus.

El a chicotit, cu ochii spre arcada grădinii.

— Eu nu sunt niciodată lipsit de logică.

- Simt că este genul de lucru de care nu ţi-ai da seama că-ţi lipseşte dacă ţi-ar lipsii am punctat zâmbind uşor.

Aerul răcoros al nopţii ne-a întâmpinat când am păşit afară, iar inima a început să-mi bată mai tare simţind mirosul familiar şi dulce at flor îl or şi al pământului reavăn. Mi-am rotit privirea haotic prin fur, vrând să văd dacă ceva nu era în ordine, dacă era ceva diferit faţă de ultima oară când fusesem aco! o. Trebuia să fie ceva. Pe aleea principală erau înşirate felinare cu unei, însă aleile mai mici, care porneau din ea, erau întunecate – nici mişcar lumina lunii nu putea să pătrundă acolo, Mi-am încetinit paşii. Vântul adia uşor, foşnea printre frunze şi îmi răsfira şuviţele de păr pe umeri.

Hawke a început să povestească, vorbind cu glas moale:

— Unul dintre ultimele locuri în care l-am văzut pe fratele meu a fost un loc drag mie.

¡Mi n ifer 1. A mietttrou t

Asia mini captat atenţia şi am renunţat să mai cercei fiecare strat de flori pe lângă care treceam, căutând ne

nu ştiam ce. Parcă mă aşteptam să vând petale vejtojdin care picură sânge sau ca ducele să-şi facă în sfăl apariţia, Nelinişstea pe care o simţisem la Hawke, legade fratele lui, mă făcuse să cred că era un subiect despeare nu dorea să discute, aşa că acum eram surprinsă.

— Acasă, aveam o grotă ascunsă despre care foajfe

Scanned Willi CamEcanrver

puţină lume ştia, a continuatei, cu degetele trecute irstrâns printre degetele mele, Trebuia să traversezi un fa. nel destul de Jung şi de straniu ca să ajungi la ea. Strâmt şi întunecat. Nu mulţi erau dispuşi să îl străbată pentru a afla ce îi aştepta la capăt.

— Dar tu şi fratele tău l-aţi străbătut?

- Eu, fratele meu şi un prieten de-al nostru am făcut-o pe când eram tineri şi aveam mai mult curaj decât minte. Dar m³ bucur că am făcut-o, pentru că la capătul tunelului se afla o grotă plină cu cea mai albastră şi mai înspumată apă caldă pe care am întâlnit-o vreodată.

— Ca un fel de gheizer?

Din zonele ascunse în umbră se auzeau conversaţiit şoptite, care amuţeau atunci când treceam prin dreptul lor.

- Da şi nu. Apa de acasă… Chiar nu o pot compara cu nimic.

— De unde…?

j

Am aruncat o privire spre una dintre aleile dinspre care veneau şoapte moi. Am înghiţit în sec şi mi-am luat repede ochii de acolo. Am devenit şi mai conştientă de senzaţia pe care mi-o dădea palma lui Hawke lipită de a mea, bătăturile aspre din palmele stile şi forţa strânsorii

Ölű ci MILJ jí

Iu**Í**h M-am gândit la senzaţia densă, animafă, pe care o simţisem emanând de la el mai devreme.

— De unde… de unde eşti?

— Dintr-un sat mic de care sunt convins că nu ai auzit niciodată, a zis el şi mia strâns mâna, Ne strecuram în grotă de câte ori aveam oca Tia. Noi trei. Era ca şi cum ar fi fost micul nostru univers. Şt la acea vreme se întâmplau o mulţime de lucruri – lucruri care erau prea complicate pentru noi ca săle în jelegem, Vocea îi căpătase o notă nostalgică, de parcă mi-ar fi vorbit dintr-o mare depărtare. Aveam nevoie de acea evadare, de un loc în care să nu ne facem griji în privinţa a ceea ce îi necăjea pe părinţii noştri şi să nu ne temem de conversaţiile şoptite pe care nu prea le pricepeam. Ştiam destule încât să ne

Scanned Willi CamEcanrver

dăm seama că prevesteau ceva rău, Dar noi aveam colţişorul nostru de rai. 5-a oprit şi şi-a coborât privirea spre mine. Aproape ce a fost şi pentru tine această grădină. Fântâna Fecioarei cu văl se alia la doar câţiva paşi în faţa noastră. Auzeam clipocitul apei. I-am pierdut pe amândoi, a spus Hawke, Ochii i s-au acoperit de umbre, însă privirea i-a rimas la fel de fermă. Pe fratele meu când eram mici, apoi pe cel mai bun prieten la câţiva ani după aceea. Locul care fusese cândva plin de fericire şi aventuri s-a preschimbat într-un cimitir de amintiri. Nici nu mă gândeam că aş putea să mă întorc acolo fără ei. Ca şi cum locul acela devenise bântuit

409

Nu era nevoie să-mi deschid simţurile ca să ştiu că durerea era cuibărită în el, nici nu era o idee bună să-mi folosesc darul de două ori, mai ales că suferea schimbări, însă prin mâinile noastre strânse am coborât în fântâna nu prea adâncă a amintirilor mele fericite şi mi-am lăsat gândurile fericite să curgă spre el

410 *lennifer L Armat Irou t* l-am simţit mâna tremurând uşor şi apoi am vorbit, sperând să-i distrag atenţia:

— Înţeleg, Mă tot uit în jur, gândindu-mă că grădina ar trebui să arate diferit Mă gândeam că voi observa o schimbare vizibilă, care să reflecte felul în care mă face acum să mă simt

Hawke şi-a dres vocea.

— Dar este la fel, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

— Mi-a luat mult timp până mi-am făcut curaj să mă întorc la grotă. Şi eu simţeam acelaşi lucru ca tine. Mă gândeam că în lipsa mea apa se făcuse rece şi noroioasă. Dar nu era aşa. Era la fel de calmă, de albastră şi de ca Ldă ca întotdeauna.

— Ai înlocuit amintirile triste cu unele fericite? l-am întrebat.

În lumina argintie a lunii i-a apărut un zâmbet slab pe buze. A scuturat din cap. Chipul îi era mai relaxat.

Scanned Willi CamEcanrver

— Nu am avut încă ocazia, dar am de gând să o fac.

— Sper că o vei face. Ştiam că, având în vedere rolul lui de gardian regal, era foarte posibil ca asta să nu fie cu putinţă decât peste mulţi ani. Vântul mi-a răvăşit părul peste umeri, pe piept îmi pare rău pentru fratele şi pentru prietenul tău.

— Mulţumesc! Hawke şi-a ridicat privirea spre cerul acoperit de stele şi a spu*: Ştiu că nu este acelaşi lucru *cu* ce s-a întâmplat aici cu Rylan, dar înţeleg cum te simţi.

Mi-am coborât privirea spre mâinile noastre încă împreunate. Eu aveam degetele moi, dar totuşi rigide, nu îl strângeam la rândul meu. Aş fi vrut să-mi strâng degetele în jurul degetelor lui.

Din sânge şi cenuşa

— Uneori mă gândesc că… a fost o binecuvântare că eram atât de mică atunci când eu şi Ian ne-am pierdut părinţii. Amintirile pe care le am cu ei sunt vagi şi din cauza asta mă simt", nu ştiu, oarecum detaşată? Oricât de rău ar suna asta, sunt oarecum norocoasă, îmi e mai uşor s5 fac iată absentei lor, pentru că, într-un fel, e ca şi cum nu ar E. fost reali, Pentru Jan nu că te acelaşi Lucru. El are mult mai multe amintiri decât mine.

™Nu e ceva răul" Prinţeso. Cred că, pur şi simplu, aşa funcţionează mintea şi inima. Nu Ji-oi mai văzut deloc fratele, de când a plecat în capitală?

Am clătinat din cap.

— Îmi scrie cât de des poate. De obicei, o dar a pe lună. Dar nu l-am mai văzut din dimineaţa în care a plecat.

Mi-am stââns degetele în jurul degetelor lui şi am simţit un mic gol în stomac, Nu mă mai Ţinea de mână. Ni *ţineam* de mână. Pentru mulţi oameni, asta nu ar fi însemnat nimic. Poate unii ar fi considerat chiar că era ceva caraghios, dar pentru mine însemna enorm, şi *prefă i-am* momentul.

— Imiedor de el.

Mi-am ridicat privirea şi am v & aut că Hawke se uita în jos la mine.

Sunt convins. Sper… sper că îl vei revedea.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Şi-a plecat uşor capul şi şi-a întredeschis buzele, de parcă ar fi fost gata să spună ceva, dar apoi le-a închis la loc. A trecut o efipă şi apoi şi-a întins mâna ca că-mi atingă o şuviţă de păr. Am tras aer în piept. Luată prin surprindere. Degetele lui au alunecat peste pielea descoperită a pieptului meu, lăsând în urmă fiori, care nu s-au oprit acoao, ci mi s-au împrăştiat în tot trupul.

fenniftr L Armtritwu!

Saşie în obraji, i-am dat drumul la mână şi am f. leut un pas înapoi. M-am întors cu spatele. Mî se accelerapulsul Mi-am împreunat degetele. Era normal să am *q* reacţie atât de puternică în urma unei simple atingeri? Nu eram sigură, dar nu-mi puteam închipui că era. Am făcut câţiva paşi, gândindu-mă la ce aş fi putut să spun, Ar fi trebuit să spun ceva. Orice.

— Eu… Mi-am dres vocea. Locul meu preferat din grădină suni tufele de trandafiri de noapte. E o bancă acolo! Obişnuiam să ies aproape în fiecare noapte, ca să-i văd cum se deschid. Erau florile mele preferate, însă acum mi-e greu să-l văd chiar şi tăiaţi şi adunaţi în buchete.

— Vrei să mergem acolo? a întrebat Hawke.

Era la doar un pas în urma mea.

M-am gândit la asta, la petalele negre, mătăsoase la bobocii violet ai copacilor din jur., şi la sângele care cursese în valuri pe alee. Felul în care umpluse toate crăpăturile şi şănţuleţele din piatră îmi amintea de o altă noapte.

— Eu„Nu prea cred.

— Ţi-ar plăcea să vezi locul meu preferat?

I-am aruncat o privire peste umăr.

— Ai un loc preferat?

— Da. Şi-a întins din nou mâna. Vrei să-l vezi?

Ştiind că n-ar trebui să o facr dar fără să mă pot controla, mi-am lăsat mâna în mâna lui. M-a condus tăcui în jurul fântânii şi apoi în jos, pe aleea principală. Abia după ce s-a întorc spre stânga, de unde venea mirosul parfumat al lavandei, am înţeles încotro mă ducea.

Spre salcie.

Scanned Willi CamEcanrver

I

m

j

Tocmai în capătul părţii de sud a Grădinii Reginei se afla o salcie plângătoare uriaşă, bătrână de peste câteva

Din iéige yf petiupf 4U

sute de ani. Crengile îi atârnau aproape până la pământ şi creau o ţesătura deasă în jurul trunchiului. În lunile calde, de frunze se prindeau flori mici, albe.

- Eşti un admirator ai sălciei plângătoare? i-am întrebau atunci când ne-a apărut în faţa ochilor.

În jurul ei, pe stâlpi, erau atârnate felinare, cu flăcările închise în cutiile lor de sticlă.

A încuviinţat din cap.

— Nu văzusem niciodată vreuna până să vin aici.

Nu mă miram că nu văzuse sălcii în capitală. Aveau rădăcini groase, dar nu foarte adânci, care străpungeau pământul. Mă întrebam însă în ce sat crescuse dacă avusese ferme şi grote, dar nu şi sălcii.

— Eu şi Ian obişnuiam să ne jucăm aici. Nimeni nu ne vedea!

- Vă jucaţi? Sau vrei să spui că vă ascundeaţi? Pentru că eu asta aş fi făcu.

Am rânjit.

— Ei bine, da. Eu mă ascundeam, şi ian se ţinea după mine, aşa cum ar face orice frate mai mare. M-am uitat spre el. Ai intrat sub ea? Sunt bănci acolo, care nu se văd acum

M-ainâncruntat. De fapt, cineva ar putea fi acum acolo şi noi n-am avea de unde să ştim.

— Nu-i nimeni acolo.

Am ridicat din sprâncene pe sub mască.

- Cum poi îl sigur?

— Pur şi simplu. Hai! M-a tras de mână şi a luat-o înainte. Ai grijă pe unde calci.

Mă întrebam dacă siguranţa lui avea de-a face cu faptul că era un bun observator. Am sărit cu uşurinţă gardul mic de piatră şi am luat-o pe lângă felinare, după el. Hawke **414*] mmfi*T L *Armattrout*** şi-a întins mâna liberă

Scanned Willi CamEcanrver

şi a dat la o parie crengile acoperite de frunze. Am păşit înăuntru şi, în câteva secunde, am rămas în întuneric, crengile căzând înapoi la locul lor, Luurina lunii nu răzbea prin frunzişul des. Doar strălucirea slabă a felinarelor din jur se strecura puţin pană în interior.

Am privit în jur. Nu vedeam decât conturul trunchiului

— Zeilor, am uitat cât de întuneric este înăuntru noaptea.

— Parcă eşti într-al la lume aici, dedesubt. Parcă am trecut printr-un văl, într-un univers fermecat

Am zâmbit larg. Cuvintele lui îmi aminteau de ian.

- Ar trebui să vezi ce frumos e când este mai cald. Crengile înfloresc – ah! Sau când ninge la apus! Fulgii de zăpadă acoperă crăcile şi pământul, dar nu pătrund până aici. Atunci, chiar pare o altă lume.

— Poate vom vedea împreună.

— Crezi?

- De ce nu? m-a întrebat, şi i-am simţit trupul plecându-se spre mine.

Când a vorbit din nou, i-am simţit respirata lipită de frunte.

— Va ninge, nu-i aşa? Ne vom furişa chiar înainte de apus şi vom veni aici.

Profund conştientă de cât de aproape era de mine. mi-am umezit buzele.

- Dar vom mai fi aici? S-ar putea ca regina să mă cheme în capitală până atunci, am zis, dând glas unor temeri la care nu voisem să mă gândesc.

— Poate. În acest caz, ***va*** trebui să găsim alte aventuri, nu-i aşa? a zis el. Sau ar trebui să le spun mai degrabă năzbâtii?

Am râs.

***Di & ngtf şi cenuşă* 41S**

— Cred că va fi dificil să ne furişăm pe undeva în capi**tala** – cel puţin, pentru mine având în vedere că sunt atât de aproape de Ascensiune.

- înseamnă că n-ai încrederi; în mine dacă eşti de păre**re**

Scanned Willi CamEcanrver

I

că nu pot găsi o cale prin care să ne furişăm amândoi. Ş.I. pot să te asigur că nici nu vei sfârşi pe vreun pervaz.

În întuneric, mi s-a părut că-i simt vârful degetelor mângâindu-mi obrazul stâng, dar atingerea a fost prea delicată şi prea scurţii ca să pot fi sigură.

— Iată-ne în noaptea Ritualului, ascunşi sub o salcie plângătoare.

— Nu mi s-a părut o misiune prea dificilă.

— Asta doar pentru că eu am condus-o.

Am râs din nou.

— Sigur.

— Neîncrederea ta mă răneşte. M-a tras de mână atunci când s-a întors. Ziceai ceva despre nişte bănci? A, stai! Le văd.

M-am uitat ţintă la forma întunecată care bănuiam că era ceafa lui.

— Cum de reuşeşti să le vezi?

— Tu nu le vezi?

— Păi, nu.

Am mijit ochii în întuneric.

- Atunci, înseamnă că am vederea mai bună decât tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Eu cred că doar zici aşa, şi, de fapt, suntem pe cale să neam… – iată-le!

Hawke s-a oprit.

Incredibil! S-a aşezat ca şi cum ar fi putut să vadă banca.

lennifer l. Armei îi rout

Am rămas uluita, cu gura deschisă. Apoi mi-am dat seama că era foarte posibil să mă poată vedea aşa, ca un peşte muribund pe uscat, aşa că mi-am închis-o. Poate că vederea lui era într-adevăr mai bună decât a mea. Sau poate eu vedeam mai prost decât credeam.

— Vrei să iei loc?

— Eu aş vrear dar, spre deosebire de tine. eu nu pot *să* văd în…

Am scăpat un oftat când m-a tras de mână în jos. Înainte să-mi dau bine seama de ceea ce *se* întâmpla, m-

Scanned Willi CamEcanrver

am trezi**t** stând în poala lui – în *poala* **lui**

— Stai bine? m-a întrebat, şi i-am ghicit zâmbetul de pe buze.

Nu mai aveam cuvinte. Îmi strângea în continuare mâna şi stăteam la el în poală, iar singurul lucru la care mă puteam gândi era acea parte din jurnalul Willei Colyns în care descria cum stătea ea în poala unui bărbat.

În căzu! ei erau mai puţine haine implicate…

— Nu aed că stai destul de bine, şi-a trecut braţul în jurul umerilor mei şi m-a tras la pieptul lui. Gata! Mult mai bine.

Era.

Pe de altă parte însî

— Nu vreau să răceşti la adăugat.

Respiraţia lui caldă mi-a mângâiat tâmpla. Era mult mai înalt decât mine. Chiar şi aşa, aşezaţi, creştetul meu nu-i ajungea pană la bărbre.

— Mi se pare că este un aspect important al datoriei mde de gardian regal personal.

— Asta faci tu acum? Mă protejezi de frig ţinându-mă la tine în poală?

416

— Exact.

Din srititff fi crmi417

Îi fiiioa mâna lipilă de trupul meu, ca un sigiliu. M-am uitat intens la ceea ce bănuiam că era gâtul lui

— Ţi teribil de nepotrivit.

— Ma) nepotrivit decât faptul că citeşti un jurnal porcos? aitt subliniat, simţind că-mi iau foc obrajii.

— Nu. Ads, şi i-am simţit vibraţia trupului reverberând în trupul meu. Nici nu pot să mint. Chiar su; în? în într-o situaţie nepotrivită.

— Atunci, de ce?

— De ce? Şi-a trecut bărbia peste creştetul meu. Pentru că mi-am dori i-o.

Am clipit. Şi apoi, am mai clipit o dată.

— Şi dacă eu nu mi-aş fi dorit?

A râs din nou, şi îâr nv-au trecut fiorii.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Prin ţes o, sunt convins ca, dacă aş face ceva cu care nu ai fi de acord, m-aş trezi la pământ, cu un pumnal la gât, înainte ca mărar să apuc să respir. Chiar dacă nu vezi nimic în întunericul ăsta.

Ei bine…

— Ai pumnalul la tine, nu-i aşa?

Am oftat.

— Îl am

— Eram sigur.

Mi-a dat drumul la mână, iar eu am lăsat-o să-mi alunece în poală.

— Nu ne vede nimeni. Nimeni nici măcar nu bănuieşte că suntem aici, Din câte ştiu ei, eşti la tine în cameră.

— Este oricum o nesăbuinţă, din atât de multe puncte de miere. Dacă vine cineva şi…

— I-aş auzi înainte să ne audă ei pe noi. Înainte să apuc să spun că era imposibil ca auzul lui să fie tot atât

Ictmifer L Armetitroul de special pe cât îi era vederea, a adăugat: Şi, dacă **ne**-ar auzi cineva, n-ar avea idee cine suntem.

Mi-am luat capul de la pieptul lui şi am creat ceva distanţă între noi.

— De aceea m-ai condus în acest loc?

— Ce vrei să spui prin *de aceea*, Prinţeso?

— Ca să ne purtăm… nepotrivit?

— Şi de ce aş fi făcut aşa ceva? m-a întrebat, cu voce joasă, mâna atingându-mi braţul.

— De ce? Cred că este destul de evident, *Hawke.* Stau la tine în poală. Mă îndoiesc că aşa se desfăşoară toate conversaţiile inocente pe care le ai.

— Eu fac foarte rar ceva inocent, Prinţeso.

— Şocant! am murmurat.

— Deci tu sugerezi că te-am condus până aici, în loc să te duc într-o cameră intimă cu un *pat* în ea – şi-a trecut vârful degetelor de-a lungul braţului meu ca să mă comport într-un anume fel, care ar fi nepotrivit?

— Exact asta spun, deşi camera mea ar fi fost o

Scanned Willi CamEcanrver

opţiune mai bună.

Inima începuse să-mi bată cu putere în piept din clipa în care dosul îmi aterizase la el în poală. Acum, simţeam că avea să îmi spargă pieptul.

— Şi dacă ţi-aş spune că asta nu este adevărat?

— Eu… Am simţit fluturi în stomac în timp ce degetele lui îmi alunecau pe şold. Nu te-aş crede.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu a fost planul meu de la început? Mi-a mângâiat şoldul. Dar apoi, lumina lunii şi tu, cu părul despletit şi în rochia asta… m-aţi făcut să mă gândesc că acesta ar fi locul perfect pentru ceva teribil de nepotrivit.

418

— Atunci… atunci, aş spune că asta pare mai probabil.

Om şâtiş? îi & mtşă 419

Mâna alunecat pe deasupra materialului Fin ni rochiei

— Deci, iatăf

— Măcar eşti cinstit.

Mi-am muşcat buza. Era periculos. Chiar dacă nu avea ne găsească nimeni, mi se părea că îmi încercam norocul cu zeii. Câteva sărutări furate – bine, ceva mai mult de atât – puteau fi iertate, Dar asta?

Nici măcar acele săruturi furate nu erau de iertat, cel puţin potrivit ducelui, ducesei şi… reginei. Dar, dacă zeii ar fi vrut să intervină, n-ar fi făcut i-o până acum? Mi-am amintit că Tawny spusese odată că nu ştia sigur dacă regulile care îmi erau impuse erau cu adevărat un decret de la zei.

Şi, dacă ar fi fost Scl interpretez ceea ce spusese ducesa despre prima Fecioară, aceasta părea să fi făcut o mulţime de lucruri interzise.

Şi ea nu fusese găsită nevrednică.

— Uite cei Hai să facem o învoială!

— O învoială?

— Dacă fac ceva ce nu îţi place… Lui Hawke l-a alunecat mâna în josul coapsei mele, tăindu-mi răsuflarea.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Pe deasupra rochiei, mâna i-a ajuns aproape de pumnal. *Îţi* dau voie să mă înjunghâi.

— Ar fi ungest extrem.

— Sper insfl că mă vei răni doar – puţin! a adăugat el. Dar merită să aflu.

Am rânjit.

— Ai o influenţă a lat de proastă asupra mea.

— Credeam că am stabilit că doar cei care se lasă pot fi influenţaţi.

*Jemttft***rr L /ţintotfr Offl**

— Şi eu cred că n-am spus deja că eşti lipsit de logică, am repetat, incluzându-mi ochii în timp ce degetele lui trasau conturul pumnalului pe care-l aveam prins în teacă.

M-au trecut din nou fiorii şi am avut pornirea de a-mi strânge picioarele. Cumva, am reuşit să mă opresc.

ti rezistam, deşi eram conştientă că noaptea trecută l-aş fi lăsat să mă sărute.

— Eu sunt Fecioara, Hawke! i-am reamintit – sau mi-am reamintit nu eram sigură.

- Iar mie nu-mi pasă.

Am deschis larg ochii, şocată.

— Nu pot să cred că ai spus asta.

— Ei bine, am spus-o. Şi o repet, Nu îmi pasă *ce* eşti. Mâna lui Hawke mi-a alunecat pe spate. O clipă mai târziu, i-am simţit palma lipită de obraz. Îmi pasă *cine* eşti

Ah!

Ah, zeilori

M-am umflat atât de tare în pene, încât era o adevărată minune că nu ¿burasem din poala lui direct în salcie. Ceea ce spusese…

Era cel mai dulce şi mai frumos lucru pe care-l putea spune cineva.

- De ce? am întrebat, aproape dorindu-mi să nu fi rostit acele cuvinie. De ce ai spune aşa ceva?

— Serios mă întrebi asta?

— Da, serios. Nu are niciun sens.

— Întrebarea *ta* nu are sens.

Scanned Willi CamEcanrver

I

I-am dat una în umăr – sau în piept într-o parte extrem de dură a corpiiiui său. Hawke a mormăit.

— Au!

Chiar nu îl lovisem într-atât de tare.

— N-ai nimici

¿”? în stfirgi? cenuşa

- M-am învineţit.

— L-ţi ridicol! i-am întors-o. Şi tu eşti cel care spune lu**cruri** fără sens.

- Eu stau aici şi-ţi vorbesc cu sinceritate. Tu eşti cea care mă loveşte. Cine este cel care face lucruri fără niciun sens?

- Pentru că toate astea n-au niciun sens!

Am simţit cum îmi creşte frustrarea şi am dat să mă ridic, dar mâna de pe şoldul meu m-a oprit. Sau am lăsat-o eu să mă oprească. Nu eram sigură. Şi asta era şi mai enervant!

— Ai putea să-ţi petreci timpul cu oricine altcineva, Hawke – cu nimeni altcineva mar trebui să te ascunzi sub o salcie.

— Şi, cu toate astea, sunt aici, alături de tine. Şi, înainte să zici că are ceva de-a face cu datoria, îţi spun că nu are. Aş 6 putut să te conduc pur şi simplu la tine în cameră şi să rămân pe hol.

— Asta vreau să spun. Nu are niciun sens. Ţi-ai putea găsi oricând persoane dornice să ia parte la… orice e asta. 7 i-ar fi atât de uşor. În minte mi-a venit frumuşica de Britta. Eram sigură că ea ar fi fost dispusă. Nu mă poţi avea pe mine. Eu sunt… Eu sunt de… neavut.

— Sunt destul de sigur că acela nici măcar nu este un cuvânt.

— Nu asta contează. Nu am voie să fac astfel de lucruri-Nimie din toate astea. Nu ar i trebuit să fac ce-am făcut la Perla Roşie! am continuat. Nu contează că aş FI.

— Şi ai vrea. Şoapta lui mi-a alunecat pe gât. Mă vrei pe mina

Am rămas fără suflu.

— Asta nu contează.

Scanned Willi CamEcanrver

42 ***Jmtifer la mm trout***

— Ceea ce vrei tu ar trebui să conteze întotdeauna.

Am râs scurt, aspru.

— Dar nu contează, şi acesta este un alt lucru despre cot nu este vorba aici. Ai putea…

— Am aurit ce-ai avut de spus prima oară, Prinţeso. As putea găsi pe cineva mai puţin problematic. Mi-a trasat conturul măştii de la urechea dreaptă în lungul obra* zului. Nu aveam idee cum putea să vadă în întuneric Doamne de onoare şi cavaleri care nu sunt împovăraţi de reguli şi de restricfii, care nu sunt Fecioara pe care am jurat să o protejez. Mi-aş putea petrece timpul într-o mulţime de alte feluri, care nu implică explicarea detaliata a faptului că eu aleg *unde* şi cu ***cine*** îmi petrec acest timp.

Colţurile buzelor au început să mi se lase în jos.

— Problema e că, a continuat el, niciunul dintre ei nu-mi stârneşte curiozitatea. Tu, da.

„Tu îmi stârneşti curiozitatea”.

— chiar atât de simplu pentru tine? am întrebat dorindu-mi şi nevrând să-l cred în acelaşi timp.

Şi-a lipit fruntea de a mea, făcându-mă să tresar.

— Lucrurile nu sunt niciodată simple. Iar atunci când suni, nu prea merită osteneala.

— Atunci, de ce?

— Încep să cred că aceasta este întrebarea ta preferată.

— Poate chiar este. Mi-a venit să zâmbesc. Doar că… zeilor, sunt atât de multe motive care mă fac să nu înţeleg cum de poţi fi atât de interesat de mine. M-ai văzut. Mi & – au aprins obrajii şi am sperat sincer că el nu putea să îi vadă. Nu-mi plăcea să o spun, dar aceea era realitatea. Ai văzut cum arăt…

Din şi ce nu &!

— Am văzut şi cred ci tii deja ce părere am. Am spus-o în faţa ta, în fa fa ducelui şi ţi-am spus-o şi în afara Sălii Mari…

— Ştiu ce ai spus şi nu aduc în discuţie aspectul meu fizic ca să îmi faci complimente. Doar că…

Scanned Willi CamEcanrver

I

Zeilor, îmi doream să nu fi deschis gura! Am clătinat din cap.

— Nu contează, Uită că am spus asta.

— Nu pot. Nu o voi face.

— Grozav! am mormăit.

— Tu eşti obişnuită cu măgari precum ducele! a zis pe un ton aspru. O fi el Ascendent, dar e un gunoi.

Mi-a stat inima-n loc.

— N-ar trebui să spui astfel de lucruri, Hawke. Tu…

— Nu îmi este teamă să spun adevărul. Poate că este privilegiat, dar e un individ slab, care îşi arată adevărata putere atunci când încearcă să-i umilească pe cei mai puternici decât el. Tu, de exemplu, cu puterea pe care o ai? îl faci să se simtă ca un incompetent – ceea ce este. Iar deatricile? Sunt un blazon al puterii tale. Sunt dovada că eşti o supravieţuitoare. Arată de ce eşti încă aici, în vreme ce atât de mulţi nu mai sunt. Nu sunt urâte. Nici pe departe. Sunt frumoase, Poppy.

Poppy.

— Ea treia oară când îmi spui aşa.

— A patrai m-a corectat el, iar eu am clipit la el suntem prieteni, nu-i aşa? Numai prietenii şi fratele tău îţi spun aşa. Poate că tu eşti Fecioara, iar eu sunt un gardian regal, dar, dincolo de asta, sper că noi doi suntem prieteni.

— Suntem.

Şi eram.

Şi-a lipit degetele de obrazul meu şi a oftat.

Iernii/or L Armenirăul

„Acumun P™”? 1 ™ci un indian bun*

M«– a alunecat Ş, trua mângâiat uşor secunde, **înainte să retragi q** te conduc la tine în cameră.** Se **face târziu”.**

Tmtrasaertopâept. CUGWU.

— Da… e

Avea şi mă ducă înapoi – înapoi în camera f* Care **eram Fecioara, Aleasa. Acolo unde nu mai eram P0 pp;**

d doar o umbră, căreia nu-i era permis să experime

Scanned Willi CamEcanrver

„”;

teze, să aibă nevoi, să trăiască sau să-şi iforefisaf. Unde începeam să mai fiu cea pe care el o vedea.

— Hawke? am şoptit, cu inima **bub**uindu-mi **ca tunetul.**

Sărută-mă! Te rogi

Capitolul douăzeci şi cinci

Hawke rămăsese atât de nemişcat, încât nici măcar nu mai eram sigură că respira. Cererea mea **îl** şocase – mă şocase şi pe *mine.* Cred că nici în nu mai respiram.

— Zeilor, a oftat ei, şi mâna i s-a întors pe obrazul meu-Nu-i nevoie să-mi spui de două orir Prinfceso, şi niciodată nu trebuie să mă rogi.

Înainte să apuc să răspund, şi-a lipit buzele de ale metee Am oftat ia atingerea delicată şi aş fi putut să jur că l-am simţit zâmbind. Aş fi vrut să-l văd, pentru că părea un zâmbet adevărat, cel cu toată gura, care-i făcea să apară amândouă gropiţele în obraji, dar apoi şi-a trecut buzele în lungtri buzelor mele, ucigător de încet, de parcă mi-ar fi trasat conturul gurii cu gura lui. Am rămas complet nemişcatcu jriima-n piept ca un fluture prins sub o cupolă de sticlă, în timp ce el se întorcea pe calea pe care tocmai ce o trasase. Fiorii mi s-au răspândit în tot corpul Am tremurat şi i-am strâns între degete tunica, boţind, fără îndoială, materialul.

Atingerea aceasta abia dacă era un sărut, dar, zeilor, **delicateţea, dulceaţa** ei mă răvăşeau şi mă **cutremurau**

¡cântifer la mim tonii până în străfundul sufletului. Apoi Hawke? i-a plecat capul, adâncind sărutul. Brusc, toiul s-a schimbat. Acest şirut – profunzimea lui – mi-au tăiat răsuflarea. Amândoi am rămas cu buzele întredeschise după ce ne-am despărfit, încercând tragem aer în piept. Nu puteam să-i văd ochii în întuneric, dar îi simţeam privirea pătrunzătoare.

Nu rugândeam la cine eram în acele secunde. Nu mă gândeam la ce em interzis şi la ce era corect. Nu gândeam deloc, ca fiu sinceră, şi nu ştiu care din noi doi s-a mişcat primul. Hawke? *Eu7* Amândoi în aceeaşi clipă? Buzele ni s-

Scanned Willi CamEcanrver

au întâlnit din nou, iar de această dată nu a fost nici urmă de ezitare. Doar dorinţă purii, atât de multă dorinţă, şi o mie de alte senzaţii şi sentimente puternice ascunse, care vibrau în mine. Buzele lui mi-au ars gura, mi-au înflăcărat sângele şi mi-au aprins simţurile. Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi apoi le-a lăsat să alunece în jos, pe braţe. Hawke a tremurat, şi un sunet care era pe jumătate suspin, pe jumătate murmur i-a scăpat de pe buze. Am simţit în acelaşi timp fiori de plăcere de partidă atunci când st-a dezlipit gura de a mea. Foamea din spatele sărutului nostru ar fi trebuit să mă sperie – şi poate că mă speria puţin, pentru că mi se părea prea mult şi nici pe departe destul, în acelaşi timpH Am oftat când ţi-a frecat mâinile [n jurul taliei mele. Corpul meu risipea parcă scântei, gata să ia foc.

426

M-a apucat de mijlo*c şi* m-a ridicat, aşezându-mă înapoi la el în poala. Am sfârşit cu genunchii în jurul coapselor lui, lipită de ei. Hainele erau o barieră prea fină între trupurile noastre, şi m-am înfiorat simţindu-l atât de aproape. Suspinul cu care mi-a răspuns, din nou un sunet adânc şi aspru, mi-a spulberat urma de ezitare

Din sroiffr f» cruw-d 427

pe care o mai aveam. Mi-am apăsat mâinile pe pieptul lui, uimită de felul în care trupul lui răspundea atingerii, în timp ce mi le treceam pe deasupra umerilor săi şi apoi în jurul gâtului. Apoi am făcut ceea ce-mi dorisem să fi făcut la Perla Roşie. Mi-am afundat degetele în părul lui şi am văzut că era pe cât de mătăsos mă aşteptasem să fie. Nicio altă parte a trupului său nu era la fel. Era cu totul o lespede de văpaie, lipită de mine.

Hawke şi-a trecut braţele în jurul meu, trăgându-mă atât de tare spre el, încât nu mai rămăsese niciun pic de spaţiu între noi. M-a sărutat din nou, a continuat să mă sărute, şi am ştiut că nu mai era vorba doar despre sărutări. Era mai mult de atât în felul în care el mă acea să mă simt şi eu 11 făceam pe el să se simtă.

Cuvintele lui mă atinseseră în cele mai adânci colţuri

Scanned Willi CamEcanrver

ale fiinţei mele, şi asta mă umplea de adrenalina. Mă simţeam vie, de parcă m-aş fi trezit în sfârşit dintr-un somn lung.

Nu voiam să se oprească niciodată.

Nu voiam să renunţ la potopul de senzaţii care mă inunda. Îmi dădeam vag seama că pierdusem controlul pe care-l aveam asupra darului meu. Toate zidurile se năruiseră, ai nu-mi puteam da seama dacă ceea ce simţeam îmi aparţinea mie, lui sau amândurora”.

M-am lăsat ghidată de instinct şi mi-am mişcat corpul în aceiaşi ritm cu al lui, iar el s-a înfiorat din nou şi mi-a prins buza de jos între buzele lui. A apucat în pumni materialul fin at rochiei şi l-a ridicat până când mâinile i-au ajuns să-mi atingă gambele. M-a trecut un fior din cap până în picioare.

— Adu-ţi aminte… mi-a şoptit, cu gura lipită de gura mea, în timp ce palmele îi alunecau pe **curbura *fciinifrr L Armenfr Dtit*** genunchiului meu. Dac a nu îţi place ceva, doar spune-mi, şi am să mă opresc.

Am încuviinţat din cap, căutându-i gura în întuneric, Când ham găsit bufete, m-am întrebatcum de rezistasem atât fără să-i sărut din nou.

M-am întrebat cum aveam să pot exista de acum înainte fără să îl sărut.

Gândul acesta amenința să-mi stingă fierbinţeala, dar Hawke şi-a mişcat din nou mâinile, explorându-mi pielea, şi am simţit sângele luându-mi foc în vene. M-am tras spre el, şi coapsele noastre s-au întâlnit, s-au contopit. M-am mişcat, Ne-am mişcat împreună, şi cred că i-am rostit numele înainte să-l sărut din nou, strecurându-mi limba printre buzele lui întredeschise.

Hawke şi-a tras capul pe spate, respirând greoi, şi şi-a Upit fruntea de a mea.

— Poppy, mi-a rostit el numele într-un fel care suna în acelaşi timp a rugăciune şi a blestem.

— Da?

I-am strâns părul mârâsos în pumni – Asta a fost a cincea oară când ţi-am rostit numele, în caz că mai ţii

Scanned Willi CamEcanrver

socoteala, Am zâmbii – O ţin.

— Bun.

Şi-a retras mâinile de sub voalurile rochiei mele şi mi-a cuprins obrazul în palmă. A trasat conturul măştii, surprinzându-mă din nou cu un oftat – Nu cred că am fost sincer cu câteva clipe în urmă. – în legătură cu ce?

I-am dat drumul la păr şi mi-am coborât mâinile pe umerii lui.

Din swrrge *fi cenusH*

— În legătură cu opritul, a recunoscui el încetişor, trecându-şi degetele peste obrazul meu şi în josul maxilarului, Eu m-aş opri, dar nu cred că tu m-ai opri.

— Nu prea înţeleg ce vrei să zici.

Mi-am lăsat ochii să se închidă în ciuda faptului că eram confuză în legătură cu ceea ce apunea şi nu înţelegeam de ce nu ne sărutam, îmi plăcea intimitatea apropierii dintre noi, felul în care îşi odihnea capul, sprijinit de al meu.

Şi-a trecut vârful degetelor pe curbura gâtului meu.

— Vrei să fiu direct?

— Vreau să fii sincer.

Aveam simţurile încă deschise. Ştiam asta pentru că simţisem o senzaţie străină, care fusese însă prea scurtă pentru a înţelege ce era.

Şi apoi mi-a sărutat tâmpla, iar eu m-am gândit la senzaţia aceea stranie, ca de cenuşă, pe care o simţisem în gât.

— Eram cât pe ce să te întind jos, pe pământ, şi să mă transform într-un gardian foarte, foarte rău.

Mi s-a tăiat răsuflarea şi m-a trecut un val de foc. Nu ştiam eu multe, dar ştiam destul cât să înţeleg ce însemna asta.

— Serios?

— Serios, a răspuns el sobru.

Ar fi trebuit să mă simt uşurată că se oprise – şi m-am simţii Dar, în acelaşi timp, nu tocmai. Ceea ce simţeam era un amalgam confuz de sentimente. Un lucru ştiam însă cu siguranţă.

Scanned Willi CamEcanrver

— Nu cred că te-aş fi oprit, am şoptit.

L-aş fi lăsat să mă tragă jos, la pământ şi aş fi primit tot ce avea de gând să facă, indiferent de consecinţe.

tăf icnttifer L Antrentrout

Hawke a twsăril şi s-a văitat:

— Nu mă ajuţi.

— Nu sunt li Fecioara bună.

— Nu, Mia sărutat cealaltă tâmplă. Eşti o fată normali Ceea ce se aşteaptă de la tine nu este bine, A făcut o pauză. Dar nici nu eşti deloc cuminte, în loc să mă simt jignită – pentru că nu era cu putinţă, chiar dacă nu luam în calcul acea seară* să neg asta am râs, şi, drept răsplată, el şi-a trecut din nou braţul în jurul meu. M-a lipit iar de trupul lui, ducându-şi mâna pe după ceafa mea-Mi-am lipit obrazul de umărul lui şi el s-a încordat o clipă, apoi şi-a mişcat degetele, începând să-mi maseze gâtul. Nu ştiu cât am stat acolo aşa, tăcu fi, ascunşi sub crengile sălciei, însă ştiu că am rămas mult timp după ce sângele mi s-a potolit în vene şi inima a început să-mi bată normal. Nu m-am mişcat şi nici Hawke nu a făcuU). Mi-a trecut prin gând că să fiu ţinută în braţe aşa, atât de aproape şi de strâns, era la fel de bine ca atunci când eram atmsă şi sărutată.

Poate chiar mai bine, dar într-un mod diferit. Se făcea însă târziu, şi, deloc surprinzător, Hawke a fost cel responsabil dintre noi doi. M-a sărutat pe frunte, şi asta mi-a făcut inima să palpite de atâta dulceaţă, încât era aproape dureros.

— Trebuie să te duc înapoi, Prinţeso – Ştiu.

Cu toate acestea, mă ţineam de el. A râs, şi eu am zâmbit, lipită de umărul lui.

— Trebuie să-mi dai drumul însă.

— Ştiu.

Din centioă 431

Am oftat, dar am rămas toi cum eram, gândindu-mă că, în clipa în care aveam să păşim afară, aveam să ne întoarcem în lumea reală, să părăsim raiul nostru, în care eu eram Poppy şi cine eram chiar conta.

— Nu vreau să merg.

Scanned Willi CamEcanrver

I

A rămas tăcut pentru atât de mult timp, încât m-am gândit că poate spusesem ceva greşit, însă apoi m-a strâns din nou. Atunci când a vorbit, vocea i-a sunat straniu de aspră:

— Nici eu.

Aproape că l-am întrebat de ce trebuia să o facem, dar am reuşit să mă abţin, S-a ridicat şi m-a ridicat şi pe mine odaia cu el, forându-mă să-mi cobor picioarele pe pământ Am stat aşa încă o clipă, mult prea scurtă, cu braţele lui în jurul meu, cu braţele mele întinse spre el, cu trupurile noastre încă unite.

Apoi am respirat adânc, am deschis ochii şi am făcut un pas înapoi. Nu puteam să-l văd, dar nu am fost surprinsă că el mi-a găsit mâna şi m-a condus spre ramurile sălciei, în faţa cărora s-a oprit.

— Eşti gata?

Nu eram gata deloc, dar am încuviinţat şi am păşit pe sub crengile sălciei. O greutate teribilă ameninţa să-mi strivească pieptul Dar refuzam să permit ca asta să se întâmple. Cel puţin, nu atunci. Aveam toată noaptea la dispoziţie pentru a transforma tot ce simţeam în amintire.

Aveam multe nopţi în faţă pentru asta.

Ne-am croat drumul înapoi spre aleea luminată cu felinare, prin grădina tăcută, în care se auzeau doar vântul şi sunetul paşilor noştri. Am privit spre aleile umbroase.

42 Jtnnifer L Amicntrout întrebându-mă ce *se* întâmplase cu conversaţiile şoptite şi cu oftaturile.

Am trecut de un colţ şi ne apropiam de fântână, când… Am dat nas în nas cu Vikter, fără mască. Mi-a sărit inima-n piept şi am făcut un pas înapoi, gata să mă prăvălesc. Hawke s-a întors, gata să mă prindă, dar am reuşit să rămân pe picioarele mele.

— O, zeilor! am şoptit, cu ochii la Vikter. Aproape mi-ai provocat un infarct.

Vikter m-a privit lung pentru câteva clipe, apoi s-a întors spre Hawke. A strâns din dinţi, cu ochii la mâna lui Hawke, care încă o ţinea pe a mea. Of, la naiba!

Vikter şi-a ridicat încet privirea, în timp ce eu

Scanned Willi CamEcanrver

încercam să-mi eliberez mâna. Hawke m-a ţinut strâns o clipă, apoi mi-a dat drumul. Mi-am împreunat degetele, cu ochii mari în spatele măştii.

— E timpul să te întorci la tine în cameră, *Fecioara!* a spus Vikter aspru, pe un ton jos. Intonaţia lui m-a făcut să tresar.

— Eram pe cale să o conduc pe *Perieââaphe* înapoi în camera ei! a replicat Hawke. Vikter şi-a întors capul spre el.

— Ştiu exact ce erai pe cale să faci. Am rămas cu gura căscată.

— Mă îndoiesc, a murmurat Hawke. Ceea ce nu era ce-ar fi trebuit să spună.

— Crezi că nu ştiu? Vikter a făcut un pas spre Hawke, şi, chiar dacă Hawke era cu câţiva centimetri mai înalt, se priveau ochi în ochi. E de ajuns să arunc o singură privire la voi doi ca să ştiu.

Din *cttmfA*

O privire la noi doi? Clipind, mi-am dus degetele spre buzele pe care încă mî le simţeam umflate, vibrând. Mi-a; burat privirtşa spre gura lui Hawke. Buzele lui *chiar* arătau umflate.

Hawke nu s-a dat înapoi şi l-a privit la rândul lui în ochi pe Vikter, şi nu-mi puteam închipui ce-ar fi putut să spună.

— Nu s-a întâmplat nimic, Vikter.

Ei bine…

Nimic? a mârâit Vikter. Băiete, m-oi fi născut eu noaptea, dar nu noaptea trecută.

Am clipit.

- în mulţumesc că ai punctat ceva evident! i-a întors-o Hawke. Dar ai întrecut orice măsură.
- *Eu?* Vikter a râs, fără pic de umor. Tu înţelegi ce este ea? a întrebat el cu autoritate, cu glasul atât de jos, încât abia îl auzeam. Îţi dai măcar seama ce ai fi putut provoca dacă nu eu, ci oricine altcineva ar fi dat de voi?

Am făcut un pas în faţă.

— Vikter…

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Ştiu exact cine este! i-a tăiat-o Hawke. Nu ce este. Poate că tu ai uitat că nu e doar un obiect lipsit de viaţă, menit să servească scopurilor unui regat, dar eu nu am uitat – Hawke!

M-am răsucit spre el.

— O, dai Tu vorbeşti. Cum o vezi tu, Hawke? Vikter s-a apropiat şi mai mult. Brusc deveniseră la fel de apropiaţi pe cât fusesem eu şi Hawke sub salcie. O altă cucerire pe lista ta?

Am tresărit şi m-am întors la d.

433

— Vifcier.

Jentiifer L Antientrout

— Oare pentru că reprezintă cea mai mare provocare? a continuat Vikter, iar eu m-am uitat uluită la eh

Hawke şi-a lăsat bărbia în piept.

- înţeleg că vrei să o protejezi. Înţeleg asta. Dar, îţi mai spun o dată, ai depăşit orice limită.
- Iar eu îţi promit asta… doar peste cadavrul meu îţi vei mai petrece o clipă singur cu ea.

Hawke a zâmbit cu jumătate de gură. Fără gropiţă. Trăsăturile păreau să i se ascută în lumina lunii, punându-i umbre sub ochi şi în obraji.

- Ea te vede ca pe un tată, a zis el, cu o voce atât de mătăsoasă, încât am simţit fiori **alunecâ**ndu-mi pe şira spinării. Ar suferi dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

— Asta este o ameninţare? a întrebat Vikter ridicând din sprâncene.

— Îţi spun doar că ea este singurul motiv pentru care

I nu-ţi transform promisiunea în realitate chiar în această clipă, l-a avertizat el. Dar trebuie să te dai la o parte. Dacă n-o faci, cineva va avea de suferit, şi acela nu voi fi eu. Apoi Poppy se va supăra – s-a întors spre mine şi asta e a şasea oară când rostesc numele.

Eu n-am putut să fac nimic în afară de a mă holba.

— Nu vreau să o văd supărată, aşa că”, Fă, dracului, un pas înapoi!

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Amândoi trebuie să încetaţi! am şoptit, apucându-l de braţ pe Vikter, dar el nu s-a clintit. Serios, Lucrurile escaladează fără motiv. Vă rog.

Nu şi-au luat ochii unul de la altul, de parcă nici măcar n-aş fi fost acolo.

434

În cele din urmă, Vikter s-a tras la o parte. Nu ştiu dacă pentru că citise ceva pe chipul lui Hawke sau pentru

Din nănge fi cenuşit că eu îl trăgeam de braţ, dar a mai făcut încă un pas înapoi, mai palid în lumina lunii decât îl văzusem vreodată.

— O voi păzi eu pentru restul serii, a declarat Vikter, ţ-ţi liber.

Hawke a rânjii, iar eu i-am aruncat o privire urâtă, pe care nici măcar nu a părut să o bage de seamă. Nu a spus nimic când Vikter m-a luat de braţ şi s-a întors. M-am dus cu el şi, după doar câţiva paşi, am privit peste umăr, Locul în care se aflase Hawke era acum gol Mi-am rotit repede privirea în jur, fără să-l văd. Unde,»?

— Nici măcar nu ştiu ce să-ţi spun, a declarat Vikter, Zeilor. După ce am terminat de vorbit cu comandantul şi nu te-am mai găsit, am reuşit să dau de Tawny. Ea mi-a spus că te-ai întors la tine în cameră. Am mers să văd ce faci şi, cum nu erai acolo, m-am gândit că s-ar putea să fii aici. Dar nu m-am aşteptat la asta. Mie mi se părea că ştia exact ce să-mi spună. La naiba, Poppy! Eşti mai deşteaptă de atât] Ştii bine lucrurile pe care le rişti şi, la dracu', nu mă refer la regat aici! Faptul că înjura mi-a atras atenţia. Mi-am ridicat privirea spre el, în timp ce păşea înainte apăsat, trăgându-mă după el. Dacă te-ar fi văzut cineva cu el, cea mai mică dintre temerile mele ar fi fost că vei pierde câteva zile de antrenament, a continuat, şi mie mi s-a lăsat un gol în stomac. Iar Hawke e băiat inteligent! La naiba, n-ar fi trebuit niciodată să-şi pună mâna pe…

— Nu s-a întâmplat nimic, Vikter – Prostii, Poppy! Arătai de parcă ai fi fost sărutată intens. Sper că doar asta a fost

«5

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Of, zeilor! am exclamat, cu obrajii aprinşi.

— Nu mă minţi!

feHmfof L Amtifitraut

— Ne întorceam ca să mergem în camera mea… Vikters-a oprit uitându-se în jos la mine cu ochii marj şi sprâncenele ridicate

— Nu-i ceea ce crezi tu! am insistat, şi acela era adevărul. Te rog, lasă-mă să-ţi explic ce s-a întâmplat J am zis, încercând cu disperare să-mi dau seama cum aş fi putut drege lucrurile.

— Nu aed că vreau să ştiu. L-am ignorat

— După ce ai plecat să vorbeşti cu comandantul, mi-a părut rău pentru Tawny, care stătea după mine. Ştiam că, atât timp cât rămâneam acolo, ea avea să simtă că era de datoria ei să-mi stea alături. Aşa că i-am spus că mă întorc la mine în cameră ca să aibă ocazia să se distreze şi ea.

— Asta nu explică totuşi cum ai ajuns aici, cu el – Acum treceam la asta, am zis, încercând să am răbdare. Hawke ştia că nu vreau să mă întorc la mine în cameră şi ştia cât de mult iubeam grădinile, Aşa că m-a dus afară ca să pot., ca să încerc să trec peste ceea ce s-a întâmplat aici cu Rylan, De aceea eram în grădină.

— Am impresia că sari peste multe lucruri, în acel punct, ştiam că nu avea rost să mint, cel puţin nu în toate privinţele.

— Ne-am plimbat prin jur, iar Hawke mi-a arătat locul lui preferaidin grădină. i-am cerut să mă sărute, Vikter şi-a ferit privirea, strângând din dinţi.

— Şi ne-am sărutat. Bine? S-a întâmplat, dar asta a fost tot. S-a oprit înainte ca lucrurile să meargă prea departe. Spuneam adevărul. Ştiu că nu ar 6 trebuit să i-o cer…

— El n-ar fi trebuit să fie atât de dornic să te asculte.

fâm jwijfe i i u frf 437

— N «asta contează.

- Ba iisto contează Poppy.
- Ba nu!

Mi-am smuls braţul din strânsoarea lui şi mi-am

Scanned Willi CamEcanrver

strâns degetele în pumni, înainte să apuc ceva cu care să arunc în el.

— Nu despre el este vorbai l-am citit uluirea pe chip.

M-am străduit să-mi cobor vocea.

— Este vorba despre toată prostia asta. Despre faptul că nu pot să fac nimic. Că nu am dreptul la nici măcar o noapte în care să fac ceva distractiv, în care să mă simt bine. Că nu pot experimenta nimic fără să mi se reamintească întruna ce sunt. Fără să mi se amintească de toate privilegiile pe care tu şi Tawny le aveţi, şi toţi ceilalţi, dar eu, nii. Mi-a tremurat vocea. Simţeam o arsură în gât, Eu nu am nimic.

I s-a îmblânzit chipul

— Poppy”.

— Nu.

Am făcut un pas înapoi, cu ochii înlăcrimaţi.

— Tu nu înţelegi. Nu pot să-mi sărbătoresc zilele de naştere pentru că nu vor zeii. Nu mi se permite să merg la picnicuri sau la o cină cu ceilalţi pentru că sunt Fecioara. Nu am dreptul să mă apăr singură pentru că ar fi nepotrivit. Nici măcar nu ştiu să călăresc. Aproape toate cărţile îmi sunt interzise. Nu pot să socializez sau să-mi fac prieteni pentru că singura mea menire este să servesc regatului ducându-mă la zei – un act pe care nimeni nu mi l-a explicat vreodată. Ce înseamnă, de fapt, asta? Respirând sacadat, am încercat să-mi ţin emoţiile în frâu, dar nu am reuşit Ceva în mine se frânsese, se deschisese o uşă

Jtinnifer L *Artiittntraut* şi acum nu mai puteam să mă opresc. Nici măcar nu şi în dacă mă aşteaptă vreun viitor după Ascensiune, în mai pufm de un an, poate chiar mai devreme, e posibil să pierd orice şansă de a încerca tot ceea ce lumea ta de-a gata. Nu am o viaţă, Vikter. Nu am nimic – Poppy, şoptit el.

— Mi-au luat totul – liberul» arbitru, drepturile, viitorul – şi trebuie să îndur oricum tecţiik ducelui! am scuipat cutremurată. Trebuie să stau şi să îl las să mă lovească. Să îl las să mă privească şi să mă atingă! Să facă

Scanned Willi CamEcanrver

tot ce el şi lordul poftesc... Am tras aer în piept şi am simţit că-mi iau foc plămânii, Mi-am ridicat mâinile şi mi le-am înfipt în păr. Am tras, în timp ce Vikter îşi închidea ochii. Trebuie să stau şi să îndur. Nu pot nici măcar tip sau să plâng. Nu pot să fac nimic. Aşa că îmi pare rău că faptul că am ales ceva ce mi-am dorit e o atât de mare dezamăgire pentru tine, pentru regat, pentru toată lumea şi pentru *zel* în ce stă onoarea de a fi Fecioara? De ce, mai exact, ar trebui să fiu mândră? Cine şi-ar dori viaţa mea? Arată-mi-L şi voi schimba bucuroasă locul cu el. N-ar trebui să şocheze pe nimeni că vreau să fiu considerată nevrednică.

Din clipa în care acele cuvinte mi-au alunecat de pe buze> mi-am dus mâna la gură. Vikter a deschis larg ochii şi, pentru o vreme, ne-am uitat unul la altui, cu adevărul între noi, ca o sabie cu două tăişuri.

— Poppy. Vikter şi-a rotit privirea în jur şi apoi a venit spre mine. E în ordine. Totul va fi bine.

fvi-am ferit într-o parte şi mi-am strâns degetele în urul gurii. Nu era în ordine. Nu avea să fie bine. Spusesem adevărul cu voce tare.

Din stingt şi ceii a-d <39

Cu inima bătându-mi tare în piept şi stomacul ghem, am luat-o spre castel Mi-am zis că avea să mi se facă rău.

— Vreau să mă întorc la mine în cameră, am şoptit, Lăsându-mi mâinile în jos.

Vikter a dat să spună ceva.

— Te rog. Vreau doar să mă întorc în camera mea.

N-a mai adăugat nimic, slavă zeilor, dar m-a urmat îndeaproape. Nu puteam să mă concentrez decât asupra paşilor pe care îi făceam. Dacă nu făceam asta, ghemul de furie pe care F) simţeam în piept avea să explodeze. Eu aveam să explodez. Aşa simţeam, Aveam să explodez într-o ploaie de flăcări şi scântei. Nu îmi păsa de cum arătam când am păşit în hol şi am trecut în lumină, nici de ceea ce credeau oamenii care mă vedeau şi îşi dădeau seama că eram Fecioara. Tot trupul îmi vibra din nevoia de a...

S-a auzit un zgomot puternic care îmi amintea de cel

Scanned Willi CamEcanrver

făcut de un lemn despicat, şi ne-am oprit. Ne-am întors spre Sala Mare chiar în clipa în care a răsunat un strigăt, urmat de ţipete – ţipete sfâşietoare, unul după altul. Mi s-a oprit inima în piept.

Cineva – o doamnă de onoare – a ieşit din Sala Mare cu spatele. Rochia roşie îi flutura în jurul picioarelor şi avea mâinile la gură.

Vikter a luat-o spre intrare, dar s-a oprit. S-a întors spre mine, şi am ştiut că voia să mă ducă înapoi la mine în cameră, însă fipetele continuau să se înteţească, urmate de strigăte de panică şi groază. A ieşit încă o domniţă. Apoi un servitor, care ducea o tavă goală. Omul s-a întors şi a vomitat

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, însă nimeni nu mi-a răspuns.

Iftiijifef L Anmtttwut

Nimeni nu putea să mă audă din cauza *¡ipetehr.* Ochii mei măriţi de groapă i-au întâlnit pe ai lui Vikter.

— Îawny este înăuntru.

Falca lui încleştată ¡mi ari ta că nu îi p¿tea, S-a îndreptat spre mine. Însă am fost mai rapidă decât el, pentru că lot el mă învăţa & e cum să iau viteză, l-am scăpat printre degete şi am luat-o spre sală, cu blestemele lui răsunândiwnî în urechi.

O mulţime de oameni au năvălit pe uşă afară, lo**vi**ndu-mi umerii. Am văzul ca prin ceafă feţe mascate venind din toate direcţiile. M-au împins într-o parte, am alunecat pe podeaua lustruită, dar am continuat să înaintez. Tawny era înăuntru. Era singurul lucru Îs care mă puteam gândi în timp ce îmi croiam drum cu greu prin mulţimea panicată.

M-am oprit apoi, cu privirea la estradă, la ceea ce se afla în spatele estradei.

— O, zeilor! am şoptit.

Ştiam acum de unde venise sunetul acela. Una dintre bârnele de lemn care susţinea steagurile grele se frânsese. Steagul Ritualului căzuse, adunat grămadă pe podeaua estradei, însă peretele era încă acoperit în roşu.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am văzul de ce se frânsese bârna, ce atârna de cea care era încă la locul ei. Cu braţele întinse şi pielea palidă acoperită în roşu, atât de mult roşu. Ştiam cine era. Ştiam de ce ducesa stătea în mijlocul Sălii Mari, cu mâinile pe lângă corp, şi de ce toţi ceilalţi erau şocaţi de groază.

Părul aeda alai de blond încât părea aproape alb.

Era ducele.

nu

Chiar şi din locul în care mă aflam, putusem vedea ce avea trecut prin piept – prin inimă. L-aş fi recunoscut oriunde.

Din sânge şi. ce nu ţa Ura biciul cu care* mă lovea, îi deasupra lui, scris cu roşu – cu **săneele** lui – jurământul Celui întunecal. S

„Din sânge şi cenuşă «Ni? vom ridicai

Capitolul douăzeci şi şase

Ducele de Masadonia era mort.

Fusese asasinat.

Nu-mi puteam lua ochii de la el, nici măcar după ce l-am simţit pe Vikter apropiindu-se de mine, A zis ceva, dar nu l-am auziil, pentru că îmi bubuia prea tare iruma-n timpane.

Ducele fusese tras în ţeapă, în acelaşi fel în care ar fi fost ucis un blestemat sau un Temut – cu lemn dintr-un copac care crescuse în Pădurea Sângerie, cu acelaşi bici pe care Ei mângâiase adesea cu drag înainte de a-l ridica asupra mea, lovindu-mă, uneori chiar spintecându-mi pielea.

M-am întrebat prosteşte cum ar fi putut cineva să treacă biciul prin pieptul ducelui. Capetele nu erau ascuţite, ci rotunde şi netede. Efortul şi forţa necesare… Ca să nu mai zic că ducele ar fi ripostat – dacă nu cumva fusese imobilizat înainte.

Doar un atlant ian ar fi putut să facă asta.

Vikter mi-a atins braţul, şi, încetişor, mi-am luat ochii de la rămăşiţele ducelui.

— *E* mort, am zis. Chiar e mort.

Din *sânge şi cenuşă*

Scanned Willi CamEcanrver

Mi s-a ridicat din piept un chicot foarte nepotrivit cu situaţia. Mi-am astupat gura şi mi-am întors spatele spre locul în care ducele atârna, tras în ţeapă.

Nu credeam că era amuzant. Deloc. Nu îmi plăcea individul – ca să fiu sinceră, îl uram din toate puterile dar un atlantian intrase din nou în castelul Teerman, şi asta era înspăimântător. Şi de aceea situaţia nu era amuzantă.

Dar nu era nici tristă.

Zeilor, chiar nu eram vrednică, şi eram probabil un om groaznic, dar am oftat blând, un sunet de… uşurare desprinzându-mi-se de pe buze. Se sfârşise cu *lecţiile.* Se sfârşise cu privirile lungi şi cu atingerile. Nu aveam să mai sufăr din cauza lui. Se sfârşise cu ruşinea aceea grea, slinoasă. Privirea mi-a alunecat spre ducesă, de care se apropia un Ascendent înalt şi brunet. Se sfârşise cu Lord Mazeen.

Fără duce, acesta nu avea nicio putere asupra mea, şi mi-a venit din nou să zâmbesc.

Am simţit mişcare venind din partea mea stângă şi m-am întors, văzând-o pe Tawny cum îşi croia drum printr-un grup de Ascendenţi, cavaleri şi doamne de onoare. A alergat spre mine, cu ochii mari în spatele măştii. Buclele îi săltau pe obraji.

— Nu pot să cred ce văd! Mi-a apucat mâinile şi a aruncat o privire spre estradă. Cutremurată, şi-a întors repede privirea înapoi spre mine. Nu poate fi adevărat.

— Este adevărat.

M-am întors din nou spre estradă. Gardienii încercau să-l coboare pe duce, însă era ridicat prea sus pe perete.

— Au nevoie de o scară.

443

— Poftim? a şoptit Tawny.

lemu/rr L, ***Atvllfttruut***

— O scară: Nu vor ajunge altfel la el, am zis, arătând cu degetul l-am simţit privirea aţintită asupra mea. Crezi că a fost acolo sus pe durata întregului Ritual? Tot timpul?

— Nici nu ştiu ce să cred. Tawny s-a întors, ca să fie cu spatele la estradă. Deloc.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Măcar acum ştim de ce nu şi-a făcut apariţia la Ritual, am zns.

— Poppy! a exclamat Tawny încetişor

— Scuzei

Am privit-o pe ducesă întorcându-se spre lord, Buzele i se mişcau rapid.

— Ducesa nu pare prea răvăşită, nu-i aşa?

Vikter a intervenit:

— Cred că e momentul să te duc la tine în cameră.

Probabil avea dreptate, aşa că am încuviinţat din cap şi, când să mă întorc.

Sticlă spartăi M-am răsucit spre locul din care venea sunetul şi am văzut cioburi zburând prin aer. Era una dintre ferestrele dinspre grădină, Tawny mi-a strâns mai tare braţul. Încă o fereastră s-a spart, de data aceasta la stânga noastrX şi, când ne-am întors, am văzut cum cădeau cioburile şi îi răneau pe cei din grupul care se afla acolo – adunarea din care făcuse parte Tawny. Ţipetele de groază au fost înlocuite cu urlete de durere, în timp ce bucăţile de sticlă tăiau în carne, O fată s-a îndepărtat de grup pe brânci, ducându-şi mâinile tremurânde spre faţa însângerată. Avea numeroase tăieturi pe obraji şi pe frunte. Era Loren. S-a împiedicat urlând, în timp ce fata blonda din faţa ei s-a întors încet spre ea.

444

Avea bucăţi de sticlă înfipte în ochi şi un râuleţ roşu de sânge îi aluneca pe obraji. S-a prăvălit la pământ ca o păpuşă de hârtie.

Din **AOffjfir ţa** *ocnaşii* **445**

— Ţtefinai a strigat Tawnv, dându-mi drumul la bra} şi Hiind-ospreea.

Mi-am revenit din şoc şi m-am avântat spre Tawny. Am tras-o de braţ chiar când unul dintre cavaleri a căzut în genunchi şi apoi s-a prăvălit cu faţa ia pământ.

— Ce? Trebuie să merg la ea + Are nevoie de ajutor…

— Nu.

Am tras-o înapoi, în timp ce Loren încerca să-şi ridice prietena, să o facă să se mişte, încă o fereastră a explodat.

Scanned Willi CamEcanrver

— Nu te pop apropia de ferestre. Îmi pare rău. *Nu.*

Lui Tawny i-au lucit ochii.

— Dar…

5-a auzit ceva vâjâind prin aer. A lovit un lord. Impactul l-a făcut să se învârtă pe loc, şi Tawny a ţipat. Îi nimerise o săgeată în *ochi.* Era un Ascendent dar a căzut mort înainte să atingă podeaua. Sub el băltea acum silngele.

Ascendenţii puteau să moară.

Capul şi inima le erau la fel de vulnerabile ca ale unui muritor, iar cel care dăduse drumul săgeţii ştia asta.

Cu sabia scoasă din teacă, Vikter ne-a tras pe mine! pe Tawny în spatele lui. Ducesa, înconjurată de gardieni regali, a urlat:

— Scoate-o de aici! Acum! Scoate".

O săgeată l-a străpuns pe gardianul regal care stătea în faţa ei. Sângele i-a gâlgâit din gât, 5-a întins după săgeată, închizându-şi şi deseftizându-şi gura.

Zeilor…

M-am lovit de Tawny în timp ce Vikter ne mâna spre ieşire, Am înaintat şi mi-am dus mâna la pumnalul…

44 b Jtmtife r l. Artjicntwul

Zbieretele care veneau din faţa sălii ne-au oprii în loc **pentRU** câteva clipe. Sunetele.»

Durere.

Teroare.

Moarte.

Apoi, un val de oameni a-a năpustit în Sala Mare, Ascendenţi şi muritori, oameni de rând şi nobili, toţi alergau spre noi. Rochiile şi tunicile erau de un roşu mai intens acum, iar feţele – fie cadaverice, fie pătate în stacojiu. Unii au căzut înainte să ajungă la trepte, cu săgefi şi. *cu file* înfipte în spate. Alţii s-au prăvălit pe trepte în fuga lor disperată.

Riscam să fim călcaţi în picioare.

Nici măcar nu m-am mai întins după pumnal. Nu puteam să mă lupt cu ei. Nu ei erau duşmanul.

— Rahat! a mârâit Vikter, răsucindu-se spre mine.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Tawny rămăsese împietrită, l-am întâlnit privirea lui Vikter şi am ştiut ce avea să se întâmple. Mi-a stat inima în piept.

— Protejaţi Fecioara! a strigat el.

Am prins-o pe Tawny de mâini şi am tras-o spre mine. mi-am trecut braţele în jurul ei şi am strâns-o cât de tare am putut Viliter şi-a trecut braţele în jurul meu. Gardienii s-au strâns în jurul nostru şi, pentru că o ţineam pe Tawny lipită de trupul meu, s-au văzut forjaţi să formeze baricada în jurul amândurora.

— Îmi este teamă, a şoptit Tawny, lipită de obrazul meu.

— Suntem în siguranţă I am minţit

Mi-am forţat ochii să rămână deschişi, deşi voiam să îi închid. Inima mi se zbătea în piept. Pentru o clipă, m-am rugat la zei. M-am rugat ca Hawke să nu fie nicăieri prin preajmă. Să fi plecat în oraş ca să scape de tensiune.

Din ftÂMtfr cerneri

— Ţineţi-vă…

Era ca şi cum am fi fost loviţi de pietre.

Trupurile se izbeau de gardieni din toate direcţiile, impi” gându-i în mine şi în Tawnv. Tecile săbiilor se înfigeau în coaste şi făceau oasele să trosnească. Coatele izbeau în came, Vazele se spărgeau. Oamenii s*t... frângeau.* Presiunea mulţimii, a sutelor de persoane care fugiseră din Sala Mare şi acum se reîntorceau, era prea mare…

Era de parcă un val uriaş izbise, spulberând gardian după gardian, până când am simţit strânsoarea lui Vikter slăbind. Şi apoi a dispărut, şi ceva – *cineva* – dur m-a lovit, 5-a izbit deâawny şi de mine. Ea a fost smulsă din bravele mele, dusă cu puhoiul de oameni urlând, care fugeau din calea a ceea ce îi îngrozise.

Acela a fost ultimul meu gând înainte să simt că sala se întoarce cu susul în jos. Picioarele mi s-au ridicat de la pământ şi am trăit o clipă de levitaţie. Am văzut zeii pictaţi de pe tavan şi apoi chipuri lovite de teroare, şi sânge, şi spumă. Apoi, am căzut, alunecând şi izbindu-mi genunchii

Scanned Willi CamEcanrver

de podeaua dură.

Am încercat să mă ridic, conştientă că nu puteam rămâne la pământ.

— Tawnyt am ţipat, căutând-o din priviri, dar nu vedeam în faţa ochilor decât roşu… pretutindeni.

447

Am simţit un genunchi în coaste, şi mi s-a tăiat răsuflarea. Un bocanc m-a lovit în spate şi m-a izbit de podea. Durerea mi-a săgetat coloana. Am bâjbâit orbeşte peste mâncarea vărsată, peste trandafiri striviţi şi peste… zeilor, o, zeilor! Teste trupuri moi şi umede, încercând să mă ridic. M-a prins ceva de fustă, şi am alunecat în faţă.

¡Mitufitr L Antwiurtml

M-am lovit de Dafina. Pentru o clipă, timpul a părut să iitea în loc. M-am uitat la frumosul ei ochi albastru, acum zgâriat. Masca aceea a ei> la fel de stridentă ca a lui Loren, era acum roşie, înecată în sânge. Mi-am întins mâna, vrând să şterg sângele de pe cristale…

Apoi, am văzu i-o pe Loren, făcută ghem în spatele Dalinei, cu mâinile deasupra capului. M-am târât înainte şi am apucat-o de braţ. Şi-a ridicat capul. Vie. Era vie.

- Ridică-te! am ¿îs, trăgând de ea în timp ce încercam să mă ridic.

Dar ceva mă trăgea în jos. M-am uitat peste umăr şi imediat nu-am dorit să nu o fi făcut. Era un cadavru. Am apucat de poalele rochiei şi am rupt-o. M-am întors apoi spre Loren în timp ce un miros vag de sulf, usturător a ajuns până la mine. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Ridică-te! Ridică-tel Ridică-tei

- Nu pot, a plâns ea. Nu pot. Nu pot…

Urlând, pentru că cineva se prăbuşise peste mine, am apucat-o pe Loren de rochie, de braţ, de păr – de tot ce-am putut – şi am tras-o peste Dafina. Simţurile mi s-au deschis larg, şi m-au inundat teroarea şi durerea, de la ea, de pretutindeni. Dar am reuşit să mă ridic şi să o salt şi pe Loren. Am văzut un stâlp şi m-am îndreptat spre el.

— Vezi stâlpul ăla? am întrebat-o pe Loren. Putem sta acolo. Ne putem fine de el.

Scanned Willi CamEcanrver

I

- Uratul meu! a oftat. Cred că este rupt.

— Îmi pare rău.

Am apucal-o de mijloc, în schimb.

— Trebuie să o iau pe Dafina! a zis ea. Trebuie să o iau. Nu ar trebui să fie lăsată aşa. Trebuie să o iau cu mine.

Mi s-a pus un nod în gât în timp ce trăgeam de Loren spre stâlp. Nu puteam să mă gândesc la Dafina, şi la acea

Din *ftinge cenuşti* 449

masca, şi la ochiul acela frumos al ei, singurul care îi mai rămăsese, Nu puteam să mă gândesc la trupurile peste care călcam-Nu puteam.

— Aproape am ajuns.

Cineva s-a izbit de noi, dar m-am fin ut pe picioare – Loren s-a ţinut de mine, şi eram aproape. Câţiva paşi şi aveam să fim ferite din calea puhoiului. Aveam să…

Loren s-a smucit, şi am simţit ceva umed şi cald pe obrazul meu drept şi pe gât. Loren şi-a slăbit strânsoarea, iar eu am prins-o, dar greutatea ei m-a tras în jos.

— Ţine-te bine! i-am spus. Aproape am ajuns…»

Am privit în jos, m-am uitat spre ea, pentru că aluneca şi nu mai puteam să o ţin.

A căzut, şi nu puteam crede ce vedeam în faţa ochilor. Am refuzat să cred în timp ce eram îmbrâncită dintr-o parte în alta. Nu era cu putinţă ca în ceafa ei să fie înfiptă o săgeată, vibrând încă.

- Aproape am ajuns, am şoptit.

De afară s-a auzit un fluleral sfâşietor, urmat de încă unul şi încă unul. Mi-am ridicat încet capul şi am privit spre umbrele grădinii, unele mai adânci şi mai întunecate decât altele. Se apropiau.

Doar ce fusesem acolo, afară, cu Hawke. Reuşise să iasă la timp? Sau fusese doborât de…

Nu puteam să mă gândesc la asta. Plecase. Trebuia să fi plecat.

Cineva m-a apucat de braţ şi m-a răsucit

— Intrarea laterală. Comandatul jansen mi-a apărut în faţa ochilor. Trebuie să ajungem la intrarea laterală

Scanned Willi CamEcanrver

acum, Fecioară.

Am clipit încet, amorţită.

- Vikter, Tawny. Trebuie să-i găsesc…

Jamifi r L Armentriiiti

— Ţi nu contează acum. Trebuie să te scot de aici. La naiba!

M-am întors disperată, cercetând mulţimea de oameni, căutându-i pe cei dragi mie. Comandantul m-a apucat dar braţul îmi era prea alunecos* Am scăpat din strânsoare şi m-am avântat în masa de oameni.

— Tawny! am ţipat împingând un om în vârstă. Vikter! Tawny.

— Poppy!

Nişte mâini m-au apucat de spate, şi m-am întors. Tawny se agăţase de mine. Nu mai avea masca şi jumătate din păi i se despletise.

— O, zeilor, Poppy!

Ţinându-mă de ea, am privit peste umăr şi am întâlnit privirea glacială a lui Lord Mazeen.

— Mă bucur să văd că eşti încă în viaţă, a zis ei, înainte să apuc să răspund, Vikter m-a tras cu forţa, despârjindu-mă de Tawny.

— Eşti rănită? a ţipat, ştergându-mi sângele de pe chip.

Mi-am întredeschis buzele. Am văzu i-o pe ducesă în spatele nostru, înconjurată de gardieni. În spatele tor ardea ducele.

FJăcările se înălţau. Îi cu prinseseră picioarele şi se urcau spre trunchi, se împrăştiau pe braţe.

— Zeilor! a murmurai Tawny.

Am crezut că şi ea vedea ce vedeam eu, dar apoi mi-am dat seama că ea era cu fata spre intrare. M-am întors.

Stăteau ia uşi şi în dreptul ferestrelor sparte, cu zecile, îmbrăcaţi în ţinuta ceremonială a Ritualului, cu fetele acoperite de măşti argintii. ***Vârcolaci.*** Măştile lor fuseseră create să semene cu a vârcolacilor – urechi, boturi, coiji ascuţiţi şi lungi. Cei de la intrare erau înarmaţi

D/în ttrmifrt ni pumnale şi topoare. Cei de la ferestre

Scanned Willi CamEcanrver

I

trăseseră săgej nu. Erau Descendenţi; poate că printre ei se aflau şi aiâam ticni mascaţi.

Atunci, m-a lovit.

Fuseseră printre noi întreaga seară. M-am gândit la Agnes şi la ce-mi spusese, la cât de agitată păruse, la faptul că Vikter simţise că nu ne mărturisise chiar tot. Oare ştiuse şi încercase să mă avertizeze? Nu şi pe Ascendenţii care muriseră însă. Nu pe Loren şi pe Dafin a, care nu făcuseră rău nimănui.

Mi-am strâns mâinile în pumni

— Din sânge şi cenuşă! a strigat unul dintre ei.

— Ne vom ridica! a urlat altul.

— Din sânge şi cenuşă! au strigat mai mulţi şi au pornit în jos pe scărl

— Ne vom ridica!

Vikter m-a înşfăcat, iar eu am apucat-o pe Tawny de mână.

— Trebuie să ne mişcăm mpid.

Vikter a făcut semn din cap spre comandantul care acum se afla lângă lord.

Gardienii regali ne-au înconjurat pe noi şi pe ducesă şi au început să împingă mulţimea. Fiecare părticică din mine era scârbită. Ne-au condus printre oameni spre uşa deschisă, de unde lumea era împinsă înapoi. Noi ne salvam, iar ei erau lăsaţi prizonieri.

— Asta nu e drept, am zis. Şi apoi am urlat pe deasupra strigătelor, în timp ce eram trasă pe uşă afară, Vor 6 măcelăriţi!

În faţa mea, ducesa şi-a întors capul, şi ochii ei negri i-au întâlnit pe ai mei.

451

— Curtenii regali vor avea grijă de ei +

452 *Jennifer* L *Antientrout*

În mod normal, aş fi râs. Curtenii? Ascendenţi care nu ridicaseră în viaţa lor un deget să aibă acum grijă de ei? însă ducesa avea ceva în privire, acolo unde i-ar fi fost pupilele dacă aş fi putut să t le văd. Ochii ei erau ca nişte tăciuni aprinşi.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am ieşit pe uşă şi… şi alţii au intrat în Sala Mare. Nu erau gardieni. Erau Ascendenţi, bărbaţi şi femei, cu ochii strălucind de aceeaşi lumină stranie.

Alergând înainte, am privit peste umăr cum ultima dintre Ascendenţi intră pe uşă, cu rochia ei roşie fluturând în urmă, ca o pelerină. Un gardian regal a închis uşa în spatele ei şi apoi s-a lipit de aceasta, cu spadele încrucişate la piept, în timp ce alergam pe hol, pe lângă noi treceau gardieni, printre statui. L-am privit pe fiecare în parte, sperând şi temându-mă că ar putea fi Hawke. Toate chipurile pe care le vedeam îmi erau necunoscute.

Apoi lipetele din Sala Mare au amuţit.

Mi-am încetinit paşii. Tawny şi-a întors şi ea capul Ţipetele pur şi simplu… încetaseră.

— Hai, Poppy! m-a grăbit Vikter.

Am pătruns în sala de bal. Un gardian a alergat spre noi, cu faţa şi cu braţul pătate de sânge.

— Sunt la intrarea din spate. La naiba, au înconjurat tot castelul! Singura cale de ieşire este *printre* ei.

— Nu, a decis ducesa. Aşteptăm. Suntem în regulă în sala asta. A făcut un pas în faţă. Nu vor ajunge până la noi.

— Excelenţă… a început Vikter.

— Na

Ducesa s-a întors spre ei, cu acelaşi foc straniu pe care i-i văzusem mai devreme ***în*** priviri.

Din itâtige cinuşti

— Nu vor ajunge până la noi, Privirea i s-a îndreptat spre nune. Adu-mi-o pe Penellaphe!

VIUer a striins din buze. Am făcut schimb de priviri însre noi. A scuturat din cap. Am apucat-o pe Tawny de mână şi am traversat sala spre unul dintre saloane, în ţintea mea măsim [cam recunoscătoare că nu era acela în care fusese urisă Malessa.

Pentru că aveam toate şansele să murim acolo.

Pumnalul îmi ardea practic la şold.

După ce uşa s-a închis în spatele nostru, i-am dat drumul lui Tawny şi m-am uitat primprejur. Exista doar o fereastră, dar era prea mică, şi nici măcar un copil n-ar fi

Scanned Willi CamEcanrver

putut să se strecoare prin ea.

Ducesa s-a lăsat pe o canapea, cu buzele strânse Lord Maâeen s-a dus lângă ea, şi am văzut că mai mul şi gardieni regali rămâneau înăuntru, cu noi.

— Fată draga, arăţi de parcă ai t gata să leşini de frică! i-a zis ducesa lui Tawny, Vom fi bine aici. Te asigur. Hai! A mângâiat locul de lângă ea. Stai jos!

Tawny mi-a aruncat o privire, iar eu am încuviinţat din cap discret spre ea. A respirat uşurel şi apoi s-a dus să se a-eze lângă ducesă, care se întorsese spre lord.

- Brân, ce-ar fi să ţie torni nişte whisky?

În timp ce lordul se grăbea să îi împlinească ducesei dorinţa, eu m-am uitat spre Vikter şi am şoptit:

— Ceea ce facem este teribil de prostesc.

Vikter a strâns din dinţi.

- Dacă ajung până aici, vom fi ca mieii la tăiere.

Mi-am păstrat vocea joasă.

4 S3

- Asta dacă nu ardem mai întâi de vii din cauza ducelui în flăcări.

¡i iwifrr L Anumtrmil

Vikter s-a întors cu spatele la ducesa şi a înclinat din cap.

— Eşti înarmată?

— Da.

— 0 utl

Şi-a fixat privirea asupra uşii.

— Dacă vreunul ajunge până aici, nu ezita să te foloseşti de ceea ce te-am învăţat.

Mi-am ridicat privirea spre el, întrebătoare.

— Nu-mi pasă cine te vedel a şoptit. Apără-tei

Am respirat Encetişor şi am încuviinţat din cap, apoi în camera nu s-au mai auzit decât clinchetele paharelor. După aceea, nimic. Gardienii au rămas atenţi ia uşă, iar eu am rămas lângă Vikter, verificând din când în când ce făcea Tawny. Stătea cu ochii aţintiţi în gol, cu paharul de mult uitai în mână. De fiecare dată când îmi îndreptam privirea spre canapea, lordul se holba la mine.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Cât de necinstit era că el încă respira, în timp ce atâţia alţii nu.

Nu îmi păsa de cât de nevrednic era acest gând. Eram sinceră. Nu ştiu cât de mult timp a trecut până când gândurile mi-au zburat la Hawke. Teama îmi curgea prin sânge ca nişte sloiuri de gheaţă. L-am atins uşor pe Vikter pe spate şi am aşteptat până s-a întors cu faţa spre mine.

— Crezi că Hawkee bine? am şoptit.

— El e priceput la ucis! mi-a răspuns şi şi-a întors atenţia înapoi asupra uşii. Sunt sigur că e bine.

Mulţi dintre gardienii care căzuseră fuseseră pricepuţi la ucis. Cei mai pricepuţi bărbaţi din regat nu valorau nimic atunci când o săgeată lovea de nicăieri.

D/n *amuşă*

M-am forţat să respir încet, adânc, Ducele era mort. Se rupeta istoria de la conacul Creasta de Aur Dar TaWny era bine. La fel şi Vikter. Iar Hawke trebuia să fi fost şi el.

Acum… acum lucrurile nu aveau să se sfârşească la fel ca în noaptea în care veniseră Temuţii, noaptea în care niama mea.

Ceva a bocănit în uşă, făcând-o pe Tawny să tresară, şi-a dus repede mâna la gură. Vikter şi-a lipit degetul de buze. Eu mi-am finut răsuflarea. Ar fi putut să nu fie nimic serios. Nu aveam de ce să ne pripim. Da, eram ca mieii la tăiere, dar…

După următorul impact, uşa s-a zgâlţâit din balamale. Tawny s-a ridicat şi ducesa la fel.

Gardienii au luat poziţia de atac, cu săbiile scoase, blocând intrarea.

Lemnul a plesnit şi au sărit aşchii pretutindeni, în timp ce muchia ascuţită a unui topor a trecut prin uşă.

— Ce spuneaţi, Excelenţă? a oftat lordul. Că nu vor ajunge până la noi?

— Taci! a şuierat ea. Suntem bine.

O bucată de lemn a căzut la pământ. *Nu* eram bine.

Vikter mi-a aruncat o privire peste umăr. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am dal drumul aerului pe care-l ţineam

Scanned Willi CamEcanrver

în piept. M-am întors şi mi-am ridicat piciorul pe unul dintre scaunele libere. Mi-am ridicat apoi poalele rochiei şi".

— Acum, lucrurile sunt pe cale să devină interesante! a remarcat lordul.

I-am întâlnit privirea în timp ce-mi scoteam din teacă pumnalul. Mi-aş fi dorit să i-l înfig în inimă. Mi-a citit probabil gândul în privire, pentru că **L**-au fremătai nările, ***fi-rmi fier I-Armentriwt***

— Penetuphei a tresărit ducesa* Ce cauţi cu un pumnal> sub fusta, nici mai mult, nici mai puţini în un acest timp?

Un chicot ascuţit plin de panica, i-a scăpat lui Tawny printre degetele cu care îşi acoperea gura. A /ăcut ochii mari.

- îmi pare rău. Îmi pare rău.

Ducesa Teerman a scuturat din cap.

— Ce fad cu un cuţit, Penei la phe?

— Tot ce pot ca să nu mor! i-am spus.

A rămas cu gura căsca la.

Ştiind că avea să-mi ţină mora Jă mai târziu – *dacă* **avea** să mai existe un *mm târziu* m**-am** întors spre uşă. Pe hol se lăsase liniştea. Nu se mai simţea nicio mişcare în spatele uşii spintecate, Umil dintre gardienii regali s-a aplecat, ca să tragă cu ochiul afară.

Şia întors capul într-o parte.

- Rahat! a strigat întorcându-se. Daţi-vă înapoi!

Am sărit, şi Vikter la fel, dar cei doi gardieni nu au fost suficient de rapizi. Uşa a sunt din balamale şi l-a lovit, trântindu-l pe unul din ei la pământ în timp ce celălalt a fost prins de berbece. Am auzit sunetul morbid al oaselor zdrobindu-se.

Vikter şi-a rotit sabia, tăind prin carne şi os. Berbecele a căzut la pământ, dimpreună cu un bra (Bărbatul a urlat şi s-a tras înapoi, în timp ce sângele îi curgea şiroaie din membrul secţionat. A căzut într-o parte, şi apoi ceilalţi s-au năpustit înăuntru, înghiţindu-i pe Vikter şi pe gardieni. Nu aveam timp să simt nici panică, nici

Scanned Willi CamEcanrver

I

teamă, pentru că unul dintre Descendenţi păşea spre mine, legănându-şi toporul. Nu aveam idee dacă veniseră să mă ia sau doar ca să verse sânge, însă, cu masca pe faţă

Oíw flíw-í fi ranwfil 437

şi 1, i cum eram îmbrăcată, nu aveau de unde să ştie c3 eram Fedtmra.

Bărbatul din spatele măştii a chicotit – Drăguţ pumnal.

Nu bănuia că ştiam cum să-l folosesc. Şi-a ridicat toporul, şi mi s-a părut că o aud pe ducesă ţipând. Punte că fusese Tawny. Nu ştiam sigur, dar sunetele lor s-au pierdut în fundal, iar eu am lăsat instinctul să mă ghideze.

Am aşteptat până când toporul a şfichiuit aerul, apoi m-am aruncat spre bărbat, jintindu-l sub braţ. M-am învârtit în jurul lui exact atunci când se întorcea şi i-am înfipt pumnalul în ceafă, exact în punctul în care loveam atunci când voiam să le curm suferinţa blestemaţilor A murit până să-şi dea seama că eu îl ucisesem în vreme ce el s-a prăvălit înainte, am văzut-o pe ducesă holbându-se la mine, cu gura căscată – în spatele tău! a strigat Tawxiy. M-am răsucit şi m-am lăsat la pământ în timp ce un nou topor spinteca aerul. Am lovit cu piciorul, dezechilibrându-l pe atacator. S-a prăvălit exact în clipa în care Vikter s-a întors, lovind cu spada. Am sărit în picioare chiar atunci când un Descendent se trăsese aproape de Vikter, gata să-i înfigă un cuţit în spate.

Am strigat ca să-l avertizez, şi Vikter a lovit cu cotul, nimerindu-i pe bărbat sub bărbie şi rupându-i gâtul.

Un Descendent s-a grăbit spre mine, fluturându-şi toporul. M-am tras spre stânga chiar în clipa în care ceva – ceva de sticlă – l-a izbit pe Descendent în masca de metal. Mi-am aruncat privirea peste umăr şi am văzut-o pe Tawny fără pahar. Nu a rămas însă prea mult timp cu mâna goală. **A** apucai carafa, ţinând-o ca pe **o** spadă.

feţi n ifer la rmen t mut

Eu m-am aruncat asupra Descendentului şi i-am înfipt pumnalul adânc în piept. 5» a prăvălit, trăgându-mi cu el. Am aterizai deasupra lui cu un bufnet. Am încercat

Scanned Willi CamEcanrver

să mă ridic, dar am primit o gheată în mână, Am simţit o durere arzătoare, iar pumnalul mi-a zburat dintre degete.

Ma durea. Nu mai puteam să respir. Zeilor, cât ustura! M-am dat pe spate şi ¿im bâjbâit pe podea, căutând. Mi-am ridicat privirea târându-mă înapoi, cu spatele. Am atins cu mâna mea dureroasă minerul unui topor

Deasupra mea, Descendentul îşi ridicase spada cu amândouă mâinile, gata să lovească. Mi-a sărit inima din piept.

— Ha este Fecioarai a ţipat ducesa. Ea este Aleasa!

Ce naiba…?

Descendentul a ezitat.

Am strâns mâneru] toporului şi am lovit, sfâşiind aerul cu arma greoaie, Bărbatul a încercat să facă un pas înapoi, dar l-am nimerit în abdomen. Sângele a ţâşnit, şi ei a urlat, scăpând din mâini spada ca să se apuce de mijloc, cu… îmi venea să vomit, l-am secerat gâtul cu toporul, grăbind ceea ce ar fi fost. O moarte chinuitoare prin eviscerare.

Cu mâinile dureroase, mi-am încleştat degetele pe mânerul toporului. Unul dintre Descendenţi ucisese un gardian şi acum se îndrepta spre Tawny, cu sângele curgând de pe iarna spadei. Am ridicat toporul deasupra capului şi am făcut exact ce mă invâfase Vikter. M-am asigurat că lama este perfect dreaptă când am azvârlit-o tu faţă. A zburat prin aer şi l-a lovit pe Descendent în spate. S-a aplecat, iar spada i-a căzut la podea.

— Zeilor! a murmurat Lord Mazeen, holbându-se (a mine.

Din ***şâne fi attup*** 459

aminteşti de asta! I-am avertizat a plecându-mă **ca** să ridic spada. Şi de fista!

Cu arma uşoară, cu două tăişuri, i-am retezat beregata urătorului Descendent.

Respirând greoii m-am întors spre uşă ca să-l văd pe Vikter trecându-şi sabia prin ultimul Descendent Pe Ian* gă el mai rămăsese în picioare doar un gardian. Mi-am

Scanned Willi CamEcanrver

lăsat spada iii [os, încercând să respir şi am păşit peste… bucăţile de trupuri

— Aştin-s toţi?

Vikter a aruncat o privire pe hol.

— A-a cred, dar n-ar trebui să rămânem aici.

Nu aş îi rămas nici moartă în acea cameră. Ducesa şi lordul puteau să facă după cum pofteau, M-am întors spre Tawny.

— Cum? a întrebat autoritar ducesa, cu mâinile şi hainele curate, în timp ce eu înotam în sânge şi măruntaie. Cum e cu putinţă aşa ceva? a cerut să afle, cu ochii la mizeria de pe jos. Cum?

— Eu am antrenai-o, a răspuns Vikter, provocându-mi un şoc. Nu am fost niciodată mai bucuros că am făcut-o decât sunt în clipa asta.

— Cred că ea nu are nevoie de niciun gardian regal! a comentat sec lordul şi-a încreţit nasul şi şi-a scuturat ceva de pe tunică. Dar cât de deplasat pentru o Fecioară.

Eram gata-gata să-i arăt eu cât de deplasaţii puteam fi.

Vikter mi-a atins braţul, atrăgându-mi atenţia spre el. „Mai încolo”, a mimat

— Vino! i-a aruncat o privire lui Tawny. Nu suntem în siguranţă.

— Serios? a şoptit Tawny, care încă ţinea în mână carafa. N-aş fi Zis

4 N3 ¡cântifer L Armentmut

Vikter şi-a mutat privirea asupra mea şi, chiar dacă obrajii îi erau mai degrabă roşii decât aurii, mi-a zâmbit.

— Mă iaci mândru.

Mai devreme, în grltdină, voisem să azvâr! cu ceva în el, dar acum îmi doream să-l îmbrăţişez. Am păşit spre el chiar în clipa în care Tawny a ţipai.

Timpul a încetinit, Cu toate acestea, nu era destul tirrtă cât să pot opri ce se întâmpla.

Vâkter s-a răsuci teu faţa spre uşă, privind spre locui de unde se ridicase un Descendent rănit, cu spada în mână. Arma a vâjâit prin aer, lama ei lucind de sânge.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Nu! am urlat, dar era prea târziu.

Spada îşi atinsese ţinta.

Trttpul lut Vikter a tremurat, spatele lui încovoindu-se în timp ce sabia îi sfâşia pieptul „chiar deasupra inimii. A privit în jos, cu trăsăturile distorsionate de uluire. M-am holbat şi eu, fără să fiu în stare să înţeleg ce vedeam.

Descendentul şi-a smuls spada. Mie mi-a alunecat arma din mână, în timp ce încercam să-l prind pe Vikler. Nu avea cum să cadă. Nu avea cum să ajungă la pământ S-a clătinat cu braţele mele înfăşurate în jurul lui, închizându-şi şi deschizându-fi gura.

I sau înmuiat picioarele şi s-a împiedicat A căzut N-am să ştiu cum am ajuns lângă el, cu amândouă mâinile lipite de rana din piept. Am ridicat privirea şi am încercat să strig după ajutor.

Fără niciun avertisment capul Descendentului a zburat în direcţia opusă corpului său, şi l-am văzut pe Havke, cu ochii lui ca de chihlimbar încins, cu obrajii pătaţi de sânge… şi de funingine. În spat de lui se aflau

Din *sânge şi – mnuşă* mai mulli gardieni, rotit privirea prin cameră şi ne-a descoperit i-am citit expresia de pe chip, din ochii aurii, în timp ce-şi cobora spada pătată de sânge.

— Nu! am exclamat.

Hawke a închis ochii.

— Nu. Nu. Nu.

Mă ustura gâtul. Mi-am apăsat mâinile pe pieptul lui Vikter. Sângele năvălea în palmele mele, mi se scurgea pe braţe.

— Nu. Zeilor, nu! Vă rog. Eşti bine. Te rog…

— Îmi pare rău, a hârâit Vikter şi şi-a pus mâna deasupra mâinii mele.

— Ce? am oftat. Nu poate să îţi pară rău, Vei fi bine, Hawket Mi-am ridicat capul. Trebuie să-l ajuţi.

Hawke a îngenuncheat la căpătâiul lui Vikter şi şi-a lăsat mâna pe umărul lui.

— Poppy, a spus el încetişor.

— Ajută-it i-am cerut.

Scanned Willi CamEcanrver

Dar Hawke nu a spus nimic, nu a făcut nimic.

— Te rog! Du-te şi adu pe cineva! Fă ceva!

Vikter mi-a strâns mâna mai tare, iar, atunci când mi-am coborât privirea, am văzut durerea întipărindu-i-se pe chip. I-am simţit durerea prin darul meu. Fusesem atât de şocată, de uluită, încât nici nu mă gândisem să îl folosesc. Am încercat să-i alin durerea, dar nu mă puteam concentra, nu puteam găsi gânduri fericite, amintiri calde. Nu puteam face nimic.

— Nu. Nu.

Am închis ochii. Aveam darul pe care îl aveam dintr-un motiv. Puteam să îl ajut. Puteam să-i iau durerea, iar asta l-ar fi ajutat să se calmeze până când veneau ajutoarele…

461

— Poppy, a horcăit el. Uită-te la mine!

Imnijrr 1. Armciitr & ut

Am deschis ochii şi m-am cutremurat în faţa a ceea ce am văzut Sângele îi pita colţurile buzelor mult prea paie.

- Îmi pan? rău pentru nu», le-am protejat.

I-am văz. ut chipul înceţoşându-i-se, printre lacrimi. Sângele nu mai curgea atât de puternic din rană.

— M-ai protejat. Mă vei proteja în continuare.

— Nu… nu am făcut-o.

Privirea i s-a scurs peste umărul meu, spre locui în care se afla Lord Mazeen.

«Te-am dezamăgit „ca om. Iartă-mă!

— Nu am pentru ce **să** te ierţi am plâns. Nu ai făcut nimic rău.

Ochii lui aproape stinşi s-au **fii**xat asupra mea.

— Te rogi

— Te iert. M-am lăsat în faţă şi mi-am rezemat fruntea de a lui. Te iert. Da. Te iert.

Vikter a tremurat

- Te rog „nu! am şoptit Te rog nu mă părăsi. Te rog. Nu pot… Nu mii descurc fără tine. Te rog.

I-a alunecat mâna din mâna mea.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am încercat să inspir, dar nu mai puteam trage aer. Mi-am ridicat capul şi mi-am coborât privirea spre el. I-am cercetat cu disperare chipul. Avea ochii deschişr buzele depărtate, dar nu mă mai vedea, Nu avea să mai vadă nimic, niciodată.

— Vikter? M-am lipit de pieptul lui, încercând să-i simt bătăile inimii; o bătaie doar. Doar atât voiam. O bătaie doar. „Vă rog”. Vikter?

Cineva mi-a şoptii moale numele. Era Hawke. SH* aşezat mâna deasupra mâinii mele. M-am uitat la el şi am scuturat din cap.

— Nil

— Îmi pare rău, a spus el blând şi mi-a ridicat mâna. Îmi pare atât de rău.

— Nu, am repetat, respirând acum sacadat***-Nul***

— Cred că Fecioara noastră a depăşit anumite limite cu gardienii ei regali. Nu cred că lecţiile pe care le-a primit au fost prea eficiente.

Un val de gheată s-a revărsat asupra mea, alunecând ¿în vârful capului în jos, pe spate. Hawke şi-a ridicat privirea sp Re lord. Şi-a mişcat buzele şi a spus probabil ceva, însă cuvintele s-au risipit, pur şi simplu, fără să le aud. Nu puteam să-l aud pe Hawke din cauza zumzăitului din urechi, din cauza furiei care îmi mocnea în sânge.

Iartă-mă!

Te-am dezamăgit.

Iartă-mă!

Te-am dezamăgit.

M-am pus în mişcare. Mâna mea a atins metalul M-am ridicat din sânge şi m-am răsucit. L-am văzut pe Lord Mazeen stând acolo, fără un fir deranjat de pe cap.

S-a uitat la mine.

Iartă-mă!

A rânjit.

Te-am dezamăgit.

— Nu voi uita *asta* prea curând, a zis el, arătând spre Vikter.

Scanned Willi CamEcanrver

Iartă mă!

Sunetul care a izbucnit din adâncul pieptului meu era un vulcan de furie şi durere care a tăiat atât de adânc, încât ceva a fost sfâşiat pentru totdeauna înăuntrul meu.

U'iimfi r L Arrtwifwui

Am acţionat rapid, exact aşa cum mă înviase Vikfer Am învârtii spada. Lord Mazeen nu fusese pregăti pentru atac, dar s-a mişcat ***la*** fel de repede cum ar ***ţ*** fvui-o orice Ascendent, întinzându-şi mâna, de parcă ar fi ***avut*** de gând să-mi apuce braţul; Nu mă îndoiam că el crezuse că avea să o poată face. Avea rânjetul încă pe buze, dar furia mea era mai rapidă, mai putea* nâcă, mortală.

Furia mea era putere pură, şi nici măcar zeii nu ar fi putut să-i scape, cu atât mar puţin un Ascendent.

Am tăiat prin carne, prin muşchi şi apoi prin os, Braţul i-acăzut (a podea, inutil, cum inutil era el cu totul, Valul de satisfacţie pe care l-am simţit auzind cum chelălăie, ca un animai rănii, a fost divin. 5-a holbat la sângele careţâşnea ca un gheizer din ciotul de deasupra umărului. Ochii negri t s-au dilatat. Am aurii ţipete şi urlete, atâtea strigăte, dar nu m-am oprit. Mi-am coborât sabia asupra încheieturii deja mâna stângă, secţionând mâna care mă ţinuse lipită de biroul ducelui, smulgându-mi şi ultima urmă de decenţă pe care o mai aveam, în timp ce ducele îmi lovea spatele cu biciul.

Tmt7 i *dezamăgit.*

Lordul s-a prăvălit pe spate, peste un scaun, cu gura contorsionată, un sunet diferit părăsindu-i pieptul, unul care semăna cu urletul vântului, atunci când venea Ceafa. Am învârtit spada într-un arc larg. Spada – arma lui Vikter găsit ţinto. *iartă-md!*

I-am retezai capul de pe umeri lui Lord Mazeen.

IM

Trupul i-a alunecai ia podea, iar eu mi-am ridicat din nou sabia şi am abătu i-o asupra lui, hăcuindu-i umărul, pieptul şi rui m-am oprit. Nu aveam să mă opresc până

Din tângr ci chitişă când nu rămâneau decăl bucăţele din el. Nu m-am oprit nici măcar atunci când eu însămi am

Scanned Willi CamEcanrver

devenit doar urlet şi ţipete.

Am simţit un braţ apucându-mă din spate, trăgându-mă în timp **ce** spada îmi era smulsă din mâini. Am simţit mirosul de pădure şi am ştiut cine mă ţinea, am ştiut **cine** m-a tras de deasupra a **ce** mai rămăsese din lord. Dar m-am luptat cu ghearele, m-am zbătut să fiu eliberată**, însă** strânsoarea era de neclintit.

— Opreşte-te! a spus Hawke, lipindu-şi obrazul de al meu. Zeilor, opreşte-te! Opreşte-te!

Am lovit cu piciorul şi l-am nimerit în gambă, apoi în coapsă, M-am lăsat pe spate şi **l**-am făcut să**-şrî** piardă echilibrul.

teriihtnă!

Hawke şi-a încrucişat braţele în jurul meu, m-a ridicat, apoi mi-a dat drumul în aşa fel încât să-mi prindă picioarele sub mine.

— Opreşte-te, te rog, Foppy…

Tewt dezamăgit

Ţipetele erau atât de ascuţite, încât îmi zgâriau timpanul, creierii, pielea. Vag, într-o parte încă funcţională *a* minţii mele, ştiam că cea care ţipa aşa eram eu, dar nu reuşeam să mă opresc.

Îndărătul ochilor a explodat o lumină puternică, iar uitarea s-a coborât asupra mea.

465

Mu am mai simţit nimic.

Capitolul douăzeci şi şapte

Pe jumătate rezemată de pervaz, m-am uitat pe fereastră la torţele de dincolo de Metereze. Aveam ochii grei şi mă usturau din cauza lacrimilor care nu voiau să cadă.

Mi-aş fi dorit să pot plânge, însă mă simţeam ca şi cum vena care mă conecta la emoţiile mele fusese reiezaită. Asta nu însemna că moartea lui Vikter nu mă durea. Zeilor, mă ardea şi mă ustura ori de câte ori mă gândeam fie şi doar la numele lui, însă asta era cam tot ce simţisem în săptămâna care se scursese de la moartea lui. O sfâşiere dureroasă în piept, Nu tristeţe. Nu spaimă. Doar

Scanned Willi CamEcanrver

durere şi furie… atât de multă furie.

Poate pentru că nu mersesem la ceremonia lui. Nu mersesem la niciuna dintre ceremonii. Şi fuseseră atât de mulţi morţi, încât se ţineau câte zece odată – sau cel puţin aşa auzisem de la Tawny.

Nu fusese alegerea mea să nu merg. Dormisem. Dormisem mult în ultima săptămână. Zile întregi se scurseseră ca prin ceaţă, jumătate adormită, jumătate amorţită din cauza medicamentelor. Nici măcar nu-mi aminteam pfMşdiigip txrjuşfl cum mă ajutase Tawny să spăl sângele şi măruntaiele de pe mine sau cum ajunsesem în pat. Ştiam că vorbise cu mine, dar nu-mi aminteam nimic din ce îmi spusese, Aveam sentimentul straniu că nu fusesem singura cât timp dormisem. Simţisem parcă atingerea unor palme aspre pe obraji, degete alunecându-mi prin păr, MI-I îi minţeam vag pe Hawke vorbind cu mine, şoptindu-mi în camera când însorită, când acoperită de umbre* Chiar şi acum, puteam să-i simt atingerea pe fată, prin păr. Era singurul Lucru care mă legase de viaţă cât timp fusesem adormită.

Am închis ochii şi mi-am strâns pleoapele până când senzaţiile fantomatice au dispărut, apoi km deschis din nou.

Abia după patru iile de la atacul din timpul Ritualului am aflat că Hawke **sg** folosise de un soi de punct energetic din ceafă şi mă lăsase inconştientă. Când m-am treasit în camera mea, mai târziu, nu-mi puteam folosi vocea, Urletele «îmi sfâşiaseră gâtul. Lângă mine îi descoperisem pe Hawke, pe Tawny, pe ducesă şi un vraci

Mi se dăduse un praf pentru dormit şi, pentru prima oară în viaţă, îl şi luasem. Şi aş fi continuat probabil să-l iau, dacă Hawke nu! – ar fi ascuns, cu patru zile în urmă. Atunci am aflat că atacul de la Ritual nu fusese singurul din acea noapte, Descendenţii dăduseră foc mai multor case opulente de pe Strada Radiantă, unde se strânseseră mai mulţi gardieni de pe Metereze şi de la castel Acolo mersese şi Hawke după ce părăsise grădina şi de aceea apăruse plin de funingine.

Scanned Willi CamEcanrver

Focurile fuseseră o mişcare inteligentă din partea Descendenţilor Trebuia să recunosc asta. Gardienii fiind distraşi, putuseră să se pună în mişcare ta adăpostul

¡cunifer L

nopţii şi doborâberă paznicii din faţa castelului înainte ca aceştia să **îşi dea seama că erau atacaţi. Declanşaseră măcelul înainte ca gardienii care merseseră** pe **Strada** Radiantă să poată fi chemaţi.

Nimeni nu putea şti cu precizie ce mesaj trimitea atacul din timpul Ritualului, nici dacă mă căutaseră sau nu pe mine. Niciun Descendent nu putuse fi prins în viaţă, iar cei care scăpaseră se ascunseseră din nou în umbre.

Ascendenţii făcuseră ceea ce ducesa spusese *că* aveau să facă, Ajutaseră, însă ajutorul lor venise prea târziu. Cei mai mulţi dintre cei rămaşi în acea încăpere muriseră. Doar câţiva supravieţuiseră, majoritatea atât de traumatizaţi, încât nici nu-şi puteau aminti ce se întâmplase.

Mai bine de o sută de persoane muriseră. Zeilor, preferam să dorm decât să fiu trează, Cel puţin, atunci când dormeam, nu mă gândeam la ducele arzând acolo unde fusese tras în ţeapă. Nu mă gândeam la ochiul albastru al Dafin ei sau la cum Loren încercase să se întoarcă după prietena ei, doar pentru a fi doborâtă. Nu-mi mai aminteam cum mă simţisem atunci când călcasem pe morţi şi pe muribunzi, fără să pot face nimic pentru ei. Măştile de vârcolaci nu-mi bântuiau somnul. Nici zâmbetul lui Vikter, nici faptul că îmi spusese că era mândru de mine. Adormita, nu mă gândeam la ultimele lui cuvinte, care fuseseră rugămintea de a fi iertat pentru că nu mă protejase. Şi nu-mi mai aminteam cum darul meu mă dezamăgise atunci când aveam cea mai mare nevoie de el.

Îmi doream să nu fi spus niciodată ce spusesem în acea grădină.

Din wnu-l 469

Îmi doream… să nu fi mers la Ritual sau să nu fi mers la salcie. Daci aş fi stat to mine în cameră, acolo unde îmi

Scanned Willi CamEcanrver

era locui, nu am fi fost prinşi în mijlocul asaltului. Atacul tot ar fi avut 10 c> oamenii tot ar fi murit, dar poate că Vikter ar mai fi fost cu nune.

Cu toate acestea, o voce mică dinlăuntrul meu îmi şoptea că din clipa în care ar fi aflat ce se întâmpla, Vikter ar fi ieşit la atac oricunti iar eu l-aş fi urmat. Moartea venise după el, şi aceeaşi voce îmi şoptea că moartea ar fi găsit o cale, în zilele pe care mi le petrecusem amorţită nu mă putusem concentra asupra a ceea ce îi făcusem lui Lord Mazeen şi asupra felului în care asta mă făcea să mă simt, Sau să *nu* mă simt.

Nu aveam nicio urmă de regret. Mi-am înfipt unghiile în palmă, Aş fi iiicu Nj din nou. Zeilor, îmi doream pol face din nou, şi asta mă tulbura.

Cât fusesem inconştientă, nu mă gândisem la nimic, nu-mi păsase de nimic.

Însă acum eram trează şi nu mai aveam decât gândurile mele, durerea şi furia.

Voiam să-l găsesc pe fiecare Descendent în parte şi să**-i** facce-i făcusem lordului.

Încercasem asta, în cea de-a doua noapte, după ce mă **trezisem,** îmi pusesem pelerina şi masca şi apucasem spada pe **care** Vikter mi-o dăduse cu mai mulţi ani **înainte** de pumnalul **care** se pierduse în haosul din noaptea Ritualului, Plănui am să-i fac o vizită lui Agnes.

Ştiuse. Nimeni şi nimic nu-mi putea schimba părerea. Ştiuse, iar încercările ei de a mă avertiza fuseseră anemice. Sângele vărsat în acea noapte îi păta mâinile – sângele

¡imifer L. Armai front lui Vikter îi păta mâinile. Mentorul şi prietenul meu, care îi băuse cana de cacao şi o alinase. Ea ar fi putut opri (ceea ce se petrecuse.

Hawke mă prinsese din urmei la jumătatea crângului şi mă tarfise înapoi la castel. Când am ajuns, cufărul cu arme fusese scos din camera mea, iar intrarea servitorilor – blocată.

Aşa că stăteam. Şi aşteptam.

În fiecare seară, de când mă trezeam, aşteptam ca

Scanned Willi CamEcanrver

ducesa să mă cheme, ia să fiu pedepsită. Pentru că făcusem ceva atât de rău, încât tot ce se petrecuse înainte părea.

Ucisesem un Ascendent.

Fecioară sau nu, eram sigură că aşa ceva se pedepsea. Urma să fiu găsită nevrednică.

Un ciocănit mi-a atras atenţia, şi mi-am luat privirea de la fereastră. Uşa s-a deschis, iar înăuntru a păşit I Hawke. A închis uşa după el. Era îmbrăcat cu unifor –, mă de gardian, tot în negru, *cu* excepţia mantiei albe a I Gărsii Regale.

Nimeni nu îl înlocuise încă pe VIkter, Nu ştiam de ce. Poate că, după ce văzuse de ce eram în stare, ducesa îşi dăduse seama că nu aveam nevoie de atât de multă protecţie. Însă îmi era destul de greu să mă a pâr singură fără armele mele. Poate că era din cauză că pierdusem de/a trei gardieni într-un an. Sau pentru că atât de mulţi muriseră în timpul atacului şi nu mai aveau oameni

M-am încordat ochi în ochi cu Hawke.

Lucrurile fuseseră ciudate între noi.

470

Nu eram sigură dacă din cauza a ceea ce se întâmplase în grădină şi apoi cu Vikter sau a ceea ce făcusem în salon, după moartea lui Vikter, Se putea să fi fost vorba despre

Din ewnuşi

toate acestea. Era tăcut în preajma mea, şi nu aveam idee ce simţea sau la ce se gândea. Darul îmi era ascuns după un zid atât de gros, încât nu putea suferi nici măcar o fisură.

Hawke stătea în dreptul uşii fără spună nimic. Cu braţele încrucişatese holba la mine. Făcuse asta de o mie de ori de când mă trezisem. Poate pentru că, atunci când încerca să-mi vorbească, eu doar mă holbam la ei.

Şi probabil şi de aceea lucrurile erau ciudate între noi.

Am mijit ochii. Tăcerea se prelungea.

— Ce?

Scanned Willi CamEcanrver

— Nimic.

— Atunci, de ce eşti aici? am întrebat.

— Am nevoie de un motiv?

— Da.

— Nu am.

— Ma verifici ca să te asiguri că n-am găsit o cale de ieşire din această camera? l-am provocat.

— Ştiu că nu ai cum să ieşi din camera aceasta, Prinţese.

— Nu-mi spune aşaj am răbufnii.

- Voi încerca să ţin cont de faptul că progresăm.

M-am încruntat.

- Progresăm cu ce?

— Cu tine, mi-a răspuns el Nu eşti prea drăguţă, dar cel puţin vorbeşti. Asta înseamnă progres.

— Nu sunt real m-am răstit. Pur şi simplu, nu-mi place să mi se spuma aşa.

— Aha, a murmurat eh

— În fine.

471

Mi-am luat ochii de la el simţindu-mă. Nu ştiam cum mă simţeam. M-am foit, incomodată de ceva ce nu avea nimic de-a face cu piatra dură de sub tălpile mele.

jemiifer L Amtntmut

Nu eram supărată pe Hawke, Hram doar nervoasă din cauza a… tot.

— Înţeleg, a zis el încetişor.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut că se trăsese mai aproape, fără să-l aud. Acum, era la doar câţiva paşi de mine.

— Oare?

Am ridicat din sprâncene.

— Înţelegi?

Hawke s-a uitat intens la mine pentru o vreme, şi am simţit ceva diferit de furie şi de durere. Ruşinea m-a are ca o otravă. Bineînţeles că Hawke ştia, cel puţin într-o oarecare mi sură. Oricum, probabil mai bine decât cei mai mulţi oameni.

Scanned Willi CamEcanrver

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? Nu mai era urmă de asprime în tonul lui. Ţi-am mai spus asta atunci, după ce s-a petrecut: totul, dar nu cred că m-ai auzit.

M-am gândit la senzaţia aceea vagă pe care o avusesem, cum că ar fi siat la căpătâiul meu.

— Ar fi trebuit să ţi-o repet mai devreme. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Vikter a fost un om bun. În ciuda ultimului **nostru sdiinib** de cuvinte, l-am respectat şi îmi pare rău că nu am putut să fac nimic.

M-am încordat ca un arc +

— Hawke.»

— Nu ştiu dacă fiind acolo – aşa cum ar fi trebuit; să fiu – aş fi putut schimba în vreun fel lucrurile, a continuat ei, dar îmi pare rău că nu am fost că nu am putut face nimic atunci când am ajuns. Îmi pare rău…

— Nu ai pentru ce să-ţi ceri scuze. M-am ridicat de pe pervaz, cu încheieturile amorţite, pentru că stătusem

Din *în (muţă* nemişcata atât de mult timp. Nu te învinovăţesc pentru ce s-a întâmplat. Nu suni supărata pe tine.

— Ştiu, S-a uitat peste creştetul meu, pe fereastră, spre Metereze, Dar asta nu schimbi cu nimic faptul că îmi **doresc** să fi putut face ceva pentru a împiedica ce s-a întâmplat.

— Sunt o mulţime de lucruri pe care şi eu mi-aş fi dorit s5 le fi *ibcui* altfel, am recunoscut, privindu-mi mâinile. Dacă m-aş fi dus la mine în cameră.

— Dacă te-ai fi dus la tine în cameră, toate astea s-ar fi întâmplat oricum. Nu lua vina asupra ta. Într-o clipă, i-am simţit degetele sub bărbie. Mi-a ridicat privirea spre el Nu eşti de vină pentru ce s-a întâmplat, Poppy. Nu ai nicio vină, Dacă e s-o luăm aşa, eu… Şi-a tăiat vorba cu un blestem murmurat. Nu lua asupra ta vina altora. Înţelegi?

Înţelegeam, însă asta nu schimba cu nimic lucrurile, aşa că am zis: – Zece.

S-a încruntat.

— Poftim?

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Da zece ori mi-ai spus Poppy, I s-a ridicat un *qo*\\ al gurii, şi i-a apărut o urmă de gropifă în obraz.

— Îmi place să îţi spun aşa, dar mai mult îmi place să \\ [spun Prinţeso – Sunt şocată! Şi-a plecat capul.

— E în ordine, ştii asta?

— Ce anume?

471

— Să sâmfi tot ceea ce simfil a zis el. Şi tot ce nu simţi. Mi s-a tăiat răsuflarea, şi nu doar din cauza durerii. Era vorba despre ceva mai aerat, ceva mai caid. Faptul ***ffnnifrr L Armeittmut*** că ştia toate lucrurile acestea dovedea că fusese şi el, cumva, în situaţia în care mă aflam eu. Nu ştiu dacă eu m-am mişcat sau el, însă dintr-odată braţele mele erau strânse în jurul lui, iar ei mă ţinea tot atât de strâns. Aveam obrazul lipit de pieptul lui, chiar sub inimă, iar atunci când şi-a lăsat bărbia pe creştetul meu, am răsuflat uşurată. îmbrăţişarea aceea tandră nu avea să repare lumea. Durerea şi furia rămâneau acolo, însă Hawke era atât de cald, iar îmbrăţişarea lui era… zeilor, îmi dădea speranţă, era ca o promisiune că ceea ce simţeam atunci nu era permanent.

Am stat aşa o vreme, apoi Hawke s-a tras şi mi-a dat la o parte şuviţele de păr de pe faţă, iar eu am tresărit, recunoscând mişcarea familiară.

— Am venit cu un scop totuşi, Ducesa vrea să stea de vorbă cu tine.

Am clipit. Aşadar, sosise timpul.

— Şi îmi spui abia acum?

— M-am gândit că ceea ce aveam să ne spunem unul altuia era mult mai important.

— Nu aed că ducesa ar fi de acord cu asta. Expresia de pe chipul lui îmi spunea că nu prea îi păsa. E timpul să aflu cum voi fi pedepsită pentru… pentru ceea ce i-am făcut lordului, nu-i aşa?

Hawke s-a încruntat.

— Dacă m-aş fi gândit că ai putea fi pedepsită, nu te-aş mai fi dus la ea.

Am tresărit, surprinsă, dovadă că şi aceasta era încă

Scanned Willi CamEcanrver

o emoţie pe care o puteam simţi.

— Unde m-ai fi dus?

474

— Undeva departe de locul acesta, a zis el, iar eu **l**-am crezut

Doi sdngtf şi ftwuftf

Ar fi făcut ceea ce nimeni altcineva nu ar fi făcut... nici măcar Vikter.

— Eşti chemată pentru că au sosit veşti din capitală.

BO (33

Mrs-a părut ciudat când Tawny a venit să mă ajute să-mi pun vălul, straniu să îl port după tot ce se întâmplase încă şi mai bizar să văd castelul la fel cum era înainte de atac. Totul era la fel, cu excepţia Sălii Mari, Aceasta fusese închisă, din câte puteam să-mi dau seama, O privire rapidă aruncată spre salonul în care murise Vâkter mi-a arătat că uşa fusese înlocuită.

Asia era tot ce votam să ştiu.

Ducesa era îmbrăcată în alb, la fel ca mine, dar, în vreme ce eu purtam straiele Fecioarei, ea purta culoarea doliului. Stătea la fostul birou al ducelui şi cerceta o bucată de hârtie. Nu era biroul care se afla în salonul privat al ducelui. Dacă ne-am fi întâlnit în acea încăpere, nu ştiam de ce aş fi fost în stare.

Încă nu-mi venea să cred cum fusese ucis ducele. Desigur, era doar o coincidenţă că biciul fusese arma crimei, însă, chiar şi aşa, cumva mă rodea.

După ce uşa s-a închis în urma noastră, ducesa şi-a ridicat privirea. Arăta... diferit. Nu pentru că purta alb sau pentru că avea părul strâns bine la spate într-un coc simplu. Era altceva, nu-mi puteam da bine seama ce. În încăpere mai erau două peroane: comandantul şi un gardian regal.

175

I-a alunecat privirea asupra mea, şi m-am întrebat dacă îşi putea da seama că îmi lăsasem părul despletit pe sub văl.

476 ***Iwinifer L Annentroul***

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Sperca eşti bine, A făcut o pauză. Sau, cel puţin, mai bine decât ultima oară când te-am văzut

— Sunt bine.

Nu mi se părea nici că mint, dar nici că spun adevărul.

— Bun. Te rog. ia loc!

A ară lat spre bancă, iar eu am făcut ce mi-a cerut.

Tawny s-a aşezat lângă mine, dar Hawke a rămas fa stânga mea, în picioare. M-am străduit să nu mă gândesc că locul lui Vikâer era alături de noi.

— S-au întâmplat multe cât timp tu... te-ai odihnit, a spus ducesa. Regina şi regele au fost înştiinţaţi despre evenimentele recente.

A bătut cu degetul ei lung în foaie.

Mesajul fusese trimis probabil printr-un porumbel călător în capitală, dar la noi un mesaj regal nu putea ajunge decât adus de un hăitaş. Călărise probabil zi şi noapte şi schimbase mai mulţi cai. De obicei, aveai nevoie de mai multe săptămâni ca să străbaţi această distanţă.

— După tentativa de răpire şi atacul de la Ritual, consideră că nu mai eşti în siguranţă aici, a anunţat ducesa, Te-au chemat tnapoi în Carsodonia.

Ştiam că asta avea să urmeze. Încă de la încercarea de răpire, mă împăcasem cu ideea că era foarte probabil ca regina să mă cheme în capitală şi ştiam că asta putea însemna că urma să am Ascensiunea mai devreme. Poate că de aceea nu eram surprinsă, deşi asta nu explica lipsa panicii şi a fricii.

Nu simţeam decât... resemnare. Poate şi o urmă de uşurare, pentru că acel castel era ultimul loc în care îmi doream să fiu şi nu mă gândeam la ce s-ar fi putut întâmpla atunci când aş fi ajuns în capitală. Nici măcar

Di ***«sânge p cenuşd W***

au mă gândeam că urma să îl revăd pe un Mai simţeam însă ceva: confuzie.

— Îmi pare rău, mi-am dat drumul la gură. Cum de nu sunt pedepsită?

Hawke s-a întors spre mine, şi, deşi nu L-am privit,

Scanned Willi CamEcanrver

I

am ştiut că avea probabil pe chip aceeaşi expresie pe care ar fi avut-o Vikter.

Ducesa a rămas tăcută pentru o bună bucata de timp, apoi a spus:

- Presupun că te referi la Lord Mazeen.

Stomacul mi s-a făcut ghem. Am încuviinfat din cap.

Ducesa şi-a lăsat capul într-o parte.

— Crezi că ar trebui să fii pedepsită?

Am dat să răspund aşa cum aş fi făcut-o cu două săptămâni înainte de atac, pe vremea când încercam din răsputeri să fiu ce începeam să cred că nu fusesem niciodată menită să fiu.

— Nu cred că pot să răspund la această întrebare.

— De ce nu?

Curiozitatea i se citea pe chip.

— Pentru că… există o istorie în spate. M-am mulţumit să spun asta, conştientă de faptul că Tawny se foise ca să-şi lipească piciorul de al meu. Am respirat adânc. Ştiu că *ar trebui* să fiu pedepsită.

— Ar trebui! a aprobat ea. Lordul a fost un Ascendent, unul dintre cei dintâi.

Hawke radia tensiune. L-am simţit cum se trage aproape inobservabil spre mine.

- L-ai tăiat în bucăţele aşa cum ar tăia un măcelar o bucată de carne, a continuat.

Ar fi trebuit să simt groază sau dezgust – orice altceva, dar nu valul de mulţumire care mă cuprinsese.

¡cnftffet L Armeni Mul

— Dar sunt sigură că ai avut motivele tale.

Am rămas cu gura căscată.

Ducesa s-a aplecat şi a apucat o pană.

— Îl ştiam pe Bran de mulţi, toarte mulţi ani şi sunt puţine lucruri legate de personalitatea lui pe care să nu le cunosc. Am sperat că avea să fie mai înţelept, având în vedere ce eşti. Se pare că m-am înşela L

M-am aplecat spre ea.

— Tu ai»?

— În locul tău, n-aş pune această întrebare! m-a

Scanned Willi CamEcanrver

întrerupt, cu ochii aţintiţi asupra mea. Nu ţi-ar plăcea răspunsul meu, nici nu l-ai înţelege. Nici nu m-aş aştepta să înţelegi, la asta ca pe o lecţie valoroasă de viaţă, Penedaphe. Unele adevăruri nu fac decât să ruineze ceea ce nu spulberă, Adevărul nu ei iberează întotdeauna. Doar un prosi care a fost hrănit cu linguriţa cu minciuni întreaga via fă crede asta.

Respirând greoi, am închis gura şi m-am lăsat pe spate. Ştia. Ştiuse dintotdeauna ce făceau lordul şi ducele. Poate nu ce făceau cu exactitate, dar ştiuse, Mi-am înfipt degetele în poalele rochiei.

— Tu eşti Fecioara. De aceea nu vei fi pedepsită. Fii recunoscătoare şi nu mai pomeni despre asta. I s-a zbătut un muşchi sub ochi. Şi fă-ţi o favoare. Nu şi mai pierde nicio clipă gândindu-le la ei. Eu ştiu că n-o voi face.

476

Am privit-o uluită. Degetele încleştate pe boc i s-au destins încet. Dacă ducele mă trata aşa cum o făcuse, de ce aş fi presupus că se purta diferit cu soţia lui? Până la urmă, nu-i văzusem niciodată purtându-se tandru unul cu celălalt, şi asta depăşea natura inerent rece a Ascendenţilor.

tsj-i văzusem niciodată atingându-se. Faptul că erai **Ascendent** nu însemna că nu puteai fi abuzat Mi-am coborât privirea şi am încuviinţat din cap – Când… când trebuie să plec spre capitală?

— Mâine-dimineaţă! a răspuns ea. Vei pleca la răsăritul **soarelui.**

Capitolul douăzeci şi opt

- Nu o las pe Tawny aici, i-am declarat lui Hawke. În tuci un caz.
- Nu vine cu noi, Ochii de chihlimbar îi aruncau scântei. Îmi pare rău. dar nu.

Nu trecuseră mai mult de treizeci de minute de când ne întorseserăm în camera mea, după ce părăsisem biroul ducesei. Aveam şi public. Tawny era şi ea de fată. La fel şi comandantul, însă mie mi se părea că ei nu se aflau nici măcar în aceeaşi clădire.

Scanned Willi CamEcanrver

I

În şi Hawke ne certam deja de zece minute.

- Bine că nu eşti tu cel care decide! am punctat, întorcându-mă spre comandant. Am nevoie de…

— Îmi pare rău, Fecioară, dar eu nu voi merge cu voi. Comandantul Jansen a făcut un pas în faţă. Va fi vorba de un grup mic, iar Hawke este gardianul tău personal. El preta comanda.

— Cum e cu putinţă ca el să preia comanda? aproape am ţipat, Nici măcar nu mi-a fost gardian prea mult timp.

— Dar el este gardianul tău regal.

***Din* sânge *p* cemişA 481**

Adevărul acelor cuvinte ameninţ să răscolească amintiri dureroase, aşa că m-am răsucit spre I iawke şi am (Acut singurul lucru complet imalur la care mă puteam gândi. Mi-am vărsat năduful asupra lui.

— Tu chiar te aştepţi să o las aici? Unde Descendenţii ucid oameni în stânga şi în dreapta?

— Tu te aştepţi să o scot în afara Meterezelor?

Tawny a păşit în faţă.

— Dacă îmi permiteţi…

— Da! am exclamat. Mă scoţi pe ***mine*** în afara Meterezelor!

— Exact. Şi doar o mână de gardieni pot să te escorteze, Cu tojâi se vor concentra ca tu să fii în siguranţă. Nu ea.

— Eu pot.

— Ştiu că poţi să te aperi singură. Toată lumea care se află în această încăpere ştie asta, crede-mă, dar acum ieşim, Trinţeso. Ieşim în afara Meterezelor. Ştii drumul pe care va trebui să-i urmăm? Va trebui să trecem prin Ţinuturile Pustii şi prin Pădurea Sângerie.

Am simţit un gol în stomac.

— Ştiu.

— Şi vom trece şi prin zone în care trăiesc mulţi Descendenţi. Nu va fi un voiaj de plăcere, şi n-am de gând să fi risc siguranţa! a încheiat, uitându-se urât la mine.

Dus era acei Hawke care mă ţinuse în braţe cu atâta tandreţe cu doar câteva ore în urmă. În locul lui era…

Scanned Willi CamEcanrver

I

În locul lui era un gardian regal de care Vikter ar fi fost mândru. Gândul nu m-a durut. În acea clipă, Hawke nu îmi era prieten şi nici… ce o mai fi fost el pentru mine. Era un gardian regal a cărui datorie era să mă fină în viaţă şi să mă ducă în siguranţă la regină şi la rege.

Şi-a plecat bărbia, cu ochii aţintiţi la ai mei.

lennifrr L. Arwwnfrt Mrff

— Daci am lua-o pe Tawny cu noi, ar fi ca şi cum am folosi-o ca momeală pentru Temuţi.

Am căscat gura la el.

— Acesta a fost, poate, cel mai absurd lucru pe care 1 ai spus vreodată.

— Nu mai absurd decât faptul că tu stai aici şi te cerţi cu mine! mi-a întors-o el.

Mi-am ridicat mâinile revoltată.

— Asta sună ca şi cum tu ai avea o problemă, nu eu!

A strâns din dinţi, cu ochii aţintiţi în jos, asupra mea, apoi a râs scurt şi s-a întors spre Tawny.

— Ştiu că vrei să-i fii alături. Înţeleg asta, însă nu vom avea o caravană obişnuită. Nu vom avea zeci de gardieni şi nu vom sta la cele mai frumoase hanuri. Ne vom mişca repede, şi este foarte posibil ca incidentul de la Ritual s5 se repete.

M-am întors şi eu spre Tawny, dar, înainte să apuc să vorbesc, ea a spus:

— Ştiu. Înţeleg. A trecut în faţa noastră. Apreciez că vrei să vin cu tine. Poppy, dar nu pot.

Dacă m-ai fi atins cu un fulg în acea clipă, aş fi căzut la pământ

— Tu… nu vrei să vii?

Fusese atât de entuziasmată le avea să vadă capitala.

Dar dacă eu părăseam castelul însemna că devenea liberă să facă ce voia, cel puţin în cea mai mare parte a timpului. Mi-am lipit strâns buzele.

— Vreau. Foarte mult. S-a oprit în faţa mea şi mi-a strâns mâinile. Şi sper că mă crezi, însă ideea de a ieşi astfel mă înspăimântă.

Eu… voiam să o cred.

Scanned Willi CamEcanrver

4 H:

Şi-a dus mâinile noastre împreunate la piept.

Om stfw/ţi şicaiuşă 4 tO

— Ţii ceea ce a apus Hawke este adevărat Atât de mul şi gardieni au... nu mai sunt. Iar cei care merg cu voi nu se vor putea concentra asupra mea. Cu un ştiu să mă lupt. f\Ju ca tine. Eu nu aş putea să fac ce ai făcut tu.

Ce făcusem? Se referea la faptul că mă apărasem său.» U ceea ce îi făcusem lordului?

— Nu pot să merg, a şoptit.

Am închis ochii şi am tras aer în piept. Avea dreptate. La fel şi Hawke. Ar fi fost iresponsabil şi ilogic ca Tawny să mearg3 cu noi. Era adevărat că îmi era teamă să o las într-un oraş aflat sub ameninţare, dar şi că... mă temeam să las în urmă tot ceea ce-mi era familiar.

Se întâmplaseră atât de multe lucruri. Suferisem atâtea pierderi. Nici nu mai aveam puterea să mă gândesc la faptul că Ascensiunea putea să fie mutată mai devreme sau că zeii m-ar E putut găsi nevrednică. Totul era în mişcare, totul se schimba, iar Tawny era... era ultima legătură cu trecutul

Dacă nu aveam s-o mai vând vreodată?

Am respirat tremurat. Nu puteam să gândesc aşa. Nu puteam să o las pe Tawny să creadă asta. Am deschis ochii.

— Ai dreptate.

I-au apărut lacrimi în ochi.

— Urăsc faptul că am dreptate.

— Slavă cerului că se află o persoană raţională în această cameră! a mormăit Hawke.

M-am uitat urât la el.

— Nu te-a întrebat nimeni nimic pe tine.

Comandantul Jansen a fluierat uşor în barbă.

— S-a făcut, atunci, Prinţeso! A rânjit văzându-mă cum îi dau drumul lui Tawny la mână şi mă îndrept spre el.

484 /cu n *ifer la rment* mu f

A luat-o spre dar apoi s-a oprit. Şi, chiar dacă nu m-ai întrebat, trebuie să adaug ceva. Fă-ţi un bagaj mici şi nici nu te deranja să iei afurisitul de vil, Nu vei avea nevoie

Scanned Willi CamEcanrver

I

dee!

COCS

Cu ochii închişi şi cu bărbia **ridicata** spre soarele **de** la răsărit, m-am desfătat cu aerul rece al dimineţii care îmi săruta obrajii şi fruntea, Eram afară, lângă pereţii negri ai Meterezelor. Poate era un lucru neînsemnat, dar trecuseră ani buni de când soarele şi vântul tai atinseseră întreaga **faţă.** Pielea îmi vibra plăcut şi nici măcar motivul care se afla în spatele acestui moment frumos nu reuşea să strice nimic.

Vălul ar fi fost o ţintă prea evidentă pe durata călătoriei noastre prin Carsodonia. Cel mai bun mod de a-i evita pe Descendenţi şi pe Cel întunecai era să ne asigurăm că nimeni dintre cei cu care i.nteracţionăm nu aveau să bănuiască cine eram. De aceea grupul nostru se strânsese în preajma Meterezelor, iar eu purtam o pelerină simplă, maro, şi un pulover gros pe dedesubt, dimpreună cu singura mea pereche de pantaloni şi singurele mele ghete, Nu ştiam ce aveau să zică oamenii văzându-mă, însă în mod sigur nu s-ar fi gândit la Fecioară.

De aceea îmi şi luasem rămas-bun de la Tawny la mine în cameră. Cei câţiva servitori care mişunau prin castel ar fi putut să o recunoască pe Tawny şi să îşi dea seama cuie eram, iar Hawke nu ignora faptul că încă ar fi putut exista Descendenţi printre cei care serveau la curte.

Di «migt ţi n 4 ÎJ5

Şi din această cauză mi-a fost şi mai greu să-mi iau rămas-bun de la ea. Ar fi putut să se întâmple orice pânĂ când urma să mi se alăture în capitală, iar eu nu aveam să ştiu nimic până când cineva mi-ar fi spus. Neajutorarea îmi făcuse stomacul ghem. Nu puteam face nimic în această privinţă. Puteam doar să *sper* că urma să o revăd. Puteam să *am încredere* că aveam să o revăd.

Dar nu aveam de gând să mă rog.

Zeu nu-mi răspunseseră niciodată la rugăciuni

Şi nu mi se părea corect să le mai cer ceva când eu… eu nu mai puteam să neg ceea ce bănuise Vikter.

Îmi doream să fiu găsită nevrednici

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am oftat, concentrându-mă asupra senzaţiei pe care mi-o dădea adierea vântului care îmi ridica şuviţele de păi de pe frunte şi tâmple.

Ducesa nu venise să îşi ia rămas-bun.

Nu eram surprinsă. Şi nici nu mă mai durea. Nu eram nici măcar dezamăgită şi nu eram sigură dacă acesta era un lucru bun sau rău.

— Arăţi relaxată.

Am deschis ochii când i-am auzit vocea lui Hawke şi, când m-am întors spre el şi l-am văzut, aproape că mi-am dorit să nu-i fi deschis.

Hawke, care venise cu un cal negru, nu mai era îmbrăcat ca un gardian, Purta pantaloni de un maro-închis, care-i scoteau în evidenţă picioarele lungi şi puternice. Avea o tunică groasă cu mâneci lungi, potrivită pentru vremea rece, şi o pelerină tivită cu blană. În lumina soarelui, părul lui avea culoarea penelor de corb.

Reuşea cumva să arate şi mai fermecător îmbrăcat ca un om de rând.

40 ti Ivnnifer i. Arwetjtmui

Şi se uita la mine, cu o sprânceană ridicată, în timp ce eu.» ei bine, eu căscam gura la el.

Mi s-au aprins obrajii.

— E plăcut.

- Ca aerul să-ţi atingă chipul? m-a întrebat, bănuind ce voiam să spun.

Am încuviinţat din cap.

— Îmi închipui!

Privirea i-a alunecat peste trăsăturile mele.

— Prefer, cu siguranţă, această versiune a ta.

Mi-am muşcat buza şi mi-am întins mâna ca să mângâi calul.

— E frumos. Are un nume?

— Mi s-a spus că Setti.

Am zâmbit.

- Poartă numele calului lui Theon?

Setti şi-a plecat capul, cerşind şi alte mângâieri.

— Şi are o sarcină importantă de dus!

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Asta aşa este! a răspuns Hawke. Presupun că nu ştii să călăreşti.

Am clătinat din cap.

- Nu am mai urcat pe un cal de când... Zâmbetul mi-a devenit mai larg. Zeilor, de acum trei ani. Eu şi Tawny ne-am strecurat la grajduri şi am reuşit să ne suim pe unui înainte să ne prindă Vikter, Zâmbetul mi-a pălit, iar eu mi-am lăsat mana în jos şi am făcut un pas înapoi. Aşa că nu, nu ştiu să călăresc

— Asta va fi interesant! Hawke a făcut o pauză. Şi o adevărată tortură, de vreme ce vei călări alături de mine.

Am tresărit şi mi-am îndreptat privirea spre el.

— Şi de ce e asta interesant? Şi o tortură?

Din iiiââge jr «uHirt 487

Un zâmbet cu jumătate de gură. Gropiţa şi-a făcut apariţia.

— În afară de faptul că îmi va permite să te supraveghez toarte îndeaproape? Foloseşte-ţi imaginaţia, Piinfeso!

Imaginaţie aveam din plin.

— Asta-i nepotrivit, i-am spus.

— Este?

Şi-a plecat capul.

— Aici, afară, nu mai eşti Fecioara, Eşti Poppy, fără văl şi fără alte poveri.

I-am întâlnit privirea şi, datorită valului de uşuraie şi nerăbdare pe care l-am simţit, am ştiut că, sub lespedea de durere şi furie „trăiau şi alte emoţii.

— Şi cum rămâne cu momentul în care voi ajunge în capitală? A tund, voi redeveni Fecioara.

— Dar asta nu se va întâmpla nfcă azi, nici mâine! a zis el, întorându-se spre sacii prinşi de şaua calului. Ţi-am adus ceva.

Am aşteptat, întrebându-mă ce ar putea să fie, de vreme ce eu nu avusesem voie să-mi împachetez decât lenjerie ţi două tunici tricotate.

Havwke a deschis unul dintre săculeţii de piele şi a scos dinăuntru ceva învelit într-o cârpă, pe care a

Scanned Willi CamEcanrver

despăturit-o în timp ce se întorcea spre mine.

Inima mi s-a oprit în piept şi apoi a început să bată mai tare când am văzut ce ţinea în mână şi am recunoscut mânerul de culoarea fildeşului şi lama neagră-rubinie.

— Pumnalul meni Am simţit că mă înec, Credeam… credeam că **l**-am pierdut.

— L-am găsit mai târziu în acea noapte. Nu am vrut să ti – I dau atunci pentru că mă temeam că aveai să ti foloseşti

¡ftittifi f L Ariwhtraul şi să încerci să fugi, dar vei avea nevoie de el în aceas* lâi călătorie.

Faptul că se asigura că urma să fiu echipată în cazul în care avea să Ke nevoie să mă apăr singură însemna foarte mult pentru mine, Dar ideea că găsise pumnalul îi că îl păstrase bine pentru mine…

— Nu ştiu ce să spun. Am tuşit, rămasă fără suflu, în timp ce el mi-l întindea, în clipa în care degetele mele s-au strâns în jurul mânerului, am putut să respir din nou. Viktermi I-a dat atunci când am împlinit 16 ani. Este preferatul meu.

— Este o armă frumoasă.

Nodul pe care îl aveam în gât 5-a dus. Nu am reuşit decât să încuviinţez din cap şi am pus pumnalul în teacă, apoi l-am prins la coapsa dreaptă. Mi-a luat ceva până am putut din nou să vorbesc.

— Mulţumesc!

Hawke nu mi-a răspuns. Atunci când mi-am ridicat privirea, am văzut că se apropia de noi un mic grup. Doi bărbaţi necunoscuţi călare şi încă şase în urma lor se îndreptau spre noi.

I-am recunoscut imediat pe doi dintre gardieni, jucasem cărţi cu ei la Perla Roşie. Phillips şi, parcă, Ainick. Dacă mă recunoscuseră, nu au trădat acest lucru atunci când m-au salutat, înclinând scurt din cap, fără să mă privească în ochi.

Am devenit Toarte conştientă de ricatricile mele, dar am rezistat pornirii de a le atinge sau de a mă întoarce, ca să le ascund.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Eram surprinsă să-i văd pe bărbaţi, ştiind că nu erau hăitaşi, dar am presupus că nu avuseseră pe cine să trimită.

Di «şi cenuşa bucuram să-l văd pe Phillips. El era unul dintre ¿şi care dăduseră piept cu Temuşi de nenumărate ori supravieţuise.

— Au ajuns însoţitorii, a murmurat Hawke, apoi a început să facă prezentările cu voce tare. A turui t numele, pe care nu le-am recunoscut neapărat, în afară de ale celor doi, dar, la sfârşit, unul dintre ele mi-a răscolit amintirile. El este Kieran. A venit din capitală odată cu mine şi cunoaşte drumul pe care trebuie să-l urmăm.

Era gardianul care bătuse la uşă în noaptea de la Perla Roşie. Era un fel de reuniune, mi-am zis, văzându-i în sfârşit chipul. Părea să fie cam de aceeaşi vârstă cu Hawke, Avea părul tuns scurt şi ochii într-o nuanţa rară de albastru pal, care îmi amintea de un cer iernatic, în contrast cu pielea sa bej, caldă, care mă trimitea cu gândul la Tawny.

— O plăcere să te cunoaştem! a zis Kieran, în timp ce se njeape calul lui.

— Asemenea! am murmurat.

Observasem că avea acelaşi accent ca Hawke, pe care încă nu puteam să-l identifk cu precizie.

Kieran şi-a îndreptat privirea spre Hawke. Trăsăturile chipului său erau ascuţite şi mai mult decât plăcute privirii.

— Trebuie să ne punem în mişcare dacă vrem să traversăm câmpiile până la lăsarea nopţii.

Hawke s-a întors spre mine.

— Eşti gata?

Am **aruncat** o privire spre vest, spre centrul Masadoniei. Castelul Teerman se înălţa deasupra Cartierului de jos şi a Citadelei, o clădire masivă din piatră şi sticlă, un loc ***w jtnniferLAmtntf Wl*** de care se legau multe amintiri frumoase şi coşmaruri. Acolo, undeva, se aflau Tawny şi ducesa, care lua în stăpânire conducerea oraşului Undeva, acolo, prezentul meu devenise trecut, M-

Scanned Willi CamEcanrver

am întors spre Metereze. Şi acolo, undeva, mă aştepta viitorul.

Capitolul douăzeci şi nouă

După câbeva ore de mers prin Ţinuturile Pustii, nu mai trebuia să fac apel la imaginaţie ca să ştiu ce voise să spună Ha wke atunci când zisese că aveam să călăresc alături de el.

Între trupurile noastre era extrem de puţin spaţiu. La început, după ce porţile grele ale Meterezelor se închiseseră în spatele nostru şi ne luaseram torţele, lucrurile nu füwserñ chiar aşa. Conştientă că bărbaţii care călătoreau cu noi ştiau cine sunt, am stat dreaptă şi am încercat cu disperare să ignor braţul cu care Hawke mă ţinea de talie, însă ritmul era dur. Nu mergeam la galop, dar, pentru că nu eram obişnuită să călăresc, poziţia aceea ţeapănă a devenit rapid deranjantă şi dureroasă. Fiecare oră care trecea mă aducea mat aproape de Hawke, până când am sfârşit cu spatele lipit de pieptul lui şi cu şoldurile încadrate de coapsele lui. Gluga de la pelerină mi-a alunecat ia un moment dat, şi am lăsat-o căzută, în parte pentru că-mi doream să sânii vântul pe faţă. Şi în parte pentru că puteam să simt respiraţia caldă a lui Hawke pe obraji de fiecare dată când se apleca să-mi vorbească.

¡ţtmiftr L >trijjííí/™f

Avusesem dreptate. Pentru o Fecioară era cu totul inacceptabil. Or, cel puţin felul în care mă simţeam în braţele lui era nepotrivit pentru o Fecioară.

Darr după o vreme, m-am relaxat şi am început să mă bucur de senzaţiile pe care le trăiam, ştiind că, atunci când aveam stf ajungem la destinare, toate acestea aveau să ia sfârşit, indiferent de cât de priceput se credea Hawke la escapade.

Lucrurile aveau să fie diferite în capitală. Am privit ţinutul pustiu. Mai demult, acolo fuseseră ferme şi hanuri la care oamenii se puteau opri ca să se odihnească. Dar acum, nu se mai vedeau decât iarba cât puteai cuprinde cu privirea, copaci frânfi şi răsuciţi şi buruieni înalte care se căţărau peste mine de case şi taverne. De fiecare dată

Scanned Willi CamEcanrver

când treceam pe lângă vreuna, eram convinsă că era bântuită.

Temujii distruseseră câmpiile, pătând cu sânge pământurile care fuseseră fertile cândvamăcelărindu-i pe toţi cei care încercaseră să se stabilească în afara Meterezelor. Şi atât de aproape de Pădurea Sângerie. Mi-am ţinut ochii aţintiţi spre orizont, ca să văd primele frânturi de pădure, şi m-am străduit să nu mă gândesc că soare le cobora şi nici la locul în care aveam să fim la lăsarea nopţii.

Hawke s-a mişcat şi, cumva, şi-a strecurat braţul pe sub pelerina mea. Mi-am simţit buzele arse. Calul încetinise, Palma lui Hawke era lipită de şoldul meu şi, deşi puloverul de lână şi materialul pantalonilor stăteau între pielea mea şi a lui, greutatea acelei mâini era ca de foc.

— Eşti bine? m-a întrebat el.

Din cenuşa

Respiraţia lui mi-a mângâiaţ obrazul.

— Nu prea pot să-mi şirul picioarele! am recunoscut.

A chicotit.

— Te vei obişnui în câteva zile.

— Grozav! am zis şi am tras adânc aer în piepi l-am simţii miAna mişcându-i-se pe deasupra şoldului meu şi am strâns mai tare de şa.

— Eşti sigură că ai mâncat suficient? Rotiţăisem brânzeturi şi alune pe drum, şi, chiar dacă de obicei aş fi servit un prânz copios până la acea ora, nu eram prea sigură cum aş fi putut mânca zdruncinată de cal, Am încuviinţat din cap, observând că Kieran şi Phillips, care erau în faţă, încetiniseră şi ei, Vorbiseră între ei tot drumul, însă, cum erau prea departe, nu auzisem niciun cuvânt. – Ne oprim? am întrebat.

— Nu.

M-am încruntat – Atunci de ce încetinim?

— E vorba despre drum.

Airrick, care era la stânga noastră, s-a oprit, tar eu am zâmbit, Ştiam că era cât pe ce să-mi spună Feribantf. Lucru pe care îi făcuse de nenumărate ori în ultimele ore,

Scanned Willi CamEcanrver

până când Hawke îl amenințase că urma să-l arunce jos de pe cal dacă avea să îmi mai spună așa o singură dată, Din fericire, de dala asta se oprise la timp.

— Drumul nu mai este drept de acum încolo, este traversai şi de un izvor, şi este greu de văzut din cauza buruienilor uriaşe.

— Şi asta nu e toţi a adăugat Hawke, încă mângâindu-mă pe deasupra puloverului.

— Nu?

4 W4 /m n i/fi LA urmerit rutt t

— Fii vezi pe Lucidie? Hawke se referea la unti! dintre hăiiaşii care călăreau la dreapta noastră. Nu spusese prea multe de când plecasem. E atent la guzgani.

M-am crispai. Guzganii nu erau nişte rozătoare obişnuite. Se zvonea că sunt mari cât un porc mistreţ şi că sunt nişte animale cu adevărat coşmareşti.

— Credeam că au dispărut

— Sunt singurul lucru pe care Temufii nu vor să-l mănânce.

Şi asta era grăitor. M-am cutremurat.

— Câţi crezi că sunt?

— Nu ştiu.

Hawke mi-a strâns mai tare talia şi mi-a lăsat impresia că, de fapt, ştia.

M-am întors spre Airrick.

El şi-a ferit privirea.

— Ştii câţi sunt Airrick?

— A, păi, ştiu că înainte erau mai mulţii a zis el, aruncându-i o privire neliniştită lui Hawke, şi-a întors imediat ochii la drum. Nu erau o problemă pe vremuri, ştii? Sau cel puţin asla mi-a spus bunicul când eram băiat El a trăit în aceste ţinuturi. A fost unul dintre cei din urmă.

— Serios?

Airrick a încuviinţat din cap.

— Cultiva porumb şi roşii, fasole şi cartofi. I-a apărut o urmă de zâmbet pe buze, îmi spunea că guzganii erau doar un mic necaz.

— Nu-mi pot închipui că nişte şobolani care

Scanned Willi CamEcanrver

cântăresc câteva zeci de kilograme ar putea fi doar un mic necaz.

— Păi, trăiau prin gunoaie şi le era lor mai teamă de oameni decât oamenilor de ei, a explicat Airrick.

Di îi stfffjj»? cmii-ţi

Eram convinsă că tu aş îi fost oricum speriată, fie că lăsau oamenii în pace, fie că nu.

— Dar, cum toată lumea s-a mulat, şi-au pierdut».

— Sursa de hrănii? am încheiat eu.

Airrick a încuviinţat din cap, cu ochii spre linia orizontului.

— Acum, consideră mâncare orice le iese în cale.

— Inclusiv pe noi.

Speram din suflet că Lucidie avea o vedere perfectă şi un al şaselea simi când venea vorba despre guzgani.

— Mi-ai stârnit curiozitatea, a comentat Hawke în timp ce Setti o lua înainte.

— Spui asta adesea.

— Eceva legat deţine.

Mi-am permis să zâmbesc, pentru că nimeni nu se uita la noi şi pentru că îmi doream să o fac.

— Acum, cu ce ţi-am mai stârnit curiozitatea?

— Cu ce *nu?* Nu îţi este frică de Descendenţi sau de Temuţi, dar tremuri ca o pisicuţă speriată doar când auzi de guzgani.

— Temuţii şi Descendenţii nu ţopăie în patru labe şi nu au blană.

— Ei bine, guzganii nu ţopăie! mi-a dat el replica. Aleargă, la fel de repede ca un câine de vânătoare cu ochii pe pradă.

M-a trecut încă un fior.

— Nu mă ajuţi deloc.

Hawke a râs.

— Ştii ce mi-ar plăcea la nebunie acum?

— Să nu mai discutăm despre şobolani gigantici care mănâncă oameni?

Hawke m-a strâns mai tare, şi am simţit un gol în piept.

Scanned Willi CamEcanrver

I

4% Jenttifer L Armeni roui

— În afară de asta.

Am pufnit

— Te rog să bagi mâna în sacul din stânga ta. Ai grijă însă! Ţine-te de hă furi!

- N-o să cad.

M-am ţinut însă şi m-am întins după sac.

- Aha.

L-am ignorat şi am băgat mâna înăuntru. Am dat de ceva moale, din piele. M-am încruntat şi am apucat obiectul respectiv, după care l-am tras afară. În clipa în care am văzut coperta roşie, am tresărit şi am aruncat jurnalul înapoi în sac.

— O, zeilor!

M-am îndreptat, cu ochii cât cepele.

Hawke a izbucnit în râs. Kieran, care era în faţă, şi-a întors capul spre noi. Putea oare să vadă cât de roşie eram?

- Nu-mi vine să cred!

M-am răsucit şi, pentru o clipă, m-am pierdut din cauza gropiţei din obrazul lui drept. Cea din obrazul stâng începea şi ea să se arate. Dar apoi mi-am adus aminte ce se afla în sac.

- Cum de-ai găsit cartea asta?

— Cum am găsit jurnalul picant al domniţei Willa Colyns? Am eu metodele mele.

— Care?

Ultima oară când îl văzusem era ascuns sub perna mea, şi, după câte se întâmplaseră, nici nu-mi trecuse prin minte că cineva ar fi putut să-l găsească şi să-şi pună întrebări în privinţa lui. O mulţime de întrebări.

— N-am să-ţi spun niciodată!

I-am tras un ghiont, iar el a replicat:

— Atât de violentă!

Dhi sân-e şi cenuşi jM-am dat ochii peste cap.

— Nu-mi citeşti din el?

— Nu. În niciun caz.

— Poate că îţi voi cili eu mai târziu.

Scanned Willi CamEcanrver

Asta ora şi mai rău.

— Nu-i nevoie.

— Eşti sigură?

— Absolut l-am simţit râsul delicat pe gât.

— Până unde ai ajuns, Prinţeso?

Am strâns din buze şi apoi am ofiat.

— Aproapel-am terminat.

— Va trebui să-mi povesteşti tot ce se întâmplă.

Asta era puţin probabil. Nu-mi venea să cred că, nu doar că găsise afurisita aceea de carte, dar o mai şi luase cu noi. Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut lua, ei pusese mâna pe acel jurnal

Înainte să-mi dau bine seama de ceea ce se întâmpla, am simţit colţurile buzelor ridicându-mi-se. Am zâmbit şi apoi am izbucnit în râs. Atunci când ¿-am simţit din nou braţul strângându-mi mijlocul, m-am relaxat şi m-am sprijinit de el.

Hawke… îmi stârnea curiozitatea.

Apoi am mărit ritmul Mi se părea că ne întreceam cu luna. Şi nu trebuia să privesc în faţă ca să ştiu că pierdeam cursa.

Apoi, am văzut-o.

Sângele mi-a îngheţat în vene la prima urmă de roşu. burând, s-a ridicat în faţa ochilor noştri, O mare de stacojiu, care se întindea cât vedeai cu ochii.

497

Ajunsesem la Pădurea Sângerie.

Itmmftr /... Armeniwut

Cilii. În purtau înainte, deşi instinctul îmi spunea c3 nu era bine, Nu-mi puteam lua ochii de la pădure, chiar dacă ştiam că era genul de privelişte care avea să-mi bântuir visele mulţi mulţi ani după aceea. Nu o văzusem niciodată de aproape, pentru că venisem în Masadonia pe un alt drum, care ar fi adăugat câteva zile călătoriei noastre. Ceea ce aveam în faţa ochilor era o masă diforma de roşu şi o nuanţă mai închisă, care îmi amintea de sângele uscat. Am simţit că, sub copitele cailor, drumul devenise mai pietros, S-a auzit ceva trosnind. O ramură?

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am dat să mă uit în jos…

— Nul mi-a ordonat Hawke. Nu te uitai

N-am putut să mă abţin.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Pământul era acoperit cu oase albite de soare. Cranii care aparţinuseră căprioarelor şi altor animale mai mici. iepuri, poate? Erau şi oase mai lungi, prea lungi ca să fi fost ale vreunui animal, şi…

Am tras aer în piept şi mi-am ferit privirea.

— Oasele acelea… Am înghiţit un nod. Nu sunt toate oase de animale, nu-i aşa?

— Nu sunt

Mi-am întins mâna după braţul care mă ţinea de mijloc. L-am strâns bine.

— Sunt oasele unor Temuţi morţi?

Dacă nu se hrăneau. Temuţii se veştejeau treptat, până când nu mai rămâneau decât oasele din ei.

— O parte.

M-a trecut un fior.

— Ţi-am spus să nu te uiţi.

— Ştiu.

Dar nu putusem să nu o fac.

Din şi finttjri

Tot aşa cum nu puteam să închid ochii. Frunzişul roju strălucea în lumina soarelui la apus, şi părea că un milion <je frunze captaseră mici bălţi de sânge. Era o privelişte pe cât de îngrozitoare, pe atât de derutant de frumoasă.

Caii au încetinit. Iapa lui Atrrick a cotit-o, scuturân-Ju-l; i capul deşi el trăgea de hăţuri ca să o facă să înainteze. Şi am mers mai departe, cu inima tremurându-mi în piept în faţa crengilor care se întindeau spre n-ai, cu frunzele foşnind mătăsos, ademenindu-ne parcă să înaintăm.

Temperatura a scăzut din clipa în care am trecut pe sub primele ramuri. Soarele la apus nu putea să pătrundă aproape deloc prin frunzişul des. Am privit în sus cu pielea de găină. Unele dintre ramuri atârnau atât de jos, încât mtim gândit că aş putea să mă întind şi să ating una dintre

Scanned Willi CamEcanrver

frunzele care aveau aceeaşi formă ca frunzele de arţar. Nu am făcu i-o însă.

Niciunul dintre noi nu vorbea. Păşeam în rând, doi câte doi, turnând poteca bătătorită* Toată lumea stătea cu ochii larg deschişi. De vreme ce nu se mai auzeau trosnituri, m-am simţit mai în siguranţă şi am privit în jos.

- Nu sunt frunze, am zis.

— Poftim?

Hawke s-a aplecat spre mine, cu glasul şoptit.

Am cercetat pământul din ce în ce mai întunecat al pădurii.

— Nu sunt frunze pe pământ Doar iarbă. Cum e cu putinţă?

- Locul acesta nu se supune legilor naturii, a răspuns Phillips.

— Asta e puţin spust a adăugat Airrick, privind în jur.

499

Hawke s-a hvis înapoi în şa, **sfio *fenmfer L Am & introui***

— Va trebui să ne oprim curând. Caii trebuie să se odihnească.

Am simţit o apăsare în piept şi i-am strâns şi mai tare pe Hawke de braţ. Ştiam că începusem să-i las urme, însă nu puteam să-i dau drumul

Am respirat greoi, iar pe gură mi-a ieşit abur.

Am mai mers o oră şi apoi, când nu mai rămăseseră decât câteva raze argintii din lumina lunii, Hawke a făcut semn grupului. Caii au încetinit la pas, iar în cele din urmă s-au oprit, fornăind din greu.

— Mi se pare că este un loc destul de bun, prin comparaţie cu altele, pentru a ne ridica tabăra" a comentat Hawke.

Mi-a venit să râd, dar nu era nimic de râs în ceea ce aveam să facem.

Urma să ne petrecem noaptea acolo, în Pădurea Sângerie, unde Temuţii îşi aveau sălaşul.

Capitolul treizeci

Nu ştiam să-mi mai fi fost vreodată atât de frig. Satul

Scanned Willi CamEcanrver

de dormit, întins pe pământ, nu împiedica deloc răcoarea să pătrundă până la mine, iar pătura, oricât de deasă ar fi fost blana, nu făcea faţă aerului îngheţat. Îmi simţeam degetele ca nişte ţurţuri de gheată în mănuşi şi, oricât aş fi tremurat nu reuşeam să mă încălzesc îmi închipuiam că temperatura coborâse sub zero pe timpul nopţii şi că, dacă ar fi plouat în Pădurea Sângerie, picturile s-ar S transformat în fulgi de zăpadă, în ultimele douăzeci de minute, încercasem să mă conving să adorm. Pentru că, dacă nu aş mai fi fost trează, nu mi-aş mai fi făcut griji că aveam să mă transform într-un bloc de gheajs. Dar, de câte ori adia vântul sau foşnea iarba, îmi duceam mâna la pumnalul pe care 11 dosisem sub aacul pe care-l foloseam drept pernă. Având în vedere frigul, posibilitatea apariţiei unor guzgani şi ameninţarea Temuţilor, mi se părea că nu aveam să pun geană pe geană în acea noapte. Nu-mi închipuiam cum ar fi putut să doarmă ceilalţi. În timpul cinei noastre rapide şi tăcute, abia putusem să înghit câţiva dumicaţi.

¡amí/or L Armimimui

Patru gardieni dormeau. Ceilalţi patru stăieau ţie pază la câţiva metri, fiecare în câte un coif al taberej Hawke, care discutase cu unuL dintre *ui,* se îndrepta spre mine. O mică parte din mine îjî zicea că ar fi trebuit să mi prefac adormită, dar aveam sentimentul că şi-*ar fi* dat seama.

5-a oprit în fa) a mea şi a îngenunchea!

— Îţi este frig.

— Mi-e bine! am murmurat cu dinţii clănţănind

O clipă mai târziu, i-am simţit degetele fără mănuşi mângâindu-mi obrazul. M-am încordat.

— Pardon. Îngheţi de frig.

— Mă voi încălzif am zis, cu speranţă. În cele din urmă.

Şi-a lăsat mâna în jos.

nu eşti obişnuită cu temperaturi atât de scăzute, Poppy.

— Şi tu eşti?

Scanned Willi CamEcanrver

— N-ai idee cu câte lucruri suni eu obişnuit.

Ai ta era adevărat. M-am uitat intens la mâna lui întunecată ca o umbră. Chiar dacă avea palmele aspre şi pline de bătături, degetele îi erau lu’ ngi şi graţioase. Degete care ar fi trebuit să fie ale unui artist, nu de unui gardian.

Nu ale unui ucigaş.

Hawke s-a ridicat şi, pentru o clipă, am crezut că avea să îi se alăture celorlalţi, ca să stea de pază. Dar nu a făcuT-o +

Am ţinut cât am putut de strâns în jurul meu pătura aspră şi í-am privit scoţându-şi pătura lui din sac, apoi punându-şi sacul pe pământ. Fără să scoată un cuvânt, a păşit peste mine, ca şi cum n-aş *fi* fost decât un buştean, înainte şi apuc să respir, era întins în spatele meu.

Mi-am întors capul

În stftfjf e p cenuşi

— Ce faci?

„Mă asigur că nu vei muri îngheţată. Şi-a despăturit blana şi şi-a aruncat-o peste picioare. Dacă ai muri, nu aş fi un gardian prea bun.

— Nu o să mai îngheţată.

Inima a început să-mi bată cu putere în piept, Era suficient de aproape încât, dacă m-aş întors pe ap ale, umărul meu i-ar fi atins umărul.

— Atragi toţi Temuţii de prin împrejurimi cu clănţănitul tău.

S-a întors pe o parte, cu faţa la spatele meu.

— Nu poţi să dormi lângă mine! am şuierat.

— Nu fac asta.

A apucat un colţ de pătură şi l-a trecut, dimpreună cu *bruful lui,* peste mine.

Şi-a lăsat greutatea pe mijlocul meu, lăsându-mă fără reacţie pentru câteva clipe.

— Şi asta ce este, atunci?

— Dorm cm tine.

Am căscat ochil

— Cum casta diferit?

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Este foarte diferit.

Respiraţia lui caldă mi-a mângâiat obrazul, făcându-mi pulsul să încetinească şi apoi să o ia la goană.

M-am holbat în întuneric, concentrată cu trup şi suflet asupra braţului pe care îl avea trecut în jurul meu.

— Nu poţi să dormi cu mine, Hawfce.

— Nu pot să te las să îngheţi sau să te îmbolnăveşti, E prea periculos să aprindem un foc şi, doar dacă nu vrei să chem pe altcineva să doarmă cu tine, nu prea văd ce aiie opţiuni avem.

— Nu vreau ca altcineva să doarmă cu mine.

lainifer L Armeni mut

— Ştiam dejii asta-i a răspuns el uşor îngâmfat.

Mi s-au aprins obrajil

— Nu vreau să doarmă nimeni cu mine.

Mi-a căutat privirea în întuneric, şi următoarele cuvinte le-a rostit pe un ton şi mai jos.

— Ştiu că ai coşmaruri, Poppy, şi ştiu că pot fi destul de urâte. Vikter m-a avertizat în privinţa lor.

Tristeţea mi-a străpuns ruşinea înainte să apuce să se închege bine, zdrobind-o.

— Da?

Aveam glasul aspru, răguşit.

— Da.

Mi-am strâns ochii în faţa durerii care mă ardea. Bineînţeles că Vikter îi spusese lui Hawke. Probabil din prima noapte în care Hawke fusese numit să mă vegheze. Ştiam în adâncul sufletului că o făcuse pentru binele meu, nu pentru al lui Hawke. O făcuse pentru ca Hawke să nu reacţioneze într-un fel care mi-ar fi adus ruşine sau m-ar B neliniştit

Vikter era… Zeilor, îmi era dor de el.

— Vreau să fiu aproape în caz că vei avea vreun coşmar, a continuat el.

Am făcu t ochii mari.

«Dacă ţipi…

Nu era nevoie să încheie. Dacă ţipam, aş fi atras Temuţii din împrejurimi.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Aşa că, te rog, relaxează-te şi încearcă să te odihneşti. Avem o zi lungă şi grea în faţă – asta dacă nu vrem să petrecem două nopţi în Pădurea Sângerie.

Mi-au venit pe buze o mie de cuvinte prin care să-l refuz, dar adevărul era că îmi era frig, şi, dacă urma să am un coşmar, aveam nevoie de cineva prin preajmă

Om stfzige şi cenuşă 505

c.are să mă oprească înainte să urlu din toţi rărunchii.

căldura lui Hawke… căldura trupului său începuse deja să se transfere spre pătura înfăşurată în jurul nostru ţtă-mi pătrundă prin piele, până la oase, şi, pană Ui urmă, nu făcea decât e doarmă *lângă* mine. Sau să doarmă *cu* mine, cum zisese el. Niciunul dintre aceste lucruri nu era interzis.

Şi nu era ca şi cum nu Tăcuserăm deja lucruri pe care *ar fi trebuit* să le refuz sau să le evil.

Prin comparaţie cu noaptea de la Peria Roşie şi cu cea a Ritualului, aceasta era una foarte castă, chiar dacă acum nu mai tremuram din cauza frigului, ci din cu totul al **Le** motive.

— Culcă-te, Poppy! m-a îndemnat. Am pufnit *pe* cât de demonstrativ am putut şi mi-am pus capul înapoi pe sac. Am tresărit. Materialul se răcise semnificativ cât îmi ţinusem capul ridicat. Am rămas cu privirea aţintită în faţă, la umbra vagă a unuia dintre gardienii care stătea sub lumina lunii. Am închis ochii şi, imediat, toată concentrarea mi s-a canalizat asupra locului în care trupul lui Hawke îl atingea pe al meu.

Braţul lui Hawke era strâns aproape cu totul în jurul mijlocului meu, însă mâna lui nu mă atingea. Râmăsese probabil în spaţiul din fata mea. Era surprinzător de „decent din partea lui. Îşi rezemase pieptul de spatele meu şi, de fiecare dată când respira, se lipea cu totul de mine.

Singurele sunete care se auzeau, în afară de cel al inimii mele – pe care mă întrebam dacă o simţea bătând erau foşnetul vântului care trecea printre frunze, amintindu-mi de sunetul pe care îl scot oasele uscate

Scanned Willi CamEcanrver

I

atunci

¡cnnifvr L *Armaihxiu!*

când sunt frecate unele de altele, şi respirata uşoara a cailor.

Oare Hawke adormise deja? Dacă dormea, aveam să mă supăr rău.

- Asta e cu totul nepotrivit! am mormăit.

Chicolul cu care mi-a răspuns m-a atins în toate punctele sensibile – În sens rău, dar şi bun.

— Mai nepotrivit decât faptul că feai prefăcut că eşti o cu totul altă persoană la Perla Roşie?

Mi-am închis gura atât de repede şi cu atâta convingere încât mă miram că nu-mi fisurasem un molar.

— Sau mai nepotrivită decât noaptea Ritualului când m-ai lăsat să…

— Ţării am şuieral.

— Mu am terminat şi-a lipit pieptul de spat de meu. Cum rămâne cu noaptea în care te-ai furişai afară din castel ca să te ba ti cu Temuţii pe Metereze? Sau cu juma-Jul acela…

— Am prins ideea, Hawke. Poţi te opreşti acum?

— Tu eşti cea care a început.

— De fapt, nu, nu am început eu.

— Cum? A râs uşurel. Tu ai spus, citez: „Asta este sălbatic, greţos, irefutabil.

— Ai învăţat ce-i aceia un adjectiv azi? Pentru că eu nu am spus nimic din toate astea.

Hawke a oftat.

— Îmi pare rău.

Nu aş fi zis că îi părea.

- Nu mi-am dat seama că ne-am întors în acel punct în care trebuie să ne prefacem că nu am făcut toate celelalte lucruri nepotrivitei a comentat el. Nu că aş fi surprins.

Din NÂnjff şi renii? t păna la urmă, tu eşti pura, neîntinata şi neatinsa Fecioara. Aleasa.

Of, zeilor”.

— Care se păstrează pentru un soţ de viţă nobilă. Care, apropo, mt va fi pur, neîntinat şi neatins…

Scanned Willi CamEcanrver

I

M-am tras ca să-i dau un cot, însă, cum uitasem că eram înfăşurată în pătură, n-am reuşit decât să mă dezveieseşi să mă expun aerului rece.

Hawke a râs.

— Te urăsc!

M-am foit, încercând să mă împăturesc la loc.

- Vezi tu, tocmai asta-i problema. Nu mă urâştl

Nu ştiam ce să răspund.

— Ştii ce cred eu?

- Nu. Şi nu vreau să ştiu.

M-a ignorat.

— Cred că mă placi.

M-am încruntat şi mi-am îndreptat privirea spre micul luminiş.

— Suficient de mult încât să te comporţi *extrem de nepotrivit* în preajma mea.

O pauză»

— Cu nenumărate ocazii.

— Zeilor, încep să cred că aş prefera să mor îngheţată

— Ah, da. Ne prefacem că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Tot uit.

— Doar pentru că nu aduc vorba despre asta din cinci în cinci minute nu înseamnă că mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

507

— Dar e atât de distractiv să aduci aminte de asta din cinci în cinci minute.

Jermi/rr L AnnentrOHT

Mi-a venit şi râd. aşa că mi-am ridicat marginea păin. rii peste bărbie.

— Nu mă prefac nicicum că nu s-a întâmplat nimic, am recunoscut şoptit Doar că…

— Doar că nu ar fi trebuit să se întâmple?

Nu voiam să spun asta. Simţeam că, odată ce aş fi zis-o, nu mai puteam să schimb nimic.

— Doar că eu n-ar trebui – „să fac nimic din toate astea. Ştii şi tu. Eu sunt Fecioara.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Hawke a rămas Eăcut pentru o vreme.

— Şi tu ce părere ar cu adevărat, despre asta., Poppv?

După ce am încercat de câteva ori să-i dau un răspuns fals, am închis ochii şi i-am spus în schimb adevărul:

Nu vreau-Nu vreau să fiu dată zeilor şi, după aceea, dacă va mai exista un după, nu vreau să fiu căsătorită cu o persoană pe care nu o cunosc, care probabil".

— Probabil ce?

Avea o voce blândă, alinătoare chiar. Am înghiţit un nod.

— Care va B probabil... Am oftai. Ştii cum sunt cei de viţă nobilă. Frumuseţea este preţuită, iar defectele, ei bine, sunt inacceptabile. Am simţit în cele din urmă că mi s-au încălzit obrajii. Cuvinteie aveau gust de cenuşă. După Ascensiune, sunt sigură că cel cu care mă va căsători regina va fi la fel

Hawke a rămas tăcui pentru o vreme, iar eu m-am simţit atât de recunoscătoare pentru asta, încât aproape că m-am rostogolit ca să-i îmbrăţişez. Nimic din ce ar 1 putut spune nu ar fi putut face mărturisirea mea mai puţin umilitoare.

— Ducele Teerman a fost un dobitoc, a zis el. Şi mă bucur că e mort.

OlfJ iiuji Ciil Mffi

În izbucnit în râs, şocată atât de tare, încât l-am văzut pe gardianul care făcea de pază oprindu-se.

— O, zeilor, am zis prea tare!

— Nu-i nimic.

Suna ca şi cum ar fi zâmbit. Rânjind sub pătură, am zis:

— Ducele a fost, cu siguranţă, cum ai zis, dar... chiar dacă nu aş fi avut aceste cicatrice, tot nu aş fi fost entuzi**asmată.** Nu ştiu cum a făcut-o Ian. Abia o cunoştea pe cea care i-a devenit soţie, dar eu cred... cred că nu este fericit Mu vorbeşte niciodată despre ea, şi asta e trist, pentru că părinţii noştri s-au iubit. Ar fi trebuit să aibă şi el

Scanned Willi CamEcanrver

parte de asta.

Şi eu ar fi trebuit să am parte de asta. Fecioară sau nu.

— Am auzit că mama ta a refuzat să facă Ascensiunea.

— Este adevărat. Tatăl meu a fost cel dintâi ătL Era bogat, dar nu a fost ales. Mama era una dintre doamnele de onoare de la curte atunci când s-au întâlnit. A fost un accident. Tatăl lui – bunicul meu – era apropiat de regele Jalara. Tatăl meu l-a însoţit o dată la castel şi atunci *a* văzut-o pe mama. Din câte spun ei, a fost dragoste la prima vedere. Zâmbetul mi s-a ofilit pe buze. Ştiu că sună caraghios, dar eu cred. Se poate întâmpla – cel puţin pentru unii.

— Nru este caraghios. Dragostea la prima vedere chiar există.

M-am încruntat uşor. Vocea îi sunase straniu. Nu-mi puteam explica de ce, dar m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva şi el văzuse pe cineva şi apoi se îndrăgostise după doar o conversaţie. Mi-am amintit că recunoscuse că fusese cândva îndrăgostit

Am simţit o arsură în piept.

— De aceea ai mers la Perla Roşie? Căutai iubire?

¡crtnifir l. Armeni mut

— Nu cred că cineva a mers acolo vreodată în rea iubirii.

— Nu şi îi niciodată peste ce vei da acolo. A rămaft tâto vreme. Tu ce ni găsit, Poppy?

Întrebarea lui era mătăsoasă, aproape… seducătoare

— Viaţă.

— Viaţă?

Am închis din nou ochii.

— Vreau doar să trăiesc, înainte de Ascensiune. Înainte de ceea ce se întâmpla *ut timpul* Ascensiunii. Sunt **atâtea** lucruri pe care nu le-am trăit încă. Tu ştii asta. Nu am mers acolo căutând ceva anume. Voiam doar să trăiesc…

— Viaţă! a răspuns el. Înţeleg.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Serios? Oare?

Credeam că nici măcar Tawny nu înţelegea.

— Da. Toţi cei din jurul tău pot să facă practic orice îşi doresc, dar tu eşti încătuşată de nişte reguli arhake.

— Vrei să spui că legile zeilor sunt arhaice?

— Tu ai zis-o, nu eu.

Am strâmbat din nas.

— Nu am înţeles niciodată de ce lucrurile sunt aşa cum sunt.

Am deschis ochii.

— Totul doar pentru că m-am născut cum m-am născut

— Zeii te-au ales chiar dinainte să te naşti.

L-am simţit mai aproape, de parcă, dacă nu am fi fost înveliţi în pături, aş fi putut să îi simt respiraţia pe gât.

— Totul doar pentru că ai fost „născută la sânul zeilor, protejată din pântec, acoperită de văl de la naştere”.

— Da, am şoptit, deschizându-mi ochii. Uneori, mi-aş dori… Mi-aş dori să tiu…

I

— Ce?

Din sânge fi cenuşii

Altcineva, Nu Fecioara, Să gândesc asta era una, dar să o spun cu voce tare era altceva. Aproape recunoscusem aceste gânduri în faţa lui Vikler, însă doar atât.

Era timpul să schimb subiectul.

— Nu contează. Nu dorm bine. Acesta este încă unul Jintre motivele pentru care mă aflam la Perla Ro-le.

— Coşmaruri?

— Uneori. Alteori, mintea mea pur ei simplu… nu vrea să se oprească-Derulează iar şi iar aceleaşi episoade.

Tremurul mi se mai potolise puţin

— Şi care sunt aceste episoade?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite. Nimeni, în afară de Tawny – nici măcar Vikter nu mă întrebase asta. Ian ar fi făcut-o, dacă mi-ar fi fost alături.

În ultimul timp, sunt gândurile legate de Ascensiune.

— Îmi închipui că eşti entuziasmată să-i întâlneşti pe

Scanned Willi CamEcanrver

zei.

Am grohăit ca un purceluş.

— Departe de mine sentimentul acesta. Sunt, de fapt îngrozită…

Am tras aer în piept, şocată că recunoscusem asta cu voce tare.

— E în ordine, a zis el, spre uluiala mea. Nu ştiu prea multe despre zei şi despre Ascensiune, dar pl eu aş fi îngrozit să-i întâlnesc.

— Tu? am întrebat şi mai uluită. Îngrozit?

Să

— Fie că îţi vine să crezi, fie că nu, unele lucruri mă sperie chiar şi pe mine, Secretele care învăluie ritualul Ascensiunii sunt unul dintre aceste lucruri. Ai avut dreptate în acea zi, când erai la preoteasă. Este atât de similar cu ceea ce fac Temuţii Ce fac însă mai precis pentru a opri îmbătrânirea, pentru a împiedica bolile timp de ceea ce în Delhi unui muritor pare o eternitate?

jimmftr i. Armenimut

Stomacul mi s-a Mcut ghem.

— Zejî. Binecuvântarea lor. Zeii se arată în timpul Ascensiunii. Doar privindu-i eşti transformat! am explicat, dar cuvintele îmi sunau seci.

- înseamnă că sunt o privelişte nemaivăzută.

Dacă glasul meu părea sec, el avea un ton arid ca pământul din Ţinuturile Pustii.

— Sunt surprins.

— De?

— Ţine. Pieptul lui mi-a atins din nou spatele atunci când a respirat adânc. Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam să fii.

Nu eram.

Cei mai mulţi ar fi fost entuziasmaţi să-i întâlnească pe zei şi să aibă şansa de a deveni un Ascendent, Ian fusese entuziasmat la fel cum erau Tawny şi toţi cavalerii şi doamnele de onoare Eu şi mama eram singurele diferite în această privinţă. Nu în sensul că eram unice sau spe* ciale. Ci Entr-un mod care ne făcea… să ne fie greu să fim

Scanned Willi CamEcanrver

cine eram, chiar dacă din motive foarte diferite.

Am clătinat din cap.

- Ar trebui să dorm. Şi tu la fel.

— Soarele trebuie să răsară, dar tu nu vei adormi prea curând. Eşti mai încordată ca un arc.

— Ei bine, faptul că dorm pe pământ, în frigul din Pădurea Sângerie, aşteptând ca vreun Temut să apară şi să-mi sfâşie beregata sau ca un guzgan să-mi mănânce faţa, nu-i tocmai relaxant.

— Nici un Temut nu va ajunge până la tine. Şi niciun guzgan.

— Ştiu. Am pumnaiul la căpătâi.

— Bineînţeles!

Di r? îi cenuşă

Am zâmbit în **întuneric.**

— Fac pariu că pot să te relaxez suficient încât să adormi ca i cum te-ai afla pe un nor pufos, încălzită de rozele soarelui.

Am pufnit din nou şi mi-am dat ochii peste cap.

— Te îndoieşti?

— Nu existfi nimeni şi nimic pe lume care ar putea face ca asta să se întâmple.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştii.

Am mijit ochii.

— Poate că asta este adevărat, dar de un lucru sunt şi eu sigură.

— Greşeşti, şi pot să ţi-o demonstrez.

— În fine! am oftat.

— Pot, şi, la sfârşit, chiar înainte să adormi cu un zâmbet pe faţă, îmi vei mulţumi.

Mă îndoiesc! am zis, dorindu-mi, de fapt, să poată…

I-am simţit brusc mâna pe abdomen şi am tresărit

Mi-am întors imediat capul

— Ce faci?

— Te ajut **să** te relaxezi.

Nu mi-am putut da seama decât de faptul că avea capul plecat.

— Cum mă ajută asta să mă relaxez?

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Aşteaptă, şi am să-ţi ară T

513

Am dat să-i spun că nu era nevoie să-mi demonstreze nimic, dar apoi a început să-şi mişte încet mâna, în cercuri. Am închis gura. Reuşise cumva să-şi strecoare mâna pe sub pătură, sub pelerină şi sub **pulover,** până la maioul subţire de dedesubt. Îşi mişca degetele circular, formând mai întâi cercuri mici, strânse, apoi arcade largi, până când mâna i-a ajuns până la coaste. Nu făcea

JenttiferL, Ammtroul decât **să**-mi **rmseze** abdomenul, dar pentru mine era **ceva** nou şi diferit şi simţeam dL. era ceva mai mult deaiat. Mâna îl lăsa în urmă o senzaţie caldă şi mă făcea să tremur uşor.

— Nu cred că asta mă ajută să mă relaxez.

— Te-ar ajuta dacă nu ai mai sta atât de încordată.

Bntsc, şi-a plecai capul, şi buzele lui mi-au atins gâtul

— Întinde-le, Foppy!

Am făcut ce mi-a spus doar pentru că avusese gura atăl de aproape de a mea.

— Când fad ce îfe spun, mi se pare că vor cădea stelele de pe cer, 5-a Eăsat şi el în jos şi mi-a şoptit chiar deasupra urechii; Aş vrea să imortalizez cumva acest moment.

- Ei, acum, îmi vine să-mi ridic din nou capul.

— De ce nu sunt surprins? Mana i-a alunecat şi m-ar jos Dar, dacă ai face-o, atunci nu ai afla ce am plănuit. Şi, dacă ştiu şi eu ceva despre tine, asta e că eşti curioasă.

Corpul meu i-a răspuns încălzindu-se sub atingerea lui. Am aruncat o privire agitată spre paznici.

— Nu cred… nu cred că ar trebui să ea cem asta.

— Asta?

Degete le i-au trecut pe deasupra taliei pantalonilor mei, făcându «mă tresar.

- Am o întrebare bună pentru tine. De ce ai mers la Perla Roşie, Poppy? De ce m-ai lăsat să te sărut sub salcie?

Am vrut să răspund, dar buzele lui mi-au alunecat pe obraz, şi am rămas fără cuvinte.

— Te-ai dus acolo ca să trăieşti. Nu asta ai spus tu?

Scanned Willi CamEcanrver

I

M-ai lăsat să te atrag în acea cameră goală pentru că voiai să ştii ce este viaţa* M-ai lăsat să te sărut sub salcie pentru că ai vrut să simţi. Nu-i nimic greşit în asta. Chiar nimic.

Din iiltt-o şi civri/jv)

ţiilipit din nou buzele de obrazul meu, înfiorându-mi lot **corpul.** De ce **nu** poate fi seara asta la fel?

Am închis ochii pentru o clipă şi apoi i-am deschis repede, aţintiţi asupra gardianului.

Lasă-mă să-ţi neat puţin din ceea ce ai pierdut pentru că nu Hi întors la Peria Roşie.

— Gardienii, am şoptit.

Nu am rămas indiferentă faţă de faptul că grija mea erau gardienii, nu zeii. Nici legile. Nici ceea ce eram.

— Nimeni nu poate să vadă ce fac.

Şia trecut mana între coapsele mele, şi am tresărit. Brusc, pantalonii pe care îi aveam pe mine nu nu se mai parcau diâar atât de groşi.

— Dar noi ştim că ei sunt acolo.

Abia mai puteam e respir din cauza senzaţiilor care-mi apăsau pieptul şi nu mă lăsau să respir.

— Ei nu bănuiesc nimic. Nu au idee că mâna mea e între picioarele tale.

Vocea lui suna ca o şoaptă caldă. M-a tras spre el, şi am câat drumul tot aerului care mi se blocase în plepL Eram cum cuibărită ia pieptul lui

— Nu au nicio idee câte ating.

Şi apoi, a început să mă atingă, trecându-şi degetele în lungul tivului pantalonilor. M-a cuprins un val de căldură, Mi-am lăsat privirea în jos, oarecum aşteptându-mă să văd ce face.

Nu am văzut nimic în întuneric, Dar am simţit tot.

5 TS

Cum ajunsesem în acea situaţie? Nu prea puteam sii-mi dau seama şi nici nu eram sigură că voiam. Gustasem puţin din această experienţa şi acum nu mi se mai părea corect doar să gust. Nu asta însemna, până *ftnnifer L Antientrout* la urmă, să trăieşti? Nu doar să guşti şi să

Scanned Willi CamEcanrver

ciuguleşti din când în când. Însemna să muşti cu poftă şi. să te desfe [î atunci când puteai.

Iar eu voiam să simt cât mai mult, mai ales după ce atâta VTeme nu simţisem decât durere şi furie. Acum, acestea erau uitate.

În curând, urma să fiu în capitală, şi era foarte posibil ca Ascensiunea mea să aibă loc mai repede decât mă aşteptam. Iar dacă aveam să mă întorc după aceea, ştiam fără urmă de îndoială că acela alături de care aveam să sfârşesc nu ar fi putut să mă facă să simt nici jumătate din ce reuşea Hawke – fie că era vorba despre iritare şi furie, râsete şi veselie sau despre acea… plăcere intensă, care mă consuma.

Hawke se juca în continuare cu cusătura pantalonilor, apăsând suficient încât să-i simt atingerea din cap până în vârful picioarelor. Fiecare părticică a trupului meu devenise hipersensibilă.

Cum se gândise el că asta avea să mă ajute să dorm?

Eram extrem de trează acum, cu pulsul accelerat şi inima bubuind în piept în timp ce el mă atingea într-un fel care mă făcea să simt fiori de plăcere.

Şi-a trecut palma prin dreptul şliţului şi apoi mi-a mângâiat abdomenul **descoperit.** Degetele lui s-au oprit pe o porţiune care vibra şi au început să se mişte încet în cercuri precise.

— Fac pariu că deja te-ai relaxat complet

Vocea lui îmi suna moale şi decadent la ureche.

— Să încerc să văd dacă este aşa?

Am tremurat, pe jumătate de teamă că nu avea să o facă.

Pe jumătate pentru că ar fi putut să o facă.

Din stinge şi ctmtşA

Aţinerea degetelor lui, materialul aspru lipit de pielea mea… şi cuvintele lui –, Oi, zeilor, cuvintele lui erau dulci a păcatul şi nu voiam ca nimic din ceea ce simţeam să aibd sfârşit.

— Ţi-ar plăcea asta? m-a întrebat el, şi mi-am mişcat şoldurile instinctiv, căutându-i atingerea. A scos un sunet

Scanned Willi CamEcanrver

jos, aprobator, atât de crud şi de primitiv. Voi face mai mult de atât

Cu ochii întredeschişi. am urmărit umbra nu foarte îndepărtată a unuia dintre gardienii care patrulau în perimetrul nordic ai taberei. Pielea şi carnea îmi ardeau cu o flacără interzisă* Mi-am mişcat din nou şoldurile. De această dată, nu a mai fost o mişcare involuntară. Am făcu i-o cu bună-şfciintă, răspunzând atingerilor liri. M-am desfătat cu plăcerea dureroasă care a urmat

Nu ar fi trebuit să permit lucrurile acestea. Nici măcar în intimitatea camerei mele şi cu atât mai puţin undeva unde cineva s-ar fi putut întoarce oricând spre noi Mi-am închipuit că, dacă gardienii s-ar 6 uitat cu puţin mai multă atenţie, şi-ar fi dat imediat seama că se întâmpla ceva. Eram aproape convinsă că cel care se afla cel mai aproape de noi, cel pe care fi urmărisem cu privirea, era Kieran, Părea la fel de alert ca Hawke.

Făceam ceva râu.

Dar cum putea fi rău… dacă mă făcea să mă simt atât de bine? Mă transformasem într-o fiinţă de foc lichid doar sub atingerea mâinii lui cu degete lungi şi graţioase.

— Simţi ce fac, Poppy?

Am încuviinţat din cap.

— Închipuie-ţi cum ar fi să-mi simţi degetele direct pe piele, fără nicio barieră între noi.

517

Am tremurat.

feninferi. Amwtr & iil

— Aş face asta.

A apăsat puţin mai tare, şi trupul meu i-a răspuns.

— Te-aş pătrunde, Poppy. Te-aş gusta. Fac pariucă eşti la tel de dufce ca mierea.

O, zeilor…

Mi-am muşcat buza şi am dat drumul la pătură. Apoi, m-am întins şi mi-am alezat palma pe fruntea lui. S-a oprit. A aşteptat. Fără cuvinte, mi-am ridicat bazinul. În timp ce unghiile mi se înfigeau în pielea lui. Dorinţa începea să devină insuportabilă.

Scanned Willi CamEcanrver

— Da, a şoptii el. Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

— Da, am murmurat, forjând cuvântul să-mi părăsească buzele.

A început sĂ-şi mişte din nou degetele. Aproape am strigat.

— As mai adăuga un deget, cred că ai fi pregătită pentru mai mult.

Respiram sacadat. Îi şi. mjeam tendoanele îndoindu-i-se sub mâna mea şi îmi mişcăm şoldurile în acelaşi ritm cu mişcările lui circulare.

— Ai răspunde la fel cum o faci acum.

O recunoşteam, fără ruşine, l-am apucat braţul şi m-am lipit de mâna lui, urmărind vibraţiile care continuau crească în interiorul meu.

— Dar nu vom face asta acum. Nu putem. Pentru că, dacă o parte din mine ajunge în tine, va trebui apoi să fiu cu *totul* în interiorul tău, şi eu vreau să aud fiecare sunet pe care îi vei scoate atunci când se va întâmpla a & ta.

Înainte să apuc să mă simt dezamăgită, înainte să reuşesc să înţeleg promisiunea mătăsoasă din cuvintele lui, şi-a mişcat mâna în josul abdomenului meu şi a atins acel punct care era centrul trupului meu. Mişcării.

DÂJJ iiingei! tvfli-r J

tui ou încetat să mai fie încete. Ştia foarte bine ce făcea cu toată acea energie şi tensiune inexplicabilă pe care fe simţeam. Hawke a ajuns cumva sub mine, trecându-şi celălalt braţ pe după umerii mei. M-a lipit de el, şi am ajuns să ne mişcăm împreună, cuprinşi de patimă. Gemetele abia înăbuşite îmi alunecau de pe buze. Mă simţeam prinsă, strânsă între mâna şi trupul lui puternic, de neclintit. Ceva… ceva se întâmpla. Era ceea ce-mi promiseseră săruturile şi atingerile lui fugare. Dintr-odată, trupul mi-a devenit la fel de încordat ca un arc îndreptat spre ţintă, şi mi-am deschis buzele cu o secundă înainte ca Hawke să îşi apese palma deasupra gurii mele, amu jind oftatul pe care nu aş fi putut îl suprim, l-am simţit gura fierbinte pe gât – buzele, dinţii. O ascuţime păcătoasă…

Tensiunea a explodat. Eu am explodat. Plăcerea s-a

Scanned Willi CamEcanrver

I

revărsat asupra mea, brusc, intens, Mă simţeam de parcă stătusem pe marginea unei prăpăstii i acum **fusesem** împinsă în **hău.** Şi am căzut, cutremurată de valurile de plăcere, şi am continuat să cad până când Hawke a încetinit şi apoi s-a oprit. Nu eram sigură cât timp **se scursese,** nici când şi-a luat mâna de pe coapsele mele sau când şi-a ridicat palma de pe gura mea. După ce inima a **început** Sia! i mai încetinească goana nebună, i-am simţit mâna în jurul taliei şi braţul strâns sub umerii mei, ţinându-mi trupul moale aproape de **el.**

M-am gândit că poate ar trebui să spun cevalf, dar ce? Mw/Juwesc nu mi se **părea** potrivit, M-am gândit că nu era corect că el îmi oferise aşa ceva, iar eu nu-i dădusem nimic în schimb. În plus, mi-am în că ar trebui să verific dacă Kieran sau vreunul dintre ceilalţi gardieni nu cumva observase ce făcuse Hawke – c*e făcusem* la adăpostul

53) Ientiifir ***L Armaitroui*** întunericului dar nu-mi puteam fine ochii deschişi. Is; u» puteam să scot cuvintele.

— Ştiu că nu vei recunoaşte niciodată, a zis Hawke, (de un ton răguşit, jos. Dar amândoi ştim foarte bine că avut dreptate.

I

Am zâmbit uşor, somnoroasă. 1 tawsfe «dreptate. Din nou.

I

Capitolul treizeci şi unu

Când m-am trezit, chiar înainte de răsărit, nu mi-a venit să cred cât de liniştită şi de profund dormisem. Nu mă simţeam de parcă aş fi dormit întinsă pe pământul dur, ci în cel mai pufos pat.

Nu-mi închipuiam că m-aş fi trezit singură dacă nu aş fi auzit sunetele conversaţiei şoptite de lângă mine.

— Am ajuns mai departe decât credeam, l-am auzit pe Hawke spunând, cu voce joasă. Ar trebui să intrăm în Trei Căuri înainte de lăsarea serii.

— Nu putem înnopta acolo! a venit răspunsul Am recunoscut vocea lui Kieran ştii asta.

În Trei Râuri avuseseră Loc multe atacuri de ale

Scanned Willi CamEcanrver

Descendenţilor, aşa că avea sens. Am clipit, l-am văzut prin lumina gri, stând la mică depărtare de mine. M-am înroşit când ochii mi s-au oprit asupra lui Hawke. Nu-i vedeam prea mult din faţă, însă gândurile mele se îndreptau spre ceea ce tăcuserăm.

— Ştiu.

Hawke ÎEÎ ţinea braţele încrucişate.

522 *Jen* ii*ifirr* **L** *Armenirou t*

— DacĂ reuşim facem un popas în Trei Râuri, am putea cât un toa la noaptea apoi şi am a u n ge în New H ea ven până dimineaţa.

— Eşti pregătit pentru asta? a întrebat Kieran, şi eu m-am **încruntat.**

— De ce n-aş fi? a replicat Hawke.

— Tu crezi că nu am observat ce se întâmplă?

Inima mi-a bubuit în piept. Imediat, mi l-am amintit pe Kieran patrulând în timp ce Hawke îmi şoptea la ureche toate acele cuvinte indecente, păcătoase. Ne vă\ zuse oare?

Zeilor, Pielea mi-a luat foc şi a început să dogorească, însă, pe lângă făptui că emm ruşinată, am fost surprinsă să-mi dau seama că nu aveam niciun regret. Nu fi renunţat la nicio secundă din ceea ce simţisem.

Hawke nu a zis nimic, şi mintea mea a derulat imediat cel mai rău dintre scenariile posibile. Oare Hawke re* greta? Ceea ce făcusem nu era interzis doar pentru mine. Chiar dacă nu cunoşteam regulile exacte pe care trebuia să le urmeze un gardian regal, eram destul de sigură că ceea ce făcuse Hawke, ceea ce făcuserăm împreună nu era genul de lucru pe care comandantul l-ar fi trecut cu vederea.

Însă Hawke ştiuse asta, cu siguranţă.

Aşa cum şi eu ştiusem. Şi, cu toate acestea, nu mă oprisem.

— Adu-ţi aminte care este misiunea ta, a punctat Kâeranr când a văzut că Hawke nu răspunde, Kieran l-a privit apoi în ochi şi a repetat. Aminteşte-ţi care este misiunea ta.

Scanned Willi CamEcanrver

l

— Nu am uitat nicio clipă. Vocea l-a devenit dură. Nicio clipă.

rj (*n sânjtf îi* it nufii

— MĂ bucur să aud asta.

l lawko s-a întorc spre mine, iar eu am închis ochii, pentru că nu voiam să-şi dea seama că le auzisem conversaţia. Uim auifit cum st; opreşte şi apoi, după o secundă, km simţit nuna allngându-mi obrazul.

Am deschis ochii, fără să am habar ce i-aş fi putut fpune, şi m-HITI uitat în sus, spre el, Toate gândurile mi s-au risipit când i-am simţit degetul trasându-mi contunil obrazului şi apoi pe al buzei de jos, făcându-mă să tremur

- Bună dimineaţa, Prinţeso.

— Neafa, am şopti t.

- Ai dormit bine.

— Da.

- Ţi-am zis eu.

Am zâmbit, în ciuda obrajilor mei încinşi şi a conversaţiei pe care o auzisem.

— Ai avut drepâate.

— Eu am întotdeauna drepâate.

— Mă îndoiesc.

- Vrei să îţi demonstrez din nou?

Eram trează şi dispusă. Însă mi se trezise şi creierul.

— Nu cred că va fi nevoie

— Păcat, a murmurat el Trebuie să ne punem în mişcare.

— Bine, M-am ridicat, crispându-mă din cauza încheieturilor amorţite. Am nevoie de doar câteva minute.

Hawke mi-a apucat mâna, după ce m-am dezvelit de pături. Ma ajutat să mă ridic şi mi-a îndreptat tunica de lână. Mâinile i-au întârziat pe şoldurile mele într-un mod familiar şi intim, care mi-a făcut stomacul ghem. Mi-am ridicat privirea spre el, şi, chiar şi printre umbrele **524** ***Jentiifer L. A rmentrau I***

din Pădurea Sângerie, felul intens în care se uita în jos, la mine, m-a hipnotizat.

— Mulţumesc pentru noaptea trecută, a zis el, atât de

Scanned Willi CamEcanrver

încet, încât numai eu puteam să îl aud.

Am tresărit, surprinsă.

— Simt că eu ar trebui să-ţi mulţumesc ţie.

— Chiar dacă egoul meu se simte bine să audă asta, nu e nevoie să o faci. Şi-a întrepătruns degetele cu ale mele. Ai avut încredere în mine noaptea trecută, dar, mai important, ştiu că ceea ce a fost între noi a reprezentat asumarea unui risc.

Avea dreptate.

A păşit mai aproape de mine. Nu mai respiram decât parfumul acela al lui de pin şi de condimente exotice.

— Şi pentru mine este o onoare că ţi-ai asumat acest risc cu mine, Poppy. Aşa că, mulţumesc.

M-am simţit uşor ameţită, îmbătată de dulceaţă, însă vocea lui avea şi un ton serios. Cum aveam mâinile împreunate, mi-am deschis simţurile, ceva ce nu mai făcusem din noaptea Ritualului.

Am simţit tristeţea aceea ascuţită ca o lamă, de acum familiară, însă şi altceva. Nu era regret, dar avea gust de lămâie. M-am concentrat până când emoţiile lui au devenit ale mele, ca să le pot înţelege. Confuzie. Asta simţeam. Confuzie şi contradicţie, lucru care nu era surprinzător şi eu simţeam adesea aceste emoţii.

— Eşti bine? m-a întrebat Hawke.

Am întrerupt legătura şi am încuviinţat din cap, în timp ce-i dădeam drumul la mână.

— Ar trebui să mă pregătesc.

Din *sânge şi cenuşă*

Pentru că simţeam că mă urmărea, mi-am ridicat privirea, O lumină slabă, cenuşie, se cernea prin crengile încărcate de frunze, l-am întâlnit privirea lui Kieran.

Ne urmărise în tot acest timp, iar maxilarul lui încordat îmi spunea că nu era deloc fericit.

Kieran părea îngrijorat.

Orice grijă pe care aş fi putut să o am în privinţa conversaţiei dintre Kieran şi Hawke s-a disipat înainte să prindă măcar contur. Faptul că mă simţeam atât de uşurată ar fi trebuit să-mi arate că lucrurile… ei bine,

Scanned Willi CamEcanrver

evoluau rapid.

Evoluaseră deja rapid.

Nu ar fi trebuit să mă simt uşurată. De fapt, era chiar necesar să ni se reamintească amândurora de îndatoririle noastre, însă eu nu doar că eram uşurată, eram chiar încântată şi plină de speranţe.

Dar ce speranţe aş fi putut să-mi fac eu? Nu exista niciun viitor pentru noi doi. Poate că deocamdată eram Poppy, însă rămâneam Fecioara, şi, chiar dacă aş fi fost găsită nevrednică la ascensiune, asta nu însemna că mă aştepta un sfârşit de basm alături de Hawke. Cel mai probabil, ar fi urmat să fiu exilată, şi nu mă aşteptam să sufere cineva din cauza asta alături de mine. Nu era ca şi cum m-aş fi gândit că ceea ce era între mine şi Hawke evoluase într-atât, încât el să vină în exil cu mine. Asta era caraghios. Era…

Suna ca genul de poveste de dragoste desprinsă din cărţi pe care o trăiseră părinţii mei.

525

În orice caz, noaptea trecută fusese ca un vis. Era singurul mod în care o puteam descrie.

S2 b ţemufet L Amuntwut ţii nu aveam de gând să las întrebările şi îndoielile să distrugă amintirea a ceea ce însemnase pentru mine, Intenţionam să l-ai punţile atunci când avea să vină momentu'! în acea clipă însă, singurul lucru asupra căruia mă puteam concentra era să nu cad de pe Setti.

Galopam prin Pădurea Singer le, iar obrajii mă usturau din cauza vântului rece. Frunzele roşii ca de arţar, şi scoarţa de un gri-roşiatic a copacilor păreau doar un fum.

Ajunsesem în inima pădurii, unde copacii nu mai erau la iei de deşi, iar razele soarelui puteau pătrunde mal uşor. Soarele nu încălzea aerul însă. Dimpotrivă, acesta devenea mai rece cu cât înaintam, iar copacii deveneau din ce în ce mai stranii.

Trunchiuri şi crăci răsucite, ramuri care se ridicau spre cer şi se intrejeseau cu alte crengi. Nu putea fi din

Scanned Willi CamEcanrver

cauza vântului. Toţi copacii erau drepţi, dar scoarţa… părea umedă, de parcă s-ar fi scurs seva din ei.

Avusesem dreptate atunci când spusesem că, dacă ar fi plouai, picăturile s-ar fi transformat în fulgi de nea. Mergeam de câteva ore, şi se pornise să ningă serios. Zăpada acoperise verdele vibrant al ierbii şi de o parte, şi de cealaltă a potecii bă lăturite. Mi-am tras mănuşile în mâini, însă aveam impresia că degetele nu. mi se dezgheţaseră deloc de noaptea trecută. Mi-am tras gluga şi am strâns-o bine, deşi nu putea să-mi protejeze decât într-o oarecare măsură faţa. Nu aveam idee cât mai aveam de mers, Pădurea părea fără sfârşit.

D*>* sortgjr şi cm u ptf 5Z7

Am încetinit când au început să ne apară în care rădăcini groase şi cioturi, de parcă pădurea ar fi încercat să îşi revendice bucata de pământ pe care o foloseau muritorii.

Am slăbit hăţurile şi am privit în jos, întrucâtva fermecată de puterea acelor rădăcini, în timp ce caii îşi croiau cu băgare de saiamă drumul printre piedici. Ceva mi-a atras atenţia. M-aut uitat în dreapta, peste calul lui Airrick. Lângă unul dintre copaci se afla un morman de pietre aranjat atât de ordonat, încât nu-mi puteam închipui că ar fi putut ajunge astfel în mod natural. La un metru depărtare se aflau alte pietre. Dar acestea nu mai erau făcute movilă, ci aşezate ca să formeze un model. Apoi, la stânga mea, am văzut un cerc perfect făcut tot din pietre. Erau mai multe cercuri: unele cu o piatră aşezată în centru, altele goale. Am văzut chiar şi unele care arătau ca şi cum ar fi fost străpunse de o săgeată.

Semănau cu emblema regală.

Am simţit un fior pe şira spinării. Nu era cu putinţă ca acele pietre să fi căzut în mod natural astfel. M-am întors în şa, ca să i le arăt lui Hawke «.

Brusc, unul dintre caii din faţă s-a dat înapoi, aproape aruncându-l pe Kieran din şa. Gardianul a **reuşit** însă să se ţină bine şi a încercat să liniştească animalul, frecându-i grumazul.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Ce este? a întrebat Noah, hăitaşul care era En faţa noastră.

Ne-am oprit cu toţii. Phillips şi-a ridicat un deget, făcându-ne să ne oprim din vorbit. Cu respiraţia tăiată, am privit în jur. Nu auzeam şi nu vedeam nimic, însă simţeam muşchii încordaţi ai lui Set ti zvâcnind sub piciorul meu. S-a cabrat şi a început să dea înapoi. Mi-am 52S ***ferimfer la rmsn*** *t* ni *«t* **tâsat** mâna pe grumazul lui, încercând să-l liniştesc, în timp ce Hawke trăgea de hăţuri, şi ceilalţi *cai* începuseră se agite.

Hawke a bâiut uşor cu degetul acolo unde aveam pumnalul prins, iar eu am încuviinţat din capi Mi-am băgat mana sub pelerină şi mi-am scos pumnalul din teacă. Am cercetat copacii, nemişcata…

A răsărit de nicăieri. O explozie de negru şi roşu a sărit prin aer şi s-a izbit de Noah. Speriat, calul lui s-a ridicat în două picioare, iar Noah a căzut, lovindu-se puternic de pământ. Dintr-odată, arătarea era deasupra lui, încercând să o muşte capul cu dinţii ei ascuţiţi, în timp ce bărbatul se lupta s-o ţină la distanţă.

Era un guzgan.

Am reuşit să-mi înăbuş ţipătul care îmi urca din piept. Animalul era uriaş, mai mare decât un porc sălbatic. B) ana uleioasă i se ridica pe spinarea îndoită. Avea urechi ascuţite şi un rât cât jumătate din braţul meu, îşi înfigea ghearele în iarba, smulgând-o din pământ în încercarea de a ajunge la haitaş.

Phillips s-a întors în şa, cu arcul în mână. A dat drumul la săgeată. Săgeata a vâjâit prin aer şi a lovit creatura direct în ceafă. Animalul a urlat, iar Noah i-a aruncat de pe el, Guzganul s-a rostogolit ei a început să dea din picioare, încercând să-şi smulgă săgeata. Noah s-a ridicat cu greu şi ji-a Iras spada. Am văzut lama de hematii lucind în soare atunci când bărbatul a abătut-o asupra bestiel retezându-i capul

— Zeilor! a mormăit el, ştergându-şi sângele care-i ţâşnise pe frunte. S-a întors apoi spre Kieran, care îşi ţinea

Df *n* Silnjţi fi *cert uşa* 529

Scanned Willi CamEcanrver

I

Înc5 arcul în mână, pregătit cu o nouă săgeată. Mulţam mult, omule.

— N-ai pentru ce.

— Dacă a apărut unul înseamnă că e o întreagă hoardă! comentat Hawke. Trebuie să…

Se auzeau zgomote din toate direcţiile, de parcă pădurea ar fi prins viaţă. În dreapta, foşnetul crescu.

M-am tras înapoi, lipindu-mă de Hawke. Era, într-adevăr, o hoardă. Noah a dat drumul unui blestem şi a sărit pe o creangă mai joasă, ridicându-şi picioarele. Rozătoarele au dat năvală din arbuşti şi şi-au văzut de drum, printre copaci.

Nu ne-au atacat.

Au trecut *pe LUngii* noi, ţâşnind ca nişte săgeţi. Fuseseră câteva zeci şi săriseră peste rădăcini, chiţăind şi guiţând, pentru a dispărea apoi în desiş.

Nimic din ce se întâmplase nu mă făcea să mă simt uşurată. Dacă fugeau, fugeau *din cauza cuiva.*

Am aruncat o privire spre pământ şi am observat că începuse să se lase ceaţa. Mi s-a făcut pielea de găină. Mirosul acela…

Era mirosul morţii.

— Trebuie să plecăm de aici! Kieran observase şi el ceea ce văzusem eu. Acum!

Noah a sărit de pe cracă. Picioarele nu i se mai vedeau din cauza ceţii din ce în ce mai dese.

Cu inima bătându-mi în piept, m-am aplecat şi am apucat hăţurile. L-am simţit pe Setti întorclându-se sub mine. Noah a alergat la calul lui şi a apucat hăţurile cu o mână. În cealaltă ţinea sabia, pe care a ridicat-o în aer.

¡immfer L Annentrvui

Temutul a fost la fel de rapid ca săgeata care îl lovise pe guzgan. A apărut în goană dintre copaci. Hainele rupte şi zdrenţuite i-au fâlfâit atunci când s-a aruncat asupra lui Noah. ŞÂA înfipt ghearele în pieptul haitaşului şi apoi s-a repezit la gâtul lui. Noah a urlat. Sângele îi acoperea pieptul şi-a scăpat spada şt s-a prăvălit pe spate. Calul lui a luat**-o** la goană, trecând ca vântul pe lângă paznicii din

Scanned Willi CamEcanrver

faţa grupului nostru.

S-a auzit un urlet care mi-a îngheţat sângele-n vene şi mi-a întors stomacul pe dos, I-a răspuns imediat un altul, şi un altul...

— Raliat! a mârâit Hawke.

Lucidie şi-a întors calul şi l-a străpuns pe Temutul care-l pusese la pământ pe Noah cu o săgeată cu vârf de hematii, drept în cap.

— Nu vom reuşi să ne salvăm dacă fugim. Lucidie şi-a îndreptat arcul spre potecă. Uitaţi-vă la rădăcinile acestea.

Inima mi s-a oprit în piept. Ştiam ce însemna a-ta. Ceaţa ne ajunsese acum până la genunchi. Se zisese cu norocul nostru!

— Ştii ce ai de făcuţi mi-a zis Hawke. Fă-o!

Am încuviinţat scurt din cap. Hawke a descălecat. Am alunecat şi eu de pe cai, atentă să nu calc pe rădăcinile răsucite. Am aruncat o privire în jur şi am văzut că şi ceilalţi făceau acelaşi lucru. Airrick a observat pumnalul pe care-l aveam în mână şi a ridicat din sprâncene.

— Ştiu cum să îl folosesc! i-am zis.

Mi-a zâmbit

— Nu ştiu de ce, dar nu sunt surprins.

Au ajuns.

Kieran şi-a ridicat sabia.

Din stingeţi cen Hfit

Avea dreptate.

S-au repezit asupra noastră dinspre copaci, o masă îi de ploi putrezite şi haine zdrenţăroase. Nu aveam timp să mă sperii. Deşi nu erau decât piele şi os, erau alarmant de rapizi.

— Nu-i lăsaţi să se apropie de cai! a strigat unul dintre gardieni în timp ce Hawke îşi trecea sabia prin pieptul unui Temut.

M-am pregătit. Nu vedeam în fa [a ochilor decât colfi murdari de sânge. Unul s-a repezit fix asupra mea. Am păşit spre el şi l-am lovit în umăr, ignorând faptul că pielea şi oasele păreau să i se dizolve sub palma mea, apoi i-am înfipt pumnalul în piept. Mi-am smuls pumnalul, şi din

Scanned Willi CamEcanrver

pieptul lui a ţâşnit un sânge scârbos. Temutul a căzut la pământ, trăgându-l după el şi pe un altul, care încerca să îl atace pe Setli, l-am înfipt pumnalul în ceafă şi apoi, crispată, mi l-am eliberat.

Mi-am ridicat ochii şi i-am întâlnit privirea lui Hawke. Mi-a zâmbit încordat, cu o urmă de gropiţă.

— Nu m-am gândit niciodată că aş putea asocia Temuţii cu ceva sexy. Şi-a luat avânt şi l-a decapitat pe Temutul de lângă el. Dar să le văd luptându-te cu ei este atât de excitant.

— Foarte nepotrivit comentariu! am murmurat, lăsând Temutul să cadă la pământ.

M-am răsucit şi am reuşit să evit un altul, deşi mă apucase de pelerină. M-am avântat spre el şi i-am înfipt pumnalul în piept. A căzut, aproape trăgându-mă şi pe mine cu el.

Pumnalul meu era eficient. Din păcate însă, presupunea contact. Am cercetat rapid în jurul meu şi l-am văzut pe Kieran mişcându-se cu graţia unui dansator, **532** *lairttftr* L *rmmtrou t* cu că te o spadă în fiecare mina, răpunând Temut după Temut, Lucidie îşi folosea bine suliţa, iar Phillips – arcul. Airrick se ţinea aproape de mine. Ceaţa ne ajunsese până la şolduri.

Un Temut s-a aruncat spre mine urlând. Am ţinut strâns mânerul din os de vârcolac şi am aşteptat să se apropie. Apoi m-am ferit la stânga şi i-am înfipt lama de hematit sub bărbie. M-am tras la o parte, încercând să nu-mi vărs maţele, Mirosul…

— Prinţeso. Am o armă mai bună pentru tine.

Hawke a ridicat spada cu lamă de hematit a lui Noaft şi mi-a aruncat-o. Am prins-o.

— Mersi!

Mi-am băgat pumnalul în teacă şi m-am întors, lovindu-l pe Temutul de lângă mine.

Adoram pumnalul, dar spada uşurică îmi era mult mai utilă în acea situaţie. Cum puteam să păstrez o oarecare distantă cu ea, am mai tăiat cu Temut, cu inima bubuindu-mi în piept. Mi-am lovit piciorul de ceva şi am

Scanned Willi CamEcanrver

tresărit. M-am tras, dar gheata mi se prinsese în rădăcini M-am balansat şi. am reuşit să îl nimeresc pe unul în piept. Nu i-am atins inima însă. Mi-am smuls sabia şi am încercat să-mi eliberez picioarele ca să fiu pregătită să m retez gâtul.

Uitasem de rădăcini.

Cu piciorul prins, mi-am pierdut echilibrul şi, deşi am încercatcu disperare să nu cadr m-am prăbuşit. Chiar în acea clipă, cineva s-a izbit de mine, smulgându-mi piciorul dintre rădăcini. Airrick. Prinsese Temutul şi îl pusese la pământ. Amândoi dispăruseră sub ceaţă.

Din ţâtigtel Cfftuyi

Mi-a alunecat şi mie capul în ceafă şi, pentru o clipă, nu am mai văzut în faţa ochilor decât alb. Panica mi-a explotial în piept. Mâna liberă îmi atingea pământul. Era alunecos, M-am întors în timp, în acea noapte în care, mică şi înspăimântată, încercasem să apuc mâna mamei, dar aceasta era alunecoasă…

Am auzit vocea lui Vikter în minte. Un avertisment pe care mi-l dăduse încă de când începusem antrenamentele, „Nu te lăsa niciodată pradă panicii. Dacă faci asta, mori” Avea dreptate. Teama putea să fi ascută simţurile, dar panica te încetinea.

Nu eram un copil.

Nu mai eram mică şi neajutorată

Ştiam cum să ripostez, ştiam cum să mă apăr.

Cu un urlet, m-am smuls din trecut şi m-am ridicat în picioare chiar când un Temut chel se apropia de mine. Mi-am înfipt sabia în pieptul lui şi i-am spintecat inima. Nu a scos niciun sunet atunci când ochii lui morţi mi-au întâlnit privirea. M-am cutremurat. Voiam să-l găsesc pe Airrick pentru că îmi dădeam seama că ceaţa începuse să se retragă, ne aluneca pe la picioare, din ce în ce mai subţire. Era un semn buni M-am îndreptat spre unu) dintre Temuţi, pe care acum îi puteam vedea târându-se la pământ, spre cai, Mi-am pus gheata pe spatele lu1 şi l-am împins la pământ. A urlat Eu mi-am înfipt imediat spada în el şi l-am tăiat în două. Ceafa dispăruse aproape cu totul.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Hawkeşi-a trecut spada prin pieptul ultimului Temut, iar eu m-am întors spre tabără, respirând greoi, ca să evaluez dezastrul. În afară de Hawke, mai erau în picioare cinci gardieni, l-am văzut pe Kieran şi pe Lucidie aplecaţi *jetmiftr L. A rmn trvu Î*

deasupra unui hăitaş care era în mod clar mort, M-am uitat la gardianul a cărui sabie o ţineam în mână şi am ştiut că Noah murise din clipa în care Temutul îşi înfipsese dinţii în gâtul lui. Mi-am rotit privirea până când am dat de Phillips, îngenunchease lângă…

Atrrick.

Nu.

Era întins pe spate, cu mâinile lui şi ale lui Phillips apăsate pe abdomen. Pielea lui palidă îi făcea părul castaniu să pară şi mai întunecat, şi… era atât, aiâl de mult sânge.

Mi-am coborât sabia şi m-am îndreptat spre Airrick, croindu-mi drum printre Temuţii căzuţi.

— E… e bine?

Un firicel de sânge i se scurgea de pe bufce. Avea privirea aţintită asupra lui Phillips.

— Fe…

Phillips şi-a îndreptat privirea spre mine, tenul Lui maroniu luând o tentă de gri. Avea ochii trişti. A încuviinţat din cap.

— E mai mult decât bine.

— Bun. A dat drumul unui pufnet greoi. Asta… e bine.

Cu inima strânsă, m-am plecat în genunchi şi mi-am aşezat spada lângă mine.

— M-ai salvat.

Ochii i s-au întors spre mine, şi a râs slab, împroşcănti sânge.

— Nu… nu cred că tu… ai nevote să fii salvată.

— Am avut! i-am spus, aruncând un ochi la abdomenul lui.

Otrţ sărtfte şi ceiwşA 535

Ghearele Temutului se înfipseseră adânc… prea adânc, jvttruntaiele nu-i mai erau! a locul lor Mi-am ascuns

Scanned Willi CamEcanrver

fiorul. Hawke te apropia de noi.

— Şi tu ai fost îjcolq pentru mine. M-ai salvat cu adevărat, Airrick.

Hawke a îngenuncheat lângă Phillips şi m-a privit în ochi. A clătinat din capr deşi ştiam deja. Nu era o rană care se putea vindeca. Şi îi durea, probabil, îngrozitor. Nu aveam nevoie de darul meu ca să sHu asta, dar mi-am deschis simţurile şi m-am cu tremurai în faţa agoniei puie pe care am simţit-o.

Mi-am păstrat atenţia concentrată asupra lui Airrick şi i-am ridicat mâna şi i-am strâns-o în mâna mea. Nu puteam să-l salvez, însă puteam să fac ce nu reuşisem în cazul lui Vikter. Puteam să îl ajut pe Airrick şi să-i alin din durere. Nu puteam să stau cu mâinile în sân, ştiind că puteam să îl ajut.

Aşa că m-am gândit la plajă şi la cum mă făcea Hawke sk râd, cum mă făcea să simt că trăiesc şi am trimis toată căldura şi bucuria acestor gânduri prin legătura dintre mine şi Airrick. Am ştiut secunda precisă în care au ajuns la el. Trăsăturile! s-au relaxat, iar trupul i s-a oprit din tremurat.

S-a uitat la mine cu ochi mari. Părea atât de tânăr.

— Eu… Nu mă mai doare.

— Nu?

M-am chinuit să zâmbesc în timp ce-i trimiteam valuri de căldură şi lumină. Mu voiam să se strecoare nici măcar o undă de durere.

— Nu. Pe chip i se citea uimirea. Ştiu că nu sunt bine, dar… mă simt bine.

— Sunt uşurată *să* aud asta.

Î\3 fr ***fennifer la rmentrott t***

5-a uitat intens la mine. Ştiam că Phillips şi Hawkernă urmăreau. Ştiam, chiar şi fără să-mi întorc privirea spre ei, că îşi dăduseră seama că acea alinare nu avea nimic de-a tace cu apropierea morţi L Niciun om cu o astfel de rana nu ar fi putut să moară liniştit.

— Ştiu cine eşti, a spus Airrick, respirând greoi. Nu credeam… că ar trebui să zic ceva, dar noi ne-am mai

Scanned Willi CamEcanrver

întâlnii. Şi mai mult sânge i s-a scurs pe buze. Am jucat cărji

Surprinsă, zâmbetul mt s-a preschimbat într-unul autentic.

— Da, aşa este. De unde ai ştiut că sunt eu?

— E, în ochii tăi, mi-a spus. Au trecut prea multe clipe până la următoarea gură de aer. Pierdeai.

— Aşa este, M-am aplecat, ţinându-i în frâu durerea, în mod normai sunt mai bună la cărţi. Fratele meu m-a învăţat să joc, dar atunci tot primeam cărţi proaste.

A râs din nou, abia auzit.

— Da… erau proaste. Mulju".

Privirea i s-a mutat spre umărul meu. Orice va fi văzut acolo, era ceva frumos, l-au tremurat buzele, şi a zâmbit.

— Mamă?

Pieptul nu i-a mai coborât. S-a ridicat, dar nu a mai coborât. Airrick a murit câteva secunde mai tââziu, cu un zâmbet pe buze. Avea ochii goi acum, dar luminoşi. Nu ştiam daci o văzuse pe mama lui r dacă văzuse ceva, dar speram asta. Speram că mama lut venise ca să îl ia, nu zeul Rhain. Era un gând plăcut – acela că de cealaltă parte ne aşteptau cei dragi. Voiam să cred că pe Vikter fi aşteptaseră Sofia şi copilul lor.

Pw atingr pl *ctriuţă* încetişor, i-am lăsat în jos mâna şi i piep, and mi-am ridica, priv-UZT F îi pe Phillips holbându-se la mine. Pe Ha, vke

— L-ai făcut ceva, a declarat Havvke.

Nu am răspuns. cil, a-l «Hn. Privirea.

Nu era nevoie, Phillips a spus-o în locuj meu

— Sunândev Arale. Zvonurilei, crezut. Zeilor! Ai*ntingerea. „Dar nu am*

Capitolul treizeci şi doi

Micul nostru grup a galopat mai departe într-un ritm ameţitor. Eram cu trei mai puţini decât atunci când plecaserăm din Masadonia. După câteva ore, am găsit calul lui Noah păscând, l-am legat de iapa lui Lucidie *şi* ne-am văzul mai departe de drum.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Ne-am oprit în Trei Râuri doar pentru câteva ofer ca să lăsăm caii să se odihnească, şi apoi am mers înainte toată noaptea, Aveam inima grea, picioarele amorţite şi eram îngrijorată.

Phillips nu a mai vorbit despre ceea ce făcusem după ce ni s-au alăturat şi ceilalţi, dar îmi tot arunca priviri furişe. De fiecare dată părea să se uite la mine de parcă nu ar fi fost convins că eram reală, amintindu-mi de privirile pe care le îndreptau asupra mea servitorii, ori de câte ori mă vedeau acoperită de văl.

Mă făcea să mă simt prost, însă nu mă afecta nici pe departe la fel ca răspunsul lui Hawke în faţa darului meu.

Se uitase **la** mine **pe** deasupra trupului **neînsufleţit** al lui Airrick **de** parcă aş **fi** fost un puzzle căruia îi **lipseau piesele** esenţiale. Era, bineînţeles, surprins, şi nu puteai

Dl fi FTJIJĂ – itf învinovăţesc pentru a stat Mă gândeam că îşi punea o mulţime de întrebări. Când ne-am oprit în Trei Râuri, am încercat să-i vorbesc despre ceea ce făcusern, însă el nu a făcut decât să clatine din cap. Mia spus „mai târziu” şi că ar trebui să mă odihnesc. Eu, bineînţeles, nu l-am ascultat, şi totul s-a sfârşit cu el prefăcâm du-se că adoarme lângă mine sau poate chiar adormind cu adevărat.

Nu ştiam dacă era furios sau deranjat ori… supărat că nu îi spusesem, însă nu regretam că-mi folosisem darul pentru a-i uşura lui Airrick ultimele clipe de viaţă. Urma st discutăm despre cele întâmplate, şi asta mai curând decât voia poate Hawke. Am reuşit şi mă abţin şi să nu-mi folosesc darul ca să aflu cum se simte. Preferam să-mi spună singur decât să fiu nevoită să trişez.

Pentru că simţeam că, dacă i-aş fi citit emoţiile în acea clipă, aş fi trişat.

Am ajuns în New Heaven la lăsarea întunericului. Am trecut de meterezele joase fără probleme. Hawke a mers şi a discutat cu unul dintre gardieni, apoi s-a urcat din nou în şa, în spatele meur şi a condus grupul pe străduţele pietruite.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Kieran îi luase locul lui Airrick, călărind pe lângă noi în timp ce traversam oraşul adormit, înconjurat de o zonă bogat împădurită. Am trecut pe lângă magazine cu obloanele trase, închise pe timpul nopţii, şi apoi am intrat în zona rezidenţială. Casele erau la fel de mici ca acelea din Cartierul de Jos, dar nici pe departe la fel de înghesuite, Erau, de asemenea, şi mult mai bine îngrijite. Micului oraş negustoresc îi mergea în mod clar bine, iar, din câte se putea vedea, nobilul care îl conducea se pricepea mult mai bine la ceea ce avea de făcut decât ducii Teerman.

Ittimfer l'Antientrout

Străbătuserăm aproape o stradă întreagă din cartier, când s-a deschis prima uşă de ia o casă şi un bărbat în vârstă cu piele maronie a păşit afară. Nu a spus nimic, doar a înclinat din cap spre Kieran şi Hawke în timp ce treceam. Din spatele lui a ieşit un băiat, care a alergat la uşa de la casa de alături. A bătut, iar obloanele s-au tras. În faţa noastră, Philiips îşi dusese mâna la spadă. Un alt copil şi-a scos capul pe uşă.

— Tatăl meu este…

S-a oprit şi a fĂcut ochii mari când ne-a văzut trecând. A fluierat şi a rânjit la noi cu dinţii lui ştirbi, apoi a dispâi rut înăuntru, strigând după tatăl lui

Copilul de la prima casă a alergat la următoarea uşă **şi** a chemat un alt copil, de data aceasta o fetiţă, cu părul mai roşu decât al meu. **A** făcut ochii mari cât **farfurioarele** când ne-a văzut.

Apoi, vizavi, s-a deschis încă o uşă, iar în prag a ieşr de această dată o femeie de vârstă mijlocie cu un copil mic în braţe. A rânjit, iar copilaşul a făcut cu mâna, Mi-am ridicat şi eu mâna şi am fluturat-o spre ei, **stângace.** Am băgat apoi de seamă că primul băiat îşi adunase itf mic grup. O mulţime de copii ne urmau pe trotuar şi Pe i măsură ce înaintam, se deschideau din ce în ce mai multe uşi, iar oamenii din New Heaven ieşeau să ne vadă- Niciunul nu striga la noi. Câţiva îşi fluturau mâinile. Aflu zâmbeau. Doar câţiva priveau îngrijoraţi de pe treptele

Scanned Willi CamEcanrver

caselor lor.

M-am lăsat pe spate şi am şoptit:

— Asta e un pic straniu.

— Nu cred că au parte de prea mulţi vizitatori, mi-a J5 puns Hawke.

A

Scanrw? d wlih Camăcanpwr fârrt ftiftgr *fi cenuşii*

Mi-a strâns mijlocul, iar inima mea caraghioasă a trésorát puţin.

- Este o zi mare pentru eli a comentat Kieran amuzat
- Da? a murmurat Hawke.

— Se poartă de parcă ar fi cineva de viţă nobilă printre ei.

Hawke a pufnit.

— Atunci, chiar nu au parte de prea mu. lfi vizitatori.

Kieran i-a aruncat o privire lungă, însă Hawke părea să se fi relaxat în spatele meu, am luat asta drept un semn bun.

— Ai mai fost pe aici? am întrebat.

— Întreacăt doar.

I-am aruncat o privire lui Kiemn.

— Dar tu?

— Am trecutei eu o dată sau de două ori

Am ridicat dintr-o sprânceană, dar apoi a apărut înainte fortăreaţa din Heaven. Pentru că era lângă pădure, nu avea un perete secundar, precum castelul Teerman, însă nici nu se compara cu acesta ca mărime. Cu doar două etaje, construcţia din piatră gri-verzuie părea un vestigiu care supravieţuise din vremuri de demult.

Cu greu.

În ümpee traversam curtea, îndreptându-ne spre grajduri, am simţit ceva rece atingându-mi vârful nasului, Mi-am ridicat privirea. În jur începuseră să cadă fulgi de 7-apadă. Când am pătruns în spaţiul deschis care mirosea a cai a am văzut că ne aşteptau mai mulţi gardieni îmbrăcaţi în negru.

541

Am respirat tremurat i am închis ochii pentru o clips,

Scanned Willi CamEcanrver

lăsând hăţurile moi. Drumul nostru nu era nici pe departe

FRUNŢ/ferL. Anwntrout aproape de final, dar ce! puţin pentru o noapte aveam un pat patru pereţi şi un acoperiş deasupra capului.

Lucruri pe care învăţam să le apreciez cu adevărat.

Hawke a coborât din şa şi s-a întors spre mine, cu braţele deschise. Am ridicat dintr-o sprânceană şi am alunecat de pe cal pe cealaltă parte.

Hawke a oftat.

Zâmbind, i-am frecat grumazul lui Setti. Speram că avea să îşi umple burta cu cel mai bun fân şi că urma să aibă parte de odihnă. Merita.

Hawke a venit lângă mine, cu săculeţii pe umăr.

— Rămâi aproape de mine.

— Desigur.

Mi-a aruncat o privire care voia să-mi transmită că nu credea în aprobarea mea pripită. După ce ni s-au alăturat şi ceilalţi, am ieşit împreună. Zăpada începuse să cadă mai deasă, acoperind pământul. Mi-am tras pelerina în jurul corpului, şi uşa de la intrare s-a deschis. Am văzut încă un gardian – unul înalt şi blond, cu ochii de un albastru rece.

Kieran l-a salutat cu o strângere de mână.

— Mă bucur să te vădi a spus gardianul, aruncând o privire spre Hawke şi apoi la mine. Ochii i-au întârziat câteva clipe asupra părţii stângi a feţei mele, apoi privirea i-a revenit spre Kieran, Mă bucur să vă văd pe toţi.

— Şi noi, Delano! a răspuns Kieran.

Hawke şi-a lăsat mâna pe spatele meu.

— A trecut ceva timp.

— Nu destuii a răsunat o voce dinăuntrul fortăreţe

M-am întors şi am văzut o sală largă, luminată & lămpi cu ulei. Din spatele unor uşi mari din lemn p* făcut apariţia un bărbat înalt, lat în umeri, cu barbă şi păr

Din sfiiige şi cerutfA **543**

negre-Purta pantaloni închişi la culoare şi o tunică groasa. Avea prinsă în talie o spadă, chiar dacă nu era îmbrăcat în uniformă de gardian.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Kieran a zâmbit, lucru care m-a făcut să clipesc uimită. Era prima oară când îl vedeam zâmbind. Înfâfişarea i s-a preschimbat din rece şi chipeşă în năucitor de atrăgătoare.

— ELtfah, tu mi-ai dus dorul mai tare decât oricine altcineva!

Elijah şi Kieran s-au întâlnit la mijloc, şi bărbatul bărbos l-a prins pe cel mai tânăr într-o îmbrăţişare de urs, ridicându-l de la pământ. Apoi ochii căprui ai lui Elijah, mai mult aurii decât bruni, s-au oprit asupra mea şi asupra lui Hawke.

Bărbatul a zâmbit cu jumătate de gură şi i-a dat drumul lui Kieran. Sau, mai degrabă, l-a trântit Kieran s-a tras cu un pas în spate şi şi-a recăpătat echilibrul, scuturând din cap.

— Ce avem noi aici? a întrebat Elijah.

— Avem nevoie de adăpost peste noapte, a răspuns Hawke.

Din cine ştie ce motiv, acelui Elijah răspunsul lui Hawke i s-a părut amuzant. Şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Avem adăpost cât cuprinde.

— Mă bucur să aud asta.

Hawke şi-a păstrat mâna pe spatele meu, în timp ce eu cercetam antreul, confuză.

Din spatele uşilor îşi făcuseră apariţia mai multe persoane, bărbaţi şi femei. La fel ca în cazul cetăţenilor întâlniţi pe drum, reacţiile erau diferite. Cei mai mulţi zâmbeau, însă câţiva dintre ei aveau o privire

¡mm for L Antwnirtwl care îmi amintea de Descendentul blond care aruncase mânade Temui.

Unde se afla lordul sau domniţa de la conducerea oralului? Soarele era încă pe cer, însă nu se vedeau ferestre, aşa că nu ar fi fost un afront adus zeilor dacă s-ar fi arătat. Nu am observat niciun Ascendent printre cei adunaţi. Poate că Elijah era unul dintre majordomii lordului, lordul însuşi fiind ocupat? Am observat că Kieran îşi rotea capul în jur cu ochii mijiţi, probabil pentru că

Scanned Willi CamEcanrver

observase acelaşi lucru ca mine.

— Avem mult de… recuperat! a zis Elijah şi l-a bătut pe umăr pe Kieran cu o mână grea, făcându-mă să ridic din sprâncene.

O femeie brunetă, îmbrăcată într-o tunică verde, până la genunchi, cu pantaloni asortaţi un şal gros de culoare crem pe umeri, a păşit în faţă. Imediat, ochii mi-au fost atragi de încălţările ei.

Purta ghete.

5-a apropiat, şi atunci am observat că avea ochii foarte apropiaţi la culoare de ai lui Elijah, poate chiar în aceeaşi nuanţă. Erau rude? Părea cu cei puţin zece ani mai tânără decât el apropiată ca vârstă mai degrabă de Hawke i de mine. Era, poate, o nepoată? Nfc-a zâmbit tuturor sobru, privirea oprindu-i-se, la fel ca în cazul lui Deâano, asupra cicatricilor mele pentru câteva clipe. Nu i-am citit milă pe chip, ci doar. –, curiozitate, ceea ce pentru mine era de preferat.

5 W

— Trebuie să vorbesc cu câteva persoane, dar Magda te va conduce în camera ta-Hawke s-a întors spre femeia cu păr negru înainte ca eu să apuc să răspund, Asigură-te că are o cameră în care să facă baie şi că primeşte o masă caldă.

Dj n sânge cu n UQÖ 545

— Da…

A dat să se îndoaie, ca şi cum ar fi fost gata să facă o plecăciune, dar apoi s-a oprit. S-a îmbujorat şi mi-a arun* cât o privire.

— Îmi cer scuze. Sunt puţin ameţită uneori. Şi-a mângâiat apoi abdomenul uşor rotunjit. Dau vina pe bebeluşul numărul doi.

— Felicitării i-am spus, sperând că era reacţia potrivită, şi apoi m-am întors spre el.

— Hawke…

— Mai târziu! a zisei.

S-a răsucit şi a luat-o spre Kieran şi Etijah, căroia li se alăturase şi Phillips, care cerceta cu atenţie fortăreaţa.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Vinol Magda mi-a atins uşor braţuh la etajul al doilea avem o cameră care are baie proprie. Voi cere să ţi-e încălzească apă şi te vei putea îmbăia în timp ce bucătarul îţi pregăteşte d-na

Fără să ştiu ce altceva aş fi putut să fac, am urmat-o pe Magda în hol şi apoi pe uşa laterală, care dădea spre scări. Surprinsă că Hawke m-a lăsat singură, mi-am zis că avea până Ea urmă încredere că mă puteam apăra. Deşi tot era straniu. Doar dacă nu cumva era foarte convins că acolo nu se aflau Descendenţi, Dar, chiar şi aşa, asta nu explica cum de ştiuse numele femeii dacă doar trecuse prin oraş înainte, pentru că nimeni nu ne-o prezentase.

Camera era surprinzător de mare şi de aerisită, în ciuda faptului că singura sursă de lumină naturală era o fereastră îngustă, care dădea spre curtea interioară, Îmi *ftntufer* L ArmrriimiJ

plăceau bârnele neacoperibe de pe lavan, iar palul arăta extrem de ademenitor

Nu am îndrăznit să mă apropii de el, pentru că peterina şi hainele îmi erau pătate de sânge de Temut, de noroi fi sudoare. Mi-am atârnat pelerina pe un scaun greu din lemn p apoi m-am asigurat că am puloverul tras peste pumnal

A fost făcut focul şi, înainte de apa fierbinte, a ajuns o tocăniţă de vită delicioasă. Am dat-o gata pe toată şi am mâncat *ţi* ultima firimitură din pesmeţii care o însoţeau. Aş 6 lins probabil castronul dacă n-ar fi fost în jur mica armată de servitori dirijată de Magda.

În timp ce cada era umplută cu apă aburindă, Magda mi-a agăţat un halat de baie albastru-deschis de clanţa de la camera de baie* M-am holbat la el, brusc emoţionată.

Nu era alb.

Am închis ochii.

— Poppy? am auzit-o pe femeie, şi am deschis imediat larg ochii

Mai devreme, mă întrebase cum să mi se adreseze, şi acela fusese numeie pe care t-l zisesem.

— Eşti bine?

Scanned Willi CamEcanrver

— Da. Am clipit, Ne-a luat… mult să ajungem până aici.

— Îmi poe închipui, mia răspuns ea, deşi mă îndoiam că putea. Dacă îţi vei lăsa hainele acolo, lângă uşă, am să mă asigur că sunt curăţate peste noapte.

— Mulţumesc!

A zâmbit.

— Ai săpun şi prosoape curate lângă cadă-Mai ai nevoie de ceva?

I) în temfic ţii *i & tuşii*

Voiam să întreb unde era Hawke, dar nu-mi închipuiam că ar şti. Am scuturat din cap, şi Magda a luat-o spre uşă. Apoi, m-am gândit Va ascendenţi.

— Magda? am strigat-o. Cine sunt nobilii care stăpânesc aici?

— Lord Halverston a plecat la vânătoare cu câţiva dintre bărbaţi a ritepuns ea. i-ar fi plăcut să vă întâmpine, dar se pregătea deja de ptecare, fiind atât de aproape de amurg – Ah.

Lordul plecase la vânătoare cu nişte oameni de rând? Oamenii din acea casă erau… stranii.

— Mai ai nevoie de ceva?

De această dată, am clătinat din cap şi nu am mai oprito. M-am dezbrăcat rapid *fi* mi-am lăsat hainele lângă uşă. Apoi am traversat podeaua care nu apucase încă să se încălzească, ţinând pumnalul în mână.

Cada aceea uriaşă trebuia să he unul dintre cele mai grozave lucruri de care dădeam cu ochii.

Muşchii mei încordaţi s-au bucurat imediat de apa fierbinte. Am rămas în cadă mai mult timp decât ar fi fost necesar. M-am frecat bine cu săpunul cu parfum de liliac, mi-am spălat părul de două ori şi abia apoi udam făcut griji că m-aş putea stafidi dacă aş mai rămâne în apă o secundă în plus. M-am şters cu prosopul, mi-am luat pe mine halatul cald şi apoi am mers în picioarele goale spre măsuţa de toaletă, unde, spre bucuria mea, am găsit un pieptene. M-am retras în dormitor, deseâlcindu-mi cu băgare de seamă părul încurcat şi mi-am alezat pumnalul

Scanned Willi CamEcanrver

aproape. După ce am terminat şi cu asta, nu mi-a mai rămas de făcut nimic altceva decât

547

aştept

Iţnniftr L. Antientrouţ

Aşezată pe marginea patului, m-m întrebat ce f & cea Tawny în acea clipă. Se împrietenise cu celelalte doamne şi cu cavalerii de la curte? Am simţit că mă cuprinde tristeţea şi nu m-am împotrivit Era mat bine să simt asta în loc să am în suflet doar furie şi durere. Dar îmi era dor de ea!

Îmi era dor de Vikter.

Mi s-a pus un nod în gât în timp ce-mi treceam mâl nile pe deasupra materialului delicat al halatului de un albastru pal. Mă usturau ochii, dar lacrimile… nu voiau să curgă. Aproape că-mi doream să plâng. Am oftat şi mi-am îndreptat privirea spre capul patului. Erau aşezate acolo două perne, de parcă patul ar fi fost pregătit pentru două persoane…

O bătaie în uşă m-a făcut să tresar. Am sărit din pat, şi eram gata să înşfac pumnalul când uşa s-a deschis. Am pus mâna pe armă şi m-am răsucit.

— Hawke! am murmurat

A ridicat din sprâncene.

— Credeam că dormi.

— De aceea ai dat buzna înăuntru?

— De vreme ce întâi am ciocănit, nu consider că am dat buzna, A închis uşa în urma lui şi a păit în lumină, Făcuse baie şi se schimbase* Părul încă umed i se ondula în dreptul obrajilor. Dar mă bucur să văd că erai pregătită în caz că la uşă n-ar fi fost cineva pe care ţi-ai fi dorit să-l vezi.

— Şi dacă tu eşti cineva pe care nu îmi doresc a A-l văd?

Zâmbetul acela al lui.

— Ştim foarte bine amândoi că nu este cazul. Privirea i-a alunecat asupra mea. Giiar deloc.

— Egoul tău mă uimeşte întotdeauna.

Om jstânjţi fi arnitfrf

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am pus pumnalul la loc şi apoi mi-am rotit privirea în jur, De vreme ce singurul scaun pe care aş mai fi putut 53 mă aşez părea extrem de incomod, mi-am dat seama că patul rămânea singura opţiune.

M-am aşezat pe margine.

- Reuşesc să te uimesc întotdeauna, a zis el

Am zâmbit

- Mulţumesc, tocmai mi-ai demonstrat că am dreptate.

A chicotit, păţind legănat

— Ai mâncat?

Am încuviinţat din cap.

— Tu?

- în timp ce mă îmbăiam.
- Exemplu] perfect de ce înseamnă să faci mai multe lucruri în acelaşi timp!

— Sunt priceput. A rămas pe loc, la o oarecare distanţă de mine. De ce nu dormi? Cred că eşti extenuată.

— Ştiu că zorii nu sunt departe şi că vom porni din nou la drum, dar nu am putut să adorm, Nu încă. Te aşteptam. Brusc agitată, am început să mă joc cu funda de la halat. Locul acesta este… diferit nu-i aşa?

— Îmi închipui că, pentru cineva care este obişnuit doar cu Masadonia şi capitala, ar putea fi Lucrurile simt mult prea simple aici. Fără pompă.

— Am observat asta. Nu am văzut nici măcar o emblemă regală.

Şi-a plecat capul.

— M-ai aşteptat ca să discutăm despre steaguri regale?

— Nu.

Am oftat şi am dat drumul fundiţei.

S49

— Te-am aşteptat ca să vorbim despre ceea ce i-am făcut lui *Airxkh*

Jernifer L Antientrout

Hawke nu a sook niciun cuvânt. Agitaţia mi-a fost în Locuită de iritare.

— Acum, e destul de *mai târziu* pentru tine? E

Scanned Willi CamEcanrver

momentul potrivit?

Un început de zâmbet.

— Momentul epotrivit, Prinţeso. Avem intimitate, luau pe care l-am considerat a fi important.

Am deschis gura şi apoi am închis-o repede la loc, La naiba! Oare de aceea tot amâna momentul? Dacă asta era, avea dreptate.

— Ai de gând să-mi explici de ce nici tu, nici Vikter nu a fi menţionat niciodată că ai această… *atingere?*

Mi s-a descleştat falca.

— Nu-i spun aşa. Doar unii dintre cei care… au auzii zvonuri îi spun astfel. De aceea, unii cred că sunt copilul zeilor. Tu, care pari să fi auzit totul şi să ştii tot ce mişcă, nu ai auzit zvonul acesta?

— Chiar ştiu *tot* ce mişcă, dar nu, nu am auzit despre asta. Şi nici nu am văzut vreodată pe cineva făcând ce ai făcut tu.

— am căutat privirea şi mi s-a părut că întrezăresc adevărul în ochii lui.

— Este un dor de la zei. De aceea sunt Aleasă.

Sau, cel puţin, acesta era unul dintre motive.

— Am fost instruită de regină însăşi să nu vorbesc niciodată despre el şi nici să nu îl folosesc. Nu înainte de a fi considerată vrednică, în mare, am ascultat acest ordin.

— În mare?

— Da, în mare. Vikter ştia despre ei, dar Tawny nu ştie. Nici Ryian şi nici Hannes nu au ştiut. Ducesa ştie, ducele a ştiut. Şi atât. Iar eu nu îl folosesc… *prea* des.

Din ifrrtjff şi centiţă

— Şi ce presupune acest dar?

Am răsuflat adânc.

— Polsă. – simt durerea oamenilor, pe cea fizică şi pe cea mentală. TSine, aşa a fost la început. Dar se pare că, pe măsură ce mă apropii de Ascensiune, darul meu evoluează. Presupun că ar trebui să spun că acum simt emoţiile oamenilor. Am tras de pătura de lângă mine. Nu e nevoie şi ating o persoană. Pot doar să mă uit] a ea. E ca şi cum… m-aş deschide 3 pre ea. De obicei, îmi pot controla

Scanned Willi CamEcanrver

darul, dar uneori este dificil să o fac.

— Cum ar fi, spre exemplu, în mulţimi?

Ştiind că se gândea la discursul ducelui, am încuviinţat din cap.

— Da, Sau atunci când cineva îşi proiectează în jur durerea fără să îşi dea seama. Dar asta se întâmplă rar. Nu văd altceva decât ai vedea tu sau oricare alt om, dar simt.

— Simţi… ceea ce ei simt?

Mi-am ridicat privtrea spre el. Mă urmărea cu ochii uşor măriţi.

— Aşa că ai simţit durerea pe care Airrick, care era grav rănit, o simţea?

Am încuviinţat din cap.

Hawke a clipit de câteva ori.

— Asta trebuie să fi fost…

— O agonie? am completat A fost, dar nu este cel mai rău lucru pe care l-am simţit. Durerea fizică este întotdeauna caldă şi acută, dar cea mentală, durerea emoţională, «este… ca şi cum te-ai afunda într-o apă îngheţată în cea mai rece zi, Genul acela de durere este mult mai grav.

551

Hawfce a venit şi în aşezat pe pat, lângă mine.

552 /ei mţ/tr L *Anmmt Tiiut*

— Şi poţi simjt fi alfceemoţii? Cum ar fi fericirea sau ura? Uşurarea sau-., vina?

— Pot dar este ceva nou. Şi adesea nu suni sigură de ceea ce simt Trebuie să mit bazez pe ce ştiu şi… Am râdr cât din umeri. Dar, casă-ţi răspund la întrebare, da. 1 Pentru prima oară de când îl cunoscusem, Hawke r rămăsese fără cuvinte.

- Asta nu este tot, am adăugat.
- Bineînţeles că nu.

Am ignorat tonul lui sec.

- Pot să şi alin durerea cuiva, dacă îl ating. De obicei, persoana în cauză nu observă. Asta doar dacă nu cumva simte o durere extremă.

1 – Cum?

Scanned Willi CamEcanrver

I

- Mă gândesc la „clipele fericite pe care le-am trăit şi le transmit efectul prin legătura pe care darul meu o creează cu cealaltă persoană, am explicat

Hawke s-a uitat intens la mine pentru încă nişte momente.

— Te gândeşti la lucruri care te fac fericită şi atâta tot?

— Ei bine, eu nu aş spune-o aşa. Dar da.

O umbră i-a alunecat pe chip, apoi şi-a aţintit ochii asupra mea.

— Mi-ai simţit vreodată emoţiile?

Voiam să mint să spun că nu.

— Da.

S-a tras înapoi.

«La început, nu am făcut-o cu bună-ştunţă – bine, ha da, dar doar pentru că arătai întotdeauna ca şi cum… nu ştiu. Ca un animal închis în cuşcă de fiecare dată când te vedeam prin castel, şi eram curioasă să ştiu de ce.

Difl fitfrrgi fi Citţif-l 5M

[mi dau wama că nu ar fi trebuit să o fac. Nu am făcut-o… Je prea multe ori. M-am forjat să mă opresc. Oarecum.

I se ridicaseră sprâncenele până la frunte.

— În mare parte. Uneori, pur şi simplu nu pot să mă abţin. I: ca şi cum m-aş împotrivi naturii încercând să nu…

S_3 nu folosesc darul cu care mă născusem.

De aceea era greu de controlat uneori Sigur, adesea, curiozitatea era cea care mă împingea să îl folosesc, însă mi se părea cil mă luptam împotriva naturii încercând să iE înăbuş şi să îi pun lacăl. Mă sufoca.

La fel ca vălul, *şi* toate regulile, şi aşteptările celorlalţi, şi… viitorul pe care nu aveam şansa să mi-l hotărăsc singură.

De ce mi se părea că întreaga mea viaţă era atât de greşită?

— Ce ai simţit din partea mea?

Mi-am îndepărtat gândurile şi l-am privit în ochi.

— Tristeţe, l-am citit uluirea pe chip. O durere

Scanned Willi CamEcanrver

adâncă şi mâhnire. Mi-am coborât privirea spre pieptul lui. Nu le părăsesc niciodată, nici măcar atunci când zâmbeşti şi tachinezi. Nu ptiu cum le faci faţă. Mă gândesc că sunt legate în mare parte de fratele tău şi de prietenul vostru, Pentru că Hawke nu spunea nimic, m-am gândit că poate vorbisem prea mult îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-mi folosesc darul pe tine. Ar fi trebuit, probabil să te mint acum…

— Mi-ai alinat durerea vreodată?

Mi-am lăsat palmele pe genunchi.

— Da.

— De două ori. Corect? După întâmplarea cu preoteasa şi în noaptea Ritualului.

Am încuviinţat din cap.

frwiţ/fier L Arm & nbFO-ul

— Ei bine, acum, înţeleg de ce m-am simţit mal. uşq- Prima oarfl a durat – la naiba, a durat ceva. Am dormit cum nu mai dormisem de ani buni. A râs înăbuşit, iar eu mi-am furişat privirea spre el. Păcat că aşa ceva nu poate fi împachetat şi vândut la piaţă.

Nu prea ştiam ce să zic.

— De ce? a cerut să afle. De ce mi-ai luat durerea? Da, e adevărat… simt tristeţe. Îmi este dor de fratele meu în fiecare clipă. lipsa lui mă bântuie, dar fac faţă.

— Ştiu. Nu laşi ca asta să îţi afecteze viaţa, dar Nu îmi plăcea să ştiu că suferii am recunoscut. Şi că eu pol să ajut, fie şi doar temporar. Am vrut doar…

— Ce?

— Am vrufe să ajut. Voiam să-mi folosesc darul ca să ajut lumea.

— Şi l-ai folosit? Nu doar în cazul meu şi al lui Airrick?

— Da, Blestemafcil… Le alinam durerea. Şi lui Tawny, însă ea nu a ştiut niciodată.

— Aşa au început să circule zvonurile, l-ai ajutat pe blestemaţi.

— Şt pe familiile lor, câteodată. Simt atâta durere uneori, încât trebuie să o fac.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Dar îţi este interzis.

— Da. Şi asta mi se pare stupid! Mi – am ridicat mâinile în aer. Motivul nici măcar nu are sens. Dacă mi-au dat acest dar, nu este de la sine înţeles că zeii m-au găstt vrednică, de el?

— Aşa s-ar zice, Hawke a făcut o pauză. Fratele tău poate face şi el ce faci tu? Sau altcineva din familia ta?

— Nu. Doar eu şi Fecioara de dinaintea mea. Amândoui ne-am născut într-un văl, i-am spus, Mama şi-a dat seama de ce pot să fac pe când aveam trei sau patru ani.

Din stinge pl ctwwpi

Hawke s-a încruntat şi m-a privit din nou ca pe un pOizlecâmia îi lipseau nişte piese esenţiale

— Ce?

A scuturai din cap, şi trăsăturile i s-au destins.

— Mă citeşti acum?

Serios, încerc să nu o fac, nici măcar atunci când îmi doresc foarte tare să o fac. Mi se pare că trişez în cazul unei persoane…

Am ezitat. Eram gata să spun: „În cazul unei persoane la care (mi!

Am simţit un gol în stomac şi mi-am întors ochii larg deschişi spre el. Ţineam la Hawke. Mult

Nu în acelaşi fel în care ţineam la Tawny şa la Vikter însă. Într-un mod diferit

Of, zeilor!

Asta nu era cel mai probabil un lucru bun, dar nu îl simţeam ca pe ceva rău.

— Ei bine, mi-ar plăcea să fi avut darul tău în clipa aceasta, pentru că aş fi încântat & a ştiu ce gândeşti acum.

Nu puteam să fiu recunoscătoare că nu ştia.

— Nu simt nimic din partea – Ascendenţilor! am replicat Abaolul nimic, deşi ştiu că simt durerea fizică.

— Asta este

— Ciudat, nu?

— Voiam să spun îngrijorător, dar, da, e ciudat.

— Ştii ceva? M-am aplecat spre el şi i-am şoptit: M-a

Scanned Willi CamEcanrver

stânjenit întotdeauna faptul că nu pot simţi nimic din partea lor. Ar trebui să mă simt uşurată, dar nu a fost niciodată cazul. M-am simţit mereu… rece.

— Văd asta. S-a tras şi el mai aproape şi şi-a coborât vocea. Ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

j5 ă M nr/! îi ***la mutt tron*** i

— Pentru că mi-ai alinat durerea.

— Nu-i nevoie.

— Ştiu, dar vreau să o fac. Gura lui era incredibil de aproape de a mea. Mulţumesc

— Pentru puţin.

Mirosea a ace de pin şi a săpun, şi îi simţeam respiraţia atât de caldă pe buze.

— Am avut dreptate.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu faptul că eşti curajoasă şi puternici Rişti foarte mult atunci când îţi foloseşti darul.

— Nu cred că am riscat destul, am recunoscut. L-aţi putut ajuta pe Vikter. Dar am fost prea… copleşită. Poate că, dacă nu aş fi încercat să îl înăbuş atât de mult, aş fi putut să îi controlez atunci şi cel puţin să-i alin lui Vikter durerea.

— Dar l-ai alinat pe Airrick. L-ai ajutat pe el. Şi-a plecat capul, şi frunţile ni & – au lipit. Eşti Intru tutui diferita de cum mă aşteptasem să fii.

— Tot spul ăsta. La ce te aşteptai?

— Sincer, acum, nici nu mai ştiu.

Am închis ochii, bucuroasă de apropierea dintre noi. W plăcea să fiu aproape de cineva, atunci când şi eu eram de acord cu asta.

— Poppy?

Îmi plăcea şi cum suna numele meu pe buzele lui.

— Da?

Mi-a atins obrazul cu degetele.

«Sper că ştii că, indiferent de ceea ce ţi s-a spus plitf acum, eşti cea mai vrednică persoană pe care am întâlnit-o în viaţa mea.

Scanned Willi CamEcanrver

I

J

Inima mi-a tresă Hat în piept.

Ditf ijfnjie ţi mnuşA 557

Jnseamnă că nu ai întâlnit prea mulţi oameni la viaţa ta.

— Am întâlnit prea mulţi. ridicat bărbia şi m-a sărutai pe frunte. Apoi s-a lăsat pe spate şi şi-a trecut un deget în lungul maxilarului meu. Meriţi mult mai mult decât ce te aşteaptă.

Meritam

Ani deschis ochii.

Chiar meritam.

Nu eram o persoană rea. Dincolo de văl, de titlul şi de darul meu, eram o persoană ca oricare alta. Dar nu fusesem niciodată tratată ca atare După cum îmi spusese Hawke mai demult, toate privilegiile de care restul lumii se bucura erau ceva ce eu nici măcar nu puteam cotiga ŞI.

Şi m³ săturasem.

Hawke s-a retras şi mi-a spus, cu vocea încărcată de emoţie:

— Îţi sunt recunoscător că ai avut încredere în mine ca să-mi mărturiseşti acest secret.

Nu m-am putut concentra ca să-i răspund, mult prea prinsă de ceea ce se întâmpla în interiorul meu. Ceva începuse să se schimbe. Ceva colosal, deşi în acelaşi timp şi extrem de mic. Inima a început să mi se zbată în piept de parcă m-aş & luptat să ixăiesc şi-., zeilor, asta era exact ceea ce făceam. Chiar în acea clipă. Mă luptam pentru dreptul de a-mi trăi viaţa. Lucrurile se aşezau la locul lor înlâuiitrul meu.

Fecioară sau nu, bună sau rear Aleasă sau uitată, aveam dreptul sri *trăiesc* şi să îmi duc viaţa mai departe fără să fiu sufocată de reguli cu care nu fusesem niciodată de acord.

SSH jeirii ***ifer la mwn tron t***

L-am privit pe Hawke, m-am uitat la el oî *adevnrat,* şi ceea ce am văzul era mai presus de planul fizic. El se purtase întotdeauna diferit cu mine, nu încercase niciodată

Scanned Willi CamEcanrver

I

să mii oprească. Din noaptea aceea, pe Metereze, şi până în Pădurea Sângerie, când îmi aruncase spada, făcuse mai mult decât doar să mă protejeze. El credea în mine şi îmi respecta nevoia de a mă proteja singură. Şi, aşa cum spusese şi el mai demult, era ca şi cum ne-am fi ştiut de când lumea. EL, mă înţelegea, şi mi se părea că şi eu îl înţelegeam pe el. Pentru că era puternic şi curajos şi gândea şi simţea profund. Suferise pierderi şi le supravieţuise. Continua să supravieţuiască în ciuda agoniei pe care ştiam că o purta cu el Mă accepta aşa cum eram.

Iar eu aveam toată încrederea în el.

În toate privinţele.

- N-ar trebui să le uiţi **la** mine aşa.

Vocea îi devenise mai răguşită.

— Aşa cum?

— Ştii tu foarte bine cum te uifi la mine, A Înthi3 ochii. De fapt, s-ar putea să nu ştii. Şt tocmai de aceea ar trebui să plec.

— Cum mă uit la tine, Hawke?

A deschis ochii.

- într-un fel în care nu merit să fiu privit. Nu de tine.

— Asta nu este adevărat, i-am spus.

— Mi-aş dori că aşa să stea lucrurile. Zeilor, cât mi-aş dorii Trebuie să plec. S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi, privirea întârziindu-i asupra mea. Mi se părea că nu prea voia să plece, A respirat adânc. Noapte bună, Poppy!

Dinafyge p artruşd

L-am privit îndreptându-se spre uşă ™ «Mu voiam să plece. Nu voiam şi-Z™ hi P* angur Nu voiam să creadă că nu mă meel noapea şi-mi doream să trăiesc.

MM doream pe el.

— Hawke?

5-a oprit, dar nu s-a întors inima îmi tresă J ta din nou în piept

— Vrei să… vrei să rămâi cu mine în noaptea asta?

Scaorujd vwm/i **Camăcanner**

Capitolul treizeci fi trei

Hawke nu mi-a răspuns. Nici măcar nu ştiam dacă

Scanned Willi CamEcanrver

mai respira-Mi-am adus aminte de noaptea Ritualului, când stătuserăm sub salcie, Acea amintire nu a adus cu ea înţepătura ascuţită a durerii.

Şi apoi, a vorbit.

— Nu-mi doresc nimic mai mult, dar nu cred că tu îţi dai seama de ce se va întâmpla dacă voi rămâne.

Am simţit că ameţesc.

— Ce se va întâmpla?

S-a întors spre mine atunci, cu o privire pătrunzătoare.

— Nu aş avea cum să mă urc în acel pat fără să fiu peste tine în zece secunde. De fapt, nici măcar n-am ajunge până la pat îmi cunosc limitele, Ştiu că nu sunt un bărbat suficient de moral încât să-mi aduc aminte care sunt îndatoririle mele şi ale fcale, nici faptul că suni atât de nevrednic să te am încât ar trebui să fie un păcat. Chiar ştiind toate astea, nu aş avea cum să nu te dezbrac de halatul acela şi să *nu* i-i fac exact ce ţi-am spus în pădure că ţi-aş face.

Din Jî fttoifţtf

O flacără s-a aprins în interiorul meu, şi l-am privit în ochi.

— **SH**il

A tras adânc aer în plepl – Ştii?

Am încuviinţat din cap.

5-a îndepărtat de uşă.

— Nu mă voi mulţumi doar să te fin în braţe. Şi nici cu şirutări. Dorinţa de a te avea este mult prea puternică, poppv-Dacă rămân, nu vei mai ieşi din camera aceasta fiind Fecioara.

Am tremurat uşor în faţa cuvintelor lui atât de directe. Cuvintele nu erau însă cele care mă şocau, ci dorinţa lui pentru mine. Nu mă vedeam drept cineva care ar (îi putut l’ace obiectul unei astfel de pasiuni. Nu mi se permisese niciodată să mă închipui astfel.

— Ştiu, am repetat.

A făcut un pas spre mine.

— Ştii, oare, Poppy?

Scanned Willi CamEcanrver

I

Ştiam.

Şi era atât de straniu să îmi cunosc astfel inima şi să fiu atât de siguri când îmi petrecusem atât timp fără să mă cunosc – pentru că nu mi se permisese niciodată să descopăr cine eram, ce s-ar putea să-mi placă şi ce u, de ce aş putea avea nevoie şi ce mi-aş putea dori. Dar acum, ţi-am.

Ştiusem din clipa în care îi cerusem să rămână. Ştiam care aveau să fie consecinţele. Ştiam ce eram ei ce se aştepta de la mine să fiu. Şi mai ştiam că nu mai puteam fi aşa. Nu era ceea ce-mi doream de la viaţă. Nu fusese niciodată alegerea mea.

5”.

Asta în schimb… era ceva ce voiam.

562 *Jtftmfet L Antientrout*

Hawke era ce! pe care îl voiam.

Şi alegerea era a mea.

Îmi luam înapoi în propriile mâini viaţa, ceva ce începusem să fac cu mult înainte de Hawke. Atunci când cerusem să învăţ cum să lupt şi când îl făcusem pe Vikfcer să mă la cu el când îi ajuta pe blestemaţi Aceia fuseseră paşi importanţi, însă pe lângă ei făcusem şi alţii, mai mici. Şi, într-un fel, aceia erau chiar mai importanţi. Mă schimbam, evoluam, la fel ca darul pe care nu aveam dreptul să îl folosesc, dar pe care 11 foloseam oricum. Fiecare aventură şi fiecare risc asumat fuseseră importante. Era vorba despre dorinţa mea de a experimenta tot ce mi se spusese că nu e pentru mine.

De aceea rămăsesem atunci în acea cameră de la Perla Roşie cu Hawke.

Era vorba despre felul în care îl privisem pe duce în ochi şi zâmbisem atunci când îmi dăduse jos vălul.

Când vorbisem cu Loren pentru prima oară şi când ieşisem pe Metereze. Dăţile în care îndurasem *lecţiile* ducelui fără să plâng. Când îi spintecasem faţa lordului şi îi retezasem mâna şi capul, tăiasem lanţurile pe care nu alesesem niciodată să le port. Nu înţelesesem însă atunci. Fuseseră atâţia paşi mici de-a lungul anilor şi mai ales în

Scanned Willi CamEcanrver

ultimele săptămâni, Nu ştiam care fusese momentul definitoriu, dar un lucru îmi era clar.

Hawke nu era catalizatorul

El era recompensa.

Mi-am ridicat mâinile, surprinzător de hotărâtă, spre cordon. Nu mi-am ferit privirea în timp ce l-am dezlegat Halatul s-a desfăcut şi mi-a alunecat de pe umeri. L-am lăsat să-mi cadă la picioare.

Din *sânge* şi ceriu

Hawke nu şi-a luat privirea de) a mine nici măcar o **secundă.** Nici măcar nu a clipit, cu ochii aţintiţi în ai mei. Încet, privirea i-a alunecat în lungul trupului meu. Ştiam ci în cameră era suficientă lumină pentru ca el să vadă tot. Toate formele, toate părţile ascunse, toate deatridle. Urmele de gheare pe care le aveam pe braţe şi peste abdomen şi ricatricile de pe picioare, rănile care **erau** dovada că fusesem aleasă de zei.

Pentru că semnele de pe picioare nu fuseseră făcute de gheare, ci de colţii care îmi sfâşâaseră pielea. În acea noapte fusesem muşcată.

Dar nu fusesem blestemată.

Hawke nu avea să poată citi adevărul acelor cicatriel Doi dintre cei care îl ştiau erau acum morţi, iar în afara lor rămâneau regina, regele, ducesa şi fratele meu. Pentru prima oară în viaţă, voiam să spun cuiva adevărul. Voiam să i-l spun lui Hawke.

Însă nu era momentul potrivit.

Nu acum, când îşi întorcea încet privirea spre ochii mei. Când se uita la mine ca şi cum s-ar fi delectat cu fiecare **centimetru** din mine. Nu mi-am putut controla fiorul care mi-a trecut prin tot corpul atunci când m-a privit în cele din urmă din nou în ochi.

— Eşti teribil de frumoasă! a şoptit cu voce groa & l şi atât de surprinzătoare.

Apoi, s-a mişcat spre mine în felul acela care mă făcea să-mi fie greu să cred că nu era Ascendent într-o secundă, eram în braţele lui, sărutându-ne. Sărutul lui nu

Scanned Willi CamEcanrver

avea nimic dulce şi blând acum, Mă simţeam devorată şi îmi doream să mă devoreze. I-am răspuns, ţinându-mă strâns de ely şi, chiar când începeam să îi simt limba, s-a retras.

Jenti iftr L. Annen Irotii

În acea ci i pil, lucrurile au început să se în tâmple ca prin via L-am ajute tră îşi scoată tunica şi apoi ghetele şi pantalonii. Am tremurat în fota lui.

Era… frumos.

Tot numai piele bronzată şi musculatură tonifiată. Avea pieptul şi abdomenul bine definite de anii de antrenamente, iar Îorţa corpului său nu putea fi negată, Cum nu putea fi negat nici faptul că viaţa îşi lisase urmele pe pielea lui sub forma unor cicatrici mai mici şi mai mari. Era un luptător, la fel ca mârw, şi acum puteam să văd ceea ce mai înainte fusesem prea emoţionată ca să observ. Şi trupul lui era o amintire vie a ceea ce trăise, iar cicatricea mai profundă, mai roşie, pe care o avea chiar sub şold era dovada că cel mai probabil îşi avea şi el coşmarurile lui. Arăta ca un fel de însemn, de parcă ar G fost ars cu fierul roşu.

- Cicatricea de pe coapsă, am spus. De unde o ai?
- Cu mulţi ani în urmă, am fost destul de prost încât să mă las prins! mi-a răspuns el.

Era atât de ciudat cum vorbea uneori, de parcă ar mai fi trăit zeci de vieţi înainte de aceasta. Eu cu siguranţă ştiam ce înseamnă ca un an să ţi se pară lung cât o viaj; ă-Mî-am mutat privirea şi am făcut ochii mari.

Ah!

Mi-am muşcat buza, ştiind că probabil nu ar trebui să mă holbez. Mi se părea indecent, dar voiam să o fac.

— Dacă te mai uiţi mult la mine aşa, totul se va termina înainte să înceapă.

Cu obrajii aprinşi, mi-am ferit privirea.

— Eu… Eşti perfect.

S-a încordat.

DIN Silligi fi Cflii/tflî

— Nu, nu sunt Tu meriţi pe cineva perfect, însă eu

Scanned Willi CamEcanrver

suni un nenorocit prea mare ca să las asta să se împlinească.

Am clătinat din cap, neînţelegând cum nu putea să vadă că mă merita.

— Nu sunt de acord cu nimic din ce ai spus-şocant, a *zis* el şi şi-a trecut braţele în jurul meu. Într-o secundă, eram pe pat, cu el deasupra mea. Părul lui aspru de pe picioare se freca de picioarele mele într-un mod surprinzător de plăcut. Când i-am simţit însă lipit de şoldul meu, am înghiţit un nod, amintindu-mi de consecinţa pe care o putea avea ceea ce făceam – Eşti «?

— Protejat? Gândurile lui merseseră în mod clar în aceeaşi direcţie. Iau lunar protecţia.

Se referea la iarba care îi făcea şi pe bărbaţi, şi. pe femei temporar infertiil. Putea fi băută sau mestecată, şi auzisem că avea gust de lapte acru.

— Presupun că tu, nu, a adăugatel. Am pufnit.

— N-ar fi fost scandalos? a comentat, trecându-şi degetele în lungul braţului meu.

— Ar fi Fost, am admis. Dar asta… Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— Dar asta schimbă tot. schimba.

Chiar schimba tot. Şi eram pregătită.

565

Hawke m-a sărutat, şi singurul lucru la care mă puteam gândi era că buzele lui aveau aproape acelaşi efect ca un drog. Ne-am sărutat până când inima a început să-mi bată laie în piept şi pielea – să îmi vibreze de plăcere.

5 «t *jmniftr* la rmcir *trvut*

Apoi, abia după ce am simţit că nu mai pot să respir, a început să exploreze.

Degetele i-au alunecat pe pielea mea, şi, atunci când mâna i-a coborât între coapse, am icnit de plăcere, descoperind rapid că ceea ce Tăcuserăm în pădure pe când eram îmbrăcată nici nu se compara cu atingerea pielii pe piele.

Şi-a coborât capul apoi, urmărind cu buzele urmele pe care le lăsaseră degetele lui, A întârziat în zonele

Scanned Willi CamEcanrver

sensibile, scoţând din mine sunete care m-au făcut să mă întreb în treacăt cât de groşi erau acei pereţi. A zăbovit o vreme deasupra cicatricilor mele de pe abdomen, le-a sărutat, le-a *veneraty* până când m-am convins că nu le considera urâte sau deranjante în niciun fel.

A coborât însă şi mai mult

Mi-am pierdut răsuflarea. Când am deschis ochii, l-am văzut aşezat între picioarele mele, privindu-mă cu ochii aceia aurii.

— Hawke, am şoptit

A zâmbit cu jumătate de gură, ca un diavol frumos.

— Îţi mai aminteşti de prima pagină din jurnalul domniţei Willa?

— Da.

Nu aveam cum să uit acea primă pagină.

Şi apoi, cu ochii încă la mine, şi-a coborât gura. M-am arcuit când i-am simţit prima atingere, şi degetele mi s-au înfipt în aşternuturi. M-am gândit că inima avea să îmi stea în loc. Că poate încetase deja să mai bată. Nu îmi putusem închipui niciodată până atunci vâltoarea de senzaţii pe care mi-o trezea. Era aproape prea mult, şi nu puteam Sta nemişcată. Mi-am ridicat şoldurile.

Din p cettuşă şi murmurul lui aprobator m-a făcut să mă simt aproape la fel de bine precum ceea ce făcea.

Zeilor,»

Am căzut cu capul pe perne, conştientă că mă zbăteam, că mă mişcam frenetic, fără niciun fel de ritm. Însă tensiunea strânsă înăuntrul meu creştea din ce în ce mai mult şi până la urmă a explodat, cu o intensitate care m-a răvăşit, l-am spus, poate, numele. Poate am strigat ceva lipsit de coerenţă. Nu ştiam, dar a durat o mică eternitate până când am putut să-mi deschid ochii.

Hawke şi-a ridicat capul, cu buzele umflate şi umede în lumina lumânării. Privirea lui intensă mi-a ars pielea. Nu arătase niciodată mai mândru de el. Şi-a întredeschis buzele şi şi-a trecut limba pe deasupra lor.

— Nectar. Exact aşa cum am promis.

Mi s-a tăiat răsuflarea şi am tremurat. A alunecat ca

Scanned Willi CamEcanrver

o felină peste trupul meu. L-am urmărit, ca hipnotizată, în timp ce trupul lui dur îi mângâia pe al meu, fără să-mi pot controla tremurai.

— Poppy, a şoptit, buzele lui atingându-le pe ale mele.

M-a sărutat, iar pielea mi s-a încins când i-am simţit gustul şi dinţii aceia straniu de ascuţiţi. Simţurile mi s-au învolburat din nou când l-am simţit aşezându-se între picioarele mele.

- Deschide ochiit

Îi închisesem? Da. Îi închisesem. I-am deschis şi l-am văzul zâmbind cu jumătate de gură, dar fără urma aceea de tachinare pe care o avea de obicei, Nu a spus nimic, doar s-a uitat la mine, nemişcat.

— Ce?

- Vreau să îţi ţii ochii deschişi.

567

— De ce?

fotnifet E., Antientrout

chicotit, iar eu am tras aer în piept.

— Mereu ai atât de multe întrebări.

— Cred că ai fi dezamăgit dacă nu aş avea.

- Adevărat, a murmurat şi şi-a trecut mâna în lungul gâtului meu, până la sâni.

- Aşa că, de ce? am insistat.

— Pentru că vreau să mă atingi, a zis el. Vreau să vezi ce îmi faci atunci când mel atingi.

M-a trecut un fior.

— Cum… cum vrei să te ating?

— Oricum vrei, Prinţeso. Nu ai cum să greşeşti, a şoptit răguşit.

Am dat drumul cearşafului şi mi-am ridicat o mână. I-am arins obrazul. Privirea i-a rămas lipită de a mea în timp ce mi-am trecut degetele în lungul maxilarului lui, peste buzele moi, şi apoi le-am coborât pe gât. Eram asaltată de prea multe senzaţii ca să-mi pot folosi darul Degetele mi-au alunecat peste pieptul lui, I-am simţit respirata. Mi-am continuat explorarea, delectându-mă cu senzaţia pe care mi-o trezeau muşchii aceia fermi ai abdomenului lui. Şi am

Scanned Willi CamEcanrver

coborât şi mai mult, făcându-i întregul trup să tresalte. Am ezitat.

— Te rog. Nu te opri! mi-a cerut cu voce răguşită. Zeilor mari, nu te opri!

568

M-am concentrat asupra ieţei lui în timp ce îl atingeam. Observam atâtea mici reacţii, răspândite în întregul lui trup. Şi-a descleştat maxilarul, şi buzele t s-au întredeschis. Trăsăturile i-au devenit mai ascuţite şi tendoanele i s-au întins când mi-am strâns mâna în jurul lui. Şi-a lăsat capul pe spate, şi trupul lui mare şi puternic a tremurat. Am băgat de seamă cât de accelerată îi devenise respiraţia. Mi-am strecurat mâna până în punctai în care

Dur sânge i amuşă 56?

trupurile noastre aproape; se uneau* A tremurat din cap **pfinîi** în picioare, şi am rămas uimită de cât de mult îl afecte atingerea mea. Am devenit mai curajoasă cu atingerile mele.

— Zeilor! a mormăit

— E în ordine?

— Toi ce facă este mai mult decât perfect Vocea îi devenise şi mai adâncă. Dar mai ales ce faci acum. Mai ales asta.

Am **râs** încetişor şi am repetat mişcarea. Şi-a mişcat şoldurile atunci, aproape aşa cum o făcusem şi eu, întâmpinându-mi atingerile. A scos un oftat adânc ce mi-a trimis o undă de plăcere în tot trupul

— Vezi ce-mi faci? a întrebat, mişcându-şi şoldurile în ritmul mâinii mele.

— Da, am şoptit.

- Mă ucide, şi-a lăsat capul în jos, spre mine, şi ochii aceia... Păreau aproape translucizi. Apoi şi-a coborât genele, ascunzându-i. Mă ucide într-un fel pe care nu cred că îl vei înţelege niciodată.

— am căutat privirea.

— Într-un fel., bun?

Trăsăturile i-au devenit mai blânde, şi şi-a ridicat

Scanned Willi CamEcanrver

mâna ca săim mângâie obrazul
- într-un fel pe care nu l-am mai simţit niciodată – Ah!

Şi-a plecat capul şi m-a sărutat, tnutându-şi greutatea pe braţul stâng. Apoi şi-a luat mâna de pe obrazul meu şi strecurata între noi.

— Eşti gata?

Cu respiraţia tăiată, am încuviinţat din cap.

— Vreau să te aud spunând-o.

¡ettmftr L. Armtnhuut

Am zâmbii uşor.

— Da.

— Bun, căci cred că aş fi murit dacă nu ai fi fost.

Am chicotit, surprinsă de sunetul acela destins într-un moment atât de încordat, de important.

— Tu crezi că glumesc. Habar n-ai tu”.

M-a tachinat şi m-a sărutat din nou înainte să se împingă uşor în mine. S-a oprit apoi şi a scos din nou sunetul acela gutural, ca un mârâit.

— O, da, eşti pregătită.

M-am înroşii toată şi am tremurat. Hawke şi-a ridicat din nou privirea spre mine.

— Mă uimeşti

— Cum? am şoptit, confuză.

Eu nu făcusem nimic, în timp ce el. «mă răvăşise cu genul acela de săruturi despre care doar citisem.

— Dai piept cu Temuţii fără frică. Şi-a trecut buzele pe deasupra buzelor mele. Dar te înroşeşti când îţi spun că eşti pregătită pentru mine.

Acum, roşeam, cu siguranţă, şi mai tare.

— Ce deplasat!

— Suni pe cale să devin foarte deplasaţi a promis el. Dar, mai întâi, s-ar putea să doară.

Ştiam ***fi tu*** destule despre sex ca să fiu conştientă de asta.

— Ştiu.

— Iar ai citit cărţi porcoase?

Am simţit fluturi în stomac, care apoi mi s-au împrăştiat în tot corpul.

Scanned Willi CamEcanrver

— Poate.

A chicotit, dar sunetul s-a pierdut într-un geamăt, pentru că începuse să se mişte. Am simţit presiune şi, pentru

Din siinfle pl cwwjil o clipă, m-am întrebat cum avea să poată merge mai departe de atât, apoi, brusc, o înţepătură ascuţită mi-a tăiat răsuflarea, şi am închis ochii cu unghiile înfipte în umerii lui, m-am încordat. Mă aşteptasem la ceva durere, însă căldura moale se preschimbase în cioburi de gheaţă.

Hawke a rămas nemişcat deasupra mea, respirând greoi.

— Îmi pare rău. Buzele lui mi-au atins nasul, pleoapele, obrajii, îmi pare rău. În ordine.

M-a sărutat din nou, încetişor, apoi şi-a lipit fruntea de a mea. Am respirat uşor. Asta era. Trecusem peste ultima barieră, ultima linie interzisă. NTu simţeam nici şocul vinovăţiei, nici vreun atac de panică. Adevărul era că trecusem deja de acea barieră atunci când Hawke mă sărutase fără să ştie cine eram, şi toate evenimentele care conduseseră la acea clipă nu făcuseră decât să mai şteargă din ea, până când încetase să mai existe cu totul, Nu mai existase cale de întoarcere din acea noapte de la Perla Roşie, şi asta”. ceea ce se întâmpla între noi era mult prea minunat ca să nu a fost predestinat. Simţeam că mă aflam exact acolo unde trebuia să fiu, alături de Hawke, acolo unde conta cine eram şi nu or eram. Nu conta dacă zeii mă găseau nevrednică, pentru că eu eram vrednică de asta – de râsete şi de entuziasm, de fericire şi de nerăbdare, de siguranţă şi de acceptare, de plăcere şi de experienţă, de tot ce mă făcea Hawke să simt şi el merita toate consecinţele care aveau să rezulte din ceea ce se întâmpla între noi, pentru că nu era vorba doar despre el, Ştiusem asta din secunda în care îi cerusem să rămână.

571

Era vorba despre mine.

¡i timfer L Atmeulmut

Despre ceea ce îmi doream eu.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Despre alegerea mea.

Am respirat adânc, şi durerea s-a mai domolit. Hawke rămăsese nemişcat deasupra mea, aşteptând. Am încercat să-mi ridic bazinul Durea, dar nu la fel de tare ca înainte, Am încercat din nou. Hawke a tremurat, dar nu s-a mişcat. Mi s-au înmuiat mâinile, şi am uitat să mai respir, dintr-un motiv cu totul diferit de această dată. Muşchii abdomenului mi s-au încordat, şi am simţit un val de plăcere în tot corpul

Abia atunci s-a mişcat Hawke, uşor, cu atât de mare grijă, încât am simţit lacrimi! n ochi-Mi-am strâns pleoapele şi mi-am trecut bravele în jurul gâtului tui, lăsându-mă din nou pradă nebuniei, senzaţiilor ascendente. Un soi de instinct primar a pus stăpânire pe mine, arătându-mi cum să-mi mişc şoldurile în acelaşi ritm cu ale lui. Ne mişcăm împreună. Singurele sunete care se auzeau în cameră erau suspinele mele moi şi gemetele lui mai adânci. Senzaţia aceea intensă, aproape dureroasă, a revenit Picioarele mi s-au ridicat singure şi s-au încolăcit în jurul şoldurilor lui. Presiunea aceea creştea în interiorul meu din nou, dar de această dată şi mai intensă.

Hawke şi-a trecut braţul sub capul meu şi mi-a strâns umerii, în timp ce cu cealaltă mână îmi ţinea şoldul, M-a ţinut sub el şi a început să se mişte mai repede, cu mai multă forfă. Eu l-am strâns, căutându-i orbeşte gura, în timp ce îşi strecura mâna între noi. A găsit acea zortă sensibilă, şi, atunci când şoldurile i s-au mai lipit o dată de mine, tensiunea din interiorul meu a explodat, Am ţipat când extazul a lovit, în valuri de senzaţii mai intense şi mai răvăşitoare decât prima oară. Ceea ce simţisem

Din *sfinte şi centuri* înainte părea acum o nimica toată prin comparaţie cu ce simţeam în acea clipă-Eram răvăşită, în cel mai bun sens cu putinţă. Abia după ce senzaţiile cete mai acute au început să se mai risipească, i-am simfil ochii aurii fixaţi asupra mea. Am ştiut că mă urmărise în totac & st timp, şi asta m-a făcut să gem de plăcere.

Mi-am aşezat palma tremurândă pe obrazul lui.

Scanned Willi CamEcanrver

— Hawke, am şoptit.

Mi-aa fi dorit să pot transpune în cuvinte ceea ce simţisem – ceea ce *încă* simţeam.

S-a întunecat, maxilarul i s-a încordat şi apoi… a părut să piardă şi ultima fărâmă de control pe care o mai avea. S-a mişcat cu atâta forţă, încât am aluneat cu aşternuturile. Sub palmele mele, l-am simţit încordându-se, apoi şi-a dat capul pe spate şi a strigat, tremurând convulsiv.

Şi-a coborât fruntea pe gâtul meu şi şi-a lipit buzele de locul acela sensibil în care îmi simţeam pulsul accelerat, în timp ce mişcările ti deveneau din ce în ce mai încete. Mi-a zgâriat uşor pielea cu dinţii şi apoi m-a sărutat.

Nu ştiu cât timp am stat aşa, aşteptând să ni se răcorească trupurile şi să ni se încetinească respiraţia, în timp ce îi mângâiam uşor părul Muşchii i se relaxaseră, stătea sprijinit în coate acum, dar încetul cu încetul am început să simt o altfel de tensiune în corpul lui. Era darul meu, care începea să funcţioneze din nou, prin noianul de emoţii pe care le trăisem.

Buzele lui Hawke mi-au alunecat pe obraz şi apoi le-au găsit pe ale mele. M-a sărutat uşor, dulce.

— Să nu uiţi asta.

I-am atins maxilarul.

— Nu cred că aş putea vreodată.

faintfer L Amic Tttwut

— Promite-mi! mi-a cerut, fără să mă fi şi auzit parcă, şi şi-a ridicat capul şi-a contopit privirea cu a mea – Promite-mi că nu vei uita asta, Poppy. Că, indiferent de ce se va întâmpla mâine, poimâine, tu nu vei uita – că asta este ceva real.

Nu mi-am putut feri privirea.

— Promit. Nu voi uita.

Capitolul treizeci şi patru

După câteva ore, am fost trezită din somn de un zgomot. Stăteam pe o parte, şi un trup lung şi cald era

Scanned Willi CamEcanrver

strâns în jurul meu. Avea un picior trecut printre picioarele mele. Hram înfăşurată în braţele lui. Deşi încă eram pe jumătate adormită, am devenit brusc foarte conştientă de senzaţia neobişnuită pe care mi-o lăsa faptul că eram [mută în braţe de cineva. Pielea lipită de piele, părul lui aspru, musculatura mâinii de sub capul meu şi respiraţia caldă care îmi aluneca pe obraz. Toate aceste senzaţii erau noi şi încântătoare. Chiar şi aşa, cu mintea puţin înceţoşată de somn, ştiam că ceea ce simţeam nu era ceva la care aş fi putut renunţa cu uşurinţă.

Ultimul lucru pe care mM aminteam era că stăteam întinsă, cu faţa la Hawke, şi mă jucam cu părul lui în timp ce el îmi povestea cum se alesese cu unele dintre cicatricile mai mici. Pe majoritatea le obţinuse în luptă, deşi câteva erau de pe vremea când era un copil necugetat, cu gândul la aventuri. Voisem să-i spun şi eu adevărul despre unele dintre cicatricile mele, dar adormisem probabil înainte să apuc

57 d Intitifi! L Armen tro» t

Sunetul acela s-a auzit din nou, şi Hawke s-a foit şi şi-a ridicat capul. Era o bătaie delicată în uşă. A rămas nemişcat pentru o clipă. Apoi i-am simţit vârful degetelor pe braţ Au alunecat în jos pe şoldul meu, spre pătura pe care mi-a tras-o până la piept S-a eliberat apoi din strânsoare graţios, asigurându-se că am o pernă sub cap, acolo unde înainte fusese braţul lut. Un zâmbet somnoros şi mulţumit mia înflorit pe buze.

Patul s-a îndoit când s-a ridicat, l-am auzit paşii. Am clipit şi am privit în jur. Una dintre lămpile cu ulei ardea încă, împrăştiind o lumină delicată, cremoasă. Afară era încă întuneric smoala, dar l-am văzut pe Hawke trăgându-şi pe el pantalonii. Am simţit fluturaşi în stomac privindu-l S-a îndreptat spre uşă aşa, fără cămaşă, doar pe jumătate îmbrăcat Asta nu avea, oare, să-l facă pe cel de la uşă să îşi dea seama ce se întâmplase în cameră?

Am aşteptat să mă cuprindă panica, frica şi grija că aveam să fiu descoperită într-o situaţie foarte compromiţătoare, care îmi era interzisă.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Panica nu a venit.

Poate pentru că eram încă pe jumătate adormită. Poate că toropeala aceea plăcută pe care o simţeam în tot corpul mi se infiltrase cumva şi în creier şi îmi amorţise raţiunea.

Poate că nu îmi păsa că aş putea fi prinsă.

Hawke a întredeschis uşa, şi persoana care era de cealaltă parte i-a vorbit atât de încet, încât nu am putut auzi ce spune. Nu am auzit nici răspunsul lui Hawke, dar am băgat de seamă că acceptase ceva ce îi fusese înmânat A mai stat câteva clipe la uşă, apoi a închis-o, aşezând pe un scaun ceea ce primise.

Din *tânue şi cenuşă* 577

Văzând că m-am trezit, a venit lângă mine, Fără cuvinte, s-a aplecat şi mi-a dat o şuvijă de păr după ureche.

— Buuă, am şoptit, închizând ochii şi lipindu-mi obrazul de palma lui. Trebuie să ne sculăm?

— Nu.

— E totul în regulă?

— Totul este în regulă. Trebuie doar să merg să mă ocup de ceva, mi-a răspuns el.

Am făcut ochii mari. El s-a uitat la mine, trecându-şi degetul în josul obrazului meu, chiar sub cicatrice.

— Nu trebuie să te scoli încă.

— Eşti sigur?

I-a apărut o urmă de zâmbet pe chip.

— Sunt, Prinţeso. Dormi! A strâns pătura în jurul meu din nou şi apoi s-a ridicat Mă voi întoarce cât de repede pot.

Aş îi vrut spun ceva, să consfinţesc cumva ceea ce se întâmplase între noi şi ce însemna pentru mine, însă nu eram prea sigură ce cuvinte să folosesc şi îmi simţeam pleoapele grele. Am adormit din nou, dar nu pentru mult timp. Când m-am trezit a doua oară, lampa ardea încă şi patul era tot gol.

M-am întins, uşor amorţită, şi, deşi nu trebuia să mi se amintească de noaptea trecută, o simţeam în tot corpul. Mi-am rotit privirea prin cameră, ochii oprindu-mi-se

Scanned Willi CamEcanrver

asupra scaunului Pe el stăteau împăturite hainele mele. Oare Magda fusese cea care venise la uşă? Sau altcineva? Oricum, oricine fusese, felul în care Hawke răspunsese era grăitor **pentru** ceea ce se întâmplase.

Mi-am muşcat buza, aşa cum stăteam întinsă în pat, cu privirea pierdută pe fereastra îngustă. La fel ca înainte.

STB /mm/ «L *Armattmul* nu simţeam nici panici nici teamă, Oamenii vorbesc, într-un fel sau altul, ceea ce se întâmplase în acea cameră avea să iasă dintre cei patru pereţi. Avea să ajungă într-un final în capitală şi la urechile reginei. Chiar dacă, prin cine ştie ce minune, **nu** ar fi ajuns până la ea, zeii trebuie să ti ştiut că nu mai eram cu adevărat fecioară. Nu ştiam dacă asta însemna că în ochii lor eram încă Fecioara sau nu.

Însă, înăuntrul meu, nu mai eram Fecioara.

Nu mă mai puteam întoarce la acea viaţă.

Am simţit înţepătura spaimei în inimă, dar asta nu era nimic, pentru că determinarea a amorţit-o imediat, aşa cum apa stinge flăcările.

Nu aveam de gând să mă întorc la o viaţă fără drepturi Nu aveam de gând să-mi mai ascund darul fără să-i pot ajuta pe ceilalţi, nici să las alte persoane să facă ce voiau din mine şi cu mine pentru că nu aveam de ales sau pentru că eram tot timpul pusă în situaţii în care trebuia să tac şi să îndur de teamă că alţii ar putea fi răniţi. Chiar dacă ştiam că regina nu avea să mă trateze rău, ştiam şi că se aştepta în continuare să-mi ascund darul, să fiu tăcută şi nevăzută, amiabilă şi maleabilă. Şi toate acestea erau în vădită contradicţie cu însăşi natwa mea.

Nu puteam să fac Ascensiunea.

Şi asta însemna că aveam în faţă două opţiuni. Fie încercam să mă fac nevăzută şi mă ascundeam – faptul că trăisem atâta vreme sub văl îmi era util în acest caz, pentru că foarte puţine persoane ştiau cum arăt cu adevărat Deşi existau destui care ar fi. putut să-mi facă **portretul.** Eram sigură că ar fi fost trimise anunţuri în toate satele şi oraşele, deşi ştiam cum să mă ascund.

Din twu (579

Scanned Willi CamEcanrver

I

Dar unde m-aş fi dus? Cum aş fi putut să se pravietuiesc? şi câs-iir fi întâmplat cu Rawke dacă eu dispăream când presupunea că el ar fi trebuit să mă păzească?

Nu luam de bun faptul că viitorul meu extrem de nesigur II includea pe Hawke* Cu toate acestea, inima ¡mi palpita, Ceea ce fusese între noi trebuia să însemne mai mult decât căutarea plăcerii fizice. Ar fi putut găsi asta oriunde, dar el mă alesese pe mine.

Şi eu îl alesesem pe el.

Asta însemna cu siguranţă ceva, ceva care trecea dincolo de noaptea trecută – ceva ce nu crezusem vreodată că aveam să trăiesc.

Indiferent dacă Hawke avea să facă sau nu parte din viitorul meu, cealaltă opţiune era să merg la regină şi să fiu sinceră. Acum, *asta* chiar mă speria, pentru că… nu voiam să o dezamăgesc. Dar ea trebuia să înţeleagă, O înţelesese pe mama, iar eu eram favorita ei. Trebuia să înţeleagă că nu puteam trăi aşa. Şi, dacă nu înţelegea, trebuia să o conving eu.

M-am ridicat, cu pătura strânsa în jurul meu.

Ştiam ce nu puteam să fac, dar nu ştiam ce însemna asta pe termen lung pentru mine şi pentru regat. Cerul din spatele ferestrei începuse să se lumineze. Aveam să vorbesc despre asta cu Hawke, fără întârziere. Trebuia să ştie, iar eu voiam să ştiu ce gândea el

Ce avea să spună.

Cum se apropia răsăritul, m-am ridicat din pat şi m-am pregătit de drum, folosindu-mă de apa care mai rămăsese ca să mă spăl rapid. Apa era rece, dar, de vreme ce nu ştiam când urma să mai avem acces la apă, nu mă plângeam. Bucuroasă de hainele curate, mi-am prins

¡ *(Hnifer L AriWiitinând* pumnalul la toacă. Apoi. În timp ce-mi terminam de împletit părul s-a ausdt un ciocănit în uşă.

Zicându-mi că dacă era Hawke, ar fi intrat pur şi simplu, m-am apropiat de uşă cu grijă.

— Da?

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Sunt Phillipsi s-a auzit vocea familiară.

Am deschis uşa, şi Phillips s-a grăbit să intre. M-a împins înăuntru şi a închis uşa după el.

Când s-a întors, am văzut că avea mâna dusă la spadă. Era un semnal clar de alarmă, aşa că m-am tras câţiva paşi înapoi.

— Eşti singură? a întrebat pe un ton autoritar, privirea îndreptându-i-se spre camera de baie.

— Da. Mi s-a accelerat pulsul. S-a întâmplat ceva?

S-a întors din nou spre mine, cu ochii mari.

— Unde este Hawke?

— Eu… nu ştiu. Ce se întâmplă?

— Ceva nu este în regulă cu locul acesta.

Am ridicat din sprâncene.

- Nimic nu a fost în regulă cu toată misiunea asta. Ar fi trebuit să-Eni ascult instinctul. Datorită lui am rămas atât timp în viaţă, dar de această dată nu i-am dat ascultare! a tu.ru.it mai departe, îndreptându-se spre unul dintre săculeţii de piele. M-am uitat în jur. Şi nu am văzut nici măcar un Ascendent. Iar Lord Halverston? **Nicio dovadă** că ar exista.

— Mi s-a spus că este la vânătoare, cu oamenii lui! am încercat să-l liniştesc, Am întrebat-o ieri pe Magda unde este.

Cu sacul meu în mână, s-a întors spre mine.

M

- Unde ai auzii tu de vreun Ascendent care să meargă la vânătoare?

Din stinge ceriu fi 581

am auzit, dar nici nu cunosc loji Ascendenţii de pe lumt?

— Ştii pe cine nu cunoaştem noi? Pe tipul acesta, Kieran, oprit în Faţa mea, Nu ştim nimic despre el

Confuză în legătură cu ceea ce încerca să spună, am clătinat din cap.

— Eu nu vă cunosc pe niciunul dintre voi.

Cu excepţia lui Hawke. Pe el îl cunoşteam.

— Nu înţelegi ce spun. Nu l-am mai văzut niciodată

Scanned Willi CamEcanrver

pe Kieran. Prima oară l-am întâlnit în dimineaţa în care şi-a făcut apariţia la Metereze. N-am reuşit să scot de la el decât că a lucrat în capitală. În rest, doar răspunsuri scurte şi vagi.

Mi-am amintit că îi văzusem discutând pe timpul călătoriei, Cu toate acestea, faptul că Kieran nu era dispus să răspundă la întrebările unui străin nu însemna nimic.

— Sunt o mulţime de gardieni pe Metereze. Îi cunoşti pe toţi?

— Ştiu destule încât să mi se pară suspicios că un gardian recent transferat face parte din grupul care trebuie să o escorteze pe Fecioară, Hawke l-a cerut în mod expres, şi el e un gardian relativ recent transferat, care, cumva, în doar câteva luni, a ajuns să fie unul dintre cei mai importanţi oameni din toată Garda Regală.

Am tras aer în piept

— Despre ce vorbeşti?

— Nici despre Hawke nu se ştie aproape nimic. Dar şi-a făcut apariţia, iar tu ai rămas nu fără unul dintre gardienii tăi personali, ci fără *doi.*

Am rămas cu gura căscată.

— Am fost de faţă atunci când atât Rylan, cât şi Vikter au fost ucişi…

58*: } în* n *ifer l. A rmm trotfl*

— Şi ştiu că nu este normal ca mai mulţi gardieni să fie trecuţi cu vederea în favoarea unui băiat care abia dacă se poate numi bărbat! mia tăiat-o el. Nu mă interesează cu ce recomandări a venit din Masadonia, nici ce a spus comandantul despre el. Hawke l-a cerut pe Kieran, şi acum iată-ne aici, într-o gospodărie în care nu se află nici umnă de Ascendenţi.

— Ce încerci să spui, Phillips?

— Încerc să spun că este o capcană. Am ieşit din oraş cu ei şi am picat direct în capcană.

— Cu ei? am şoptit

— Kieranî mi-a răspuns el. Hawke.

Pentru a clipă, nu am fost în stare decât să mă holbez la el

Scanned Willi CamEcanrver

— Ştiu că nu vrei să auzi asta. Tu şi Hawke păreţi… apropiaţi, dar îţi spun, Fecioară, ceva nu este în regulă cu acest loc şi cu ei, şi…

— Şi ce?

— Evans şi Warren lipsesc. Le-a rostit numele celor doi gardieni întorcându-se spre uşă. Nici eu, nici Lucidie nu i-am mai văzut cam după o oră de când am ajuns. S-au dus în camerele care le-au fost date şi au dispărut Paturile lor sunt neatinse, şi nu am găsit nici urmă de ei în fortăreaţă.

Asta… Dacă asta era adevărat nu era de bine. Însă ceea ce sugera el era de necrezut. Nu îl cunoşteam pe Kieran. dar îl cunoşteam pe Hawke, şi, dacă Hawke avea încredere în Kieran, atunci şi eu aveam. Dar ce ar fi avut Phillips de câştigat înşirându-mi toate astea?

Mi s-a răcit sângele în vene în timp ce singura variantă plauzibilă mi se închega în minte. Phillips era un Descendent Hram şocată, nu voiam să o cred, dar mi-am *n să ngt ţi cvâtiişa* amintit cum Descendenţii de la Ritual se îmbucaseră în nsu, Cum se amestecaseră în mulţime Nu era imposibil

Nimic nu era imposibil.

Jar dacă Phillipş era un Descendent, atunci., atunci era de tfiu, fa un gardian extrem de bine antrenat, Mai rău „ştia că sunt înarmată şi antrenată la rândul meu, aşa că nu aveam la dispoziţie elemenmi-surprbá. Şi nu îmi plăcea deloc ideea că mñ aflam singură într-o cameră cu el mai ales că nu ştiam cine era prin apropiere.

Trebuia să ajung în preajma altor oameni.

- Bine. Tu… tu ai locuit în Masadonia mult timp. Iar Vikter… a avut întotdeauna doar lucruri bune de spus despre tine, i-am zis. Din câte îmi puteam aduce aminte, Vikter nu îl menţionase niciodată pe Phillips de faţă cu mine, dar trebuia să-i câştig cumva încrederea. Mi-am deschis simţurile. Ce ar trebui să fac?

— Slavă zeilor că eşti inteligentă! Mă temeam că va trebui să be târăsc cu forţa de aici.

A privit din nou spre uşă. Emoţiile lui începeau să mi

Scanned Willi CamEcanrver

se transmită.

— Trebuie să ieşim de aici – repede.

— Şi. apoi?

Mi-a luat o clipă ca să înţeleg ce simţeam. Nu era nicio durere extremă, dar puteam simţi o urmă de „frică.

- Hai! Mi-a făcut semn spre uşă, cu mâna încă pe mânerul spadei sale. A întredeschis uşa şi s-a uitat pe hol rapid, mult prea repede ca sżam timp să profit că se întorsese cu spatele la mine, E liber. Mi-a întâlnit privirea. Vreau să cred ci Eii că îţi spun adevărul, dar nu sunt prost, Ştiu că eşti, probabil, înarmată şi că ştii să te lupţi. Aşa că vreau să îi ţii mâinile la vedere. Nu vreau să te rănesc, dar te voi

Jin ni fier L Armrniraut imobiliza dacă doar aşa pot să te scot din locul acesta şi să te duc undeva unde vei fi: în siguranţă.

Faptul că eram ameninţată nu mă Făcea să mă simt în siguranţă, dar Phillips era speriat.

Era înspăimântat. Atâta lucru ştiam cu siguranţă. A păşit afară, şi mi-am dat seama că voia să merg în faţa lui. Ardeam de dorinţa de a pune mâna pe pumnal. De ce se temea? Că avea să fie prins?

ştii că Lucidie şi Bryant ne aşteaptă în grajduri. Pregătesc caii.

Am încuviinţat din cap şi am păşit afară, chiar când uşa din celălalt capăt al coridorului se deschidea. Kieran şi-a făcut apariţia, în timp ce o adiere de aer rece a traversat coridorul. Fără pelerină, nu aveam să ajung prea departe. Oare Phillips nu îşi dădea seama de asta? Sau nu avea importanţă? Kieran s-a oprit, cu sprâncenele ridicate.

— Ce cauţi aici?

Înainte să apuc să răspund, l-am auzit pe Phillips scoţându-şi spada din teacă. A început să-mi bubuie inima.

— Ce faci ht aici? a întrebat autoritar Phillips. Nu e ora plecării.

Kieran a p & sit spre noi.

— Mă duceam la mine în cameră. Privirea! s-a întors asupra mea. Nu cred că îşi dăduse seama că Phillips avea

Scanned Willi CamEcanrver

spada pregătită. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

Phillips era în spatele meu, şi ştiam că trebuia să fiu atentă. Poate mă voia în viaţă, dar aş fi transmis un mesaj la fel de eficient şi moartă. Şi-ar fi înfipt sabia în spatele meu înainte să apuc să îmi scot pumnalul

Pm ioneli *e & tuş.*

M-am ui lat intens în ochii lui Kâeran, rugându-mă la zei să îşi den seama de ceea ce nu puteam spune.

A înaintai, cu mâna ca din întâmplare îndreptată spre ppadă.

— Ce se petrece aici?

Phillips m-a apucat de braţ şi m-a tras înapoi. A lovit rapid cu spada. Dar şi Kieran a fost rapid. A reuşit să pareze lovitura, dar lama ucigătoare doar şi-a modificat traiectoria. În loc să-i sfâşie pieptul, a lovit abdomenul şi piciorul. Am ţipat, în timp ce Kieran ţi-a coborât privirea asupra sa + >.

Sunetul pe care l-a scos Kieran mi-a ridicat părul pe spinare. Am îngheţat. La început, a fost ca un mârâit, care nu suna nici ce departe precum ceva ce ar fi scos pe gură un muritor, îl mai auzisem o dată – în noaptea în care Rylan fusese ucis în Grădinile Reginei, Descendenta] scosese acel sunet.

Mârâitul a crescut în intensitate, transformându-se într-un urlet puternic, ce mi-a tăiat respiraţia. Atunci când şi ridicat capul, inima aproape mi-a stat în loc.

Ochii lui de un albastru pal…

Străluceau în lumina slabă.

— Chiar n-ar fi trebuit să faci asta. Vocea care i-a ieşit pe gură era aspră, distorsionată, de parcă ar fi avut pietriş în gât. Chiar nu.

Kieran şi-a aruncat spada într-o parte, şi aceasta a zăngănit, izbită de podeaua de lemn. La început, nu am înţeles de ce i-ar arunca arma, dar apoi am văzut.

Se *preschimba.*

Pielea a părut îi devină mai subţire şi mai întunecată. Falca i s-ct lâfit şi s-a lungit, odată cu nasul. Oasele i-au

Scanned Willi CamEcanrver

trosnit s-au rearanjat în timp ce blana cafenie

(crinifer L /Irffttrirotti i se răspândea pe lot trupul. Tunica pe care o avea po el a plesnit în dreptul pieptului. Pantalonii s-au sfajiat atunci când şi-a îndoit genunchii. S-a aplecat în faţă – degetele îi creşteau, iar ghearele înlocuiau unghiile. I s-au lungii urechile, şi şi-a deschis gura mârâind violent, l-au ieşit colţii exact în clipa în care mâinile – labele – i-au atins podeaua.

În câteva secunde – doar câteva secunde nu mai aveam un bărbat în faţa noastră. Ci o creatură gigantică, în patru labe, aproape la fel de înaltă ca Phillips. O masă solidă de muşchi şi biană lucioasă. Ceea ce vedeam nu era cu putinţă, ce aveam în faţa ochilor era ceva ce dispăruse *de secole,* neamul lor fiind ucis în timpul Războiului Celor Doi Regi.

Cu toate acestea, ştiam ce era Kieran.

O, zeilor!

Kieran era un vârcolac.

— Fugii a strigat Phillips, prinzându-mă de mână.

Nu era nevoie să mi se spună de două ori.

Phillips jefreşise cu totul în privinţa lui Hawke, dar nu a lui Kieran. În mod clar, ceva «îi *era* 111 regulă cu el

Ghearele lui Kieran au zgâriat podeaua înainte să se repeadă la noi, ratându-l pe Phillips la mustaţă. Am alergat mai repede decât alergasem vreodată. M-am uitat peste umăr în timp ce Phillips deschidea uşa* Instinctul urla în mine să nu o fac, dar nu am putut să mă abţin. Am *prwit.*

Vârcolacul a sărit, răsucindu-se în aer. A aterizat pe *perete.* Ghearele i s-au înfipt în piatră, şi şi-a luat avânt, aterizând în mijlocul holului.

— Mergi!

Philiips m-a împins spre scara din faţa lui.

Di A *sâit-e şi* renunţ

Ura întuneric, O lumiltă slabă arăta calea. Mi-au alunecat ghetele pe piatră. M-am apucat de balustradă şi m-am balansat, cât pe ce cad. Dar nu m-am opril. Am trecut în goană de ultimele scări şi am dat năvală pe uşă, afară, fu cele din urmă, creierul a început să-mi

Scanned Willi CamEcanrver

funcţioneze, şi mi-am amintit că aveam un pumnal. Din hematit, JJutea ucide un vârcolac dacă îi lovea inima sau capul, precum în cazul Temuţilor

Picioarele mi-au tropăit pe pământul îngheţat şi mi-am eliberat pumnalul.

— La grajduri!

Phillips alerga, cu pelerina umflându-i-se în spate ca valurile unei mări negre.

Hawke.

Oare Kieran îi făcuse ceva lui Hawke? Mi s-a strâns inima-n piept…

Urletul care venea de pe scări a spart tăcerea dimineţii. Mi-am ridicat capul şi l-am văzut pe vârcolac aterizând în spatele nostru, în timp ce dădea drumul încă unui urlel înfricoşător.

Din păduri, sau poate din fortăreaţă, ceva i-a răspuns. Un răget care m-a umplut de teroare.

Erau mai mulţi.

— Zeilor! am icnii, trăgând de mine mai tare decât trăsesem vreodală în toată viaţa.

Nu aveam în niciun caz să părăsesc acel loc fără Hawke, însă trebuia să mă îndepărtez pe cât posibil de acea creatură. Era singurul lucru la care mă puteam concentra, pentru că, dacă aş fi încetinit o secunda doar, n-ar B ajuns.

5 «7

Am cotit, Phillips a alunecai, dar a reuşit să rămână în picioare. Am fugit spre grajduri. Nu se vedea nici

Stw ***tetuiifer*** L ***Armeni wut*** un paznic, şi asta nu era de bine. Ar fi trebuit să fie paznici afara ta acea oră.

I-am văzut pe Lucidie şi pe celălalt gardian. – închidei uşile! a strigat Phillips când am năvălit în grajd, speriind caii înşeuaţi. Închideţi naibii uşile!

Cei doi bărbaţi s-au întors. M-am oprit şi m-am răsucit şi eu, Am ştiut momentul precis în care au văzut vârcolacul.

— Ce naiba? a şoptit Bryant, alb ca o foaie de hârtie. Kieran ne ajungea din urmă. M-am repezit la una dintre

Scanned Willi CamEcanrver

porţi. Lucidie şi Bryant şi-au revenit şi ei din şoc, şi Lucidie a venit să mă ajute. Am închis-o cu câteva secunde înainte ca Bryant şi Phillips să o închidă şi ei pe cealaltă.

— Puneţi piedica! a strigat Lucidie, şi ceilalţi doi gardieni s-au întors şi au apucat şipca grea din lemn. Au pus-o la locul ei, şi lemnul s-a fixat M-am tras înapoi „respirând sacadat, până când m-am lovit cu spatele de unul dintre stâlpii din interior. Teaca pumnalului mi-a apăsat palma. Mi-am aplecat privirea spre el, spre osul de vârcolac…

Porţile duble s-au cutremurat, şi eu am sărit în sus, speriată, Vârcolacul se izbise de ele.

— Ăla e ce cred eu că e? a întrebat cineva, probabil Bryant. Un vârcolac?

— Dacă nu cumva mai ştii şi de alte creaturi mari, asemănătoare unui lup, atunci, da.

Phillips s-a întors, în timp ce Kieran se izbea din nou de uşă, zguduind piedica din lemn.

— Poarta aceasta nu va rezista. Avem vreo altă cale de ieşire?

Din *şi cawşti* 5B9

— Avem o uşă în spate. Ludei te-a făcut un pas în faţă, par caii nu vor încăpea prin ea.

- Uşă caii! Bryant şi-a scos sabia, în primul rând, trebuie să ieşim de aici.

— Vreunul dintre voi Ua văzul pe Hawke? A fost chemat în toiul nopţii, le-am spus.

Trei perechi de ochi s-au aţintil asupra mea, dar mie nu-mi pasa de ce credeau ei.

- L-a văzut vreunul dintre voi?

Poarta din lemn s-a crăpat, şi o mâna cu gheare, acoperită de blană, a răzbit înăuntru.

— Trebuie să mergem! a zis Phillips şi a dat să mă apuce.

M-am ferit din calea lui.

— Nu am de gând să plec până când nu-l găsesc pe Hawke…

— Nu ai viteut şi tu ce-am văzut eu? s-a răstit

Scanned Willi CamEcanrver

Phillips, cu narile friemătând. Mi-ai zis că înţelegi ce îţi spun. Hawke e unul de-ai lor.

— Hawke nu este vârcolac! l-am combâtul El nu este implicat înfâşii *!

Am arătat spre uşă, în timp ce vârcolacul rupea încă oşipcă.

— Ai avut dreptate în privinţa lui Kieran, dar nu şi în caaul lui Hawke, L-a văzut vreunul dintre voi?

— Bu l-am văzut.

Mi-am întors capul spre locul din care se auzea vocea, în umbră se afla un bărbat şi... ceva în interiorul meu s-a frânt

A păşit în lumină. Păr şaten neîngrijit. O urmă de barbă. Ochi de un albastru pal. Furia mi s-a aprins în vene. furie purii.

Era el.

5 SNI /tfi) îi i/rr la miftii Wu J

Bărbatul care 11 ucisese pe Rylan stătea acolo, zâmbind.

— Ţi-am zis eu că ne vom revedea.

Mi-am trecut privirea asupra lui şi am ridicat **din Sprâncene.** Cei trei gardieni îşi îndreptaseră spadele spre el

— Se pare că-ţi lipseşte o manii. Mi-aş fi dorit ca eu să fi tocut asta.

Şi-a ridicat braţul care se termina într-un ciot, chiar deasupra încheieturii.

— Mă descurc.

Ochii aceia stranii m-au cercetat cu atenţie. Între timp, sunetele pe care le scotea Kieran afară încetaseră. Puteam doar să sper că era un semn bun şi că aveam şanse să ieşim de acolo.

- Îţi mai aminteşti promisiunea pe care ţi-am făcut-o?

— Că te vei îmbăia în sângele meu. Că te vei înfrupta din măruntaiele mele, Nu am uitat.

- Bun! a mârâit şi a făcut un pas în faţă. Pentru că sunt pe cale să-mi împlinesc promisiunea.

— Nu te apropia! a poruncit Phillips.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— E vârcolac! l-am avertizat convinsă de acum că în fortăreaţă se aflau cel puţin trei.

— Ce fată deşteaptă! a comentat bărbatul.

Phillips a rămas pe poziţii

— Nu mă interesează ce fel de creatură urâtă de zei eşti, dacă mai faci un pas, am să mă asigur că va fi ultimul.

— Urâtă de zei? Bărbatul şi-a lăsat capul pe spate şi a râs, ridicându-şi braţele, Noi suntem creaţi după chipul şi asemănarea zeilor. Nu noi suntem cei urâţi de zei.

— Cum zici în, dacă asta te face să te simţi mai bine, i-am replicat, strângând mai tare pumnalul în mână. Capul sau inima, în ordine, Phillips?

Om sinjpf p *cemisă* W1

— Lla. Phillips şi-a plecat bărbia. Oricare va…

În spatele nostru, piedica din lemn s-a frânt, şi porţile ju sărit din balamale, izbindu-se în lături. Caii s-au tras înapoi, dar nu aveau unde să se ducă. M-am răsucit, păstrându-mi pumnalul îndreptat spre vârcolac în timp ce cercetam intrarea, aşteptându-mă să j văd pe Kieran.

În schimb, ceea ce am văzut aproape m-a făcut să îngenunchez.

— Hawke! am strigat, mult prea bucuroasă şi uşurată ca să mă simt ruşinată de cum mi-a sunat vocea. Am pornit inwdâat spre el. Slavă zeilor, eşti bine!

— Nu te apropia de el.

Phillips m-a prins de un braţ.

Am dat să mă eliberez de Phillips, şi atunci am văzut că Hawke ducea ceva în mână. Părea a fi un arc, cu un & oi de pârghie şi o săgeată gata prinsă, în fine* Avea să se ulii.

— Ucide-l! am strigat, eliberându-mă de Phillips. El e cel care… În spatele lui Hawke i-a făcut apariţia o creatură matâhâloasă, atât de mare, încât aproape îi ajungea până la piept. Kieran. Mi-a stat inima-n loc. Hawke, în spatele tău! am ţipat.

Phillips m-a prins de mijloc şi m-a tras înapoi, în timp ce Hawke i-i ridica arcul acela straniu.

Kieran aproape îl ajunsese, iar săgeata lui Hawke nu

Scanned Willi CamEcanrver

era de hematit. Nu avea să-l ucidă pe vârcolac.

Hawke m-a privit în ochi.

— E în ordine.

Fără niciun avertisment, Phillips a fost smuls de lângă mine. Am căzut în faţă, aterizând în genunchi.

În nifer LA rm & t t mut

Coada mi-a alunecat peste umăr când mi-am întors capul, aşlopfcându-mă să-l văd pe Phillips în ghearele vârcolacului.

Vârcolacul din Grădina Reginei nu se mişcase, dar Phillips…

Phillips se sprijinea de un stâlp, cu sabia azvârlită pe paie. Dar… Era, de fapt, aplecat în faţă, picioarele nu-i atingeau pământul, iar pe paie picura ceva întunecat. Mi-am ridicat privirea.

Nici măcar n-am putut să ţip. Stomacul mi s-a întors pe dos. Hawke trăsese săgeata. Nici măcar nu îl văzusem când o tăcuse, dar o făcuse. Săgeata trecuse prin gura lui Phillips şi prin stâlp şi îl răstignise acolo.

Cutremurată, l-am auzit pe Lucidie strigând. Mi-am smuls privirea de la Phillips şi mi-am îndreptat-o înapoi spre Hawke.

În forma lui de vârcolac, Kieran a păşit pe lângă el, amuşinând. Lucidie s-a pregătit să-l atace, dar şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în faţă.

Am respirat adânc, dar aerul nu mi-a ajuns până în plămâni.

Lucidie nu se împiedicase.

O săgeată neagră îl lovise în spate. Din spatele cailor s-a ivit gardianul care ne întâmpinase la uşă cu o zi înainte. Delano. Şi el avea aceiaşi ochi palizi. Ochi care ştiam acum că emu ai vârcolacilor. Şi-a lăsat arcul în jos.

Bryant a sărit.

S-a întors şi a încercat să fugă, dar nu a. ajuns prea departe. Kieran şi-a luat avânt şi apoi a sărit. La fel de rapid ca o săgeată – şi tot atât de precis. A aterizat în spatele lui Bryant şi l-a pus la pământ. Gardianul nu a apucat nici măcar să ţipe. Vârcolacul şi-a arătat colţii şi…

Scanned Willi CamEcanrver

Din şâne şi ttfrw593

Mi-am întors capul, Trosnetul oaselor a răsunat în tot grajdul.

Şi apoi, tăcere.

L-am văzut pe bărbatul care îl ucisese pe Rylan păşind în faţă, relaxat A rânjit la mine.

— Sunt atât de bucuros că pot să iau parte la acest moment

— Taci din gură, Jericho! a replicat Hawke, pe un ton plat.

Încetişor, mi-am îndreptat privirea spre Hawke. Rămăsese în uşă. Vântul răvăşea şuviţele negre de păr în jurul chipului său frumos.

Arăta la fel ca atunci când părăsise camera în toiul nopţii, la fel ca atunci când mă sărutase, mă atinsese şi mă ţinuse în braţe.

Dar avea alături un vârcolac însângerat.

— Hawke? am şoptit, apucând cu mâna paiele umede de sub mine.

M-a privit în ochi, şi darul mi s-a deschis. S-a întins spre el şi ne-a legat printr-o coardă invizibilă, iar eu… nu am simţit nimic dinspre el. Nici durere. Nici tristeţe. *Nimic.*

M-am tras înapoi, încercând să respir. Ceva se întâmplase, cu siguranţă, cu darul meu. Doar Ascendenţii erau lipsiţi de emoţii. Muritorii, nu, Hawke, nu. Simţeam însă că darul meu se lovise de un zid la fel de gros ca Meterezele.

La fel de puternic precum zidul pe care îl ridicam în jurul meu atunci când voiam să-mi ţin darul sub control. Oare… mă *bloca?* Era cu putinţă aşa ceva?

— Te rog, spune-mi că pot s-o ucid! a zis Jericho. Ştiu exact ce bucăţi vreau să tai şi să le trimit.

594 ¡awifer L. Artnen tron t

— Dacă o atingi, vei pierde mai mult decât o mână de data asta. Răceala din tonul lui Hawke mi-a îngheţat sufletul. Avem nevoie de ea. Nu şi-a luat nicio clipă ochii de la mine. Vie.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Capitolul treizeci şi cinci

În genunchi, mi-am ridicat privirea spre Hawke. Îi auzeam cuvintele şi vedeam ce se întâmpla în jur, dar era ca şi cum creierul meu nu reuşea să proceseze nimic din toate astea.

Sau, mai degrabă, creierulle procesa, iar inima… inima nu voia să le accepte.

Avem nevoie de ea* Vie”.

Hol

— Nu eşti deloc distractiv! a bombănit Jericho, Ţi-am mai spus asta vreodată?

— O dată sau de două mii de ori a răspuns Hawke/ şi eu am tresărit.

M-am crispat. Hawke a strâns din câinii şi a privit în altă parte. Cerceta hambarul

— Murdăria asta trebuie curăţată.

Lângă el, vârcolacul s-a scuturat, la fel ca un câine ud. Şi apoi s-a ridicat pe picioarele din spate şi a început să se preschimbe. Blana s-a retras, dezvăluind pielea din ce în ce mai groasă. Picioarele s-au îndreptat, degeteie au revenit la mărimea normală, liotul a redevenit falcă, Fără **5% Jânnr/tr***ri. Anfl WtfOtit* cămaşă, Kieran stătea în faţa mea în pantalonii lui sfâşiaţi. Rarta pe care Phillips i-o lăsase pe abdomen era doar o zgârietură rozalie.

M-am tras înapoi.

Kieran şi-a plecat capul într-o parte şi în afla, încercând să se dezmorţească.

— Asta nu este singura mizerie **C3 re** trebuie curăţată.

Lui Hawke i-a zvâcnit un muşchi în obraz când şi-a întors privirea spre mine.

— Noi doi trebuie să vorbim.

— Să vorbim?

Am scos, fără să vreau, un râset care a sunat ciudat

— Sunt sigur că ai o mulţime de întrebări, a replicat el, şi am auzit în tonul lui o urmă din tonul familiar cu care mă tachina.

M-a făcut să mă crispez din nou.

Scanned Willi CamEcanrver

— Unde… unde sunt ceilalţi doi gardieni?

— Morţi, A răspuns fără nicio urmă de ezitare, în timp ce îşi rezema arcul de umăr. Din nefericire, n-am avut încotro.

„Sunt bun la ceea ce iac.

Şi ce ar fi asta?

Să ucid”.

Ştiam, fără urmă de îndoială, că asta făcuse atunci când părăsise camera. Îmi zumzăia ceva în urechi. Încet, am început să îmi dau seama că în spatele lui se strângeau mai multe persoane, trupurile lor fiind încă neclare în lumina slabă a dimineţii.

A făcut un pas spre mine.

— Hai săU

— Nu. Am sărit în picioare, surprinzător de sigură pe mine. Spune-mi ce se întâmplă aici.

Din săii-i fi cniuşti 597

Hawke **s-a** oprit. **Atunci când** a vorbit, vocea îi era mai **delicata.**

— Ştiioeseântămplă.

Uimitoarea gură de aer pe care am luat-o mi-a ars gâtul ţii plămânii, pentru cârni-am dat seama că aşa era. Ştiam. O, zeilor, ştiam ce se întâmpla. Zumzăitul a crescut L-am văzut pe Elijah afară, stând cu braţele încrucişate la piept. Am văzut-o pe Magda, care-şi odihnea mâna protector în jurul burţii, în timp ce se uita prin hangar, cu o urmă de., compasiune şi *milă* pe chip.

„Meriţi mult mai mult decât ceea ce te aşteaptă”.

Asta îmi spusese peste noapte, iar eu, în prostia mea, în naivitatea mea, crezusem că se referea la Ascensiune. Nu, ei se referise la *asta.*

Magda s-a întors, atingându-i uşor cotul lui Elijah, şi a luat-o înapoi spre fortăreaţă.

— Phillips a avut dreptate.

Vocea mi-a tremurat întăream ceea ce ştiam că era adevărat.

— A avut? m-a întrebat Hawke, înmânându-i arcul acela ciudat unuia dintre bărbaţii care îşi făcuseră apariţia

Scanned Willi CamEcanrver

în preajma lui.

— Cred că Phillips începuse să pună lucrurile cap la cap, a răspuns Kâeran, cu ochii la abdomenul lui

Zgârietura rozalie dispăruse deja cu totul.

— Ieşeau din cameră când m-am dus să o verific. Ha nu părea să creadă însă ce-i spusese gardianul.

Nu crezusem.

Nu îl crezusem pe Phillips pentru că îl credeam pe Hawke. Avusesem încredere în el – îmi pusesem viaţa în mâinile lu-şi.

¡crinifer L rmti Tiirowi

Am simţit brusc o durere în piept, ca şi cum cineva ji-ar fi înfipt pumnalul în mine, Mi-am coborât privirea, pentru că durerea era atât de reală, dar nu am văzut niciun pumnal, nicio rană sângerândă care să explice agrirua care mă sfâşia. Când mi-am ridicat privirea, maxilarul lui Hawke o tremurat uşor.

- Ei bine, de acum n-o să mai pună nimic cap la cap.

Jericho a apucat săgeata şi a smuls-o. Phillips s-a prăvălit, iar Jericho l-a împins cu bocancul –

- Asta e clar.

M-am întors spre Hawke. Mi se părea că pământul se învârte cu mine.

— Eşti Descendent.

— Descendent?

Elijah a râs atât de tare, încât m-a făcut să tresar. KJeran a zâmbit.

— Şi eu care credeam că eşti deşteaptă, a comentat Jericho.

L-am ignorat.

— Sunteţi împotriva Ascendenţilor.

Hawke a încuviinţat din cap. Mi s-a deschis o noi rană în piept.

— Tu” tu ştiai că această… creatură l-a ucis pe Ryâan?

— Creatură? a mârâit Jericho, Mă simt insultat.

Hawke nu a răspuns.

— Problema ta, nu a mea» L-am privit direct în faţă

Scanned Willi CamEcanrver

pe Hawke, Credeam că vârcolacii au dispărut.

Hawke a ridicat degajat din umeri.

— Sunt multe! lucruri pe care le credeai adevărate, când, de fapt, nu sunt. Dar, deşi vârcolacii nu au dispărut cu totul, nu mai sunt mulţi.

— Ştiai că el l-a ucis pe Rylan? am ţipat.

Din iwnjjf şi 599

— Am crezut că voi putea grăbi lucrurile şi vot pune mai rptede mâna pe tine aşa, dar ştim amândoi care a fost rezultatul! a intervenit Jericho.

M-am răsucit spre el.

— Da, îmi amintesc foarte ci ar care a fost rezultatul în cazul tău

A rânjit şi a scos un mârâit în semn de avertizare, care mi-a făcut pielea de găină.

— Ştiam că va crea o portifă, a răspuns Hawke, atrăgân* du-mi din nou privirea spre el

— Pentru ca tu… să devii gardianul meu personal?

— Trebuia să mă apropii de tine.

Am tras aer în piept, tremurând, am simţit că inima mi se sfâşia în bucăţi.

— Ei bine, ai reuşit până la urmă, nu-i aţa?

I-a zvâcnit din nou un muşchi.

— Ceea ce gândeşti… e cum nu se poate mai departe de adevăr.

— Nu ai idee la ce mă gândesc! i-am aruncat, strângând cu putere mânerul pumnalului. Şi totul pentru… ce? Penfrru o farsă? Ai fost trimis ca să te apropii de mine?

Kieran a ridicat din sprâncene.

— Trimis…

Cu o singură privire, Ha wke I-a făcut să tacă, iar Kieran ţi-a dat ochii peste cap. Ştiam ce avea să spună.

— Ai fost trimis de Cel întunecat.

— Am venit în Masadonia cu un singur ţel, mi-a răspuns Ha wke. Şi acela ai fost tu.

M-am cutremurat

— Cum? De ce?

HM Jen *mer L. A rmen trout*

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Ai fi surprinsă să ştii cât de mulţi dintre cei din jurul tiu sprijină Atlantia, câţi vor să vadă regatul restaurat. Sunt mulţi care mi-au pavat calea.

— Comandantul Jansen? am bănuit – Ş inteligentă! a spus Hawke. Aşa cum v-am spus. Mă usturau ochit, gâtul şi pieptul.

— Măcar ai lucrat în capitală? apoi m-a trăsnit un gând, Mi-am întors privirea spre Kieran. În acea noapte la „Nu puteam să pronunţ Per/f? Roşie.

— Ai ştiut cine eram încă de la început – Te urmăream şi eu pe când mă urmăreai tu, a spus el blând. Chiar mai dinainte.

Lovitura aceasta aproape m-a zdrobit Simţeam că mi-a fost smulsă inima din piept. Am dat să mă întorc, dar l-am văzut pe Jericho, care reuşise să-i deschidă lui Hawke o portiţă spre mine.

Piesele de puzzle s-au aşezat atât de bine, încât m-am cutremurat şi aproape am scăpat pumnalul din mână.

— Tu… tu plănuiai asta de ceva vreme.

— De *multă* vreme.

— Hannes. Aveam glasul răguşit. Nu **a** murit de **o boală** de ultimă, nu-i aşa?

— Inima i-a cedat, într-adevărî mi-a răspuns Hawke. Otrava pe care a bău i-o amestecată în bere în acea noapte la Perla Roşie a avut, cu siguranţă, de-a face cu asta, Zumzăitul acela devenise aproape insuportabil.

— O anumită femeie i-a oferit de băutr nu-i aşa? Aceeaşi care m-a trimis pe mine la etaj?

Hawke nu a răspuns, Delano, pe de altă parte, a zis: – Mi se pare că îmi lipsesc nişte informaţii importante-Am să te pun la curent mai târziu, **a** comentat Kieran

Pin snţ şi flTJU – ful*

Tremuram. O simţeam, La fel cum puteam să simt pereţii hangarului strân-ăndu-se în jurul meu. Fusesem atât de naivă.

— Vikter?

Hawke a scuturat din cap.

— Nu mă minţi! am ţipat ştiai că urma un atac în

Scanned Willi CamEcanrver

timpul Ritualului? De aceea ai dispărut? De aceea nu ai fost de faţă când Vikter a fost ucis?

Pomeţii i s-au ascuţit

— Ştiu că eşti supărată. Nu te învinovăţesc, dar am văzut ce se întâmplă când îţi pierzi cumpătul. A făcut un pas spre mine, cu braţele ridicate. Sunt multe lucruri pe care trebuie…

Durerea a explodat în mine la fel ca în noaptea Ritualului, când îl atacasem pe Lord Mazeen. Nu mă mai puteam controla. M-am mişcat din instinct mi-am tras braţul spre spate şi am aruncat pumnalul.

De această dată, i-am ţintit pieptul.

Hawke a dat drumul unei înjurături şi s-a ferit, prinzând pumnalul în aer. Cineva, în spatele lui, a dat drumul unui fluierat, în timp ce Hawke se repezea spre mine, cu o privire atât de şocată pe chip, încât era aproape comică. Ştiusem însă că avea să îl prindă. Nu aveam nevoie decât de o diversiune, ca să mă pot apleca după spada căzuta a lui Phillips. Mi-am luat avânt avându-l ca ţintă pe nenorocitul care îl ucisese pe Rylan. jericho a sărit înapoi, dar nu a fost suficient de rapid. L-am tăiat din nou, de dota aceasta peste abdomen.

— Târfa! a urlat Jericho, apăsându-şi mâna pe care o mai avea deasupra rănii deschise.

J

M-am învârtit în aceeaşi clipă în care cineva s-a izbit de mine. Mi-a răsucit braţul Ceva fierbinte mi-a alunecat ***602 ¡imwftr L. Artnnttrout*** peste abdomen şi m-am tras înapoi, folosindu-mă de greutatea atacatorului împotriva lui. A căzut, cu braţele încă încolăcite în jurul meu, Mi-am tras capul pe spate şi l-am izbit de faţa lui. S-a auzit un scheunat, şi strânsoarea a devenit suficient de slabă încât să mă pot smulge din ea. Am înşfăcat spada de jos şi am lovit orbeşte. Am văzut doar o urmă de şoc în ochii căprui ai unui bărbat nu cu mult mai mare ca mine, înainte să îşi coboare privirea. Am smuls spada şi m-am învârtit, dând piept în piept cu Hawke.

Am ezitat.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Ca o idioată, am ezitat, deşi ştiam că era în slujba Celui întunecat. Că era Descendent. Din cauza lui, atât de mulţi oameni nevinovaţi erau morţi. Hannes. Rylan «Loren. Dafin a. Maâessa – zeilor, oare ei o ucisese?

Vikter.

— Ai fost foarte obraznică! a comentat Hawke şi mi-a apucat sabia din mână, de parcă nici n-aş fi ţinut-o. Eşti incredibil de violentă. Şi-a plecat capul şi a şoptit: Asta mă excită.

Un urlet de furie mi-a sfâşiat plămânii. L-am lovit cu cotul atât de puternic, încât şi-a lăsat capul pe spate.

— La naiba! a zis, tuşind – nu, râzând. ***Râdea.*** Asta nu schimbă cu nimic ce am spus.

M-am răsucit şi am luat-o la fugă spre porţi, dar m-am oprit atunci când ELijah şi-a făcut apariţia în faţa mea. Se mişcase cu viteza fulgerului. A clătinat încetişor din cap, plescăind. M-am întors şi l-am văzut pe Kieran, care părea plictisit, aşa că am schimbat direcţia, îndreptându-mă spre deschizătura dintre stâlpi. Mi-am luat avânt, dar,»

Din şi trnirpl WB

O pereche de mâini m-a prins de mijloc. Aş fi recunoscut mirosul acela oriunde. Pin. Condimente exotice. Hmvke* Şi am văzul în faţa ochilor podeaua dură jepământ aproplindu-se cu o viteză ameţitoare. Avea să doară. Rău.

Impactul nu s-a produs însă.

Agil ca o pisică, Hawke s-a răsucit în aşa fel încât să ia elin plin căzătura, însă momentul în care am aterizat la pământ m-a năucit oricum. Pentru o clipă, n-am putut **să** mă mişc.

- Cu plăcerel a mormăit Hawke.

Am ţipat şi l-am Jovit în gambă cu gheata. Oftatul lui de durere mi-a adus un zâmbet sălbatic pe chip. M-am răsucit pe burtă şi m-am tras până când am reuşit lă mă eliberez. Am reuşit să îl încalec.

Hawke a rânjit la mine* Gropiţa aceea a lui îşi făcuse apariţia în obrazul drept.

- îmi place cu ev onează Lucrurile.

Scanned Willi CamEcanrver

I

I-am tras un pumn în faţă, direct în nenorocita aia de gropiţi Durerea mi-a reverberai în încheieturi, dar m-am pregătit să lovesc din nou.

Hawke m-a prins de încheietură şi m-a tras în jos, lipindu-i iu trupul de al lui.

- Loveşti de parcă ai fi supărată pe mine.

M-am foit şi am ţintit cu genunchiul între picioarele lui, în zona aceea foarte sensibilă. A anticipat mişcarea, şi l-am nimerit doar în coapsă.

- Asta ar fi durut! mi-a zis el binei am mârâii.

Ei, haii Ai fi dezamăgită mai târziu dacă nu aş mai putea să o folosesc.

fenrifvr i... Amtnittnul pentru o clipă, nu mi-a venit să cred că rostise acele cuvinte. Dar o ttcusc.

— Mai degrabă ţi-o fiul – Minonoaso? mi-a şoptit el la ureche. Sunetul care a ieşit din mine m-ar fi înspăimântat dacă ar fi **venit** din altă parte. Am sărit în picioare, eliberându-mă din strânsoarea tul Am vrut să-mi apâs pictorul pe beregata lui, dar Hawke mi l-a prins şi a tras. Am căzut pe o parte. Durerea mi s-a răspândit în tot corpul, dar am ignorat-o şi **l**-am lovit cu pumnul în coaste – Dată naibiii a murmurat Kleran.

— Vrei să intervenim? a întrebat Delano, sunând puţin îngrijorat.

— Nu, i-a asigurat Elijah, trosnindu-şi încheieturile. Este cea mai bună bătaie pe care am văzut-o în ultima vreme. Cine ar fi crezut că Fecioara ştie să dea pumni?

— De aia nu trebuie să amesteci afacerile cu plăcerea, a comentat Kieran.

— Aşa? a fluierat Elijah. Atunci eu pariez pe ea.

— Trădătorilor! a oftat-îiawke, rostogolindu-mă până când a ajuns deasupra. Am vrut să-i dau un pumn în Eafcă, dar m-a apucat de încheietură. Potoleşte-kel

Am încercat să-mi mişc şoldurile şi, cum asta mi-a funcţionat, mi-am ridicat partea superioară a corpului. Mie mi-a luat toată forţa pe care o mai avem, dar d mi-a pus mâinile la pământ că îi cum ar fi fost nişte paie – Date de pe mine!

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Potoleşte-te, a repetat el. Poppy! Potoleşt…

— Te urăsc! am ţipat când mi-am auzit numele, reuşind să-mi smulg o mână din strânsoare, în furia mea oarbă. L-am izbit cu pumnul în faţă. Te urăsc!

fjm ttfrijţtf fi ***cenuşă***

lawke **mi-a** apucat din nou **mâna** şi a lipit-o de pământ, în **timp** ce buzele lui pline de sânge se subţiau – Potoleşte-te! M-am potolit.

Am rămas complet nemişcată, holbându-mă la el. Şocul mă amuţise. L-am văzut atunci, l-am văzut aşa cum cu adevărat.

Nu era doar un Descendent care îl urma pe Cel întunecat.

— De **aceea nu zâmbeştei niciodată cu adevărat, am şoptit.**

Căci cum ar fi putut să o facă?

Trebuia să îşi ascundă dinţii ascuţiţi, foarte ascuţiţi.

Cei doi dinţi ascuţiţi.

Coaţii.

Mi-am amintit că îi simţisem pe buze, pe gât – mi-am amintit că mi se păruseră straniu de ascuţiţi. Zeilor.

Acum, înţelegeam cum de putea să se mişte atât de rapid, de ce părea să vadă şi să audă mai bine decât orice om din câţi întâlnisem şi de ce uneori vorbea de parcă ar fi trăit zeci de ani. De aceea întrerupea întotdeauna săruturile de fiecare dată când mă apropiam de caninii lui, Fusesem atât de oarbă* Mu era muritor. Nu era vârcolac. Kawke era atlantian

M-am cutremurat şi am simţit ceva, adânc în sufletul ™eu, pălind* – Eşti un monstru.

bOt> înnntfer la rirarf frt) îi t

Ochii lui Hawke au strălucii într-un auriu intens. Nu erau nişte ochi obişnuiţi Nu fuseseră niciodată. – în sfârşit, mă vezi aşa cum sunt.

m

Era un coşmar ascuns într-un înveliş de vis. Iar eu mă lăsasem prostită. Cum mă lăsasem! Mi S-a stins pornirea războinică. Hap tul că era un Descendent era răut dar să

Scanned Willi CamEcanrver

fie atlantian? Oamenii lui creaseră monştrii care îmi răpiseră mama şi tatăl, care fuseseră la un pas de a mă ucide şi pe mine.

Hawke a simţiţ probabil ceva, pentru că s-a dat la o parte şi m-a tras în picioare.

— Delanoî a strigat el la-oî

Am fost pasată ca un sac de cartofi. Delano mi-a strâns braţele la spate.

— Unde să o pun? a întrebat bărbatul. Hawke a luat o gură de aer.

— Undeva de unde să nu poată evada şi unde să nu ifi poată face singură râu. A făcut o pauză. Sau să facă rău cuiva, ceea ce este mai probabil.

— O ţinem prizonieră? a întrebat cineva, O ţinem în viaţa? Va trebui să hrănim şi să adăpostim chestia asta? ***Oiostia.***

De parcă eu aş fi fost monstrul, cea care îl sprijinea pe Cel întunecai şi crease Temuţii, Erau duşi.

— Fecioaral a ţipat un altui. Trebuie să moară! S-au auzit aprobări din mai multe părţi, şi cineva a spus:

— Trimite-o înapoi la regina şi regele lor falşi. Doar capul, ca să ştie ce-l aşteaptă.

Din aiif-i şi csuipff

— Din sânge şi cenuşă! a strigat un báiat care îşi făcuse ***[ocânteft.***

Era copilul pe care îl văzusem cu o ***zi*** înainte, cel care alergase din casă în casă.

Mi s-au înmuiat picioarele.

Mai multe v<ici i-au răspuns:

— Ne vom ridica!

— Nimeni nu pune mâna pe ea. Hawke rotit privirea asupra celor adunaţi în curte, reducându-s la tăceie. Nimeni, a repetat, întorcându-se. Nimeni, în afară de mine.

mea

În clipa în care am văzut celulele mnede şi întunecate de sub donjon şi mulţimea de oase albe, răsucite, care acopereau tavanul, mi-a revenit spiritul războinic. Nu aveam de gând să mă las băgată într-un loc de unde se

Scanned Willi CamEcanrver

părea că oamenii nu mai ieşeau. Nici măcar după ce mureau.

Delano nu era pregătit.

Am reuşit să mă smulg din strânsoarea lui şi am ajuns până în capătul holului, doar pentru a-mi da seama că singura cale de ieşire era pe la intrare. Am încercae să mă lupt cu el, dar am fost încolţită şi, cu ajutorul încă unui bărbat care avea ochii aproape la iei de aurii că ai lui Hawke, am fost târâtă într-o celulă *în* care se afla doar o saltea subţire pe podea şi am fofit încătuşata. Fierul rece mi s-a prins de încheieturi.

Şi apoi, am rămas singură.

607

Am privit în jur, fără să văd Vreo cale de scăpare. Spaţiul dintre bare era prea îngust, şi, când am încercat să trag de lanţuri, cârligul de care erau prinse nici nu s-a clintit.

Iernii fier L Armwtmil

Panica mi s-a urcat până în gât. Am Zăcut un pas înapoi, Cum ajunsesem în acea situaţie? Cum ajunsesem de la a plănui un viitor care avea să-mi aparţină, în care aveam să controlez ce mi se întâmpla, la asta? La a fi încătuşată într-o celulă, înconjurată de oameni care voiau să mă facă bucăţi? Ştiam răspunsul, Hawke.

Durerea care îmi sfâşia pieptul era aproape mai mare decât cea pe care o simţeam în stomac. Mă usturau ochii şi gâtul Hawke… nici măcar nu era muritor. Hra atlantian, iar oamenii lui îi creaseră pe Temuţi, care deveniseră ca o ciumă, aceleaşi creaturi care îmi uciseseră părinţii şi fuseseră cât pe ce să mă ucidă şi pe mine. îl sprijinea pe Cel întunecat, cel care o ucisese pe Fecioara dinaintea mea şi care acum mă voia pe mine, Hawke şi vârcolacii întrupau tot ceea ce zeii şi oamenii condamnau, De aceea zeii îi binecuvântaseră pe Ascendenţi.

Cum de nu văzusem cine era cu adevărat? Cum putusem să fiu atât de proastă? Sau poate era et prea deştept? Un amestec din ambele?

Pentru că Hawke fusese bun. Spusese şi făcuse

Scanned Willi CamEcanrver

lucrurile potrivite, iar eu fusesem atât de disperată să stabilesc o legătură adevărată cu cineva, să-mi trăiesc viaţa şi să mă simt vie. Atât de disperată, încât nici nu băgasem în seamă semnalele de avertizare. Venise în Masadonia cu un singur ordin: să ajungă la mine. Şi făcuse asta cu vârf şi îndesat îmi câştigase prietenia, încrederea şi…

M-a răvăşit un val de furie şi de tristeţe. Voiam să ţipr însă ţipătul îmi rămăsese prins în gât.

De ce… făcuse ceea ce făcuse? Tot ce spusese, toate acţiunile lui fuseseră doar artificii. Când îmi spusese

Orii iii***ngr şi ceti uşd*** 609

că sunt curajoasa şi puternică-Când îmi spusese că sunt frumoasă.

Nu datoria pe care o avea faţă de mine îi ghidase acţiunile, ci ordinele pe care le primise. Iar eu îl crezusem. Căzusem în pânza lui de păianjen. Fusese ceva adevărat? Durerea pe care o simţea ei era. Atât ştiam. Însă care era sursa ei? Nu mai puteam să spun cu siguranţă.

Mi-am ridicat mâinile spre cap şi mi-am prins la loc părul care îmi scăpase din coadă.

De ce mersese atât de departe însă? De ce îmi intrase pe sub piele şi în inimă? Nu doar că aveam încredere în el. Mă dăruisem lui cu totul. Şi totul fusese o minciună.

Ştiuse de la început cine eram, încă din prima noapte de la Perla Roşie, iar eu dezvăluisem atât de mult din mine.

M-am îndreptat spre colţul celulei şi m-am aşezat pe saltea. M-am rezemat încetişor de perete şi am respirat uşor, cu grijă, în timp ce stomacul îmi ardea de durere. Mi-am privit mâna dreaptă. Încheieturile erau învineţite şi umflate din cauza pumnilor pe care îi împărţisem. Zâmbetul mi-a pălit repede. Mă îndoiam că Hawke avea vreun semn. El era atlantian. Stomacul mi s-a făcut ghem. O parte din mine nu putea să creadă, Păruse atât de… muritor, însă de ce mă surprindea asta?

Atlantienii puteau să treacă drept muritori, la fel ca vârcolacii. Sărutasem un atkntian. Ma *culcasem* cu un atlantian.

Scanned Willi CamEcanrver

el o Jtnnifer L. A rmvn irou t

Am închis ochii strâns şi am simţit di mi se face greaţa. Nu puteam să mă gândesc la asta. Mă făcea să vreau să urlu. Trebuia să mă concentrez. Ce aveam să fac?

Tot oraşul era plin de Descendenţi şi de atlantieni care mă voiau moartă. În acele clipe, eram mai mult decât fericită că Tawny rămăsese la castel. Era dar că urma să fiu ţinuta închisă până când ajungea Cel întunecat sau trimitea ordine. Trebuia să ies din acel loc, dar nu exista nicio cale de scăpare.

Am ridicat privirea, tremurând. Oasele îmi aminteau de rădăcinile din Păd vrea Sângerie. Se amestecau unele cu altele şi se încălecau; coaste şi femururi coloane şi cranii. Toţi cei care ajungeau în temniţă erau forţaţi să se uite la ele, amintindu-U-se astfel ce li se întâmpla prizonierilor găzduiţi acolo. Cine ar fi putut să creeze aşa ceva? Cine ar fi putut să-şi păstreze mintea întreagă privindu-le la nesfârşit.

Nu ştiu cât de mult timp a trecut înainte ca uşa să se deschidă şi să se audă paşi Ore întregi, probabil, având în vedere cât de gol îmi simţeam stomacul M-am încordat, dar apoi, când am văzut că era Delano, m-am mai relaxat.

S-a apropiat de bare, cu un săculeţ în mână.

— Ţi-e foame?

Da. „Îmi era, dar nu am răspuns.

Delano a aruncat sacul în celulă. Mi-a aterizat la picioare cu o mică bufnitură. M-am holbat la el.

— Nişte brânză şi pâine, m-a lămurit Delano, Ţi-aş fi adus nişte tocană, dar mi-a fost teamă că mi-o vei arunc-o în faţă, şi ar fi păcat de ea.

Mi-am întors privirea spre el.

Din şi cenuşA AI1

— Mâncarea e bună. Nu e otrăvită sau ceva de genul.

4>ce aş crede un cuvânt din ceea ce spui?

— 1 a zis că nimeni nu are voie să te atingă. S-a rezemat ¿e bare. Nu-i prea greu să-ţi dai seama că asta include faptul că nu avem voie să te rănim.

Mi-a venit să rad.

Scanned Willi CamEcanrver

I

- De ce să mai aşteptaţi? Cel întunecat mă va ucide până la urmă.

Ochii palizi ai lut Delano i-au întâlnit pe ai mei.

- Dacă Prinţul te-ar fi vrui moartă, al şi fost deja moartă, Ar trebui să mănânci.

Prinfiil. Doar pentru că pentru Descendenţi Casteel era moştenitorul de drept, asta nu însemna că era şi adevărat.

Privirea mi s-a oprit asupra ea cui ui. Îmi era foame, şi trebuia să-mi recapăt puterile. Aveam, probabil, nevoaeşi de un vraci, pentru că, chiar dacă rana de la abdomen nu mai sângera, avea să se infecteze curând.

M-am mişcat uşurel şi am ridicat săculeţul.

— Ai de gând să stai acolo şi te ***u||i*** la mine cum mănânc?

— N-aş vrea să te îneci.

În mod straniu, mi-a venit să râd, dar am desfăcut săculeţul în schimb şi am mâncat pâinea şi brânza. Mâncarea mi-a căzut greu la stomac.

Delano nu a mai vorbit. Nici eu. M-am rezemat de perete, şi, după un timp, uşa s-a deschis din nou. Mi-am ridicat privirea, deşi nu voiam o fac Am vzt silueta înaltă, mult prea famuiará, îmbrăcată în negru, care… care aparţinuse unui gardian care mă tachinase în privinţa jurnalului domniţei Willa Colyns. Inima mi s-a strâns în pipt, ca prinsă în nişte chingi invizibile.

Imtiâfer L Arrtictitrotil

Hawke s-a oprit în faţa uşii cu zăbrele. Chipul lui în, al de frumos îmi era atât de familiar şi atât de străin, **în** acelaşi timp.

— Du-te! a comandat Hawke, Delano a ezitat o secundă, apoi a încuviinţat scurt din cap şi s-a făcut nevăzut.

612

Am rămas doar noi doi, despărţiţi de gratii.

— Poppy, a oftat Hawke, şi eu m-am cutremurat. Ce-o să mă fac eu cu line?

Capitolul treizeci şi şase

Scanned Willi CamEcanrver

I

De parcă nu ar fi ştiut deja foarte bine.

— Nu-mi spune aşa.

M-am ridicat. Lanţurile s-au izbit de podeaua de piatră. Am ignorat durerea din jurul rănii de la abdomen. Mă durea când stăteam în picioare, dar nu aveam de gând să-l las să vadă asta.

— Dar credeam că-ţi place.

— Te-ai înşelat, am replicat, şi el a rânjit, Ce vrei?

Şi-a l &; at uşor capul într-o parte, S-au scura câteva clipe de tăcere.

— Mai multe decât ţi-ai putea imagina vreodată.

Nu aveam idee ce voia să spună ai asta şi nici nu îmi păsa. Deloc.

— Ai venit să mă ucizi?

— Ei, de ce aş face asta?

Mi-am ridicat mâinile şi am zomăit din lanţuri

— M-ai pus în lanţuri.

— Da.

Am luat foc în faţa răspunsului blazat

— Toţi cei de afară mă vor moartă.

1 ***j] inn tfer*** la iântftt ***tm11***

- Asta este adevărat

— Şi tii esti atlantian! am scuipat Asia face) i voi. Ucideil. Distrugeţi. Blestemaţi.

A pufnit.

— *E* ironic că tu, care ai fost înconjurată de Ascendenţi întreaga viaţă, spui asta.

- Ei nu ucid oameni nevinovaţi şi nici nu îi trânti formă în monştri…

— Nu, m-a întrerupt el Ei forţează tinere femei care îi fac să se simtă inferiori să se dezbrace în faţa lor, le biciuiesc şi zeii ştiu ce altceva le mai fac, Da, Prinţese, sunt exemple remarcabile pentru tot ce este bun şi drept în lume.

Am tras aer în piept, cu buzele întredeschise. Nu M-am cutremurat. Nu era cu putinţă.

— Credeai că nu voi afla ce sunt cu adevărat îecfri Ji ducelui? Ţi-am spus că o voi face.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am făcut un pas înapoi. Umilinţa pe care o simţeam mă ardea mai tare decât toate biciuirile ducelui.

Folosea un bici făcut din lemn din Pădurea Sângerie şi fe obliga să te dezbraci. A apucat barele de la celulă. Inima îmi bătea atât de tare, şi îţi spunea că o meriţi, Că este pentru binele tău. În realitate, nu făcea decât să îşi satisfacă nevoia bolnavă dea provoca durere.

— Cum? am şoptit

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Pot *firixxrte convingător.*

Mi-am ferit privirea şi, brusc, l-am văzut pe duce cu ochii minţii, cu braţele întinse şi biciul trecut prin inimă-M-a cutremurat un fior.

— Tu **l**-ai ucis**? m şi cintişă***

M-am răsucit înapoi spre Hawke. El a zâmbit, un zâmbet pe care nu i-l mat văzusem niciodată. Cu toţi dinţii, puteam să-i văd, chiar şi de acolo de unde stăteam, urma unui coif. M-am înfiorat din nou.

— Da, a răspuns. Şi nu m-am desfătat niciodată mai mult privind cum se scurge viaţa din ochii cuiva.

M-am uitat la el cu ochii mari.

— O merita *şi,* crede-mă, faptul că a murit încet şi în chinuri groaznice nu a avut nimic de-a face cu faptul că era Ascendent. În cele din urmă, aş fi ajuns şi la lord, a adăugat Dar te-ai ocupat de degeneratul acela singură.

O făcusem… Nu ştiam ce să cred. Îl ucisese pe duce şi i-ar fi ucis şi pe lord pentru că.

Mi-am întrerupt şirul gândurilor şi am scuturat din cap. Nu înţelegeam de ce făcuse ceea ce făcuse, având în vedere situaţia în care ne aflam. Nu trebuia să înţeleg. Cel puţin, asta mi-am spus. Nu conta. Cum nu conta nici partea din mine, adânc ascunsă, care era bucuroasă la gândul că ceea ce îmi făcuse mie ducele jucase un rol în acţiunea lui Hawke.

— Doar pentru că ducele şi lordul erau diabolici nu înseamnă că tu eşti mai breaz, i-am spus. Asta nu înseamnă că toţi Ascendenţii sunt vinovaţi.

— Nu ştii nimic, Poppy.

Scanned Willi CamEcanrver

Mi-am strâns mâinile-n pumni, luptându-mă cu mine însămi să nu urlu, dar apoi a deschis uşa.

M-am încordat.

615

L-am privit cum intră în celulă. Mi-aş fi dorit să am un soi de armă, deşi ştiam că, şi dacă aş fi fost înarmată până-n dinţi, nu prea aş fi avut ce să fac, El era mai rapid şi mai puternic şi ar fi putut să mă pună la pământ cu un singur deget.

fii6 fcirnifrr L Armtijtrvut

Aveam însă de gând să cad luptând.

— Noi doi trebuie să vorbim, o zis şi a închis uşa în urma lut.

— Ba nu.

— Hi bine, nu prea ai de ales, nu-i aşa? Şi-3 coborât privirea asupra cătuşelor pe care le aveam în jurul încheieturilor. A mai Făcut un pas spre mine, apoi s-a oprit, f-au fremătat nările şi i s-au dilatat pupilele, Eşti rănită.

Sângele. Îmi mirosise sângele. Cu gura uscată, m-am tras înapoi.

— Sunt bine.

— Niu nu eşti. M-a cercetat, şi privirea i s-a oprit asupra abdomenului meu. Sângerezi.

— Un pic.

Într-o secundă era în faţa mea. Am tresărit şi m-am tras înapoi, lovindu-mă de perete. Cum reuşise să îşi ascundă viteza înainte? Şi-a întins mâna spre tivul tunicii mele, şi m-a cuprins panica.

— Nu mă atinge!

M-am ferit, cu durerea iradiind din rană. S-a încordat şi s-a uitat în jos la mine, în timp ce mie îmi bătea inima de să-mi iasă din piept.

— Nu.

Şi-a arcuit o sprânceană.

— Aseară nu te deranja să te ating.

M-am înroşit şi i-am răspuns, strângând din dinţi;

— A fost o greşeală.

— Serios?

Scanned Willi CamEcanrver

— Dai am şuierat. Îmi doresc să nu se fi întâmplat.

Zeilor, era adevărul. Nu-mi doream nimic mai mult decât să uit că mă simţisem vie, că ceea ce fusese între noi mi se păruse frumos şi bine.

Din fi* cmwfJ 617

[m-am o proastă.

Şi-a **încleştat falca,** şi **între** noi **s-a scurs un moment** lung de lAcere.

Oricum ar fi, tot eşti rănită, Prinţeso, şi mă vei lăsa să mă uit la rană.

Respirând greoi, mi-am ridicat bărbia.

— Şi dacă n-am să le las? Rasul lui îmi suna cunoscut, dar acum era rece.

— De parcă ai putea să mă opreşti, a zis blând Adevărul acestor cuvinte mi-a sfâşiat sufletul. Fie îmi dai voie să te ajut, fie…

Am strâns atât de tare din pumni, încât am simţit furnicături în degete.

— Fie mă vei forţa? Hawke nu a spus nimic.

Am simţit o arsură în piept în vreme ce m-am uitat la el, urându-l, urându-mă pe mine însămi pentru că mă simţeam aşa cum îmi promisesem că nu aveam să mă mai simt niciodată, Neajutorată.

Aş S putut să refuz şi să fac lucrurile foarte dificile, dar la ce bun? Era mai puternic decât mine, şi nu aş fi Făcut decât să mă rănesc şi mai tare. Eram destul de furioasă încât să fac asta, dar nu eram proastă.

Mi-am ferit privirea şi m-am forjat să respir.

— De ce îţi pasă dacă mi se va scurge tot sângele din corp şi am să mor?

— Ce te face să crezi că te-aş vrea moartă? Dacă aş vrea asta, de ce nu aş fi aprobat ce s-a cerut afară? M-am răsucit spre el – Nu-mi eşti de niciun folos moartă.

«IS JttmifarL. Arnuntwut

— Deci, mă vei} ine ostatică până când va veni Cel întunecat? Plănuiţi să mă folosiţi împotriva reginei şi a regelui.

— Ce fată isteaţă, a murmurat el Eşti Fecioara,

Scanned Willi CamEcanrver

favorita reginei.

Nu ştiam de ce şi nici nu voiam să aflu, dar faptul că era preocupat de rana mea doar pentru că plănuia să mă folosească m-a durut.

— Acum, îmi dai voie să văd ce ai?

Nu i-am răspuns, pentru că ceea ce spusese nu fusese cu adevărat o întrebare. Nu aveam de ales.

A părut mulţumit de faptul că înţelesesem asta, pentru că s-a întins spre mine, şi, de data asta, am înlemnit, nu m-am mai ferit.

Hawke a apucat marginea tunicii şi a ridicat-o. Mi-am muşcat obrajii când i-am simţit atingerea, aproape ca o mângâiere. O făcuse dinadins? Am rămas cu ochii aţintiţi la onduleurile întunecate, lucioase, în timp ce el continua să tragă de haină. S-a oprit chiar sub piept, scoţând la iveală rana care cel mai probabil avea să-mi lase încă o cicatrice.

Dacă urma să mai trăiesc suficient.

Pentru că, după ce aveam să-mi împlinesc scopul pe care-l aveau în minte, mă îndoiam că aveau să mă elibereze. Nu ar fi avut sens.

Hawke s-a uitat prea mult timp la rana sângerândă. Mi s-a accelerat pulsul. Îmi aminteam prea bine dinţii lui – nu, colţii – pe pielea mea. **M**-am cutremurat. Era repulsie? Teamă? 0 senzaţie rătăcită în amintire? Poate câte puţin din toate. Nu aveam nicio idee.

— Zeilor!

Din jrfnjff şi tvrtupi W

Avea glasul răguşit, şi-a ridicat genele lungi şi dese, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Se întunecase la chip, umbrele făcându-i pometii să pară şi mai ascuţiţi.

— Ai fi putut să fii eviscerată.

- Eşti un atât de fin observator, ca întotdeauna.

A ignorat comentariul şi a continuat să se uite de sus la mine, de parcă nu af şi fost decât o fatfl prustufă.

«De ce nu ai spus nimic? S-ar putea infecta.

Am depus un efort supraomenesc să-mi ţin braţele nemişcate.

Scanned Willi CamEcanrver

I

- Păi, nu prea am avut când, având în vedere că erai ocupat să mă trădezi.

A mijit ochii.

- **Asta nu este o scuză.**

Am râs aspru şi m-am întrebat dacă aveam cumva deja febră.

— Bineînţeles că nu. Prostuţa de mine, cum de nu m-am gândit că persoana care a fost implicată în asasinarea oamenilor ta care ţineam, care m-a trădat, care este în cârdăşie cu cei care mi-au măcelărit familia ar fi interesată să afie dacă sunt sau nu rănită?

Ochii lui aurii au devenit incandescenţi. S-a întunecai cu totul, şi am simţit că mi se ridică părul pe şira spinării. Mi-a îngheţat sângele în vene, în timp ce mi se reamintea că el nu era, de fapt, aşa cum credeam eu. Un muritor. Am refuzat să mă trag înapoi, chiar dacă îmi venea să fug.

— Mereu atât de curajoasă, a murmurat el.

Mi-a dat drumul la haină şi l-a strigat pe Delano, care, din câte se vedea, nu plecase prea departe, pentru că în câteva secunde a fost în faţa uşii.

M-am rezemat de perete, tăcută, în timp ce Hawke aştepta ca Delano să vină cu ce îi ceruse-Faptul că stătea cu spatele la mine de ceva vreme mă lămurise în ce măsură mă considera el o ameninţare.

Delano şi-a făcut apariţia cu un coş, lucru care m-a făcut să mă întreb de ce păstrau Ea îndemână astfel de lucruri. Mi-am rotit privirea în jurul celulei. Îşi jjneau mereu prizonierii în viaţă? Şi o altă întrebare: oare în acel loc sfârşiseră toţi Ascendenţii şi lordul de ladonjon?

După ce Hăwue s-a întors cu faţa spre mine, am rămas din nou singuri.

— De ce nu te întinzi…?

Şi-a rotit privirea, oprindu-se asupra saltelei din paie, de parcă atunci şi-ar fi dat seama că în celulă nu se afla niciun pat, S-a încordat.

- De ce nu te întinzi?

— Sunt bine aşa, în picioare, mersi.

Scanned Willi CamEcanrver

I

I-am citit pe chip nerăbdarea abia ţinută în frâu.

— Ai prefera să îngenunchez?

Am rânjit, gata să aprob…

- Pe mine nu mă deranjează.

Şi-a coborât privirea şi şi-a muşcat buza de fost

— Aşa am să nu la nivelul potrivit de la care aş putea să fac ceva ce ştiu că ţi-ar plăcea. Până la urmă, eu întotdeauna poftesc la miere.

Mi s-a tăiat răsuflarea din cauza uluirii, înlocuită imediat de furie. M-am dezlipit de perete şi m-am îndreptat spre saltea, M-am aşezat mai încet decât mă ridicasem, privindu-l cu ochi reci.

— Eşti dezgustător.

6 70

A chicotit şi a luat-o spre mine.

Din ***şi cenuşa***

— Dacii zici tu.

— Ştiu ce *zic.*

A zâmbit uşor şi a lăsat coşul jos. Am aruncat o privire rapidii şi am văzut că în el erau bandaje şi nişte borcanele Nimic din care mi-aţi putut /ace o armă. Mi-a făcut semn să mă întind şi, după ce am mormăit o înjurătură, am făcut-o.

— Ai grijă la limbaj! a murmurat

Când l-am văzut în tinzându-se din nou să îmi tragă tunica, i-am luat-o înainte şi mi-am ridicat-o singură.

— Mulţumesc

Am strâns din dinţi.

A zâmbit uşor şi s-a lăsat în genunchi după care a scos o sticluţă transparentă din coş.

A desfăcut capacul, şi un miros amar şi puternic s-a împrăştiat în aerul stătut din jur.

— Vreau să fi spun o poveste, a zis el cu ochii spre rană.

— Nu am dispoziţia necesară pentru a asculta poveşti…

Am tresărit când mi-a apucat bluza. I-am prins încheietura cu amândouă mâinile, fără să simt răceala

Scanned Willi CamEcanrver

fierului lipit de abdomenul meu.

— Ce iaci?

— Spada aproape ţi-a sfâşiat cutia toracică, a zis, cu ochii arzând cu o lumină, aurie, nepământeană. Rana se întinde până la coaste.

Nu era chiar atât de grav pe cât z. icea elf dar era adevărat că mi se întindea pe o parte.

— Presupun că te-ai ales cu ea atunci când ţi s-a lua! spada cu forja? m-a întrebat.

m

Nu am răspuns, şi, cum nu îi dădusem drumul la încheietură, mă aşteptam să îmi forţeze mâna. În schimb, a oftat.

¡dinijvr, L /Irmirulmiif

— Nu ştiu dacă-ţi vine sau nu să crezi, dar nu încerc să te dezbrac ca să profit de tine. Nu sunt aici ca să te seduc. Prinţesa

Ceea ce ar fi Lrebuit să vină ca o uşurare a avut exact ifeetul opus. Usturimea pe care o simţeam în piept mi s-a ridicat până în gât şi s-a strâns într-un nod care abia mă mai lăsa să respir. L-am privit în ochi. Bineînţeles că nu încerca să mă seducă, de vreme ce reuşise deja să facă asta. Mă făcuse nu doar să-mi las ¡os garda, dar şi să am încredere în el îmi deschisesem inima în faţa lui, îi împărtăşisem visurile de a deveni altcineva, visul de a mă întoarce în capitală şi – o, zeilor – îi spusesem despre darul meu. împărtăşisem cu e! mult mai mult decât simple cuvinte, îl primisem în camera mea, patul meu şi apoi în sufletul şi trupul meu… îmi şoptise că atingerea mea îl mistuie şi îmi sărutase ricabritile, îmi spusese că mă fac şi mai frumoasă, şi eu…

Eu îl plăcusem. Mai mult chiar de atât

Zeilor, îmi plăcuse de ei, chiar dacă era interzis. Chiar dacă ştiam în adâncul meu că asta mă făcea să îi spun reginei că refuzam Ascensiunea. Mi-au tremurat degetele. Usturimea din gât mi se urcase până în ochi.

— A fost ceva adevărat din toate astea? întrebarea a izbucnit din mine pe o voce groasă pe care abia dacă mi-o

Scanned Willi CamEcanrver

recunoşteam, şi, în clipa în care cuvintele au fost rostite, mi-am dorit să te pot lua înapoi, pentru că stiarn”, Ştiam deja răspunsul.

Hawke a rămas nemişcat, ca una dintre acele statui din foaierul castelului Teerman. Mi-am în as mâinile, l-a tremurat uşor bărbia, dar buzele i-au rămas strâns lipite.

Pin rtnwţă

Lin începui de bocet mi s-a urcat în gât, şi m-am luptat din luate puterile să îl inftbus.

Era însă greu să astup ruşinea care mă ardea în piept, ca un cărbune încins. „Nu voi plânge, Nu voi plânge”.

Nemaiputând **să**-l privesc în continuare, am închU ochii, Nu m-a ajutat Am văzut imediat cu ochii minjtf cum se uitase la mine, cu buzele umede şi umflate. Furie luşâne şi *o* durere mat adâncă decât tot ce triiisem până atunci mi s-au adunat sub pleoape, l-am simjH mâinile atunci, ridicându-mi cu griji tunica, fără să mă dezbrace de tot. De data aceasta, nu m-a mai atins ca şi cum m-ar fi mângâiat, cum o făcu & e mai devreme. Chiar şi în lumina aceea slabă, câcatricile erau evidente, bucăţi mai palide, aproape lucioase de piele, vizibile mai ales pentru ochii unui atlantiaa Noaptea trecută mă dezbrăcasem pentru el şi îl lăsasem să mă privească, pentru că crezusem în ceea ce îmi spusese. Fusese atât de convingător Mi s-a întors stomacul pe dos gândindu-mă la ce ar fi putut să creadă cu adevărat.

Ce trebuie să ti simţit cu adevărat când îmi atinsese cicairicile fi le sărutase.

A vorbit atunci, spărgând tăcerea* şi am tresărit – S-ar putea să te usture.

m

Mi s-a părut că vocea îi sunase mai aspru decât de obicei. L-am simţit aplecându-se, şi apoi lichidul mi-a atins rana. Am strâns din dinţi în timp ce o durere arzătoare îmi pârjolea abdomenul şi coastele. Mirosul a & tringent, amărui s-a ridicat în aer, iar lichidul s-a împrăştiat fo’ tăietură. Am primit durerea, m-am concentrat asuei, în loc

Scanned Willi CamEcanrver

să mă gândesc la arsura pe care o simţeam în piept.

Mi-am lăsat capul pe spate. Şi mai mult lichid s-a vărsai în lungul rănii şi a făcut spume, trimiţând un nou val de durere în jurul taliei mele, cutreraurându-mă.

— Îmi pare rău pentru asta, a mormăit, şi eu aproape Um crezul. Va trebui să o laşi puţin ca să ardă orice urmă de infecţie care ar fi putut să se formeze în rană.

Grozav.

Poate avea să-mi ardă şi inima mea cea proastă.

S-a lăsat tăcerea, dar nu pentru mult timp.

— Temuţii au fost vina noastră, a spus el. făcându-mă să tresar. Crearea tor, adică. Toate astea. Monştrii din ceaţă. Războiul. Ce s-a ales de ţinutul acesta. Tu. Noi. Totul a pornit de la un act teribil de disperat şi de necugetat de iubire, cu mulţi, mulţi ani înainte de Războiul Celor Doi Regi.

— Ştiu, am zis, tuşind. Ştiu povestea.

— Dar ştii povestea adevărată?

— Ştiu singura poveste.

Am deschis ochii şi mi-am mutat privirea de la lanţuri şi de la oasele vechi.

— Ştii doar ceea ce v-au făcut Ascendenţii să credeţi, şi acesta nu este adevărul, S-a întins şi a dat la o parte cu grijă lanţul care îmi trecea peste o parte din abdomen. M-am încordat. Oamenii mei au trăit alături de muritori în armonie timp de mii de ani, dar apoi regele aMeer Malec…

— A creat Temuţii! i-am fcăât-o. După cum am spus…

— Te înşeli. S-a foit, lăsându-se pe spate, cu mâinile pe genunchi. Regele Malec s-a îndrăgostit de o muritoare. Numele ei era fsbeth Unii spun că regina Eloana a fost cca. care a otrăvit-o. Alţii pretind că o amantă părăsită de-a regelui a înjunghiat-o, pentru că, din câte se pare.

Qtn sânge II Lenuşă fcH

era destul du necredincios. Oricum ar fi însă, a fost rănită mortal. Malec, disperai să o salveze, a comis actul interii 5 – ceea ce voi numiţi Ascensiunea.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Inima mi s-a urcat până în gât, undeva, alături de nodul acela de emoţii.

Ei şi-a ridicat privirea şi a întâlnit-o pe a mea.

- Da, bbeth a Fost prima care a făcut Ascensiunea. Nu regele şi regina voştri falşi. Ea a devenit primul vampir.

Minciuni. Minciuni pure, de necrezut.

- Malec l-a băut sângele şi s-a oprit doar atunci când a simţit că îi stă inima. Apoi i-a dat din sângele lui ŞÂA plecat capul, ochii aceia ai lui aurii strălucind. Poate că, dacă v-ar vorbi mai pe larg despre ce se întâmplă la Ascensiune, detaliile acestea nu te-ar mai şoca acum.

Am dat să mă ridic, dar mi-am amintit de rană şi de lichidul care făcea spu me în ea.

- Ascensiunea este o Binecuvântare de la zei.

A rânjit.

— E departe de a fi asta. E mai degrabă un act în urma căruia se obţine Be ceva apropiat de nemurire, Re ceva de coşmar. Noi, aiiantienii, ne naştem aproape nemuritori. Şi rămânem astfel până la Sacrificiu.

— Sacrificiu? am întrebat, înainte să mă pot opri.

— Atunci când ne preschimbăm.

A deschis uşor gura şi şi-a atins cu vârful limbii caninul ascuţit. Ştiam asta. Era scris în cărţile de istorie.

- Apar colţii, care se lungesc doar atunci când ne hrăşi ne schimbăm, şi în alte feluri.

— Cum?

Curiozitatea pusese stăpânire pe mine, şi mi-am z\$ că °nee aş fi aflat m-ar fi putut ajuta pe viitor, dacă reuşeam scap de acolo.

fruniftr L. ***Antientrout***

- Asta nu este important. S-a întins după un pansament. Poate că suntem mai greu de ucis decât Ascendenţii, dar. putem fi ucişi, a continuat el.

Şi asta ştiam. Atlantienii puteau fi ucişi în acelaşi fel în care erau ucişi Temuţii.

— Îmbătrânim mai încet decât muritorii şi, dacă suntem atenţi, putem trăi mii de ani.

Voiam să punctez că totul era important, mai ales

Scanned Willi CamEcanrver

celelalte feluri în care se transformau Atlantienii, dar am cedat unei alte curiozităţi.

— Câţi… câţi ani ai?

Mai mulţi decât par a avea.

— Cu câteva sute mai mulţi?

— M-am născut după război, mi-a răspuns el. Am trecut prin două secole.

Două secole?

Zeilor…

— Regele Malee a creat primul vampir. Ei sunt… parte din noi toţi, dar nu sunt ca noi. Pe noi nu ne afectează lumina zilei. Nu ca pe un vampir. Spune-mi, ai văzut vreodată un Ascendent în lumina zilei?

— Ei nu păşesc sub soare, pentru că nici zeii nu o faci i-am răspuns, îi onorează astfel.

- Ce convenabil! Hawke a rânjit încrezut. Poate că vampirii sunt binecuvântaţi cu o durată de viaţă apropiată de nemurire, la fel ca noi, dar ei nu pot păşi în lumină fără ca pielea să înceapă să li se descompună. Vrei să ucizi un Ascendent fără să-ţi murdăreşti mâinile? Lasă-l afară, undeva unde să nu poată găsi adăpost. Va fi mort pana la amiază.

Asta nu avea cum să fie adevărat. Ascendenţii alegeau să nu stea în soare.

Din wmgr şi timf-it **627**

— Trebuie să se şi ***hrdneasc*ă.** Şi, când spun asta, mă refer la sânge. Trebuie să facă asta periodic, pentru a supravieţui, pentru a împiedica bolile sau rănile morlale de dinainte de Ascensiune să se reîntoarcă. Nu mai pot procrea după Ascensiune, şi mulţi dintre ei nu îşi pot controla poita de sânge, ucigându-i adesea pe muritorii cu care se hrănesc.

Hawke a tamponat rana cu prosopul atent să nu apese prea tare, în timp ce ţesătura absorbea lichidul în exces.

- Atlantienii nu se hrănesc cu muritori…

— În finei am izbucnit. Tu chiar te aştepţi ca eu să cred asta?

Scanned Willi CamEcanrver

Şi-a ridicat privirea spre mine.

- Sângele de muritor nu ne oferă nimic valoros, pentru că noi nu am fost niciodată muritori, Prinţeso. Vârcolacii nu au nevoie de sânge, dar noi, da. Ne hrănim atunci când avem nevoie, folosându-ne de alţi atlantieni.

Am clătinat din cap. Cum îşi imagina că aş putea accepta aşa ceva? Felul în care se purtaseră cu muritorii, cum ţi folosiseră ca pe nişte animale fusese ceea ce îi făcuse pe zei să îi abandoneze, ceea ce determinase populaţia de muritori să se revolte.

— Ne putem folosi sângele pentru a vindeca un muritor fără a-l transforma, lucru pe care vampirii nu îl pot face, dar cea mai importantă este crearea Temuţilor. Niciun atlantâan nu a creat vreodată un Temut. Vampirii au făcut-o. Şi, în caz că nu ai fost atentă, vampirii sunt cei pe care tu îi numeşti Ascendenţi.

— Asta este o minciună.

Mi-am strâns neputincioasă mâinile-n pumni.

— Eafce adevărul.

Jen ti ¡fier L Armen tron t şi-a coborât sprâncenele, concentrat asupra rănii. Şi-a ridicat privirea spre mine abia după ce a dat prosopul la o parte.

— Un vampir nu poate crea un altul. Aceştia nu pot duce la bun sfârşit Ascensiunea. Atunci când golesc de sânge un muritor, creează un Temut.

— Ceea ce spui tu nu are niciun sens.

— Cum aşa?

— Pentru că, dacă ar fi adevărat ceva din ceea ce spui, atunci Ascendenţii ar fi vampiri, iar vampirii nu pot face **Ascensiunea.** Furia îmi ardea pieptul, mai rău decât mă arsese lichidul pe care îl folosise ca să-mi cureţe rana. Şi, dacă ar fi adevărat, cum au făcut alţi Ascendenţi? Ca fratele meu?

Şi-a încordat maxilarul, iar ochii i-au devenit reci ca gheaţa.

— Nu Ascendenţii oferă darul vieţii. Se folosesc de un atlantian pentru a face asta.

Am râs răguşit.

Scanned Willi CamEcanrver

— Ascendenţii nu ar colabora niciodată cu un atlantian.

— M-am exprimat eu greşit? Nu cred că am spus asta. Am spus că *se folosesc* de un atlantian. Nu că ar colabora cu unul. Hawke a ales un borcan din coş şi i-a desfăcut capacul. Atunci când cei din jurul regelui Malee au descoperit ce făcuse, acesta a anulat legile care interziceau Ascensiunea. Au început să fie creaţi din ce în ce mai mulţi vampiri, iar cea mai mare parte dintre ei nu-şi puteau controla setea de sânge. Îşi goleau victimele de sânge şi creau scursurile care sunt Temuţii. Aceştia au ajuns să se împrăştie în regat precum ciuma. Regina Atlantici, regina Eloana, a încercat să îi oprească. A interzis din nou

Dir; irfrtjjf ***şi cemi-l)***

pensiunea şi a ordonat ca loji vampirii să fie distrug pentru a-i proteja pe muritori.

L-am urmărit înmuindu-şi degetele în borcan şi apoi seotându-le pline de o substanţă albă, păstoasă. Am recunoscut mirosul. Era aceeaşi alifie cu care mai fusesem tratată.

— Coada şoricel ului?

A încuviinţat din cap.

— Printre altele, care vor ajuta ta grăbirea procesului de vindecare.

— Foltf…

Am tresărit în clipa în care alifia mi-a atins pielea. Hawke a întins bine amestecul peste abdomenul meu, încălzind balsamul şi pielea mea odată cu el.

Apoi, pe mine, cu totul.

Au început să-mi tremure încheieturile, în timp ce un tremur de plăcere nedorită mi-a alunecat pe piele. „Te-a trădat”, mi-am reamintit. „S-a jucat cu tine”, ¡1 uram. Chiar îl uram. Nodul din gât mi-a crescut, şi, în acelaşi timp, mi s-a împrăştiat un val de căldură în tot corpul.

Hawke porea întru totul concentrat asupra a ceea ce făcea, ***şi*** asta mă mai liniştea. Nu voiam să ştie ce efect avea atingerea lui asupra mea.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Vampirii s-au revoltat, a spus, după ce a mai luat nişte alifie. Asta a declanşat Războiul Celor Doi Regi. Nu a fost vorba despre muritorii care s-au răsculat împotriva unor atlantieni cruzi şi inumani, ci despre răscoala vampirilor.

Privirea mi s-a mutat de la mâna la faţa lui. Ceva din te spunea îmi suna familiar, dar era o versiune mai înіU” uscată, distorsionată a ceea ce ştiam eu că era adevărat

Jf***nriiţer*** L Armirrttrvu/

- Numărul morţilor cauzate de război nu a fost exagerau De fapt mulţi cred că numărul ar fi chiar mai mare. Nu am fost înfrunţi, Prinţosa Regele Malec a fost dat jos de pe tron, făcut să divorţeze şi trimis în exil. Regina Eloana s-a recăsătorit, iar noul rege, Da’ Neer, şi-a retras oamenii şi a pus capăt unui război care distrugea această lume.

— Şi ce s-a întâmplat cu Malec şi lsbeth? am întrebat, chiar dacă nu credeam prea mult în povestea pe care mi-o spunea.

— Cărţile voastre spun că Malec a fost înfrânt într-o bătălie, dar adevărul este că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, El şi amanta lui au dispăruţi a continuat Hawke, înşurubând la loc capacul borcanului. Vampirii au pus stăpânire pe ţinuturile rămase, şi-au uns propriul rege şi propria regină, pe Jalara şi pe Ileana, şi au redenumit acele locuri Regatul lui Soliş, şi-au spus Ascendenţi, s-au folosit de zeii ***noştri,*** care sunt de mult adormiţi, drept pretext pentru ceea ce au făcut. În sutele de ani care au trecut de atunci, au reuşit să şteargă adevărul din istorie: majoritatea muritorilor au luptat, de fapt, alături de atlantieni împotriva ameninţării comune pe care o reprezentau vampirii.

Nici măcar nu am putut să vorbesc pentru o vreme.

- Nimic din toate astea nu sună credibil.
- Presupun că e greu să crezi că faci parte dintr-o societate de monştri însetaţi de sânge, care îi iau pe fiii şi fiicele născuţi ca al treilea copii în timpul Ritualului pentru a se hrăni cu ei. Şi dacă nu le sug tot sângele, devin…

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Ce? Am căscat gura, neîncrederea transformându-mî-se în furie. Ţi-ai petrecut tot acest timp spunându-mi doar minciuni, dar acum ai mers prea departe.

Din sânge ***şi cinuşd*** 631

vii-a p-5 un k3™curat Pe rană Ş* i „a apăsat mărginiră când mi s-a lipit de piele. Ţi-api spus doar adevărul. La fel ea acel bărbat can? a mâna de Temut [vi-am ridicat, trăgându-mi în jos bluza, p-tinzi că cei care au fost trimişi că-i servească pe zei ¿acum Temuţi?

— De **ce** crezi că **nimeni** nu are voie să intre în Templu **în** aflato **Ascendenţilor şi** a **celor pe** care îi **controlează ei, [an sont preoţii** şi **preotesele?**

— Pentru că sunt **locuri** sacre, în care nici măcar majoritatea **Ascendenţilor** nu pătrund

— Ai văzut vreunul dintre copiii care a fost dat? Unul singur, Prinţeso? Cunoşti pe cineva, care să nu fie ascendent sau din cler, care să fi văzut vreun asemenea copii? Eşti inteligentă. Ştii că nimeni nu i-a mai văzuţi a plusat el. Asta pentru că cei mai mulţi mor înainte să înveţe măcar să vorbească. Mi-am căscat gura.

— Vampirii au nevoie de o sursă de hrană, Prinţeso, ceva care să nu trezească suspiciuni. Ce cate mai buna decât să convingi un regat întreg să îşi dea copiii, sub pretextul onorării zeilor? Au creat o religie în jurul acestui act Fraţii sunt în stare să se întoarcă împotriva fraţilor dacă vreunul dintre ei refuza să îşi dea copilul. Au păcălit un întreg regat! S-au folosit de monştrii pe care i-au creat pentru a instaura teroarea. Şi asta nu e LOL Nu le-ai întrebat niciodată de ce atât de mulţi copii mor peste noapte din cauza unei boli misterioase a sângelui? Ca în cazul familiei Tulis, care şi-a pierdut primul şi al doilea copil din cau-a ei? Nu toţi Ascendenţii pol urma o dietă stricta.

fetinijţt L Armentivtit! Setea de sânge este u problemă des întâlnită la vampiri. La adăpostul nopţii, răpesc copii, soţii şi sotL

— Tu chiar ai impresia că eu cred ceva din toate astea? ca atlanticnij sunt inocenţi şi că tot ce am fost

Scanned Willi CamEcanrver

învăţată este o minciună?

— Nu neapărat, dar a meritat să încerc Nu. suntem complet nevinovaţi…

— Cum rămâne cu crimeleşi răpirile? i-am aruncat.

— Şi astea, pe lângă altele. Tu nu vrei să crezi ceea ce spun. Nu pentru că sună prostesc, ci pentru că sunt lucruri asupra cărora *nu* vrei să îţi pui întrebări, Pen**tru** că ar însemna că iubitul tău frate se hrăneşte cu oai meni inocenţi… *i* – Nu.

(– Şi îi transformă în Temuţi.

— Taci din gură! am ţipat şi am ţâşnit în picioare.

Abia dacă am simţit o undă de durere în urma mişcării bruşte.

Hawke s-a ridicat uşor, fluid.

— Nu vrei să accepţi ceea ce spun, oricât de logic ar 1 suna, pentru că ar însemna să accepţi că fratele tău este unul dintre ei şi că regina care te-a îngrijit a măcelărit mii de…

Nu am gândit înainfe *să* acţionez. Eram atât de furioasă şi de speriată că ar putea avea dreptate. Ceea ce mi-a spus mi-a trezit unele întrebări, Cum de Ascendenţii nu erau niciodată văzuţi pe timp de zi sau cum de nimeni, în afara lor, nu intra în Templu? Mai rău era că mă întrebam de ce ar fi inventat Hawke toate astea. Care *ar fi* fost scopul plămădirii unei minciuni atât de elaborate, când trebuie să fi ştiut cât de greu era să fiu convinsă de ceva?

Din stinge nu 633

ts! u, nu nnm gândii la nimic din toate acestea.

Am acţionat doar.

Lanţul a alunecat pe podea, şi eu m-am azvârlit spre el, cu degetele strânse-n pumn.

Hawke şi-a ridicat imediat mâna şi mi-a prins-o pe a mea, înainte să-l izbesc în bărbie. Zeilor, se mişca incredibil de repede. M-a tras la pieptul lui, dur ca un zid, dintr-o singură mişcare, prinzându-mi braţul între noi şi apucându-mi cealaltă mână. Un urlet de frustrare mi-a izbucnii din piept, şi atunci am încercat să-mi ridic

Scanned Willi CamEcanrver

piciorul…

— Nu o face!

Vocea lui îmi suna ca un avertisment şoptit în ureche, unul care mi-a trimis un fior pe şira spinării.

Nu l-am ascultat

A mârâit când călcâiul meu a atins partea din faţă a piciorului lui. Am ridicat piciorul şi l-am lovit.

Brusc, m-am trezit lipită de perete, cu Hawke înfipt în spatele meu. M-am zbătut, dar era zadarnic. Nu rămăsese niciun milimetru de spaţiu, fiind prinsă între el şi peretele rece şi umed.

— Ţi-am zis să nu o faci. Respiraţia lui caldă mi-a alunecat pe la tâmplă. Vorbesc serios, Prinţeso, Nu vreau să te rănesc.

— Nu vrei? Deja m-ai…

M-am oprit

— Ce?

Mi-a eliberat braţul, dar nu mi-a dat drumul în schimb, nu-a lipit mâinile de perete.

Am strâns din dinţi, refuzând să-i spun că mă rănise deja.

Icnmfrr L Arvmtrvul

Dacă recunoşteam asta, recunoşteam că exista ceva care putea fi rănit, exploatat, şi avea deja destule lucruri pe tare le putea folosi împotriva mea.

— Ştii că nu mă puţi răni cu adevărat, a zis el, lipindu-şi obrazul de ai meu.

M-am încordat.

— Atunci, de ce sunt în lanţuri?

— Pentru că nu e totuşi plăcut să fii lovit cu piciorul ori cu pumnul sau zgâriat şi, chiar dacă ceilalţi au primit ordin să nu te atingă, nu vor fi la fel de toleranţi ca mine.

— Tu, tolerant? Am încercat să împing peretele, dar fără niciun rezultat. Tu numeşti asta a fi tolerant?

— Având în vedere că mi-am petrecut ultimele minute curăţându-ţi şi pansându-ţi rana, eu aşa aş zice. Şi un „mulţumesc” ar fi apreciat.

— Nu ţi-am cerut să mă ajuţi! am şuierat.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Nu, Pentru că eşti fie prea mândră, fie prea fraieră ca să faci asta. Ai 6 preferat să putrezeşti decât să ceri ajutor! Deci nu voi primi mulţumiri, nu-i aşa?

Mi-am lăsat capul pe spate ca stârni pregătesc răspunsul însă a anticipat mişcarea şi nu am reuşit să-l lovesc. Mi-a lipit obrazul de perete, iar eu m-am zbătut, încercând să mă eliberez.

— Eşti foarte pricepută la a încălca toate regulile, a mârâit el. Doar talentul tău de a mă scoate din minţi îl întrece pe ăsta.

— Ai uitat ceva totuşi.

— Da?

— Da, am şuierat printre dinţi sunt pricepută la ucis Temuţi. Îmi închipui că nu e foarte mare diferenţă între a ucide un Temut şi a ucide un atlantian.

Din SiingÉ fi cirniişti

Hawke a râs, un râs plin, care mi-a reverberat pe şira spirifirii.

- Noi nu suntem înnebuniţi de foame, aşa că nu suntem la fel de uşor de distras precum Temuţii
- Puteţi fi ucişi însă.

— Asta este o ameninţare?

— Tu ia-o cum vrei.

A rămas tăcut pentru o clipă.

— Ştiu că ai trecut prin multe. Ştiu că tot ce ţi-am spus e greu de digerat, dar este adevărat. Totul este adevărat Poppy.

— Nu-mi mai spune aşa!

— Şi tu ar trebui să nu mai faci asta, a răspuns el, pe un ton mai răguşit, mai adânc, Deşi, te rog, continuă! E tortura perfectă.

Pentru o clipă, n-am înţeles la ce se referea, dar apoi l-am simjdt, lipit de spatele meu, şi am simţit că rămân fără suflu.

— Eşti bolnav.

— Şi degenerat Pervera şi întunecat

Barba lui aspră mi-a zgâriat obrazul, iar eu mi-am arcuit spatele drept răspuns. Părea să se apropie şi mai

Scanned Willi CamEcanrver

mult în timp ce degeteíe i s-au împreunat cu ale mele.

— Sunt multe lucruri…

— Un criminal? am şoptit, neştiind daci îmi aminteam mie sau lui. L-ai ucis pe Vikfcer. I-ai ucis pe toţi ceilalţi.

A rămas nemişcat, iar următoarea gură de aer pe care a lua i-o i-a lipit pieptul de spatele meu.

635

— Am ucis. Şi Deiano, şi Kieran au ucis. Eu şi cel căruia tu îi spui Cel întunecat am fost implicaţi în moarfea lui Hannes şi a lui Ry Ian, dar nu şi a acelei biete fete. A fost unul dintre Ascendenţi; stăpânit probabil de setea

(Oft l & tnifer la mm 1 reu I

de strige, şi sunt grila să fac pariu c5 a fost fie ducele, Re lordul Lordul.

Care mirase ca florile pe care Malessa le avusese în mân 5 în acea zi.

— Şi niciunul dintre noi nu a avut nimic de-a face cu atacul de la Ritual şi cu ceea ce i s-a întâmplat lui Vikter.

Zeilor, cai voiam să cred asta! Trebuia să cred că nu mă culcasem cu bărbatul care jucase un rol în uciderea lui Vikter.

— Alunei, cine a fost?

— Au fost cei pe care voi îi numiţi Descendenţi. Susţinătorii noştri. Vocea îi era doar o şoaptă. Dar nu a fost trimis niciun ordin de atac în timpul Ritualului

— Tu chiar te aştepţi ca eu să cred că acea ***creatură*** pe care o urmează Descendenţii nu le-a ordonat să atace în timpul Ritualului?

— Doar pentru că îl urmează pe Cel întunecat nu înseamnă că sunt conduşi de ei Mulţi Descendenţi acţionează pe cont propriu, Cunosc adevărul şi nu mai vor să trăiască temându-se că fiii şi fiicele lor vor fi preschimbaţi în monştri sau că le vor fi furaţi, ca să hrănească alţi monştri. Nu am avut nimic de-a face cu moartea lui Vikter.

M-a trecut un fior, îl credeam, fără să ştiu prea bine de ce, însă chiar dacă Cel întunecat îi conducea în mod direct pe Descendenţi sau nu, el rămânea vinovat pentru

Scanned Willi CamEcanrver

moartea lui Vikter. Ceilalţi se alăturaseră cauzei tui şi acţionaseră în consecinţă.

— Celelalte morţi ţi le asumi însă. l-ai omorât. Faptul că recunoşti nu schimbă cu nimic lucrurile.

Din $şnşit cenutf 637

— Trebuia să se întâmple aşa. S-a dezlipit de obrazul meu şi apoi a apus; Li fel cum tu trebuie să înţelegi că nu există cale de ieşire. Îmi aparţii.

Mi s-a strâns inima în piept.

— Nu vrei să spui că îi aparţin Celui întunecat?

— Am spus ce am avut de spus, Prinţeso.

— Nu aparţin nimănui.

Dacă crezi asta, atunci eşti naivă.

Înainte să apuc să reacţionez, şi-a lipit fruntea de a mea.

— Sau te minţi singură, Aparţii Ascendenţilor, Ştii asta. Este unul dintre lucrurile pe care le urai. Te ţineau întR-o cuşcă.

Nu ar fi trebuit să îi spun niciodată nimic.

— Măcar cuşca aceea era mai confortabilă decât aceasta.

— Adevărat a murmurat el. S-a scurs o clipă. Dar nu ai fost niciodată liberă.

— Fie că e aşa, fie că nu… Şi era aşa, chiar dacă durea. Asta nu înseamnă că nu mă voi lupta, l-am avertizat. Nu mă voi da bătută – Ştiu.

Vocea lui avea un ton straniu, care aducea admiraţie. Dar asta nu ar fi avut sens.

— Şi rămâi un monstru.

— Sunt, dar nu am fost născut aşa. Am fost ***făcui*** unul. M-ai întrebat de cicatricea de pe coapsa mea. Te-ai uitat cu atenţie la ea sau ai fost prea ocupată să-mi admiri…

— Taci din gurâi am ţipat.

— Ar fi trebuit să bagi de seamă că era emblema regală înfie Tată pe pielea mea.

Am rămas cu gura căscată-Chiar mi se păruse că semăna cu emblema regală.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Jennifer L ***Armenirăul***

— Vrfi să ştii cum de cunosc atât de bine detaliile Ascensiunii, Poppy? Cum de ştiu lucruri pe care tu nu le I ştii? Pentru am înst ţinut într-unul dintre acele temple timp de cinci decenii. M-au tăiat şi m-au sfâşiat şi s-au hrănit cu mine. Sângele meu era turnat în pocak de aur din care fiicele şi fiii născuţi ca al doilea copil beau, după ce erau goliţi de sânge de regină, de rege sau de vreun alt

Ascendent Eu eram sursă lor de hrană. 1 Nu.

Nu puteam să cred asta.

— Şi nu eram folosit doar ca hrană. Le procuram tot soiul de plăceri-ştiu exact ce înseamnă să nu ai de ales. Şi apoi, oroarea cuvintelor lui; Regina ta a fest care m-a însemnat. Dacă cineva nu ar fi fost nebuneşte de curajos, şi astăzi m-aş fi aflat tot acolo. Aşa m-am ales cu dratricea.

Fără niciun avertisment, mi-a dat drumul şi s-a retras. Tremurând, nu m-am mişcat. Mai multe clipe. Când m-am întors, era deja a fiară din celulă.

— De ce? am şoptit. De ce sunt atât de importantă?

— Pentru căci îl au pe adevăratul moştenitor al regatului L-au capturat aluna când m-a eliberat pe mine.

Credeam că Cel întunecat era singurul moştenitor al tronului Atlantiei. Dacă ceea ce Hawke spunea era adevărat, asta însemna că…

— Cel întunecat are un frate?

A încuviinţat din cap.

— Tu eşti favorita reginei, Eşti importantă pentru ea şi pentru regat, Nu ştiu de ce. Poate are ceva de-a face cu darul tău. Poate nu, Dar noi te vom elibera atunci când ei îl vor elibera pe prinţul Malik, i Toate informaţiile au început încet să se lege.

— Aveţi de gând să mă folosiţi pentru răscumpărare.

tf în Şt ţanuşA

— Emiii bine decét să te trimitem înapoi în bucăţele, nu? Am tresărit uluită. Apoi durerea aceea fierbinte mi s-a întors în piept.

Ai petrecut atât timp povestindu-mi cum regina, Ascendenţii şi fratele meu sunt cu toţii nişte vampiri

Scanned Willi CamEcanrver

diabolici care se hrănesc cu sângele muritorilor şi acum îmi spui că mă vei trimite înapoi la ei odată ce au să-l elibereze pe fratele Celui întunecat? Hawke nu a răspuns.

Mi-a ieşit din piept un râs distorsionat umed. Dacă ceea ce spusese era adevărat... nu făcea decât să confirme un lucru care îmi devenea clar.

Nu îi păsa de siguranţa mea sau de starea mea de bine. Nu voia decât să se asigure că aveam să respir în clipa în care aveau să facă schimbul

Mi-am dus mâna la piept, încercând să-mi înghit nodul, în timp ce un nou val de râsete distorsionate ameninţa să izbucnească.

Hawke şi-a încordat maxilarul – îţi vom asigura un toc mai confortabil pentru dormit. Nu ştiam cum aş fi putut răspunde, dar în mod clar nu aveam de gând să-i mulţumesc şi-a ridicat bărbia.

— Poţi să alegi să nu crezi ce ţi-am spus, dar să nu te uimească ceea ce urmează să îţi spun. Voi pleca în curând să mă întâlnesc cu regele Da' Neer al Atlantiei ca să îi spun că eşti în posesia mea. Mi-am ridicat capul.

639

— Da. Regele trăieşte. La fel şi regina Eloana. Părinţii celui pe care tu îl numeşti Cel întunecat şi ai prinţului Malik.

mii *Jennâfer L Amenimut*

Şocată, nu am putut face nicio mişcare. EI s-a întors spre ief ¿re, dar apoi s-a oprit. Şi nu s-a uitat înapoi când a spus; – Nu totul a fost o minciună, Poppy. Nu totul

Capitolul treizeci şi şapte

Nu totul fusese o minciună.

Ce parte mai exact?

Povestea despre fratele 1 ui Hawke? Despre restul familiei lui? Faptul că erau fermieri şi că el explora grote când era mic? Că fusese îndrăgostit şi că suferise? Sau lucrurile pe care le spusese despre mine?

Oricum ar fi stat lucrurile, nu conta. Nu ar fi trebuit să conteze, mi-am zis, în timp ce mă plimbam prin celulă, atât cât îmi permiteau lanţurile, adică nu foarte departe.

Scanned Willi CamEcanrver

I

După ce plecase, stătusem pe saltea, încercând să despart adevărul de ficţiune. Părea imposibil şi, cumva, chiar dacă părea la fel de imposibil, adormisem. Mintea nu mi se oprise însă, doar îmi cedase trupul M-am trezit atunci când coşmarurile au devenit atât de violente, ineâtnti-am auzit ţipetele răsunând în celula de piatră.

Trecuse atât de mult timp de când amintirea nopţii în care părinţii mei muriseră mă vizitase în somn. Faptul că îşi regăsise drumul spre mine în acel loc nu era de mirare

Mi-am îndepărtat câteva şuviţe de păr de pe faţă şi m-am întors, atentă că nu mă împiedic în lanţuri ***fermi/w LArmeitirvut***

Poate că poate că Ascendenţii chiar erau vampiri, creaţi din greşeală de atlantieni. Aş fi putut să cred asta. Părea o minciună mult prea elaborată ca să nu fi o adevărată. Şi puteam să cred că Lord Mazeen o ucisese pe Malessa. Nu mă îndoiam că fusese capabil de o astfel de cruzime.

Şi, zeilor, îl credeam pe Hawke în privinţa cicatricii lui. Poate nu partea în care spusese că regina fusese cea care i-o făcuse şi nici motivele pentru care fusese captiv, dar sinceritatea dureroasă pe care o avusese în voce nu putea fi falsă. Fusese finul acolo împotriva voinţei ***lui îi*** fusese folosit în feluri la care nu puteam să mă gândesc.

Dar să accept toate astea nu însemna că şi restul era adevărat. Faptul că Ascendenţii se hrăneau cu muritori, Că îi sechestrau în temple şi! furau din case în toiul nopţii ca să creeze Temuţi din cei pe care nu-i lăsau complet secaţi de sânge. Cum ar Ei putut păstra aşa ceva secret? Oamenii ar fi aflat.

Oamenii ar fi aflat adevărul până acum Asta dacă nu cumva acest adevăr îi făcuse pe Descendenţi să susţină regatul căzut al Atlantiei, Am scuturat din cap.

Dar asta ar fi însemnat că toţi Ascendenţii ştiau despre ceea ce se întâmpla. Că nici măcar unul dintre ei nu refuzase Ascensiunea odată ce aflase preţul care trebuia Pistiiig ici măcar fratele meu.

Mama noastră însă… ea refuzase Ascensiunea, Enima

Scanned Willi CamEcanrver

mi s-a făcut cât un purice. Ea refuzase pentru că îl iubea pe tata. *Nu* pentru că ar fi aflat adevărul despre ce se întâmpla. Refuzase în numele iubirii. Şi Cel întunecat o ucisese oricum.

Din süjgtt fi rtínwf tf 643

Asta doar dacă nu cumva… ducesa minţise în accaan privinţă. Dar de ce? De ce ar fi minţit? Cel întunecat, Prinţul Casteel, îi controla pe Temuţi.

Doar că Temuţii nu păreau a fi controlări decât de setea lor de sânge. Nu îi văzusem niciodată oprindu-se în mijlocul unui atac sau dând semne de inteligenţă.

Dar, dacă Cel întunecat nu îi controla cu adevărat, atunci Ascendenţii îi foloseau pentru a controla populaţia? Pentru a împiedica oamenii să îşi pună prea multe întrebări, pentru a-i face să îşi dea de bunăvoie copiii pentru a nu-i mánia pe zei, expunându-şi astfel oraşul în faţa atacuri lor Temuţilor?

Mi se părea că aş putea fi trăsnită din clipă în clipă doar pentru că mă gândeam la aşa ceva. Pentru că Hawke avea dreptate, Era o religie.

Am început din noii să fac paşi.

Cum ajunseseră Temuţii într-un sat în care nu mai fuseseră atacuri de zeci de ani, chiar în clipa în care apărusem eu şi familia mea acolo, dacă nu îi trimisese Ce! întunecat?

Nu avea niciun sens, şi începea să mă doară capul.

Chiar dacă anumite părţi din ceea ce pretindea Hawke erau adevărate, asta nu schimba faptul că oamenii lui erau responsabili pentru moartea multor persoane.

Nu avea cum să fie totul adevărat, căci nu era cu putinţă ca Ératele meu bâind şi bun să fi făcut Ascensiunea ştiind ce însemna să fii Ascendent. Nu era cu putinţă.

Hawke încerca doar… să se joace cu mintea mea. Voia să mă facă vulnerabilă. Era ceva ce ar fi fost în stare să facă.

f H-1 Jwttiifrr L Armtmtftiui

M-am oprit şi m-am uitat atentă ia mâinile mele. Hawke avea de gând să mă dea înapoi celor despre care

Scanned Willi CamEcanrver

I

spunea că îl abuzaseră. Cât de teribil era asta?

Mi-am simţit ochii umezi, dar am tras adânc aer în piept şi mi-am zis că nu aveam să plâng. Că nu aveam să i vărs nici măcar o lacrimă pentru Hawke, nici pentru ceea ce era posibil să fi suferit, nici pentru ceea ce îmi făcuse el mie, Nu aveam de gând să iI las să mă frângă, Nu, mai I ales că inima mi-o sfâşiase deja.

Uşa din capătul holului s-a deschis. Mi-am ridicat capul. A apărut Delano, alături de un alt bărbat cu pielea închisă la culoare. Avea aceiaşi ochi aurii.

Era atkmti în

— Mă bucur că eşti trează! a zis Delano, Mai devreme nu am vrut să te trezesc

Nici nu voiam să mă gândesc la faptul că fusese acolo, în timp ce eu dormeam.

— Voi deschide uşa, apoi eu şi Naill te vom conduce i într-un loc mai confortabil, a explicat el, făcându-mă să ridic dintr-o sprânceană. iar tu nu vei face nimic prostesc. Bine?

— Bine, am repetat, cu sperana rea prinsă.

Delano a zâmbit.

— Asta nu a sunat nici pe departe convingător.

— Chiar deloc, a aprobat Naill. Nu că o învinovăţesc Dacă aş fi fost în locul ei, m-aş Ci gândit că este *o* ocazie bună pentru a încerca să evadez.

Speranţa s-a stins. Lui Delano I-a pierit zâmbetul.

— Trebuie să înţelegi ceva. Fecioară. Eu sunt vârcolac.

— M-am prins eu de asta.

— Atunci, trebuie să ştii şi că nu aţi fost prinşi de Kieran doar pentru că el nu a vrut să vă prindă. Eu voi vrea.

Din şí Lt nupa M₅

I-a trecut fiorii.

„Am nişte abilităţi impecabile. Nu ai unde să fugi fără O eu * «g*

— Adevărul este, a *zis* NailI, atrílgându-mi privirea spre inime} il lui înalţi şi ascuţiţi, că eu sunt şi mai rapid

Scanned Willi CamEcanrver

decât [Siid unul din noi nu vrea să îţi facă rău. Însă, din păic. a? ta se va întâmpla dacă vei fugi, pentru că am presentimentul că te vei transforma într-o armă periculoasă, iar noi va trebui să ne apărăm. Mă îndoiesc sincer că el va face vreo diferenţă între faptul că am vrea să te rănim şi faptul că am fost obligaţi să o facem pentru a ne apăra.

Mi-au fremăta t nările, Nu îmi păsa de ce vuia, făcea sau credea acel bărbat

— Ne-ar răstigni pe pereţii din sală, şi, sincer, amândoi preferăm să fim în viaţă şi cu toate părţile corpului la locurile lor, Aşa că, te rog, poartă-te frumos! Delano s-a apropiat, ca să deschidă uşa.

— Deşi gândul că îmi voi pierde mâna sau chiar viaţa ete îngrozitor, ideea că ar trebui să lovesc o femeie este, de asemenea, groaznică. A păşit în celulă. Chiar şi pe una aşa periculoasă cum pari tu să ÜL

I-am zâmbit, deşi expresia mea nu era una tocmai plăcută. Eram însă mulţumită să ştiu că mă considerau periculoasă.

Dax nu eram proastă. Nu aş fi putut să scap de amândoi. Ştiam asta, Nu avea niciun rost să mă aleg şi cu alte răni doar pentru a complica lucrurile pentru ei. Fână şi eu tiaxn asta.

Mi-am ridicat încheieturile şi am scuturat din lanţuri. Delano m-a cercetat din cap până în picioare în timp ce pescuia cheia din buzunarul de la tunică. Mi-a desfăcut tuşele, şi acestea au alunecat, zăngănind pe podea.

tvjwi-i L Anticnirout

Naili s-a întors primul, apoi i-a urmat imediat şi Delano. În acea clipă, eu eram cu mâinile libere şi ochii I lipiţi de spada prinsă la brâul lui Delano.

— La naiba! a zis Nailişi asta mi-a distras atenţia. Delano a mârâit în semn de avertizare. Am simţit că mi 1 se face pielea de găină – Ce naiba cauţi aici, Jericho?

Mi s-a tăiat răsuflarea când l-am văzut pe bărbatul înalt J ieşind din umbre! – Mă plimb, a zis el.

— Prostii! i-a aruncat NailI. Ai venit singur. Ai venit;

Scanned Willi CamEcanrver

după ea.

j M-am încordat când i-am simţit privirea aţintită asu 1 prea mea.

!

— Ai dreptate, a răspuns Jericho. Şi greşeşti.

Sau au zi t paşi, iar Delano a blestema t din nou; – Am venit după ea. Dar nu sunt singur.

Nu era. Era însoţit de încă şase bărbaţi, cu toţii retraşi i în umbră.

— Eşti teribil de prost, a punctat Naill, blocând uşa. Jericho 5-a holbat la mine, printre bare.

- Poate.

— Ştiu că tu crezi că îţi este datoare cu sânge. Te-a tăiat.

- De două ori am clarificat.

Delano mi-a aruncat o privire prin care îmi spunea că nu-l ajutam. Jericho a mârâit.

— Nu uita de mână! Şi-a ridicat ciotul

- Aia a fost vina ta, i-a răspuns Delano. Nu a ei.
- Mda, păi, nu pot să mă răzbun pe Prinţ, nu-i aşa? M-am încruntai, pentru că eu avusesem impresia că

! M6

Ha wke îi tăiase mâna.

Pui itiHTfli? cenuşă

— Înţelegi ci îţi va tăia copul dacă îi vei face rău7 Că ne *vii* a tnturi>r capelele? a spus Delano. A zis că *nimeni* nu ilte voie să o rănească, Dacă vei încerca să faci ceva, veţi muţi cu toţii. Asta vreţi, Roaf? Ivan? Rostea numele celor care stăteau ascunşi. Va considera că l-aţi trădat. Aveţi în & a ţtfnsa de a pleca acum îi de a vă păstra viaţa. Pe care o veţi pierde dacă veţi mai face un singur pas în faţă.

Nict unul dintre ei nu a dat să plece. Un bărbat mai în vârste cu ochi căprui a păşit în faţă.

— E nenorocita de Fecioară, Delano, Practic, a fost crescută ca un Ascendent de însăşi scârba aia de regină. Ascendenţii mi-au răpit fiul în toiul nopţii.

— Dar nu ea ţi l-a răpit, a răspuns Naill.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Înţeleg că Prinţul vrea să o folosească pentru a-şi elibera fratele, dar amândoi ştim că, cel mai probabil Malik este mort a izbucnit Jericho, şi, dacă nu e mort, nici bine nu e, 6, probabil, atât de distrus, încât nici nu mai ştie dre este.

— Dar, dacă le-o trimitem bucăţele lipitorilor acelora de la palat, trimitem un mesaj puternici a adăugat un altul. Îi va zgudui. Avem nevoie de acest avantaj.

— Şi îl vrem, a spus cel pe nume Rolf. Şi voi trebuie să gândiţi la fel. Nenorociţii aceia ţi-au ucis tot neamul, Delano. Au ucis-o pe mama ta. L-au ucis pe tatăl tău, Surorile tale n-au fost la fel de norocoase. Au aşteptat ceva până le-au…

— Ştiu exact prin ce a trecut familia mea, a mârâit Delano, şi eu mi-am simţit stomacul făcându-se ghem. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că nu îţi voi permite să o răneşti.

— Stătea alături de ducele şi de ducesa Teermanî s-a auzit o voce, care a făcut să-mi treacă fiori pe şira spinării.

I MH lettmftr L Armetilnwt

A stat acolo când i-au spus soţiei mele că fiul nostru trebuie să fie dat zeilor. A stat pur şi simplu şi nu a făcut nimic.

M-am tras înapoi, împiedicându-mă, atunci când bărbatul care vorbise a păşit în lumină. Era domnul Tulis. 1 Extrem de uluită să-i văd acolo, n-am putut face nimic altceva decât să mă holbez la el.

El m-a privit la rândul lui cu ură în ochi.

— Nu-mi poţi spune că nu ştiai ce făceau. Nu-mi poţi 1 spune că nu ştiai ce se alege de copiii noştri! a urlat el, i Ce se întâmpla cu oamenii care se culcau sănătoşi şi nu să i, mai sculau niciodată? Trebuie să sştiut ce erau.

Am deschis gura, dar singurul lucru pe care l-am putut spune a fost:

— Fiul tău e cu tine acum?

— Ascendenţii nu vor pune niciodată gheara pe Tobias, a jurat el, Nu vom mai pierde încă un fiu în faţa lor. I Mi. s-au deschis simţurile, şi abia dacă am mai auzit ce f

Scanned Willi CamEcanrver

spunea Del ano.

— Şi îl vei trăda pe Prinţ, cel care ţi-a ajutat familia să scape? Cel care s-a asigurat că fiul tău va trăi?

Domnul Tulis nu şi-a dezlipit ochii de la mine.

— Aş face orice ca să simt sângele Ascendenţilor udându-mi mâinile.

— Eu nu sunt Ascendent, am şoptii.

— Nul a mârâit el, scoţându-şi pumnalul. Dar eşb viitorul lor.

Am vrut să-i spun că plănuiam să merg la regină în numele lor, dar nu am avut când Nu că ar fi fost vreo diferenţă. Nu când din el radia atât de multă ură.

— Nu face asta, l-a avertizat Delano, trăgându-şi sabia.

Din stinge fi trniufrf

— Prinţului o să-i treacă, a zis Jericho. Şi, dacă va trebui vă ucidem pe voi doi ca să ne asigurăm că nu va afla vinovaţii, atunci aşa va fi. Mormântul vostru. Nu al meu. Tulul s-a petrecut atât de repede, Rolf l-a împins pe domnul Tulis, iar Naill a atacai ca o viperă şi l-a apucat pe bărbatul mai masiv de piept. Naill şi-a înfipt dinţii în gâtul lui şi a muşcat, a sfâşiata

Cineva s-a aruncat asupra lui Naill şi! – a îndepărtat de Rol în care s-a prăvălit peste bare. Curgea sânge, Bărbatul a râs:

— M-ai muşcat. Şi-a ridicat braţele în sus, iar spinarea i arcuit, a trosnit. Chiar m-ai muşcat. Au fost ultimele lui cuvinte înainte ca vocea să i se stingă şi genunchii să i se îndoaie. Apoi a scos un urlet şi a coborât în patru labe.

Naill s-a eliberat, aruncându-l pe bărbat cu un săsâit care a sunat atât de mult ca al unei feline, încât mi-a reamintit de animalul de pradă pe careul văzusem cu ani în urmă într-o cuşcă. Pisica sălbatică de care Bawke îmi amintise întotdeauna, Naill a ţâşnit spre bărbat şi l-a pus la pământ, în timp ce Deâano se întorcea spre mine.

— Ucide-L pe toţi cei care se apropie de tine. Mi-a aruncat spada, iar eu am prins-o, surprinsă, în timp ce el

Scanned Willi CamEcanrver

se întorcea spre bărbaţii care se adunaseră ta uşă.

640

Del ano începuse să se preschimbe. Cămaşa s-a rupt, W el a alunecat în faţă, sprijinit pe mâinile care i se alungeau, în timp ce blana începea să crească, şi apoi, într-o fulgerare orbitoare, i-a acoperit corpul, într-o clipă doar, un vârcolac uriaş se afla lângă mine, iar holul se umpluse de oameni.

Jettni/ei L Anm iitraui

— E o adevărată petrecurel a zis Jericho, iar speranţa că oamenii veniseră să ne ajute a murit imediat. Mi-a Făcut cu ochiul. Eşti populară.

— Şi am două mâinii i-am în tors-o. Zâmbetul i-a pierit de pe chip. Roif a păşit în faţă, iar Delano s-a izbit de el. S-au rostogolit de-a curmezişul celulei, un ghemotoc de blant maro şi albă. Delano păţea să câştige, cu dinţii la beregata lui Roii.

N-ai 111-a prins pe unul dintre bărbaţi din fugă şi l-a izbit cu atâta forţă de bare, încât fierul s-a îndoit Bărbatul a căzut la pământ şi nu s-a mai ridicat.

Atlantianul s-a întors, iar eu m-am apropiat de un altul care se strecurase în celulă. O privire rapidă – avea ochii nici aurii, nici albaştri – mi-a spus că aveam de-a face cu un muritor. Cel care vorbise primul.

— Nu vreau să te rănesc, am spus – E în regulă, a zis el, cu sabia în formă de seceră îndreptată spre mine, Dar eu vreau să te rănesc pe tine.

S-a avântat asupra mea cu un urlet. Mi-a fost uşor să mă feresc. M-am întors şi l-am lovit în ceafă cu mânerul spadei, lăsându-l inconştient Avea să rămână probabil cu ceva sechele. Nu voiam să admit că mă duruseră atât de mult cuvintele lui, încât nu îi dădusem în mod voit o lovitură fatală.

După ei nu a mai urmat un muritor. Ci un vârcolac uriaş, cu blană tigrată. A mârâit la mine, dezvelindit-o colţii uriaşi.

— La dracu’, am şoptit.

Vârcolacul s-a aruncat asupra mea. Am sărit înapoi şi

Scanned Willi CamEcanrver

am lovit. Lama i-a atins în treacăt blana, în timp ce creatura s-a lovit de perete, şi-a revenit imediat M-am rotit

FJiii. iiinjftf pl ***airuişă*** & 51

plţinicalâp arcuindu-mi sabia. De data aceasta, a lovit Ivslia în stomac. Am tras de spada, însă nu se clintea, yiicfitacul a scheunat şi a luat-o la goana, Am dat drumul spadei, dar nu suficient de repede. Nişte gheare mi s-au aitftat de tunică, chiar sub gt + Haina B-a rupt şi am simţit o durere ascuţită în tot trunchiul.

M-am tras înapoi pe brânci şi, când am privit în jos, ţâii-am văzut jumătate de tunică sfâşiată şi pielea pătată în roşu.

Naill s-a grăbit spre mine.

— Secera! a urlatei. Ta…

Un bărbat l-a lovit în cap cu o bâtă. Întregul trup i-a tremurat, şi ochii i s-au dat peste cap, în timp ce eu mă tntindeam după seceră, el s-a prăvălit.

Am auzit un acheunat. Era Delano, Sângele îi păta blana albă. M-am rugat să fie al lui Rolf.

Deiano s-a legănat într-o parte, şi am ştiut atunci că nu. Era sângele lui Delano, I s-a frânt unul dintre picioare sub el şi, în timp ce se prăbuşea, Rolf a păşit spre el, scuturându-şi capul uriaş.

Nu ştiu de ce am făcut ce am făcut. Ar fi trebuit să mă concentrez asupra tuturor celorlalţi, care încercau să mă ucidă. Dar eu m-am avântat înainte şi am tras secera în lungul spinării vârcolacului, Lama era atât de ascuţită, încât a tăiat prin came şi os ca un cuţit printr-o bucată de unt.

Rolf nu a scos nici măcar un scheunat. Nu avusese când.

Şi nici eu nu am avut când să evit lovitura pe care am primit-o în mijlocul coloanei şi care m-a pus la pământ. Îmi ardea spatele, dar nu am dat drumul armei.

femiifrt L Arţiictitroul continuând să respir, daţi în mine părea să se fi aprins un incendiu…

Am iirini. Pumnale ascuţite s-au înfipl în umărul meu şi ni-au întors cu faţa în sus. Nu erau pumnale. Erau

Scanned Willi CamEcanrver

gheare. Am Iovi tai secera, care pătruns într-un vârcolac. S-a dat de pe mine mârâind, iar eu m-am rostogolit/ apoi, cu privirea înceţoşată, m-am ridicat în genunchi.

Nici n-am văzut bocancul înainte să mă lovească.

Durerea mi-a explodat în coaste, şi am simţit că nu mai am aer. Am căzut într-o parte. Braţul stâng îmi ardea de durere, M-am târât pe spate **şi** am privit în sus.

Jericho păşea spre mine.

— Ce ţi-am promis?

— Că te vei îmbăia în sângele meu, am răsuflat, gândind că aveam în mod clar coastele rupte. Că te vei ospăta din măruntaiele mele.

— Da< A îngenuncheat. Da, eu…

Am lovit cu spada, Jericho s-a tras repede şi a alunecat în fund, A urlat, contorsionându-se.

— Târfă! a scuipat, ridicându-şi capul.

Spada îi sfâşiase obrazul şi fruntea.

Ochiul.

— O să te spintec în două!

— Asta o să-ţi ajute mâna să crească la loc? l-am întrebat, ridicându-mă. *Durea,* Sau ochiul?

L-am ocolit cu grijă

L-am văzut pe domnul Tu Iis, şi un lucru straniu s-a petrecut în clipa în care ochii mei i-au întâlnit pe ai tui. Nu am mai putut să respir, copleşită de o durere îngrozitoare care venea din stomac. Întregul Irup mi-a fost scuturat de convulsii, şi am scăpat spada din mână.

Din $ştfşc şi remi-ţi

Confuzi, mi-am coborât privirea. Aveam ceva în ab-l (mwfl-un pumnal Lama unui pumnal Mi-am ridicat privim.

— Eu… m-am… simţit uşurata când nu v-am văzut pe tincţi pe fiul tiiu ia Ritual.

Domnul Tulis a deschis larg ochii spre nune. Mi-am întins mâna am apucat pumnalul, smulgându-mi-l cu **un** urlet care mi-a sfâşiat gâtul M-am tras înapoi, încercând să respir, cu sângele şiroindu-mi în ¡os pe picioare. M-am întors, pentru că îl auzeam pe Jericho ridicându-se, Mira tui dreaptă… nu mai era mână de om, ***şi,*** când a întins-Q

Scanned Willi CamEcanrver

spre mine, nu am avut cum să mă feresc. Ghearele lui mi-au străpuns hainele ţi carnea, iar piciorul mi-a alunecat pe podeaua care era acum umedă de sânge – & a rigole meu.

Mi-au cedat picioarele, p am căzut. Am încercat să-mi întind braţele ca să-mi amortizez căderea, însă nu răspundeau ordinelor pe care creierul meu le trimitea. Nici măcar nu am simţit impactul

Cineva a râs.

„Ridică-tei™

Am încercal încă ţineam în mână pumnalul. Îi simţeam lama rece în palmă.

„Ridică-ter

Nu s-a mişcat nimic în mine.

M-am cutremurat la gustul metalic pe care îl simţeam în gât. Ştiam ce însemna asta. Ştiam ce înseamnă atunci când nu-ţi mai poţi mişca braţele şi nu mai poţi sta pe picioare.

m

Faţa însângerată a Lui Jericho a apărut deasupra mea Părul lui slinos era plin de sânge.

jeimífer L Amwtiroul

— Ştii cu ce parte am să încep? Cu mâna. Mi-a ridicat mana. Cred că o voi păstra ca suvenir. Am văzut luciul unei lame. ***Şi*** ştiu e-aci şi cum o voi folosi. Ce părere ai?

S-au auzit râsete, iar cineva a sugerat şi alte părţi pe care le-ar putea păstra. Părţi care au făcut să izbucnească şi mai multe râsete. Muream.

Nu puteam decât să sper că urma să fie rapid şi că nu aveam să rămân conştientă pe toată durata sfârşitului.

— Am face bine să începem! a zis Jericho şi şi-a fluturat sabia.

Lovitura nu a mat venit

La început, m-am gândit că doar pentru că amorţisem, dar apoi mi-am dat seama că Jericho nu mai era deasupra mea. Am auzit zgomote – ţipete şi mârâieli, chelălăieli ascuţite – şi apoi am simţit o respiraţie uşoară deasupra capului, peste obraji. Mi-am întors privirea şi am văzut nişte ochi albaştri şi o blană albă ca zăpada.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Vârcolacul mi-a împins uşor obrazul cu nasul lui umed şi apoi şi-a ridicat capul şi a scos un urlet.

Am clipit şi, când am deschis din nou ochii, l-am văzut pe Kieran aplecat deasupra mea.

— Rahafe! a exclamat el. Aduceai pe Prinţi *Acum!*

Capitolul treizeci şi opt

Am simţit nişte braţe puternice ridicându-mă cu grijă de pe podeaua de pământ KJeran. Clupul îl era înceţoşat lini thiiau urechile. Lucrurile din jurui meu s-au disipat, îi nu am mai simţit nicio durere. Am rămas aşa până când l-am auzit chemându-mă. Hawke.

— Descinde ochii, Poppy! Haide!

Am simţit cum cineva îmi desface pumnalul dintre degete. A bocănit când a atins podeaua, lângă mine. Mâna hi Hawke mi-a atins bărbia.

Vreau să deschizi ochii. Te rogi

Te rog!

Nu 11 auzisem rostind acele cuvinte astfel. Inima a început să-şi reia ritmul. Am început să-mi revin în simţiri. Şi, odată cu asta, am simţit durerea arzătoare, năucitoare, Mi-am forţat ochii să se deschidă.

— Fată-tel l-a apărul un zâmbet pe chip. Era însă un zâmbet forţat, distorsionat Fără gropiţe, fără căldură, fâri urma de veselie în ochii lui aurii.

laimferi. Awwntrmtt

Din lipsa de voinţa sau poate din prostie pură, am făcut singurul Íucru pe care nu ¡mi mai permisesem să-l fac de când aflasem adevărul despre el. Mi-am i deschis simţurile slăbite şi am simţit neliniştea care venea de la el Era mai profundă decât înainte – nu o mai 1. simţeam ca pe nişte ţurţuri de gheaţă care îmi zgâriau pielea, d ca pe nişte pumnale, i ia pe nişte gheare.

Am respirat şi am simţit gust de metal în gât – Doare.

— Ştiu. Interpretând greşit ce spusesem, şi-a fixat pril virea în ochii mei. Te voi face bine. Voi face durerea să-l dispară. Voi face ca totul să dispari. Nu vei mai purta nici 1 o altă cicatrice cu tine.

Nu înţelegeam nimic. Nu înţelegeam cum ar fi putut

Scanned Willi CamEcanrver

I

să facă ce spunea, Aveam prea multe răni. Pierdusem prea. mult sânge. Simţeam asta în răceala care mi se răspândea f în lungul picioarelor, i Muream.

Nu, nu vei muri. Mi-am dat seama că rostisem ultima i parte cu voce tare. Nu poţi să mori. Nu voi permite.

ţii-a dus mâna la gurii, şi am vüzut dinţii aceia ascuţiţi I pe care îi simţisem înainte, l-am privit Fără să-mi vină să *[cred* cum îi înfigea în propria încheietură. Am ţipat. Încercând să-mi ridic mâna, ca să acopăr rana. Mă răpise. Ucisese ca să ajungă până la mine, mă trădase şi îmi era duşman, Din cauza lui ajunsesem din nou neajutorată. Muream, nu ar fi trebuit să îmi pese că sângera.

Dar inri păsa.

Şi eram o proastă.

— Am să mor proastă, am murmurat.

S-a încruntat.

Din «irtjjti ţii. viiu fi

N-ai mori, a repetat, încordat şi nu am nimic. VnâJU doar se bei, beau? Mi-am coborât ochii spre încheietura lui, Dnariwse referea ta…

— Casteel, crezi

Vocea lui Kieran.

Casteel?

— Ştiu exact ce fac & şi nu am nevoie de părerea sau de ¡¡fotul râu. Sângele roşu îi curgea pe braţ, şi nici nu fi

Icter

Kieran nu a răspuns. Eu am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui Hawke, fascinată şi îngrozită, EI i-a coborât încheietura sfâşiată spre mine – spre gura mea.

— Nu. M-am tras, fără să ajung prea departe, a-a cum eram ţinută strâns de braţul lui ca de oţel. Nu.

— Trebuie. Altfel, vei muri.

— Prefer… să mor decât să mă transform într-un monstru! am jurat

— Un monstru? A râs aspru. Poppy, ţi-am spus deja adevărul despre Temuţi. Asta te va ajuta doar să te foci bine.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Nu-I credeam Nu puteam să îl cred. Pentru că, dacă l-aş fi crezut, asta. ar fi însemnat., ar fi însemnat că tot ce spusese era adevărat ai că Ascendenţii erau răul. Ian ar Gfofli.*

— Vei face asta, a repetat el. Vei bea. Vei trăi. Alege, Prinţesoi şi nu mă forţa să aleg eu pentru tine.

M-am întors pl am respirai adânc. Am simţit un miros straniu. Nu mirosea deloc a sânge, nu mirosea cum miroseau Temuţii. Îmi amintea de citrice şi de zăpadă, un miros proaspăt şi fructat Cum... cum era cu putinţă ca sângele să miroasă astfel?

Immji r L Armenimut

— Fenellaphe* Vocea lui suna diferit Avea ceva mai blând şi mai adânc, de parcă ar fi purtat urma unui ecou. Uită-te la mine?

A pron pe fără să mă pot controla, mi-am ridicat privirea. Ochii lui... Mierea se amestecase cu aur, Strălucitor Mi-am întredeschis buzele. Nu puteam privi în altă parte. Ce", ce făcea?

— Etea, a şoptit sau a urlat nu eram sigură, însă vocea lui mă învăluia, răsuna de pretutindeni, în jurul şi înăuntrul meu.

Şi ochii Lui... Tot nu puteam să-mi mut privirea. Pupilele păreau şi crească.

— Bea din mine!

Un strop din sângele lui a alunecat pe buzele mele. 5-a strecurat printre ele, acrişor şi totuşi dulce pe limbă. Mi-au tremurai buzele. Şi-a lipit încheietura de gura mea, şi sângele lui a curs în mine, mi-a mrs pe gât, gros şi cald. Undeva, un gând rătăcit îmi spunea că nu ar trebui să permit asta. Că era ceva greşit, că aveam să devin un monstru, dar gustul... nu semăna cu nimic din ce gustasem vreodată. Era ca şi cum atunci aş fi deschis ochii pentru prima oară. Am înghiţit şi am supt încă o gură.

— Aşa. Vocea lui Hawke era mai adâncă, mai bogată. Bea!

Şi am băut

Am băut în timp ce el mă privea în continuare,

Scanned Willi CamEcanrver

concentrat. Am băut, şi pielea a început să-mi vibreze. Am băut ti pin du-mi braţul lui însângerat de buze, fără să fiu pe deplin conştientă de ceea ce făceam, Gustul sângelui lui". era decadent dulce ca păcatul cu fiecare înghiţiturii/ durerile slăbeau şi ritmul inimii îmi devenea mai regulat. Am băut până când mi s-au închis ochii. Până când

Om ătoge p Lmufid **hh** just înconjurată de fâşii caleidoscopice de albastru intens, sirfl lucitor, care îmi aminteau de Marea dte Urî. ¡aiiţa aceasta de albastru era atât de transparente, frril păr? a o apă neatinsă de om. Dar nu era oceanul. Sub picioare simţeam piatra dură rece. iar în jurul meu erau umbre, care mă apăsau. Un Râs blând nwi făcut să-mi întorc ochii de la apa aceea m>sf5 rşită spre brunetul., Deetulf Ajunge!

Nu putea fi de ajuns. Nu încă. M-am agăţat de încheiemra lui şi am sorbii cu lăcomie-M-am hrănit ca *şi* rum ap şi fost înfometată, şi înfometată mă şi simţeam, Simţeam că sângele lui era tot ce-mi lipsise întreaga viaţă-Pcfppy! a mormăit şi şi-a retras încheietura sfâşiată. An* încercat s-o urmez, pentru *că* voiam mai mult dar muşchii mi se lichefiaseră şi oasele îmi erau moi. M-am cufundat în îmbrăţişarea lui, simţindu-mă ca şi cum aş pluti, puţin ameţită de vibraţia trupului meu fi de căldura care îmi iradia din piept. Nu ştiam cât timp trecuse. Ar fi putut să fie câteva minute sau câteva ore. L-am auzit pe Hawke strigându-mă.

Am clipit şi l-am văzut aplecat asupra mea. Puţin tremurai, puţin înceţoşat pe Ea colţuri Hawke stătea rezemat de perete, cu capul proptit de el, şi părea complet relaxat, pierdut în acel moment de parcă el ar fi fost cel care gustase magia, nu eu.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

Nu eram prea sigură cum aş fi putut să răspund la acea întrebare. Îmi ardea corpul? Mă mai ustura, vibra? N u.

— Nu îmi este frig. Pieptul –, nu e rece.

— Nici nu ar trebui să fie.

¡ennifer L Antientrout

Scanned Willi CamEcanrver

Nu înţelegea.

— Mă simt. – diferit.

A zâmbit slab.

— Bun.

— Mă simt de parcă trupul meu… nu este ataşat.

— Senzaţia asta va dispărea în câteva minute. Relaxează-te şi bucură-te de ea!

— Nu mă mai doare. Am încercat să-mi adun gândurile: dar mi se învălătuceau în cap. Nu înţeleg, i – E sângele meu.

ŞI-a ridicat mâna şi mi-a dat la o parte câteva şuviţe de pe obraz. Atingerea lui mi-a stârnii fiori, şi era un senf timent plăcut, Îmi plăcea cum mă făcea să mă simt. Îmi, plăcuse dintotdeauna, deşi nu ar fi trebuit.

— Sângele de ailantian are proprietăţi vindecătoare. I Ţi-am spus asta.

— Asta… este de necrezut, am şoptit. Este? 5-a întins şi mi-a apucat braţul. Nu ai fost rănită aici? l-am urmărit privirea spre antebraţul meu. Era murdar de sânge uscat şi de pământ, însă, dedesubt, acolo unde ghearele sfâşiaseră, pielea era neatinsă.

— Şi aici? Şi-a trecut degetul chiar sub umărul meu. Nu ai fost zgâriată aici?

Privirea mi-a întârziat asupra cicatrâcii palide de la vechiul atac al Temuţilor, pe care o aveam pe interiorul cotului. M-am forţat să privesc acolo unde degetul lui îmi atingea pielea. Nu aveam cicatrici proaspete. Nu aveam răni. Am privit ufuită.

— Nu am cicatrici noi.

— Nu vei mai avea alte cicatrici, a zis el. Aşa ţi-am promis.

6*0

Era adevărat.

D/n ***cenuşa*** toi

— SÂngele cu… e minunat.

Chiar era, Mi-a imrut imediat prin minte tot ce se puface cu el. Toate rănile care ar fi putut îi vindecate, toa**te** vieţile care ar fi putut fi ialvale. Majoritatea

Scanned Willi CamEcanrver

oamenilor ar refuza să bea sânge, dar…

Dar.

Mi-am întors imediat privirea spre el.

— M-ai fratt cumva să îţi beau sângele.

— Da.

— Cum?

— Este unul dintre lucrurile acelea care apar] a maturitate, Dar nu toţi dintre noi pot… fermeca.

— AS mai făcut asta vreodată? Cu mine?

«Ai vrea probabil să dai vâna pe asta pentru acţiunile taie anterioare, dar nu am mai Făcui-o, Poppy. Nu a fost nevoie. Şi nici nu am vrut să o fac.

— Darai făcut-o acum.

— Da.

— Nu pari a avea remuşcări.

— Nu am, mi-a răspuns, şi o urmă de zâmbet i-a apărut pe buze* n-am spus că nu te voi lăsa să mori, şi altfel ai f* murit; Prinţesa Erai pe moarte, Ţi-am salvat viaţa. Unii ar spune că un mulţumesc ar fi răspunsul potrivit

— Nu ţi-am cerut să o faci.

— Dar îmi e-ţi recunoscătoare, nu-i aşa?

Am închis gura, pentru că adevărul era că mă simţeam recunoscătoare.

— Tu eşti singura fiinţă care s-ar putea certa cu mine din această cauză.

Nu voisem să mor, dar nici să devin un Temut.

— Nu mă voi transforma…

fenniftr L ***Armat truut***

— Nu, A oftat şi mi-a aşezat braţul la loc, deasupra abdomenului, Ţi-am spus adevărul, Poppy. Nu atlantién» au creat Temuţii. Ascendenţii i-au creat.

Am tresărit când am dat cu ochii de bârnele din lemn de pe tavan. Nu mai eram în celulă. Mi-am întors capul şi am văzut un pat rustic, acoperit cu cuverturi groase, şi o măsuţă mică lângă el.

— Suntem într-un dormitor.

— Am avut nevoie de intimitate, îmi aminteam că îi

Scanned Willi CamEcanrver

auzisem vocea lui Kâeran, dar camera era acum goală.

- Kieran nu a vrut ca tu să mă salvezi.
- Pentru că este interzis.

Mi-a luat câteva clipe să-mi aduc aminte ce îmi spusese mai devreme. Apoi stomacul mi s-a făcut ghem.

— Mă voi transforma într-un vampir? A râs.

— Ce e amuzant în asta?

- Nimic, A zâmbit larg. Ştiu că încă nu vrei să accepţi adevărul, dar adânc, înăuntrul tău, ai făcu i-o deja. De asta ai pus acea întrebare.

Avea dreptate, dar eu nu aveam în acea clipă capacitatea intelectuală şi emoţională de a analiza lucrurile.

— Pentru a te transforma ai avea nevoie de mult mai mult sânge. Şi-a rezemat din nou capul de perete. Şi ar trebui ca eu să fiu mai activ.

M-am încordat, semn ca muşchii nu-mi mai erau lichefiaţi.

— Cum… în ce sens să fii mai activ? Zâmbetul lui Hawke a devenit o flacără, la fel de păcătos ca sângele lui.

— Ai prefera să-ţi arăt decât să-ţi spun?

Din ring* ***cenuşă***

M-am înrăit toată.

— Nu.

— Mincinoaso, a şoptit el, închizând ochii.

Căldura din obraji mi s-a împrăştiat în tot corpul ca o scânteie, şi m-am Foit simţindu-mă din ce în ce mai puţin aenană şi mal., legată de pământ Am încercat să ignor sentimentul.

— Naill şi Delanosunt… bine?

— Vor fi bine, şi sunt sigur că se vor bucura să audă că ai întrebat de ei.

Ma îndoiam de asta. Dar se întâmpla ceva. Simţeam o schimbare.

Trupul meu râu părea să mai fie trupul meu. Căldura acrea mi se infiltra în muşchi, în piele, până la inimă, Mi¡11 n închipuit că era ei – sângele lui Ha wke care îni croia încet drumul în fiecare părticica a corpului meu.

Scanned Willi CamEcanrver

Era în interiorul meu.

Am simţit că pierd controlul, la fel ca în acea noapte petrecută în Pădurea Sângerie şi ca atunci când fuseserăm împreună, în camera noastră.

Mi-am simţit pieptul greu, dar nu din cauza durerii, a lipsei de aer sau a frigului Nu. Mă simţeam ca atunci rând Hawke mă atinsese, când mă dezbrăcase şi mă să rulase, îmi sărutase fiecare părticică a corpului. M-am simţii; relaxată. Pielea îmi ardea de dor. Am simţit o poftă aacutm, o dorinţă întunecată, care mă consumau.

Nările lui Hawke au fremăiat, şi el a tras aer în piept, apoi a părut să împietrească, fi vedeam încă înceţoşat, însă, cu cât îl priveam mai mult, cu atât mă înfierbântam mai tare.

— Popp Yf a mormăit.

— Ce?

IertnifM L Armaitwut

Aveam vocea dulce ca mierea.

- Nu le mai gândi la ce te gândeşti.
- De unde tăi tu la ce mă gândesc?

Şi-a plecat fruntea. Privirea lui era ca o mângâiere.

— Ştiu.

Tremurând, m-am tras mai aproape de el, şi el şi-a strâns braţul în jurul meu.

— Nu ştii.

Nu a răspuns, şi eu m-am întrebat dacă simţea focuj lichid care îmi curgea prin vene şi flacăra care îmi ardea în piept.

Mi-am muşcal buza şi i-am simţit sângele, ceea ce m-a făcut să oftez şi să închid ochii.

— Hawke? A mormăit ceva.

M-am întins, respirând sacadat Cămaşa mi se părea prea aspră pentru pielea mea sensibilă.

— Hawke, am murmurat – Nul a zis, încordându-se, Nu-mi spune aşa.

— De ce nu?

— Nu o face!

Erau o mulţime de lucruri pe care nu ar fi trebuit să

Scanned Willi CamEcanrver

le fac sau să le spun, dar în acea clipă nu eram concentrată decât asupra focului care ardea în mine. Mâna mi-a alunecat în josul abdomenului, pe deasupra al uzei sfâşiate, spre sunt Condusă doar de instinct şi de dorinţa, am închis ochii şi mi-am strâns degetele în jurul cârmi moi, tremurânde. Am oftat adânc

— Poppy, a mormăit Hawke, Ce faci?

— Nu ştiu, am şoptit, arcuindu-mi spatele, în timp ce continuam să mă ating pe deasupra bluzei **subţiri,** sfâşiate. Ard.

Dâjj – (iri-i4 fi ***tenuşrt*** doar sângele, a mormăit el greoi, ţiiiui din instinct că mă privea, şi asta m-a făcut încing?! mai tare.

Va trece, dar ar trebui… ar trebui să te opreşti.

Nu m-am oprit. Nu puteam să mă opresc. Mi-am amintit de ceea ce făcuse Hawke, însă el nu îşi folosise doar miipile. Voiam să o facă din nou. Mi-am răsucit picioare, dar cu niciun folos, căci presiunea nu făcea decât ţârni crească dorinţa.

— Hawke?

— Poppy, pe t o fi zeii!

Cu inima bătându-mi tare în piept, am deschis ochii şi am văzut că avusesem dreptate. Avea privirea aţintită asupra mea – asupra mâinii mele, cea pe care nu o puteam controla şi care îmi alunecase în josul abdomenului

— Sărută-mă?

A strâns din buze

— Nu VTeiasta.

— Ba da. Mâna îmi ajunsese în dreptul taliei de la pantaloni. Am nevoie de tine.

— Crezi asta doar acum îl vedeam clar, trăsăturile i se ascuţiser.

— Sângele este de vină.

— Nu îmi pasă. Mi-am întins mâna spre porţiunea descoperită de sub buric. Atinge-mă… Te rog?

Hawke a scos un oftat.

— Crezi că mă urăşti acum? Dacă voi face ceea ce-mi ceri, vei vrea să mă ucizi mai târau. A făcut o pauză, apoi a

Scanned Willi CamEcanrver

zâmbit. Ei bine, vei vrea şi mai tare să mă ucizi, în clipa asta, nu ai control asupra ta.

Vorbele lui aveau sens, dar, în acelaşi timp, nu aveau niciun sens pentru mine.

fi n rr ifkr la rmerti totul

V ridicat din sprâncene, dar a continuată mă privească.

Nu te urăsc, i-am zis.

Am simţit un junghi în inimă, care îmi spunea că acela era adevărul. Şi că ar fi trebuit să fiu supărată din această cauză.

Hawke a mormăit din nou ceva şi, când mi-a strâns încheietura mâinii, aproape am plâns de bucurie.

Avea să mă atingü.

Doar că el nu a făcut decât să-mi ţină mâna la locul ei. – tfawke?

— Am plănuit să te îndepărtez de tot ce îţi era cunoscut şi **familiar** şi am făcut asta, însă nu aceasta este cea mai uiore dintre crimele mele. Am ucis, Poppy. Am atât de mult sânge pe mâini, încât nu vor mai fi niciodată curate. O voi detrona pe regina care a avut **grijă** de tine, şi pentru asta mulţi îşi vor pierde viaia. Nu sunt un om bun, A **înghiţi**t cu greu nodul pe care îl avea în **gât.** Dar acum **încerc** să fiu unul

Am simţit fluturi în stomac. Cuvintele lui… ar fi trebuit să mă umple de furie, dar eu”. Eu îl voiam pe el, şi să mă gândesc era… Ei bine, toată viaţa făcusem numai asta. Nu voiam s-o mai fac.

— Nu vreau să fii bun, Fără să-mi dau seama, îmi dusesem cealaltă mână la pieptul lui şi îl apucasem de cămaşă. Te vreau.

Hawke a clătinat din cap, dar atunci când am tras de mâna pe care mi-o ţinea, s-a aplecat peste mine. L-am strâns mai tare. Se oprise la doar câţiva milimetri de buzele mele.

***Oi* «jtfrijr *ţi* roiuri bfr7**

— În catevfl minute «după ei? se va duce această furtună, vă un clin nou, şi pe bună dreptate, Vei urî faptul

Scanned Willi CamEcanrver

că trKii implorat şi te sărut să fac mai mult de atât. Şi chiar fora sângele meu curgându-ţi prin vene, ştiu că nu ai interat nicio clipă să mă doreşti. Dar, atunci când vom fi din nou împreună, şi vom fi, nu vei mai putea să dai vina pe influenţa sau gel ui f nici pe nimic altceva.

M-am uitat ţintă la ei. Aburul dorinţei începea încet să wrisipească din mintea mea* Mi-a ridicat mâna şi a dusoin dreptul buzelor, apoi mi-a sărutat podul palmei. Un getf tare m-a surprins, Era un act atât de… tandru. Unul pe care îmi imaginam că îndrăgostiţii îl făceau tot timpul.

Mi-am tras mâna, şi et i-a dat drumul. Mi-am aşezat-o iji dreptul inimii. Vibraţia pe care o simţeam în trup începea să se potolească, dar dorinţa încă neconsumată îmi ardea în continuare în piept. Chiar dacă nu era nici pe di parte la fel de aprigă pe cât fusese cu câteva clipe înainte, acea parte din mine care începea să-şi vină în simţiri ştia că Hawke spusese adevărul. Ceea ce simţeam pentru el nu avea nimic de-a face cu sângele.

Ceea ce simţeam era… încurcat. îl uram, dar… nu îl uram. Ţineam la el, oricât de prosteşte ar fi sunat. Şi îl doream – îi doream sărutările, atingerile. În acelaşi timp. Îmi doream însă să-l rănesc. Nu eram iubiţi.

Eram duşmani şi niciodată nu aveam să fim altceva, Eram înconjurată de oameni care mă urau.

— Nu ar fi trebuit să plec de la bun început, a spus ei. Ar fi trebuit să mă aştept să se întâmple aşa ceva. Le înţeleg însă dorinţa de răzbunare.

— Hi, au vrut să mă ucidă – Vor plăti pentru ceea. ce au făcut

Imniftr la metroul

M**-qtti** foit. Nu mai simţeam că pluteam, ci mă simţeam mai… înrădăcinată. Mi-am trecut mâna în josul piciorului, surprinsă încă să nu simt durere.

— Ce vei face? îi vei ucide?

— Da, Am făcut ochii mari. Şi îi voi ucide şi pe toţi cei care se gândesc să le calce pe urme.

M-am holbat la el, fără să mă îndoiesc fie şi pentru o clipă că nu ar vorbi serios. Dar Hawke nu putea să ştie ce

Scanned Willi CamEcanrver

gândea fiecare dintre susţinătorii lui sau dintre cei de un neam cu el. Nu eram în siguranţă în acel loc.

— Şi eu… Ce vei face cu mine?

A privit într-o parte, cu maxilarul încordat.

— Ţi-am spus deja. Te voi folosi ca monedă de schimb în faţa reginei, pentru a\l elibera pe prinţul Malik. Jur că nimic altceva nu ţi se va mai întâmpla!

Am dat să vorbesc, dar apdâm Mm amintit cum îl strigase Kieran. Mi-am concentrat parcă întreaga fiinţă în privirea îndreptată spre ochii aceia frumoşi.

— Casteei?

A îngheţat.

— Kieran… Kieran a rostit numele Casteel.

Privirea mi-a alunecat peste trăsăturile lui ireal de frumoase, în timp ce cuvintele lut Loren îmi răsunau în minte. Ea pretinsese că auzise că Cel întunecat era chipeş şi că datorită înfăţişării sale reuşise să pătrundă în conacul Creasta de Aur. Că asta îl ajutase să o seducă pe domniţa Everson…

Apoi mi-am amintit de ce îmi spusese Hawke ia Perla Roşie: „E motivul care le-a făcut pe mai multe persoane să facă nişte alegeri mai mult decât îndoielnice în viaţă4.

Inima a părut să mi se oprească în piept şi apoi să pornească rapid, accelerat. Totul a început să se lege. Lucruri

Din sfffifl? t Ciin wpi jptrerit Ură importanţă, mici observaţii pe care le făcuşi alte lucruri, mai importante, cum ar fi fost faptul ***e***| ni5 iicuse să tac atunci când îi strigasem numele în iwap & a în care… făcuserăm dragoste. Făptui că toată lumfcafi urma ordinele. Cum îi ascultase jericho în hambar, nivr Înd parcă să-l trădeze, deşi până la urmă o făcuse, Cum Kieran şi ceilalţi îi rosteau numele de parcă ar fi fost o glumă.

Pentru că Hawke nu era numele lui.

Şi nu făcuserăm dragoste. Făcuse sex cu mine.

— 0, zeilor! Stomacul mi s-a făcut ghem, şi mi-am dus mâna la gură. Tu eşti

Nu a spus nimic.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Mi se părea că avea să mi se facă rău. Mi-am dus mâna! a piept, ca să trag de haina dejarantă.

— Fratele tău. De aceea porţi atâta tristeţe. El este prinţul pe care speri să-l eliberezi folosindu-te de mine. Numele tiu nu este Hawke Fiynn. Tu eşti el! Eşti Cel întunecat.

— Prefer să mi se spună Casteel sau Cas, a răspuns el pe un ton dur şi distant. Dacă nu vrei să îmi zid aşa, îmi poţi spune prinţul Casteel Da' Neer, cel de-al doilea fiu al regelui Valyn Da' Neer, fratele prinţului Malâk Da' Neer.

M-am cutremurat.

— Dar *nu* îmi spune Ce! întunecat. Acela *nu este* numele meu.

Graaza s-a cuibărit în mine. Cum de conştientizam asta asta acum? Semnele fuseseră la tot pasul. Fusesem atât, atât de proastă. Şi nu doar o dată. Nu mă deşteptasem dfiloc după ce aflasem ***că*** era un atlantian. Nu văzusem se afla chiar sub ochii mei.

toft/i fusese cu adevărat a minciună.

Jeniţi/or L ***Arânerttrfiut***

Am reacţionai fără să gândesc: l-am izbit cu pumnul în piept. L-am lovit. M-a usturat palma pe care i-am dat-o pe obraz, El m-a lăsat să-l lovesc. A primit loviturile în timp ce-l triigeam de umeri. Am urlat cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. L-am lovit iar, şi iar.

— Potoleşte-te! M-a prins de umeri şi rei-a tras la pieptul lui. Şi-a trecut braţele în jurul meu, prinzându-mă ca într-o cuşcă. Potoleşte-te, Poppyf

— Dă-mi drumul! am cerut, cu gâtul arzând.

Inima mi s-a strâns în dungile unei dureri pe care înainte o simţeam venind de la alţii Am fost la un pas de a-mi deschide simţurile ca să văd dacă venise de la el ori izbucnise în interiorul meu, dar m-am oprit.

…Te voi folosi".

Durerea. durerea era a mea. Nu mă salvase pentru că ti păsa de nune. Nu îmi promisese că nu avea să mi se mai întâmple nimic rău pentru că îi păsa de mine. Cum de uitam mereu asta? Hawke…

Scanned Willi CamEcanrver

Hmvke.

N’id măcar nu era numele lui. Numele lui era Casteel.

Şi avea un plan. Toate conversajuite noastre, fiecare săruta fiecare atingere, toate dăţi Je în care îmi spusese că eram curajoasă şi puternică, că îi stârneam curiozitatea şi că nu semănăm cu nimeni al teineva. Făcuse toate acestea pretinzând că era altcineva, pentru a-mi câştiga încrederea. Ca să mă facă să-mi las jos garda în preajma lui şi să plec de bunăvoie cu ei din Masadonia direct spre un cuib de vipere care fie voiau să se folosească de mine pentru că eram Fecioara, Aleasa – favorita reginei fie mă voiau moartă din aceleaşi motive.

Am închis ochii strâns.

Orii sdfitff şi cmuţă ti în mai rău decât Jericho şi decât ceilalţi bărbaţi care mi voiau moartă. Cel puţin, ei nu se prefăceau. În schimb, ţoi fcera legat de Haw.h. de Casteel, de la numele lui până la prima noapte petrecută la Perla Roşie, fusese o mi riduri ticluită ca să-mi câştige încrederea.

fiuuşise, dar cu ce preţ?

Rylan era mort.

pivillips şi Airrick, toţi gardienii şi hăitaşii erau acum morţi.

Vikter era mort.

Pâhnfij mei erau morţi.

Mm luase de lângă mine pe toţi cei pe care îi iubeam. Re cu mâna lui, fie prin ordinele pe care le dăduse. Prin moarte sau despărţindu-mă de ei. Totul pentru a se reuni of fratele lui, un alt prinţ, ceva ce până şi eu puteam íri) elege, cu care puteam simpatiza. Dar îmi luase şi inima.

Şi mă făcuse să mă îndrăgostesc de Cel întunecat.

Asta să le, chiar dacă toate celelalte lucruri pe care le pretindea păreau să fie adevărate. Chiar dacă istoria pe carie o învăţasem era o minciună, chiar dacă Ascendenţii erau vampiri, cei responsabili pentru crearea Temuţilor, pentru ceea ce se întâmplase cu părinţii mei. Chiar dacă fratele meu era unul dintre ei.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Poppy?

Cu ochii arzând, m-am întors pe o parte. Aveam nevoie de spaţiu. Trebuia să scap de acolo – de el. Nu eram în siguranţă. Nu în preajma celor de acolo şi cu atât mai puţin a în

fifl

Câri, cu cât aveam să petrec mai mult timp cu el cu atât mai greu avea să-mi fie să nu uit adevărul. Aveam SíS-mi doresc cu disperare să cred că eram importanta pentru el, pentru că pur şi simplu îmi doream să fâu ***t & l ¡infijfiii L Amontrvut*** importanta pentru rirktxL Pentru oricine. Îmi doream să tiu ceva mai mult decât un simplu pion. Cu cât stăteam mai mult íri preajma lui, cu atât aveam să uit mai repede tot sângele care îi păta mâinile.

Şi că îmi frân & este deja inima de două ori, După prima trădare, ţinusem la el în continuare. Chiar dacă voiam să» l urăsc. Trebuia süi-l urăsc, dar nu puteam să o fac. Ştiam asta pentru că simţeam că muream pentru a doua oară, o moarte diferi tă de această d aţă. Cum de puteam fi atât de proastă? Nu puteam să-l las să câştige din nou. De data aceasta „nu mai puteam uitam.

Panica mi s-a răspândit în tot corpul, şi am deschis i ochii. Mi-am rotit privirea sălbatică prin cameră – Dă-mi drumul!

— Poppy.

Mi-a repetat numele şi şi-a dus mâna spre gâtul meu. M-am încordat, apoi nu-am dat seama că uru verifica [pulsul

— Inima îţi bate prea tare.

Nu îmi păsa. Nu îmi păsa dacă-mi sărea din piept, Dă-mi drumul! am urlat.

Şi-a slăbit strânsoarea suficient cât să mă trag la o parte şi să mă ridic. Îşi ţinea însă braţul în jurul taliei mele. M-am rezemai cu palma de podea, ca să-mi balansez greutatea, şi am simţit pumnalul…

Pumnalul cu care mă înjunghiase domnul Tulis. Lama era de hematit.

Inima mi s-a oprit în piept, şi m-am uitat în jos ia el.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Durerea a izbucnit ca un potop, copleşindu-mă, Nu mai puteam să respir. Nu mai puteam să respir ştiind că „Mă îndrăgostisem de bărbatul care luase atâtea vieţi.

***Din* wf-i *şi cenuşă* < «73**

Care mii abandonase acolo cu acei oameni – oamenii lui – care mă voiau moartă.

Qire mă minase în toate privinţele, întotdeauna.

Inima mi s-a sfâşiat *fi* din ea s-au revărsat gheată şi iloati, înecându-mi pieptul. Aveam să fiu mereu rece, din acea clipă, pentru totdeauna.

— Foppy

M-am răsucit în braţele tui, mişcându-mă din instinct. Nu în simţit mânerul rece în palmă, dar am simţit lama irfigându-i-se în piept, l-am simţit sângele cald udându-mi mâinile, în timp ce pumnalul i se afunda în carne.

Mi-am ridicat încet privirea spre el.

Ochii lui de culoarea chihlimbarului s-au mărit Uluit, m-a privit în ochi pentru o clipă, apoi pia coborât privirea.

Spre pumnalul care! străpunsese pieptul.

Inima.

Capitolul treizeci şi nouă

Cu mâinile tremurânde, am dat drumul pumnalului i şi m-am rostogolit di. n poala lui, M-am tras la o parte cu spatele, fără să-mi pot lua ochii de la chipul lui şocat. – îmi pare rău, am şoptit.

Nu eram prea sigură de ce îmi ceream scuze. Nu ştiam de ce obrajii îmi erau umezi. Din cauza sângelui? Sunt gele lui?

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Plângi.

În colţul gurii i-a apărut o şuviţă de sânge. *Plângeam.* Nu mai plânsesem din ziua în care îl văzusem pe Vikter murind, Dar acum, ridicându-mă pe picioarele tremurânde, lacrimile îmi curg? cau şiroaie pe obraji. M-am tras la o parte. Nu ştiam ce făceam, nici încotro mă duceam, dar am ajuns la uşă + Era descuiată – îmi pare rău, am spus din nou, tremurând. Un râset distorsionat, înecat în sânge, i-a părăsit pieptul S-a aplecat în faţă şi a lovit cu mâna în

Scanned Willi CamEcanrver

podea – Nu, a gâfâit Nu, nu îţi pare. Dar îmi părea rău.

Um säugt f/ Mtutfti

M’Piri iiilors, bâjbâind orbeşte afară pe uşă, în curlea ¡ „Unoară goat\ care conducea spre o altă uşă, în capăt. Aenil rece şi umed bătea dinspre partea deschisă, dar eu jfriii îl aimjeam, Nu aveam niciun plan. Nicio idee cum jţ putea ieşi din donjon. Am mers mat departe.

Pe la jumătatea culoarului, am simţit ceva râsurindu-se în mine. Era ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un întrerupt lor. Toată groaza şi durerea au amuţit, şi instinctul a preluat controlul Respirând greoi, am deschis uşa din capăt fi am alergat în jos pe scările înguste, apoi am ieşit în… în zăpadă.

Pentru o clipă, am rămas uluită în Gafa frumuseţii fulgilor pufoşi care alunecau încet din cer, Pe jos şi pe crengile cliparilor se aşternuse deja un strat subţire de zăpadă. Era atâta linişte, şi totul era curat neatins

O voce tare a răsunat în interiorul donjonului m-a pus în mişcare. Am traversat curtea acoperită de zăpadă, spre pădure. În străfundurile minţii, ştiam dl nu eram pregătită pentru o evadare. Hainele pe care le aveam pe mine erau prea subţiri, chiar dacă nu ar fi fost sfâşiate aproape cu totul. Nu ştiam unde mă aflam şi nici încotro aş fi putut să o apuc, în pădure s-ar fi putut afla Temuţi, ***în*** mod sigur erau Descendenţi. Şi probabil vârcolaci, care imt puteau lua urma. Cu toate acestea, µm alergat, cu tălpile ghetelor mele alunecând pe solul îngheţ, al. Am alergat pentru du îl înjunghiasem. îl irijunghiasem în inimă, Trebuia să fie mort deja. Eu îl omorâsem.

675

Am ofâat adânc şi am înghiţit zăpadă amestecată cu crinii O, zeilortrebuise să o fac.

frrmifit L Armtntrwi)

Tot ce era legat de el, tot ce era legat de noi era o minciună. TIWij/, Trebuise să o fac. Trebuise.»

Nu s-a auzit mei un semn de avertizare – niciun sunet, nimic.

Un bra} mi-a apucat talia şi m-a prins în timp ce

Scanned Willi CamEcanrver

I

alergam Am ţipat. Picioarele mi-au alunecat dar nu am efizut. Am fost trasă înapoi şi lipită de un piept dur, care emana căldură.

Şocul mi-a tăiat răsuflarea. Am ştiut cine era înainte să vorbească. Parfumul lui bogat de condimente şi pin îl dăduse de gol. Simţurile mele, încă deschise, le-au oglindit pe ale lui: uimire şi durere presărate cu furie. Pentru prima oară de când îI cunoscusem, nu reuşea să-şi ţină în frâu emoţiile, care-l copleşeau, şi mă copleşeau şi pe mine.

Cel care mă ţinea strâns nu era acei Haivke de care mă îndrăgostisem prea repede.

Nu gardianul care ¡urase pe viaţa lut că avea să mă protejeze, era aceia care îşi înfigea acum mâinile în părul Ineu şi-mi trăgea capul într-o parte.

Nu respiraţia lui Hawfce o simţeam mângăându-mi gâtul expus.

Era *ei*

Prinţul Castecl Da' Neer al Atlantici.

Cel întunecat.

— Un atlantian, spre deosebire de un vârcolac sau de un Ascendent, nu poate fi ucis dacă este înjunghiat în inimă, 3 mârâit el, trăgându-mi capul pe spate. Dacă voiai să mă °niori, ar fi trebuit să ţinteşti capul, Prinţeso. Dar ce e şi ***i tău, în uitai***

— Ce am uitat?

J

— Că totul este *real*

O/Pi ¿la Ufil? îi ***CWUŞA***

Şi atunci s-a petrecut

Denia înţepături gemene, şi o durere arzătoare mi-a cuprins gâtul făcându-mă să mă guduj, convulsiv. Arsura mi răspândit în lot corpul, şocându-mă prin intenşi\<\\e Nu puteam să mă mişc. Nu puteam nici măcar să utlude durere.

Braţul lui îmi strângea talia ca o menghină în timp ce [răgea sânge din rana pe care colţii lui mi-o făcuseră. M-am zbătut, cu pupilele dilatate, coborându-mi mâini-Je spre braţul lui şi înfigându-mi unghiile în el. Arsura, felul în

Scanned Willi CamEcanrver

care mă trăgea de gât în timp ce sângele meu curgea în el mi-au blocat toate funcţiile. Ţipătul mut de groază şi durere creştea înăuntrul meu-şi apoi, după doar câteva secunde, totul s-a schimbat. Duâerea intensă s-a preschimbat în altceva, ceva copleşitor într-un cu totul alt sens. Sângele mi s-a aprins ui vene, şi am simţit că fiecare parte a trupului meu se preschimba în lavă topită.

Deşi aveam ochii măriţi, nu vedeam nimic, în vreme ce fierbinţeala îmi umplea pieptul şi stomacul şi mi se aduna în vintre. 5 i-a înfipt din nou gura în gâtul meu, şi de această dată ceva s-a făcut scrum în mine, iar trupul mi s-a lipii de al lui, copleşit de dorinţă. El a mârâit, strângându-mă mai tare, şi am simţit că el mă dorea. L-am apucat de braţ în timp ce tensiunea creştea din ce în ce mai mult în mine".

Fără niciun avertisment, şi-a dezlipit gura de ia galul meu şi mi-a dat drumul. M-am împiedicat şi aproape am căzut la pământ. Tremurând, confuză şi încă plină de dorinţă, m-am întors spre el.

o77

Stătea la câţiva paşi de mine, respirând greoi. Avea ochii larg deschişi şi buzele mânjite în roşu.

pijii/ít *L Annáitroul*

I Mi-am ridicat mâna şi am apăsat-o deasupra gâtului. Am simţit ceva umed şi cald pe degete. Am făcut un J pas în apoi.

— Nu-mi vine să cred! a zis el, trecându-şi limba peste buza de jós. A ¡închis ochii o clipă, scuturat de un fior, şi 1 a dat drumul unui urlet care îmi amintea de vârcolaci „Şi-a ridicat genele, şi i-am văzut pupilele atât de dilatate, i încât nu mai rămăsese decât o fâşie îngustă de auriu în ele. Dar ar fi trebuit să mă aştept.

Înainte să pricep la ce se referea sau ce avea să se întâln pl e mai dep arte, s-a repezit asupra mea, atât de rapid), încât nici nu-mi dădeam bine seama de ceea ce făcea, şi-a lipit gura de a mea şi mi-a înfipt o mână în păr, 1 în timp ce îşi trecea braţul En jurul taliei mele. Nu eram J doar sărutată.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Eram ***devorată.*** Am simţit gustul sângelui meu pe bufi iele şi pe limba lui.

Nu ştiam când anume am început să îl sărut şi eu. I După câteva secunde sau din clipa în care gura lui o atinisese pe a mea. Nu ştiam. Nu ştiam decât că eram însetata \ de el şi că, fie că era bine, fie că nu, îl doream;

De aceea nu m-am împotrivit când m-a lăsat la pă\ mâni. Contactul cu zăpada rece şi cu căldura trupului său lipit de al meu m-a făcut să suspin adânc. Nu cred că m-a auzit, pentru că era prins de săruturile lui însetate. Mi-am dat seama că fusese reţinut atunci când mă sărutase în trecut. Acum, nu mai încerca să ascundă cine era cu adevărat.

M-a legănat şi şi-a strecurat mâna peste abdomenul meu, până la şold. Ne mişcăm în acelaşi ritm, încercând să respirăm printre săruturi Mi-a prins buza de jos între

!

Din sânge şi cenuşă dinţi. Am simţit o înţepătură scurtă, şi el a tremurat, mârâind de plăcere în timp ce gustul metalic revenea.

A întrerupt sărutul şi s-a ridicat suficient cât să mă privească în ochi.

— Spune-mi că vrei asta. Şoldurile îi erau încă lipite de ale mele. Spune-mi că vrei mai mult.

— Mai mult, am şoptit, înainte să conştientizez cu adevărat ce făceam, ce făcusem… cine era el.

— Slavă zeilor! a mârâit.

Mi-a tras tare de pantaloni, ridicându-mi şoldurile. Nasturii au sărit în zăpada din jur.

— Zeilor, am murmurat.

A râs scurt, aspru şi mi-a tras în jos pantalonii până când unul din picioare mi-a rămas complet gol, iar celălalt – cu un crac prins în jurul gleznei.

— Ştii că tunica asta nu mai putea fi salvată oricum, nu-i aşa?

— Ce…?

Singura explicaţie pe care am primit-o a fost în materialul sfâşiat. Mi-am plecat capul şi mi-am văzut sânii

Scanned Willi CamEcanrver

descoperiţi.

Şi el se uita, în timp ce îşi desfăcea la rândul lui pantalonii, urmărind dârele uscate de sânge care mi se întindeau de pe abdomen până pe piept.

— Îi voi ucide, a şoptit. La naiba, îi voi ucide pe toţi!

Nu cred că se referea la cicatricile mele vechi.

Dar, până la urmă, nu gândeam deloc.

679

M-a sărutat în timp ce se aşeza deasupra mea, între picioarele mele. De data asta, nu mai era loc de mişcări blânde şi seducătoare, de alintări. Am simţit o durere scurtă, care a fost însă înlocuită rapid de plăcere. În mintea şi în trupul meu, între noi, nu mai era loc pentru nimic

I I

680 l-am înri. A tineri ttou t altceva în afara a ceea ce simţeam. Eram doar eu şi el, aroma sângelui meu pe buzele lui. pe buzele noastre, şi **metojt** aceea pe care nu o înţelegeam prea bine. 1 I n urul nostru, scăpad ci că dea printre crengile co parii or; udând u – i spatele, a dând u – mi păru), în ti: în p ce ne agăţam cu disperare unul de celălalt. În jur nu se aureau decât sunetele săruturilor ţfi ale corpurilor noastre împreunate. I M-a sărutat lung şi apoi şi-a coborât gura, buzele şi dinţii aceia di tui ascuţiţi alunecându-mi în jos, pe gât. M-au trecut fiorii pe şira spinării, şi l-am simţit oprindu-se. Oare avea, să mă muşte din nou? în loc de teamă, am simţit un val păcătos de dorinţă. Durerea pe care o f simţisem atunci când îşi înfipsese colţii în gâtul meu fusese de scurtă durată, iar ceea ce urmase.

L-am strâns de umeri, mult prea pierdută ca să mă întreb dacă era bine că voiam asta, mult prea pierdută ca să i mă gândesc la consecinţe

I-am simţit limba pe pielea mea, lingând urma sensibi

I ia pe care mi-o lăsase. Şi-a înălţat capul l-am văzut ochii suficient cât să-mi dau seama că pupilele i se contractaseră, Apoi şi-a coborât genele, iar gura lui a

Scanned Willi CamEcanrver

găsit-o din nou pe a mea.

Şi am început din nou să ne mişcăm, încet de această] dată. Îşi lipea şi îşi dezlipea şoldurile de ale mele în timp ce îmi dezmierda sănii. Am tremurat sub el şi mi-am trecut mâna prin părul lui umed de zăpadă.

Tensiunea creştea din ce în ce mai tare în interiorul meu, până când nu am mai putut suporta mişcările lui încete, tachinătoare. Mi-am ridicat şoldurile, încercând 1 să-l conving să se mişte mai repede, însă nu m-a ascultat, i Am ţipat şi l-am tras de păr, şi el a scos un râs pe jumătate mârâi t şi şi-a ridicat capul.

I

Din sânge şi cinuşa m

Ştiu ce vrei, dar…

Inima îmi bătea nebuneşte. M-am foit sub el.

— Dar ce?

— Vreau să-mi spui numele

— Poftim?

A continuat să-şi mişte şoldurile înnebunitor de încet.

— Vreau să-mi spui pe numele meu adevărat.

Am tras aer în piept. S-a oprit din nou. Ochii îi erau străvezii.

— Doar atât cer.

Doar atât? Era mult, vorba despre acceptare, E vorba despre faptul că recunoşti şi eşti întru totul conştientă cine e înăuntrul tău acum, pe cine îţi doreşti atât de tare, chiar dacă ştii că nu ar trebui. Chiar dacă îţi doreşti din tot sufletul să ***nu*** simţi ceea ce simţi. Vreau să te aud spunându-mi pe numele meu adevărat.

- Eşti un nenorocit, am şoptit

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Unii îmi spun aşa, da, însă nu acesta este numele pe care aştept să fi aud, Prinţeso.

Voiam să-l refuz. Zeilor, cât îmi doream!

— Cât de mult mă vrei, *Poppy*? m-a întrebat.

L-am strâns mai tare de păr şi i-am tras capul în jos. Am văzut o sclipire de uimire în ochii aceia strălucitori ai lui.

Scanned Willi CamEcanrver

I

- Foarte tare, am mârâit.

A deschis gura, dar mi-am ridicat picioarele şi le-am înfăşurat în jurul şoldurilor lui. Profitând de faptul că îl luasem prin surprindere, mânioasă, l-am pus la pământ gata să mă ridic şi să îl las acolo. Nu prevăzusem inşii plăcerea care a rezultat din aceasta mişcare, atunci când ***femttfir L Armeninmi*** m-am trezit deasupra lui. Ţipătul şi mârâitul lui s-au contopit, Zeilor Era aproape prea mult.

— O, am şoptit respirând greoi.

Pieptul îi sălta cu aceeaşi greutate sub palmele mele.

— Ştii ce?

— Ce? am întrebat, topită de plăcere.

- Nu-i nevoie să-mi spui pe nume, a murmurat eu ochii pe jumătate închişi. Repetă din nou mişcarea asta şi continuă, pentru că altfel s-ar putea să mă ucizi cu adevărat

Am chicotit, pe jumătate speriată.

— Eu… nu ştiu ce să fac.

Trăsăturile i s-au înmuiat, deşi dorinţa pură încă i se citea în ochi.

— Mişcă-te! Atât.

Şi-a dus mâinile în jurul şoldurilor mele, M-a ridicat uşor şi apoi m-a lăsat să alunec la loc. A scos un oftat adânc.

- Aşa. N-ai cum să faci nimic greşit. Cum de nu ai înţeles asta până acum?

Nu eram prea sigură ce voia să spună cu asta, dar i-am repetat mişcarea, în timp ce fulgii de zăpadă îi poposeau pe cămaşă. Faima mi-a alunecat, şi m-am aplecat. Ceva înăăuntrul meu s-a aprins, şi am simţit valuri de plăcere inundându-mă.

— Aşa? am respirat uşor.

Mi-a strâns mai tare şoldurile.

— Aşa.

Fiecare mişcare îmi aducea noi unde de extaz. Până să-mi dau seama de ceea ce făceam, am început să mă mişc mai rapid deasupra lui. Ştiam că mă urmărea, Mi-am ÎS sat capul să alunece pe spate şi ochii să se închidă,

Scanned Willi CamEcanrver

I

Ştiam că ochii lui erau afintiţi asupra sânilor mei

D/a ***sânge şi aiuişti*** 6S3

ţ\ asupra locului în care trupurile noastre se împreunau şi asta mă Tăcea să-mi pierd minţile.

Tensiunea a explodat, răvăşindu-mă. Am ţipat, tremurând în timp ce trupul îmi era zguduit de valuri de extaz.

Atunci, el m-a întors din nou pe spate şi a trecut deasupra mea. M-a revendicat ca fiind a Lui, cu gura şi cu trupul, şi am simţit plăcerea atingând din nou punctul ascuţit al beatitudinii, în vreme ce el părea să fi pierdut întru totul controlul asupra propriilor simţuri. Strigătul de plăcere i s-a înecat în săruturile noastre, în timp ce trupul masiv îi tremura lipit de al meu.

Nu ştiu cât timp am rămas acolo, întinşi, în vreme ce zăpada cădea, respirând uşor, eu ţinându-l încă strâns de umeri, el cu fruntea încă lipită de a mea. După o vreme, i-am simţit degetul mare mişcându-se leneş, în sus şi în jos, pe spatele meu.

Fierbinţeala pasiunii trecuse, şi în urma ei rămânea confuzia. Nu regrete, Nici ruşine. Doar… confuzie.

— Eu nu… Nu înţeleg, am şoptit, cu voce joasă.

— Ce nu înţelegi?

S-a mişcat deasupra mea.

— Nimic din toate astea. Cum de a fost asta cu putinţa?

M-am crispat când s-a desprins de mine şi m-a privit încruntat.

— Eşti bine?

— Mda. Da.

Am închis ochii, iar el a rămas nemişcat câteva clipe, apoi s-a tras lângă mine.

— Eşti sigură?

Am încuviinţat din cap.

— Uită-te! a mine şi spune-mi că nu eşti rănită!

jtttnifer L Armciürvitl

Am deschis ochii şi l-am privit. Stătea rezemat în cot, fără să bage parcă de seamă că în jurul nostru ningea. 1 –

Scanned Willi CamEcanrver

I

Sunt bine, i – Ai tresărit. Te-am văzut.

Am clătinat din cap, uluită de agilitatea lui. Eu nici măcar nu puteam să trişez şi să-mi folosesc darul, de vreme ce senzaţiile mele erau prea accentuate pentru a mă putea concentra.

— Asta nu înţeleg Doar dacă nu cumva ultimele zile au fost doar un vis, I – Nu, nu au fost un vis.

Mi-a cercetat chipul, în timp ce eu clipeam, încercând să-mi îndepărtez zăpada de pe gene.

— Ţi-ai dori să nu se fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat: între noi?

j L-aş fi putut minţi, dar nu am făcut-o.) – Nu. Dar… tu?

— Nu, Poppy. Urăsc faptul că trebuie să te întrebi asta, í şi-a ferii privirea, cu maxilarul încordat. Atunci când ne-l am întâlnit pentru prima oară a fost… nu ştiu. Am fost atras spre line. Aş fi putut să te iau atunci, Poppyt Aş fi 1 putut preveni multe dintre lucrurile care s-au întâmplat, dar… nu am gândit raţional. De fiecare dată când eram cu tine, nu puteam să scap de senzaţia că te cunoşteam de triult timp, Cred că ştiu de ce am simţit asta.

Rostise cuvintele de parcă în ele s-ar fi ascuns explicaţia faptului că trecusem de la a-l înjunghia în inimă la a ne sfâşia hainele de pe noi în pădure. Am tremurat, înfrigurată de aerul rece şi umed, şi am clătinat din nou din cap

Faptul că eram atraşi unul de celălalt nu explica nimic

L

Din oefiujd fâb

— Îţi este irig, ¡>a ridicat dintr-o singură mişcare şi şi-a fitf Hi” ăl pantalonii cu singurul nasture care îi rămăsese, poi mi-a întins o mână.

— Trebuie să plecăm de aici.

Trebuia. Ei bine, eu, cel puţin. El era probabil bine, a-**ik**! în vedere că putea să fie şi înjunghiat în piept şi să nu aibă nimic, i-am strâns mâna şi am spus ceea ce simţeam

Scanned Willi CamEcanrver

că trebuia îi aduc aminte.

— Am încercat să te ucid

— Ştiu. M-a ajutat să mă ridic. Nu pot să te învmovâjesc pentru asta.

M-am uitat la el uluită în timp ce-mi trilgea pantalonii pe mine.

— Nu?

— Nu. Te-am minţit. Te-am trădat şi am fost implicat în moartea oamenilor la oare ţineai A înşirat motivele ca pe o listă de cumpărături. Sunt surprins că n-a ai încercat să mă omori mai devreme.

M-am holbat în continuare.

— Şi mă îndoiesc sincer că va fi ultima oară când vei Ince Tea să o f ari.

Colţurile buzelor i s-au coborât în vreme ce încerca să îşi încheie pantalonii, dar nasturii zăceau undeva în zăpada, împrăştiaţi.

— La naiba! a mormăit şi s-a întins după cămaşa mea* Era sfâşiată chiar pe mijloc, A apucat cele două părţi le-a înnodâtf de parcă astfel ar fi reparat materialul. Cum nu mergea, a înjurai şi s-a dat bătut. Apoi, şi-a scos tunica de pe el. Uite?

Eu stăteam ca o momâie, întrebându-mă dacă sufeream din cauza pierderii de sânge sau eram lovită de o fericiie ***finufvr L Anjtettfroul*** de după Orgasm* Poate că era un amestec din amândouă, pentru că nu-mi venea să cred ce se întâmpla.

— Nu eşti.» supărat?

A ridicat dintr-o sprânceană şi m-a privit în ochi.

— Tu mai eşti supărată pe mine?

Nu trebuia să mă gândesc la un răspuns.

— Da, încă sunt furioasă.

— Şi eu încă sunt furios peninj că m-ai înjunghiat în piept. A făcut un pas spre mine. Ridâcă-ţi braţelei

Mi le-am ridicat.

— Mi-ai ţintit la fix inima, apropo. Mi-a trecut tunica lui peste cap şi a tras-o peste braţele mele amorţite. De aceea mi-a luat câteva clipe ca să te prind din urmă.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Ţi-a luat mai mult decât câteva clipe.

Vocea mi-a sunat înăbuşit, înainte să-mi scot capul pe gâtul bluzei.

A zâmbit cu jumătate de gură în timp ce-mi potrivea cealaltă mânecă.

— Mi-a luateâteva minute.

Am privit cămaşa şi am văzut unde era sfâşiată. Mie nu îmi venea în dreptul inimii, ci al stomacului. Mi-am îndreptat privirea spre pieptul lui gol. Avea o rană – pielea mai roz, uşor zdrenţuită, Cu inima cât un purice, am clătinat din cap.

— Se va vindeca?

— Voi fi bine în câteva ore. Probabil, chiar mai devreme.

— Sânge de atlantian, am şoptit şi am înghiţit un nod.

— Corpul meu începe imediat să se repare în urma oricărei răni care nu este fatală! mi-a explicat. Şi m-am hrănit, Asta ajută.

„M-am hrănit”.

Din fiàrtge $ rfrtiffd

Mi-am dus mâna la gât, spre cele două semne care păreau să fi început deja să se vindece. Am simţit o undă de pitare fi mi-am îndepărtat repede mâna.

— Mi se va întâmpla ceva pentru că”. te-ai hrănit?

— Nu, Poppy, Nu am băut suficient şi nici tu nu ai băut suficient din sângele meu. Te vei simţi puţin obosită mat târziu. Atâta tot.

Mi-am întors privirea spre rana lui.

— Doare?

— Abia o simt, a murmurat

Nu îi credeam. Mi-am apăsat palma pe pieptul lui lângă rană, şi am încercat să-mi folosesc darul. Am simţit legătura formându-se şi mi-am deschis simţurile. El a rămas nemişcat. Neliniştea lui era încă acolo, mai accentuată şi mai puternică decât înainte, doar dacă acum şi-o stăpânea. Nu îl mai copleşea, însă în spatele ei se afla un alt fel de durere. Una arzătoare. **Durerea** fizică, Rana era în proces de vindecare, dar îl durea – şi nu puţin.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Am făcut tot ce puteam să fac, fără să ezit o secundă, l-am luat durerea – şi pe cea fizică, şi pe cea psihică. De data asta, nu m-am mai gândit la plajele Mării de Lână. M-am gândit la noi doi făcând dragoste.

M-am simţit şi mai confuză decât înainte.

El fu aşezat mâna deasupra mâinii mele, şi, când mi-am ridicat privirea, am văzut că nu mai era încordat. Avea ochii plini de uimire şi admiraţie.

— Arii trebuit să ştiu de atunci.

Mi-a ridicat mâna pătată de sângele nostru spre buze şi a sărutat-o.

— Să ştii ce anume? l-am întrebat, încercând să ignor mă făcea gestul lui să mă simt.

ţenniprri. Armtniroui

— Să ştiu de ce aveau atât de multă nevoie de tine încât te-au (Acut Fecioara.

Nu prea pricepeam ce spunea, însă asta se datora, cel mai probabil, creierului meu înceţoşat.

- Vinoi M-a tras de mână şi a început să meargă.
- Unde ne ducem?

— Acum? Ne întoarcem înăuntru ca să ne curăţăm şi… 5-a oprit, vă Sându-mă cum trag de pantaloni ca să-i ţin pe mine. Înainte să-mi dau bine seama de ceea ce făcea, m-a ridicat în braţe şi m-a lipit de pieptul lui, de parcă aş fi fost o pisică udă. Şi, din câte se vede, să-ii găsim o pereche nouă de pantaloni.

- Aceştia erau singura mea pereche.

— Îţi voi face rost de unii noi. A păşit înainte. Sunt sigur că găsim pe aici vreun copil care să-şi vandă nădragii pentru câţiva bănuţi.

Am ridicat din sprâncene.

Era relaxat, şi pe buze i-a apărut o urmă de zâmbet.

— Şi după aceea? am întrebat.

— Te duc acasă.

Inima mi s-a oprit în piept, poate pentru a o sută oară în acea zi.

— Acasă? Nu mă aşteptasem să spună asta. În Masadonia? Sau în Carsodonia?

Scanned Willi CamEcanrver

— Nici, nici.

Şi-a coborât privirea plină de mistere. Şi a zâmbit, larg de această dată, un zâmbet care mi-a tăiat răsuflarea. Avea, într-adevăr, două gropiţe, cate una pe fiecare obraz. Şi am înţeles de ce zâmbea doar pe jumătate, l-am văzut cei doi canini ascuţiţi.

— Te duc în Atlantia.

Capitolul patruzeci

Am fost dusă în aceeaşi cameră în care îmi dăduse îngele lui şi în care apoi îl înjunghiasem

Ped.

M-am uitat lung la urma de pe podeaua de lemn, de ufide sângele fusese curăţat

Trebuia să încep să-i spun pe nume, Avea un nume. Unul adevărat Poate că nu aveam să pot niciodată să îl rostesc aşa cum îşi dorea el – sau când îşi dorea dar trebuia să încetez să mă mai gândesc la el ca la Hawke sau ca la cineva fără nume.

Numele lui era Casteel. Cas.

Acesta era locul în care el îmi salvase viaţa, iar eu încercasem să i-o iau pe a lui.

El reuşise.

Eu dădusem greş.

Mi-am îndreptat privirea spre Kieran, care stătea lângă uşă, cu ochii la mine, de parcă s-ar fi aşteptat să sar pe fereastră din clipă în clipă. A ridicat dintr-o sprânceană spre mine, şi mi-am ferit privirea.

¡etittifiri. Amumttoul

El plecase, să facă numai zeii ştiau ce, lăsându-l pe Kieran de pază. Ei bine, jtiam ceva ce făcuse. După ce plecase, o duzină de servitori umpluseră cada de alamă din camera de baie cu apă fierbinte. Cineva îmi lăsase pe pat o pereche nouă de pantaloni negri şi o tunică.

Pe de o parte, eram surprinsă că mă adusese înapoi acolo, nu într-o celulă. Nu prea înţelegeam ce însemrta asta şi nici dacă era important sau însemna ceva.

Mintea îmi era încă vraişte, şi în acea ciptă nu ştiam nimic cu certitudine. Iar el nu-mi răspunsese la nicio

Scanned Willi CamEcanrver

întrebare pe drumul de întoarcere. Spre exemplu, mai era Atlantia un loc propriu-zis?

Pentru că, din câte ştiam eu, fusese distrusă din temelii în timpul războiului

Dar tot ceea ce credeam că ştiam se dovedea a fi fals.

Mi-am frecat obrazul şi i-am aruncat o privire lui Kieran.

- Atlantia există încă?

Nu a arătat că întrebarea mea aruncată din senin l-ar fi luat prin surprindere.

— De ce n-ar exista?

— Mi s-a spus că Ţinuturile Pustii…

— Au **fost** cândva Atlantia? a completat. Au aparţinut de ea cândva, însă nu au fost niciodată întregul regat.

- Deci Atlantia există încă?

— Ai trecut vreodată de munţii Skotos?

Am zâmbit larg.

— Tu mereu răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare?

— Răspund?

M-am strâmbat la ei A zâmbit slab, pentru o secundă doar.

Din sânge şi entuşd

— Nimeni nu a trecut de munţii Skotos. E>încolo de ei nu suni decât alţi munţi.

— Munţi care se întind atât de departe şi sunt atât de înalţi. Încât crestele lor se pierd în ceaţă? Partea asta este adevărată, dar munţii nu se întind la nesfârşit, Peneilaphe, şi poate că ceaţa care îi acoperă nu ascunde Temuţi, dar nici aceea nu este naturală.

M-au trecut fiorii.

— Ceaţa protejează, este un scut.

— Cum adică?

— Este atât de deasă, încât pur şi simplu nu vezi nimic Şi crezi că vezi totul. O lumină stranie i-a apărut în ochii spălăciţi. Ceaţa care învăluie munţii Skotos are menirea de a-i întoarce din drum pe toţi cei care îndrăznesc să se apropie.

Scanned Willi CamEcanrver

I

- Şi ce se întâmpla cu cei care nu se întorc?

— Nu pot trece prin ea.

- Pentru că… pentru că Atlanlia se întinde dincolo de munţii Skotos? am întrebat.

— Tu ce crezi?

Credeam că discuţia mea cu Kioran îmi mânca răbdarea şi energia, două lucruri la care nu excelam acum

- Ai de gând să te îmbăiezi? m-a întrebat.

Voiam. Nu doar că eram murdară, dar îmi era şi frig şi încă purtam tunica mânjită de sânge.

Dar voiam şi să fac pe dificila, pentru că eram atât de confuză în toate privinţele, şi, aşa cum îmi spusese el, eram obosită.

— Şi dacă nu vreau*?”*

- Asta-i alegerea ta, a replicat el Dar miroşi a Casteel.

Am tresărit la auzul numelui lui. A numelui său

m

adevărat.

Jetmifirr L Arnicfrtrput

— Şutit îmbrăcată cu tunica fui.

— Nu ia genul acela de miros mă refeream.

Mi-a luat câteva scornite să pricep. Apoi am rămas cu gura căscată.

— Toţi să simţi…?

Kieran a afişat ceea ce s-ar putea numi un zâmbet lupesc.

— Mă duc să mă spăl

A chicotit

— Tad din gură! m-am răstit şi mi-am adunat repede hainele, apoi m-am grăbit să intru în camera de baie.

Am închis uşa după mine, enervată să constat că nu o puteam încuia.

Am înjurat şi mi-am rotii privirea prin jur. Erau mai multe cârlige înfipte în perete, Mi-am atârnai de de tunica şi pantalonii şi m-am dezbrăcat rapid, M-am cufundat în cadă, ignorând durerea pe care o simţeam într-o zonă foarte intimă, şi am lăsat apa cu parfum de lavandă să mă învăluie. Nu mi-am permis să mă gândesc la nimic şi am

Scanned Willi CamEcanrver

început să-mi frec pielea ca să îndepărtez sângele… pe al meu şi pe al lui. Mi s-a întors stomacul pe dos. După ce am terminat, am folosit bucata de săpun ca să-mi spăl părul. Când am simţit spuma că începea să-mi alunece pe gât, m-am cufundat sub apă şi am rămas acolo.

Am stat aşa până când am simţit că-mi iau foc plămânii şi gátul, iar în spatele pleoapelor s-au aprins scântei albu.

Abia atunci am ieşit la suprafaţă, avidă după aer.

Ce aveam să fac ***în*** privinţa ***lui***? îi privinţa a tot?

Am ras aspru, aproape înecându-mă. Nici nu ştiam de unde să încep. Abia aflasem că regatul Atlantiei exista încă, iar ăsta îmi păr-a lucrul cel mai puţin nebunesc. Zeilur, încă nu pricepeam cum ajunsesem de la adevărul

Din a îngf ***şi*** ewi***uşti*** despre cine era el la a**-l** înjunghia în inimă **şi** sfârşisem aruncându-mă în braţele lui de bunăvoie.

Mi-am închis ochii şi mi-am iâpit palmele de fală. Nu puteam da vina pe muşcătură, chiar dacă avusese vreun soţ de efect afrodiziac, la fel cum avea şi sângele lui. Cine s-ar fi gândit că aşa ceva ar putea provoca plăcere?

Dar, la naiba, acela era adevărul…

M-a trecut un fior.

Ev a ultimul lucru la care trebuia să mă gândesc dacă voiam să mă dumiresc ce aveam de făcut.

Şi trebuia să pun rapid la cale ceva. căci chiar dacă lui părea să nu îi pese că încercasem să-l ucid, nu eram în siguranţă în acel loc Nu aveam să fiu nicăieri în siguranţă atât timp cât eram printre oamenii lui Mă urau, iar dacă jumătate dintre lucrurile pe care ei şi Kieran le pretindeau despre Ascendenţi erau adevărate, nim nu puteam să îi învinovăţesc, Chiar dacă eu nu le făcusem nimic. Era vorba despre ceea ***ce*** reprezentam.

Cu toate acratea, îmi era greu să cred că **atlantienii** erau cu desăvârşire nevinovaţi şi că Ascendenţii erau nişte tirani violenţi care reuşiseră cumva să răstălmăcească adevărul în ochii întregii populaţii a regatului. Dai…

Dar nu îi văzusem niciodată pe cei născuţi drept al

Scanned Willi CamEcanrver

treilea şi al patrulea copil care Fuseseră dăruiţi zeilor în timpul Ritualului.

Nil putusem niciodată să înţeleg cum persoane ca ducele Tecrman şi Lord Mazeen primiseră Binecuvântarea zeilor.

Şi nu văzusem niciodată vreun Ascendent să lupte împotriva Temuţilor, cei de care poporul lui Solâs se temea mai mult decât de moartea însăşi.

fermier L Armeni***roul***

Cei de care oamenii se temeau într-aia t încât ar fi foorice şi ar fi crezut orice ca să fie apăraţi de ei.

El prelinsese că nobilii se foloseau de Temuţi ca să una oamenii sub control, şi, dacă asta era adevărat, funcţionase, Lumea îşi dădea copiii pentru a ţine bestiile în frâu. Trebuia să fie adevărat.

Mai rău era că existau, cu siguranţă, complici. Preoţii şi preotesele. Prieteni apropiaţi ai curţii care nu făcuseră încă Ascensiunea. Părinţii mei?

Zeilor, nu mă mai puteam minţi în continuare.

Ceea ce se întâmplase era în sine o dovadă grăitoare Sângele lui e vindecase, nu mă transformase-Sâru ruriln lui nu aduseseră niciun blestem asupra mea. Şi, până acum, nici muşcătura lui.

Ascendenţii erau vampirii – ei erau blestemul ca «se abătuse asupra acelor pământuri. Se foloseau de frică pentru a controla masele şi erau răul ascuns îl văzu] tuturor. Se hrăneau cu cei pe care juraseră în faţa zeilor să ti protejeze.

Şi fratele meu era acum unul dintre ei.

Ivii-am strâns genunchii la piept şi mi-am trecut braţele în jurul lor. Ani închis ochii, ca să opresc lacrimile arziitoare şi mi-am odihnit obrazul pe genunchi. El nu avea cum să fie ca ducele. Nici ducesa nu era prea rea. Şiniri regina, dar…

Dar, dacă se hrăneau cu copii, dacă ucideau oameni nevinovaţi şi creau Temuţi, nu erau cu nimic mai buni decât ducele.

Ani strâns din buze, luptându-mă cu lacrimile care

Scanned Willi CamEcanrver

şuteau să curgă, Plânsesem suficient pentru o zi, dar te» * Zeilor, Ian nu avea cum să fie ca ei. El era bun şi bun

Din ***sânge şi cenuşă***

Ihir simplu, nu puteam să cred că ar fi în stare de astfel de lucruri Nu puteam.

Şi apoi, mai eram şi eu. Dacă totul nu era decât o minciună, nu aveam să fiu niciodată dată zeilor. Ce aveau de gând să facă în privinţa mea? De ce îmi spuseseră Aleasa şi legaseră Ascensiunea atâtor oameni de mine? Avea vreci legătură cu darul meu? Mă gândeam la ce îmi spusese ***ci*** după ce îi alinasem durerea. Ştia ceva. Ceva ce trebuia să îmi spună şi mie. Nu eram în siguranţă în acei loc şi eram convinsă că nici printre Ascendenţi. Dacă reuşeam cumva să scap, cum aş fi putut să mă întorc la ei ştiind ceea ce ştiam acum? Cum puteam să îi las pe el să mă ducă în Atlantia, când ştiam că aş reprezenta un regat care măcelărise un număr extraordinar de mare de oameni, care îl făcuse sclav pe prinţul lor pentru a crea mai mulţi vampiri? Cum aş fi putut să stau cu el?

Indiferent de ceea ce simţeam, n-aş fi putut avea niciodată încredere în el Dar ce simţeam era ceva ce nu mă mai puteam preface că nu exista. Eram îndrăgostită de el îl iubeam.

Şi, chiar dacă aş fi reuşit cumva să trec peste faptul că venise în Masadonia cu intenţia de a mă lua şi de a mă folosi ca monedă de schimb, nu aveam să pot trece niciodată peste tot sângele care fusese vărsat din cauza lui. Nu puteam să uit că Rylan şi Vikter, Loren şi Dafina, precum şi mulţi alţii erau morţi fie din cauza lui, fie a celor pe care îi reprezenta. Nu puteam să am niciodată încredere în ce spunea când venea vorba despre noi doi. Şi, până la urmă, ce spusese despre noi doi?

It» niferLA ntmtrout

Mă făcuse să cred că simţea ceva pentru mine. Că însemnam ceva mai mult decât o persoană pe care trebuia să o protejeze dându-se drept Hawke şi pe care voia să o folosească pentru a-şi atinge scopurile în calitate de prinţa! Atâantiel îi stârnisem curiozitatea de la început

Scanned Willi CamEcanrver

pentru că nu eram aşa cum se aşteptase el să fiu. Adică o susţinătoare răsfăţată şi imorală a Ascendenţilor. Fusese bun şi se arătase interesat de mine pentru că voise să afle cât mai multe şi, poate, pentru că se simţea atras de mine. Dar ce însemna asta cu adevărat?

Poate că ceea ce se întâmplase în pădure era o dovadă că se simţea atras de mine şi că acea parte era adevărată. Dar dorinţa fără iubire nu implica loialitate, nu era ceva de durată.

Nici când îşi zicea Hawke, nici după de s-a dovedit a i Casteel nu zisese nimic în legătură cu noi.

Realitatea era limpede şi mă rănea, Mă sfâşia adânc, pentru că alături de el mă simţisem *caldă,* dar asta era realitatea şi eu trebuia să-i fac faţă.

Am cântărit în minte opţiunile pe care le aveam. Să evadez. Să îmi găsesc fratele pentru că trebuia să ştiu dacă era 3 a fel ca Ascendenţii şi apoi… ce? Să dispar? Dar mai întâi trebuia să-mi dau seama cum aş fi putut să evadez.

Vârcolacii îmi puteau lua urma, iar el…

Să fug de el era aproape imposibil.

Trebuia măcar să încerc, să găsesc o cale. Poate, după ce mi se mai Limpezeau gândurile, aveam să ştiu ce era de făcut Obosită, mi-am lăsat garda jos. Am adormit probabil, ghemuită în cadă, pentru că m-am auzit strigată.

— Peneliaphe!

Mi-am înălţat capul şi am clipii speriată, în faţa ochilor mi-a apărut Kieran. Ce…?

Din înrjgf qpriiţii

— Bun, Era îngenuncheat lângă cadă – cada în care eram complet dezbrăcată. Mi-am făcut griji. Credeam că ni murit.

— Ce? Mi-am tras un braţ peste piept şi mi-am lipit strâns picioarele. Nici nu voiam să mă gândesc la ce ar fi putut să vadă sub oglinda apei. Ce cauţi aici?

— Te-am strigat, şi nu ai răspuns, mi-a spus sec. Eşti aici de ceva vreme. Mi-am zis că ar trebui să mă asigur că eşti vie.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Bineînţeles că sunt vie! De ce n-aş 6?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Eşti înconjurată de oameni care au încercat să te omoare, în caz că ai uitat.

— Nu am uitat. Dar mă îndoiesc totuşi că vreunul dintre ei se ascunde la mine în cadă.

— Nu poţi fi niciodată prea sigur.

Nu dădea niciun semn că avea de gând să se ridice şi să plece. M-am holbat la el.

— N-ar trebui să fii aici, iar eu n-ar trebui să fiu nevoită să-ţi explic asta.

— Nu ai de ce să te temi de mine.

— De ce? Din cauza fui? i-am aruncat.

— Din cauza lui Cas? a completat el.

Am clipit auzind numele de alint rostit pentru prima oară de altcineva în afară deri.

— S-ar enerva dacă m-ar găsi aici.

Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să mă simt bine sau să su şi mai iritată. I-a apărut o umbră de zâmbet pe chip.

— Şi apoi, ar fi… curios.

697

Am rămas cu gura căscată. Nu ştiam ce aş fi putut spune. Mi-am amintit însă ce citisem despre vârcolaci şi atlantieni, între unii dintre ei exista o legătură, şi, chiar **icwni/fi L** ***Armvntrout*** dacă nu se ştiau prea multe în privinţa acesteia, eram convinsă ci un prinţ era din clasa celor de care vârcoiacii s-ar fi legal. Af şi vrut să întreb, dar, având în vedere că eram într-o cadă, goală, nu era momentul potrivit.

Kâeran şi-a coborât privirea. Şi-a trecufc-o în lungul braţelor mele, apoi pe deasupra abdomenului şi a coatwelor.

— În rândul oamenilor mei, deatricile sunt venerate. Nu sunt niciodată ascunse.

Singura cicatrice pe care putea să o vadă era cea de pe I talie. Cel puţin, aşa speram.

— În rândul oamenilor mei, nu este politicos să te holbezi ta o femeie goală atunci când face baie.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Oamenii tăi sunt teribil de plicticoşi, 1 – teşit am ţipat.

Chicotind, Kieran s-a ridicat cu aceeaşi graţie cu care se mişca.

- Prinţul nu ar vrea să stat în apa asta rece şi murdară. **Ai** cam trebui să îţi Indiei baia.

Mi-am înfipt unghiile în carne.

— Nu îmi pasă de ce vrea el.

- Ar trebui să îţi pe & e, a replicat el, iar eu am strâns din dinţi. Pentru că te vrea, chiar dacă e mai deştept de atât şi chiar dacă ştie că totul se va sfârşi din nou cu o tragedien

Capitolul patruzeci şi unu

După ce m-am şters rapid şi m-am schimbat în hainele curate şi uscate, m-am străduit să uit conversaţia scurtă pe care o avusesem în camera de baie cu Kieran.

Pantalonii erau puţin strâmţi, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva aparţinuseră într-adevăr unui copil, dan cum erau curaţi şi moi, nu mă plângeam. Tunica cu mâneci lungi era făcută dintr-o lână groasă şi îmi ajungea până la genunchi. Deschizăturile din părti se opreau în dreptul şoldurilor, oferindu-mi acces rapid ia pumnal.

Nu îl mai văzusem însă de când părăsisem grajdurile, şi, având în vedere ce făcusem cu celălalt pumnal.

M-am crispai

Mă îndoiam că avea să mi se ofere şansa de a pune mâna vreim pumnal prea curând, ceea ce făcea ca evadarea să fie dificilă. Aveam nevoie de o armă, orice fel de armă, m-a A ceea ce-mi doream cu adevărat era să găsesc pumnalul pe care mi-l dăduse Vâkter.

Am adăugat şi acest aspect la planul meu neconturat. fa ctf ruKionturat.

7 QN ***lettnifer*** L A**iwh*trolit***

Kkran plecase la scurt timp după ce ieşisem din camera de baie, închizând uşa după el Mă îndoiam însă că era J prea departe, Stătea probabil la uşă.

Am început să-mi împletesc pănji încă umed, dar apoi mwim amintit de semnul de pe gât şi m-am hotărât să îi las

Scanned Willi CamEcanrver

desfăcut. După aceea, m-am plimbat prin cameră fără ţintă. Nu exista nicio cale de scăpare. Nici măcar nu în –, Căpeam pe fereastră. Oare aveam să fiu ţinută acolo până când d decidea că era timpul să plec?

Am oftat şi m-am trântit pe pat. Era moale şi mult mai gros decât salteaua de paie din celulă. M-am strâns ghem, cu faţa spre uşă.

Ce avea să se întâmple după ce se întorcea? Avea tâă îşi schimbe gândurile Iii legătură cu încercarea mea de ucide? Poate că ceea ce spusese despre Ascendenţi era adevărat, dar el rămânea Cel întunecat şi era tot atât \ de periculos ca el, O spusese chiar el. I Avea mâinile mânjite de sânge.

cum aveam nervii întinşi la maximum, mă îndoiam *că* aveam să aţipesc din nou, însă exact asta s-a întâmplat. Aceia trebuia să fi fost… efectul muşcăturii încă proaspete. Acum eram trează, cu ochii la uşă, şi în clipa următoare ţam aţipit, apoi m-am cufundat într-un somn fără vise. Nu ştiam sigur ce mă trezise. Nu era numele meu. Nu erau nici măcar cuvinte.

O atingere pe obraz, pe gât, chiar deasupra muşcăturii, Am deschis ochii. Camera era slab luminată, dar l-am văzut chiar şi aşa.

Stătea pe marginea patului. Mi S-a căscat un gol în piept şi de această dată, aşa cum mi se întâmpla întotdeauna când îl vedeam, Mi-am închipuit că aveam să simt mereu asta, indiferent de ce aveam să mai aflu despre el.

Din srtfl* ***şi cenuşa m***

Măcar îşi găsise o cămaşă.

Şi făcuse baie undeva, pentru că avea părul umed, uşor ondulat în jurul tâmplelor şi al urechilor.

Aşa, îmbrăcat tot în negru, arăta impozant. Nu mat vedeam uniforma unui gardian. îl vedeam pe Cei întunecai.

Mi-am coborât privirea spre mâneca tunicii negre pe care o purtam şi apoi spre picioarele mele strânse, deteptându-mă să văd pantalonii negri, în schimb, am

Scanned Willi CamEcanrver

văzut o pătură împletită. Neliniştită, mi-am Entors privirea spre el.

Nu a scos niciun cuvânt. Nici eu. Vreme îndelungat Degetele lui erau încă pe gâtul meu, deasupra semnului După ceea ce a părut o eternitate, şi-a ridicat mâna şi m-a întrebat;

— Cum te simţi?

Am râs. Nu mă puteam abţine.

Şi-a plecat capul într-o parte şi a zâmbit cu jumătate de gură.

— Ce?

— Nu pot cred că mă întrebi dacă mă simt bine după ce te-am înjunghiat în inimă.

— Crezi că ar trebui să-mi pui tu mie această întrebare?

Da? Nu? Poate? Zâmbetul t s-a lăţit.

— Sunt uşurat să aud că îţi pasă. Sunt foarte bine.

— Nu îmi pasă, am mormăit, ridicându-mă.

— Minciuni, a murmurat el.

Avea dreptate, bineînţeles, pentru că, fără a S pe deplin conştientă, mi-am deschis simţurile ca să văd dacă avea dureri fizice. Nu avea. Efectele alinării pe care I-o oferisem mai devreme se duseseră. Ştiam, pentru că simţeam acea nelinişte a lui, abia controlată. Şi mai era ceva. Ceva ce simţisem şi mai înainte. Confuzie sau conflict.

Jnim/iâl-Amiral

— Nu mi-ifci rispuns la întrebare.

— Suni bine.

Mi-am închis simţurile şi m-am uitat în jos la cuvertura. Avea o culoare deschisă, gălbuie, şi părea veche. M-am întrebat a cui fusese.

- Kieran mi-a spus că ai adormi l în cadă.
- Ţi-a spus că a intrat în camera de baie?
- -Da.

Surprinsă, l-am privit în ochi.

— Am încredere în Kieran, mi-a spus. Ai dormit ceva (timp, t – E normal?

Scanned Willi CamEcanrver

l

— Nu este anormal, Presupun că su. S-a încruntat, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama de ceva.

- Presupun că mă simt vinovat că te-am muşcat
- Presupui?

Am ridicat din sprâncene. A părut să se gândească o vreme şi apoi a încuviinţat din cap. – Aşa cred.

— Ar trebui să te ***simţi*** vinovat!

— Chiar dacă tu m-ai înjunghiat şi m-ai lăsat să mor?

Am închis gura. Îmi era greaţă.

— Nu ai murit

— Bineînţeles că nu.

- Bineînţeles.

Avea un început de tachinare în priviri.

— Abia dacă am simţit

— Felicitări, am mormăit şi mi-am dat ochii peste cap. B a chicotit. Enervată, am împins la o parte pătura şi m-am tras pe cealaltă parte a patului.

- De ce ai vonit? Ca să mă duci în celulă?

— Ji

Scamei wllh Cannăcanrwr

Din sânge şi cenuşă 701

— Ar trebui. Dacă ar mai şti şi altcineva în afară de Kieran că m-ai înjunghia! lumea s-ar aştepta să fac asta

M-am ridicat.

— Şi de ce nu o faci?

— Nu vreau.

M-am holbat la el, strángându-mi şi desfăcându-mi pumnii pe lângă corp, în timp ce el stătea în continuare pe pat.

— Şi acum, ce? Cum vor merge lucrurile, *Excelenţii?*

M-am simţit bucuroasă când am văzut cum strânge din dinţi.

— Mă vei ţine închisă aici până când vei fi gata să plecăm?

— Nu îţi place camera asta?

— Este clar superioară unei celule murdare, dar este tot o închisoare. O cuşcă, indiferent de utilităţi.

A rămas tăcut o vreme.

Scanned Willi CamEcanrver

I

— Tu ştii cum e, până la urmă, nu-i aşa? Doar ai fost închisă încă de când erai doar un copil. Închisă în cuşcă şi acoperită de văl.

Nu aveam cum să neg asta. Fusesem ţinută şi în cuşti confortabile, şi în altele goale* Din motive diferite, rezultatul era acelaşi. Mi-am pus braţele în sân şi am privit spre fereastra mică, spre cerul întunecat al nopţii, care se întindea în spatele ei.

— Am venit să te conduc la cină.

— Să mă conduci la cină?

Mi-am întors privirea spre el, cu ochii mari de uimire.

— Mi ***se*** pare că această cameră are ecou, dar, da, îmi închipui că îţi este foame, în exact acea clipă, stomacul meu a ales să îi răspundă, confirmându-i bănuiala.

Jbmtffr L Amenfront

— Şi apoi, după ce vom avea ceva mâncare în stomac, vom discuta despre ce se va întâmpla pe mai departe.

— Nu.

A ridicat din sprâncene.

— Nu?

Ştiam că sunt dificila în legătură cu ceva ce nu merita. La fel cum făcusem şi în cazul lui Kieran. Dar nu aveam să stau la dispoziţia nimănui. Nu mai eram Fecioara. Iar lucrurile nu se aranjaseră între noi doar pentru că ne pierduserăm capul în pădure pentru câteva clipe. Mă trădase. Eu încercasem să îl ucid. El încă plănuia să se folosească de mine pentru a-şi elibera fratele. Hram duşmani, în ciuda tuturor celorlalte lucruri, în ciuda faptului că îi iubeam.

— Trebuie să îţi fie foame.

S-a întins pe o parte şi şi-a sprijinit obrazul în palmă, Nu ar fi putut să arate mai relaxat de atât nici dacă s-ar fi străduit.

Nici mai atrăgător Am clătinat din cap. – îmi este foame. A oftat.

— Atunci, care-i problema, Prinţeso?

— Nu vreau să mănânc cu tine! i-am zis. Asta este

Scanned Willi CamEcanrver

problema.

— Ei bine, este o problemă peste care va trebui să treci, pentru că este singura opţiune pe care o ai.

7 W

— Vezi tu, aici greşeşti. Am opţiuni. M-am întors – Prefer să mor de inaniţie decât să iau cina cu tine, ***Excelenţă...***

Dur sng* ***şi cinuşă***

Am chiţăit, aproape sărind în sus când l-am văzut apărând în faţa mea. Se mişcase atât de rapid şi de tăcut, încât nici nu băgasem de seamă-Zeilor, am murmurat, cu mâna în dreptul inimii – Aici greşeşti tu, Prinţeso. Ochii îi ardeau cu o flacără aurie. Nu ai de ales atunci când vine vorba despre starea tot de bine şi despre încăpăţânarea ta prostească.

— Poitim?

— N-am să te las să te înfometezi şi să îţi pierzi forţele pentru că eşti supărată. Şi înţeleg. Înţeleg de ce eşti supărată. De ce vrei să mi te împotriveşti la fiecare pas.

k înaintat spre mine, şi am împietrit, refuzând să mă trag înapoi. Ochii îi ardeau mai tare.

— Vreau să faci asta, Prinţesa îmi place.

— Eşti scrântit.

— Nu am spus niciodată că n-aş fi, mi-a întors-o el. Aşa ca împotriveşte-te! Ceartă-tecu minei Vezi dacă data viitoare poţi să mă răneşti cu adevărat. Te provoc. Am deschis larg ochii şi mi-am coborât braţele.

— Tu eşti... Ceva nu e în regulă cu tine.

— Poate că este adevărat, dar mai important este că nu te voi lăsa să te pui în pericol degeaba.

— Poate că ai uitat, dar ştiu să am grijă de mine! i-am anineat.

— Nu am uitat. Nu te voi împiedica niciodată să ridici spada ca să îţi aperi viaţa sau pe cei la care ţii. Dar nu te voi lăsa să-ţi înfigi aceeaşi spadă în inimă, doar ca să demonstrezi ceva.

705

Scanned Willi CamEcanrver

I

O parte din mine era uimită – şocată că nu avea să mă împiedice să lupt, Cealaltă jumătate era furioasă pentru că el avea impresia că putea controla o parte cât de mică din mine. Am dat drumul unui ţipat ascuţit de frustrare.

7 U6 Ittmiftr L Armrjttraut

— Bineînţeles! La ce ţi-aş servi moartă? îmi închipui că încă plănuie-ţi să mă foloseşti ca să eliberezi fratele. Un mujehi al maxilarului i-3 zvâcnit – Nu-mi serveşti la nimic moartă. Am tras aer în piept şi am simţit că-mi iau foc plămânii. La ce altceva puteam să mă aştept din partea lui? Că nu ar fi vrut să mor pentru că ţinea la mine? Eram mai deşteaptă de atât. Trebuia să fiu.

— Vino! Se va râd mâncarea.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, m-a luat de mână. A dat să iasă, dar eu mi-am înfipt picioarele în pământ şi-a întors capul spre mine. Îmi ţinea mâna strâns, dar fără să mă rănească.

— Nu te certa cu mine în această privinţă, Poppy. Trebuie să mănânci, şi oamenii trebuie să vadă câte bucuri de protecţia mea dacă vrei să poţi spera că nu îţi vei petrece restul zilelor închisă în această cameră, îmi doream să fac exact ce pretinsese că îi plăcea. Voiam să mă lupt cu el! a fiecare pas, însă raţiunea era totuşi mai puternică, îmi era foame i trebuia să fiu în formă dacă aveam de gând să evadez în plus, oamenii lui trebuiau să vadă că nu se puteau atinge de mine. Dacă o d-na alături de elr ca doi buni prieteni, avea să-mi ofere acest beneficiu, atunci merita compromisul. Aşa că am ascultat.

L-am lăsat să mă conducă afară din cameră, nând măcar nu am fost surprinsă când l-am văzut pe Kieran aşteptându-ne. După urma de amuzament de pe chipul lui, am dedus că auzise cel puţin jumătate din discuţia noastră.

Kieran a dat să spună ceva.

— Nu mă pune la încercare] l-a avertizat ci +

Din Ar/¿taanqtf 707

Kieran a chicotit şi nu a mai comentat nimic, luându-se după noi. Am coborât pe aceleaşi scări pe care

Scanned Willi CamEcanrver

alergaserăm mai devreme. Am încercat să nu mă gândesc la fuga mea nebună prin pădure. Nici la ce se întâmplase după ce mă prinsese.

Sângele mi-a luat foc în vene.

El s-a uitat în jos la mine, cu o privire întrebătoare pe care am ignorat-o, rugându-mă să nu-şi fi dat seama unde îmi zburaseră gândurile.

De îndată ce am intrat în salon, Kieran şi-a încetinit pasul şi s-a poziţionat fix în spatele meu* Ştiam că făcuse asta cu bună ştiinţă. Sala era plină de **Descendenţi** cu chipuri palide, care şuşoteau, urmărindu-ne din priviri, l-am recunoscut pe câţiva dintre cei care formaseră publicul din faţa celulei. Am văzut-o pe Magda, Nu **i** se mai citea milă în ochi acum. Doar… curiozitate.

Mi-am ridicat capul şi mi-am îndreptat spatele. Poate că Ascendenţii erau încarnarea râului ***şi*** poate că aveau complici printre oamenii din Solis, însă ce îmi făcuseră mie Descendenţii era dovada că nici ei nu erau mai buni.

Am dat colţul şi m-am ridicat privirea…

— O, zeilor! am şoptit.

M-am tâas înapoi, împiedicându-mă, şi mi-am dus mâna pe care o aveam liberă ta gură. M-am lovit de Kieran. El şi-a coborât mâna pe umerii mei, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul în timp ce priveam uluită pereţii din acea sală* Nu puteam să mă mişc. Abia dacă mai puteam să respir, înecată de groază.

Acum, **înţelegeam feţele** palide pe care le văzusem mai devreme. Pereţii erau acoperiţi de trupuri cu braţele întinse, cu piroane de bem atât bătute în palme. Unii aveau trecute ţepuşe dintr-un lemn maro-roşiatic prin piept alţii

Irmufit L ***Amzntrout*** prin cap, Unii erau muritori, Câţiva erau atlantieni, şi o jumătate de duzină de vârcolaci, l-am văzut pe Roii şi pe bărbatul pe care îl lílsasem inconştient, şi pe… L-am vă ¿ut pe domnul Tulis, Am privit în sus, la el Mi s-au tăiat picioarele. Era mort, avea chipul cenuşiu. El fusese muritor, însă avea, la fel ca restul, o feapă trecută prin piept

Nu voise decât să îi salveze ultimul copil. \ se oferise

Scanned Willi CamEcanrver

şansa de a o face. Fugise din regat şi acum... acum era acolo.

Nu toţi erau morţi.

Unu! dintre ei respira încă.

Jericho.

Mi-am ascuns simjurile după un zid înainte să încerc să simt prin ce fel de durere trecea. Capul îi atârna în piept. Abia mai respira. Hematihil îi străpungea palmele, dar ţeapa fatală îi era înfiptă în gât Pieptul dezvelit îi era acoperit de sângele care i se scurgea pe pantaloni şi se aduna la picioarele lui.

— Ţi-am promis că vor plăti pentru ceea ce au făcut Vocea nu îi suna îngâmfată şi ei ruci nu arăta astfel, Nu părea mândru. Şi acum* ceilalţi vor şti ce se va întâmpla dacă îmi vor nesocoti ordinele şi vor încerca să îţi facă rău, îmi venea să vărs.

— El... e încă în viaţă, am şoptit cu ochii la vârcolac.

— Doar până în clipa în care voi îi pregiftit să curm, a răspuns el şi mi-a dat drumul la mână.

A luat-o apoi înainte, fără să privească înapoi. Doi bărbaţi au tras de uşile grele din le Gin H şi el a păşit înăuntru, îndreptându-se spre masa din centru, unde ne aşteptau mai multe platouri acoperite.

Din Sñttge şi ctritífrt 7 m

Kieran m-a strâns de umăr.

— O meritau.

O meritaseră, oare?

O meritase, oare, domnul Tulis, chiar dacá el fusese cel mai probabil acela care îmi dăduse lovitura fatală?

— Mergi! m-a îndemnat Kieran, împingându-mă de la spate.

Am reuşit cumva să mă pun în mişcare şi-am trecut de **cadavrele** prinse pe pereţi ca nişte fluturi într-un insectar.

Ameţită, nici măcar nu mi-am dat seama că fusesem **aşezată** la masă la dreapta ***lui,*** un loc care era de obicei considerat de onoare. Kieran a ocupat scaunul de lângă mine. Amorţită, am stat acolo în timp ce servitorii

Scanned Willi CamEcanrver

copereau platourile. Curând, au apărut şi ceilalţi meseni şi şi-au ocupat locurile. I-am recunoscut pe Delano şi pe Naül şi m-am **simţit** în mod straniu uşurată să văd că erau bine. Ma apăraseră, şi nu voiam să mă gândesc de ce.

Aveam în faţa noastră un adevărat festin. Tocană de vită. Raţă friptă. Cărnuri reci şi brânzeturi. Cartofi copţi. Totul mirosea delicios.

Dar eu aveam stomacul făcut ghem şi stăteam acolo ca o statuie, neputând să mă mişc. Kieran mi-a oferit nişte carne de vită, iar eu trebuie să fi acceptat, pentru că m-am trezit cu ea în farfurie. Au urmat apoi cartofii şi raţa, D mi-a tăiat o bucată generoasă de brânză şi mi-a pus-o în farfurie, înainte să se întindă după cupa lui, amintindu-şi, poate, că brânzeturi le erau slăbiciunea mea.

M-am holbat la farfuria din faţa mea. Nu vedeam mâncare. Vedeam cadavrele din hol Conversaţia ***s-a*** legat greoi la început, dar apoi a început să curgă şi curând am fost înconjurată de un zumzăit constant Paharele şi farfuriile zornăiau. Se auzeau râsete.

U1 Imnt/or L Armtnttoui

Şi atvirit, pe pereţi, erau răstignite trupurile unor oameni ***– Poppy***

Am clipit şi mi-am ridicat privirea spre el. Ochii nu ***li*** i mai ardeau, dar maxilarul îi era atât de încordat, încât ar i fi putut Lftia şi sticlă.

— Milnâncă, a ordonat pe un ton jos.

M-am întins după o furculiţă şi am străpuns o bucată de carne. Am muşcat apoi şi am mestecat-o încet. Era la fel de bună pe cât de bine mirosea, dar mi s-a aşezat de-a curmezişul în stomac. Am luat apoi nişte cartofi.

După câteva clipe, el a spus:

— Nu eşti de acord cu ceea ce le-am făcut?

Mi-am îndreptat privirea spre el, fără să ştiu cum aş fi i putut să-i răspund. Fără să ştiu măcar dacă era o înieba1 re. S-a lăsat pe spate, cu paharul în mână.

— Sau eşti atât de şocată, încât ai rămas cu adevărat fără cuvinte?

Am înghiţit mâncarea pe care o aveam în gât şi mi-

Scanned Willi CamEcanrver

I

am lăsat încet furculiţa jos.

— Mu m-am aşteptat la asta.

— Îmi închipui.

A rânjit şi ţi-a ridicat paharul la gură.

- Qt„Cât timp îi vei lăsa aşa?

— Cât voi avea chef.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Şijericho?

- Până când voi fi sigur că nimeni nu va mai îndrăzni să te atingă de acum înainte.

Conştientă că mai mul ti dintre cei care se aflau în jurul nostru se opriseră din mâncat şi erau atenţi la noi, mi-am ales cuvintele cu grijă.

Din ivriu-i îi cunosc prea bine pe oamenii tăj, dar cred că şi-au triv Ajat lecţia, A sorbit din pahar.

— Ceea ce am făcut te deranjează, Asta ştiam că nu fusese o întrebare. Mi-am întors privind te farfurie. Mă deranja? Da. Mi se părea că pe majoritatea oamenilor i-ar fi afectat. Or, cel puţin aşa speram. Violenţa pură de care era capabil era de-a dreptul şocanta şi II făcea să fie diferit şi în această privinţă de gardianul pe care i! cunoscusem cu numele de Hawke.

— Mănâncă, a repetat, lăsându-şi jos cupa. Ştiu că ai nevoie de mai multă mâncare decât atât.

Mi-am înfrânat pornirea de a-i spune că eram în stare să-mi dau singură seama de câtă mâncare aveam nevoie. În schimb, mi-am deschis simţurile spre el Neliniştea pe care o simţea acum era diferită, avea un gust... acru, aproape amar. Pornirea de a-l cerceta mai atent era atât de puternică, încât mi-am strâns degetele în pumni, încercând să o controlez, Oare ceea ce se întâmplase între noi provocase acea schimbare? Sau ce le făcuse propriilor lui susţinători? M-am întins după paharul meu şi am închis ochii, iar atunci când i-am deschis l-am văzut urmărindu-mă pe sub genele lui lungi.

I-aş fi putut spune că, [într-adevăr, mă deranja. Aş fi putut să nu spun nimic. Mi-am închipuit că aştepta una din aceste două reacţii din partea mea. I-am spus adevărul. Nu

Scanned Willi CamEcanrver

pentru că aş fi simţit că îi eram datoare să o fac, ci pentru că îmi eram mie datoare.

711

— Atunci când i-am văzut, am fost îngrozită. A fost? °cant. Mai ales în cazul domnului Tulis. Ceea ce ai făcut TO-a luat pe nepregătite, însă ce mă deranjează cel mai

712 ***făwifrr LA rmen*** fra ***ut*** mult este că +… Am respirat adânc. Nu mă simt chiar atât de râu.

Şi-a ridicat pleoapele grele. Ochii îi erau pătrunzători.

- Acei oameni au râs atunci când Jericho a spus că îmi va tiia mâna, Au aplaudat şi s-au bucurat în timp ce eu sângeram şi ţipam şi i-au sugerat lui Jericho şi alte pârţi din mine pe care le-ar fi putut păstra. Tăcerea din jurul nostru devenise aproape palpabilă.
- Pe cei mai mu] fi nici nu îi văzusem în viaţa mea înainte, şi ei se bucurau să mă vadă sfâşiată, Aşa că nu simt compătimire.

— Nu o merită, a declarat el.

— De acord, a murmurat Kieran.

Mi-am ridicat capul.

— Dar sunt tot oameni, fie muritori, fie atlantâeni. Au dreptul la o moarte demnă.

Hi nu au fost de părere că tu meriţi demnitate.

— Ei au greşit, dar asta nu înseamnă e & ce se întâmplă acum este bine.

I-a alunecat privirea peste trăsăturile mele. Nu mai era încordat.

— Mănâncă, a repetat

„Eşti obsedat să te asiguri că mănânc.

A zâmbii cu jumătate de gură.

- Mănânci, şi îţi voi spune planurile noastre.

Asia a atras atenţia mai multor meseni. Stomacul nu mi se mai împotrivea. Am început să mănânc zdravăn. Nu îndrăzneam să privesc spre Kieran, pentru că mi-ar fi alunecat ochii spre hol.

- Plecăm mârne-dimineaţă, a declaratei.

Aproape m-am înecat cu bucata de brâncă pe

Scanned Willi CamEcanrver

I

care o muşca sem.

Din ifto-i fi ***i tttuşa***

— Mâine? am chitit, pe ¡urnălate speriată, pe jumătate plinii de speranţa.

pe drum, aş fi avut muil mai multe şanse să ***evadez*** jecM aveam în acel loc. A încuviinţat din cap. – După cum am spus, vom merge acasă. Am luat o gură mare de băutură din paharul meu.

— Dar Atlantia nu este acasă pentru mine – O, ba da. În parte, cel puţin.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Del a no, care, aşezat la nială En faţa mea, a vorbit pentru prima oară în acea seară.

— Înseamnă că ar fi trebuit să îmi dau seama mai devreme, Atât de multe lucruri pe care nu le înţelegeam se leagă acum. De ce te-au făcut Fecioara, cum ai supravieţuit atacului Temuţilor Darurile tale. Ultima parte a spus-o în şoaptă, în aşa fel încât doar eu şi cei din apropierea lui să auzim. Nu eşti muritoare, Poppy. Cel puţin, nu în totalitate.

Am deschis gura şi apoi am închis-o, fără să fiu sigură cil auzisem bine. Pentru o clipă, mi s-a părut că îmi rămăsese ceva în gât Am băut, dar senzaţia a persistat Privirea albastră ca de opal a lui Delano a devenit mai tăioasă.

— Sugerezi cumva că ea este…

— Pe jumătate atlantiană? a completat el. Da. Mi-a tremurat mâna, şi mi-am stropit degetele – Asta este imposibil, am şoptit.

— Eşti sigur? l-a întrebat Delano. I-am citit uluiala în privire atunci când şi-a îndreptat ochii spre mine, oprindu-se în dreptul gâtului.

— Sută la sută.

713

— Cum e cu putinţă? am cerut să aflu.

714 **/*mnifer*** L ***Amentroul*** l-a apărut pe buze o urmă de zâmbet, şi ei şi-a coborât I privirea as u p ra ftâtu 1 u i meu.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Asupra muşcăturii care era abia ascunsă sub şuviţele de păr Sângele meu. Ştia pentru că „Îmi gustase sângele?

Del ano a făcut ochii mari şi s-a tras pe spate, holbându-se la mine de parcă atunci era prima oară când mă vedea. Uitând de hol, am privit spre Kieran, care a ridicat i dintr-o sprânceană spre muie. Pentru el nu era nimic nou.

— E ceva rar, dar se poate întâmpla. Un muritor şi un atlantian se întâlnesc. Natura îşi urmează cursul şi, nouă luni **mai** târziu, se naşte un copil muritor. Kieran a făcut o pauză şi şi-a trecut degetul pe deasupra pocalului. Dar, **mai** rar, copilul care se naşte aparţine celor două regate. Este şi muritor, şi atlantian. – Nu. Vă înşelaţi, cu siguranţă. M-am răsucit în scaun, Mama şi tatăl meu erau amândoi muritori…

- Cum poţi îi sigură de asta? mi-a tăiat-o Hawke. Nu, nu Hawke. Casfed. Prinţul

— Tu ai crezut că eu sunt muritor.

Inima mi s-a strâns în piept.

- Dar fratele meu este Ascendent acum.

— Aceasta este o observaţie bună, a intervenit Del ano.

— Asta doar dacă presupunem că este fratele tău.

Am tresărit.

— Sau că a făcut cu adevărat Ascensiunea, a comentat

I cineva.

Paharul începuse să-mi alunece printre degete…

Reflexele lui erau rapide ca fulgerul A prins paharul înainte ca acesta să lovească masa. L-a lăsat apoi jos şi mi-a apucat mâna, coborând-o pe masă.

— Fratele tău este în viaţă.

Inima mi-a stat în loc.

Din smfir şi exiu/să 715

— Cum poţi fi sigur de asta?

— Îl urmăresc de luni bune, Poppy. Nu a fost văzut nr. dodală pe timp de zie şi îmi închipui că asta nu poate să însemne decât că este Ascendent.

Scanned Willi CamEcanrver

I

Cineva a blestemat şi a scuipat pe podea. Am închis ochii-Pe jumătate… atlantiană? Dacă acesta era motivul pentru care fusesem Aleasă şi era sursa abilităţilor mele… însemna că ducele şi ducesa ştiuseră? Regina? Am deschis ochii.

— De ce m-ar fi ţinut în viaţă dacă ştiau?

A strâns din dinţi.

— De ce îl ţin în viaţă pe fratele meu?

Am tresărit, îngheţată toată.

— Eu nu pot face… Nu-i aşa? Adică, eu nu am… ăăă… părţile necesare.

— Părţile? felieran a tuşit. Cu ce i-ai împuiat capiii?

Prinţul i-a aruncat o privire tăioasă.

— Dinţii, Cred că la asta se referă.

Şi-a dezvelit colţii şi şi-a trecut limba pe deasupra unuia. Am simţit un gol în stomac – amestec de plăcere şi repulsie.

— Nu au nevoie de ei. Au nevoie doar de sângele tău ca & a poată face Ascensiunea.

Dacă nu aş fi fost aşezată, cel mai probabil m-aş i prăvălit. Aş fi vrut să-l contrazic, însă nu aveam nicio idee de ce ar fi minţit într-o asemenea privinţă. Nu avea nimic de câştigat. M-am aplecat uşor, întrebându-mă dacă nu cumva făceam un atac de cord.

— Sunt curios, Cas. De ce trebuie să mergem acasă? a întrebat Kieran, şi aş fi putut să jur că îşi ridicase vocea. Când asta înseamnă că ne vom îndepărta de locul în care este ţinut fratele tău.

Tio

¡enniftr L. Arman traut

— Este singurul loc în care putem merge. Ochii aceia aurii au rămas aţintiţi asupra mea. Ştiai că un Atlantian se poate căsători doar dacă cele două jumătăţi se află pe pământul patriei tor? Este singurul mod prin care cei doi miri pot deveni un întreg. I Mi-am întredeschis buzele. Întreaga sală a fost traversată de un val de uimire, Zăbovind cu gândul la faptul că eram pe jumătate atlantiaiia, nici măcar nu puteam crede i ce auzeam. Et

Scanned Willi CamEcanrver

spunea că…

Gropiţa aceea afurisită şi-a făcut apariţia în obrazul 1 drept şi a fost urmată de cea din obrazul stâng. Casteel Da' Neer, Prinţul Atlantici, a zâmbit larg şi ne-a ridicat mâinile unite.

— Mergem acasă ca să ne căiiăfcoriin, ***Prinţezti*** mea.

Ato;» dt Ki iintkic fit ceij ***mv,*** că pietr wmicnjiw cdciispn: o iiltă lomv. I'i-py \\u state)! acel C citpă că propria v «t & ftapai-iU r «îi» reu-cuna Nu liehuioifl 5 c ultlotiiltyfilmnii **n» im fwivitf, Nu trebulc ifi 1. u> Vnfla-ci, tor ptoifik droita*ic*|** H Sufit ***nx|A|*** nilciziaf în vitiiK ekdbkM) it3 ***Am***. Wiiisum» **ci hi plfcic Hi jsL-lFiiatij lirtumJ Mum ¿c-g-inclit-mi usicfului în** cure ilik-iw. ILIH – jintl nnpi» m (V₃ fpHplof ru. ujui ecu* * an ucii. părinul.

câtu, it in Mi ttxnpnnv iiNticl încât şi he toJOM – ldriâa A mul**-hivi** o* tint /ti. oicgemtta run 1 upui limit îi. iokk3. uj to jiik-v.ir.n.

Vlilutiii mtri-ilui i-it (! v – Iliutt dt Poppy. – l u-i,» i II t>U r t Mvfitua L-iit UfJ iir. nivu-Laj. ojj-mă n/. r cu înmn şi Wirt**. şi dufinte bi «tki vke, dwut cm a lu' j-n iiuiau. - iml v.1. putarie ticgfiia p). u, l tocii. oi. mi. Jp: tfe în e-fivinfi, i** din inn if iiit Gfp. ilt OTK 1 nli Ji! un>t. VI ¿ti. utHfL Li; *" mx;

— ce saiptmiiu ituii>uU Wil-ffur Hc. ra

uflMRt-e. jiJtât… I „I! Irfifife.

ULUM dli-***M***? i If myiik Ji – it. saiijifi filiiuplTHltjqyrar. Jt***ri. IiimL***

se nrwiflii, Itiii wai» vi-ijinar. jiriii. lj-BBBM hililn

ntiljju & ceumbrti-rliir IfKt-Hziu it pr-Jtf. i iniU –! i: e-vinfjrirr. Îi. dr – liife tfi jilui

Pnppyriii ti – rfffifliin-ţi puid: ihitnli-l îţi i uliru. J. neyrdfafeft iitf i-irt ci fyi iij. pl rk. Ulifr» i iltt. iltii uww iicle îmbibrtli.* dr sinijt «. «I în lui tu. – i I.K. yti I uti> v ¿ţi-i. ime

Scanned Willi CamEcanrver

Scanned Willi CamEcanrver